

Giới thiệu Mãi Yêu Em Như Vậy

Độ dài: 90 chương Chính văn + 2 chương Phiên ngoại.

Nội dung: Đô thị tình duyên, HE.

Nhân vật chính: Hạ Mộc ≡ Kỳ Tiệp Bắc.

Editor: Mina.

Ảnh: Credit Huaban.

Câu chuyện tình yêu của nữ chính Hạ Mộc và Kỳ Tiệp Bắc, Cô là nữ phóng viên chuyên mục Tài chính và Kinh tế, tính cách cao ngạo *lãnh diễm* (1), IQ lẫn EQ đều cao. Tuy nhiên trong ngày đăng ký kết hôn lại bị người biết chuyện tung ra chứng cứ xác thực:

Tin tức được viết về cô là người con gái hư vinh bởi cô chỉ coi trọng đồng tiền, chỉ thích tiền của ông trùm tài chính Kỳ Tiệp Bắc, kết hôn với Kỳ Tiệp Bắc cũng là cô dùng kỹ thuật diễn *lô hỏa thuần thanh* (2) lừa gạt.

Lúc lời phỏng đoán ác ý được tuôn ra, Hạ Mộc và Kỳ Tiệp Bắc đang ở Cục dân chính, cô còn chưa biết việc này.

Kỳ Tiệp Bắc xem hết tin tức, “mượn” điện thoại di động của cô rồi tắt máy luôn, gánh áp lực dư luận ãnh giầy đăng ký kết hôn.

Phóng viên truyền thông bao vây xung quanh truy hỏi Kỳ Tiệp Bắc đối mặt với chuyện này thế nào.

Kỳ Tiệp Bắc cố ý xuyên tạc: Người phụ nữ của tôi, không thích tiền của tôi, chẳng lẽ còn thích tiền của người đàn ông khác?

Ký giả: Ý của chúng ta là, cô ấy chỉ thích tiền, không yêu con người ngài?

Sắc mặt Kỳ Tiệp Bắc trầm tĩnh: Cô ấy yêu tiền của tôi, tôi yêu con người cô ấy, có vấn đề gì sao?

[Văn án 2]

Phóng viên Tài chính và Kinh tế chỉ thích tiền, gặp gỡ ông trùm tài chính không tiếc tiền lại sẵn lòng hao tổn tâm tư.

Từ tình thành hèo lánh nghèo khó phòng trọ nhỏ, đến khách sạn New York Hilton ‘phòng tổng thống’, ngăn cách đâu chỉ là muôn sông ngàn núi.

Cho dù bạn không đạt tới trình độ của anh ấy, anh ấy cũng sẽ vì bạn leo ngàn núi lội muôn sông, vượt đồi vượt biển mà đến.

Mọi biển cả núi đồi trên đời này, vượt qua hết thấy.

...

❖ • Giới thiệu vắn tắt:

Anh dùng toàn bộ tình yêu và âm áp của mình cứu rỗi cô.

Anh như vậy, sao em có thể không yêu chứ?

(1) *Lạnh lùng và diễm lệ.*

(2) *Nghĩa ẩn dụ: Đã đạt tới trình độ hoàn hảo nhuần nhuyễn.*

Bạn đang đọc truyện *Mãi Yêu Em Như Vậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

Edit: Mina

Lúc Kỳ Tiệp Bắc gọi điện thoại tới, Hạ Mộc đang được tỏ tình, xung quanh rất âm ỉ, tiếng chuông di động bị âm thanh ồn ào che lấp, một chút cô cũng không nghe thấy.

Tiếp tục gọi lại, Kỳ Tiệp Bắc vừa nghe di động vừa mở cửa, trong nhà tối tăm lại hiu quạnh.

Đặt vali xuống, anh hươ hươ vài cái chỗ công tắc cảm ứng cạnh cửa ra vào, trong nháy mắt đèn trong phòng sáng trưng, rèm cửa sổ từ từ khép lại.

Trong di động, tiếng nhạc ngừng, Hạ Mộc không nhận máy.

Tay trái Kỳ Tiệp Bắc đặt trên cổ áo, bắt đầu chậm rãi cởi từng nút áo somi, nhìn chăm chú màn hình di động vài giây rồi gửi một tin nhắn cho Hạ Mộc: (Ngủ rồi?)

Ngay cả tiếng chuông di động Hạ Mộc còn không nghe thấy thì tiếng tin nhắn lại càng không chú ý.

Bỗng nhiên được bạn tốt tỏ tình, cô nhất thời ngơ ngác.

"Nhậm Sơ, Nhậm Sơ." Có người nhỏ giọng gọi.

Nhậm Sơ không phản ứng lại.

Bạn học gặp đến độ sắp muốn chết nhện không được đá cậu ta một cước, Nhậm Sơ không quỳ vưng, suýt nữa ngã bở nhào, cậu ta đang căng thẳng, không khỏi bức bối, quay ngoắt đầu lại.

Bạn học nháy mắt với cậu ta, nhỏ giọng nhắc nhở: "Hoa, hoa."

Nhậm Sơ ảo não vỗ trán, chỉ mãi tỏ tình, ngay cả tặng hoa cũng quên, hai tay cậu ta nâng bó hoa đưa tặng Hạ Mộc: "126 đóa, là con số cậu thích."

Là ngày sinh nhật cô.

"Sao thế?" Hứa Mạn kéo một bạn học đứng ngay cạnh hỏi, bên này bị chặn bởi ba lớp trong ba lớp ngoài, cô ấy không nhìn thấy bên trong đang làm gì.

"Nhậm Sơ tỏ tình." Bạn học lùn, không nhìn thấy náo nhiệt, trực tiếp đứng lên ghế.

Hứa Mạn sùng sốt, cô ấy uống nhiều rượu, đi toilet một chuyến, đây cũng chỉ mới mấy phút chứ? Vậy mà xảy ra chuyện lớn như vậy.

"Tỏ tình với ai?"

Bạn học rướn dài cổ nhìn vào bên trong, Hứa Mạn nói cái gì cô ấy cũng không nghe rõ.

Hứa Mạn vỗ nhẹ cô bạn: "Nhậm Sơ tỏ tình với ai?"

"Đương nhiên là Hạ Mộc rồi, mấy ngày nữa chúng ta rời trường rồi, cũng không biết đến năm nào mới có thể gặp lại, nếu tớ là nam sinh thì chắc chắn tớ cũng muốn tỏ tình cậu ấy."

Hứa Mạn: "..."

Tối nay khoa báo chí Đại học năm Tư tổ chức buổi liên hoan mừng tốt nghiệp ở khách sạn, mọi người đã ăn xong cơm chuẩn bị giải tán, cô ấy nằm mơ cũng không nghĩ tới Nhậm Sơ sẽ tỏ tình Hạ Mộc.

Nhậm Sơ còn quý một đầu gối trên sàn nhà, Hạ Mộc nhìn cậu ta cũng sắp qua nửa phút rồi nhưng vẫn chưa nói một chữ nào.

Cậu ta khăn trương không dám nhìn cô.

Thật sự không còn cách nào khác ngoài đợi, một giây lại một giây, giống như dao cùn cắt thịt vậy, lục phủ ngũ tạng của cậu ta bị hành hạ đau đớn.

Mặc kệ, khi Hạ Mộc còn chưa nghe rõ vừa rồi cậu ta nói gì, cậu ta lại ngẩng đầu nhìn cô: "Hạ Mộc, tớ thích cậu đã gần bốn năm rồi..." Nói xong, đành phải nuốt nước bọt, không nghĩ tới lần thứ hai tỏ tình còn không nói lưu loát bằng lần đầu tiên.

Phòng tiệc yên tĩnh giống hệt bài kiểm tra cuối kỳ trong trường, bạn học cùng lớp vây xem cũng thấp thòm, càng thêm phần tò mò.

Không biết kế tiếp sẽ là điều gì chờ đón Nhậm Sơ.

Nhậm Sơ khăn trương hơn, giọng hơi run: "Hạ Mộc, làm bạn gái tớ nhé, tớ quyết định không ra nước ngoài nữa, cũng không học nghiên cứu, tớ sẽ ở lại trong nước cùng cậu phần đầu làm việc, cậu đi đến đâu tớ sẽ đi theo đến đó."

Cậu ta căng thẳng đến nỗi sắp hít thở không thông, lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi, nói xong cũng không dám nhìn Hạ Mộc.

Không biết người nào không cẩn thận đá chân bàn, lon bia rỗng đổ xuống nền đá hoa, loảng xoảng lăn đi rất xa, thanh âm chói tai, làm nổi bật lên không gian tĩnh lặng.

Nhậm Sơ dùng sức nắm chặt bó hoa trong ngực, khăn trương lại xấu hổ không biết làm sao.

"Hạ Mộc, cho bạn học Nhậm Sơ của chúng ta một câu trả lời đi, em cứ tiếp tục không nói chuyện, tôi với mấy thầy cô của các em sẽ phải đi nội khoa trợ tìm một lần đó." Chủ nhiệm lớp ngồi bên kể bên nói nửa đùa nửa thật, mấy thầy cô khác cũng phụ họa cười theo.

Ở trong mắt bọn họ, đôi trai tài nữ sắc này, rất xứng đôi.

Hạ Mộc lúc này mới lấy lại tinh thần, rừ mi nhìn Nhậm Sơ.

"Rất xin lỗi, chúng ta không thích hợp." Cô rút cuộc cũng lên tiếng.

Mọi người thôn thức.

Bạn học vậy xem đều là cậu nhìn tôi, tôi nhìn cậu.

Giáo thảo (1) bị cự tuyệt.

(1) Giáo thảo: Nam sinh được mọi người công nhận đẹp trai nhất trường học và là nam sinh xuất sắc trong kỹ năng giao tiếp cũng như thành tích học tập. (Nguồn: Baidu)

Không khí kìm nén yên lặng bị tiếng chuông di động nhẹ nhàng chạm rã đánh vỡ, Hạ Mộc không cần nhìn tên hiển thị cũng biết là ai, đây là nhạc chuông riêng cô đặt cho Kỳ Tiệp Bắc.

Cô lần sờ di động trong balo, ấn vào âm tĩnh.

"Nhậm Sơ, cậu thật đúng là đồ ngọc, nhanh đứng dậy đi, người ta sớm đã ở bên người đàn ông giới thượng lưu có tiền lại có thể rồi, sẽ không coi trọng cậu đâu." Nữ sinh say khướt một tay chống đầu ngồi cách Hạ Mộc không xa, hai mắt đỏ ửng, đầy mắt đều là khinh bỉ và coi thường Hạ Mộc.

Hạ Mộc nhìn thẳng vào nữ sinh ngồi đối diện kia.

Xung quanh bắt đầu bàn tán khe khẽ, cô cũng không quan tâm.

Hạ Mộc ở trong trường có biệt danh là mỹ nữ lạnh lùng, ngay cả khi cười ánh mắt cũng nhàn nhạt, huống chi hiện tại lại là một tình huống như vậy.

Phòng tiệc bỗng chốc lạnh đi mấy chục độ.

Hạ Mộc như có điều gì suy nghĩ nhìn chằm chằm vào bạn học nữ kia, chuyện cô và Kỳ Tiệp Bắc ngay cả bạn cùng phòng ký túc xá của cô còn không rõ, vậy sao cô ta biết được?

Các loại ánh mắt chằm chọc và phức tạp nhìn về phía Hạ Mộc, cô vẫn bình tĩnh, một chữ cũng lười giải thích.

"Tôi thấy các cô các cậu tối nay say hết rồi, thời gian không còn sớm, đừng náo loạn nữa a, trở về ký túc xá nghỉ ngơi sớm chút đi." Chủ nhiệm lớp cũng cảm thấy xấu hổ, chủ động đứng ra hòa giải.

Bên này, Nhậm Sơ vẫn mở to mắt nhìn Hạ Mộc.

Giọng bạn học nữ bắt quai càng lúc càng lớn, Hạ Mộc luôn là niềm kiêu hãnh của thầy cô và lãnh đạo nhà trường, thường xuyên đại diện trường học tham gia các giải thi đấu dành cho sinh viên trên toàn quốc, đạt được thành tích nổi trội.

Năm ngoái còn đi theo lãnh đạo nhà trường đến trường Đại học danh tiếng Thường Thanh Đăng tiến hành trao đổi học thuật, toàn bộ quá trình đảm nhận vai trò phiên dịch viên cho lãnh đạo nhà trường, phát âm đúng chuẩn bản xứ Mỹ giành được lời khen ngợi của tất cả mọi người có mặt tại đó.

Cô cũng là người giành được học bổng quốc gia hàng năm, thêm cả tốt nghiệp với bằng xuất sắc.

Nếu thật sự có chuyện qua lại không rõ ràng với người đàn ông giới thượng lưu có tiền như vậy thì trong khoa và phía nhà trường đều sẽ bị mất thể diện.

"Được rồi, các cậu đừng đoán già đoán non nữa." Hứa Mạn luôn yên tĩnh ít nói bỗng mở miệng nói chuyện, cho tới bây giờ số lần cô ấy nói không nhiều lắm, thành tích học tập của Hạ Mộc và Hứa Mạn (*) lại ngang nhau.

(*) Tác giả ghi Nhậm Sơ, nhưng tớ nghĩ Hứa Mạn mới đúng. ^^

Tất cả ánh mắt bắt quai đều tập trung lên người cô ấy.

Ngay cả Hạ Mộc cũng nhìn Hứa Mạn, tò mò cô ấy muốn nói gì.

Hứa Mạn cũng là đáng về không chịu nổi: "Người ta học Đại học năm nhất yêu đàn anh học Đại học năm tư không được à? Đến bây giờ đàn anh đi làm được ba năm, thành thực nhiều tiền có gì sai sao? Tại sao các cậu không nhìn được người khác sống tốt chứ?"

Quan hệ giống như Hứa Mạn và Hạ Mộc, cho tới bây giờ đều là đối tượng bị so sánh, vào giờ khắc quan trọng này, lời nói của Hứa Mạn trở nên có trọng lượng và độ tin nhiệm cực cao.

Bản thân Hạ Mộc cũng sừng sốt, không hề nghĩ tới Hứa Mạn sẽ đưa cho cô than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, không khỏi nhíu mày, Kỳ Tiệp Bắc đã là đàn ông thành thực hơn ba mươi tuổi, cái gì mà đàn anh tốt nghiệp ba năm?

Không kịp nghĩ nhiều, cô nhìn Hứa Mạn bằng một ánh mắt cảm ơn.

Nhậm Sơ đứng dậy, khoe miệng kéo căng cười ấm áp: "Đây là lần đầu tiên tớ tặng hoa cho một cô gái, không có tình yêu, chúng ta còn có tình bạn hơn ba năm phải không?"

Trước kia cậu ta không học khoa báo chí, vì Hạ Mộc, cậu ta chuyển ngành.

Tiệc liên hoan kết thúc.

Hạ Mộc bắt xe trở về trường học, đã là ban đêm hơn mười một giờ, trong vườn trường yên tĩnh hơn ban ngày rất nhiều, cô đi dọc con đường nhỏ cạnh bờ sông đi về hướng ký túc xá.

Dọc con đường đi có không biết bao nhiêu tiếng côn trùng kêu, thỉnh thoảng còn có con côn trùng có cánh nhỏ bay vào mặt.

Hạ Mộc xoa xoa đầu, những lời Nhậm Sơ nói còn vang vọng bên tai.

Cô cúi đầu nhìn bó hoa hồng trong tay, dưới ánh đèn đường mờ mờ, bó hoa vẫn kiêu diễm ướt át.

Kỷ Tiệp Bắc cũng thích tặng cô hoa hồng, bình thường đều là chín mười chín đóa.

Trước kia anh theo đuổi cô, mỗi lần gặp mặt anh đều tặng, sau khi ở bên nhau, anh vẫn kiên trì tặng, nhìn quá nhiều nên sau này cô không còn cảm giác với các loại hoa nữa.

Nhưng bó hoa trong tay này không giống, đây là toàn bộ tình cảm đơn thuần của một cậu thiếu niên.

Ký túc xá của cô là lẩn lộn, có cùng giới tính lẫn khác giới tính, trở về ký túc xá, đàn em năm ba đã ngủ say.

Hai bạn cùng phòng khác chưa về, cô không bật đèn, mượn ngọn đèn đường ngoài cửa sổ đặt hoa tươi lên bàn, phát ngốc thật lâu trong bóng tối.

Di động màn hình sáng lên, trước đó chính về âm tĩnh, Hạ Mộc cầm lấy, là của Nhậm Sơ: (Để tiện nói chuyện, cậu có thể ra ngoài một chuyến không? Sẽ không mất thời gian của cậu đâu, có vài lời tớ muốn giải thích rõ ràng trước mặt cậu.)

Cô cũng có lời muốn nói với cậu ta, hồi âm (Được, gặp nhau ở đâu?)

Nhậm Sơ: (Bờ sông ở cửa Đông ký túc xá đi.)

Tin nhắn gửi đi, Nhậm Sơ thở dài một hơi, buổi tối uống không ít rượu đế, sau đó lại uống thêm mấy chai bia, hiện tại não đau nhức vô cùng.

Cậu ta nhìn màn hình di động vài giây, lại gửi một tin nhắn đi: (Chú Ba, cháu quyết định, hay là đi làm Công ty chú.)

Nhậm Ngạn Đông hồi âm rất nhanh: (Chà, nửa đêm đầu óc bị đá hả?)

Nhậm Sơ: (Cháu rất nghiêm túc, tháng sau muốn đi báo danh.)

Nhậm Ngạn Đông lập tức gọi điện thoại đến, Nhậm Sơ ấn nhận máy, trong loa nghe thấy tiếng chú Ba mở ZIPPO châm thuốc.

"Chú Ba."

"Ừ." Nhậm Ngạn Đông cúi xuống, nhà khói rồi mới lên tiếng, chế nhạo nói: "Hơn nửa đêm say xỉn? Không phải nói muốn lang bạt bên ngoài sao? Cháu còn kiên định muốn làm phóng viên cơ mà."

Nhậm Sơ buồn rầu đáp: "Tối nay cháu tỏ tình với cô gái cháu thích."

Nhậm Ngạn Đông bật cười, đoán được ngay: "Bị từ chối?"

"Ừm"

"Có tiền đồ!"

Nhậm Sơ liếm liếm răng nanh, trầm mặc nửa ngày, vẫn nói thật cho chú Ba: "Cô ấy muốn làm phóng viên Tài chính và Kinh tế, cháu tiến vào ngành Tài chính này về sau còn có thể âm thầm cho cô ấy chút nhân mạch (2) tài nguyên, cô ấy cũng có thể ít bị người khác bắt nạt hơn."

(2) Nhân mạch: Quan hệ giữa các cá nhân, mạng lưới quan hệ, mối quan hệ xã hội và các lĩnh vực tiếp cận qua cách quen biết khác nhau. (Nguồn: Baidu.)

"..." Nhậm Ngạn Đông bị sắc thuốc lá ho khan, nhin không được mắng: "Nhậm Sơ, cháu có thể có chút chí khí đàn ông không?!"

Nhậm Sơ uống rượu, lá gan cũng lớn hơn: "Chú Ba, không phải chú rất đàn ông sao, thế thím Ba của cháu đâu?"

Nhậm Ngạn Đông bị tức, bật cười: "Hiện tại chú có thể tìm cho cháu mấy thím Ba luôn."

Nhậm Sơ: "Đó không phải là tình yêu."

Nhậm Ngạn Đông khó thở, một lúc lâu sau vẫn nhin không được chế nhạo cậu ta: "Nhậm Sơ à, sao anh trai chị dâu chú lại nuôi cháu thành ngốc bạch ngọt thế này?"

Nhậm Sơ không muốn bàn luận tình yêu với một tên lưu manh không hiểu tình cảm, chuyển đề tài: "Chú Ba, nói rồi đó, tháng sau cháu sẽ đi làm."

Còn không chờ Nhậm Ngạn Đông trả lời, trong loa đã truyền đến một tiếng nói khác xen vào: "Anh, tối nay Kỷ Tiệp Bắc không tới, nói ngồi máy bay mệt, hẹn tối mai."

Nhậm Ngạn Đông đáp: "Ừ, vậy tối mai cùng đi chơi."

Đối thoại bên kia kết thúc.

Nhậm Sơ tò mò: "Chú Ba, cháu nghe bố cháu nói, không phải chú với Kỳ Tiệp Bắc là đối thủ cạnh tranh sao?"

Nhậm Ngạn Đông: "Ừ, sao thế?"

"Thế sao bọn chú còn cùng đi chơi?"

Nhậm Ngạn Đông: "Sau này sẽ nói tí mĩ cho cháu, muốn đi làm cũng được thôi, nhưng đừng nhắc đến mấy thứ tình cảm vớ vẩn của cháu trước mặt nhắc chú nữa." Chuyện trẻ con chơi trò đóng vai gia đình, nghe rộn lòng, hơn nữa còn nổi da gà toàn thân.

Men say bốc lên, Nhậm Sơ nhiều lời: "Chú Ba, cô ấy thật sự rất tốt, tốt đến mức cháu muốn đưa hết những thứ tốt đẹp nhất trên đời này cho cô ấy, cô ấy cũng sẽ không phải vất vả như vậy nữa, chú Ba, sau này có cơ hội, cháu sẽ để cô ấy phỏng vấn chú một lần, chú sẽ biết, cô ấy không giống những cô gái khác."

Nhậm Ngạn Đông im lặng cười, "Cháu nói xong chưa? Cúp máy đây."

"Nhậm Sơ?" Hạ Mộc đứng cách đó không xa gọi cậu ta.

"Bên này, Hạ Mộc." Nhậm Sơ cất đi động đi.

Hạ Mộc đi tới, trong tiệc liên hoan mừng tốt nghiệp tối nay hai người đều uống nhiều rượu, đến gần toàn là mùi rượu, không phân rõ của ai với ai.

Nhậm Sơ nhìn thấy cô vẫn rất căng thẳng, vừa mở miệng đã xin lỗi: "Rất xin lỗi, tớ không biết cậu có bạn trai, chuyện tối nay... Vô cùng xin lỗi."

Tuy rằng Hứa Mạn giải thích giúp cô, nhưng mọi người vẫn thích một phiên bản khác kích thích hơn: Cô cũng giống những cô gái ham hư vinh khác, vì tiền mà ở bên những chú già có tiền.

Mặc kệ người khác nói thế nào, cậu ta vẫn không tin, cô ưu tú lại nỗ lực như vậy, không cần dựa vào bất cứ tên đàn ông nào vẫn có thể sống rất tốt.

Cậu ta an ủi cô: "Hạ Mộc, những lời đó cậu đừng để trong lòng, cậu cũng biết, rất nhiều người thích bát quái, còn thích đoán già đoán non theo chiều hướng không tốt nữa."

Nói xong, cậu ta lại nhìn không được tự trách: "Đều tại tớ, nếu tớ không tỏ tình thì sẽ không xảy ra chuyện này."

Hạ Mộc nhìn cậu ta: "Phải xin lỗi là tớ mới đúng, lúc đó ở phòng tiệc tớ không phải cố ý muốn bơ cậu, là vì hơi bất ngờ nên không kịp phản ứng lại."

"Không sao, Hạ Mộc, cậu đừng để trong lòng, đổi lại là ai cũng sẽ như vậy, ai bảo thường ngày chúng ta đi gần như thế, giống như anh em tốt vậy."

Hạ Mộc không nói tiếp.

Bốn phía rơi vào im lặng.

Nhậm Sơ mấp máy miệng không biết phải nói gì cho đúng, không phải cậu ta không biết ăn nói, nhưng cứ đến trước mặt Hạ Mộc thì lại bị như vậy.

Hạ Mộc nhìn cậu ta, nhìn ánh mắt cậu ta không biết phải nhìn đi đâu, Nhậm Sơ dứt khoát xoay mặt nhìn cảnh sắc ban đêm dưới dòng sông.

"Nhậm Sơ, cậu đừng vì tớ mà không ra nước ngoài, tớ vốn không phải người như cậu nghĩ, tớ tầm thường tham lam, tìm bạn trai việc đầu tiên nhìn là anh ấy có tiền có thế hay không, những thứ khác đều không quan trọng."

Cũng không biết vì cậu ta uống rượu say, hay do tháng sáu trời nóng khó chịu, Nhậm Sơ cảm giác toàn thân sắp hít thở không thông.

Cậu ta nói: "Hạ Mộc, cậu đừng hạ thấp bản thân như vậy, cậu..."

Hạ Mộc ngắt lời cậu ta: "Cậu không hiểu tớ đâu."

Vừa nói dứt lời, màn hình di động lại sáng lên.

Cô cúi đầu nhìn chăm chú.

Nhậm Sơ cũng theo bản năng nhìn di động của cô, màn hình hiển thị hai từ "TIỀN BỐI" rõ ràng đập vào mắt, nhìn thấy hai từ này, cậu ta không nghĩ gì khác, xem biệt danh chắc là bạn cùng phòng hoặc bạn thân của cô.

Thật ra Nhậm Sơ không biết, tiền bối, Tiệp Bắc, Kỳ Tiệp Bắc.

仙贝 [xiān bèi]: Tiên bối = Bánh gạo; 羨北 [xiàn běi]: Tiệp Bắc.

Kỳ Tiệp Bắc quá rõ ràng nên Hạ Mộc tiện tay đặt biệt danh cho anh.

Màn hình vẫn đang lóe sáng, tối nay anh gọi tới ba lần, hiếm khi kiên nhẫn như vậy, nếu là bình thường thì cùng lắm anh chỉ gọi hai lần thôi.

Hạ Mộc do dự vài giây vẫn ần trả lời.

Giọng Kỳ Tiệp Bắc từ tỉnh lại hơi mồm một truyền đến: "Ngủ rồi?"

Hạ Mộc: "Chưa ngủ, còn đang ở bên ngoài."

Kỳ Tiệp Bắc không nói chuyện, cô giải thích một câu: "Vừa rồi ầm ĩ nên không nghe thấy anh gọi."

"Ừ." Kỳ Tiệp Bắc không truy cứu cô là thật sự không nghe thấy hay là không muốn nghe máy, hỏi cô: "Muốn về đây ở không?"

"Anh đi công tác về rồi?"

Kỳ Tiệp Bắc dùng vài giây mới trầm giọng nói: "Trước đó không phải đã nói với em rồi sao?"

Trong giọng nói có chút bất mãn.

Hạ Mộc hơi híp mắt, hai ngày nay chỉ mãi bận rộn chuẩn bị thủ tục nhận chức, sớm bỏ quên lời anh nói ra sau đầu, cô tìm cớ: "Tối nay uống hơi nhiều rượu, có chút lơ mơ."

"Thế về đây ở đi, anh cho em tỉnh rượu." Anh nhấn mạnh hai từ tỉnh rượu.

"..."

"Hai mươi phút nữa anh tới."

Trò chuyện kết thúc, Nhậm Sơ đã đoán được cuộc điện thoại này là ai gọi tới, cái gì cũng không cần thiết nói nữa, chỉ nói với Hạ Mộc rằng, cậu ta đang ở Bắc Kinh, bạn học cũ sau này nhớ thường xuyên liên lạc.

Hạ Mộc gật đầu.

Lúc Nhậm Sơ xoay người, trong lòng đau nhức gần chết, còn khó chịu hơn cả khi tỏ tình.

Hạ Mộc nhìn bóng lưng cậu ta, khuyên cậu ta: "Nhậm Sơ, cậu ưu tú như vậy, đừng vì lúc còn trẻ không hiểu tình yêu mà làm chậm trễ tiền đồ của bản thân, không đáng đâu."

Lời cô nói lý trí lại không có tình người.

Nhậm Sơ không quay đầu cũng không đáp lại, vẫy tay về phía cô.

Hạ Mộc đứng ở bờ sông vài phút, gió hè thổi lên mặt vẫn không thể thổi đi mùi rượu, càng khiến người ta nóng ran.

Nhớ tới Kỳ Tiệp Bắc lập tức sẽ đến, cô nâng bước đi về hướng công trường.

...

☛ Tác giả có lời muốn nói: Các tình yêu, ta tới rồi ~~~

Đăng vài dòng chú thích đọc trước nhé (Đặt sấm sét ~):

1, Nam cường, nữ cường;

2, Nữ chính rất thực tế, không có đạo đức cao thượng ôm ấp tình yêu (Tục xưng có chút tra (*));

(*) Tra: cận bã, tồi tệ.

3, Nam chính Kỳ Tiệp Bắc, nam phụ Nhậm Ngạn Đông (Nhậm Sơ không phải nam phụ, chú cậu ta mới là nam phụ... Vậy nên các bảo bối, nhớ giữ chặt trái tim nhỏ bé nha ~)

4, Ta cố gắng viết thoát tục không khoa trương hay giả tạo (Gỡ ra dòng chữ này, chính ta cũng phải chột dạ [Mặt DOG])

5, Nếu như không để ý mấy điều này, cũng như không có yêu cầu gì về lối hành văn, mùa đông này chúng ta cùng làm bạn ~

⇒ Editor có lời muốn nói: Vì truyện [Mãi yêu em như vậy] dài 92 chương nên tớ muốn tuyển thêm editor có kinh nghiệm cùng edit để tăng tiến độ đăng chương mới cũng như để tớ học hỏi kinh nghiệm edit _(:з)∠_

Bạn nào có hứng thú với truyện nhớ tham gia edit cùng tớ nhé ~ *Mắt long lanh*

• 10/08/2018 •

Bạn đang đọc truyện *Mãi Yêu Em Như Vậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Edit: Mina

Ký túc xá cách cửa Bắc của trường học rất xa, Hạ Mộc đi hơn mười phút mới tới.

Buổi tối uống rượu để tác dụng rất chậm, đến bây giờ hai mí mắt cô bắt đầu đánh nhau, mắt thẳng bằng, bước đi như bắn tia.

Sắp qua nửa đêm, sinh viên vẫn nối đuôi ra vào cổng không ngừng, tùm ba tùm năm.

Ánh mắt Hạ Mộc mơ màng, quét mắt nhìn xung quanh, không thấy xe của Ký Tiệp Bắc, cô liền đứng cạnh bồn hoa trước cổng chờ.

Đầu đau như búa bổ, bụng dạ cũng bắt đầu dồi sông lấp biển, cô bóp trán để mình tỉnh táo hơn một chút.

Đột nhiên một tiếng còi ô tô kêu inh ỏi, theo sau là tiếng gọi "Hạ Mộc!"

Hạ Mộc ngẩng đầu, một chiếc xe taxi dừng lại cách đó mấy mét, cửa sổ xe phía sau hạ xuống một nửa.

Tay phải Ký Tiệp Bắc khoắc lên cửa sổ xe, mặc áo somi màu đen, cúc áo cởi ra vài cái, hai tay áo cũng xắn lên cẳng tay, mái tóc lòa xòa mềm mại, bốt đi vài phần sắc bén của ngày thường.

Hạ Mộc choáng váng, anh đây là vừa mới tắm xong?

Ký Tiệp Bắc vẫn mặt không biểu cảm nhìn cô.

"Còn không đi tới?" Giọng anh vô cùng mất kiên nhẫn.

Hạ Mộc nghiêng đầu, nửa tỉnh nửa say, cố ý chống đối: "Quá xa, em không nhúc nhích được."

Ký Tiệp Bắc không xuống xe, cứ bình tĩnh như vậy nhìn cô.

Đôi bên giằng co.

Vài phút trôi qua, đầu óc Hạ Mộc chậm chạp hoạt động, ý thức được đây là cổng trường học, nghĩ đến gì đó, cô từ từ đi về hướng xe ô tô đỗ.

"Em nghĩ anh tự mình lái xe đến cơ." Cô nhỏ giọng lầm bầm.

Ký Tiệp Bắc không đáp, mở cửa xe ra, tự động dịch vào bên trong.

Hạ Mộc ngồi lên, trong xe lập tức bị mùi cồn nồng đậm bao trùm, Ký Tiệp Bắc vươn cánh tay dài vòng qua sau người cô đóng cửa lại, sau đó nói tài xế trở về chỗ ban này.

Ô tô chuyển bánh.

Cả người Hạ Mộc dựa vào người anh.

Ký Tiệp Bắc chau mày, không vui nói: "Em uống bao nhiêu rượu?!"

"Không biết." Có thể là một cân (1)? Cũng có lẽ là nhiều hơn?

(1) 1 cân = ½ kg.

Ai biết được.

Dù sao cô cũng đã kính rượu tất cả các giáo viên và lãnh đạo, còn có vài bạn học có quan hệ không tệ.

Lúc uống không thấy khó chịu, trở về ký túc xá vẫn ổn, bây giờ thì cả người không thoải mái, đặc biệt là dạ dày, cảm giác nóng cháy ngày càng gia tăng.

Cô chính đáng ngồi, nghiêng người ôm lấy thắt lưng rắn chắc của anh, vùi đầu chôn trong ngực anh, chỉ muốn đi ngủ một giấc.

"Tối hôm qua không phải đã bảo em sao, cố gắng uống đồ uống, thật sự tránh không được thì uống chút bia." Nói xong, Ký Tiệp Bắc bóp cằm cô, làm cô ngẩng đầu nhìn thẳng vào anh.

"Coi là gió thoảng bên tai?"

Giữa đêm, xe đi trên đường không nhiều lắm, xe taxi phóng nhanh, trong xe lúc sáng lúc tối.

Dù cho ánh sáng không ổn định, đáy mắt anh vẫn ánh lên tia âm trầm, đang chất vấn cô.

Loại ánh mắt bất mãn này Hạ Mộc khó có thể chống đỡ, đặc biệt hiện tại cô là người đuối lý.

Cô dùng sức nâng cánh tay lên, năm ngón tay khép lại che trước mắt anh, cô suy nghĩ một chút tìm từ, có chút giả mồm át lễ phải: "Em đây còn mỗi ngày báo anh, không được hút thuốc, không được hút thuốc, anh đã cai chưa?"

Học ngữ khí của anh: "Coi là gió thoảng bên tai? Hà?"

Kỷ Tiệp Bắc: "..."

Cánh tay Hạ Mộc liên tục gợn ra, thời gian dài nên hơi mỏi, hạ tay khoác lên bả vai anh, cả người cô lệch sang bên người anh, bụng nhỏ khó chịu, cô nhích tới nhích lui, dây váy trượt xuống.

Bộ váy màu đen cùng lúc tôn lên vùng ngực và làn da trắng nõn.

Có lẽ do uống nhiều rượu, hai gò má cô ửng đỏ, ánh mắt mê mang, cả người đều lộ ra vẻ gọi cảm khó cưỡng.

Kỷ Tiệp Bắc kéo dây váy cô lên, "Lần sau không được mặc chiếc váy này nữa."

"Tại sao?"

"Khó coi."

Hạ Mộc nhìn anh, nghĩ lại nghĩ, rất xác định: "Váy này là anh đưa cho em."

Dừng vài giây, Kỷ Tiệp Bắc nói: "Anh cũng có lúc nhìn nhầm."

Hạ Mộc còn muốn phản bác thêm hai câu, xe taxi đã dừng lại.

"Xuống xe." Kỷ Tiệp Bắc cầm lấy di động của cô.

Hạ Mộc liếc mắt nhìn ra ngoài cửa sổ: "Đây là đâu?"

"Mua nước cho em."

Sau khi xuống xe, Hạ Mộc choáng váng một hồi, suýt nữa không đứng vững, Kỷ Tiệp Bắc vươn tay đỡ lấy cô: "Hạ Mộc, rốt cuộc em uống bao nhiêu rượu?!"

Từ lượng của cô tầm tạm, khi ở nhà bọn họ thường xuyên uống rượu vang, cô uống mấy ly cũng không sao.

Nhưng với tình hình hiện tại, ít nhất cũng phải tám, chín chén.

Hạ Mộc xoa xoa đầu: "Em không uống nhiều."

Kỷ Tiệp Bắc mặc kệ con ma men này, nhét cô vào trong xe, đi mua nước cho cô.

Lúc tính tiền, di động vang lên, Đường Văn Tích gọi đến.

"Có việc gì?"

"Anh không có ở nhà à?"

"Ừ, ở bên ngoài." Kỷ Tiệp Bắc rút tiền trong ví đưa cho nhân viên thu ngân, nhân viên thu ngân thấy là tờ 100, một chai nước chỉ có giá mấy đồng, liền hỏi thêm một câu: "Xin hỏi, anh có tiền lẻ không?"

"Không có, cô trả tiền lẻ đi."

Đường Văn Tích bên kia điện thoại hỏi: "Anh đang ở cửa hàng tiện lợi?"

"Ừ."

Đường Văn Tích nói: "Thế thì mua luôn hộ em chút đồ ăn đi, em chết đói rồi, trong nhà ngay cả chút lương khô (2) cũng không có, kết quả anh lại không có nhà, em đứng chờ trước cửa nhà anh đấy, anh nhanh chân chút."

(2) Lương khô ở đây nghĩa là thực phẩm khô: bánh quy, bánh mì,...

Anh ta ở cùng một chung cư với Kỷ Tiệp Bắc, cùng tầng sát vách.

Hai người vừa về từ nước ngoài, anh ta về nhà tắm xong thấy đói bụng, định sang nhà Kỷ Tiệp Bắc, kết quả bấm chuông cửa vài phút cũng không thấy ai đáp lại, hóa ra anh, đi mua đồ ăn.

Kỷ Tiệp Bắc nhận lấy tiền lẻ, cầm chai nước đi ra ngoài: "Anh không rảnh."

Đường Văn Tích: "....."

Kỷ Tiệp Bắc nói: "Hạ Mộc uống say, cậu muốn ăn gì thì tự mình ra cửa hàng tiện lợi của chung cư mà mua."

Đường Văn Tích mở to mắt, sau khi phản ứng lại, biểu cảm không thể tin vào tai mình: "Anh nói cái gì? Anh đi tìm Hạ Mộc? Đang chăm sóc cô ta?"

"Tai cậu không điếc." Kỷ Tiệp Bắc mở cửa xe, dùng bả vai và tai kẹp lấy di động, vặn mở chai nước đưa cho Hạ Mộc, Hạ Mộc vừa khát lại khó chịu, nhận lấy nước tu ừng ực hết nửa chai.

Kỷ Tiệp Bắc đóng cửa xe, đi đến ven đường tiếp tục nghe cuộc gọi của Đường Văn Tích.

Đường Văn Tích một tay chống nạnh, tức giận bất bình nói: "Anh có thể chăm sóc cô ta mà không thể thuận tay mua đồ ăn cho em?!"

Anh ta biết câu hỏi này Kỷ Tiệp Bắc sẽ không đáp, tiếp tục châm chọc Kỷ Tiệp Bắc: "Không phải anh nói anh ngồi máy bay mười mấy tiếng, mệt không chịu được, Nhậm Ngạn Đông hẹn anh đi chơi anh cũng hoãn lại, thật không ngờ anh mệt đến không chịu được còn muốn đi gặp tình nhân?"

Kỷ Tiệp Bắc móc ra hộp thuốc, lấy một viên.

"Cái gì tình nhân?"

Đường Văn Tích muốn điên rồi: "Được được được, là bạn gái anh!"

Kỷ Tiệp Bắc: "Hạ Mộc uống say."

Đường Văn Tích: "... Em biết, anh không cần lặp lại lần nữa, tai em không điếc đâu!"

Kỷ Tiệp Bắc nhả vài vòng khói, vòng khói hình e – lip xinh đẹp rõ nét, vài giây sau, hình vòng khói mờ nhạt, cuối cùng biến mất trong màn đêm.

Anh không nhanh không chậm nói: "Hạ Mộc uống rượu nửa đêm sẽ tìm nước uống."

Trước khi gọi điện cho cô, anh đã chuẩn bị ngủ, biết cô đi liên hoan tốt nghiệp sẽ muốn ở lại ký túc xá, không nghĩ tới cô uống say, vậy nên anh mới thay đổi chủ ý đi đón cô.

Đường Văn Tích xoa xoa ngực: "Người lớn như thế mà không có tay không có chân sao?"

Kỷ Tiệp Bắc không muốn nghe tiếp lời nói nhảm, hỏi anh ta: "Cậu còn chuyện gì khác không?" Anh muốn cúp điện thoại.

Đường Văn Tích im lặng rồi lại im lặng: "Anh, anh sẽ không nghiêm túc với Hạ Mộc phải không?"

Muốn nói nghiêm túc cũng không đúng a, bởi vì chỉ có anh ta biết chuyện Kỷ Tiệp Bắc và Hạ Mộc ở bên nhau, cho tới bây giờ Kỷ Tiệp Bắc chưa từng đưa Hạ Mộc ra ngoài chơi, anh ta luôn đoán có lẽ Kỷ Tiệp Bắc cảm thấy gia đình Hạ Mộc như vậy, thật sự không xứng tầm, mang ra ngoài rất mất mặt.

Kỷ Tiệp Bắc không chút để ý nói: "Đêm nay cậu nói nhiều lời vô nghĩa như vậy làm gì?"

Đường Văn Tích thở dài: "Anh, nói cho anh một câu anh không thích nghe."

"Thế thì đừng nói nữa."

"..." Đường Văn Tích suýt nữa bị nghẹn chết, vẫn quyết định ỏi ra hết: "Không phải em nói xấu Hạ Mộc, nhưng cô ta không nên làm phóng viên, nếu cô ta vào giới showbiz làm diễn viên, chắc chắn sẽ là người tốt nhất được chọn vào vị trí Ảnh hậu."

"Có ý gì?" Giọng Kỷ Tiệp Bắc rõ ràng không vui.

Đường Văn Tích cũng không thêm để ý, vẫn quyết định tiếp tục nói thật để Kỷ Tiệp Bắc tỉnh táo: "Hạ Mộc cùng anh ở bên nhau có chút chân tình nào không? Cô ta mưu tính anh cái gì, anh đừng nói anh không biết, tâm tư của cô ta rất sâu..."

Kỷ Tiệp Bắc ngắt lời anh ta: "Đường Văn Tích, anh thấy cậu không phải đói bụng mà là ăn quá no!"

Anh dập tắt viên thuốc.

Đường Văn Tích thức thối chuyển đề tài: "Tối mai Nhậm Ngạn Đông vẫn đi hội sò, anh đi không?"

"Đi." Kỷ Tiệp Bắc vứt tàn thuốc, đi về phía ô tô.

Kỷ Tiệp Bắc mở cửa xe, chỉ mới vài phút, trong xe đã nồng đậm mùi cồn.

Hạ Mộc chuyển qua ghế lái phụ, ý cười mờ ám nhìn anh, mị nhãn như tơ (3): "Hơn nửa đêm tình nhân bé nhỏ gọi điện thoại sao?"

(3) Ý chỉ ánh mắt quyến rũ, mị hoặc.

Kỷ Tiệp Bắc không để ý, thắt dây đai an toàn cho cô.

Hạ Mộc đưa anh chai nước uống dở, cũng đưa luôn nắp chai cho anh.

Kỷ Tiệp Bắc nhìn cô không chớp mắt, mấy giây sau anh mới nhận lấy chai nước và nắp chai, đóng chặt rồi đưa cho cô, nước vẫn hơi lạnh, cô cảm thân chai dán lên mặt.

Gò má rất nóng, áp vào chai nước lạnh lạnh, thoải mái hơn không ít.

"Tôi nay, nam thần khoa bọn em tỏ tình em." Hạ Mộc bất chợt nói một câu như vậy.

Tay Kỷ Tiệp Bắc cầm tay lái hơi dừng lại, ngay sau đó nhấn ga rồi đi.

"Ừ." Anh đáp một từ có lẽ.

Đầu Hạ Mộc rất nặng, về phần anh nói gì, biểu cảm gì, cô cũng không quá quan tâm, thực ra tại sao vừa rồi muốn kể cho anh chuyện tỏ tình, chính cô cũng không rõ lắm.

Có lẽ đầu óc không nghe theo sai khiến.

"Em từ chối cậu ấy."

Kỷ Tiệp Bắc quét đuôi mắt nhìn cô, không nói tiếp.

Hạ Mộc nói chuyện một mình: "Thật hâm mộ những cô gái cùng tuổi em."

"Hâm mộ điều gì?" Kỷ Tiệp Bắc trầm giọng hỏi.

"Không có gì." Nói xong, Hạ Mộc ngáp một cái, ánh mắt mê man.

Không tiếp tục bàn đến vấn đề không rõ đầu đuôi kia, Kỷ Tiệp Bắc hỏi cô: "Đồ đạc trong ký túc xá thu dọn xong chưa? Ngày nào đó bảo tài xế mang về."

"Không cần, chuyển hết rồi."

"Ừ?" Kỷ Tiệp Bắc không rõ vì sao, nhìn về phía cô.

Hạ Mộc: "Chuyển hết đến phòng em thuê rồi."

Kỷ Tiệp Bắc nhàn nhạt nhìn vào đôi mắt cô, thu tầm mắt nhìn con đường phía trước.

Không được đáp lại, Hạ Mộc cố mở mắt ra, nửa cười nhìn anh, bịa lời nói dối: "Căn phòng bên anh quá lớn, anh đi công tác không ở nhà, một mình em sẽ sợ hãi, phòng nhỏ bên kia của em có cảm giác an toàn hơn."

Suy nghĩ một chút, lại nói bừa một lý do: "Cũng gần Công ty em."

Kỷ Tiệp Bắc vẫn không mở miệng nói chuyện, cô nói một mình cũng vô nghĩa, đề tài này cứ như vậy chấm dứt.

Hạ Mộc xoay người một cái, chỉnh về đáng ngồi thoải mái hơn, tiếp tục nhắm mắt nghỉ ngơi.

Thuê căn phòng hơn 10 mét vuông tốn không ít tiền, vị trí không quá tốt, ngay cả điều kiện cũng vậy, hiệu quả cách âm vô cùng kém.

Vốn muốn thuê phòng khác tốt hơn, nhưng tiền thuê nhà rất đắt, suy tính rất lâu cuối cùng vẫn từ bỏ.

Phòng ở là cô thuê trong thời gian Kỷ Tiệp Bắc đi công tác, cũng không nói trước với anh một câu, sau khi thuê rồi mới nói, đồng thời cảm thấy không quan trọng lắm.

Anh hơn ba mươi tuổi, đã đến độ tuổi lập gia đình, nếu ngày nào đó anh đột nhiên muốn tìm một cô gái môn đăng hộ đối kết hôn, chung quy cô vẫn phải tìm một chốn dừng chân.

"Khi nào đi làm?"

"Hả?" Hạ Mộc hoàn hồn, không nghe rõ anh nói gì.

"Ngày nào chính thức đi làm?"

"Ngày 15 tháng sau." Cô nói: "Trước khi đi làm em muốn về nhà một chuyến."

"Sớm trở về một chút."

"Có việc gì sao?"

"Đưa em đi chơi." Anh bớt chút thời gian liếc nhìn cô một cái: "Tặng em quà tốt nghiệp."

Hạ Mộc cười: "Nghe không tệ lắm, đi a, dù sao em cũng không muốn ở nhà đợi lâu." Men rượu bốc lên cũng nói nhiều hơn, đêm nay cô thật sự nói nhiều hơn ngày thường rất nhiều.

Cô giống như làm bầm lẫu bẫu: "Trở về thăm em chồng em, em gái em nói tình hình em chồng em khá hơn rồi, chắc không bao lâu nữa sẽ có thể chuyển ra khỏi phòng ICU, không biết có phải em gái em hoa mắt không, con bé nói ngón tay em chồng em cử động."

Lại lải nhải: "Em gái em nói với em, hai ngày trước bố em giục con bé gọi điện thoại cho em, nói trong thôn có bà mối giới thiệu đối tượng cho em trai em, cô gái kia khá xinh, cũng vừa mắt em trai em, nhưng nhà cô gái đó chê phòng ở nhà em quá cũ muốn bỏ qua cộc hôn sự này, bố em muốn em với em gái em bỏ tiền ra xây lại phòng ở... Em gái em không để ý ông ấy, trực tiếp cúp điện thoại, sau đó ông ấy lại gọi đến mắng em gái em, nói bọn em là bạch nhãn lang."

Cô tự giấu cười: "Xây nhà cần dùng tiền mới nhớ tới bọn em là con gái ông ấy, trên đời này nào có chuyện tốt như thế chứ! Em chồng em đã vậy rồi, ông ấy còn suốt ngày muốn tiền tiền tiền..."

Kỷ Tiệp Bắc không biết phải nói sao, bỏ cô trọng nam khinh nữ, anh chưa bao giờ nghe thấy. Im lặng vài giây, vẫn nói với cô: "Không phải trong thẻ của em có tiền sao? Đây là đưa em tiền tiêu vặt, em cứ tùy ý dùng."

"Em ném cũng không ném cho ông ấy." Hạ Mộc xoa xoa dạ dày, khó chịu cực kỳ.

Kỷ Tiệp Bắc nhìn cô: "Bớt tranh cãi, chợp mắt ngủ một lát đi."

Về nhà, Kỷ Tiệp Bắc rót cho Hạ Mộc nửa cốc nước uống mới để cô đi tắm.

Con buồn ngủ đến, ngay cả mí mắt Hạ Mộc cũng không mở ra được, nếu không phải Kỷ Tiệp Bắc có thói sạch sẽ, không cho cô say khướt mà không tắm rửa đã lăn ra ngủ, cô thật sự muốn trực tiếp ngã xuống giường vùi đầu ngủ say.

Không cảm theo bộ đồ để thay, cô trực tiếp đi vào phòng tắm, tắm qua loa rồi bọc một chiếc khăn tắm đi ra, có lẽ Kỷ Tiệp Bắc đang tắm ở phòng tắm tầng dưới, còn chưa đi lên.

Hơn mười phút sau Kỷ Tiệp Bắc tắt đèn dưới tầng đi lên, nhìn về phía giường, Hạ Mộc nằm giữa giường, xem chừng đã ngủ rồi.

Sóng tóc dài đen nhánh của cô xõa trên drap giường màu trắng, drap giường ướt một mảng.

Khăn tắm rộng thùng thình đắp lên người.

Trên dưới như ẩn như hiện.

Toàn thân Kỷ Tiệp Bắc khô nóng, đi công tác mười ngày nay, chỉ cần nhớ tới cô, cơ thể liền có phản ứng, hướng chỉ cảnh đẹp ngay trước mắt.

Anh vừa cởi nút áo somi vừa đi đến chỗ cô, sữa tắm thơm ngát trên người cô hòa lẫn với mùi rượu nhàn nhạt.

Anh cởi áo somi, trực tiếp phủ lên trên.

Giữa hai người cách nhau một chiếc khăn tắm, anh cũng không rút ra.

Cúi đầu ngậm mút môi cô, dùng sức cắn.

Hạ Mộc đau rên một tiếng, dùng sức bắm chặt lưng anh.

Kỷ Tiệp Bắc không rảnh lo đau, càng hôn sâu hơn, anh vươn tay tắt đèn phòng ngủ.

Hạ Mộc biết ngay anh sẽ dùng phương thức này làm cô tỉnh rượu mà.

• 15/08/2018 •

Bạn đang đọc truyện *Mãi Yêu Em Như Vậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

Edit: Mina

Ngày hôm sau tỉnh dậy đã là hơn 9 giờ.

Hạ Mộc ngủ nằm sấp, toàn bộ chiếc chăn bị cô quấn hết lên người, hai cánh tay chiếm lấy cả hai chiếc gối đầu, Kỷ Tiệp Bắc gần như bị cô đẩy đến mép giường, một chân cô còn để ngang trên bụng anh.

Tư thế ngủ của cô vốn dĩ không xấu, quy quy củ củ, nhưng từ khi ở bên Kỷ Tiệp Bắc, cô luôn cố tình vô ý muốn đi khiêu chiến điểm giới hạn sự nhẫn nại của anh.

Ban đầu Kỳ Tiệp Bắc cũng bất mãn, sau lại nhin, thời gian dài thành dung túng mấy tính nết nhỏ của cô, nhưng tật xấu của cô lại rất khó sửa lại.

Hạ Mộc thật cẩn thận rút chân đặt trên bụng anh về, đắp một nửa tấm chăn lên người Kỳ Tiệp Bắc.

Kỳ Tiệp Bắc thật sự mệt mỏi, nếu không đồng hồ sinh học của anh luôn cực chuẩn, chưa bao giờ nhầm ý.

Anh ngủ rất sâu, đắp chăn cho anh anh cũng không phản ứng lại.

Hạ Mộc chăm chú nhìn anh vài phút, trên bả vai, trước ngực anh đều có vết cào, là tối qua cô để lại.

Cô dùng sức xoa xoa cổ, nằm thẳng trong chốc lát, đứng dậy đến phòng thay đồ tìm áo ngủ mặc vào, xuống dưới tầng tìm nước uống.

Uống một ly nước ấm đây, rót cuộc giải khát.

Dạ dày Hạ Mộc ừng ục ừng ục kêu vang, tối qua chỉ mãi uống rượu, không ăn đồ ăn, hiện tại khó chịu vì đói. Trong nhà không có gì ăn, lấy bánh mì trong tủ lạnh ra, đặt trong lò nướng nướng một lát.

Vào phòng tắm dưới tầng tắm rửa, bánh mì cũng đã nướng xong, bôi mứt trái cây lên, cô ngồi trước bàn ăn tận hưởng.

Hôm nay không có việc gì làm, cô ăn qua loa lại có thể ngủ thêm một giấc nữa.

Ký túc xá còn có vài thứ đồ linh tinh, ngày mai cô phải đến trường học một chuyến, đóng gói đồ đạc mang về đây.

Cô tạm thời không có ý định ở trong căn phòng thuê kia, nếu ngày nào đó giận đối Kỳ Tiệp Bắc, có lẽ sẽ về đó ở hai ngày.

Lúc trước cô đi thực tập, có lần đồng nghiệp trong văn phòng nói chuyện phiếm bảo rằng, trước hôn nhân phụ nữ phải có một căn phòng nhỏ của riêng mình, nếu bị úy khuất không thể về nhà mẹ đẻ, căn phòng nhỏ thuộc về chính mình kia chính là nơi an ủi nỗi lòng.

Cô nghĩ đến tiền trong thẻ, ngay cả tiền mặt trả cho phòng trọ trong vòng một năm cũng không đủ, mấu chốt là cô còn thiếu nợ bên ngoài, hai năm trước hỏi mượn Kỳ Tiệp Bắc một số tiền, có lẽ tiền lương hai năm vẫn không đủ...

Nghĩ đến tiền và phòng ở, Hạ Mộc liền không có khẩu vị, miễn cưỡng ăn xong bánh mì.

Nhìn đồng hồ, đã 10 giờ.

Hôm nay không phải cuối tuần, cũng không biết Kỳ Tiệp Bắc có phải đến Công ty không, cô đi lên tầng chuẩn bị gọi anh rời giường.

Vừa đẩy cửa phòng ngủ ra, cửa phòng tắm trong phòng đúng lúc cũng mở ra, Kỳ Tiệp Bắc mới tắm xong, sợi tóc còn đọng giọt nước sáng lấp lánh.

Đã mặc quần dài, anh đang cài khuy áo somi.

“Phải đi Công ty?”

“Sao không ngủ thêm chút nữa?”

Hai người đồng thời đặt câu hỏi.

Kỳ Tiệp Bắc trả lời cô trước: “Không đi Công ty, giữa trưa phải ra ngoài ăn cơm.”

Hạ Mộc gật đầu, anh đi đâu ăn cơm, đi ăn cùng ai, cô chưa bao giờ hỏi, trước kia lần nào anh cũng nói với cô, cô không quen biết những người đó, không hứng thú, sau đó anh cũng dần ít nói hơn.

“Không ngủ tiếp?” Kỳ Tiệp Bắc lại hỏi lần nữa.

Hạ Mộc: “Ngủ, vừa rồi đói bụng, xuống tầng ăn một chút.”

Cô bước vài bước đến trước mặt anh, chỉnh lại vạt áo somi giúp anh, nhân tiện sờ mó cơ bụng anh hai cái, sau lại bắt đầu càn quấy, anh cài một khuy áo, cô lại cài khuy áo ra.

Kỳ Tiệp Bắc không lên tiếng, rũ mắt nhìn cô, tiếp tục cài khuy áo.

Hạ Mộc nhìn thẳng vào anh, ánh mắt giáo hoạt, động tác trên tay không dừng lại.

Vài phút sau, áo somi của Kỳ Tiệp Bắc vẫn phanh ra.

Kỳ Tiệp Bắc nhìn cô bất đắc dĩ: “Quấy đủ chưa?”

“Chưa.”

Kỳ Tiệp Bắc không cài khuy áo nữa, đôi tay giữ eo cô, kéo cô tới: “Vậy em cài đi.”

“Em mắt cận, khuy áo quá nhỏ, em không thấy rõ ở đâu.”

“... ..” Kỳ Tiệp Bắc nhéo nhẹ hông cô, hôn một cái giữa môi cô: “Ngủ đi, giữa trưa anh sẽ bảo người giúp việc nấu cơm muộn một chút.”

Hạ Mộc vòng tay ôm cổ anh: “Không nhúc nhích được.”

Kỳ Tiệp Bắc hơi ôm cô đi về phía trước, Hạ Mộc dính anh, bước chân đi theo anh lùi về phía sau, lui đến trước giường, trực tiếp ngã lên trên.

Cô bắt lấy cổ áo somi Kỳ Tiệp Bắc không buông.

Kỳ Tiệp Bắc cúi đầu hôn cô một lát cô mới buông anh ra, anh đứng thẳng người bắt đầu cài khuy áo: “Nếu hôm nay không đến trường học thì ngủ thêm một lát đi.”

“Ủm” Hạ Mộc gối hai tay sau đầu, nhấc chân gác lên bụng anh, ngón chân cái di chuyển trên rốn anh chơi.

Kỳ Tiệp Bắc bị cô quấy như vậy đã quen, không hề thấy phiền phức bức bối.

Lúc này di động trên tủ đầu giường rung lên vài cái, là di động của Kỳ Tiệp Bắc, anh nhìn sang, vẫn đang cài khuy áo, nói với Hạ Mộc: “Xem hộ anh.”

“Chẳng may là tình nhân bé nhỏ nào đó của anh gửi tới, không ổn đâu.” Hạ Mộc nói, vẫn lấy di động của anh gạt mở.

Là Viên Dịch Lâm gửi tới: (Anh Kỳ, em đang trên đường đến nhà hàng rồi, khoảng 11 giờ rưỡi sẽ đến □)

Hóa ra giữa trưa đi ra ngoài ăn cơm cùng Viên Dịch Lâm.

Viên Dịch Lâm học cùng trường Đại học với cô, cùng giới tính, khác lớp, năm nhất cô và Viên Dịch Lâm quen nhau, không thân.

Cậu của Viên Dịch Lâm là giáo sư Âu Dương viện trưởng viện tin tức của bọn cô, giáo sư Âu Dương cũng là thầy giáo của Kỳ Tiệp Bắc, quan hệ giữa bọn họ không tệ, trước kia cô quen Kỳ Tiệp Bắc cũng là vì có liên quan đến giáo sư Âu Dương.

Hạ Mộc ấn tắt màn hình, ném điện thoại sang một bên.

Kỳ Tiệp Bắc ngẩng đầu: “Ai thế?”

“Viên Dịch Lâm” Hạ Mộc cười nhạo anh: “Quan hệ giữa anh và cô ấy không tệ nha, anh vừa trở về đã muốn liên lạc yêu đương rồi.”

Sắc mặt Kỳ Tiệp Bắc như thường, giải thích: “Viên Dịch Lâm đến làm tại đài truyền hình, là chỗ anh từng giới thiệu, thầy Âu Dương đã bày tỏ lòng biết ơn, nhưng Viên Dịch Lâm nhất quyết muốn tự mình mời anh.”

Anh đã từ chối thẳng lời mời của Viên Dịch Lâm, không nghĩ tới hôm qua cô ấy trực tiếp đặt nhà hàng, gửi địa chỉ cho anh.

Bởi vì có liên quan đến thầy Âu Dương, anh không thể không cho cô ấy bậc thang đi xuống.

Hạ Mộc như có suy tư nhìn anh: “Viên Dịch Lâm đi làm ở đài truyền hình?”

“Ừ.” Kỳ Tiệp Bắc nói thêm câu: “Kênh Tài chính và Kinh tế.”

Hạ Mộc theo lời anh hỏi: “Có phải tiền lương của phóng viên kênh Tài chính và Kinh tế cao hơn tiền lương của em không?”

Kỳ Tiệp Bắc: “... Dù tiền lương cao hơn cũng không cho em đi.” Quan hệ nhân tế bên trong rắc rối phức tạp, Hạ Mộc không thích hợp.

Hạ Mộc ‘À’ một tiếng: “Nếu anh không coi trọng công việc này, thế sao anh còn tìm quan hệ cho Viên Dịch Lâm chứ?”

Kỳ Tiệp Bắc: “Chính cô ấy bằng lòng.”

Hạ Mộc nói: “Em đây cũng bằng lòng.”

Kỳ Tiệp Bắc liếc mắt nhìn cô một cái: “Anh không muốn.”

Hạ Mộc trợn trắng mắt.

Kỳ Tiệp Bắc cài hết các khuy áo, vuốt phẳng vạt áo somi nhét vào quần tây, trong lúc vô tình ngẩng đầu đối diện với đôi mắt tối đen của Hạ Mộc, anh hỏi: “Nhìn gì thế?”

“Nhìn anh mặc quần áo cũng gọi cảm như vậy, làm cho nữ giới không thể kiềm chế nổi.”

“... ..” Kỳ Tiệp Bắc liếc xéo cô: “Nghiêm túc nói chuyện.”

Hạ Mộc lờm nguyễn anh, đắp chăn tiếp tục ngủ.

Bỗng nhiên, Kỳ Tiệp Bắc hỏi cô: “Vừa rồi Viên Dịch Lâm nói gì?”

Giọng cô hài hước nói: “Nói nhớ anh, bảo anh nhanh chân đến nhà hàng đi.”

“... ..”

Ký Tiệp Bắc kéo chăn của cô xuống một chút, che phía trên người cô: “Sao nói chuyện sắc mùi thế, không thể nhẹ nhàng chút?”

Hạ Mộc nhìn anh, cười như không cười: “Em quen vậy rồi, cũng không phải ngày đầu tiên anh quen em.”

Ký Tiệp Bắc đành phải hôn cô, hôn một lát anh lại đi vào phòng thay đồ, lấy ra hai mẫu túi xách, là phiên bản giới hạn của nhãn hiệu nào đó.

Trước kia hẳn từng mua túi xách tặng Hạ Mộc, nhưng cô chưa bao giờ dùng, nói sinh viên phải giản dị.

Bây giờ cô sắp phải đi làm, chắc chắn sẽ cần dùng đến túi xách hàng hiệu, lúc đi công tác đi ngang qua cửa hàng chuyên bán túi xách liền chọn cho cô một chiếc, thuận tiện mua luôn cho Viên Dịch Lâm một chiếc.

“Hạ Mộc.”

“Sao thế?” Cô hí mắt sắp chìm vào giấc ngủ.

“Mua túi xách bên New York, em chọn một chiếc, chiếc còn lại anh đưa tặng Viên Dịch Lâm.”

Hạ Mộc vẫn tiếp tục nhắm mắt: “Cô ấy mời anh ăn cơm, anh tặng cô ấy túi xách, đây là muốn thường xuyên qua lại?”

Ký Tiệp Bắc nhàn nhạt nói: “Không có thời gian thường xuyên qua lại với ai cả.” Anh nói: “Trước đó Viên Dịch Lâm tặng anh một chiếc ZIPPO, anh đây tặng lại quà.”

Lặng im trong chớp mắt, cô hỏi: “Tặng anh ZIPPO?”

Ký Tiệp Bắc thần nhiên đáp: “Ừ.”

Sau khi anh giúp Viên Dịch Lâm sắp xếp công việc, thầy Âu Dương đưa Viên Dịch Lâm cùng đến mời anh ăn cơm, trên bàn ăn, ngay trước mặt thầy Âu Dương Viên Dịch Lâm tặng anh ZIPPO xem như lời cảm ơn, anh nhận, nói câu khách sáo.

Có lẽ thầy Âu Dương cũng không nghĩ nhiều, không ép anh nhận, nói vật này không đáng bao tiền, bảo anh đừng ghét bỏ, chỉ là chút tấm lòng của đứa nhỏ.

Nếu anh vẫn khăng khăng không nhận sẽ làm cho thầy Âu Dương nghĩ lầm rằng anh chán ghét, chướng mắt vật rẻ tiền, đành phải nhận lấy.

Hạ Mộc buồn bã nói: “Hình như các cô gái đều dùng ZIPPO để tặng cho người đàn ông họ thích, anh quen dùng rồi? Có phải rất thích không?”

Ký Tiệp Bắc không tức giận, kiên nhẫn đáp: “Không mở ra, trực tiếp bảo bí thư cầm đi xử lý.”

Lúc ấy nghĩ trở về sẽ nói một tiếng với Hạ Mộc về chuyện này, kết quả tối đó đi công tác, sau lại bận nên quên mất.

Phụ nữ lấy danh nghĩa tặng quà anh quá nhiều, anh cũng không để chuyện ZIPPO kia ở trong lòng.

Ký Tiệp Bắc theo đề tài này, hỏi Hạ Mộc: “Em tặng anh một cái nhé?”

ZIPPO anh đang dùng vẫn là lấy từ chỗ Đường Văn Tích.

Hạ Mộc ‘À’ một tiếng: “Em tặng anh? Anh cứ chờ xem, cái ZIPPO kia của anh em còn muốn ném, sau này anh không được hút thuốc lá nữa, từ hôm nay trở đi cai thuốc, mỗi ngày chỉ được hút nhiều nhất hai điếu.”

Nói, cô ngáp một cái, hỏi tiếp: “Viên Dịch Lâm tặng anh quà cũng chỉ là cái cớ, là vì cảm ơn anh, nhưng anh đột nhiên muốn tặng cô ấy túi xách, cùng hát bè à?”

Ký Tiệp Bắc không giải thích, chỉ nói: “Tặng cô ấy túi xách, anh đương nhiên sẽ có dụng ý.”

Hạ Mộc lười hỏi thêm, phụ nữ thích anh có ý với anh cô đếm không hết, anh cũng chưa bao giờ khiến cô phiền lòng, tự anh có thể xử lý tốt.

Cô có một học tỷ từng cho cô một lời khuyên vô cùng hữu ích: *Đừng tốn tâm tư và sức lực đi đối phó với phụ nữ, đó là cách làm rất ngu ngốc, chỉ cần dạy dỗ tốt người đàn ông của mình là được.*

Ký Tiệp Bắc lại giục cô: “Chọn một cái thích đi.” Anh mở hộp đóng gói ra, cầm hai mẫu túi xách đứng trước giường.

Hạ Mộc nhìn cũng chưa nhìn: “Thích cả hai mẫu.”

Ký Tiệp Bắc: “... ..”

Chợt cười, hiếm khi anh thấp tiếng cười khê.

Anh nói: “Vậy thì để lại cho em cả hai.” Anh đặt hai mẫu túi xách lên tủ đầu giường bên phía cô.

Bạn đang đọc truyện *Mãi Yêu Em Như Vậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 4: Bắt côn trùng

Edit: Mina

Kỷ Tiệp Bắc gói lại hai mẫu túi xách rồi gọi cho thư ký, bảo cô ấy ngay bây giờ gửi tới vài bức hình về nhãn hiệu túi xách, cố ý dặn dò câu: Phiên bản giới hạn số lượng.

Hạ Mộc không ngủ được, trợn mắt nhìn anh: “Gọi điện thoại thì đi thư phòng, ồn ào em không ngủ được!”

Kỷ Tiệp Bắc đặt điện thoại sang một bên: “Lòng yên tĩnh sẽ tự nhiên ngủ được.”

Hạ Mộc liếc xéo anh một cái, chôn mặt trong gối đầu, tiếp tục lên men cảm xúc chìm vào giấc ngủ.

Cô vẫn nằm sấp ngủ, chần chập tùy tiện bên hông, cẳng chân lộ ra ngoài, chân còn vắt bên mép giường, không ra bất cứ tư thế nào.

Kỷ Tiệp Bắc duỗi tay bắt lấy mắt cá chân cô, đặt lên trên giường, sờ sờ gan bàn chân cô, lạnh.

Anh dùng sức kéo ra tấm chăn bị cô đề dưới người, đắp kín cho cô, lại điều chỉnh điều hòa lên nhiệt độ cao hơn.

Hạ Mộc không kiên nhẫn nói: “Anh làm gì đấy! Em nóng muốn chết rồi!”

“Yên tâm, nóng không chết em đâu.” Kỷ Tiệp Bắc thu tay cầm điều khiển từ xa về, “Phụ nữ ngày hè cố gắng đừng ham thích cái lạnh, không tốt cho cơ thể.”

Cô liếc anh: “Ai nói thế?”

“Mẹ anh.”

Lúc này Hạ Mộc mới nhớ tới, mẹ anh là chuyên gia nổi tiếng khoa phụ sản, nghe nói tìm gặp mẹ anh khám bệnh phải hẹn trước vài tuần, bởi vì chỉ ngồi khám các buổi chiều trong tuần.

Cô hỏi: “Aiz, nếu em tìm mẹ anh khám bệnh, có phải nhờ anh sẽ dễ đặt hẹn trước không nhỉ? Cứ nói em là bạn gái của bạn anh.”

Kỷ Tiệp Bắc dừng lại, ngồi xuống bên mép giường, xoay người cô đối mặt với anh, hai cánh tay chống bên người cô: “Em khám bệnh gì? Không thoải mái ở đâu?”

Hạ Mộc: “Cũng không phải bệnh nặng gì, thể hàn, lượng máu kinh nguyệt ít, tay chân lạnh, hình như sau này sẽ khó mang thai.”

Kỷ Tiệp Bắc vuốt ve gương mặt cô, hỏi cô: “Muốn có con?”

Hạ Mộc nửa nói đùa: “Đúng vậy, nếu không thì sinh cho anh một đứa nhé?”

Kỷ Tiệp Bắc nhìn cô, biết cô chỉ nhất thời muốn làm loạn, nhưng nếu cô thật sự muốn thì cũng có thể, sắp tới cô sẽ tốt nghiệp, cũng đủ tuổi kết hôn theo quy định pháp luật.

“Có thể, bây giờ sinh luôn một đứa.” Kỷ Tiệp Bắc nói xong liền xốc váy ngủ của cô lên.

“Anh phiền chết đi được!” Hạ Mộc đẩy anh.

Trước giờ cô chưa từng nghĩ tới phải gửi gắm cuộc đời của mình vào một đứa trẻ, dù cô sinh con cũng không chắc chắn có thể gả cho anh, muốn sinh con, cũng nhất định phải sau khi kết hôn.

Trong giới của bọn họ, cô nhìn thấy quá nhiều rồi, bao nhiêu cô gái vội vàng sinh con cho đàn ông, cuối cùng chỉ đứa con có thể là con riêng.

Kỷ Tiệp Bắc ôm cô: “Bây giờ chề lại anh phiền? Mới vừa rồi ai nói muốn sinh con?”

Hạ Mộc nâng tay ôm cổ anh: “Em nói bừa thôi, em vừa mới tốt nghiệp, kinh nghiệm công việc chưa có, em lấy cái gì để sinh con?”

Kỷ Tiệp Bắc hỏi: “Vậy em dự định khi nào sinh con?”

Hạ Mộc nhìn anh.

Dự định khi nào sinh con?

Dạng như gia đình anh, cho tới bây giờ tình yêu và hôn nhân luôn là hai chuyện khác nhau, mặc dù mẹ anh là bác sĩ, gả cho bố anh cũng không phải trèo cao, là từ hai bên thông gia, có người nói nhà ông ngoại anh quyền thế ngang tầm với nhà họ Nhâm.

Cô tự biết mình, nhà của anh, cô không gả vào được.

Cô rất rõ những thứ đó có thể dựa vào tranh thủ để trở mình, cũng hiểu rõ những thứ đó một nữ sinh như cô ngay cả ảo tưởng cũng không nên có, tốn công vô ích.

Hạ Mộc đối mặt với anh vài giây, trả lời có lệ: “Trước 30 tuổi không có dự định sinh con, ngộ nhờ nếu ngày nào đó muốn sinh, lại bởi vì khó mang thai, vậy không phải ngay cả khóc cũng không biết ở đâu sao?”

Kỷ Tiệp Bắc hỏi Hạ Mộc: “Em thể hàn là tự mình đoán mò, hay là trước kia từng đi khám bác sĩ?”

Hạ Mộc: “Chị chủ nhà mà em gái em thuê, trước kia nhà chị ấy là thầy thuốc Đông y, chính chị ấy cũng sẽ bắt mạch, từng bắt mạch cho em, nói là thể hàn khí hư, còn kê cho em một thang thuốc.”

Lại nói: “Mấy hôm trước nói chuyện phiếm cùng học tỷ của em, chị ấy nói nếu là thể hàn thì nên cố gắng điều trị sớm, em mới chỉ đi bệnh viện kiểm tra, bác sĩ cũng nói vậy,” Nhưng cô không muốn uống thuốc Đông y, nên đã không đi lấy thuốc.

Kỷ Tiệp Bắc không vui: “Đi bệnh viện sao không nói với anh?”

Hạ Mộc: “Cũng không phải bệnh nặng gì, lúc đó anh bận rộn nên em không nói, không phải bây giờ em đã kể cho anh sao.”

Kỷ Tiệp Bắc hỏi tiếp: “Thật sự chỉ là thể hàn?”

Hạ Mộc: “Em lừa anh làm gì! Giấy kiểm tra còn đặt trong ngăn kéo bàn trà dưới tầng, không tin anh tự xem đi.”

Kỷ Tiệp Bắc như có suy tư gât đầu, Hạ Mộc thấy anh trầm mặc, ôm cổ anh, “Bệnh này của em không phải bệnh nghiêm trọng, không cần tìm mẹ anh khám đâu, vừa này nói đùa anh thôi.”

Di động của Kỷ Tiệp Bắc rung vài cái, anh cầm lấy, là thư ký gửi hình ảnh túi xách tới, anh mở ra, giờ trước mặt Hạ Mộc: “Chọn một hình.”

Hạ Mộc liếc nhìn hình, biết anh có ý gì, nhưng vẫn không thuận theo ý anh, cô nói: “Không phải anh vừa tặng em hai mẫu à? Dù dùng rồi.”

Kỷ Tiệp Bắc: “Không phải tặng em”

Hạ Mộc nhàn nhạt quét mắt nhìn anh từ trên xuống dưới vài cái: “Tặng Viên Dịch Lâm?”

“Ừ.”

Cô không nhìn, híp mắt lại: “Cái rẻ nhất.”

Kỷ Tiệp Bắc bật cười, nói với thư ký rằng muốn lấy chiếc túi xách thứ ba trên hình, lại chia sẻ cho thư ký địa chỉ nhà hàng ăn cơm.

Kỷ Tiệp Bắc muốn đứng dậy, lại bị tay chân Hạ Mộc quăn lấy, kéo anh trở về, anh không ngồi vững, ghé vào người cô, bất đắc dĩ nói: “Lại sao vậy?”

Hạ Mộc chỉ chỉ chỗ hầu kết: “Bót của anh sắp biến mất rồi, em lại trông thêm cho anh một cái.”

Kỷ Tiệp Bắc không khỏi sờ sờ hầu kết, trước kia Hạ Mộc rất thích cắn chỗ này, để lại dấu hôn màu đỏ tím, cổ áo somi cũng không che được.

Có lần ra ngoài chơi bị bạn bè trêu chọc, anh nửa giỡn nói đây là bót, Đường Văn Tích theo sau phụ họa anh, nói không phải dấu hôn, là bót, bởi vì từ nhỏ đã nhìn thấy vết đỏ tím này của anh...

Mọi người ngạc nhiên, thấy Đường Văn Tích không giống dáng vẻ nói đùa liên tin là thật.

Sau đó Hạ Mộc càng thêm không kiêng nể, mỗi lần thân mật, cô sẽ luôn mút vào nơi đó, mấy năm nay ‘bót’ chỗ hầu kết chưa từng biến mất.

Lần này thời gian đi công tác kéo dài, màu sắc đã nhạt dần nhìn không rõ.

“Em nhẹ chút!” Kỷ Tiệp Bắc nhú nhú mày.

Hạ Mộc há miệng, lại hôn hôn, rất hài lòng với kiệt tác của bản thân, vỗ vỗ mặt anh: “Đi đi, còn không đi, có người phải trông mòn con mắt đó.”

Kỷ Tiệp Bắc không vội vã rời đi, kéo áo ngủ của cô xuống, vùi đầu vào trước ngực cô, lần này kêu đau đòi thành Hạ Mộc, anh không nỡ, mút vào vài cái liền thả ra.

“Ngủ một lát đi, anh sẽ bảo người giúp việc nấu cơm muộn một chút.”

“Ừm”

Đeo đồng hồ, Kỷ Tiệp Bắc rời khỏi phòng ngủ, tài xế đã chờ dưới tầng, ngồi lên xe anh liền gọi một cú điện thoại ra bên ngoài.

Sau khi bên kia kết nối, hỏi anh: “Đi công tác trở về rồi?”

“Vâng, đêm qua về đến nơi.”

“Giữa trưa về nhà ăn cơm đi, hôm nay bố con cũng ở nhà.”

“Không về, đã có hẹn.” Dừng lại, Ký Tiệp Bắc hỏi: “Mẹ, thể hàn phải điều trị như nào?”

Đầu bên kia trầm mặc trong nháy mắt, mẹ Ký không đáp hỏi ngược lại: “Ai thể hàn?”

Ký Tiệp Bắc cũng không giấu giếm: “Hạ Mộc.”

Mẹ biết sự tồn tại của Hạ Mộc, hai năm trước đã biết, có lần đi dạo phố nhìn thấy anh và Hạ Mộc cùng ăn cơm, nhưng anh không nhìn thấy mẹ.

Sau này mẹ gián tiếp hỏi anh cô gái đó là ai, anh ăn ngay nói thật, nói là bạn gái của anh.

Lúc ấy mẹ hỏi anh: Cô gái đó bao nhiêu tuổi, đang làm nghề gì?

Anh đáp: Mười chín tuổi, sinh viên năm 2.

Sau khi mẹ im lặng một hồi lâu, thở dài: Mẹ cho rằng con không giống con nhà có tiền khác, sao con cũng tìm sinh viên? Con đây là làm bậy con biết không!

Anh đáp: Bọn họ là bọn họ, con là con.

Mẹ nói tiếp: Cô gái kia tuổi còn trẻ mà có thể ở bên con, tâm tư sẽ không hề đơn giản, loại tình cảm này của các con, không thể dài lâu.

Hơn hai năm trôi qua, mẹ cũng không hỏi lại chuyện này.

Không được đáp lại, Ký Tiệp Bắc nhìn xuống điện thoại di động, cuộc trò chuyện vẫn đang tiếp tục, anh gọi: “Mẹ?”

“Nghe đây.” Mẹ Ký nói: “Cho rằng các con đã sớm chia tay.”

Ký Tiệp Bắc cười nhạt hỏi: “Sao mẹ lại mong bọn con chia tay vậy?”

Mẹ Ký vẫn giữ giọng điệu vô cùng nghiêm túc: “Không phải trông ngóng các con chia tay, là con với cô bé kia không phải người cùng đường, không thể đi cùng nhau, sớm muộn gì cũng phải chia tay.”

Khuỷu tay Ký Tiệp Bắc gác lên cửa sổ xe, nhìn bên ngoài, một lát sau thấp giọng nói: “Dù có đi cùng nhau, cũng sớm muộn gì vẫn phải chia tay, sáu bảy chục năm nữa, bọn con đều già rồi chết đi, không phải chia tay sao?”

Anh đang cho thấy quyết tâm ở bên cô gái đó, mẹ Ký ‘À’ một tiếng: “Con thế mà nhìn rất rõ.”

Ký Tiệp Bắc: “Đây đều là điều mẹ nói với con.” Vài chục năm đời người, đừng hy vọng kiếp sau ra sao, có kiếp sau hay không không ai biết, phải trải qua cuộc đời này thật tốt, đừng để lại tiếc nuối.

Giữa mẹ con đánh cờ, anh thắng một nước.

Ký Tiệp Bắc lại dặn dò mẹ: “Chuyện con và Hạ Mộc, mẹ đừng nói trước cho bố con, con có dự tính của con.”

Mẹ Ký: “Bây giờ con cánh cứng rồi, còn sợ bố con?” Ngừng lại, chuyển sang chuyện khác: “Nhưng nói không chừng chưa đợi bố con biết, con với cô bé kia đã kết thúc rồi.”

Ký Tiệp Bắc: “... Mẹ, mẹ mong con sống tốt chút được không?”

Mẹ Ký nghĩ nghĩ: “Vây chúc con tháng sau là có thể làm bố, thế nào? Đủ thành ý chưa?”

Ký Tiệp Bắc bị ghen, nhân đề tài này nói: “Đúng rồi, mẹ, gói giúp con mấy thang thuốc Đông y điều trị thể hàn.”

“Không đến khám mẹ kê đơn kiểu gì?”

“Mấy hôm trước khám ở bệnh viện của bên mẹ, là Phó chủ nhiệm bên mẹ khám, lát nữa con sẽ chụp gửi mẹ toàn bộ biên lai kiểm tra cùng bệnh án, Hạ Mộc sợ uống thuốc Đông y nhất, kê đơn thuốc cho cô ấy cô ấy cũng không đi lấy thuốc.”

“... Hừ, thể con gửi cho mẹ ảnh chụp làm gì!”

Ký Tiệp Bắc đặc biệt căn dặn: “Đúng rồi, không cần bệnh viện sắc thuốc hộ, quay về con sẽ bảo người giúp việc tự mình sắc thuốc.”

Mẹ Ký lên tiếng, không quên nhắc nhở anh: “Mẹ đồng ý lấy thuốc cho con bé, không có nghĩa mẹ chấp nhận con bé, ở chỗ này của mẹ, hiện tại con bé chỉ là một bệnh nhân, mà mẹ là bác sĩ.”

Ký Tiệp Bắc đáp: “Vây con thay vợ con cảm ơn chủ nhiệm Ưông.” Mẹ anh họ Ưông.

Mẹ Ký: “...”

Ngực buồn bực tức giận, biết nói nhiều với anh cũng vô ích, chỉ nói: “Cút ngay, mẹ phải làm việc.”

Kỷ Tiệp Bắc: “Vâng, mẹ nhớ chú ý sức khỏe.”

“Biết rồi.” Nhanh chóng kết thúc cuộc trò chuyện.

Hồi lâu, Kỷ Tiệp Bắc nhìn màn hình tối dần như có điều suy nghĩ, sau đó cất đi, tiếp tục nhìn ồn ào náo nhiệt ngoài cửa sổ xe.

Viên Dịch Lâm gửi tin nhắn đến: (Anh Kỷ, em đến rồi. □)

Anh hồi âm (Tôi cũng sắp đến rồi.)

Viên Dịch Lâm (Nhanh vậy á? Không cần gấp gáp đâu, một mình em rảnh rồi, anh cứ bận chuyện của anh trước đi ~)

Kỷ Tiệp Bắc quết mắt, không trả lời.

Mười lăm phút sau, Kỷ Tiệp Bắc tới nhà hàng.

Viên Dịch Lâm nhìn thấy anh đi đến, nhanh chóng đứng dậy nghênh đón, cười khê nói: “Anh Kỷ.”

Chỉ ngần ngừn hai từ, ngay cả cô cũng nghe thấy âm rung.

Dưới đáy lòng thăm mắng câu không có tiền đồ.

Hơn năm giờ sáng nay cô đã tỉnh, vừa khấn trương lại kích động, nằm trên giường lật qua lật lại vẫn không ngủ được, dứt khoát rời giường tắm rửa chải đầu.

Tốn hơn một tiếng trang điểm, nhưng trang điểm thế nào cũng không vừa ý, cô lại tẩy trang, đến hiệu làm đẹp tìm nhà trang điểm chuyên nghiệp trang điểm gương mặt cô trở nên tinh xảo.

Váy liền thân kết hợp với gương mặt trang điểm.

Chào hỏi, hai người ngồi xuống.

Trái tim Viên Dịch Lâm đập thành thạch, sắp không thở nổi.

Đây không phải là lần đầu tiên cô dùng bữa cùng Kỷ Tiệp Bắc, trước đó cùng đi với cậu mời Kỷ Tiệp Bắc ăn cơm, nhưng sau lại là Kỷ Tiệp Bắc trả tiền.

Lần dùng bữa đó Kỷ Tiệp Bắc khá hòa nhã, tuy không nói nhiều, nhưng giọng nói tương đối điềm đạm.

Nhưng hôm nay, còn chưa bắt đầu dùng bữa, cô đã không hiểu sao lại có cảm giác áp lực.

Lúc chọn món ăn, Kỷ Tiệp Bắc phân phó người phục vụ vài câu, Viên Dịch Lâm bắt giắc liếc hai mắt nhìn anh, dấu hôn trên cổ anh đập thẳng vào tầm mắt.

Trái tim Viên Dịch Lâm như bị kim châm đâm nhói một cái, không tính là đau, nhưng mùi vị vô cùng khó chịu.

Cô biết người đàn ông như Kỷ Tiệp Bắc sẽ không thiếu phụ nữ, nhưng tận mắt thấy một chút dấu vết hoan ái, vẫn rất khó chịu.

Chọn xong món ăn, Kỷ Tiệp Bắc chủ động hỏi cô: “Chuyện nhận chức công việc đã sắp xếp ổn thỏa rồi chứ?”

Viên Dịch Lâm vội gật đầu: “Đều ổn, cuối tháng 1 đi làm để báo danh.” Cô còn nói: “Cậu em bảo em phải cảm ơn anh thật tốt.”

Kỷ Tiệp Bắc vừa nâng chung trà lên, đặt bên mép thì dừng lại: “Khách sáo rồi.”

Ở trong mắt Viên Dịch Lâm, động tác Kỷ Tiệp Bắc cầm chén nước cũng làm người ta mê muội, cô nhìn không được liếc trộm anh.

Kỷ Tiệp Bắc coi như biết sẵn sốc, thường xuyên tìm đề tài, bữa cơm này không quá tệ nhạt.

Nhà Viên Dịch Lâm ở phía Nam, nói đến quê quán của mình, cô cười nói: “Anh Kỷ, chừng nào bọn anh rảnh rồi thì có thể đến chơi ở quê hương bọn em, dù trấn nhỏ không phải rất nổi danh ở Giang Nam nhưng vô cùng đặc sắc, em sẽ làm hướng dẫn viên cho anh.”

Kỷ Tiệp Bắc dùng cơm xong, anh đặt đĩa xuống, dùng khăn ăn từ tốn lau mép, hơi gật đầu: “Chờ dịp nào đó.”

Lúc phục vụ đến tính tiền, Kỷ Tiệp Bắc không giành việc trả tiền, Viên Dịch Lâm đã trả sô ghi chép, trong lòng như quét một lớp mặt ong.

Dấu hôn trên cổ Kỷ Tiệp Bắc mang tới cho cô cảm giác không thoải mái đã sớm tiêu tan thành mây khói, những người phụ nữ hiện tại của anh không gả vào Kỷ gia được, cô không cần để trong lòng.

Viên Dịch Lâm cầm lấy hóa đơn, khước miệng cong lên.

Lần trước cậu vì chuyện công việc của cô vô cùng cảm kích Kỷ Tiệp Bắc, mời Kỷ Tiệp Bắc dùng cơm, nhưng cuối cùng vẫn là Kỷ Tiệp Bắc kiên trì trả tiền.

Lần này Kỷ Tiệp Bắc không tranh trả tiền, cho cô cảm giác rất khác lạ trước nay chưa từng có.

Mãi đến khi chuông điện thoại di động của Kỳ Tiệp Bắc vang lên, Viên Dịch Lâm mới hoàn hồn, chỉ nghe thấy anh nói: “Đúng, phòng ăn phía Tây tầng 12, gần cửa sổ.”

Sau đó thấy anh vẫy tay một cái về phía cửa.

Viên Dịch Lâm nhìn theo hướng anh vẫy tay, một người phụ nữ mặc đồ công sở đi tới, trong tay cầm theo túi xách tay phiên bản giới hạn của nhãn hiệu nào đó.

Đây là... Tặng cô?

Chắc chắn rồi.

Nếu không thì... Kỳ Tiệp Bắc sẽ không để người khác đưa đến nhà hàng.

Tim cô đập không khỏi tăng tốc, hết sức kiềm chế ngạc nhiên mừng rỡ.

Quản lý nhà hàng tay cầm quai túi xách đưa cho Kỳ Tiệp Bắc: “Kỳ tổng, túi xách của anh.”

“Cảm ơn.” Kỳ Tiệp Bắc nhận lấy.

Quản lý nhà hàng lại khách sáo nói thêm hai câu, xoay người rời đi.

Kỳ Tiệp Bắc trực tiếp đưa túi xách tay cho Viên Dịch Lâm: “Tặng em.”

Viên Dịch Lâm hưng phấn chưa tỉnh lại, hai tay nắm thật chặt chiếc túi xách, bình ổn tâm tình mới nói: “Cảm ơn.”

Lại giả bộ trả lại túi xách: “Chiếc túi này quá đắt, em không thể nhận.”

Kỳ Tiệp Bắc không nhận, ý bảo cô cất đi.

Viên Dịch Lâm không tiếp tục giả vờ khách sáo nữa, cầm trong tay xem đi xem lại nhiều lần, không phải cô không mua nổi chiếc túi xách này, điều kiện gia đình ở quê hương vẫn được xem là nhà giàu có.

Cô có mấy chiếc túi xách hàng hiệu, có một chiếc còn đắt hơn chiếc này.

Nhưng ý nghĩa của chiếc túi xách này không giống, là Kỳ Tiệp Bắc tặng cô.

Cô nói cảm ơn thêm mấy lần.

Kỳ Tiệp Bắc cười nhạt nói: “Không cần khách sáo với tôi, em sắp tốt nghiệp, coi như là tặng em quà tốt nghiệp, cũng cảm ơn em tặng chiếc ZIPPO kia.”

Cố ý dừng lại, anh nói tiếp: “Chiếc ZIPPO kia bạn gái của tôi cũng thích, nói nó rất đặc biệt. Tôi không hiểu nữ sinh bọn em sắp tốt nghiệp thích quà gì, chọn túi xách này cũng là cô ấy đưa ra lời đề nghị.”

Viên Dịch Lâm cười căng cứng nơi khóe miệng, rất lâu sau vẫn không trở lại bình thường.

Cô còn chưa bắt đầu biểu lộ tâm ý của mình, vậy mà anh đã bắt động thanh sắc cự tuyệt cô rồi?

*

Bạn đang đọc truyện *Mãi Yêu Em Như Vậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Edit: Quỳnh Như

Beta: Mina

Kỳ Tiệp Bắc và Viên Dịch Lâm tạm biệt nhau ở ngay dưới lầu nhà hàng, anh không hỏi Viên Dịch Lâm đến đây bằng cách nào, định quay về thế nào, mà chỉ dặn cô về cẩn thận.

Giữa ban ngày, câu nói đó quả là dư thừa.

Viên Dịch Lâm nắm chặt tay cầm túi xách, dùng sức siết mạnh, khiến các khớp xương trên tay hiện lên.

Nhìn xe Kỳ Tiệp Bắc rời đi, tim cô như miếng bông bị hút hết nước, vừa bị bóp nghẹn lại vừa nặng nề, ép đến mức cô không thể thở nổi.

Cậu cô gửi tin nhắn đến, hỏi cô khi nào thì về nhà.

Cô nhắn trả lời: (Vừa ăn com xong, sẽ về liền.)

Cậu: (Ủ, tự mình đón xe trở về, đừng làm phiền Tien Bắc.)

Cô cười tự giễu, cô mà muốn gây phiền phức cho anh, anh còn phải vui vẻ nhận lấy nha.

Trong xe.

Ký Tien Bắc nhận được tin nhắn từ mẹ, bảo anh đến bệnh viện lấy thuốc.

Anh ngạc nhiên: (Nhanh như vậy?)

Mẹ Ký không trả lời.

Suy nghĩ một chút, Ký Tien Bắc dặn dò tài xế: “Ghé cửa hàng bán hoa trước.”

“Vâng.” Xe từ từ quẹo phải.

Vài phút sau, điện thoại báo rung một cái, Ký Tien Bắc tưởng là mẹ, không nghĩ tới người nhắn là đi giúp việc, di hỏi: (Tien Bắc hà, buổi tối muốn ăn gì, để đi sớm chuẩn bị.)

Anh nhắn lại: (Di trực tiếp hỏi Hạ Mộc là được.)

Di giúp việc trả lời: (Tiểu Hạ đã chọn món mình thích ăn rồi, nhưng đi sợ cháu không ăn quen, nên hỏi cháu một chút, để đi chuẩn bị sớm.)

Ký Tien Bắc tò mò, hỏi đi giúp việc: (Buổi tối Hạ Mộc muốn ăn món gì?)

Di giúp việc: (Salad trộn với tiêu xanh và ớt đỏ.)

Ký Tien Bắc: (... Cháu biết rồi, có thể cháu không ăn ở nhà, đi cứ làm thêm vài món chay đi.)

Nhìn điện thoại, tin nhắn đi giúp việc vừa gửi: *Salad trộn với tiêu xanh và ớt đỏ*. Anh thờ dãi bất đắc dĩ, cuối cùng không khỏi bật cười một cái.

Tiểu tổ tông này, lại tức giận rồi.

Ngay lúc sắp đến cửa hàng bán hoa thì Đường Văn Tích gọi tới: “Anh, có ở nhà không?”

“Có chuyện gì?”

“Uh, là buổi tối Nhậm Ngan Đông tìm anh nói chuyện đầu tư, em muốn đi theo anh bàn chuyện.”

“Cậu theo tôi bàn chuyện gì?” Ký Tien Bắc đẩy cửa xuống xe, đi về phía tiệm hoa.

“Nếu như triển vọng không tệ, em cũng dự định gia nhập cổ phần.”

“Được, gặp nhau rồi nói.” Ký Tien Bắc nhìn đồng hồ đeo tay: “Khoảng nửa tiếng nữa tôi về đến nhà, cậu qua tìm anh.”

“Buổi trưa tốt lành.” Đến cửa ra vào tiếng ông chủ cửa hàng chào hỏi vang lên.

Ký Tien Bắc tắt điện thoại, hướng ông chủ cửa hàng hơi gật đầu.

Hai năm qua anh đều mua hoa ở đây, ông chủ đã quen.

“Vẫn giống mọi lần sao?” Ông chủ cười hỏi.

“Chỉ cần 1 đóa hoa hồng, một bó 99 bông cẩm chướng, cho thêm một tấm thiệp.”

“Được, chờ một lát.”

Ông chủ dặn dò nhân viên gói hoa, còn mình thì đi tìm tấm thiệp đẹp, sau đó đưa cho Ký Tien Bắc tấm thiệp cùng với cây bút, anh suy nghĩ một lát, liền ghi mấy dòng chữ trên thiệp.

Ký Tien Bắc gần đến bệnh viện thì gọi điện thoại cho mẹ, xe chỉ chờ ở trước cổng bệnh viện vài phút, đã thấy mẹ vội vàng đi tới, trong tay cầm theo túi thuốc.

Tóc vẫn cao lên thành búi, khéo léo cẩn thận.

Dù mặc áo blouse trắng, nhưng khó thể đề xuống khí chất cao quý được.

“Mẹ.” Ký Tien Bắc cầm bó hoa cẩm chướng bước xuống xe.

“Ai ư, thụ sủng nhược kinh ah.” Mẹ Kỳ cũng không khách khí, trực tiếp nhận hoa, còn đặt bên chóp mũi người một cái, mỗi dịp sinh nhật và ngày của mẹ Kỳ Tien Bắc đều tặng hoa cho bà, còn ngày bình thường anh chưa bao giờ mua hoa.

Kỳ Tien Bắc cầm túi thuốc, mở ra liếc nhìn, nhiều lời hỏi: “Điều trị mấy đợt?”

Mẹ Kỳ: “Có đợt trị liệu, nếu bệnh không nghiêm trọng, sau khi uống những thuốc này sẽ khỏi hẳn, bình thường nhớ chú ý điều dưỡng thân thể, đặc biệt là kỳ kinh nguyệt, đừng để bị cảm lạnh.”

Kỳ Tien Bắc gật đầu, mẹ Kỳ thấy bên trong bó hoa có tấm thiệp, nhìn kỹ, trên tấm thiệp viết:

Chúc nhiệm Ung.

Cảm ơn thuốc của ngài, lòng biết ơn không có cách nào nói nên lời, một bó hoa cảm ơn thay lòng biết ơn ~

Chúc ngài luôn khỏe mạnh, mãi mãi xinh đẹp!

Từ người nhà bệnh nhân: Kỳ Tien Bắc.

Ánh mắt mẹ Kỳ nhàn nhạt quét qua người Kỳ Tien Bắc: “Cố tình ra oai cho mẹ thấy đây hả?”

Kỳ Tien Bắc cười nhạt: “Nào dám, chẳng qua là con thay Hạ Mộc bày tỏ lòng biết ơn.”

Mẹ Kỳ vốn có rất nhiều lời muốn nói, nhưng lời đến bên miệng lại nuốt vào, Kỳ Tien Bắc cảm giác được, nói thẳng: “Mẹ, mẹ muốn nói gì cứ việc nói.”

“Mẹ có nói con cũng xem như gió thoảng bên tai, hà cớ gì phải tiếp tục đàn gảy tai trâu.” Mẹ Kỳ vung tay: “Cuốn xéo nhanh đi, buổi chiều mẹ còn có ca phẫu thuật.”

Kỳ Tien Bắc: “Trong khoảng thời gian này con bận rộn, qua vài ngày nữa con sẽ về nhà ăn cơm, mẹ với bố nhớ giữ gìn sức khỏe.”

Anh vừa quay người đi, liền bị mẹ Kỳ gọi lại: “Tien Bắc.”

“Dạ?” Anh quay đầu lại.

Mẹ Kỳ do dự một chút mới nói: “Buổi trưa hôm nay con đi ăn cùng ai thế?”

Kỳ Tien Bắc thành thật trả lời: “Cháu gái của giáo sư Âu Dương, Viên Dịch Lâm.” Anh hỏi: “Sao vậy ạ?”

“Thích cô bé đó?”

“A, vì sao lại nói vậy?”

“Từ hành động con tặng túi cho cô gái đó nói lên.”

Kỳ Tien Bắc sững sờ, mẹ Kỳ nói rõ hơn: “Vừa rồi có cô bé trong ban chúc mừng mẹ, nói mẹ sắp có con dâu.”

Cô gái kia vừa hay cũng đi ăn ở nhà hàng đó cùng bạn trai, không ngờ bắt gặp Kỳ Tien Bắc tặng túi, cô gái kia còn chụp hình cho bà xem, bà cứ tưởng là Hạ Mộc, không ngờ lại là một cô gái khác.

Cô gái này dáng dấp không giống Hạ Mộc cao gầy, nhưng cũng được coi là tiểu mỹ nữ, trẻ tuổi đầy sức sống, chuẩn con gái cung.

Kỳ Tien Bắc ý vị sâu xa nói: “Cô ấy quả thực có ý với con, cũng từng ám chỉ qua, túi xách là con lấy danh nghĩa Hạ Mộc tặng.”

Lại bổ sung thêm: “Hạ Mộc biết con và cô ấy đi ăn.”

Mẹ Kỳ thở dài: “Mẹ không hy vọng con trai mẹ lại trở thành loại đàn ông mà mẹ xem thường nhất, mặc kệ mẹ có ấn tượng về Hạ Mộc thế nào, nhưng con đã lựa chọn đi cùng con bé, thì nên tôn trọng, điều tối thiểu là phải một lòng đối với nó.”

Bà nói xong vỗ vỗ bả vai Kỳ Tien Bắc: “Đừng giống loại đàn ông như chú hai con, bản thân sung sướng, còn tình nhân hay vợ đều phải chịu đau khổ, con cái của tình nhân sinh ra không những vạ lây, mà còn bị người khác xem thường.”

Kỳ Tien Bắc gật đầu: “Mẹ vào đi, con về còn phải bàn bạc chút chuyện với Đường Văn Tích.”

Ngồi trên xe, Kỳ Tien Bắc nhìn chăm chú bên trong túi thuốc, ngay cả thuốc Tây Hạ Mộc cũng không uống được, than đáng, thế nên phải nói sao để cô uống hết mấy loại thuốc Đông y này đây?

Hạ Mộc đang ăn cơm, nghe chuông cửa vang, cô chậm rãi ăn nốt vài miếng cơm rồi mới đứng dậy đi mở cửa, từ màn hình video nhìn thấy khuôn mặt đáng ghét của Đường Văn Tích.

Cô và Đường Văn Tích vẫn luôn không hợp nhau, Đường Văn Tích xem thường cô, nên cô cũng không có sắc mặt tốt với Đường Văn Tích.

Chuông cửa vẫn đang vang lên, Hạ Mộc vội mở cửa, bốn mắt nhìn nhau, đôi mắt hai người di chuyển lên xuống đánh giá đối phương một phen.

“Tôi tìm Kỳ Tiệp Bắc.” Đường Văn Tích nói xong liền muốn vào nhà, bị Hạ Mộc nhắc chân cản lại: “Anh ấy không có ở nhà.”

Đường Văn Tích “Ah” một tiếng, hiển nhiên là không tin: “Đã gọi cho anh ấy rồi, anh nói khoảng nửa tiếng nữa sẽ về đến nhà.” Mà hiện tại sắp qua 50 phút rồi.

Giọng điệu Hạ Mộc lạnh nhạt: “Lời của anh ấy cậu nghe qua rồi quên đi, thật đúng là dễ tin người như vậy à?” Nói xong đóng cửa rầm một tiếng.

Đường Văn Tích bị dọa sợ run bắn một cái, không khỏi lùi về sau một bước.

CMN, người phụ nữ này... có bệnh à!

Anh ta nhìn chăm chăm vào cánh cửa đóng chặt.

Đường Văn Tích hít thở nhuận khí, vừa muốn gọi điện, phía sau truyền đến tiếng bước chân, quay đầu nhìn, là Kỳ Tiệp Bắc, Đường Văn Tích lớn giọng: “Anh bỏ về à?”

Kỳ Tiệp Bắc liếc anh ta, không trả lời.

“Hạ Mộc không cho em vào, cô ta đúng là xem mình thành chủ nhà rồi à!”

“Cô ấy đúng là như vậy.” Kỳ Tiệp Bắc nhìn anh ta: “Không cho cậu vào là đúng rồi.”

“...”

Kỳ Tiệp Bắc lấy di động ra, Đường Văn Tích không kiên nhẫn nói: “Anh, mở cửa nhanh lên, nóng sắp chết rồi.”

“Chịu đựng đi.” Kỳ Tiệp Bắc gọi một dây số, bên kia vừa được kết nối: “Alo.”

“Mở cửa giùm anh, anh đứng trước cửa, Đường Văn Tích cũng đang ở đây.”

“Được.”

Thấy Kỳ Tiệp Bắc tắt điện thoại. Đường Văn Tích mang về mặt nội thương: “Anh, anh về nhà mình mà! Còn phải được sự đồng ý của cô ta?”

Kỳ Tiệp Bắc hỏi ngược lại: “Anh mang thêm đàn ông về nhà, thông báo trước cho cô ấy không phải là phép lịch sự cơ bản sao?”

Đường Văn Tích nhăn mặt, lại không thể phản bác, anh ta đột nhiên phát hiện trong tay Kỳ Tiệp Bắc còn cầm 1 đóa hoa, không cần nói cũng biết là đưa cho Hạ Mộc, thiệt là...

Anh ta vô cùng tức giận, cảm thấy Kỳ Bắc Tiệp hoàn toàn bị mê muội rồi.

Cửa mở, Hạ Mộc và Đường Văn Tích nhìn nhau gật đầu, xem như là chào hỏi qua, trước mặt Kỳ Tiệp Bắc, bọn họ vẫn nên kiềm chế lại.

Sau khi vào nhà, Đường Văn Tích thức thối đi vào thư phòng trước.

Kỳ Tiệp Bắc tặng hoa cho Hạ Mộc: “Vừa nãy trên đường về nhặt được đóa hoa.” Hôn lên gò má, lại giục cô: “Ăn cơm trước đi.”

“Em ăn no rồi.”

Mặc dù chỉ có một đóa, nhưng lại cực kì trân quý, đến cả giấy gói cũng vô cùng tinh xảo.

Hạ Mộc cầm trên tay vuốt vuốt, dùng cánh hoa cọ nhẹ gò má, thấy trong tay anh còn mang theo túi thuốc từ bệnh viện, hỏi: “Thuốc gì đấy?”

“Thuốc Đông y để em uống.” Kỳ Tiệp Bắc cầm thuốc đi vào nhà bếp.

Hạ Mộc cũng đi theo, về mặt nghi ngờ: “Em uống thuốc Đông y?” Không thể tin nổi hỏi lại: “Ai kê thuốc Đông y này?”

Thật ra trong lòng mơ hồ đã có đáp án, nhưng lại cảm thấy không có khả năng.

Kỳ Tiệp Bắc để thuốc xuống, nhận nửa ly nước: “Mẹ anh kê thuốc.” Uống hết mấy ngụm mới nói tiếp: “Ngày mai bắt đầu uống, để anh bảo dì giúp việc sắc thuốc cho em.”

“Anh nói thế nào?” Nói với mẹ anh như thế nào.

Hạ Mộc hỏi xong vẫn chăm chú nhìn anh, không muốn bỏ sót bất kỳ biểu tình nào trên mặt anh dù là biểu cảm nhỏ nhất.

Kỳ Tiệp Bắc không phản ứng gì đặc biệt, cứ thẳng thắn: “Nói bạn gái của con thế hân.”

Hạ Mộc nửa tin nửa ngờ, chỉ xem như anh đang nói đùa cho cô vui, dù có ra sao, thì anh đã đặt chuyện này trong lòng, cô vòng tay ôm cổ anh, cho anh một nụ hôn nồng nàn kiểu Pháp.

Bởi vì Đường Văn Tích còn đợi trong thư phòng nên bọn họ kiềm nén không lấn lên giường, Kỳ Tiệp Bắc buông cô ra: “Em xem phim chút đi, anh còn có việc

cần làm.”

“Dạ, anh mau lên.”

Lên tầng, Hạ Mộc định đi ngủ sớm, buổi sáng lúc Kỷ Tiệp Bắc rời đi cô không ngủ tiếp, xem bộ phim bản tiếng Anh, hiện tại cô lại có chút mệt mỏi chỉ muốn ngủ.

Vừa nằm lên giường, em gái gọi điện thoại tới.

“Ăn cơm chưa?”

“Ăn cơm chưa?”

Gần như là hai người đồng thanh nói.

“Vừa mới ăn xong, em thì sao? Vẫn còn ở bệnh viện?” Hạ Mộc ngồi xếp bằng trên giường, thuận tay lấy một chiếc gối ôm vào trong ngực.

“Đã ăn từ sớm rồi, vừa từ bệnh viện về, lớp của Tiểu Nha chiều nay họp phụ huynh, em phải đi.” Đầu bên kia điện thoại rất ồn, còn nghe thấy tiếng xe, chắc là đang ở ngoài đường.

Em gái tên Hạ Nam, chỉ nhỏ hơn cô một tuổi, nhưng đã là mẹ của đứa bé bốn tuổi, em ấy 17 tuổi đã có con.

Ở quê các cô, em gái tuổi này kết hôn sinh con chẳng phải chuyện gì lạ, ngược lại con gái sau 25 tuổi còn chưa kết hôn, sẽ bị người ta nhìn bằng một ánh mắt quái dị.

“Hôm nay em rê thế nào?” Hạ Mộc hỏi.

“Rất tốt.” Dừng một chút, Hạ Nam giống như đang lăm bắm một mình: “Còn sống là tốt rồi.”

“Ừ.”

Trầm mặc chốc lát, Hạ Mộc an ủi em gái: “Sẽ có hy vọng, không phải ngón tay đã cử động được sao? Không bao lâu nữa chắc sẽ có thể mở mắt.”

“Dạ, anh ấy sẽ tỉnh lại, Tiểu Nha vẫn luôn chờ bố nó dẫn đi sở thú chơi mà.” Hạ Nam tự an ủi mình, không muốn tiếp tục nói những vấn đề không có khả năng này nữa, cô nói đến chuyện khác: “Đúng rồi, gọi cho chị là muốn nói, chắc là bố sẽ gọi để đòi tiền chị...”

Hạ Mộc cắt ngang lời cô: “Yên tâm, chị không có tiền.”

Mấy năm qua nhiều chuyện liên tục xảy ra, cô gần như thanh toán xong xuôi với gia đình rồi, sau này không còn chuyện gì để nói nữa.

Hạ Nam: “Dạ, chị nên giữ lại ít tiền cho bản thân mình, về sau kết hôn, chi ít còn có chút của hồi môn cho bản thân, dù sao bố mẹ cũng sẽ không bỏ ra một phần tiền nào đâu.”

Hạ Mộc hít thở, chuyển qua cái đề tài làm người ta ngạt thở này, hỏi: “Tiểu Nha gần đây có ngoan không?”

Hạ Nam cười yếu ớt: “Ng ngoan lắm, liên tục hỏi lúc nào đi cả trở về?”

“Cuối tuần sau về, nói cho Tiểu Nha, lần này đi cả về mua nhiều đồ chơi và đồ ăn ngon cho con bé, rồi sẽ dẫn con bé đi sở thú chơi, xem cọp xem sư tử, ha ha.” Biểu tình và giọng điệu của Hạ Mộc đều toát lên vẻ ấm áp.

“Đừng mua đồ linh tinh, không nói nữa, em đi nhà trẻ đây.”

“Ừm”

Điện thoại ngắt, Hạ Mộc cũng hết con buồn ngủ.

Ngồi trên giường thật lâu, mãi đến khi nghe tiếng mở cửa, cô mới quay đầu lại, là Kỷ Tiệp Bắc.

“Không ngủ?”

“Tỉnh ngủ rồi.”

Kỷ Tiệp Bắc đi đến tủ quần áo: “Bây giờ anh cùng Đường Văn Tích đi Câu lạc bộ thể hình, ban đêm còn có chuyện cần bàn bạc, chắc là sẽ trở về muộn, em không cần chờ anh đâu.”

“Đúng lúc em cũng muốn đến trường học, thu dọn một số đồ dùng mang về, như vậy ngày mai cũng không cần trở lại trường.” Hạ Mộc đặt gối xuống giường.

Kỷ Tiệp Bắc nói: “Nếu anh về sớm sẽ qua đón em, nếu quá muộn, sẽ bảo tài xế đón em.”

Hạ Mộc nắm cằm anh, khẽ cắn môi anh, lại dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng hôn qua nơi vừa bị cô cắn, sau đó ngẩng đầu nhìn anh: “Em không gấp, dù trễ thế nào cũng sẽ đợi anh đến đón.”

Nói xong tiếp tục hôn anh, cọ xát người anh.

Kỷ Tiệp Bắc bị cô chọc cho cơ thể khó chịu vô cùng, muốn nhiều hơn là nụ hôn này, kết quả chưa gì cô đã nhanh chóng rời khỏi người anh, đùa giỡn xong vội bỏ chạy.

Hạ Mộc chạy mấy bước liền quay đầu nói với anh: “Buổi tối cả hai chúng ta đều không ăn ở nhà, vậy để em bảo đi tối nay không ăn, trưa mai chúng ta lại ăn món Salad trộn với tiêu xanh và ớt đỏ.”

Kỷ Tiệp Bắc: “...”

Mắt anh híp lại, nhìn cô chăm chăm.

Hạ Mộc cười, tặng anh nụ hôn gió, rồi cầm túi xách ngậm nga rồi đi.

Đứng nhìn cho đến khi bóng lưng vui vẻ của cô rời khỏi phòng ngủ, Kỷ Tiệp Bắc mới thu hồi ánh mắt, ‘A’ một tiếng bất đắc dĩ, trước khi anh đi công tác Viên Dịch Lâm tặng ZIPPO, nên chưa có thời gian để nói với cô một tiếng, vậy mà cô còn nhớ.

Salad trộn với tiêu xanh và ớt đỏ chính là món đặc biệt để đãi phó với anh.

Mỗi lần anh chọc giận cô, cô sẽ bảo đi giúp việc nấu món rau đó, còn dặn đi mua loại ớt cay nhất ở chợ, đi giúp việc không biết cô muốn làm gì, cứ làm theo yêu cầu của cô.

Cô có thể ăn cay, ớt cay đến đâu cô vẫn ăn nổi, ăn xong liền hôn anh, hôn đến khi lưỡi anh nóng rát...

• 06/09/2018 •

Bạn đang đọc truyện *Mãi Yêu Em Như Váy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Edit: Mina

Ký túc xá, chỉ có một mình Hạ Mộc, đứng vào tuần kiểm tra, học mười năm Ba cả ngày ngâm mình trong thư viện ôn tập, còn hai bạn cùng phòng khác không biết đi đâu.

Trước đó đã dọn dẹp gần hết, đồ đạc sót lại ở ký túc xá không nhiều, chưa tới hai tiếng đã thu dọn xong.

Ngoài cửa truyền đến tiếng tra chìa khóa, còn có tiếng nói chuyện phiếm, bạn cùng phòng trở về.

“Oa? Hạ Mộc, cậu cũng ở đây à.” Hai bạn cùng phòng một trước một sau tiến vào, đóng cửa lại.

“Ừm, trở về dọn dẹp một chút.” Hạ Mộc vịn chai nước, ngồi xuống uống chút nước, hỏi: “Bọn cậu chuẩn bị khi nào thì rời đi?”

Hai người bạn cùng phòng của cô đều là sinh viên năm Bốn, một người được giữ lại làm nghiên cứu sinh của trường, một người xuất ngoại du học, bây giờ cả ngày không có việc gì làm liền đi dạo trong vườn trường, không hề có áp lực.

“Nhanh thôi, cuối tuần này tớ chuẩn bị về nhà, Trư Trư còn muốn chơi thêm mấy ngày nữa, tháng Tám cậu ấy mới đi nước Mỹ, nói ở nhà nhàn rồi cũng không có việc gì làm.” Tư Đồ Đồng Đồng hỏi Hạ Mộc: “Công việc cậu nhận chức đã sắp xếp ổn thỏa chưa?”

Hạ Mộc gật đầu.

Trư Trư đáp mặt nạ, xin ý kiến của Hạ Mộc: “Tối nay cậu phải đi hẹn hò với bạn trai không? Nếu cậu có thời gian, tớ mời cậu ăn bữa cơm chia tay.”

Ánh mắt chờ mong.

Trư Trư là tên biệt danh, không phải bởi vì béo, mà bởi vì tham ăn.

Trư Trư và Tư Đồ Đồng Đồng chỉ biết Hạ Mộc có bạn trai ngoài trường học, đến nỗi họ gì tên gì người trông thế nào, hoàn toàn không biết.

Hai cô ấy từng hỏi, Hạ Mộc chỉ nói là một người quen biết lâu rồi, kết giao đã nhiều năm, cứ như vậy có lẽ cho qua, sau đó không ai nhắc đến chuyện này nữa.

“Buổi tối tớ không bận, đi đâu ăn thế?” Hạ Mộc hỏi.

Trư Trư nhìn về phía Tư Đồ Đồng Đồng: “Chúng ta đến quán cay Tứ Xuyên thường ăn đi?”

Tư Đồ Đồng Đồng không hề nghĩ ngợi: “Được đó.”

Hạ Mộc lo lắng: “Vào giờ này, có lẽ không còn bàn đâu.”

Quán cay Tứ Xuyên kia nằm ở phía Tây cửa Bắc trường học, mùi vị thức ăn không tồi, giá cả thực tế, ngày thường đi chỗ đó ăn cơm luôn phải xếp hàng, bây giờ đang là tháng tốt nghiệp, lại càng khó để chờ có bàn ăn.

Trư Trư: “Chỉ có ba chúng ta, ngồi bàn nhỏ ngoài hiên ăn là được rồi, chắc chắn còn chỗ.” Cô ấy hơi héch càm về phía Tư Đồ Đồng Đồng: “Đi thôi, đi luôn bây giờ, tớ chết đói rồi.”

Tư Đồ Đồng Đồng lộ ánh mắt khinh thường: “Cậu chết đói á? Vừa rồi là ai lừa tớ ăn một cái hamburger hả?”

Trư Trư tròn trắng mắt.

Trên đường đi đến tiệm cơm, Trư Trư kéo Tư Đồ Đồng Đồng, hai người thỉnh thoảng cười đùa, Hạ Mộc đi cách hai cô ấy không xa, bước vài bước, từ từ đi tới, ngẫu nhiên sẽ thêm vào vài câu.

Nhưng thấy thế nào cũng giống như hai đám người không quen biết nhau.

Trư Trư và Tư Đồ Đồng Đồng bên này là phồn hoa gấm vóc náo nhiệt, Hạ Mộc là độc lập cao ngạo lãnh diễm.

Tư Đồ Đồng Đồng đột nhiên xoay mặt: “Aiz, Hạ Mộc, sau này nhớ về tìm tớ nhiều chút nhé, không có việc gì thì về trường ăn đồ ăn canteen, hoài niệm một thời.”

Cô ấy là nghiên cứu sinh ở khu dành cho giảng viên, chỉ cách ký túc xá mấy tòa nhà.

Hạ Mộc mỉm cười: “Được.”

Cô cùng với Trư Trư và Tư Đồ Đồng Đồng ở chung một ký túc xá bốn năm, không cùng khoa, sau khi cô học xong thời gian còn lại không phải ở thư viện thì chính là đi làm thêm, ngày nghỉ cuối tuần còn phải đi hẹn hò với Kỷ Tiệp Bắc, thời gian cô ở cùng hai cô ấy không nhiều.

Trư Trư thở dài: “Thật hâm mộ bọn cậu.”

Tư Đồ Đồng Đồng nhìn về phía Hạ Mộc, cười nói: “Hạ Mộc, thỏa mãn ước nguyện của Trư Trư chúng ta đi, cậu ấy đã sớm muốn gần gũi nữ thần, tích góp dùng khi nhiều năm, sắp phải tốt nghiệp rồi, nếu cậu ấy vẫn không được lại gần cậu, sẽ buồn bực trong lòng chết mất thôi, có lẽ năm mơ cũng bị tức mà tỉnh dậy.”

“Cậu cút đi!” Trư Trư ngược lưng, giả vờ giận dữ, đá chân Tư Đồ Đồng Đồng.

Hạ Mộc tiến vài bước đến gần Trư Trư, duỗi tay ôm bả vai Trư Trư, hiếm khi nói giỡn, cố ý nói nhỏ bên tai cô ấy: “Thích tớ thì nên sớm thổ lộ nha.”

Trư Trư thấp hơn Hạ Mộc mười cm, thực sự có loại cảm giác chàng trai ôm bạn gái.

Trư Trư mặt ngệt ra, nhìn không được vắng tục: “Mẹ kiếp, lúc bạn trai tớ ôm tớ trái tim tớ cũng chưa từng đập nhanh như vậy.”

Ngại ngùng lấy đôi tay che mặt: “Xong rồi, xong rồi.” Liên tục giậm chân tại chỗ.

Từ năm Nhất ngày cô ấy vào ở ký túc xá đã coi Hạ Mộc thành nữ thần.

Trong ấn tượng của Trư Trư, từ năm Nhất ngày đầu Hạ Mộc đã đi sớm về trễ, buổi sáng cô và Tư Đồ Đồng Đồng còn chưa rời giường, Hạ Mộc đã xuống sân thể dục chạy bộ, lúc các cô rời giường, Hạ Mộc nhà người ta đã sớm ăn sáng xong đi học thuộc tiếng Anh.

Buổi tối bọn cô ở ký túc xá nói chuyện phiếm, Hạ Mộc không phải đi gia sư thì cũng là ngâm mình trong thư viện.

Bọn cô ngủ, Hạ Mộc mới trở về ký túc xá.

Có đôi khi vài ngày cũng không thấy mặt Hạ Mộc.

Cô đã sớm muốn kéo Hạ Mộc đi dạo một vòng quanh trường, mong muốn đã nhiều năm, cuối cùng hôm nay cũng được thực hiện.

Sắp đến cổng trường, chạm mặt mấy nữ sinh đang đi tới, nữ sinh đi giữa không cao, nhưng khí chất nổi bật, mấy nữ sinh vây quanh cô ấy vừa đi vừa nói chuyện nô đùa.

Tư Đồ Đồng Đồng và Trư Trư cùng nhìn về phía đó, Hạ Mộc liếc mắt nhìn, rồi lại nhàn nhạt nhìn con đường trước mặt.

“Nghe nói Viên Dịch Lâm khoa của các cậu vào Đài truyền hình làm trong kênh Tài chính và Kinh tế, người khác học bằng thạc sĩ còn không thể vào được, cô ta vừa mới tốt nghiệp khoa chính quy thể mà được vào luôn, lại còn là trong biên chế.” Tư Đồ Đồng Đồng thu hồi tầm mắt, nói với Hạ Mộc.

“Tớ cũng nghe nói từ một người bạn cùng quê tớ ở chung ký túc xá với Viên Dịch Lâm, nói hình như Viên Dịch Lâm có bạn trai rất lợi hại, trong nhà có quyền có thế, chính bạn trai cô ta đã giúp cô ta sắp xếp công việc đó.” Trư Trư hưng phấn nói đến bát quái.

“À, đúng rồi, chiếc túi xách phiên bản giới hạn vừa rồi cô ta đeo là quà tặng tốt nghiệp bạn trai cô ta tặng đó.”

Nơi nào có nữ sinh nơi đó có bát quái, nơi có bát quái chính là chốn giang hồ sát khí nặng nề, một chút cũng không giả.

Hạ Mộc không quan tâm mấy chuyện bát quái này, cô mỉm cười, không phát biểu ý kiến.

Tiệm cơm náo nhiệt ngoài dự đoán, người đứng chờ bàn xếp hàng tới tận cửa.

“Sao giờ? Đứng chờ hay đổi quán?” Trư Trư hỏi.

Tư Đồ Đồng Đồng: “Không xếp hàng thì sẽ không có đồ ăn ngon, ăn đồ ăn ngon thì phải xếp hàng, tự cậu chọn đi.” Lại hỏi Hạ Mộc: “Cậu đói bụng không?”

Hạ Mộc: “Bình thường, nếu không cứ từ từ?”

Ba người cứ như vậy thống nhất ý kiến.

Diện tích quán cơm vốn không lớn, ngay cả bàn chờ ngoài hiên cũng không còn, chỉ có thể đứng ngoài cửa, thời tiết oi bức, thỉnh thoảng tiệm cơm sẽ thổi ra một luồng gió lạnh từ điều hòa, dễ chịu hơn không ít.

“Hạ Mộc?”

Hạ Mộc và bọn Trư Trư cùng nhau quay đầu, là bạn cùng lớp Hạ Mộc, cũng đến đây ăn cơm.

Mấy người đều quen nhau, lên tiếng chào hỏi lẫn nhau.

“Đã đầy người rồi, không còn chỗ.” Trư Trư nói với cô ấy.

“Người của bọn tớ đã sớm đến đây chiếm phòng rồi.” Bạn học nữ hỏi ý kiến bọn cô: “Muốn vào cùng bàn không?”

“Có những ai thế?” Trư Trư hỏi.

Bạn học nữ: “Đều là bạn học cùng khoa bọn tớ, các cậu cũng quen.” Lại bổ sung thêm một câu: “Vì bọn tớ đặt AA nên vẫn thừa chỗ, qua đó không?”

Trư Trư: “Đi đi đi, nhất định phải đi, cũng không biết phải chờ bàn tới khi nào, đứng đợi tiếp tớ sẽ bị cảm nắng mất thôi.”

Vào phòng, khói mùi mì khắp phòng, sặc chết người, tốt nghiệp rồi, nam sinh không còn cố kỵ khi hút thuốc nữa.

Mọi người nhìn thấy Hạ Mộc tiến vào, hơi sững sốt, mọi tầm mắt bất giác nhìn về phía Nhậm Sơ, trước đó cậu ta nói có việc nên không tới được, sau lại nói không có việc gì, sẽ đi cùng mọi người tụ họp vui chơi.

Chuyện tối qua xảy ra còn hiện rõ trước mắt, hôm nay gặp mặt, ít nhiều gì thì vẫn có chút không được tự nhiên, Nhậm Sơ nở nụ cười nhạt về phía Hạ Mộc, Hạ Mộc gật đầu đáp lại, ngồi xuống chỗ ngồi cạnh cửa.

Ban đầu mọi người còn có chút cố kỵ, cảm giác nói cái gì cũng không ổn, lúc sau đồ ăn được bung lên, vừa uống vừa nói chuyện, bầu không khí dần sôi động lên.

“Ai ui, Hạ Mộc, sao cậu lại bỏ qua cơ hội ở lại học nghiên cứu chứ?” Có bạn học buồn bực hỏi.

Hạ Mộc nói thẳng: “Học lên nghiên cứu sinh không chỉ không kiếm được tiền, mà còn phải bỏ tiền ra, đi làm tốt hơn nhiều.”

Bạn học hòa theo cười cười, nói năng lực hơn bằng cấp.

Nhậm Sơ lén nhìn Hạ Mộc, cô cười có lệ, cậu biết nhà Hạ Mộc nghèo, nhưng cô trọng sĩ diện, chưa bao giờ xin học bổng, luôn dựa vào tiền làm công mình kiếm được sau thời gian đi học.

Cậu muốn giúp cô, để cô cùng cậu xuất ngoại, cậu sẽ bỏ tiền ra, nhưng lại sợ tổn thương lòng tự ái của cô, vẫn luôn không dám nhắc tới.

Trên bàn cơm bỗng chốc im lặng, Trư Trư nhanh chân tách đề tài này nói đến bát quai, dãn dất nói tới nhân vật đang nổi tiếng trong học viện, Viên Dịch Lâm.

Viên Dịch Lâm xinh đẹp, tuy rằng không bằng Hạ Mộc, nhưng cũng được liệt kê vào danh sách mỹ nữ trong khoa bọn cô, chủ yếu là do gia cảnh giàu có, luôn dùng hàng hiệu.

Trong mắt bạn học đây là bạch phú mỹ điển hình.

Có cậu làm viện trưởng, lại là phó Chủ tịch hội Sinh viên, người theo đuổi cô ấy phải xếp hàng lũ lượt.

Bây giờ cô ấy vào làm trong Đài truyền hình, còn là kênh Tài chính và Kinh tế.

Tuy rằng tiền lương không quá cao, nhưng công việc vẻ vang, tài nguyên nhân mạch rộng, sau này bọn họ sẽ không giống cô ấy giao thiệp với người trong giới.

“Chuyện may mắn đều bị một mình cậu ấy chiếm hết, nghe nói cậu ấy còn có một người bạn trai rất có tiền.” Một nữ sinh nói bằng giọng đầy hâm mộ.

Các nữ sinh như mở được chốt bát quai.

Hạ Mộc cúi đầu yên lặng dùng bữa, các cô ấy nói đến cái gì cô cũng không để trong lòng.

Trên bàn ăn, nam sinh thấy nữ sinh hăng say nói đến bát quai như vậy, không biết nói gì cùng bắt đầu dĩ, không thể chêm lời cũng không thể kêu dừng, căng da

đầu nghe tiếp.

Hạ Mộc không nghĩ tới mấy nữ sinh đó có thể nói đến Viên Dịch Lâm từ trước khi dùng cơm đến tận khi bữa tiệc sắp kết thúc, trong suốt quá trình mấy nam sinh có ý nói sang chuyện khác, nhưng vô dụng, chưa nói được vài câu lại bị các cô ấy bỏ qua, tiếp tục bàn đến Viên Dịch Lâm.

Nói đến nhiều nhất vẫn là Viên Dịch Lâm có bạn trai vừa lợi hại vừa khiến mọi người hâm mộ kia.

Hạ Mộc ăn khá no, nói một tiếng với Hứa Mạn ngồi bên cạnh, đứng dậy đi toilet.

Sau khi đi toilet cô cũng không vội trở về phòng ăn, đứng bên cửa sổ cạnh toilet trong chốc lát.

Sắp tới 10 giờ, không biết Kỳ Tiệp Bắc bên kia kết thúc hay chưa, nếu còn đi tăng nữa, cô sẽ gọi xe về nhà trước, trở về ký túc xá lại phải nghe Trư Trư với Trư Trư nói đến Viên Dịch Lâm, tại cô sắp không chịu nổi rồi.

Khi đi xã giao Kỳ Tiệp Bắc sẽ không trả lời tin nhắn của cô, nhưng gọi điện thoại vẫn nghe máy.

Hạ Mộc mở nhật ký trò chuyện tìm ‘TIÊN BỐI’, cô ở trong ghi chú danh bạ của anh luôn là ‘VUÔNG VUÔNG’, vừa vận hợp thành một cặp.

Câu lạc bộ.

Đoàn người vừa ăn cơm chiều xong liền đi đến chỗ này, có đánh bài, có trò chơi.

Nhậm Ngạn Đông không tham gia, vừa rồi vẫn luôn cùng Kỳ Tiệp Bắc bàn đến công việc, hai người cũng chưa uống rượu, vào phòng, anh bảo người phục vụ khai bình rượu vang đỏ, muốn nửa ly.

Kỳ Tiệp Bắc đi toilet, còn lại một mình anh dựa vào ghế sofa, từ từ thưởng thức rượu.

“Anh Ba, cùng bọn em chơi trò chơi nhé?” Một người phụ nữ xinh đẹp đi tới mời anh, “Bọn họ chưa đến đông, ít người chơi không vui, anh Ba vào hội cùng bọn em đi.”

Nhậm Ngạn Đông ở đây, hồn của mấy quý cô cũng bị câu lại đây.

Người đàn ông bọn họ muốn ngủ cùng chỉ có hai người, một người là Kỳ Tiệp Bắc, mà người còn lại chính là Nhậm Ngạn Đông, bọn cô và Kỳ Tiệp Bắc quá quen thuộc, một khi quan hệ bị đâm thủng thì sẽ mất đi một người bạn.

Nhưng Nhậm Ngạn Đông không giống, bọn cô chỉ quen anh sơ sơ, không thân thiết.

Vừa rồi lúc đi toilet mấy người bọn cô nói nếu dùng tiền có thể thu phục Nhậm Ngạn Đông, vậy thì bọn cô sẽ bỏ ra tiền tiêu vặt mấy năm để ngủ cùng anh một đêm, mấu chốt là anh không thiếu nhất chính là tiền.

Không ngủ thành công nhưng nhận được một nụ hôn cũng được nha.

Trong tay mỹ nữ cũng cầm ly rượu chân dài, chạm nhẹ vào ly rượu của Nhậm Ngạn Đông, “Anh Ba, có hứng thú không?”

Nhậm Ngạn Đông nhấp một ngụm rượu vang đỏ, hỏi: “Trò chơi gì?”

“Một trò chơi rất kích thích, chỉ cần nhìn qua một chút liền biết chơi thế nào.”

“Quy tắc?”

“Người thua tìm một cô gái không quen biết hôn môi.”

“Mọi người chơi đi, tôi và Kỳ Tiệp Bắc còn có việc cần bàn.”

Không đợi mỹ nữ nói chuyện, Đường Văn Tích bên kia đã chế nhạo: “Thế nào, tôi nói rồi, mị lực của cô không đủ đâu, chắc chắn anh Ba sẽ không tới, cô lại cứ không tin, phụ nữ à, phải tự mình hiểu lấy.”

Mỹ nữ trừng mắt liếc Đường Văn Tích một cái, “Cút, nói bừa cái gì đấy, anh Ba phải bàn chuyện làm ăn, nào giống mấy người như cậu nhàn rỗi đến khó chịu!”

“Nếu cô khuynh quốc khuynh thành, chắc chắn anh Ba sẽ không bàn chuyện làm ăn nữa, đúng không? Anh Ba.” Không biết ai trong số họ nỏ đùa ầm ĩ.

Di động đặt trên bàn trà rung lên, Nhậm Ngạn Đông nhìn, là di động của Kỳ Tiệp Bắc, anh vuốt tay lấy qua, chạm ly rượu với mỹ nữ: “Nghe điện thoại, xin lỗi không tiếp chuyện được.”

“Vậy thì lần sau rảnh chúng ta lại cùng nhau chơi.” Mỹ nữ cũng sáng khoái, uống cạn sạch một hơi ly rượu vang đỏ, rồi đi sang bên kia chơi trò chơi.

Trên màn hình hiện ghi chú ‘VUÔNG VUÔNG’, anh tắt âm, đặt sang một bên.

Kỳ Tiệp Bắc đi toilet về, Nhậm Ngạn Đông hất cằm về phía bàn trà: “Điện thoại của anh.”

Cùng Hạ Mộc hàn huyên đôi ba câu liền kết thúc cuộc trò chuyện, Kỳ Tiệp Bắc cắt di động, chuẩn bị rời đi, ngược mắt nói với Nhậm Ngạn Đông: “Bây giờ tôi đi về, anh thì sao? Ở lại chơi thêm lúc nữa?”

Nhậm Ngạn Đông: “Tôi cũng về.”

Anh nhìn về phía Đường Văn Tích, cậu ta cùng với vài người đang chơi rất hăng say, thuận miệng hỏi cậu: “Anh ngồi xe tôi không? Vừa lúc tiện đường.”

Buổi chiều Kỷ Tiệp Bắc đi cùng Đường Văn Tích, anh không lái xe đến, gật đầu nói: “Vậy thì làm phiền.”

Hai người đánh tiếng chào hỏi những người khác, cùng nhau rời đi.

Ngồi trên xe, Kỷ Tiệp Bắc nói với tài xế của Nhậm Ngạn Đông: “Lúc đi ngang qua Đại học Z làm phiền dừng lại một chút, tôi sẽ xuống bên đó.”

Tài xế đáp lại.

Nhậm Ngạn Đông cười nhạt: “Là muốn đến chạy bộ trong sân thể dục trường Đại học Z? Nghe nói buổi tối bên đó có rất nhiều người tới chạy bộ.”

Kỷ Tiệp Bắc vừa mở email, vừa ngẩng đầu, nói đúng sự thật: “Đi đón bạn gái.”

Nhậm Ngạn Đông gật đầu, anh không có hứng thú với chuyện tình cảm riêng tư của người khác, không hỏi nhiều, nhàm chán xoay sườn mặt nhìn ngoài cửa sổ.

Kỷ Tiệp Bắc phản hồi email, nhớ tới trước đó xem qua mục đầu tiên của tin tức Tài chính và Kinh tế: “Nghe nói tập đoàn Viễn Đông của bọn anh muốn thu mua Công ty Khoa học kỹ thuật của một nhà, chuẩn bị đầu quân vào lĩnh vực này?”

Nhậm Ngạn Đông quay đầu: “Ừ, có ý định này, trí tuệ nhân tạo là xu thế phát triển trong tương lai, bản thân tôi cũng cảm thấy hứng thú với mấy thứ này, chuẩn bị thử một chút.”

Kỷ Tiệp Bắc hơi gật đầu, nói thẳng: “Tập đoàn Tiêu Hoa cũng có dự định thu mua Công ty Khoa học kỹ thuật.”

Quan hệ giữa Kỷ gia và Tiêu gia vẫn luôn hòa hảo, hợp tác trên các phương diện làm ăn.

Nhậm Ngạn Đông: “Ừ.”

Đại chiến cạnh tranh thu mua giữa Viễn Đông bọn họ và Tiêu Hoa lại tiếp tục kéo dài.

Anh nhìn về phía Kỷ Tiệp Bắc: “Người của Tiêu gia ủy thác Công ty con của anh góp vốn rồi sao?”

Kỷ Tiệp Bắc: “Trước mắt chưa, nhưng chắc sẽ nhanh thôi.”

Nhậm Ngạn Đông cười cười, không nói thêm gì nữa.

Mặc dù lần này anh và Kỷ Tiệp Bắc có hợp tác, nhưng cũng chỉ là thỏa hiệp vì lợi ích, bằng mặt không bằng lòng, Kỷ Tiệp Bắc tất nhiên nghiêng về phía Tiêu gia, sẽ luôn cung cấp hỗ trợ tài chính cho Tiêu gia.

Giữa anh và Kỷ Tiệp Bắc thì cạnh tranh lớn hơn hợp tác, về sau đối đầu sẽ càng nhiều hơn.

Hạ Mộc bên này.

Bữa cơm qua đi, mọi người trong phòng không có ý muốn rời đi, nói hết chuyện bát quái lại bắt đầu nói đến tận trời nam biển bắc.

Hạ Mộc thỉnh thoảng sẽ thêm vào đôi câu, Nhậm Sơ không có tâm tư nói chuyện, chỉ yên lặng nhìn Hạ Mộc, cô uống hết một ly nước, cậu ta liền bắt đầu rót thêm nước cho những bạn học khác, thuận tiện rót đầy ly cho cô, động tác rót nước rất cẩn thận.

Cậu ta coi bữa cơm này như bữa cơm cuối cùng ăn cùng cô, vì cơ hội sau này gặp lại cực kỳ thấp.

Bữa cơm cuối cùng này do Hạ Mộc tính tiền, cô nói trước kia cô bận, chưa có cơ hội mời mọi người dùng cơm, hôm nay bổ sung.

Hạ Mộc nhìn bên ngoài, Kỷ Tiệp Bắc hẳn là sắp đến rồi.

Cô đứng dậy: “Xin lỗi, tớ không ở lại tiếp được, còn có chút việc.”

Mọi người ngẫm hiểu trong lòng, suy đoán cô không muốn ở lại chỗ có Nhậm Sơ nữa, cảm thấy xấu hổ, bọn họ cũng không ép cô, còn giục cô nhanh về đi.

Ra khỏi tiệm cơm, luồng gió nóng đánh thẳng vào mặt, khô rất khó chịu.

Kỷ Tiệp Bắc chưa tới, cô đâm ra nhàm chán, lại nóng ran cả người, liền đi đến cửa hàng tiện lợi phía đối diện mua đồ uống.

Lúc trả tiền, di động rung lên, là tin nhắn của Kỷ Tiệp Bắc: (Em ra ngoài đi, đến ngay đây.)

Hạ Mộc: (Anh đi từ chỗ cổng về phía Tây khoảng 100 mét đi, em đang đứng trước cửa hàng tiện lợi.)

Trên xe, Kỷ Tiệp Bắc bảo tài xế tấp vào lề đường, anh chuẩn bị xuống xe.

Nhậm Ngạn Đông hỏi: “Tôi ở chỗ này chờ bọn anh?”

Kỷ Tiệp Bắc: “Không cần, tôi cùng cô ấy về nhà luôn.”

Hai người khách sáo nói vài câu, Kỷ Tiệp Bắc xuống xe, tài xế chậm rãi lái xe rời đi.

Đây là lần đầu tiên Nhậm Ngạn Đông nhìn thấy Hạ Mộc, cách cửa sổ xe, cách lùm cây bên lối đi bộ, cách Kỷ Tiệp Bắc, khoảng cách không tính là gần, nhưng nhìn rất rõ.

Ngũ quan lãnh diêm

Đứng ở ven đường, đang hơi ngửa đầu uống nước.

Cô mặc quần thể thao lửng màu xám nhạt, áo màu đen bó sát người, một bộ quần áo đơn giản không thể đơn giản hơn, lại được cô mặc thành một hương vị khác.

Có loại gọi cảm tán ra từ trong xương, dù mặc quần áo bảo thủ vẫn không che chắn được, cô chính là như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Mãi Yêu Em Như Vậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

MÃI YÊU EM NHƯ VẬY

[*Mãi yêu em như vậy*] Chương 8

PUBLISHED ON 24 Tháng Chín, 2018Bạn nghĩ gì về bài viết này?

Chương 8

Edit: *Quỳnh Như*

Beta: *Mina*

Nụ hôn nồng nhiệt qua đi, Kỷ Tiệp Bắc khẽ hôn trán cô: “Đi tắm đi.”

“Ừm, em lên lầu tắm đây.”

“Tắm xong nhớ ngủ sớm chút.”

Kỷ Tiệp Bắc buông cô ra.

“Anh còn muốn ra ngoài?” Hạ Mộc hỏi.

“Không, đi thư phòng xử lý chút chuyện Công ty.”

Hạ Mộc lên lầu, Kỷ Tiệp Bắc tắm ở phòng tắm dưới lầu rồi đi vào thư phòng, trả lời xong email, sau đó lấy điện thoại gửi tin nhắn cho mẹ: (Mẹ, đơn thuốc lần trước, mẹ lại kê thêm lần nữa, bảo nhà thuốc sắc sẵn, ngày mai con gặp mẹ lấy.)

Mẹ Kỷ: (Nếu không phải con gọi mẹ là mẹ, mẹ còn tưởng rằng con đang dặn dò thư ký của mình.)

Kỷ Tiệp Bắc cười: (Con là thư ký của mẹ.)

Mẹ Kỷ nói không dám, hỏi: (Sao lại muốn sắc thuốc sẵn?)

Kỷ Tiệp Bắc nói sơ lược nguyên nhân.

Mẹ Kỷ: (Con thế mà lại lo đến cả những chuyện nhỏ nhặt này.)

Kỷ Tiệp Bắc: (Vì cháu trai cháu gái sau này của mẹ, con không thể qua loa.)

Mẹ Kỷ: (Chà.)

Kỷ Tiệp Bắc: (Mẹ ngủ ngon.)

Mẹ Kỷ không trả lời lại.

Kỷ Tiệp Bắc để điện thoại xuống, lấy một miếng thuốc ngâm trong miệng, chưa kịp châm thuốc, chuông điện thoại vang lên, anh liếc mắt nhìn, người gọi tới: *Đường*

Văn Tích.

Kỷ Tiệp Bắc châm thuốc rồi mới từ từ nhấn nút nghe, thuận tay mở loa ngoài.

“Anh, xảy ra chuyện lớn.” Giọng nói gấp gáp.

“Nói đi.”

“Sao anh chẳng có chút khăn trương nào vậy?”

“Khăn trương thì có thể không xảy ra chuyện gì sao?”

“.....”

Kỷ Tiệp Bắc không kiên nhẫn nói: “Cậu không nói thì tôi cúp máy đây.”

Đường Văn Tích: “Nói nói nói, chẳng là trên diễn đàn trường học Hạ Mộc xuất hiện bài viết không hay, nói cô ta ngoài mặt ra vẻ thanh cao, nhưng bên trong thối rữa.”

Ngón tay cầm thuốc Kỷ Tiệp Bắc hơi ngừng lại: “Nói rõ ràng chút.”

Đường Văn Tích: “Em có bạn học cũ làm giảng viên ở trường Đại học Z gửi cho em đường link trang web, nói có em trên đó, em vội vàng nhìn xem, không nghĩ tới là có người nặc danh đăng hình Hạ Mộc nửa đêm bước ra từ khách sạn 5 sao, hình cô ta đi lên xe hơi sang trọng, nhưng không nói đến những chuyện khác.”

“Xe đó là của anh?” Kỷ Tiệp Bắc hỏi.

“Không phải của anh, là của em.”

“...”

Đường Văn Tích cũng ý thức được mình vừa nói gì liền nghẹn họng, vội vàng giải thích nguyên nhân: “Có lần anh cùng Hạ Mộc đi ăn tiệc buffet, uống rượu không tiện lái xe, vừa lúc em ở gần đó, tiện thể chở hai người về nhà.”

Kỷ Tiệp Bắc nhớ lại, hỏi: “Trong ảnh chụp còn có ai?”

“Tổng cộng có hai tấm, tấm thứ nhất em và Hạ Mộc đứng trước ô tô...” Còn nữa, Đường Văn Tích không dám nói thẳng, lời nói đến bên miệng bèn tìm từ thích hợp diễn đạt: “Đứng trước ô tô nói chuyện, anh đang nói chuyện điện thoại ở bồn hoa quay lưng về phía chúng em. Tấm thứ hai là Hạ Mộc mở cửa xe, chuẩn bị ngồi lên.”

Ngừng một chút, anh ta hỏi Kỷ Tiệp Bắc: “Có cần em gửi đường link bài viết cho anh không?”

Kỷ Tiệp Bắc gầy tàn thuốc: “Không cần.” Điều anh quan tâm là: “Cậu lái xe gì?” Anh không hề có ấn tượng.

Đường Văn Tích: “Lamborghini.”

Kỷ Tiệp Bắc: “...Tôi biết rồi.” Lại hỏi: “Bài viết này chỉ đăng trên diễn đàn trường học của cô ấy? Những trang web bên ngoài có không?”

“Tạm thời chưa có, nhưng mà không thể nói trước chuyện này được, có thể lớn có thể nhỏ, em nói một tiếng với người bên trong, nếu có thể, để bọn họ xử lý một chút.”

“Được, bên trường học để tôi sắp xếp, cậu nói với bạn học rằng Hạ Mộc là sư muội của bạn bè cũ, chỉ là nể mặt bạn bè nên giới thiệu công việc cho cô ấy, hai người không có quen biết.”

Tắt điện thoại, Kỷ Tiệp Bắc dụi đầu thuốc.

Siêu xe, đàn ông có tiền, làm tình nhân, mấy lời như vậy Hạ Mộc vốn không để trong lòng, cô là người sống cho bản thân mình, ai nói gì cũng không ảnh hưởng tới cô.

Nhưng trường học có giáo sư.

Giáo sư Âu Dương.

Đó là điểm yếu duy nhất về mặt tình cảm trong lòng cô, là người ân nhân cô để tâm nhất.

Nghĩ tới nghĩ lui, Kỷ Tiệp Bắc vẫn gọi điện thoại cho giáo sư Âu Dương, “Tiệp Bắc hả, đã trễ thế này còn gọi, có việc gì à?”

Kỷ Tiệp Bắc cũng không vòng vo: “Giáo sư, thầy đã xem bài viết trên diễn đàn nhà trường chưa?”

Giáo sư Âu Dương nói thật: “Đang xem.”

Vừa rồi cháu gái Viên Dịch Lâm gọi điện cho ông, còn lo lắng sợ chuyện này gây ảnh hưởng không tốt cho ông.

Dù gì cô cũng là sinh viên tốt nghiệp loại xuất sắc từ học viện, vậy mà lại làm ra loại chuyện không về vang này.

Ông đang lo lắng không biết giải thích làm sao với lãnh đạo nhà trường.

Kỷ Tiệp Bắc nói thẳng: “Giáo sư, bóng lưng người trong hình là con.”

“???” Giáo sư Âu Dương cẩn thận nhìn kỹ lại, đúng là anh.

“Hạ Mộc không phải là cùng người nào có quan hệ gì, mà là cùng với em.”

“....”

Giáo sư Âu Dương kinh ngạc nói không nên lời.

“Giáo sư?”

“Em nói em và Hạ Mộc....” Giáo sư Âu Dương có cảm giác không thể tin.

“Dạ, em với cô ấy từ đại học năm thứ 2 đã ở bên nhau, giáo sư, là em thích cô ấy, nên mới muốn cùng cô ấy bên nhau, không giống như bọn họ phán đoán lung tung là loại quan hệ kia.”

Giáo sư Âu Dương nắm chặt đi động trong tay, vẫn luôn trầm mặc, Kỷ Tiệp Bắc đã nói vậy rồi, ông còn có thể trách móc gì nữa?

Ông hỏi Kỷ Tiệp Bắc: “Em định xử lý thế nào? Chuyện này nếu không làm sáng tỏ, sẽ ảnh hưởng đến thanh danh cả đời của một cô gái, bây giờ là thời đại Internet, dù chỉ lời đồn cũng có thể giết chết người.”

Ông nói: “Hạ Mộc còn trẻ, cuộc sống chỉ vừa mới bước vào giai đoạn đầu.”

Kỷ Tiệp Bắc nói đã biết.

“Em định xử lý thế nào? Có muốn làm sáng tỏ chuyện này một chút không?”

“Em tạm thời chưa có ý định công khai mối quan hệ với cô ấy.”

Giáo sư Âu Dương lại ngẫm hiểu lời này thành, gia thế Kỷ Tiệp Bắc như thế, chắc sẽ không cưới Hạ Mộc, lại càng không vì một cô gái mà hao tổn tâm sức.

Kỷ Tiệp Bắc giải thích: “Hạ Mộc suy nghĩ chín chắn hơn so với bạn học cùng tuổi, dù sao tuổi tác vẫn còn nhỏ, kinh nghiệm xã hội lại không có, nếu như bây giờ công khai, với thân phận của em có thể mang đến nhiều lợi ích cho công việc của cô ấy, nhưng sẽ không tránh khỏi kéo theo rắc rối, cô ấy nhất định không đủ năng lực để giải quyết.”

Tính cách Hạ Mộc như thế, vừa nhạy cảm lại bướng bỉnh, không cần bố mẹ anh nói hai câu, cô chắc chắn sẽ tự động rút lui trước.

Cô đặt lòng tự trọng của mình lên trên những thứ khác, anh không cho phép kẻ nào chà đạp lên nó, kể cả người nhà anh.

Quan trọng là bọn họ chênh lệch hơn chục tuổi, anh thành thực có tiền, cô trẻ tuổi lại không tiền, trong mắt người khác vô tình lại suy nghĩ thành loại quan hệ kia.

Lúc trước anh chính là nghĩ đến miệng lưỡi thiên hạ đáng sợ, muốn cho cô cuộc sống sinh viên bình thường nên mới không công khai mối quan hệ với cô, vốn định đợi cô tốt nghiệp tìm được công việc phù hợp rồi mới công khai, không nghĩ tới mọi chuyện lại trở nên phức tạp như vậy.

Giáo sư Âu Dương hỏi ngược lại: “Con định làm gì?”

Kỷ Tiệp Bắc dừng một chút: “Giáo sư, em có một yêu cầu quá đáng.” Đây là lần đầu tiên anh nhờ vả người khác giúp đỡ.

Giáo sư Âu Dương sững sốt một chút, nói với anh: “Giữa chúng ta không cần khách khí.”

Kỷ Tiệp Bắc: “Giáo sư, em muốn nhờ thầy nói với nhà trường xóa bài viết trên diễn đàn, sau đó thầy đứng ra làm sáng tỏ chuyện này một chút, nói là thầy bảo học trò cũ giới thiệu công việc cho cô ấy nên mới đi ăn cùng nhau, không phải như những gì bài viết trên diễn đàn suy đoán.”

Giáo sư Âu Dương xoa xoa ấn đường: “Trước mắt mà nói, đây là lời giải thích tốt nhất.”

Với Hạ Mộc, với lãnh đạo nhà trường đều lợi nhiều hơn hại.

Kết thúc cuộc gọi, Kỷ Tiệp Bắc thở phào nhẹ nhõm.

Anh cầm hộp thuốc, vừa muốn lấy ra một điều, nghe tiếng gõ cửa phòng, anh để thuốc lại trong hộp, cô không thích mùi thuốc lá, trước mặt cô, anh chưa từng hút thuốc.

Anh thuận tay cầm lấy cây bút: “Vào đi.”

Hạ Mộc đẩy cửa ra, mặc áo choàng tắm, tóc còn ướt xõa trên bả vai, biểu tình nghiêm túc, cô nhìn anh chăm chú, giống như đang tìm từ thích hợp để nói.

Ngay lúc cô không biết nên mở miệng nói thế nào, Kỷ Tiệp Bắc nói: “Anh biết cả rồi, đã xử lý tốt mọi chuyện, em yên tâm lên lầu ngủ đi.”

Hạ Mộc chớp mắt vài cái, khó tin nói: “Anh biết em muốn nói gì?”

Kỷ Tiệp Bắc gật đầu: “Bài viết trên diễn đàn đã xử lý, em không cần để ý người khác nói thế nào.”

Hạ Mộc chán chừ một chút, đi vòng qua bàn làm việc ngồi trên đùi anh: “Anh nhận tin tức đúng là nhanh thật.” Cô nói: “Em vừa mới biết, là do bạn cùng phòng nói, còn anh sao lại biết?”

Kỷ Tiệp Bắc: “Đường Văn Tích, bạn cậu ấy nghĩ em là bạn gái cậu ấy.” Hỏi cô: “Em ở trường học đắc tội người nào?” Mấy tấm hình đều là chụp vài tuần trước đó, vậy mà hiện tại mới truyền ra.

Hạ Mộc: “Em không cần đắc tội người nào, sự tồn tại của em cũng đủ làm nhiều người ngứa mắt rồi.”

Kỷ Tiệp Bắc bật cười: “Khiêm tốn chút được không?”

Hạ Mộc lườm anh một cái, quay lại chủ đề khi nãy, Kỷ Tiệp Bắc an ủi cô: “Chuyện này em đừng để trong lòng, anh sẽ tìm hiểu rõ nguyên nhân.”

Hỏi cô: “Có nghĩ đến người nào không?”

Hạ Mộc lắc đầu: “Dù sao cũng không phải Viên Dịch Lâm, cô ấy vừa mới nói với mọi người anh là bạn trai, sẽ không ngốc đến độ trong chốc lát liền phát tán hình của anh lên mạng.”

Về phần là người nào, cô nhất thời nghĩ không ra, cũng không muốn quan tâm.

Cô nói: “Thật ra trước giờ em chưa từng để ý đến người khác nhìn mình như thế nào, điều đó không quan trọng, em không phải sống vì các cô ấy, chỉ là cảm thấy hơi có lỗi với... giáo sư Âu Dương, làm thầy bị liên lụy.”

Kỷ Tiệp Bắc khuyên cô: “Không sao, anh đã gọi điện thoại cho giáo sư Âu Dương, giải thích rõ ràng, nói em là bạn gái anh, không phải loại người như trên diễn đàn nói.”

Hạ Mộc sững sờ vài giây, mỉm cười: “Em thật vui vì có thể có người thông minh như anh làm bạn trai.”

Kỷ Tiệp Bắc cười nói: “Cảm ơn bạn gái quá khen.” Anh muốn hút thuốc, nên vỗ vỗ lưng cô: “Chuyện đã không sao rồi, đi lên ngủ đi.”

Anh vừa nói, vừa tùy ý viết lên cuốn sổ, viết tới viết lui toàn là tên của cô.

Hạ Mộc rút bút khỏi tay anh sau đó quăng lên bàn, đổ hộp thuốc lấy 1 điếu thuốc đặt giữa ngón tay anh, hơi nhếch cằm: “Đây mới là thứ anh muốn cầm trong tay ah.”

Kỷ Tiệp Bắc: “...”

Anh im lặng nhìn cô, bị chọc tức mà bật cười.

Tóc cô ướt sũng, nước chảy theo từng lọn tóc nhỏ xuống, hẳn là khi nãy chưa kịp lau khô tóc đã chạy xuống đây.

Anh cầm thuốc lá vào miệng cô: “Giữ gìn anh một lát.” Cầm khăn đang khoác trên vai cô, bắt đầu cẩn thận lau tóc cho cô.

Hạ Mộc để thuốc lá lên bàn, ôm lấy cổ anh, chủ động hôn anh.

Kỷ Tiệp Bắc ném khăn qua một bên, đáp lại nụ hôn của cô.

Anh kiên nhẫn lại dịu dàng hôn cô như thế.

Hạ Mộc bị anh hôn đến mức thở không ra hơi, áo choàng tắm của cô bị Kỷ Tiệp Bắc cởi ra ném lên bàn.

Cô vất vả lắm mới rời khỏi môi anh, “Em lạnh.”

“Anh mặc áo somi của anh cho em nhé.” Giọng nói quyến rũ của anh cứ quẩn quanh bên tai cô.

Nói xong, Kỷ Tiệp Bắc đứng lên, cởi áo somi, mặc áo vào cho cô, nút áo còn chưa cài đã xoay người cô lại, dùng sức giam cô trong ngực mình.

Lưng cô tựa vào người anh, hai người kề sát nhau.

Hạ Mộc đột nhiên run một cái, khó khăn quay đầu tìm môi anh, muốn tìm kiếm sự an ủi. Kỷ Tiệp Bắc không cho, chỉ dùng sức giữ eo cô, chuyên tâm vận động nhịp nhàng.

Cô liếc anh một cái: “Em ghi thù này, em muốn ăn liên tục một tuần lễ món Salad trộn với tiêu xanh và ớt đỏ.”

Kỷ Tiệp Bắc: “...”

Anh cúi đầu xuống hôn cô, Hạ Mộc hừ một tiếng, quay sang chỗ khác đưa lưng về phía anh.

Kỷ Tiệp Bắc cười, chạm khẽ nư hân nóng bồng vào sau tai cô.

Hạ Mộc không khỏi co rúm người lại, Kỷ Tiệp Bắc ma sát khắp nơi trên người cô, Hạ Mộc nhin không được rên lên thành tiếng, hai tay nắm chặt mép bàn, nhưng tuyệt nhiên không xoay người lại.

Kỷ Tiệp Bắc siết chặt vòng tay ôm cô một chút, sườn mặt dán ở cổ cô, thấp giọng dụ dỗ: “Bảo bối, quay lại đi.”

Hạ Mộc nhất quyết không muốn nghe anh: “Cổ bị trật rồi, không xoay được.”

Kỷ Tiệp Bắc cười, dùng tay siết chặt eo, tay còn lại nắm cằm cô, xoay mặt cô lại, nhẹ nhàng ngậm lấy môi cô.

Trái tim Hạ Mộc run lên một cái.

Bạn đang đọc truyện *Mãi Yêu Em Như Vây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8

Di động vang lên, Nhậm Ngạn Đông nhàn nhạt thu hồi tầm mắt, quét nhìn màn hình, là cháu trai Nhậm Sơ.

“Chú Ba, chú đang ở đâu thế?” Giọng Nhậm Sơ dòn đập.

“Ở Bắc Kinh.” Nhậm Ngạn Đông nửa nói giỡn, anh lơ đãng nhìn về phía ngoài cửa sổ, Hạ Mộc tươi cười xinh đẹp, với Kỷ Tiệp Bắc.

Anh quay mặt đi.

“... Chú Ba, cháu không nói đùa với chú, bố mẹ cháu biết cháu muốn đi làm bên chú, đã tức giận cúp điện thoại của cháu, nếu bố mẹ cháu tìm chú, chú cứ nói là không phải cháu xin chú cho đi làm, là cháu bị ép không còn cách nào khác, chú Ba, chú là đàn ông nhất! Cháu tin chú sẽ không làm cháu thất vọng!”

Nhậm Ngạn Đông cười: “Chẳng may phải làm cháu thất vọng thì sao?”

Nhậm Sơ: “... Chú Ba, nhà cô ấy nghèo, ở Bắc Kinh không có bối cảnh cũng không có người chống lưng, muốn tiếp tục làm trong giới Tài chính và Kinh tế thật không dễ dàng, cô ấy lại xinh đẹp...” Chắc chắn sẽ có đàn ông có ý đồ xấu với cô.

Có vài câu Nhậm Sơ không biết nên diễn đạt như nào cho hợp lý.

Cậu ta thở dài: “Cháu chỉ muốn giúp đỡ cô ấy, không để cô ấy bị bắt nạt, chú Ba, cháu thật sự không thể đi du học, nếu cháu học tiếp 3 năm 5 năm, cô ấy bị bắt nạt cháu không thể giúp được, dù sao thì, chú sẽ thuyết phục được bố mẹ cháu, giờ không nói nữa, chờ tin tốt từ chú đó.”

Nhậm Sơ không cho Nhậm Ngạn Đông cơ hội phản bác trực tiếp cúp điện thoại.

Nhậm Ngạn Đông: “...”

Thật đúng là kẻ si tình mà.

Đến khi anh lại ngẩng đầu, ô tô đã sớm rời khỏi con đường trường học kia.

Rup một tiếng, Hạ Mộc nuốt xuống nước trong miệng, ánh mắt đánh giá Kỷ Tiệp Bắc từ đầu đến chân, cô cố nhin cười: “Anh bị cái gì kích thích à?”

Đến gần, Kỷ Tiệp Bắc bắt mắt liếc cô một cái.

Hạ Mộc hỏi: “Sao lại muốn mặc đồ thể thao?” Cô rất ít khi thấy anh mặc trang phục thể thao, bình thường toàn quần tây áo somi.

Kỷ Tiệp Bắc: “Áo somi chưa khô.”

Hạ Mộc: “...”

Nói như thể chỉ có mỗi một chiếc áo somi vậy.

Cô cũng không có tâm tư quan anh mặc gì, tò mò, “Sao anh lại xuống xe? Em đi qua là được rồi.”

Kỷ Tiệp Bắc dắt tay cô: “Chúng ta đi bộ về.”

Hạ Mộc không nhúc nhích, nhìn anh chăm chú: “Tối nay anh uống say?”

Kỷ Tiệp Bắc không lên tiếng, ghé sát môi đến gần chóp mũi cô.

Hạ Mộc không ngại thấy mùi cồn, anh kéo cô đi về phía trước.

Trên đường, sinh viên nối đuôi nhau không dứt, người nhận ra Hạ Mộc sẽ bắt gặp nhìn chằm chằm Kỳ Tiệp Bắc, còn lưu luyến mỗi bước đi.

“Tôi qua anh tới đón em còn sợ bị đồn đại không tốt, cố tình gọi taxi đến đây, hôm nay nghĩ thế nào lại muốn cùng em đi bộ về? Anh không sợ bị nhận ra sao?”
Hạ Mộc nghiêng mắt.

Kỳ Tiệp Bắc: “Hết ngày hôm nay em không cần trở lại trường học, người khác nghị luận thế nào cũng không sao.”

Sau đó đối mặt với cô: “Không phải em hâm mộ những cô gái cùng tuổi em sao? Sau này không cần hâm mộ ai cả.”

Hạ Mộc nhất thời không theo kịp mạch não của anh, đầu óc mơ hồ nhìn anh, Kỳ Tiệp Bắc nhìn phía trước, hiển nhiên không có ý định giải thích.

Sau một hồi lâu, Hạ Mộc nhớ cuộc nhớ ra, tối qua cô uống rượu hơi say, hình như có nói với anh cô hâm mộ những cô gái cùng tuổi.

Các cô ấy không có lo âu, ở độ tuổi mười mấy không cần vì sinh sống mà bận rộn vất vả, có thể thoải mái hưởng thụ tình yêu vườn trường, muốn dặt tay thì dặt tay, muốn hôn môi thì hôn môi.

Cô cho rằng Kỳ Tiệp Bắc sẽ không hiểu cô nói gì, không nghĩ tới trong lòng anh đã hiểu.

Xem ra tối nay anh bàn chuyện làm ăn rất thuận lợi, tâm tình không tồi, bằng không anh sẽ không rảnh rỗi như vậy, cố ý mặc trang phục thể thao trẻ trung, mang đến cho cô cảm giác yêu đương.

“Nghĩ ra rồi?” Kỳ Tiệp Bắc hỏi cô.

Hạ Mộc hoàn hồn, cười cười: “Tối hôm qua men cồn dâng lên, nói linh tinh, bây giờ em ngẫm lại còn nổi da gà toàn thân, anh không cần coi là thật.”

Kỳ Tiệp Bắc liếc cô một cái: “Em đây gọi là được tiện nghi còn khoe mẽ.” Anh duỗi tay: “Cho anh uống chút nước.”

Hạ Mộc đưa nửa chai nước trong tay cho anh, tay trái Kỳ Tiệp Bắc cầm thân chai, tay phải Hạ Mộc vịn nắp chai, sau khi Kỳ Tiệp Bắc uống xong, Hạ Mộc lại đóng nắp chai lại.

Hai người ăn ý không cần ngôn ngữ, mười ngón tay của bọn họ vẫn luôn nắm chặt chưa từng di dời.

Sau đó hai người chưa từng nói chuyện, thông thả đi bộ trên lối đi bộ.

Cách trường học đã rất xa, rẽ vào một con đường khác.

Không có sinh viên, ven đường yên tĩnh hẳn.

“Cuối tuần anh sẽ sắp xếp công việc, đầu tháng sau chúng ta đi du lịch.” Kỳ Tiệp Bắc nhìn về phía cô: “Mấy ngày tới em suy nghĩ xem muốn đi chơi chỗ nào đi.”

Hạ Mộc: “Em muốn đi trấn nhỏ *Bonn* (*).”

() Thành phố Bonn nằm phía nam của bang Nordrhein – Westfalen, và nằm cạnh bờ sông Rhein. Bonn là một trong những thành phố cổ của Đức và có trường Đại học Bonn nổi tiếng.*

“Bonn vào tháng 4 tháng 5 là đẹp nhất.” Hơi dừng lại, Kỳ Tiệp Bắc nghĩ nghĩ, vẫn quyết định: “Vậy thì đi Bonn đi, mùa xuân sang năm lại đưa em đi tiếp.”

Hạ Mộc khoác cánh tay anh: “Lần này anh mời em đi, chờ mùa xuân năm sau em có tiền sẽ mời anh đi Bonn du lịch, được không?”

Kỳ Tiệp Bắc nhìn cô hồi lâu, giọng khàn khàn: “Được.”

Hai người tiếp tục đi về phía trước, thỉnh thoảng chạm mặt đôi tình lữ vui đùa âm ỉ, đôi ôm một cái, lại đòi hôn một cái.

Hạ Mộc hỏi một câu hỏi mà ngay cả bản thân cũng thấy nhàm chán: “Kỳ Tiệp Bắc, nhiều năm như vậy anh đã vì tình yêu mà làm ra chuyện điên cuồng nhất là gì thế?”

Hỏi xong cô lại cảm thấy không ổn lắm, “Nếu liên quan đến chuyện riêng tư anh không muốn nói, câu hỏi này bỏ qua đi.”

Kỳ Tiệp Bắc gần như không suy nghĩ, buột miệng thốt ra, “Vậy thì bỏ qua đi.”

Hạ Mộc cười cười: “Xem ra là thích một cô gái nhưng bị tổn thương không hề nhẹ, biết anh từng bị tổn thương vì tình yêu, lòng em rất thoải mái, cũng rất vui vẻ.”

Kỳ Tiệp Bắc cạn lời: “... Em đang nghĩ gì trong lòng thế!”

Hạ Mộc: “Tiểu nhân trong lòng.”

Kỳ Tiệp Bắc cũng nhất thời nhàm chán, anh nói: “Không nói đến tổn thương, nhưng cô gái kia thật đúng là thường xuyên giận anh, vũ khí am hiểu nhất chính là dùng Salad trộn với tiêu xanh và ớt đỏ.”

Hạ Mộc bị tức cười, càng tò mò hơn là: “Anh vì em đã làm chuyện điên cuồng gì?”

Một chút ấn tượng cũng không có.

Trí nhớ của cô không kém, nhớ lại mấy năm gần đây, ở cùng Kỳ Tiệp Bắc luôn bình bình đạm đạm, ngay cả điều bất ngờ cũng không nhiều lắm, đừng nói đến chuyện điên cuồng gì.

Kỳ Tiệp Bắc cười: “Người 30 tuổi, thích một cô gái 19 tuổi, không đủ điên cuồng?”

Hạ Mộc cũng cười: “Nghe anh nói vậy, em đây cũng đủ điên cuồng, mới mười mấy tuổi, thế mà lại ở bên một ông chú già.”

Kỳ Tiệp Bắc: “... ..”

Cánh tay anh rụt lại, kéo cô đến gần: “Ai là ông chú già?”

Hạ Mộc ôm eo anh, sát lại gần môi anh, cũng không chủ động hôn, đôi con ngươi đen sẫm nhìn anh.

Kỳ Tiệp Bắc biết dáng vẻ này của cô là đang đòi hôn, rũ mắt đối diện với cô vài giây, thấp giọng nói: “Về nhà, em muốn hôn bao lâu cũng được.”

Cô luôn luôn biết làm thế nào gây khó dễ điểm giới hạn của anh, cười cười: “Kỳ Tiệp Bắc, vừa rồi không phải anh đã nói, sau này em không cần hâm mộ những cô gái bằng tuổi em sao? Khi các cô ấy điên cuồng cũng sẽ như vậy.”

Cuối cùng, Kỳ Tiệp Bắc vẫn lựa chọn dung túng cô.

Anh giữ eo cô, cúi đầu phủ lên môi cô.

Đây là lần đầu tiên ở trên đường anh cùng một cô gái ôm hôn.

Về đến nhà, chỉ có đèn trên tường bật sáng, người giúp việc đã về nhà.

Hạ Mộc cau mày, mũi ngửi ngửi, lần theo mùi thuốc Đông y đáng ghét tìm đến phòng bếp, trên bếp hầm một ấm thuốc, có lẽ vừa sắc không lâu, ấm thuốc tỏa mùi khắp bốn phía.

Kỳ Tiệp Bắc cũng đi theo tiến vào, Hạ Mộc quay đầu lại: “Không phải nói bắt đầu từ ngày mai mới uống sao?”

“Muộn một ngày không bằng sớm một ngày.” Kỳ Tiệp Bắc lấy ra cái bát từ trong tủ tiết trùng, đổ thuốc ra.

Bát nhanh chóng đầy ụ, “Phải uống nhiều như vậy?” Hạ Mộc nhìn bát thuốc màu nâu sậm bắt đầu buồn phiền, đáng vậy, uống thế nào?

Cô nhìn anh không chớp mắt, không nói lời nào.

Dù cho thuốc này trị bệnh của cô, nhưng thật sự không muốn uống.

Từ nhỏ đến lớn, việc duy nhất có thể gọi là làm ra vẻ đó chính là cô không muốn uống thuốc đắng.

“Sau này sớm muộn gì cũng phải mỗi ngày một bát.” Kỳ Tiệp Bắc cầm bát cho cô.

Biết cô sẽ không vui vẻ uống hết, đưa ra lời dụ dỗ: “Trong vòng một phút đồng hồ uống hết bát thuốc này sẽ được thưởng một ngàn đồng, hai phút uống hết, thưởng hai trăm đồng. Nếu không uống, mỗi bát trả anh một ngàn đồng.”

Hạ Mộc: “... ..”

Nghĩ hoặc nhìn anh.

Kỳ Tiệp Bắc nhìn đồng hồ: “Bắt đầu tính giờ, vẫn không uống, phải trả tiền cho anh đó.”

Hạ Mộc cho tới bây giờ chưa từng phân vân tiền nong, bụng bát, híp mắt, một tay bóp mũi, ừm ừm ừm, nửa phút trôi qua liền uống sạch.

Sau khi uống xong thì buồn nôn, suýt nữa nôn ra.

Kỳ Tiệp Bắc đưa ly nước tới bên miệng cô, cô nhanh chóng uống mấy hớp nước.

Hạ Mộc vỗ vỗ ngực, vẫn buồn nôn muốn chết, nếu không phải vì chữa bệnh, cho cô hai ngàn cô cũng không uống.

Từ từ, cô hỏi Kỳ Tiệp Bắc: “Thuốc này cần uống trong vòng bao lâu?”

“Hai đợt trị liệu.” Kỳ Tiệp Bắc cũng thấy khát, uống nốt ly nước cô chưa uống hết.

Hạ Mộc cười: “Có phải hai đợt trị liệu này cách khen thưởng giống nhau không?”

Kỳ Tiệp Bắc chiều theo ý cô: “Ừ.”

Hạ Mộc nhón chân, hôn lên gương mặt anh, lại nghĩ tới: “Cuối tuần em phải về nhà, còn phải mang theo thuốc? Thật phiền phức mà.” Nếu bỗng dưng đứt đoạn,

hiệu quả được liệu sẽ không còn, thật uổng phí.

Kỷ Tiệp Bắc sững sốt, anh đúng là quên mất việc này, chỉ cảm thấy người giúp việc sắc thuốc cẩn thận hơn bệnh viện.

Anh nghĩ nghĩ: “Anh lại bảo mẹ anh sắc thêm một lần nữa, vẫn có thể mang theo thuốc, về nhà em đun một lát là được.”

Hạ Mộc không muốn lại làm phiền mẹ anh: “Tự em đi lấy một thang thuốc khác trong bệnh viện về sắc là được rồi.”

“Quá phiền phức, tìm mẹ anh cho bớt việc.” Kỷ Tiệp Bắc vừa nói vừa cúi đầu gõ chữ trên di động.

Hạ Mộc không thấy anh đang nói chuyện với ai, nhắc nhở anh: “Thuốc đã sắc không thể mang qua cửa kiểm soát.”

Kỷ Tiệp Bắc vẫn đang cúi đầu nhìn di động, ngữ khí có vẻ không chút để ý: “Sẽ chuyển phát nhanh qua đó cho em trước, lúc em về đến nhà chắc hẳn thuốc cũng tới rồi.”

Di động của Hạ Mộc bỗng nhiên vang lên âm thanh, có tin nhắn gửi đến.

Kỷ Tiệp Bắc chuyển cho cô một ngàn đồng, mặt mày ừ ừ lúc này uống thuốc đã sớm không thấy đau, cô nhanh nhẹn click mở nhận.

Kỷ Tiệp Bắc không biết nói gì, cười: “Hãng hái lấy tiền thật cao.”

“Chẳng vậy à, nếu cứ lằng nhằng với tiền nong, cuộc sống còn có động lực gì nữa?” Hạ Mộc lấy ra mấy tờ tiền lẻ trong ví tiền.

Kỷ Tiệp Bắc buông di động, kéo cô vào trong lồng ngực, cúi đầu hôn mép môi cô, hỏi cô: “Trong miệng còn vị đắng không?”

“Đắng.”

“Há miệng.” Giọng anh khàn khàn mê hoặc cô, đầu lưỡi nhẹ nhàng lướt trên cánh môi cô.

Hạ Mộc run lên, bị anh mê hoặc.

Cô đặt điện thoại lên mặt bàn thủy tinh, thuận tay vòng lấy cổ anh, miệng hơi mấp máy, lưỡi anh thăm dò tiến vào.

Kỷ Tiệp Bắc dùng đầu lưỡi quán lấy lưỡi cô, liếm nhẹ bên má, như là muốn hôn hết toàn bộ dư vị đắng chát của thuốc Đông y còn sót lại.

Hạ Mộc bị hôn toàn thân run rẩy, bất giác dựa sát lại gần anh.

Bạn đang đọc truyện *Mãi Yêu Em Như Vây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

Edit: Mina

Thứ sáu ngày đó, Hạ Mộc trở về trường học một chuyến, đến ký túc xá lấy đồng hành lý còn sót lại.

Vài ngày trôi qua, chuyện lần đó đã dần lắng xuống.

Tốt nghiệp Đại học năm Tư bận bịu rời trường học, sinh viên đang bận ôn thi cuối kỳ, cũng không có nhiều thời gian để ý.

Hạ Mộc trở về trường học vào đúng thời gian lên lớp, sinh viên đi trên đường không ít, có trở về ký túc xá, có đi đến giảng đường.

Nhìn thấy Hạ Mộc người thật, vẫn gọi lên lòng bát quái của đám nữ sinh.

Hạ Mộc chỉ lo đi đường của mình, đối với bất kỳ động tác nhỏ nào của người khác đều làm như không thấy, sóng lưng cô thẳng tắp, lạnh lùng nhìn con đường phía trước, đáng về chuyện không liên quan đến mình.

“Hạ Mộc?”

Hạ Mộc nghe tiếng gọi nghiêng mắt nhìn bên trái con đường, Trư Trư và Tư Đồ Đồng Đồng thấy đúng là cô, từ bên kia đường chạy sang, “Sao hôm nay cậu lại đến đây?” Trư Trư hỏi.

“Đến mang đồ đạc về.” Hạ Mộc hỏi: “Các cậu muốn ra ngoài?”

“Ừ, đi ăn sáng.” Trư Trư cười: “Vừa mới ngủ dậy nên không đi ăn trong nhà ăn.”

Tư Đồ Đồng Đồng cũng cảm nhận được ánh mắt xung quanh khác thường, dù cho giáo sư Âu Dương đã tự mình làm sáng tỏ, mọi người vẫn hăng say bàn tán Hạ

Mộc có quan hệ không trong sạch với kẻ có tiền.

Cô ấy và Trư Trư tin Hạ Mộc, cảm giác Hạ Mộc là cô gái thanh cao lại nỗ lực như vậy, sẽ không vì đồng tiền mà làm những chuyện đó.

An ủi Hạ Mộc: “Nhiều người nhiều chuyện, cậu đừng để ý người khác nói gì.”

Hạ Mộc mỉm cười: “Nếu tớ để ý, thì đã không trở về lấy hành lý vào lúc này rồi.” Cô không nói thêm gì khác, có một số việc ngay cả bản thân cô cũng không biết phải nói bắt đầu từ đâu.

Nói với hai cô ấy: “Các cậu đi ăn cơm đi, tớ tới lấy đồ rồi sẽ về luôn, sau này nhớ thường xuyên liên lạc nhé.”

Tư Đồ Đồng Đồng và Trư Trư cười nói được, đi được vài bước, Tư Đồ Đồng Đồng gọi lại: “Hạ Mộc.”

“Còn chuyện gì không?” Cô dừng bước chân.

Tư Đồ Đồng Đồng do dự: “Tớ nghe một người ở ký túc xá của Viên Dịch Lâm nói... Nói người cùng đi ăn với cậu, trong đó có bạn trai của Viên Dịch Lâm, bọn họ còn nói...”

Còn nói người như Hạ Mộc, rất thích câu dẫn bạn trai người khác, bảo Viên Dịch Lâm cẩn thận một chút.

Tư Đồ Đồng Đồng chưa nói hết, nhưng Hạ Mộc vẫn đoán ra được, Tư Đồ Đồng Đồng nhắc nhở cô: “Nếu Viên Dịch Lâm tìm cậu, cậu phải nói lại vài câu, tớ biết cậu coi nhẹ mấy chuyện giải thích, nhưng cậu im lặng, người khác sẽ hiểu lầm rằng cậu chột dạ ngấm thừa nhận.”

Hạ Mộc gật đầu, nói một tiếng cảm ơn.

Trên đường người nhiều, Tư Đồ Đồng Đồng cũng không còn gì muốn nói nữa, vẫy vẫy tay về phía cô, cùng Trư Trư đi về phía cổng trường.

Hạ Mộc nhớ lại câu nói kia của Tư Đồ Đồng Đồng, không để tâm trở về khu ký túc xá.

Di động trong túi rung lên, cô vừa lấy ra liền thấy, là giáo sư Âu Dương trả lời cô: (Tiểu Hạ à, thầy đã đến văn phòng rồi.)

Cô hồi âm: (Vâng, bây giờ em sẽ qua đó ngay.)

Hạ Mộc cất di động, đến con đường phía trước khu giảng đường liền rẽ, vòng qua đường nhỏ đầy đá sỏi giáp bờ sông, đi tắt qua khu hành chính.

Trước khi tới cô đã gửi tin nhắn cho giáo sư Âu Dương, nói muốn đến văn phòng của ông cảm ơn trực tiếp.

Từ khi cô vào Đại học cho đến nay, giáo sư Âu Dương vẫn luôn giúp đỡ cô rất nhiều, mọi ân tình cô đều nhớ kỹ, còn nghĩ chớ sau này cô có tiếng tăm trong giới, phải trở về cảm ơn thầy cho thật tốt.

Nào biết, rốt cuộc tốt nghiệp rồi, vẫn phải nhờ giáo sư Âu Dương tẩy đen hộ.

Tới văn phòng của giáo sư Âu Dương trong tòa nhà hành chính, giáo sư Âu Dương đã tự mình pha trà sẵn cho cô, vẫy tay về phía cô: “Tiểu Hạ, đến bên này ngồi đi, nếm thử trà thầy vừa mới mua này.”

Hạ Mộc đi qua, hơi cúi đầu.

“Con bé này, ngồi đi, cứ đứng ở đó làm gì?”

“Cảm ơn viện trưởng Âu Dương.”

“Vẫn nên gọi là thầy cho gần gũi đi.”

Giáo sư Âu Dương cười ha hả, bung tách trà cho cô, hỏi: “Khi nào thì rời trường?”

“Hôm nay ạ.”

Thầy Âu Dương hơi gật đầu, lại nói: “Dù sao cũng ở Bắc Kinh, không có việc gì nhớ thường xuyên đến chỗ này của thầy chơi.”

“Vâng.”

Hạ Mộc bung tách trà, lúc ngón tay chạm vào thành chén trà, bông tay, cô nhanh tay rút về.

Nhìn giáo sư Âu Dương: “Viện trưởng, em... thành thật xin lỗi, đã tăng thêm phiền toái cho viện trưởng rồi.”

“Không có gì phiền toái cả, chỉ là chút chuyện nhỏ thôi.” Giáo sư Âu Dương xua tay.

Có vài câu ông không thể nói nặng lời, rốt cuộc cô vẫn là một cô gái, tâm tư mẫn cảm, lại nói, Ký Tiện Bắc đã nhờ vả ông.

Ông bỏ qua đề tài này: “Nhận chức công việc ổn thỏa rồi chứ?”

Hạ Mộc gật đầu: “Vâng, ngày mười lăm tháng sau đi làm.”

Giáo sư Âu Dương cười hiền hòa, lại nói lời lẽ sâu xa: “Xã hội không thể so với trường học, con người và sự việc cũng phức tạp hơn nhiều, bị uất ức là điều khó tránh khỏi, dù bất luận thời điểm nào em cũng nên đặt nhẹ chuyện thắng thua, như vậy sẽ không ai có thể làm em bị thương.”

Ông nói: “Rất nhiều năm rồi thầy chưa từng gặp cô gái nào ưu tú lại nỗ lực như em, trên người em có một sức sống bền bỉ, đây là điều thầy phải học tập.”

Hạ Mộc nghiêm túc lắng nghe.

Dừng lại, giáo sư Âu Dương nói ân ý: “Hạ Mộc à, con đường để đi tới thành công có rất nhiều, nhưng chưa từng có lối đi tắt, dù là nam hay là nữ, vật ngoài thân sẽ mất đi theo thời gian, nó chỉ đủ tiêu xài trong vòng vài năm, cùng lắm là mười mấy năm, nhưng năng lực và tài hoa bên trong, đủ để một người dùng cả đời, không ai đoạt đi được.”

Mãi đến khi Hạ Mộc rời khỏi tòa nhà hành chính, lời nói của giáo sư Âu Dương vẫn quanh quẩn bên tai.

Cô biết giáo sư Âu Dương muốn nói gì: *Cô cần phải dựa vào bản thân, mà không phải là dùng tuổi trẻ sắc đẹp của mình để đổi lấy thành công tạm thời từ chỗ Kỳ Tiệp Bắc.*

Cô thờ hất ra một tiếng.

Tháng Sáu, hơn 10 giờ, mặt trời đã tỏa nắng nóng hầm hập, vào cổng ký túc xá, một luồng gió mát thổi qua, như tiến vào mùa thu.

Phòng quản lý ký túc đối diện với cổng lớn, Hạ Mộc lên tiếng chào đi quản lý, đi rẽ lên tầng.

Cô ở tầng sáu, đi lên bằng cầu thang bộ hơi tốn thời gian.

Lên tới tầng bốn, đối diện truyền đến tiếng vui đùa âm ỉ, cô ngẩng đầu, một đám người phía trước đột nhiên yên tĩnh, nhìn thấy cô, mấy người kia trao đổi với nhau bằng ánh mắt.

Trong ánh mắt những cô gái đó đều là khinh thường và khinh thường, Hạ Mộc nhìn thấy rất rõ.

Lúc đi ngang qua nhau chỗ chiếu nghỉ, “Này, tôi có lời muốn nói với cô.” Viên Dịch Lâm dừng bước chân nhìn Hạ Mộc, mấy nữ sinh theo sau cô ấy cũng dừng bước.

“Mấy cậu xuống tầng chờ tớ đi.”

“Được, có chuyện gì nhớ gọi điện thoại đó.” Mấy nữ sinh lại liếc mắt nhìn Hạ Mộc, cười nói rồi đi.

Hạ Mộc làm lơ Viên Dịch Lâm, vẫn tiếp tục không nhanh không chậm leo bậc thang.

“Hạ Mộc!” Trong lòng Viên Dịch Lâm bốc lửa cháy, nếu không phải mấy hôm trước cậu cô gặp chuyện kia, cả đời này cô cũng sẽ không chủ động nói nửa chữ với Hạ Mộc.

Cô ghét nhất chính là Hạ Mộc luôn giả bộ thanh cao, rõ ràng trong nhà nghèo túng vô cùng, lại cứ phải liều chết mà sống, ngay cả học bổng cũng không xin, còn nhất định phải mặc hàng hiệu.

Một nữ sinh ham hư vinh như vậy, thật không hiểu những nam sinh kia là mất què hay tìm mùi, thế mà cả đám đều coi Hạ Mộc là nữ thần.

Viên Dịch Lâm liếc mắt khinh bỉ: “Tôi cũng không biết cô có tư cách gì mà vênh váo như vậy đấy.”

Hạ Mộc xoay người, từ trên cao nhìn xuống, ngữ khí nhạt nhẽo: “Vênh váo không cần có tư cách, chỉ cần nhìn xem ai không vừa mắt.”

Viên Dịch Lâm: “... ..”

Trên tầng lại có người đi xuống, Viên Dịch Lâm nhẫn nhịn, không lên tiếng.

Chờ tám người kia đi xuống, đi xa, cô mới nói: “Nếu cô có bản lĩnh như thế, vậy còn nhờ vả cậu tôi làm gì? Cô có biết cậu tôi vì làm sáng tỏ chuyện của cô, trên lưng phải mang áp lực rất lớn không?”

Rất nhiều người ở sau lưng giễu cợt cậu, nói cậu cô làm thầy kẻ khác, sẽ vì ích lợi cá nhân mà giới thiệu, dẫn mỗi nữ sinh xinh đẹp cho học trò cũ giàu có...

Còn có nhiều lời khó nghe hơn nữa.

Hạ Mộc mặt không đổi nhìn cô ấy, không nói một lời.

Viên Dịch Lâm nhìn không thấy suy nghĩ của cô, cô ấy cũng không thích nghiên cứu sâu, chỉ muốn nói hết những lời cô ấy muốn nói: “Nếu cậu tôi có ý tốt nhờ anh Kỳ giới thiệu công việc cho cô, cô cũng đừng làm xấu mặt cậu tôi, đi câu dẫn bạn của anh Kỳ.”

Rốt cuộc Hạ Mộc cũng lên tiếng: “Cô suy nghĩ nhiều rồi, tôi không có hứng thú với bạn của người đàn ông của tôi.”

Viên Dịch Lâm vốn muốn phản bác, lại cảm thấy không đúng chỗ nào, cô ấy ngẫm lại câu nói này trong đầu lần nữa, xác định không sai.

Trước đó cô ấy vẫn luôn không muốn tin tưởng, hiện tại bị buộc phải đối mặt.

Cô ấy lạnh lùng chế giễu: “Ha, Kỳ Tiệp Bắc và cô?”

Hạ Mộc lười đáp lại.

Viên Dịch Lâm ổn định lại cảm xúc, nhanh chóng chỉnh lại vẻ thất thố của mình.

Cô ấy đối mặt với Hạ Mộc, ánh mắt sắc bén, không cam lòng, Hạ Mộc kiêu ngạo, không ai nhường ai, cô ấy đánh võ bầu không khí trầm mặc trước: “Con người phải tự biết vị trí của mình.”

Hạ Mộc mỉm cười: “Cùng cố gắng nhé.”

Viên Dịch Lâm: “... ..”

Hai người lại im lặng đối đầu.

Ngắn ngủn mấy chục giây, Viên Dịch Lâm đã điều chỉnh tốt tâm trạng, chậm rãi nói: “Cô thật sự cho rằng Kỳ Tiệp Bắc nghiêm túc với cô sao? Người đàn ông như bọn họ, chơi đủ rồi sẽ tìm một cô gái môn đăng hộ đối để kết hôn.”

Cô ấy ngẩng đầu thời gian dài, hơi môi cổ, lùi về phía sau vài bước, dựa vào cạnh cửa sổ chiếu nghỉ cầu thang, đôi tay ôm cánh tay, lẳng lặng bắt lấy nét mặt của Hạ Mộc.

Biểu cảm trên gương mặt Hạ Mộc trước sau như một phẳng lặng, cô ấy không nhìn ra gì cả, tức muốn học máu.

Viên Dịch Lâm cũng không rảnh rồi suy đoán Hạ Mộc đang nghĩ gì, người phụ nữ như Hạ Mộc, cũng không biết Kỳ Tiệp Bắc có bao nhiêu người như thế, cô ấy không cần thiết vì một người phụ nữ không quan trọng mà làm hỏng tâm trạng tốt của bản thân.

Tầng trên lại truyền đến tiếng nữ sinh nói chuyện, Viên Dịch Lâm lạnh lùng quét mắt nhìn Hạ Mộc, nâng bước xuống tầng.

Hạ Mộc như có suy tư nhìn bóng lưng Viên Dịch Lâm.

Trên tầng, nữ sinh vừa trò chuyện vừa cười đùa, là đàn em khóa dưới của học viện khác, có lẽ không biết chuyện của cô, lúc đi ngang qua cô, không hề có ánh mắt tò mò.

Trở lại phòng ký túc xá, Hạ Mộc ngồi yên trong chốc lát.

Từ trong túi xách lấy ra ba lọ nước hoa, phiên bản *định chế* (1), cô đặc biệt nhờ Kỳ Tiệp Bắc tìm bậc thầy điều chế hương liệu ra, là mùi hương ba người bạn cùng phòng yêu thích.

(1) *Định chế*: Phù hợp với từng khách hàng, đáp ứng kỳ vọng của từng khách hàng,...

Ở chung mấy năm nay, cô và ba cô ấy không quá thân thiết, cho tới bây giờ chưa từng nói lời từ đáy lòng, mỗi ngày cô luôn bận rộn không có thời gian rảnh, ngay cả cơ hội cùng đi ăn với ba cô ấy cũng rất ít, nhưng thật ra họ đối với cô rất tốt.

Hạ Mộc lấy ra giấy ghi chú, mỗi tờ đều viết mấy câu chúc phúc đơn giản, đặt cùng lọ nước hoa lên bàn của ba cô ấy.

Thời gian bốn năm Đại học cứ như vậy mà kết thúc.

Cô kéo lên tay cầm vali, cầm theo một túi xách du lịch, khóa cửa rồi đi.

Có những người, từ biệt, có khả năng là suốt đời.

Hạ Mộc một tay xách vali to, một tay cầm túi xách, đi đến tầng ba, cánh tay ẽ ảm, cô đặt xuống dựa vào tay vịn cầu thang nghỉ ngơi.

Di động vang lên, là Kỳ Tiệp Bắc.

“Khi nào thì về?”

“Phải khoảng một tiếng nữa.”

“Anh đến bệnh viện lấy thuốc cho em, vừa lúc tiện đường đến cổng trường học chờ em.”

Hạ Mộc từ chối: “Anh không cần đến đây đâu, tự em về được.”

Giáo sư Âu Dương vừa làm sáng tỏ, nếu giờ bị bạn học nhìn thấy cô lại ngồi trên xe của người khác, dù là siêu xe hay xe bình thường, cũng sẽ nổi lên sóng gió, cô không muốn cảnh mẹ đẻ cảnh con tăng thêm phiền phức cho giáo sư Âu Dương.

Kỳ Tiệp Bắc lo lắng: “Hành lý nặng như vậy, một mình em xách nổi?”

Hạ Mộc: “Dù anh đến đây đón em, em vẫn phải tự mình xách hành lý xuống ký túc xá mà.”

Kỳ Tiệp Bắc đã tới cửa bệnh viện, mở cửa xuống xe, Hạ Mộc nghe thấy trong loa truyền đến tiếng huyền não, hỏi: “Anh đến bệnh viện rồi?”

“Ừ.”

“Vậy anh đi tìm đi đi, em cúp điện thoại đây.”

Kỷ Tiệp Bắc không sót ruột cúp điện thoại, trở lại cuộc đối thoại vừa rồi, anh nói: “Đồng hành lý kia của em quá nặng, anh sẽ tìm một tên nhóc trẻ tuổi lên tăng xách xuống dưới giúp em.”

Hạ Mộc cười: “Không sợ em nhìn trúng người đó rồi đập anh một cước sao?”

Kỷ Tiệp Bắc: “Tìm người em chừng mắt.”

Hạ Mộc lại cười, bỗng thấp giọng gọi anh: “Kỷ Tiệp Bắc.”

“Hửm?”

“Anh đi nhờ viện trưởng Âu Dương phải không?” Cô nói: “Em vẫn luôn nghĩ viện trưởng Âu Dương làm sáng tỏ là bởi vì xuất phát từ học viện và lãnh đạo nhà trường cân nhắc.”

“Không có gì là nhờ vả cả, chuyện nhỏ nhặt, em đừng suy nghĩ nhiều, đã qua rồi.”

Im lặng mấy giây, Hạ Mộc nói: “Vượng Vượng cảm ơn Tiên Bối (*).”

(*) *Vượng Vượng (旺旺)*: Công ty sản xuất thực phẩm trong đó có bánh gạo.

Tiên Bối (仙贝): Một loại bánh gạo.

Kỷ Tiệp Bắc: “... ..”

Bị tức, cười: “Nói bao nhiêu lần rồi, bảo em đừng gọi loạn mà!”

Hạ Mộc vẫn tiếp tục nói: “Chờ em có tiền, em sẽ đặt làm riêng một túi tiên bối thật to, mỗi ngày ôm gặm nhấm.”

“... ..”

Kỷ Tiệp Bắc nhìn thấy mẹ đi tới, nói với Hạ Mộc: “Anh cúp điện thoại đây.”

“Vâng.” Hạ Mộc vội vã nói: “Anh không cần tới đón em đâu, có mỗi một chiếc vali, tự em cũng có thể xách xuống.”

“Khỏe vậy à? Sau này nhớ ăn uống nhiều vào, em công anh về nhà đó.”

“Nhìn biểu hiện của anh đã.”

Mẹ Kỷ đi đến cửa chính, cách anh chỉ có mấy chục mét, Kỷ Tiệp Bắc hạ thấp giọng nói với di động: “Bảo bối, hẹn gặp lại.”

Hạ Mộc: “... ..”

Chỉ khi ở trên giường mới gọi, vậy mà ban ngày ban mặt anh lại gọi cô như vậy.

Kết thúc cuộc trò chuyện, Hạ Mộc chăm chú nhìn ghi chú ‘TIÊN BỐI’ mấy giây, cuối cùng vẫn đổi ghi chú thành ‘VƯỢNG VƯỢNG TIÊN BỐI’.

Bạn đang đọc truyện *Mãi Yêu Em Như Váy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: Mina

Kỷ Tiệp Bắc tới dưới tòa nhà chung cư nhưng không vội đi lên, xuống xe châm điếu thuốc.

Mặt trời chiều nướng người, anh tìm một bóng râm trú mát.

Tiểu khu thỉnh thoảng có ô tô ra vào, anh thất thần nhìn dòng xe lui tới.

Vừa rồi lúc đi bệnh viện lấy thuốc nhìn thấy tinh thần của mẹ không được tốt, hỏi mới biết, tối hôm qua mẹ không ngủ đủ giấc, thím khóc lóc kể lể với mẹ đến tận

đêm khuya.

Chú anh không chỉ ngoại tình, mà tình nhân còn sinh con, con gái riêng hơn hai mươi tuổi, con trai riêng sáu tuổi.

Thím sau khi biết chuyện đau lòng muốn chết, cãi cộ muốn ly hôn với chú, chú không đồng ý, ly hôn phải tiến hành phân chia tài sản và cổ phần của công ty, chú không đành lòng.

Việc này kéo dài hơn nửa năm, mãi vẫn chưa có kết quả.

Nào biết mấy ngày gần đây chú muốn sắp xếp để cô con gái riêng kia đến Công ty con làm việc, cũng không biết ai tiết lộ cho thím biết, thím tức giận làm ầm lên, hôm qua tới nhà anh tìm mẹ anh khóc lóc lên án.

Chuông di động vang, nhìn người gọi đến, Kỳ Tiệp Bắc nhủ mày, ban nãy ở bệnh viện đã gọi cho anh một lần, lúc ấy anh đang nói chuyện với mẹ, không nhận.

Do dự một lát anh mới nghe máy: “Alo, chú Hai.”

“Tiệp Bắc, có đang bận gì không?”

“Chú nói đi.” Kỳ Tiệp Bắc dùng sức đi di tàn thuốc vào gạt tàn thuốc của thùng rác, đập tắt, ném vào thùng rác, ngồi lên xe.

“Việc này nói ra thì dài dòng lắm.”

“VẬY CHÚ NÓI NGẮN GỌN CHỨT.”

“... .. Thằng nhóc này! Sao lại ăn nói như thế!”

Kỳ Tiệp Bắc nói thẳng: “Chú Hai, nếu bảo cháu thay người khác sắp xếp chuyện công việc, vậy chú không cần mở lời đâu, chắc chắn sẽ làm chú thất vọng.”

Chú Hai ghen hòng, không phải ông ta không có cách nào khác sắp xếp công việc cho con gái, nhưng vẫn không yên tâm bằng làm việc trong Công ty gia đình.

Còn có một nguyên nhân quan trọng khác, ông ta sợ sau này vợ ông ta bắt chặp tất cả, sẽ tới Công ty của con gái gây ầm ĩ, khiến con gái không còn mặt mũi nào làm người, nếu đến làm ở Công ty của Kỳ Tiệp Bắc thì sẽ an toàn hơn chút ít.

Công ty nhà mẹ đẻ của vợ và Công ty của Kỳ Tiệp Bắc có bàn chuyện làm ăn qua lại, Kỳ Tiệp Bắc vẫn luôn chiều cố các vụ làm ăn cho bọn họ, thế nên vợ ông ta cũng phải kiêng kỵ đôi chút, sẽ không đến Công ty của Kỳ Tiệp Bắc tranh cãi.

Chỉ là không nghĩ tới Kỳ Tiệp Bắc sẽ biết việc này nhanh đến vậy, chắc hẳn vợ ông ta lại đến chỗ Kỳ Tiệp Bắc khóc lóc kể lể, sau một hồi lâu, ông ta hỏi Kỳ Tiệp Bắc: “Cháu biết hết rồi?”

“Chú cảm thấy loại chuyện này có thể giấu được?”

“Tiệp Bắc, đây là lúc chú còn trẻ làm bừa, chú thiếu nợ con bé quá nhiều, chưa làm tròn nghĩa vụ làm cha dù chỉ một phút, bây giờ chú muốn...”

Kỳ Tiệp Bắc không muốn nghe, cái gì thiếu nợ con bé quá nhiều, cũng chỉ là tình nhân kia sinh con trai cho ông ta, ông ta sợ tình nhân không cho con trai nhận ông ta, liền lấy lòng từ cô con gái kia.

Anh ngắt lời ông ta: “Chú Hai, theo ý chú, chú đã làm tròn trách nhiệm với thím Hai cháu và em họ (*) rồi phải không? Chú biết nửa năm nay thím Hai cháu và em họ sống thế nào không?”

(*) Đường muội = Em gái họ.

Đầu bên kia im lặng.

“Chú Hai, đừng trách cháu không có tình người, ở Kỳ gia, cháu chỉ thừa nhận thím Hai cháu và em họ, những người khác không có chút quan hệ nào với cháu cả.”

“Tiệp Bắc, con bé Mạn Mạn rất thông minh hiểu chuyện, được rất nhiều người yêu mến...”

“Chú Hai, cháu còn có việc.” Kỳ Tiệp Bắc trực tiếp cúp điện thoại, tắt nguồn, cầm thuốc Đông y đi lên tầng.

Hạ Mộc đã về, đang ở phòng khách sắp xếp đồ đạc linh tinh của mình, nghe tiếng mở cửa, ngược mắt, “Về rồi à.”

“Ừ.” Kỳ Tiệp Bắc đổi giày tiến vào, thấy cô chân trần ngồi xếp bằng trên sàn nhà, không hài lòng nói: “Có thể đi dép vào rồi làm gì thì làm được không hả?”

Anh đặt thuốc Đông y xuống, ngồi xổm bên cạnh cô, sờ sờ chân cô, rất lạnh, xò dép lê vào chân giúp cô: “Hạ Mộc, anh nói em coi gió thoảng bên tai phải không?”

Hạ Mộc đã phân loại đồ trang sức xong, không ngẩng đầu: “Không phải anh cũng thế sao?”

Mỗi ngày đều nói cai thuốc, cai sắp ba năm rồi, mà vẫn không hút ít đi dù chỉ một điếu.

Kỳ Tiệp Bắc tay dài gõ gõ đầu cô: “Chỉ giới cái lại.” Gõ xong lại xoa xoa giúp cô, “Trưa nay muốn ăn món gì?”

“Salad trộn với tiêu xanh và ớt đỏ, không phải đã nói cả tuần này ăn món đó rồi sao?”

“....”

Kỷ Tiệp Bắc ghé vào bên môi cô cắn nhẹ, “Vừa sang ngày mới liền quên hết phải không.”

Hạ Mộc liếc mắt xem thường.

Kỷ Tiệp Bắc ngậm lấy môi cô hôn môi trong chốc lát, đứng dậy đi thay quần áo.

“Buổi chiều anh không cần ra ngoài?” Hạ Mộc hỏi.

“Buổi sáng đã sắp xếp công việc ổn thỏa, cuối tuần đi công tác.”

Cuối tuần cô về nhà, anh đã đẩy mọi công việc xuống cuối tuần.

“Đi đâu thế?”

“New York.”

Kỷ Tiệp Bắc từ phòng thay đồ thay bộ quần áo thoải mái đi ra, hỏi cô: “Có thứ gì phải mang theo không? Đồ trang điểm thì sao?”

Hạ Mộc nghĩ nghĩ: “Mặt nạ, em thường dùng mặt nạ dưỡng ẩm thôi.”

Cô đóng chốt hộp lại, đột nhiên nhớ tới: “Ah, đúng rồi, vừa rồi có người gọi tới nhà, em không biết số đó nên em không nhận máy.” Cô lại gọi vào di động của anh muốn nói cho anh biết có người tìm, kết quả anh tắt nguồn.

Hạ Mộc nhìn anh: “Số đuôi là năm số chín, muốn gọi lại không?”

“Không cần, sau này có gọi đến thì em cứ trực tiếp ngắt máy.”

Anh tắt nguồn, chú Hai không tìm thấy người, chắc chắn sẽ gọi vào điện thoại văn phòng trước tiên, sau đó mới trực tiếp gọi đến điện thoại trong nhà.

Lúc cúp điện thoại chú Hai nói đến người tên Mạn Mạn, có lẽ đó là con gái riêng của chú Hai, chú Hai còn trông cậy vào anh có thể sống hòa thuận với Mạn Mạn, haiz, vậy thì chú Hai sống uống phí hơn năm mươi năm rồi.

Hạ Mộc như có suy tư nhìn anh hai giây, có thể khiến anh thất thố tắt nguồn, hẳn là người làm anh đau lòng.

Có thể làm anh đau lòng chỉ có thể là phụ nữ.

Kỷ Tiệp Bắc đi tới, bắt lấy hai tay cô vòng qua eo anh, anh đoán được cô nghi ngờ điều gì: “Cuộc điện thoại kia không phải từ phụ nữ gọi đến, là chú Hai anh.”

Dừng lại, anh nói: “Chú Hai anh ở bên ngoài có con với người phụ nữ khác, thím Hai anh biết chuyện.”

Hạ Mộc ngăn ra, dùng sức ôm anh.

Tránh đi đề tài không thoải mái: “Giúp em ôm mấy thứ này lên tầng nào.”

“Được.” Kỷ Tiệp Bắc bung hộp đựng đồ giúp cô: “Đặt trong phòng trang điểm của em?”

“Vâng.”

Hạ Mộc đi theo sau anh cùng lên tầng, Kỷ Tiệp Bắc hỏi cô mấy giờ rồi, cô nhìn đồng hồ: “Gần 12 giờ.”

Đi giúp việc chưa tới nấu cơm, Kỷ Tiệp Bắc lại hỏi cô có phải hôm nay đi giúp việc xin nghỉ hay không.

Hạ Mộc lắc đầu: “Không, trưa hôm nay phải ăn cơm muộn một chút, đi nghe nói khu chợ thành Tây có loại ớt cay nhất thành phố, đi ấy qua bên đó mua ớt.”

Kỷ Tiệp Bắc: “....”

Anh buồn rầu trong lòng, không biết phải làm sao.

“Hạ Mộc, anh thật sự muốn dùng chân đá em xuống tầng dưới.”

Hạ Mộc nhìn anh đầy khiêu khích: “Anh dám?”

Anh liếc cô: “Hôm nào đó sẽ dùng dây thép treo em lên, anh đá em hai phát cho hả giận.”

Vừa dứt lời, đã bị Hạ Mộc đập cho mấy cước.

Kỷ Tiệp Bắc: “....”

Đồng đồ đặc linh tinh của Hạ Mộc đã sắp xếp đâu vào đấy, phòng khách còn có một thùng to đựng bản ghi chép chuyên ngành, Kỳ Tiệp Bắc nhìn thấy cũng phải ngẩn người: “Nhiều như vậy?”

“Ừm, đồ vật đáng giá nhất của em đó.” Hạ Mộc tiện tay cầm một quyển lật xem.

“Đặt lên giá sách đi.”

Hạ Mộc nhìn anh: “Đặt lên giá sách của anh?”

Kỳ Tiệp Bắc hỏi lại: “Nếu không thì sao? Anh vẫn phải ôm giúp em?”

Hạ Mộc: “... Không phải anh không thích người khác tự tiện vào thư phòng của anh sao? Nói không chừng những bản ghi chép này sau này đi làm còn cần dùng tới, mỗi lần em vào thư phòng đều phải gọi điện thoại để nhận được sự đồng ý của anh, quá phiền phức.”

Cô nói: “Bỏ đi, cứ đặt trong phòng để đồ, em dùng cho tiện.”

Kỳ Tiệp Bắc ngẫm nghĩ hồi lâu, vẫn không nhớ ra anh từng nói như vậy.

“Em khẳng định em không nhớ lắm?”

Hạ Mộc chia bản ghi chép thành hai chồng, không chắc chắn: “Không nhớ lắm cái gì?”

Anh nghi ngờ: “Anh nói em không được vào thư phòng của anh khi nào?”

“Lúc đó vừa mới quen anh, có hôm anh tặng ca rất muộn, em pha ly cà phê mang vào cho anh, anh không vui, nói không có việc gì thì đừng vào thư phòng.”

Từ sau lần đó cô không vào thư phòng của anh nữa, đêm hôm nọ vào thư phòng tìm anh, là bởi vì chuyện giới thiệu công việc, cô nhất thời không chú ý mới tiến vào thư phòng.

Kỳ Tiệp Bắc vẫn không nhớ ra, anh chỉ có thể nghĩ đến nguyên nhân nói lời này là: “Có phải lúc đó anh đang hút thuốc trong thư phòng không?”

“Hình như vậy.”

Vậy thì đúng rồi, anh nói: “Thư phòng toàn là mùi thuốc lá nên mới không cho em vào.” Nhà ở rất rộng, nhưng anh chỉ hút thuốc trong thư phòng.

Hạ Mộc nhét một chồng bản ghi chép vào trong lồng ngực anh: “Giúp em ôm chồng giấy này đến phòng để đồ nào.” Nhón chân, một nụ hôn mềm nhẹ rơi trên môi anh: “Đây là phí chuyển phát nhanh.”

Kỳ Tiệp Bắc ôm chồng ghi chép kia nhanh chóng bê vào thư phòng.

Sáng hôm sau.

Sau khi ăn xong bữa sáng, Hạ Mộc nhíu chặt đôi lông mày nhìn bát thuốc Đông y trước mặt, vẫn quyết định bóp mũi uống cạn sạch, vừa đặt bát xuống đi động liền vang lên tiếng tin nhắn.

Cô vừa uống nước lọc vừa click mở thông báo, không nghĩ tới Kỳ Tiệp Bắc chuyển tiền cho cô, chuyển hai vạn.

Cô ngược mắt nhìn Kỳ Tiệp Bắc: “Có ý gì?”

Kỳ Tiệp Bắc: “Có hai ý.”

Anh đeo đồng hồ đeo tay, nhìn đồng hồ: “Thu xếp một chút, đi sân bay.” Anh và Hạ Mộc đều đặt mua vé máy bay vào sáng hôm nay, chuyến bay của anh sớm hơn cô một tiếng.

Đặt vé máy bay lúc về cũng không chênh lệch nhiều, anh tới sân bay trước cô, sẽ phải đợi cô tầm hai tiếng.

Hạ Mộc nhìn màn hình đi động chưa click mở bao lì xì chuyển khoản, nghi hoặc nhìn anh: “Bất thường chắc chắn có điều mờ ám.”

“Em đúng là tinh quái mà.” Kỳ Tiệp Bắc lại cố ý cường điệu: “Đây là tiền khen thưởng uy tín.”

“Tiền khen thưởng uy tín? Khó đọc vậy, có ý gì?”

“Có ý là em đã nhận số tiền này rồi, nếu không giữ lời hứa, lương tâm sẽ cắn rứt.”

Hạ Mộc cười: “Nhưng em vô tâm mà.”

Kỳ Tiệp Bắc: “... ..”

Hạ Mộc mặc kệ có cắn rứt hay không, vẫn nhận tiền trước rồi nói.

“Aiz, rốt cuộc có ý gì?” Cô ngẩng đầu nhìn anh.

Kỷ Tiệp Bắc nói: “Em về nhà anh sẽ không thể nhìn thấy em uống thuốc Đông y, em uống hay không, thừa nhiều hay ít, anh không biết được.”

Hạ Mộc như có điều suy nghĩ, “Sau đó thì sao?”

“Sau đó anh cho em thêm hai vạn, em cầm tiền, không được giờ trò với anh, mỗi ngày phải uống thuốc đúng giờ, không được uống một nửa đổ đi một nửa.” Kỷ Tiệp Bắc kéo tai cô: “Nghe rõ chưa?”

“Anh phiền muốn chết.” Hạ Mộc gạt tay anh, hỏi tiếp: “Có phải hai vạn này bao gồm cả tiền khen thưởng hai ngàn đồng hằng ngày uống thuốc không?”

“Không, khoản kia sẽ gửi cho em từng lần một.”

Hạ Mộc cắt di động ôm lấy anh, “Sao hôm nay em lại cảm thấy đại tiên bối nhà ta đẹp trai như vậy chứ.”

“... ..” Kỷ Tiệp Bắc vỗ vỗ lưng cô: “Buông ra nào, bây giờ trong mắt em chỉ thấy mỗi tiền, anh sợ em coi mặt anh thành *tờ tiền màu hồng* (1) mất.”

(1) *Hình như tờ tiền này có mệnh giá lớn nhất. Như tờ 500.000 VNĐ ý.*



“Ha ha.” Hạ Mộc bật cười, “Anh có thể đừng làm tổn thương em như vậy không? Tuy rằng đây là sự thật không thể chối cãi.”

Kỷ Tiệp Bắc đi đến phòng để đồ, một lát sau đi ra, trong tay cầm một chiếc túi xinh đẹp.

“Đây là gì thế?”

“Búp bê Barbie.” Anh mở chốt vali của cô ra, treo chiếc túi vào: “Cho cháu gái em.”

Lặng im trong nháy mắt, Hạ Mộc mỉm cười: “Cảm ơn.”

Lúc này đây, cô nhẹ nhàng ôm lấy anh.

Trên đường đến sân bay, Hạ Mộc mệt rã rời, dựa vào lồng ngực Kỷ Tiệp Bắc ngủ một giấc.

Tối hôm qua hai người điên cuồng đến hơn nửa đêm, buổi sáng lại dậy sớm, giấc ngủ này Hạ Mộc ngủ rất sâu, lúc đến sân bay cô vẫn chưa tỉnh lại, cuối cùng vẫn là Kỷ Tiệp Bắc đánh thức cô.

Kỷ Tiệp Bắc lên máy bay trước cô, Hạ Mộc đưa Kỷ Tiệp Bắc đến sảnh bay sang nước ngoài, bây giờ anh phải qua cửa kiểm tra an ninh, lại dặn dò cô: “Lúc ngồi tàu hỏa nhớ để ý di động và ví tiền của mình.”

Hạ Mộc gật đầu, cô sẽ ngồi máy bay đến tỉnh thành, từ tỉnh thành đến quê cô không có đường sắt cao tốc, phải ngồi tàu hỏa mười mấy tiếng, xuống tàu hỏa còn phải ngồi xe buýt hơn hai tiếng.

Thư ký và trợ lý đứng chờ ở cách đó không xa, Kỷ Tiệp Bắc nói với cô: “Anh vào đây.”

Hạ Mộc làm động tác nghe điện thoại.

Kỷ Tiệp Bắc đuổi tay ôm cô một cái.

Hai người tách ra.

Trở về sảnh bay trong nước, hơn nửa tiếng nữa mới vào cửa kiểm tra an ninh, Hạ Mộc có thể bạch kim của Kỷ Tiệp Bắc, trực tiếp đến phòng VIP chờ.

Di động rung lên vài cái, WeChat thông báo có bao lì xì, Kỷ Tiệp Bắc chuyển cho cô, nhắn: (Tiểu tham tiền, ra nhận tiền!)

Hạ Mộc cười.

Dường như anh luôn chuyển khoản cho cô, đây vẫn là lần đầu tiên gửi bao lì xì qua Wechat.

Cô click mở bao thứ nhất.

Số tiền: ¥ 66.66

Đây là chúc cô thuận buồm xuôi gió?

Tiếp tục click mở bao thứ hai.

Số tiền: ¥ 5.20

Hạ Mộc vừa đi vừa nhận bao lì xì, đến ngã rẽ, cô chỉ lo cúi đầu nhìn di động, va phải người đối diện, cô vội vàng ngẩng đầu xin lỗi: “Rất xin lỗi.”

Bốn mắt nhìn nhau, hai người đều sững sờ.

Hạ Mộc nhận ra người bị đâm là Nhậm Ngạn Đông, trước kia cô đi theo giáo sư Âu Dương tham dự một cuộc hội nghị về ngành Tài chính, nhìn anh đứng trên đài, bình tĩnh, trầm ổn, cơ trí, thực lực ngang bằng Kỷ Tiệp Bắc.

Ngoài Kỷ Tiệp Bắc, người cô muốn phỏng vấn nhất chính là người đàn ông trước mắt này.

Nhậm Ngạn Đông không nghĩ tới sẽ gặp bạn gái của Kỷ Tiệp Bắc ở đây, anh lạnh nhạt mở miệng: “Không có gì.”

Nâng bước rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Mãi Yêu Em Như Vây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11

Edit: Quỳnh Như

Beta: Mina

Hạ Mộc gặp lại Nhậm Ngạn Đông trên máy bay, cô đối với Nhậm Ngạn Đông không tính là hiểu rõ, năm đó trong cuộc hội nghị ngành Tài chính cô bị hấp dẫn bởi người đàn ông tài giỏi này.

Anh tạo cho người ta ấn tượng là người lạnh nhạt, không nghĩ tới khi đứng trên bục phát biểu anh lại là người hài hước thú vị như thế, nhiều quan điểm chính trị sâu sắc mới mẻ, có cách nhìn nhận độc đáo khác biệt với mọi người.

Như giáo sư Âu Dương nói vậy, thành công mà Nhậm Ngạn Đông và Kỷ Tiệp Bắc có được ngày hôm nay không phải dựa vào sự may mắn.

Sau khi trở về trường học, cô bắt đầu tìm kiếm thông tin người đàn ông này, phần lớn đều là tin tức các hoạt động hợp hội nghị kinh doanh, tin tức về thông tin cá nhân cực ít, chỉ nói anh là người Bắc Kinh.

Có tin đồn, nói anh là chú Ba của Nhậm gia, mà Nhậm gia rất có tiếng trong giới kinh doanh, nhưng không có thông tin chứng thực.

Về sau, cô lần nữa chú ý đến người đàn ông này, là khi nghe Đường Văn Tích nói Kỷ Tiệp Bắc là đối thủ của Nhậm Ngạn Đông, một người nắm giữ cổ phần ủy thác của tập đoàn Trung Thần và một người nắm giữ cổ phần quản lý tài sản của tập đoàn Viễn Đông luôn cạnh tranh gay gắt.

Từ thị trường trong nước cho đến quốc tế, bọn họ đều đấu đá tranh giành kịch liệt.

Kỷ Tiệp Bắc là ông chủ Trung Thần, Nhậm Ngạn Đông là cổ đông lớn nhất Viễn Đông, hai người này gặp nhau ở nơi công cộng đáng lý ra phải khách sáo chào hỏi nhau, nhưng Đường Văn Tích nói chỉ cần bọn họ chạm mặt nhau thì ngay cả không khí cũng đông cứng lại, giương cung bạt kiếm.

Hạ Mộc tìm được chỗ ngồi của mình, cách chỗ ngồi của Nhậm Ngạn Đông không xa, cùng một hàng ghế, cô ngồi cạnh cửa sổ bên trái, anh ngồi cạnh cửa sổ bên phải.

Cô bất giác nhìn về phía bên trái, mấy chỗ ngồi ở giữa bọn họ trống không.

Không biết là không ai ngồi, hay là họ chưa kịp lên máy bay.

Nhậm Ngạn Đông đang nghe điện thoại, vẻ lạnh lùng trên người anh thu bớt lại, hiện ra nụ cười nhạt nơi khóe môi.

Đột nhiên như có cảm tính, anh nghiêng mắt nhìn sang bên cô, không đợi bốn mắt nhìn nhau, cô đã quay đi, cúi đầu nhìn điện thoại.

Nhậm Ngạn Đông thấy Hạ Mộc, đáy mắt hiện lên tia kinh ngạc, trùng hợp đến thế, vậy mà cũng cùng chuyến bay.

Trong điện thoại, Nhậm Sơ tiếp tục lên án công khai: “Chú Ba, sao chú có thể làm việc không trọng nghĩa chút nào thế? Chẳng phải đã nói chú không được nói

sự thật với bố mẹ cháu rồi hay sao?”

Nhậm Ngạn Đông thu tầm mắt lại, cười nhạo Nhậm Sor: “*Ngốc bạch ngọt* (1), với trình độ EQ của bố cháu chú còn suýt nữa không chơi lại, cháu cảm thấy bố cháu sẽ tin lời hoang đường của cháu à.”

(1) *Ngốc bạch ngọt*: Ý chỉ người không có tâm cơ thậm chí hơi ngốc, nhưng rất đáng yêu rất dễ thương khiến người ta cảm thấy ảm áp. (Nguồn: Baidu)

Nhậm Sor không đồng ý: “Chú gọi ai là *ngốc bạch ngọt* thế.”

“Nhậm Sor, cháu phải đối mặt với sự thật rằng, chỉ số IQ của cháu đúng là cao, nhưng nói đến chuyện tình cảm thì ngay lập tức IQ hạ xuống mức -1.”

“...” Nhậm Sor buồn bực: “Chú Ba, có phải ý của bố mẹ cháu là cháu vẫn phải đi du học đúng không?”

Nhậm Ngạn Đông không trêu chọc cậu nữa: “Đừng buồn, chú đã nói với chị dâu, tháng sau cháu đi làm, rèn luyện kinh nghiệm vài năm không thua kém gì đi du học.”

Nhậm Sor thờ phào nhẹ nhõm, cậu nói: “Chú Ba, mặc dù EQ cháu không cao, nhưng chỉ số IQ thì chắc chắn có thể giải quyết được công việc, sẽ không nhờ chú giúp cháu đi cửa sau.”

Nhậm Ngạn Đông cười, nhin không được đã kích cậu: “Không sao, cháu còn nhỏ, đợi qua vài năm trưởng thành hơn, nói không chừng EQ đã cải thiện thêm, lúc đó lấy vợ cho cháu cũng không có vấn đề gì.”

Nhậm Sor suýt thì bị nghẹn chết, không phục: “Ai nhỏ? Cháu đã 20 tuổi rồi.”

Cậu ta lúc học Cấp 2 nhảy một lớp, lên Cấp 3 lại nhảy một lớp, thế nên nhỏ hơn hai tuổi so với bạn cùng lớp.

Nói xong, cậu thờ dài: “Chắc tại bởi vì cháu nhỏ tuổi hơn cô ấy nên cô ấy mới không chịu chấp nhận cháu.”

Nhậm Ngạn Đông trách cậu: “Cháu có tiền đồ chút được không hả?”

Nhậm Sor không lên tiếng, trầm mặc một lát, cậu thấp giọng nói: “Chú Ba, tuần trước cháu đi ăn cơm gặp cô ấy.”

Nhậm Ngạn Đông thờ ơ hỏi: “Sau đó thế nào?”

“Vẫn cảm thấy cô ấy là người thích hợp nhất, cái gì cũng tốt, không ai có thể thích hợp với cháu hơn là cô ấy.” Nhậm Sor giọng điệu chắc nịch: “Chú Ba, cháu chưa từng thấy cô gái nào có khí chất cao ngạo lạnh lùng như cô ấy.”

Tay Nhậm Ngạn Đông chống lên tay vịn, cười trầm thấp: “Thật sao?”

Nói tới khí chất cao ngạo lạnh lùng, bất giác, mắt anh nhìn sang bên phải, thấy người toát lên đường nét mỹ lệ đó.

Anh nói với Nhậm Sor: “Biết vậy đã mang cháu cùng đi công tác rồi.”

Cô gái xinh đẹp khí chất trong miệng Nhậm Sor chỉ đơn giản là nữ sinh còn trẻ có chút sắc đẹp mà thôi, sao có thể so sánh được với người nào đó ngồi cạnh cửa sổ kia.

Nhậm Sor mù mờ không hiểu gì: “Vì sao?”

“Để cháu nhìn rõ như nào mới thật sự là khí chất mỹ nhân.”

“Người đó đang ở trên máy bay?”

“Ừm”

“Vậy chú chụp một tấm hình cho cháu xem thử đi.” Nhậm Sor muốn biết khiêu thẩm mỹ của mình so với chú Ba rốt cuộc thua kém chỗ nào.

“Không tiện.” Bảo anh chụp lên bạn gái Kỳ Tiệp Bắc, anh thật sự không làm được.

Nhậm Sor đổi ý: “Chú Ba, chú không cần chụp nữa, cháu khẳng định không đẹp bằng Hạ Mộc, cô ấy là nữ thần mà bọn cháu công nhận đó.” Cậu nói đầy kiêu ngạo.

Nhậm Ngạn Đông “Oh” một tiếng: “Nữ thần? Khuôn mặt và dáng người đẹp là thành nữ thần rồi hả?”

“...” Nhậm Sor không nghĩ chú Ba nói thẳng như vậy, khuôn mặt và dáng người Hạ Mộc đúng là đẹp thật, nhưng cậu thấy đây chỉ là những thứ bên ngoài: “Cô ấy không hấp dẫn cháu bằng những thứ đó, cháu nói xinh đẹp không có nghĩa chỉ là vẻ bề ngoài, mà còn là tâm hồn của cô ấy nữa.”

Nhậm Ngạn Đông mặt mày xoa xoa ấn đường.

Nói chuyện với Nhậm Sor vừa nhàm chán lại không có chút bổ dưỡng nào, anh không có hứng thú, đành hứa theo nói: “*Có nội hàm* (2) là tốt.”

(2) *Nội hàm*: Hiểu đơn giản là chỉ nét đẹp bên trong.

Nói đến Hạ Mộc, lời nói của Nhậm Sơ như dòng nước lũ ào ra, làm cách nào cũng không ngăn lại được: “Chú Ba, IQ lẫn EQ của cô ấy đều vô cùng cao, năng lực cá nhân cũng mạnh, ngay cả viện trưởng của bọn cháu cũng phải khen cô ấy.”

Nhậm Ngạn Đông cười một tiếng, anh luôn không tự chủ được muốn đá kích thẳng cháu trai ngọc bạch ngọc này: “Nhậm Sơ, có biết vì sao cô gái kia từ chối cháu không?”

“Không biết.” Nhậm Sơ buồn bã trả lời.

“Nếu cô gái kia chỉ số IQ và EQ đều cao, năng lực cá nhân lại mạnh, vậy thì chắc chắn sẽ không thích kiểu người chưa trưởng thành chín chắn như cháu, nhóm fans hâm mộ của cháu hẳn là toàn những em gái 15 – 18 tuổi, chỉ có những cô gái đó mới thích loại tiểu thịt tươi như cháu.”

Nhậm Sơ: “...”

Tâm hồn mỏng manh chịu đá kích nặng nề.

Nhậm Ngạn Đông nhìn đồng hồ: “Không nói nữa, sắp cất cánh rồi, chờ chú đi công tác về lại nói chuyện tiếp.”

Tắt điện thoại, Nhậm Ngạn Đông chuyển điện thoại sang chế độ máy bay.

Mấy tiếng máy bay hạ cánh.

Lúc xuống máy bay Hạ Mộc và Nhậm Ngạn Đông cách nhau khoảng vài người, sau đó cô lại đi theo dòng người lên xe rồi đi, cũng không thấy anh đâu nữa.

Ra khỏi sân bay, Hạ Mộc vội bắt taxi đến nhà ga, cô đã đặt trước vé tàu hỏa, giờ đã rất sát thời gian khởi hành.

Hôm nay vận khí không tệ, không bị kẹt xe, sau một tiếng rưỡi thuận lợi đến nhà ga.

Ở phòng chờ không bao lâu thì bắt đầu soát vé lên tàu, Hạ Mộc mua vé giường dưới, cô nhét túi hành lý vào gầm giường, đồ đạc đã thu dọn xong, cô ngồi xếp bằng trên giường nhìn ra ngoài cửa sổ.

Tàu hỏa rời khỏi thành phố, dọc đường đi toàn là những dãy núi kéo dài vô tận, đâu đâu cũng là màu xanh của lá cây.

Bỗng trong xe tối om, tàu hỏa chạy qua đường hầm, Hạ Mộc xoa xoa lỗ tai, có chút ù tai.

Đến giờ ăn chiều, Hạ Mộc mua phần cơm hộp, ăn hết phần cơm rồi rửa mặt qua loa, cô lại nằm trên giường, phòng bên cạnh đang đánh bài, hơi ồn ào, cô đeo tai nghe nghe nhạc, sau đó mơ màng ngủ thiếp đi.

Hạ Mộc là bị nhân viên phục vụ đánh thức, nói đã đến trạm, phải đổi vé.

“Được.” Hạ Mộc đáp, lồm cồm ngồi dậy, từ dưới gối lấy ra vé tàu để đổi.

Ba giờ rưỡi sáng tàu hỏa đến trạm, người xuống xe không nhiều lắm, nhà ga vắng tanh.

Từ trong thành phố đến huyện nơi cô ở phải bắt xe buýt, chuyển xe buýt sớm nhất cũng phải hơn 6 giờ mới có, nhà ga cách trạm xe buýt chỉ có mấy trăm mét, cô mua vài cái bánh trứng, vừa đi vừa ăn.

Bánh xe của vali lăn đến những ổ gà lồi chồm trên mặt đường xi măng phát ra âm thanh lộc cộc.

Những tia nắng sớm chiếu rọi vào giữa rừng cây, Hạ Mộc ngồi trên chuyến xe trở về huyện đã bắt đầu chuyển bánh, xe chạy vòng qua đường lớn, cảnh vật hai bên đường cô nhìn từ nhỏ đến lớn sớm đã cảm thấy nhàm chán.

Cô lấy điện thoại ra muốn xem tin tức để giết thời gian, nhưng đường truyền mạng của điện thoại không ổn định, lúc thì 3G, lúc thì 2G, thỉnh thoảng ngay cả sóng điện thoại cũng mất luôn.

Bình thường tín hiệu 4G có rất ít.

Tải trang web quá chậm, mất cả nửa ngày mà tin tức vẫn chưa hiện ra.

Hạ Mộc tắt điện thoại, chán chường nhìn ra bên ngoài.

Cuối cùng cũng tới huyện, thôn cô ở cuối huyện, từ huyện đến nhà cô phải ngồi xe hơn 3 tiếng nữa.

Nhưng cô không có ý định về nhà, chỉ đến huyện thăm nhà em gái.

Nhà chồng em gái cũng ở trong thôn, nhưng từ khi em rể bị tai nạn xe nằm ở bệnh viện, em gái liền thuê phòng ở vùng ngoại thành, vừa làm việc vừa chăm sóc con, đi bệnh viện thăm em rể cũng tiện hơn.

Em gái mướn phòng thuê theo dạng nhà ở tự xây, một tầng được chia thành nhiều phòng cho thuê.

Sau khi taxi rẽ vài con đường, rốt cuộc cũng đến nơi.

Hạ Mộc bước vào sân, vừa lúc bắt gặp chị chủ nhà trọ đang rửa rau, Hạ Mộc đã tới đây nhiều lần, sớm quen thuộc, chị chủ nhà hướng về lầu hai hô to: “Tiểu Nha, đi cả của con đến rồi này.”

Hạ Nam chỉ biết tuần này cô sẽ về, không nghĩ hôm nay đã tới, từ trên ban công lầu hai nhìn xuống, trách: “Sao chị không nói cho em biết sớm, để em đi đón chị.”

“Cũng không có đồ gì nặng, em không cần đi đón.” Hạ Mộc không vội đi lên lầu, đứng đó mở vali lấy ra vài gói quà đặc sản Bắc Kinh đưa chị chủ trọ.

Chị chủ nhà liên tục nói cảm ơn cô.

Lên lầu, Hạ Mộc nhìn quanh phòng, không thấy ai.

“Tiểu Nha đâu?”

“Em đưa đi nhà trẻ rồi.”

“Sao sớm thế?”

“Sớm à? Đã 8 giờ rưỡi rồi.” Hạ Nam đặt hành lý của Hạ Mộc vào trong phòng, “Tối nay chị ngủ trong này nhé, em với tiểu Nha ngủ ngoài kia.”

“Chị ngủ bên ngoài.”

Hạ Nam không để tâm lời cô nói, bắt đầu chuẩn bị nệm gối ngủ bên ngoài.

Đây là buồng trong, bên trong có một phòng ngủ, bên ngoài cũng được xem như là phòng khách và nhà bếp, để một cái giường, thêm một đồng hồ đặc linh tinh, tạm ở được.

Phòng khách và nhà bếp cực kỳ sơ sài, không có sofa, chỉ có một cái bàn, vài cái ghế ngồi, còn có bàn học cỡ lớn.

Hạ Mộc hỏi cô: “Hôm nay em không cần đi làm à?”

“9 giờ mới tới ca làm, đi sớm cũng không có gì làm ở cửa hàng, sáng sớm ai muốn đi bộ đâu?” Hạ Nam vừa nói vừa nhanh chóng sửa soạn giường chiếu, xếp đồng quần áo trên giường sang một bên, lại đặt gọn búp bê của tiểu Nha ở đầu giường.

“Em lại đổi việc rồi hả?” Hạ Mộc hơi bất ngờ, trước đó chưa từng nghe em gái nhắc đến.

Hạ Nam phụ họa: “Ừm, công việc ở tiệm quần áo thoải mái hơn.”

Đổi chủ đề, nói làm bữa sáng cho cô ăn.

Hạ Nam đi qua hành lang vào bếp làm tạm tô mì cho Hạ Mộc, Hạ Mộc ngồi trong phòng, thấy hơi nóng, bật quạt điện lên.

Tiền thuê phòng ở đây giá rẻ, trong phòng không có điều hòa, cô đã sớm bảo em gái lắp một cái trong nhà, lần nào trong điện thoại em cô cũng đồng ý, nhưng đến tận bây giờ vẫn chưa lắp cái nào.

Hơn mười phút sau, một tô mì đơn giản được đặt xuống bàn, Hạ Nam tháo tạp dề, nói với Hạ Mộc: “Chị ăn trước đi, em đi làm đây.”

Mặc quần áo chống nắng, đeo khẩu trang, vẫy tay với Hạ Mộc: “Em đi nha, nếu chị thấy chán quá thì có thể đến cửa hàng tìm em chơi.”

Hạ Mộc: “Được, đến lúc đó chị gọi cho em.”

Ăn được vài sợi mì, chuông điện thoại vang lên, là Kỳ Tiệp Bắc.

Cô nuốt thức ăn trong miệng: “Alo, đến rồi sao?”

“Ừm, vừa tới được một lúc, em thì sao? Đến khi nào?” Kỳ Tiệp Bắc dùng khăn lông tùy tiện lau tóc, mới tắm xong.

“Em cũng vừa đến.” Hạ Mộc gấp sợi mì nóng hổi quay về hướng quạt điện thổi.

“Trong nhà có nóng không?”

“Không nóng.”

“Đừng quên uống thuốc.” Kỳ Tiệp Bắc nhắc nhở cô.

Hạ Mộc: “... Biết rồi.” Đột nhiên cô nghe trong điện thoại truyền đến tiếng chuông cửa, sau đó nghe Kỳ Tiệp Bắc nói: “Anh gọi com tới.”

Anh đi ra mở cửa.

“Ăn món ngon gì đó?” Hạ Mộc thuận miệng hỏi một câu.

Kỳ Tiệp Bắc không trả lời, cúp điện thoại.

Không nghe thấy tiếng động gì, Hạ Mộc để di động ở trước mặt nhìn nhìn, tưởng là sóng điện thoại yếu nên tự tắt máy, đang định gọi lại, thì thấy Kỳ Tien Bắc gọi video tới.

Hạ Mộc ngừng vài giây mới nhận cuộc gọi, cô để điện thoại gần sát khuôn mặt mình, không cho bất kỳ đồ vật nào trong phòng lọt vào camera.

Kỳ Tien Bắc: “Anh không bị cận, em không cần đưa điện thoại gần mặt như thế.” Nói xong giờ điện thoại về phía xe thức ăn quét một vòng: “Ăn những món này.”

Lại hỏi cô: “Em đã ăn sáng chưa?”

“Chưa ăn, sẽ ăn liền.”

“Ăn đi, lát nữa anh gọi lại cho em.” Trước khi tắt video call, Kỳ Tien Bắc dặn dò cô lần nữa: “Ăn xong nhớ uống thuốc lúc nóng, đừng quên đấy.”

Hạ Mộc đặt di động sang một bên, nhìn bữa sáng trong tô.

Cô ngồi trước cánh quạt vừa thổi vừa ăn tô mì, Kỳ Tien Bắc ngồi trước điều hòa ăn bữa cơm Tây thịnh soạn trong trung tâm thành phố.

Từ tỉnh thành hẻo lánh nghèo khó phòng trọ nhỏ, đến khách sạn New York Hilton phòng tổng thống, gần cách đâu chỉ là muôn sông ngàn núi

Bạn đang đọc truyện *Mãi Yêu Em Như Vầy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: Mina

Hạ Nam làm công ở cửa hàng trang phục nằm trên phố thị trấn, vốn dĩ thị trấn không lớn, từ phòng trọ đến cửa hàng, Hạ Nam đi mất khoảng hai mươi phút.

Hạ Mộc không gọi xe, đi bộ qua đó.

Đi ngang qua tiệm cà phê, cô đi vào mua hai ly cà phê lạnh.

Có thể do buổi sáng tắt cả mọi người đều đi làm, trong tiệm rất vắng vẻ.

“Công việc thế nào?” Hạ Mộc tùy tiện hỏi câu.

“Cũng được, cuối tuần đông khách.”

Hạ Mộc gạt đầu, cô tự mở một ly cà phê uống, Hạ Nam đang là phăng quần áo, cô đặt ly cà phê lên trên quầy thu ngân.

Hạ Nam chuyên tâm là quần áo, trong tiệm yên tĩnh chỉ có tiếng bàn là ủi phát ra âm thanh ‘phù phù’, hơi nước phun ra rồi biến mất.

Một bộ quần áo được là xong, Hạ Mộc bảo em gái nghỉ ngơi một lát, “Uống ly cà phê rồi lại là tiếp.”

Lúc này Hạ Nam mới nhìn kỹ logo trên thân đồ uống, là một quán cà phê nổi tiếng trong thị trấn của bọn cô, “Sao chị lại mua cà phê đắt thế? Cửa hàng đồ uống trước tiệm chỉ cần mười mấy đồng là mua được một ly rồi.”

“Được rồi, thỉnh thoảng uống một lần thôi.” Hạ Mộc bảo cô ấy nếm thử hương vị cà phê xem sao, Hạ Nam nói: “Em không thích uống cà phê, không uống quen, đắng.”

Nhưng vẫn uống một ngụm, cô ấy cười nói: “Người thành phố toàn chỉ thích tiêu tiền để chịu tội mà, loại nước đắng như vậy còn cảm thấy ngon.”

Hạ Mộc cũng cười cười, trước kia cô cũng cảm thấy như vậy, cà phê có gì ngon chứ, sau lại bị nghiện.

Hạ Nam uống thêm mấy ngụm, hỏi Hạ Mộc, “Khi nào thì chị về nhà?”

“Không về, thứ Sáu sẽ trở lại Bắc Kinh.” Hạ Mộc thần nhiên nói.

Hạ Nam đặt ly cà phê lên quầy thu ngân, dừng một hồi mới nói: “Tối hôm qua mẹ gọi cho em, hỏi chị...”

“Buổi trưa em muốn ăn gì?” Hạ Mộc ngắt lời cô ấy.

Hạ Nam biết chị gái không muốn nói đến chuyện trong nhà, thờ dài trong lòng, đáp: “Không đói bụng, lát nữa đi mua *mì lạnh* (1), chị thì sao? Em gọi đồ ăn nhanh cho chị nhé?”

(1) *Mì lạnh.*



“Giống em đi, ăn mì lạnh.”

“Buổi trưa ăn cái đó không bổ dưỡng.”

Hạ Mộc nhìn em gái: “Không bổ dưỡng mà ngày nào em cũng coi là cơm để ăn?”

Hạ Nam nhấp máy môi không biết phải nói gì.

Hạ Mộc khẽ bóp ly giấy, cà phê trong ly lập tức tràn ra, cô thả lỏng tay.

“Sau khi đi làm có bận lắm không? Nghỉ Tết Trung Thu có trở về nữa không?” Hạ Nam đánh vỡ trầm mặc.

“Chắc là không có thời gian, nghỉ Tết sẽ trở về.”

Hạ Nam vốn định nói gì đó, nhưng trong tiệm có người tiến vào, cô ấy nhanh chóng ra tiếp đón.

Hạ Mộc cũng hỗ trợ đề cử, khách hàng thoáng chốc mua thêm vài bộ.

Sắp đến giữa trưa, người tới tiệm đông hơn buổi sáng, Hạ Nam vẫn không tìm được cơ hội nói chuyện trong nhà với Hạ Mộc.

Gần đến 2 giờ chiều hai người mới rảnh rỗi, Hạ Nam đi ra ngoài mua cơm, thừa dịp giờ này không bận cô ấy lại ghé vào bệnh viện một chuyến, chồng cô ấy đang ở phòng ICU, cô ấy đi hỏi bác sĩ về tình hình hiện tại, nhưng vẫn không có chuyển biến tốt hơn.

Rời khỏi bệnh viện Hạ Nam đi mua đồ ăn, mua về một phần mì lạnh và một phần cơm hộp, Hạ Mộc giành lấy mì lạnh ăn.

“Em thích ăn lạnh da.” Hạ Nam đẩy hộp cơm cho chị gái.

“Chị cũng thích ăn.” Hạ Mộc bắt đầu ăn, Hạ Nam không còn biện pháp, đành phải ăn cơm hộp. Cơm hộp quá đắt, bữa trưa không thể không ăn, cô ấy chỉ có thể ăn mì lạnh hoặc ăn bánh cho qua bữa.

Bởi vì có Hạ Mộc ở trong tiệm, một buổi trưa Hạ Nam bán được không ít, cô ấy nói Hạ Mộc có tố chất bán hàng, Hạ Mộc cười cười không nói gì.

Đâu có gì gọi là tố chất, chẳng qua Đại học năm hai cô làm thêm ở một cửa hàng chuyên bán trang phục dành cho nữ giới, biết lựa lòng khách mà thôi.

Hạ Mộc hỏi cô ấy: “Muốn mở cửa hàng bán quần áo không? Chúng ta cùng bỏ tiền vốn mở cửa hàng.”

Hạ Nam lắc đầu: “Ánh mắt em chẳng ra sao cả, lại nói hằng ngày em phải chăm sóc Tiểu Nha, còn phải đến bệnh viện, không có thời gian nhập hàng.”

Cũng đúng, Hạ Mộc liền từ bỏ.

Bà chủ tan tầm rời khỏi tiệm hai cô liền đi đón Tiểu Nha, Tiểu Nha vừa thấy đi cả liền hưng phấn múa may chân tay, hôn lên mặt Hạ Mộc không ngừng.

Về đến nhà Hạ Mộc lấy ra món đồ chơi đồ Tiểu Nha chơi, Hạ Nam đi làm cơm chiều, Hạ Mộc nhìn bóng dáng Hạ Nam bận rộn trên hành lang, có chút thất thần.

Tiểu Nha chơi rất vui vẻ, chơi đến tám giờ mới thấy mệt, Hạ Nam tắm cho cô bé rồi ôm cô bé lên giường, được một lát thì ngủ mất.

“Chị đi tắm đi.” Phòng vệ sinh dùng chung, Hạ Nam nhắc nhở Hạ Mộc: “Vào trong nhớ đóng kín toilet lại nhé.” Lại đưa dép lê của mình cho Hạ Mộc.

Hạ Mộc tìm đồ ngủ và đồ rửa mặt đi ra, chuẩn bị đi tắm.

“Em đi làm đây, chị nhớ trước khi đi ngủ thấp nhang muỗi lên, nhiều muỗi lắm.” Hạ Nam lấy túi xách, lại tìm chìa khóa xe đạp điện trên bàn.

Ấn đường Hạ Mộc nhíu lại: “Em nói gì? Đi làm? Cửa hàng quần áo vẫn chưa tan ca?”

Hạ Nam cắn môi: “Không phải đến cửa hàng quần áo, là làm hậu cần nhà kho.”

“Hậu cần nhà kho?”

“Ừm, phân loại hàng hóa, làm việc part – time ca đêm, tính theo trích phần trăm sản phẩm, tiền lương rất cao đó, lại còn không chậm trễ công việc ban ngày.”

“Vậy buổi tối Tiểu Nha phải làm sao đây?” Hạ Mộc không khỏi kích động.

“Không có việc gì, thường thì sau khi Tiểu Nha ngủ sẽ không tỉnh lại, với cả khoảng tầm 12 giờ là em về rồi, chị không cần lo lắng.”

Trái tim Hạ Mộc như bị bóp nghẹt, cô khó thở: “Em không cần phải làm như vậy, không có tiền chị sẽ tự nghĩ cách!”

Hạ Nam vịn ngón tay: “Cũng không biết đến ngày nào bố Tiểu Nha mới có thể tỉnh lại, tiếp tục như vậy không phải là cách.”

Hạ Mộc đỏ mắt: “Dù cho em đi làm ca đêm, em nghĩ em có thể kiếm được bao nhiêu tiền chứ? Tiểu Nha mới bốn tuổi thôi! Sao em có thể nhẫn tâm như vậy!”

Cô thờ dốt: “Em nghĩ công việc này đi, về sau chị đi làm ban ngày thôi, chúng ta cũng không thiếu mấy trăm đồng đó.”

Hạ Nam: “Em phải gom tiền chữa bệnh cho bố Tiểu Nha.”

“Không phải tài xế gây chuyện lo khoản tiền đó sao?” Hạ Mộc kinh ngạc nhìn em gái.

Hạ Nam cắn môi: “Đối phương đã trả mười mấy vạn rồi, trong nhà tài xế kia không có tiền, đã bán cả xe taxi đi, mượn Đông vay Tây hơn mười vạn, bây giờ đang đi làm công trên tỉnh, mỗi tháng sẽ đúng hạn gửi tiền cho em, nhưng làm công kiếm tiền... Chị cũng biết mà, rất ít, vốn không đủ tiền viện phí.”

Nói, hốc mắt ửng đỏ: “Bọn họ không lấy ra được tiền em cũng không thể không tiếp tục chữa bệnh cho em rồi chị.”

Hạ Mộc hoãn hoãn cảm xúc, an ủi em gái: “Em kiếm tiền đủ cho em và Tiểu Nha dùng là được rồi, tiền thuốc men hiện tại chị có năng lực chi trả, em không cần lo lắng.”

Hạ Nam không lên tiếng, Hạ Mộc biết em gái có tính cách cứng đầu giống mình, không muốn dựa vào người khác.

Cô nói: “Tiền lương của chị rất cao, tháng sau đi làm, một tháng hơn hai vạn, cuối năm còn có tiền thưởng, sau này em không cần phiền não về tiền thuốc men nữa.”

Hạ Nam không thể tin nhìn Hạ Mộc: “Chị mới đi làm, người ta đã cho chị nhiều tiền như vậy?”

Hạ Mộc nói dối: “Đãi ngộ của công ty chị rất tốt, không phải ai cũng có thể vào làm, là viện trưởng của bọn chị tìm cho đó.” Thật ra tiền lương của cô chưa đến chín ngàn, nhưng Ký Tiệp Bắc cho cô khá nhiều tiền tiêu vặt, cũng đủ tiền chữa trị cho em rể.

Hạ Nam biết cô có vị giáo sư đối xử với cô không tệ, liền tin là thật.

Hạ Mộc mở túi xách, lấy ra một tấm thẻ: “Trong này có hơn tám vạn, là tiền chị đi làm thêm, cả học bổng nữa, chị đã để lại một phần cho chị rồi, cái này cho em, em cầm thẻ, sau này mỗi tháng chị sẽ gửi vào thẻ một vạn rưỡi, đủ cho bọn em dùng, em đừng làm ca đêm nữa, nếu Tiểu Nha tính lại vào ban đêm xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, em hối hận cũng không kịp.”

Hạ Nam vẫn không chịu nhận thẻ: “Chị để lại cho chị đi, ở thành phố không thể so với chỗ này của bọn em, ở thành phố làm gì cũng phải tiêu tiền.”

Cô ấy không muốn tiếp tục dùng tiền của Hạ Mộc, từ khi chồng cô ấy xảy ra tai nạn xe cộ, Hạ Mộc đã đưa hết tiền làm thêm mấy năm nay cho cô và Tiểu Nha dùng.

Hạ Mộc trực tiếp nhét thẻ vào ngực cô ấy, Hạ Nam không lay chuyển được Hạ Mộc, đành phải nhận, nhớ tới chuyện trong nhà: “Đúng rồi, vừa rồi em nấu cơm mẹ gọi điện thoại cho em, nói người trong thôn bên đó đi bộ trên đường nhìn thấy chị, nhưng không chắc chắn có phải chị hay không.”

“Em nói thế nào?”

“Nói chị chưa từng đề cập đến chuyện về đây, tám phần là người trong thôn nhìn nhầm.” Hạ Nam nhìn cô, thận trọng hỏi: “Ngày mai chị thật sự không về nhà sao?”

Trầm mặc hồi lâu, Hạ Mộc nói: “Tết Trung Thu chị sẽ chuyển thêm năm ngàn cho em, khi nào em về nhà thì đưa tiền cho bố mẹ, coi như là tiền ăn Tết, bọn họ nhìn thấy tiền sẽ vui vẻ hơn nhìn thấy chị.”

Hạ Nam dùng sức bóp tấm thẻ, gạt đầu, thời gian đã không còn sớm, cô ấy phải đi làm.

Hạ Mộc không cho cô ấy đi, Hạ Nam không nghe: “Vậy không được, đã nói rồi mà, nếu em không đi sẽ ảnh hưởng đến hàng hóa ngày mai gửi đi, làm người không thể như vậy, chị không cần lo lắng, kho hàng cách đây gần lắm, đập xe chưa đến mười phút, tan ca bọn em đều tiện đường nhau, không có gì đáng ngại, vừa lúc em qua đó từ chức, chị đi ngủ sớm một chút.”

Không đợi Hạ Mộc nói chuyện, cô ấy đã vội vã xuống lầu.

Hạ Mộc thở dài một hơi, ngồi trong phòng vài phút, cầm lên quần áo đi tắm rửa.

Tắm xong liền nằm trên giường, đèn sợi đốt quá chói mắt, cô thuận tay tắt đi, trong chốc lát bên tai vang lên tiếng vo vo ve ve, quên thấp nhang muỗi, cô lại bỏ đây.

Nói là nhang muỗi không khói, nhưng mùi rất nồng, tuy nhiên khi còn bé cô đã ngủ quen, vẫn chịu được.

Trong phòng trống vắng, quạt điện rung lắc ồ ồ, mùi nhang muỗi tràn ngập cả căn phòng, không nghe thấy tiếng muỗi nữa.

Giường sát cửa sổ, Hạ Mộc kéo rèm cửa sổ hoa văn giản dị ra, ánh trăng ngoài cửa sổ hắt vào, nửa chiếc giường phản chiếu ánh bạc.

Hạ Mộc ngẩn người nhìn ánh trăng, trước kia nghe vị trưởng bối trong thôn nói sau khi bị ánh trăng chiếu vào sẽ hóa đen, không biết là thật hay giả.

Ở chỗ này của cô mặt trăng treo cao, còn ở New York mặt trời đã lên đỉnh.

Chuông di động đột nhiên vang lên, Hạ Mộc giật mình, ngoài phòng Tiểu Nha đang ngủ, cô nhanh tay tắt âm, là Ký Tiệp Bắc gọi tới, cô thấp giọng: “Dậy rồi à?”

“Ừ, sắp tới Công ty.” Ký Tiệp Bắc đã xuống sảnh khách sạn, lái xe tới, sau khi anh ngồi vào mới nói: “Ban ngày làm gì thế?”

“Không làm gì cả, rảnh rồi đi ngắm nghĩa khắp nơi.”

“Bộ búp bê Barbie cháu gái em thích không?”

Hạ Mộc nói: “Thích đến hỏng rồi, con bé chơi búp bê đến tối muộn, ngủ còn ôm trong ngực.”

“Lần sau lại đưa cho cô bé thêm mấy bộ.” Điện thoại của Ký Tiệp Bắc có tin nhắn đến, anh nhìn nhìn, nói với cô: “Anh đã đổi chuyến bay cho em rồi.”

“Vì sao?”

“Em bay thẳng đến Thượng Hải nhé, thứ Sáu anh cũng đến Thượng Hải, hẹn gặp người ta ở bên đó, bàn chuyện xong chúng ta sẽ từ Thượng Hải bay đến nước Đức.”

Hạ Mộc đáp, nói được.

Di động của Kỳ Tiệp Bắc lại có cuộc gọi đến, liên quan đến làm ăn, nói với Hạ Mộc: “Mấy ngày này anh khá bận, không có thời gian nói chuyện phiếm với em được.”

“Không sao, công việc quan trọng.”

Kỳ Tiệp Bắc nhìn nhìn lịch trình công việc mấy ngày nay: “Anh chỉ có buổi tối ngày mai là có thể bỏ ra hai tiếng, em nghĩ xem muốn mua cái gì rồi liệt kê danh sách gửi anh.”

Hạ Mộc nghĩ nghĩ: “Không muốn mua gì cả, hai tiếng kia anh nghỉ ngơi một lát đi.”

Thức giục anh: “Không phải anh có cuộc gọi đến sao? Mau nhận đi.”

Nói rồi, cô định kết thúc trò chuyện, bị Kỳ Tiệp Bắc ngăn lại: “Hạ Mộc.”

“Humm?”

“Nhớ anh không?” Giọng anh khàn khàn cuốn hút xuyên qua loa truyền đến, như là nói ngay bên tai cô, mê hoặc mọi dây thần kinh của cô.

✧ *Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:*

Ps: Câu chuyện này không hề cầu huyết như vậy, Hạ Nam sẽ không bởi vì làm việc ban đêm mà xảy ra chuyện gì, cô ấy chỉ là một cô gái khiến người ta bất đắc dĩ lại đau lòng, vậy nên yên tâm đọc đi, các bảo bối ~

Cuộc sống vốn chưa ngọt đắng cay mặn, vị gì cũng có, ngẫm lại câu cuối “Nhớ anh không?” Thật ra cũng rất ngọt ngào phải không?

Bạn đang đọc truyện *Mãi Yêu Em Như Vậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: Mina

Hạ Mộc sùng sốt, trước nay anh chưa bao giờ nói những câu buồn nôn qua điện thoại, dù ngày trước đi công tác hơn mười ngày, anh cũng không nói những lời như vậy.

Bên kia an tĩnh, đang chờ cô trả lời.

Đến nỗi nhớ anh không, cô cũng không biết nói sao, bởi vì chuyện của em gái, cả ngày tâm trạng cô rối bời, không có thời gian cho tình yêu trai gái, nhưng khó hiểu là, sau khi nghe thanh âm của anh, cô bỗng bình tĩnh trở lại.

Cô nói: “Nhớ, rất nhớ.”

Khóe môi Kỳ Tiệp Bắc hiện lên ý cười, “Bảo bối, ngủ ngon.”

Anh bận, Hạ Mộc cúp điện thoại chuyển thành âm tĩnh đặt sang một bên.

Nằm trên giường không ngủ được, cô ngồi dậy nhìn ngoài cửa sổ.

Thị trấn vùng ngoại thành không khác làng xóm vùng nông thôn là bao, ngoại trừ đường đi thuận tiện hơn chút thì 11 giờ rưỡi đèn đường đã tắt.

Thình thoảng có tiếng còi xe hơi vang lên, còn lại đều luôn yên ắng.

Bỗng nhiên không biết chó nhà ai sủa ‘gâu gâu’, sau đó những con chó nhà lân cận cũng bắt đầu sủa theo.

Tiếng sủa oảng oảng không dứt.

Không bao lâu sau, rốt cuộc cũng im lặng.

Hạ Mộc vẫn luôn chờ em gái, gần 1 giờ đêm Hạ Nam mới trở về, trong sân truyền đến tiếng xe đạp điện, cô đứng dậy xuống giường.

Chốc lát Hạ Nam đi lên, cô ấy vỗ vỗ ngực: “Ai da, chị suýt nữa hù chết em rồi!” Trong phòng đột nhiên có bóng người đi lại, cô ấy hốt hoảng.

Hỏi Hạ Mộc: “Sao chị vẫn chưa ngủ thế?”

“Quen ngủ muộn, giờ này chưa buồn ngủ.” Hạ Mộc rót cốc nước cho em gái.

“Tiểu Nha có tỉnh dậy không?”

“Tỉnh một lần, muốn đi tiểu, có lẽ do buổi tối ăn nhiều dưa hấu.” Hạ Mộc đưa em gái cốc nước.

“Buổi tối em không cho con bé ăn dưa hấu cũng không cho uống nước, hầu như nửa đêm con bé không tỉnh lại.” Hạ Nam ngồi xuống trước bàn, bận rộn cả đêm, chân tay rã rời.

Hạ Mộc cũng kéo chiếc ghế ngồi xuống, đèn bên ngoài không bật, mượn ánh đèn trên hành lang, trong phòng coi như sáng sủa, cô hỏi em gái: “Ngày nào em cũng nửa đêm mới về, không sợ sao?”

“Cũng bình thường.” Hạ Nam cười: “Quen rồi, em đạp xe nhanh, không sao đâu.”

“Không phải em nói muốn từ chức à, nói với quản lý chưa?”

“... À, là thế này, đêm nay quản lý của bọn em không tới.”

“Lại diễn!”

Hạ Nam nhấp môi, không biết nói gì.

“Tiền là chuyện nhỏ, an toàn là chuyện lớn.” Hạ Mộc cố ý dọa em gái: “Nếu em xảy ra chuyện gì, một mình Tiểu Nha sẽ sống sao, em đã nghĩ tới chưa? Vốn dĩ bà nội con bé trọng nam khinh nữ, không thích con bé, em thật sự muốn trông cậy vào bà nội con bé nuôi nấng con bé sao?”

Hạ Nam hơi há mồm, lại không nói, dùng sức nắm cốc thủy tinh.

Hạ Mộc rèn sắt khi còn nóng: “Hôm nay từ chức đi, sau này chỉ đi làm sáng ở cửa hàng trang phục thôi, buổi tối ở nhà chăm sóc Tiểu Nha.”

Trong lòng Hạ Nam cũng sợ hãi, chẳng may xảy ra chuyện gì, Tiểu Nha không thể sống một mình, cô ấy gật đầu, nói rằng hôm nay sẽ nói rõ ràng với quản lý.

Nhưng áp lực tiền nong đặt toàn bộ lên người chị gái, cô ấy dùng sức bóp thành cốc.

Buổi sáng.

Hạ Nam đến cửa hàng trang phục làm việc, Hạ Mộc không đưa Tiểu Nha đi nhà trẻ mà mang cô bé đi ăn hamburger, đi khu giải trí chơi trò chơi, Tiểu Nha cực kỳ phấn khích, chơi đến vã đầy mồ hôi.

Ăn cơm trưa ở bên ngoài, Hạ Mộc mang Tiểu Nha về nhà ngủ trưa.

“Dì cả, con ngủ mà vẫn mơ thấy trò chơi.” Tiểu Nha mở to đôi mắt nhìn Hạ Mộc.

Hạ Mộc mỉm cười: “Được, mấy ngày tới con không cần đi nhà trẻ nữa, con chỉ cần đi chơi với dì cả.”

Tiểu Nha vui vẻ ôm đùi cô nhảy tới nhảy lui.

Hạ Mộc dẫn theo Tiểu Nha đi bắt xe, Tiểu Nha nói: “Dì cả, con không muốn ngồi xe, chúng ta đi bộ về nhà đi.”

“Nhưng trời nóng lắm.”

Tiểu Nha nói: “Dì cả, con không nóng, con muốn đi bộ.”

Hạ Mộc bị biểu cảm nghiêm túc của cô bé chọc cười, chỗ này cũng cách phòng trọ không quá xa, đi bộ mất khoảng mười mấy phút, cô liền theo ý của Tiểu Nha.

Đi ngang qua một cửa hàng tiện lợi, ngoài cửa đặt tủ lạnh, Tiểu Nha nhìn chằm chằm vào tủ lạnh, không nói muốn ăn, nói với Hạ Mộc là: “Dì cả, con đi đường nóng quá.”

Hạ Mộc: “... ..”

Bật cười, khó trách muốn đi bộ về, hóa ra là muốn ăn kem.

Nhưng vừa rồi ở khu giải trí đã ăn kem rồi.

Cô do dự, cuối cùng vẫn mua.

Hạ Mộc mua một que kem nhỏ cho Tiểu Nha, còn mình cầm một que kem to, nắm tay Tiểu Nha vừa đi vừa ăn.

Cô đi trên phố lớn hay ngõ nhỏ ở Bắc Kinh thì tỉ lệ quay đầu là tám chín phần mười, ở đây càng nhiều hơn.

Đã quen bị người qua đường quay đầu lại nhìn, Hạ Mộc sớm không còn cảm giác mới mẻ, chỉ lo chuyên tâm ăn que kem to của cô.

Khi bọn cô còn bé loại kem to này đã có, chẳng qua bây giờ tính tiền theo viên, trước kia một hào, nhưng cô và em gái chưa ăn bao giờ, lần nào cũng chỉ nhìn em trai ăn.

Khi ấy ước mơ duy nhất chính là kiếm nhiều tiền mua kem que ăn.

Di động vang lên, là bạn cùng phòng Tư Đồ Đồng Đồng gọi tới.

Hạ Mộc tìm bóng râm dừng lại, bảo Tiểu Nha dựa vào thân cây ăn kem, cô gạt ra phím nhận máy.

“Hạ Mộc, ở Bắc Kinh không? Ngày kia tớ đi, tối nay hoặc mai cùng đi ăn một bữa đi.”

“Đang trên tuyến đường 36.” Hạ Mộc cười nói.

“Cậu về quê?”

“Ừ.”

“Đành chờ đến lúc khai giảng vậy.” Tư Đồ Đồng Đồng tiếc nuối nói.

Hạ Mộc: “Khai giảng tớ sẽ mời cậu, đến lúc đó tớ được phát tiền lương, không thịt không vui.”

“Được, nhất định phải chặt đẹp cậu.” Tư Đồ Đồng Đồng cũng bắt đầu nói giỡn, cô ấy phát giác thật ra Hạ Mộc dễ ở chung hơn tưởng tượng rất nhiều, trước kia bị vẻ ngoài của cô lừa, cho rằng nội tâm và bề ngoài của cô giống nhau, lạnh lùng như núi tuyết, rất khó tiếp cận.

“Cậu đang đi dạo phố à?” Tư Đồ Đồng Đồng nghe thấy âm thanh ồn ào.

“Không, đang đi trên đường.”

“Đàn ông trên thị trấn đã mất lắm đó.”

“Phụ nữ cũng được đã mất.”

“Ha ha, Hạ Mộc, cậu...” Tư Đồ Đồng Đồng suyết nửa mẩu ra miệng, lời tới bên miệng lại nhận ra đối phương không phải Trư Trư, cô ấy không thể tùy tiện mắng loạn.

Hạ Mộc thực ra chẳng sao cả, vốn dĩ đúng là đang đùa giỡn, cô nói nốt nửa câu sau của Tư Đồ Đồng Đồng: “Chừa lại chút mặt mũi biết không hả? Có phải không?” Cô vừa nói vừa cười.

Khẽ cắn một miếng kem.

“Nói đùa thôi, quen châm chọc Trư Trư, nghe mấy lời như vậy tự dung muốn phản bác lại.” Tư Đồ Đồng Đồng giải thích, nói tiếp: “À, Hạ Mộc, quê cậu có đẹp không?”

“Ừ, non xanh nước biếc, địa linh nhân kiệt, cậu nhìn tớ chẳng phải biết rồi sao?”

“Ha ha.” Tư Đồ Đồng Đồng cười không ngừng lại được: “Oaaaa, Hạ Mộc cậu thật có khiếu hài hước, cậu nói, sao chúng ta không chơi vui như này sớm hơn chứ.”

Nói đến địa linh nhân kiệt, Tư Đồ Đồng Đồng thuận miệng hỏi: “Hạ Mộc, sau này cậu quyết định ở lại Bắc Kinh không? Có muốn về quê không? Để tiện chăm sóc bố mẹ.” Dù sao cô ấy đã dự tính về tỉnh, không áp lực công việc, còn có thể ở bên bố mẹ.

Bên tai im lặng trong chốc lát, Hạ Mộc nói: “Không, vất vả lắm mới ra khỏi vùng núi, nào có ai bằng lòng quay về?”

Tư Đồ Đồng Đồng chớp chớp mắt, lập tức không biết phải nói tiếp sao, bắt đầu nhớ lại đã nói câu gì không nên nói, khiến Hạ Mộc bỗng dưng nhạy cảm?

Cô ấy vội ngắt lời: “Tớ cũng muốn ở lại Bắc Kinh, Bắc Kinh thật tốt, nhưng bố mẹ tớ không nghĩ thế, nói người không có chí tiến thủ như tớ không thích hợp ở lại đây, đến lúc đó thế nào cũng không nuôi nổi bản thân.”

Tư Đồ Đồng Đồng thở dài: “Thật hâm mộ Trư Trư, trong nhà có tiền, chẳng cần bận tâm bất cứ thứ gì.”

Nói đến Trư Trư, cô ấy lại nghĩ tới: “Đúng rồi, ngày kia tớ sẽ đến nhà Trư Trư chơi mấy ngày, khoảng tầm lúc nào cậu từ dưới quê lên? Nếu có thời gian cậu cũng đến Thương Hải chơi đi? Trư Trư rất mong cậu đến chơi đấy.”

Hạ Mộc từ chối: “Trở về phải đi làm ngay, để sau này rảnh nha.”

Tư Đồ Đồng Đồng nói công việc quan trọng, về sau có rất nhiều thời gian cùng đi chơi, đúng lúc bên kia có người tìm cô ấy, vội vàng nói tạm biệt Hạ Mộc rồi cúp điện thoại.

Hạ Mộc cầm tay Tiểu Nha tiếp tục đi về phía trước, thỉnh thoảng cây liễu ven đường vang lên tiếng ve kêu.

Rời xa đông đúc náo nhiệt.

Bởi vì sai lệch múi giờ, mà Kỷ Tiệp Bắc bận rộn, Hạ Mộc và Kỷ Tiệp Bắc không thường xuyên liên hệ, có khi chỉ chúc một câu ngủ ngon.

Ở thị trấn mấy ngày buồn tẻ lại nhàm chán.

Hạ Nam cũng từ chức công việc làm hậu cần nhà kho, trưa hôm đó từ chức về, trên mặt Hạ Nam không che được ý cười, Hạ Mộc trêu cô ấy: “Bị choáng à? Từ chức mà vui về thế?”

“Quản lý tính gộp tiền lương mấy ngày nay cho em, phát cả tiền trợ cấp tháng 7.” Hạ Nam đếm phong bì sung sướng không khép miệng lại được.

Hạ Mộc tò mò: “Không phải bọn em làm việc ca đêm à, từ đâu ra tiền trợ cấp thêm (*)?”

防暑降温费 (*Phí phòng ngừa thời tiết nắng nóng?*): Là tiền trợ cấp của xí nghiệp bởi vì phát đồ uống cho công nhân không đủ để chống chọi cái nắng. Dựa theo quy định, công nhân lao động ngoài trời sẽ được hưởng trợ cấp 60 tệ/ tháng. ... Nguồn: Baidu (*Đã kiểm tra*. □)

“Dù sao thì kế toán đã nói như thế, em không biết.” Nói, lại do dự, vẫn nói với Hạ Mộc: “Chỉ, chỉ biết quản lý của bọn em là ai không?”

“Ai thế?” Hạ Mộc đang đùa với Tiểu Nha, không để ý hỏi cô ấy: “Người trong thôn chúng ta?”

“Không phải, là một anh học cùng cấp 2 với chị, là người có điều kiện nhất trong thôn chúng ta ý.” Hạ Nam nói lí nhí, không dám nhìn Hạ Mộc, giải thích: “Trước đó em không biết, đến lúc đi làm mới biết.”

Hạ Mộc đưa Tiểu Nha búp bê Barbie, bảo cô bé vào buồng trong chơi, cô hỏi em gái: “Sau đó thì sao?”

“Không có sau đó, chỉ là luôn tạo điều kiện cho em.” Hạ Nam vội giải thích: “Ừm, bạn của chị đã kết hôn, đã sinh hai đứa con, đứa lớn ba tuổi, đứa nhỏ hơn một tuổi, vợ của anh ấy rất đẹp, nhưng không thể so với chị.”

Hạ Mộc mỉm cười, không nói tiếp.

Bạn học nam kia trông thế nào cô không có nhiều ấn tượng lắm, chỉ nhớ lớp 7 bọn họ học cùng lớp, ngồi cùng bàn, anh ta học kém, suốt ngày đánh nhau trong trường học, lớp 8 bỏ học cùng người nhà lên huyện làm ăn.

Nghe lại cái tên này lần nữa là sau khi thi đại học.

Vốn dĩ cô nghĩ cô có thể thi đỗ Thanh Hoa hoặc Bắc Đại, ít nhất cũng phải Nhân Đại, không riêng gì mình cô, chủ nhiệm lớp hay giáo viên bộ môn cũng cảm thấy vậy.

Không nghĩ tới thi đại học không thành, cô chỉ thi đỗ trường Đại học Z ở Bắc Kinh.

Lúc trước học cấp 3, bố mẹ không cho phép, bảo cô đi làm công tích góp tiền xây nhà cho em trai.

Cô nài nỉ bố mẹ, bố mẹ kiên quyết không đồng ý.

Sau đó cô không còn biện pháp đành nói với bố mẹ, thi đỗ trường Thanh Hoa hoặc Bắc Đại đều được khen thưởng, trong huyện cũng có, thành phố cũng sẽ cấp, còn nói trên trấn có người thi đỗ Thanh Hoa, trong nhà nhận được hơn mười vạn tiền thưởng.

Bố mẹ vừa nghe có nhiều tiền như vậy, rất cuộc buông lỏng.

Ba năm cấp 3, cô luôn liêu mạng học tập, ngay cả đi WC cũng học thuộc từ đơn tiếng Anh.

Ai có thể nghĩ đến lúc thi đại học cô không đạt được thành tích cao.

Thi đỗ Đại học Z thật ra cũng không tồi, cô an ủi lòng mình, nghĩ tới lên Đại học tiếp tục nỗ lực, có thể học nghiên cứu ở Thanh Hoa hoặc Bắc Đại.

Nhưng bố mẹ không cho cô học lên tiếp, nói không thừa tiền để nộp học phí cho cô.

Ở trong mắt bố mẹ, sau khi con gái trưởng thành sẽ là người nhà người khác, không cần phải tốn tiền bồi dưỡng, tìm một nhà chồng gả đi là được, cũng mặc kệ cô có bằng lòng hay không, trực tiếp tìm bà mối giới thiệu đối tượng cho cô, chính là cậu bạn học cùng cấp 2 kia.

Bạn học kia nhà có tiền, có thể đưa sính lễ bảy tám vạn.

Bảy tám vạn ở quê cô đủ để xây được ngôi nhà rất đẹp, ý của mẹ là, cô phải gả đi, em trai cô sau này kết hôn cần có phòng ở.

Lúc ấy cô một lòng muốn chạy khỏi nơi nghèo nàn này, sao cam tâm trải qua cuộc sống ở nhà kết hôn rồi sinh con bình thường như vậy.

Cô không muốn, nhất quyết muốn đi học.

Kì nghỉ hè đó trong miệng bố mẹ luôn là tiếng chửi rủa cô.

Vào đại học cô vay tiền hỗ trợ học tập, phí sinh hoạt kỳ một năm Nhất là em gái và em rể tích góp đưa cô, cũng là em gái và em rể đưa cô lên chuyến tàu hỏa đến thành phố Bắc Kinh.

Hạ Nam cất ví, đi rửa một ít dâu tây bưng ra, “Không nói tới chuyện trước kia nữa.” Chọn vài quả dâu tây ngon đưa cô: “Nằm thử đi, chị chủ nhà tự trồng đó.”

“Tiểu Nha, ra ăn dâu tây này.” Hạ Mộc hô to về phía buồng trong.

Tiểu Nha chỉ mãi chơi búp bê Barbie, không có tâm tư ăn.

Hạ Nam hỏi cô: “Bao giờ đi?”

“Sáng thứ Năm lên thành phố.”

“Ừm, mai em đi mua vài túi *bánh gai* (2) chị thích ăn để chị mang đi.”



Bánh gai.

Hôm sau.

Hạ Nam muốn ra ngoài mua bánh gai, Hạ Mộc lại bảo muốn đưa Tiểu Nha đi dạo siêu thị, Hạ Nam do dự, nghĩ đến mới nhận được tiền lương, liền đồng ý.

Đến khu đồ ăn vặt, Hạ Mộc liếc mắt liền thấy tiền bối Vượng Vượng, cô đuổi tay cầm hai túi.

“Ai, chị lấy nhiều vậy làm gì, một túi là đủ rồi!” Hạ Nam lấy ra một túi trong xe đẩy.

Hạ Mộc ngăn cản: “Đây là chị ăn!”

Hạ Nam nghe chị gái muốn ăn, không nói gì nữa.

“Dì cả, con cũng muốn ăn.” Tiểu Nha ngồi trong xe đẩy đôi mắt mong đợi nhìn Hạ Mộc.

Hạ Mộc mỉm cười: “Tiểu Nha không được ăn cái này, ăn cái này sẽ xấu xí.”

Tiểu Nha chớp chớp đôi mắt, như thể không tin.

“Con ăn cái này, con nhìn màu trắng này xem, ăn vào sẽ xinh đẹp.” Hạ Mộc cầm túi mìn thầu sữa đưa cho cô bé.

Tiểu Nha thấy vậy vui vẻ, ôm hai túi mìn thầu nhỏ ngồi xuống xe đẩy.

Hạ Nam lắc nhai: “Chị mua cái này đắt quá, mua bánh quy sữa cho con bé cũng được mà.”

“Không phải đã nói với em rồi sao, bây giờ tiền lương của chị đủ cho chúng ta dùng, em có khổ cũng đừng để con bé khổ theo.” Hạ Mộc mua thêm rất nhiều Chocolate cho Tiểu Nha.

Hạ Nam nhìn băng giá, nhói đau một trận.

Về đến nhà mới 11 giờ, Hạ Nam bắt đầu làm cơm trưa, Hạ Mộc ngồi trong phòng cùng Tiểu Nha, Tiểu Nha ăn đồ ăn vặt xem phim hoạt hình không rảnh chơi với cô.

Hạ Mộc cũng mở một túi tiền bối ăn.

Nhớ tới đã hai ngày không nói chuyện hân hoi với Kỳ Tiệp Bắc, cô đi vào buồng trong, nhắn tin cho Kỳ Tiệp Bắc: (Ngủ chưa?)

Kỳ Tiệp Bắc rất nhanh gọi đến, “Chưa, em thì sao? Đang làm gì vậy?”

Hạ Mộc nghe thấy bên kia ồn ào: “Anh đang ở bên ngoài à.”

“Ừ.” Kỳ Tiệp Bắc dừng lại, “Tối nay có tiệc rượu.”

“Vậy anh đi làm việc của mình đi.” Hạ Mộc muốn cúp điện thoại.

“Không sao, chuyện nên nói đã nói xong rồi.” Kỳ Tiệp Bắc vừa nói, vừa chỉ chỉ di động, ý bảo nhân viên bán hàng đừng lên tiếng.

Nhân viên bán hàng trong nháy mắt hiểu rõ, ra dấu OK.

“Em đang ăn gì thế?” Kỳ Tiệp Bắc hỏi Hạ Mộc.

“Ừm, anh đoán xem em đang ăn cái gì?”

“Kẹo?”

“Không phải.”

Kỳ Tiệp Bắc nghe trong loa truyền đến tiếng giòn giòn vỡ vụn, “Đặc sản quê em anh có đoán cũng không biết tên.”

“Tiền bối, em đang ăn tiền bối.”

“...” Kỳ Tiệp Bắc hỏi: “Nhớ anh?”

“Không, cạnh em có rất nhiều tiền bối, tạm thời không nhớ anh.”

Kỳ Tiệp Bắc cảm nín.

Nhân viên bán hàng tay cầm hai bộ váy có màu sắc khác nhau đang chờ anh chọn.

Anh nói với Hạ Mộc: “Anh thấy một cô ấy rất xinh đẹp.”

“Sau đó thì sao? Có phải sau khi anh nhìn thì bị đau mắt hột không?”

“...” Kỳ Tiệp Bắc bị tức cười, “Cô ấy mặc một bộ váy rất đẹp, em đoán xem là màu gì? Đoán đúng, anh cũng mua cho em một bộ.”

“Cho phạm vi.”

“Không có phạm vi.”

“Xanh lam.”

Kỳ Tiệp Bắc cười cười: “Đoán sai rồi, không nói nữa, có người bạn sắp qua đây.”

“Được, mai gặp.” Hạ Mộc cúp điện thoại.

Kỳ Tiệp Bắc nhìn hai bộ váy trong tay nhân viên bán hàng, đều không phải màu sắc Hạ Mộc đang muốn, anh nhìn đồng hồ, một tiếng nữa phải trở về mở cuộc họp.

Anh không thường đi dạo phố, cũng không có thời gian chú ý nhãn hiệu nào ra mẫu mới.

Đến cửa hàng khác tìm váy dài màu xanh lam sợ rằng không kịp, anh gọi cho Đường Văn Tích, thuật lại chuyện này.

Đường Văn Tích muốn điên rồi: “Anh, chỉ một bộ váy, anh mua bữa là được rồi, sau phải lấy lòng cô ta đến vậy?”

Kỷ Tiệp Bắc: “Giữa anh và cô ấy không ai phải lấy lòng ai, nếu có thể làm được anh sẽ cố gắng.”

Đường Văn Tích hỏi: “Thế chẳng may mọi cửa hàng đồ hiệu ở New York không mua được váy màu này thì sao đây?”

“Không có thì thôi, chỉ cần tận tâm là được.”

Đường Văn Tích uất ức vài giây, vẫn tìm người giải quyết vụ này cho anh.

Kỷ Tiệp Bắc vội vàng đến cửa tiệm đó lấy váy, trên đường nhận được tin nhắn của Hạ Mộc: (Em đổi ý.)

(???) Kỷ Tiệp Bắc không hiểu.

Hạ Mộc: (Em không muốn đoán bộ váy kia màu xanh lam nữa, đổi lại màu khác.) Sau khi cúp điện thoại cô mới nhận ra Kỷ Tiệp Bắc bảo cô đoán màu sắc là có ý gì, váy màu này, hầu như đều là trang phục cao cấp, không phải dễ mua.

Kỷ Tiệp Bắc trả lời cô: (Đã nói em đoán sai rồi, không có cơ hội đoán nữa.)

Bạn đang đọc truyện *Mãi Yêu Em Như Vây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Edit: Mina

Thứ Năm, Hạ Mộc rời khỏi thị trấn, ngồi trên xe buýt lên thành phố (*trực thuộc tỉnh*).

Xe buýt vòng quanh đường quốc lộ, dần dần cách xa thị trấn.

Cũng giống lúc trở về, Hạ Mộc bắt xe buýt đến thành phố rồi lại ngồi tàu hỏa lên tỉnh, tới tỉnh thành đã là sáng thứ Sáu.

Cô không quá quen thuộc tỉnh thành, cũng không đủ thời gian đi dạo phố, cô trực tiếp bắt xe đến sân bay.

Tới sân bay hăng còn sớm, Hạ Mộc lấy đi động ra đổi mới tin tức, đầu đề bản tin Tài chính và Kinh tế hôm nay là nghi vấn tập đoàn Trung Thần và tập đoàn Viễn Đông hợp tác.

Cô cẩn thận đọc lại hai lần mẩu tin chỉ vồn vện mấy trăm từ, Kỷ Tiệp Bắc dự định hợp tác với Nhậm Ngạn Đông, trong tin tức còn đề cập đến Tiêu Tiêu của tập đoàn Tiêu Hoa.

Tiêu Tiêu là con gái chủ tịch tập đoàn Tiêu Hoa, xứng danh nữ cường nhân, là phó Tổng giám đốc Ban điều hành của tập đoàn Tiêu Hoa.

Tiêu Tiêu với Nhậm Ngạn Đông là quan hệ cạnh tranh, với Kỷ Tiệp Bắc là quan hệ hợp tác, hiện tại đối thủ cạnh tranh của cô ấy và đối tác của cô ấy sắp bắt tay giảng hòa, dĩ nhiên cô ấy sẽ trở thành tiêu điểm chú ý của giới truyền thông.

Hạ Mộc thoát trang chủ bảng tin, mắt nhìn đồng hồ, hiện Kỷ Tiệp Bắc đang trên máy bay, sau khi sửa lại lịch bay, cô sẽ đến Thượng Hải sớm hơn Kỷ Tiệp Bắc nửa tiếng.

Rất nhanh đến thời gian kiểm tra an ninh, cô kéo vali đi tới.

Hạ Mộc chưa từng nghĩ sẽ gặp lại Nhậm Ngạn Đông lần nữa, lần này không chỉ ngồi cùng chuyến bay, ngay cả vị trí cũng ngồi cạnh nhau.

Rốt cuộc đây là vận khí gì vậy.

Nhậm Ngạn Đông không hề ngạc nhiên, lạnh nhạt liếc cô một cái, tiếp tục nhìn laptop của mình.

Anh sớm biết anh sẽ ngồi cạnh cô, tới đó anh gọi điện cho Kỷ Tiệp Bắc nói về chuyện hợp tác, rất nhiều chi tiết cần phải gặp mặt nói chuyện, anh nói anh đến tỉnh thành nào đó công tác, thứ Sáu có thể bay tới Thượng Hải.

Kỷ Tiệp Bắc hỏi anh: “Anh bay chuyến nào?”

Anh: “Chưa đặt vé, buổi sáng không kịp, chắc là giữa trưa, có chuyện gì à?”

“Ừ, bạn gái tôi cũng ở bên đó, cô ấy không kịp chuyến bay buổi sáng, lại chỉ có một chuyến bay đến Phố Đông vào buổi trưa, những chuyến bay khác đều đến

Hồng Kiều, vé máy bay hạng nhất đến Phố Đông đã bán hết, tôi đang muốn tìm người phòng nội bộ để đặt vé.”

Chuyện nhỏ không tốn nhiều sức, anh nói: “Dù sao tôi cũng phải tìm người đặt vé, đến lúc đó sẽ đặt thêm một vé.”

Vậy nên chỗ ngồi của Hạ Mộc ngay cạnh anh.

Hạ Mộc ngồi xuống, lấy di động ra nhìn nhin trong chốc lát, cơ hội tốt thế này, là một phóng viên Tài chính và Kinh tế, cô phải nắm chắc cơ hội làm quen Nhậm Ngạn Đông.

Cố gắng tạo ấn tượng, sau này ở những buổi phỏng vấn công khai cũng có thể hỏi nhiều vấn đề hơn.

Nghĩ tới nghĩ lui, lấy tính cách của Nhậm Ngạn Đông, chắc sẽ phản cảm người khác quấy rầy anh lúc anh đang làm việc.

Rốt cuộc từ bỏ.

Tối hôm qua chờ tàu hỏa, sau khi lên tàu không ngủ đủ giấc, Hạ Mộc hỏi tiếp viên hàng không muốn một chiếc mền đắp chân, rồi đeo bịt mắt ngủ bù.

Quá mệt mỏi, không bao lâu sau cô liền ngủ say.

Nhậm Ngạn Đông xử lý xong công việc, lơ đãng liếc thấy tấm chăn rơi dưới sàn, anh khom lưng nhặt lên, dừng lại, anh gọi tiếp viên hàng không đến thay Hạ Mộc đắp chăn lên.

Mấy tiếng sau máy bay hạ cánh, Hạ Mộc đi đằng trước Nhậm Ngạn Đông, sau lại không thấy bóng dáng anh đâu nữa.

Cô đến sớm hơn Kỳ Tiệp Bắc nửa tiếng, kéo vali, đến sân bay quốc tế chờ anh.

Kỳ Tiệp Bắc không nghĩ tới sẽ gặp được người quen – Tiêu Tiêu ở cửa sân bay.

Anh và tập đoàn Tiêu Hoa có không ít lần hợp tác, bố anh và bố Tiêu Tiêu có giao tình không tồi.

Tiêu Tiêu cũng rất kinh ngạc, đưa vali cho trợ lý, qua chào hỏi anh.

“Đi công tác?”

“Ừ, ở lại New York mấy ngày.”

Tiêu Tiêu gật đầu, mỉm cười nói: “Tôi qua Luân Đôn gặp mẹ tôi.”

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, cô nghiêng mắt nhìn Kỳ Tiệp Bắc: “Mấy hôm nay trên mạng lan truyền tin đồn Trung Thần của các anh định hợp tác với Viễn Đông.”

Cô dừng đúng lúc, nhìn phản ứng của anh.

Sắc mặt Kỳ Tiệp Bắc bình tĩnh: “Không có tin đồn vô căn cứ.”

Ngầm thừa nhận cái tin đồn này.

Khóe miệng Tiêu Tiêu vẫn mang ý cười, nhưng nét cười không chạm tới đáy mắt, cô nói: “Gần đây công ty chúng tôi và tập đoàn Viễn Đông đang tranh giành thu mua công ty khoa học kỹ thuật thành ra hay để ý tin tức của Viễn Đông, không nghĩ tới nhìn thấy tin tức có liên quan đến tập đoàn Trung Thần của các anh.”

Cô cố ý dừng lại: “Không phải anh với Nhậm Ngạn Đông vẫn luôn bất hòa sao? Các anh có thể hợp tác quả là ngoài dự đoán của tôi.”

Kỳ Tiệp Bắc nhìn cô, vừa rồi cô đang ngầm nhắc nhở anh, nhà cô và Nhậm Ngạn Đông đang cạnh tranh, anh lại sắp hợp tác với Nhậm Ngạn Đông.

Tuy nhiên anh sẽ không bởi vì cô và Nhậm Ngạn Đông bất hòa mà không đi kiếm tiền.

Tình nghĩa phải chiều cổ thỏa đáng, nhưng lợi ích mới là quan trọng nhất.

Anh cười nhạt: “Trên phương diện làm ăn có thể *cầu đồng tồn dị* (1), kiếm ra tiền là được.”

(1) *Cầu đồng tồn dị* (求同存异): Cố tìm cái chung, gác lại cái bất đồng (muốn hợp lực, đoàn kết mọi người, cần tìm điểm thống nhất quyền lợi giữa họ mà gác lại những ý kiến hoặc quyền lợi mâu thuẫn nhau của họ).

Tiêu Tiêu cũng phụ họa cười theo, nói đúng là bản chất thương nhân.

Cô không biết Kỳ Tiệp Bắc còn tiếp tục hỗ trợ góp vốn cho Tiêu Hoa lần nữa hay không, thử dò hỏi: “Buổi tối rảnh không? Ra ngoài uống tách cà phê? Dự án thu mua có vài vấn đề muốn xin lời khuyên của anh.”

Kỳ Tiệp Bắc không nói có thể hay không, chỉ nói: “Buổi tối có hẹn ăn cơm.”

“Ngày mai thì sao?”

“Ngày mai không rảnh, phải bay đến nước Đức.”

Tiêu Tiêu sẽ không dễ dàng buông tha bất cứ cơ hội hẹn gặp nào, cô hỏi Ký Tien Bắc: “Anh đang ở khách sạn nào?”

Ký Tien Bắc nói tên khách sạn.

Tiêu Tiêu tiếp lời: “Trùng hợp, tôi cũng ở khách sạn đó, vậy cũng tiện, sau mười giờ thì sao? Chúng ta xuống quán cà phê dưới sảnh hàn huyên chút, không mất nhiều thời gian của anh đâu.”

Ký Tien Bắc suy nghĩ: “Được.”

Trợ lý của Tiêu Tiêu cố ý đi chậm lại, lấy di động ra đặt phòng tại khách sạn Ký Tien Bắc ở, hủy khách sạn đã đặt trước đó.

Ra hải quan, Tiêu Tiêu hỏi Ký Tien Bắc có người đến đón không, Ký Tien Bắc nói xe của Công ty con tới đón, cô nói: “Nếu không phiền, tôi ngồi xe anh cùng trở về khách sạn, trên đường chúng ta có thể thảo luận chút, tiết kiệm thời gian buổi tối.”

Ký Tien Bắc từ chối: “Trước đó đã đồng ý với bạn gái, lúc ở cùng cô ấy không thể bàn chuyện làm ăn.”

Tiêu Tiêu ngăn người, anh có bạn gái?

Ngay sau đó mỉm cười: “Bạn gái cũng tới đón anh?”

“Ừ.” Ký Tien Bắc hơi nhếch cằm: “Ồ đằng kia.”

Nhìn theo hướng anh ra hiệu, Tiêu Tiêu thấy một cô gái xinh đẹp cao gầy, không phải người cô ấy quen biết trong giới.

“Vậy không làm phiền hai người nữa, buổi tối trò chuyện tiếp.” Tiêu Tiêu thức thời chào tạm biệt rồi đi.

Hạ Mộc thấy Ký Tien Bắc đi ra cùng một người phụ nữ, cô cũng biết cô ấy, là Phó Tổng giám đốc của Tiêu Hoa, là nữ cường nhân điển hình, nghe nói lòng dạ còn thâm sâu hơn cả cánh đàn ông.

Cô nhìn về phía Ký Tien Bắc, Tiêu Tiêu cũng vừa lúc nhìn về phía cô, hai người chạm mắt nhau ba bốn giây, lại nháy mắt dời đi.

Thực giác của phụ nữ là nhạy bén nhất, chỉ một ánh mắt liền có thể cảm nhận được địch ý từ đối phương.

Hạ Mộc nhớ hồi đi thực tập, văn phòng có một biên tập viên bá quái kễ, mấy năm trước có hai người phụ nữ vì Ký Tien Bắc, không màng hình tượng cái lộn trong bữa tiệc rượu.

Một trong hai nữ nhân vật chính chính là vị Tiêu Tiêu trước mặt đây.

Rốt cuộc lúc ấy tiệc rượu xảy ra chuyện gì, tại sao lại cãi vã, có phải vì Ký Tien Bắc nên mới xảy ra xung đột không, đồng nghiệp kia cũng chỉ nghe tin bát quái, cụ thể ra sao không biết.

Nhưng mặc kệ là nguyên nhân gì, dù sao cô gái Tiêu Tiêu này có ý với Ký Tien Bắc.

Ký Tien Bắc đã đến gần, đánh giá cô từ trên xuống dưới: “Sao lại gầy đi?”

“Nhớ anh.” Hạ Mộc khẽ bám vào áo somi bên hông anh, nghiêng đầu nhìn anh.

Ký Tien Bắc hiểu ý cô, bắt đầu cười.

Tới đại sảnh người đến người đi, anh chăm chú nhìn vào đôi mắt cô mấy giây, vẫn cúi đầu.

Hai làn môi vừa chạm vào ngay lập tức tách ra.

Hạ Mộc nhú mày: “Chỉ chút xíu này? Không có thành ý.”

Ký Tien Bắc: “...”

Vừa rồi lúc hôn có không ít người quay đầu lại nhìn bọn họ.

Chờ đoàn người đi qua, anh lại hôn hai cái lên khóe môi cô.

Hạ Mộc khá hài lòng, cô nói: “Con người của em ấy à, không phải muốn chiếm tiện nghi của người khác, chỉ là thích có qua có lại thôi.”

Ký Tien Bắc dặt tay cô: “Đi thôi, được không?”

“Không được.”

Cô nhón mũi chân, hôn trả lại anh ba cái.

Toàn thân Kỳ Tiệp Bắc khô nóng, liếc cô một cái.

Hạ Mộc cười, như không có việc gì xảy ra, đưa vali của mình cho anh, lại kéo vali của anh.

“Đổi đi đổi lại vali không thấy phiền phức?” Kỳ Tiệp Bắc kéo vali của cô, cầm tay cô mười ngón đan xen đi về phía trước.

Ở bãi đỗ xe, Hạ Mộc gấp lại Tiêu Tiêu.

Xe cô ấy cách xe Kỳ Tiệp Bắc không xa, lúc xe ô tô đi ngang qua xe của Kỳ Tiệp Bắc, Tiêu Tiêu vẫy vẫy tay với Kỳ Tiệp Bắc qua cửa kính.

Kỳ Tiệp Bắc khẽ gật đầu đáp lại.

Hạ Mộc không hỏi rõ quan hệ giữa bọn họ là gì, có quen hay không.

Kỳ Tiệp Bắc chủ động nói: “Trung Thân của bọn anh có hợp tác làm ăn với công ty nhà cô ấy, tối nay 10 giờ anh và cô ấy có hẹn bàn chuyện, không có thời gian bồi em”

“Không sao, công việc quan trọng.” Hạ Mộc không chút để ý nói, vali để trong cốp xe, cô mở cửa lên xe.

Kỳ Tiệp Bắc và Hạ Mộc ngồi lên xe, tài xế chủ động hạ tấm kính ngăn cách xuống.

Ô tô chậm rãi rời khỏi sân bay, Kỳ Tiệp Bắc ngồi sau ghế điều khiển, Hạ Mộc ngồi dựa lại gần bên phải, ghé vào cửa sổ xe ngắm cảnh vật lùi lại phía sau.

Kỳ Tiệp Bắc nhìn chằm chằm cô một lúc lâu, nhưng cô không có ý đáp lại anh.

“Hạ Mộc.”

“Chuyện gì?” Giọng cô uể oải, vẫn không quay đầu lại.

Kỳ Tiệp Bắc: “Qua đây ngồi.” Anh vỗ vỗ vị trí giữa ghế.

Hạ Mộc không quay đầu lại, tay phải để sau lưng, ngoắc ngoắc ngón tay về phía anh.

Kỳ Tiệp Bắc cười, đành phải tự mình dịch sang, một luồng khí nóng phả vào mặt, anh nhú mày: “Em không nóng à?!” Nói, nâng cửa sổ lên.

“Anh làm gì thế! Em lạnh.”

Kỳ Tiệp Bắc: “...”

Thượng Hải đầu tháng Bảy, thế mà cô nói lạnh.

Anh ôm cô từ phía sau, vòng cô trong lồng ngực.

Hạ Mộc thuận thế xoay người ôm cổ anh, cho anh một nụ hôn nồng nhiệt triền miên.

Kỳ Tiệp Bắc hỏi cô mấy ngày nay ở nhà làm gì, Hạ Mộc nói: “Trông cháu gái em, càng lớn càng bám người, ăn cơm cũng bắt em bế cho ăn.”

Nói, Hạ Mộc nhìn về phía anh: “Lần sau chúng ta ăn cơm, anh cũng ôm em đút cơm cho em, để em cảm thụ chút.” Từ lúc cô có trí nhớ đã bắt đầu trông nom em trai em gái, còn phải cho em trai ăn cơm.

Kỳ Tiệp Bắc liếc cô một cái: “Em mấy tuổi rồi?”

“Tháng đầu.” (Ba tháng tuổi)

Kỳ Tiệp Bắc lát sau mới phản ứng lại, bật cười: “Nói hẩn hoi!”

Vừa nói, di động của anh vang lên, là thư ký gọi tới.

Thư ký nói 10 giờ rưỡi tối nay có buổi đấu giá từ thiện, đến hôm qua cô ấy mới nhận được thư mời, lúc ấy anh đang trên máy bay nên không thể báo cho anh, hỏi anh sắp xếp ra sao.

Kỳ Tiệp Bắc: “Cô đi thay tôi, 10 giờ tối tôi có cuộc hẹn.”

Cúp điện thoại, anh rũ mắt nhìn Hạ Mộc, cô đang nhắm mắt nghỉ ngơi.

“Đang nghĩ gì thế?” Ngón tay anh khẽ vỗ lông mi thật dài của cô.

Hạ Mộc nói: “Không có gì, nghĩ xem buổi tối đi dạo ở đâu.”

Kỳ Tiệp Bắc nói: “Anh và Tiêu Tiêu bàn chuyện ở ngay quán cà phê dưới sảnh, nửa tiếng là đủ rồi, 10 giờ rưỡi anh sẽ lên phòng với em.”

Hạ Mộc mở mắt nhìn anh, như cười như không nói: “Cho anh thêm nửa tiếng, dư dả thời gian chút, nếu hơn 11 giờ anh vẫn chưa về phòng, em sẽ ra ngoài tình cờ gặp nam thần của em.”

Kỷ Tiệp Bắc cười cười, chỉ coi cô đang làm nũng với anh, khẽ ấn đầu cô vào lồng ngực anh, để cô nghỉ ngơi trong chốc lát.

Bạn đang đọc truyện *Mãi Yêu Em Như Vầy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Edit: Mina

Tối khách sạn, Hạ Mộc bắt đầu sửa soạn vali, lấy ra những vật dụng buổi tối dùng đến, tối nay Kỷ Tiệp Bắc hẹn gặp Nhậm Ngạn Đông, anh tìm áo somi và tây trang chuẩn bị vào phòng tắm tắm rửa.

“Buổi tối em muốn ăn gì thì cứ gọi com, anh có hẹn với người ta rồi.”

Anh vừa nói vừa đi vào phòng tắm.

“Không đói, lúc chờ anh ở sân bay em đã ăn miếng bánh kem.” Hạ Mộc lấy ra hai túi bánh đặc sản địa phương ở quê cô từ trong vali, nói với Kỷ Tiệp Bắc: “Nếu biểu hiện tốt, tối nay về cho anh ăn cái này.”

Thứ này chắc chắn Kỷ Tiệp Bắc không coi vào mắt, cô cũng chỉ thuận miệng nói thôi.

“Món gì thế?” Kỷ Tiệp Bắc dừng bước.

“Bánh gai, lúc còn nhỏ rất thích ăn nhưng không được ăn.”

Cô ngồi xếp bằng trên tấm thảm, mở một gói ngửi mùi thơm.

Kỷ Tiệp Bắc đi tới, cúi đầu ghé sát cô: “Cho anh nếm thử.”

Hạ Mộc dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn anh, “Xác định muốn ăn?”

Kỷ Tiệp Bắc ý bảo cô lấy một cái nhét vào miệng anh, Hạ Mộc không cho anh, nói với anh: “Một túi to thế này chỉ có mấy đồng, mua ở một cửa hàng làm bánh nhỏ chỗ em, không đạt yêu cầu về chất lượng bánh ngọt của anh đâu.”

Cô cầm một cái nhét vào miệng mình.

Chưa kịp nhai nuốt, Kỷ Tiệp Bắc đã véo hai má cô, cúi đầu ngậm lấy bánh gai trong miệng cô, lại dùng sức xoa bóp má cô, niết cô suýt nữa chảy nước miếng.

Hạ Mộc chọc anh mấy cái, Kỷ Tiệp Bắc bật cười, buông cô ra, đi thẳng vào phòng tắm.

“Ăn ngon không?” Cô nhìn bóng lưng anh hỏi.

Kỷ Tiệp Bắc nhú mày nuốt xuống, mùi vị chẳng ra sao cả, có lẽ cô chỉ hoài niệm mùi vị khi còn bé, không liên quan đến bánh ngọt này.

Anh quay đầu: “Ăn ngon, để lại cho anh một nửa.”

Hạ Mộc chỉ chỉ một chiếc túi: “Để lại cho anh túi này.”

Trước khi đóng cửa phòng tắm, Kỷ Tiệp Bắc sực nhớ ra: “Hạ Mộc, em sửa soạn lại vali giúp anh nhé.”

Hạ Mộc dựa lưng ghế sofa, ánh mắt hài hước: “Chẳng may sửa soạn lại thấy cái áo somi nào có vết son môi thì xấu hổ lắm.”

“Thế cũng là trước đó em lưu lại.” Kỷ Tiệp Bắc đóng cửa lại.

Hạ Mộc đặt túi bánh gai xuống, vali nhỏ của anh mở sẵn, đựng đồ dùng thường ngày của anh, không có gì phải sắp xếp lại, kéo vali to của anh lại đây, nặng quá thể.

Lúc mở ra choáng cả mắt, toàn là túi mua sắm, nhét đầy cái vali.

Cô mở từng chiếc túi ra, váy, giày, kính râm, ô che nắng, đồ trang điểm. ..., đồ dùng đi du lịch anh đã chuẩn bị đầy đủ, lại còn không chỉ là một bộ.

Dưới cùng có túi đựng laptop, anh mua cho cô một chiếc laptop.

Lần trước đi công tác về anh đổi sang chiếc laptop mới, là sản phẩm mới nhất của hãng nào đó, trong nước chưa có, cô khen tấm tắc, anh định cho cô chiếc

laptop kia, cô bảo không muốn, nói của mình vẫn dùng được, không cần đổi.

Không nghĩ tới anh lại mua cho cô chiếc laptop mới.

Hạ Mộc thả laptop xuống, đứng dậy đi chân trần đến phòng tắm.

Kỷ Tiệp Bắc đã gội đầu, toàn thân dính đầy bọt sữa tắm, nghe tiếng mở cửa liền quay đầu, Hạ Mộc vứt cho anh ánh mắt quyến rũ, sau đó còn lưu manh huyết sáo một cái.

Kỷ Tiệp Bắc: "..."

Hỏi cô: "Làm sao vậy?"

Cô mỉm cười: "Không sao cả, đột nhiên muốn ngắm anh."

Đầu qua tìm Kỷ Tiệp Bắc như có chiếc lông vũ lướt qua, Hạ Mộc nói: "Em rất thích laptop."

"Gì nữa?"

"Thích bộ váy kia nhất." Hỏi anh: "Anh tìm người mua phải không?"

Kỷ Tiệp Bắc không đáp, chuyển đề tài: "Giày thì sao? Thấy thế nào?" Anh thường xuyên mua quần áo cho cô, nhưng đây là lần đầu tiên mua giày.

Hạ Mộc nói: "Đôi giày cao gót kia cao quá, nếu chạy tin tức mà đi cao vậy thì nào cũng có ngày gãy eo."

Kỷ Tiệp Bắc vuốt bọt nước trên mặt, đáp: "Lúc chạy tin tức thì đi giày bệt, đôi giày kia là để em dùng cho tiệc rượu."

"Tiệc rượu?"

"Ừ, có vài cuộc hội thảo Tài chính kết thúc, buổi tối thường tổ chức tiệc rượu, sau khi em tiến vào không những tiếp xúc với phóng viên mà còn có nhiều nhân vật quan trọng trong các ngành nghề khác nhau."

Hạ Mộc như có suy tư gật đầu.

Kỷ Tiệp Bắc ghéech cảm lên: "Đóng cửa lại, anh muốn tắm."

Hạ Mộc biết anh bảo cô ra ngoài, nhưng cô cố tình đi tới, đóng cửa lại.

Kỷ Tiệp Bắc: "..."

Anh duỗi tay: "Lại đây."

Hạ Mộc giẫm bọt nước nhảy tới chỗ anh.

"Cẩn thận chút!" Một tay Kỷ Tiệp Bắc kéo cô vào trong ngực: "Em xem em khoe mẽ này, ngã gãy chân làm sao giờ!"

Hạ Mộc ôm cổ anh: "Bị gãy thì anh công em đi làm thôi."

Quần áo trên người cô dính đầy bọt sữa tắm trên người anh, anh mở chốt, vòi hoa sen phun nước xuống, tưới ướt hai người.

Bọt trên người Kỷ Tiệp Bắc chảy xuống không ngừng, quần áo Hạ Mộc ướt nhẹp, đường cong cơ thể hiện ra.

Đôi tay cô di động sau lưng anh, cười: "Em chà lưng cho anh nhé."

"Không dám nhận."

Hạ Mộc bật cười, vẫn cố ý câu dẫn anh.

"Chưa đến nửa tiếng nữa anh phải xuất phát rồi, thật sự muốn?" Kỷ Tiệp Bắc cắn vành tai cô, hô hấp loạn nhịp.

Hạ Mộc không nói chuyện, hai chân giẫm lên mu bàn chân anh.

Kỷ Tiệp Bắc bung mặt cô hôn xuống, Hạ Mộc ôm lấy vòng eo rắn chắc của anh, môi lưỡi giao triền, nước chảy ào ào cũng không giấu được tiếng thờ gáp của họ.

Năm ngày không thân mật, sau khi gặp lại Kỷ Tiệp Bắc vẫn luôn nhẫn nhịn, nhưng cô chủ động dụ hoặc anh, cuối cùng anh không nhịn được nữa, quyết định nhận mệnh.

Hạ Mộc đứng bằng một chân, một chân khác ngoắc lấy eo anh.

Kỷ Tiệp Bắc dùng sức siết chặt eo cô, giúp cô đứng vững.

Khỏe môi Hạ Mộc phát ra âm thanh đều bị anh nuốt hết, hai người từ lúc hôn môi đến bây giờ vẫn chưa tách rời.

Dưới vòi hoa sen cá nước thân mật chưa đến hai mươi phút liền kết thúc, chẳng ai tận hứng.

Kỷ Tiệp Bắc hôn mắt cô: “Tôi về đền bù cho em sau.”

Hạ Mộc ôm cổ anh, nhắc nhở: “Không được uống quá hai chén rượu, không được hút quá hai điếu thuốc.”

“Được.”

Kỷ Tiệp Bắc tắm cho Hạ Mộc trước, dùng khăn tắm bọc cô lại: “Đi ra ngoài mặc quần áo đi.”

Hạ Mộc túm khăn tắm, hỏi anh: “Xã giao về đi tìm Tiêu Tiêu bàn chuyện luôn?”

Kỷ Tiệp Bắc gạt đầu, nói với cô: “Nếu chán quá thì lên mạng, trước 10 giờ rưỡi anh về.”

Sau khi Kỷ Tiệp Bắc rời đi, Hạ Mộc thu xếp lại những quà tặng trong phòng khách, bây giờ mới 6 giờ rưỡi, mấy tiếng nữa anh mới về, quá lâu, cô tìm một bộ phim điện ảnh để giết thời gian.

Trong khoảng thời gian đó ăn bữa tối, xem hai bộ điện ảnh, mãi đến 10 giờ 50, Kỷ Tiệp Bắc vẫn chưa về.

Hạ Mộc cầm di động khẽ gõ cầm, chán chường.

Cô đứng dậy tắt đèn trần nhà, chỉ để lại đèn tường, đi đến bên cửa sổ kéo tấm rèm ra, ngắm cảnh đêm Thượng Hải, toàn bộ bãi biển thu hết vào đáy mắt.

Cô lấy di động chụp một bức, thuận tay gửi trong vòng bạn bè: [*Ngọt trong ánh vàng son, bao người lạc mắt hướng.*]

Đính kèm bức ảnh kia.

Vài phút sau, số lượt like lên tới 40 50 cái.

Trư Trư nhắn lại: [*Nữ thần, cậu đang ở Thượng Hải?*]

Không đợi Hạ Mộc trả lời, Trư Trư đã gọi điện đến: “Tôi biết cậu đang ở Thượng Hải, cậu đang trạng thái kia có định vị, ha ha, đến khi nào thế? Sao không nói trước một tiếng, rầu gì tôi cũng phải hoàn thành nghĩa vụ của người bản địa. Đúng rồi, Đồng Đồng cũng đang ở nhà tôi, mai chúng ta cùng ăn cơm nhé, đến nhà tôi ăn.”

Hạ Mộc: “...”

Cô ấy cười: “Lần này sợ không được, thời gian quá gấp, tôi vừa đến Thượng Hải tối nay, sáng mai tôi phải cùng bạn trai đến nước Đức du lịch, chờ cậu được nghỉ đông đi.”

“Nếu không như vậy đi, bây giờ tôi đến đón cậu, chúng ta chơi xuyên đêm, dù sao mai cậu cũng ngồi máy bay, đến lúc đó lên máy bay rồi ngủ, được không.” Trư Trư mở miệng làm nũng.

Hạ Mộc suy nghĩ một lát.

Tâm tư phụ nữ cô hiểu rõ, cô biết Tiêu Tiêu sẽ không dễ dàng thả Kỷ Tiệp Bắc về sớm, vậy nên cô cho Kỷ Tiệp Bắc thêm nửa tiếng, hiện giờ xem ra, thêm nửa tiếng không đủ.

Cô phải khiến Kỷ Tiệp Bắc có ý thức về thời gian, liền đồng ý với Trư Trư.

Trư Trư một phen kích động, nói cô ấy và Tư Đồ Đồng Đồng đang chơi trong Club, cực kỳ high, “Tôi đến đón cậu ngay đây.” Lại không yên tâm: “Đã trễ thế này, bạn trai cậu có lo lắng cậu đi chơi cùng tôi không?”

Hạ Mộc: “Không sao, anh ấy đang bàn chuyện với bạn.”

Trư Trư hưng phấn quá trời: “Cậu chờ tôi, tôi đi mượn siêu xe đến đón cậu.” Sau đó trong loa Hạ Mộc nghe thấy Trư Trư hô: “Chú Ba, cho cháu mượn xe chú mượn một lát, cháu đi đón đại mỹ nữ nghiêng nước nghiêng thành đây.”

“Cậu có chú Ba?” Hạ Mộc thuận miệng hỏi.

“À, không phải, là bạn của cậu tôi.”

Hạ Mộc cũng không hỏi thêm, cúp điện thoại, bắt đầu thay quần áo trang điểm.

Dưới lầu.

Kỷ Tiệp Bắc và Tiêu Tiêu đã bàn chuyện xong, sau lại Tiêu Tiêu nói gần đây công việc gặp nhiều chuyện phiền lòng, vừa nói 40 phút chưa thấy ngừng.

Kỷ Tiệp Bắc mắt nhìn đồng hồ, nói với Tiêu Tiêu: “Thời gian không còn sớm, đi lên nghỉ ngơi đi.”

Tieu Tieu mỉm cười, thân nhiên nói sang chuyện khác: “Nói đến nghỉ ngơi, dạo này bay sang nhiều quốc gia khó tránh khỏi lệch múi giờ, có cảm giác mất cân bằng nội tiết tố.”

Cô ấy chuyển đề tài: “Đi về hưu chưa?”

Kỷ Tiệp Bắc buông tách cà phê: “Về rồi nhưng lại được mời trở lại.”

“Quá tốt rồi, về Bắc Kinh tôi tìm đi điều trị cho tôi,” Tieu Tieu lại vẫy tay gọi phục vụ tới: “Cho tôi một ly nước ấm, cảm ơn.”

Cô ấy tiếp tục lái nhai: “Thượng đế thật không công bằng với phụ nữ chúng tôi, đàn ông các anh chỉ cần liều mạng chú tâm vào sự nghiệp, càng già càng có nhiều tài sản, nhưng phụ nữ chúng tôi thì sao, thật vất vả mới đứng vững gót chân trong nghề, kết quả lại bị trong nhà giục kết hôn giục sinh con, qua tuổi 30 đã bị gọi là gái ế, sau 35 tuổi gần như không tìm được mối tốt, ngẫm lại thật đau lòng.”

Tieu Tieu xoa xoa trán: “Gần đây gặp áp lực lớn, cũng không ngủ đủ giấc, trong người hay bực bội, có khi mấy nhân viên bị tôi sai khiến mà tức chết.”

Cô ấy tự giễu: “Cảm giác bản thân như đang ở giai đoạn tiền mãn kinh.”

Kỷ Tiệp Bắc cười có lệ đáp: “Vậy đi tìm mẹ tôi xem sao.” Anh chuẩn bị kết thúc: “Cô muốn ngồi thêm một lúc nữa? Tôi lên tầng đây, một mình cô ấy ở trong phòng thể nào cũng buồn chán.”

Tieu Tieu đang định nói gì đó, trong lúc vô tình ánh mắt quét thấy một cô gái ngoài cửa sổ, dáng người cao gầy, làn da trắng sáng, mái tóc đen nhánh đồ dài như thác nước sau lưng, tuy nhiên không che khuất được cảnh đẹp sau lưng.

Cô ấy không chú ý cô gái kia trông thế nào, hấp dẫn cô ấy là bộ váy màu xanh lam trên người cô gái kia, kiểu dáng mới ra trong năm nay của nhãn hiệu nổi tiếng nào đó, bộ váy này đẹp lóa mắt, không ít quý phu nhân lẫn mình tinh đều muốn có nó.

Không phải có tiền là có thể mua được, dù mua được nếu không có dáng người thế kia thì cũng không dám mặc.

Tieu Tieu di chuyển tầm mắt, dừng lại trên gương mặt cô gái.

Cô ấy nhũn mảy, cảm giác cô gái trước mặt rất quen, chợt nhớ ra buổi chiều gặp ở sân bay, người phụ nữ của Kỷ Tiệp Bắc.

Cô mặc vào, làm bộ váy sang trọng bị hạ xuống một bậc.

Không phải bộ váy khiến cô trở nên đẹp hơn, mà là cô mặc bộ váy đẩy nó lên đến cảnh giới cao nhất của vẻ đẹp.

Kỷ Tiệp Bắc thấy Tieu Tieu thất thần, nhìn theo hướng mắt cô ấy.

Vừa thấy không sao, trái tim bỗng đập lỡ nhịp.

Hạ Mộc mặc chiếc váy và đi đôi giày cao gót anh mới mua, váy hai dây hơi mát mẻ, lộ một phần ba lưng, tuy cô thả tóc che đi một ít da, nhưng cảm giác như ả như hiện là dụ hoặc người nhất.

Nam nữ đi ngang qua đều bị cô hấp dẫn ánh nhìn, ngay cả ô – tô đi đường cũng chạy chậm lại.

Người trong xe hạ cửa xe xuống, liên tục ấn còi.

Hạ Mộc đi về phía chiếc ô – tô màu đen có rèm che.

Kỷ Tiệp Bắc không kịp đuổi theo, trực tiếp gọi cho cô, anh nhìn bóng người không chớp mắt.

Tieu Tieu dùng ánh mắt trên khuôn mặt Kỷ Tiệp Bắc, từ khi nào vì một người phụ nữ mà anh khản trương đến vậy?

Hạ Mộc chạy tới cửa xe, mở túi xách lấy ra đi động.

“Alo.”

“Giờ muộn rồi, em định đi đâu?”

Hạ Mộc biết anh ở quán cà phê nhìn thấy cô, cũng không quay đầu lại, trực tiếp mở cửa xe ngồi vào, “Cùng Trư Trư và Tư Đồ Đồng Đồng ra ngoài chơi một lát, chắc đến khuya mới về, anh đừng chờ em, không nói nữa, anh bận việc của anh đi.”

Cúp điện thoại.

Ô tô lẩn bánh, chậm chậm rời đi.

Kỷ Tiệp Bắc nhìn biển số xe, ngắm người, chiếc xe kia... là của Nhậm Ngạn Đông.

Bạn đang đọc truyện *Mãi Yêu Em Như Váy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 16

Edit: Mina

“Tur Đồ Đồng Đồng đâu?”

Trong xe, Hạ Mộc hỏi Trư Trư.

“Đang bám cậu tớ học đánh bài với cậu ấy, nói hai mươi mấy năm, chưa từng bị rung động bởi khí chất của một người như thế.” Trư Trư vô tâm vô phỉ: “Mà cậu tớ là dạng người...” Thờ dài: “Chắc, khí chất ấy à.”

Hạ Mộc: “...” Cười nói: “Có lẽ tình nhân trong mắt hóa Tây Thi.”

Trư Trư khá rồi rảnh: “Tớ chỉ sợ cậu tớ không có tâm tư kia.”

“Nói không chừng Tur Đồ Đồng Đồng chỉ nhất thời tâm huyết dâng trào, không phải cậu ấy thích soái ca sao?” Hạ Mộc trấn an cô ấy.

“Máu chó là cậu tớ không hề đẹp trai.” Trư Trư chọt xoay sang đối diện với Hạ Mộc: “Cậu nhìn tớ này, ngũ quan của cậu tớ với tớ giống nhau y đúc, xấu thôi rồi, Hạ Mộc, cậu tự hỏi lương tâm một cậu, tớ xinh không?”

“...”

Trư Trư che ngực: “Tốt xấu gì thì cậu cũng phải đỡ tớ chứ.”

Hạ Mộc cười: “Là cô bé xinh xắn nhất trong mắt tớ.”

“Ha ha.”

Trư Trư bật cười, lại bắt đầu phát sầu: “Không biết có phải bỗng dưng Đồng Đồng mắt bị mù không, chỉ mong trời tối quá nên cậu ấy không thấy rõ mặt của cậu tớ.”

“Đừng nói vậy, có đôi khi cảm giác không liên quan đến tướng mạo.” Hạ Mộc tò mò: “Hình như cậu rất hy vọng Tur Đồ Đồng Đồng làm vợ của cậu.”

“Tớ thì bình thường, chẳng qua sau này cậu tớ mà tìm một người tớ chương mắt, còn không bằng tìm Đồng Đồng, đến lúc đó tớ có thể bắt nạt hai bọn họ suốt ngày.”

Trư Trư lo lắng chính là: “Nhưng cậu tớ chưa chơi đủ đâu, muốn nghiêm túc tìm phụ nữ khá là khó.”

Thực ra, những cái đó đều không là vấn đề, vấn đề lớn nhất chính là Tur Đồ Đồng Đồng thuộc dạng đẹp thanh tú, nhưng cậu cô ấy lại thích đẹp quyền rũ mị hoặc.

Cô ấy buồn rầu muốn chết.

Khách sạn cách club không xa, trò chuyện một lát liền đến.

Hạ Mộc nói: “Tớ chưa đến nơi này bao giờ.” Trước nay Kỳ Tiệp Bắc không dẫn cô đến chơi những chỗ như này.

Trư Trư vỗ ngực bảo đảm: “Là nơi cực kỳ sạch sẽ, cậu nhìn tớ giống trẻ vị thành niên mà cậu tớ còn cho phép tớ mò tới đây chơi đó.”

Hạ Mộc hiểu cô ấy nói sạch sẽ nghĩa là gì, an tâm.

Tới tầng 3, giống lời Trư Trư nói, bầu không khí không tồi, ngay cả mùi thuốc lá cũng chỉ thoang thoảng, trong phòng có không ít nữ giới, dù không trang điểm đậm vẫn toát lên khí chất, hình như đều là bạn của cậu Trư Trư.

“Hey hey hey.” Trư Trư vỗ tay với cả phòng: “Các chú các dì, các anh các chị, cháu (em) đưa đại mỹ nữ đến rồi đây, mọi người đều lớn tuổi hơn cháu, làm gì cũng phải tự hỏi lòng mình trước nha.”

Nói, hếch cằm lên.

Hạ Mộc không hiểu Trư Trư có ý gì, bị mọi người nhìn chăm chăm, có chút xấu hổ.

“Hạ Mộc, cậu tới rồi.” Bên bàn mặt chực, Tur Đồ Đồng Đồng đang ngồi cạnh một người đàn ông xem bài, giương mắt về phía Hạ Mộc.

Hạ Mộc chú ý tới người đàn ông bên cạnh cô ấy, quả đúng là ngũ quan giống Trư Trư.

Chính xác mà nói không được coi là điển trai, nhưng gương mặt khỏe khoắn, quanh thân tản ra hương vị đàn ông.

“Đến đây, giới thiệu với mọi người một chút.” Trư Trư ôm cánh tay Hạ Mộc: “Đây là Hạ Mộc, bạn cùng phòng Đại học của cháu, là hoa hậu giảng đường kiêm học bá trong trường, cũng là nữ thần của cháu.”

Sau đó nghiêng đầu nói với Hạ Mộc: “Lát nữa bọn họ phải uống rượu phạt.”

Hạ Mộc: “??”

Trư Trư cười, đắc ý muốn chết: “Ban nãy tớ mượn xe của chú Ba, nói đi đón đại mỹ nữ khuynh thành, bọn họ còn khịt mũi khinh thường.”

Hạ Mộc thúc tay cô ấy, nhắc cô ấy nói năng phải để ý sắc mặt của những người trong phòng.

Trư Trư không quan tâm nhiều chuyện như vậy, chỉ lo nói một mình: “Tớ rất tức giận nha, trong con tức giận tớ liền thách thức bọn họ, nếu tợ thực sự đón được đại mỹ nữ khuynh nước khuynh thành, bọn họ sẽ phải uống hai ly rượu phạt, còn nếu không đạt được tiêu chuẩn mỹ nữ trong lòng bọn họ thì tối nay tớ sẽ mời khách.”

Trư Trư nhìn về phía những người ngồi ghế sofa bên kia: “Mấy người sờ ngực hỏi xem, có phải đại mỹ nữ đỉnh của đỉnh không?”

Nam giới liền tục nói phải phải phải, cười đùa bắt đầu rót rượu.

Nữ giới thì cười cười, cũng bắt đầu lấy ly rượu.

Trước đó cũng không nghĩ là đại mỹ nữ thật, sinh viên mới tốt nghiệp, có thể đẹp đến mức nào chứ, vừa rồi trong nháy mắt Hạ Mộc đẩy cửa bước vào, toàn bộ căn phòng lặng ngắt như tờ.

Không chỉ riêng cánh đàn ông, ngay cả mấy cô gái ở đây cũng bị chấn động.

Trước nay không thiếu người đẹp, nhưng làm cho tim người ta đập lỡ nhịp, lại muốn ngắm tiếp thì đã ít lại càng ít.

Cậu Trư Trư thả mặt chực trong tay xuống, cười: “Hạ Mộc muốn uống gì hay ăn chút hoa quả nào không?”

“Cậu tớ.” Trư Trư cười ha hả nói: “Cậu có thể gọi ‘cậu’ giống tớ, cũng có thể gọi ‘anh’ giống Đồng Đồng.”

Hai tai Trư Trư đỏ bừng lên: “Trư Trư, cậu đừng nói bừa.”

Cậu Trư Trư quát Trư Trư: “Cả ngày chỉ biết làm loạn.” Lại hòa nhã nói với Hạ Mộc: “Gọi tôi giống Trư Trư là được.” Ở trong mắt anh ta, bọn cô chỉ là đám con nít.

Hạ Mộc lễ phép gọi ‘cậu’.

Nhóm cậu Trư Trư tiếp tục chơi mặt chực, Trư Trư kéo tay Hạ Mộc nhỏ giọng nói: “Giới thiệu vài người cho cậu làm quen, tối nay có mấy người bạn của cậu ở Bắc Kinh tới đây, cũng là lần đầu tiên tớ gặp, bọn họ đều rất nổi tiếng, sau khi quen biết cậu có thể đi phòng vấn bọn họ.”

“Cảm ơn.”

“Khách sáo với tớ làm gì.”

“Chú Ba, cháu về rồi.” Trư Trư kéo Hạ Mộc vào tận trong khu nghỉ ngơi, có người uống rượu có người ca hát, còn có một nhóm người chơi trò chơi.

Đèn phòng mờ mờ, trước đó Hạ Mộc không nhìn rõ, không nghĩ tới lại gặp được Nhậm Ngạn Đông lần nữa, anh thân nhiên ngồi vắt chéo hai chân, lười biếng dựa vào sofa.

Trong đứng đắn lộ ra phong lưu gợi cảm.

Một mặt này Hạ Mộc chưa từng gặp qua.

Đúng lúc anh ngẩng đầu, ánh mắt hai người giao nhau.

Nhậm Ngạn Đông không né tránh, hơi gật đầu chào cô.

“Chú ba, giới thiệu với chú nhé.” Trư Trư giống hệt đứa bé, hưng phấn cực độ.

“Không cần.”

Không chỉ Trư Trư, Hạ Mộc cũng sững sốt, bầu không khí hơi xấu hổ.

Nhậm Ngạn Đông mỉm cười: “Tôi vẫn nhớ, Hạ Mộc.”

Không khí nháy mắt trở nên sinh động, Trư Trư bảo Hạ Mộc ngồi xuống bên phải Nhậm Ngạn Đông, cô ấy chạy sang bên trái Nhậm Ngạn Đông, “Thế vừa rồi chú có uống hai ly rượu phạt không?” Trư Trư nhất quyết không buông tha.

Uống là công nhận Hạ Mộc xinh đẹp.

Trư Trư nhìn chằm chằm Nhậm Ngạn Đông: “Chú Ba, nói thật.”

Nhậm Ngạn Đông liếc Hạ Mộc, cô đang lột vỏ quýt.

“Cháu nói xem?” Anh hỏi lại Trư Trư.

Trư Trư nghiêng đầu: “Sao cháu biết được.”

“Trẻ con, đừng ầm ĩ nữa, đi chơi đi.”

Trư Trư tròn trắng mắt, không vui ‘hừ’ một tiếng, cậu gọi cô ấy sang đó, “Ai, tới đây.” Cô ấy đáp, không quên nói với Nhậm Ngạn Đông: “Chú Ba, giúp cháu tiếp đón nữ thần của cháu một lát, cháu sẽ nhanh quay lại thôi.”

Cô ấy nhảy nhót tung tăng rời đi.

Lột vỏ quýt xong, Hạ Mộc tách mấy múi cho vào miệng, ngồi cạnh Nhậm Ngạn Đông, cô bỗng căng thẳng, cô vẫn luôn coi anh là thần tượng, có cơ hội, lại không biết phải nói gì.

Muốn nói khí thế đè ép người khác thì cô cũng đã khá quen với nó, anh không khác Kỳ Tiệp Bắc lắm.

Đến nỗi tại sao hồi hộp, cô nói không lên lời.

“Chưa không?” Thanh âm trầm thấp của Nhậm Ngạn Đông truyền đến.

“Hả?” Hạ Mộc hơi nghiêng mặt, không nghe rõ anh nói gì.

“Mùi vị thế nào?” Nhậm Ngạn Đông hỏi.

Hạ Mộc ăn ngay nói thật: “Không ngon lắm.”

Nhậm Ngạn Đông mỉm cười: “Tôi cố ý bảo phục vụ đi mua quýt chua.” Buổi tối uống rượu, trong miệng không có vị gì, như đang trong thời kì mang thai, đột nhiên muốn ăn chua.

Anh duỗi tay: “Còn thừa đưa cho tôi.”

Hạ Mộc: “...”

Ăn phần thừa của cô, có hơi ngại ngùng.

Tìm lý do sút sẹ, cô nói: “Không sao, chua một chút mới có nhiều vitamin.”

Nhậm Ngạn Đông không cố ép, cũng cầm lấy một quả quýt.

Lúc sau hai người không nói chuyện.

Gian phòng ồn ào náo nhiệt, duy chỉ có phía bọn họ là yên tĩnh.

“Tam ca, sao không đi đánh bài?” Có một cô gái xinh đẹp bưng ly rượu qua đây ngồi.

“Không phải đối thủ của tôi, đánh không thú vị.” Nhậm Ngạn Đông nửa nói giỡn.

“Tôi đánh với anh?”

“Thôi, thua nhiều mất mặt lắm.”

Người đẹp cười, “Nào, Tam ca, kính anh một ly.” Cô gái nâng ly rượu.

Nhậm Ngạn Đông xua xua tay: “Buổi tối xã giao uống không ít, vừa nãy lại uống thêm hai ly rượu phạt, giờ không uống nổi nữa.”

Hạ Mộc ngừng lại, không khỏi liếc anh một cái, tiếp tục ăn quýt.

Di động rung vài cái, cô lấy ra, là tổng biên tập gửi tới: *[Đã nghĩ ra cần chọn đề tài gì để viết bài chưa?]*

Hạ Mộc: “...”

Hơn mười ngày nữa mới đi làm, cô căn bản không suy xét đến việc này.

Hỏi âm: *[Chưa ạ.]*

Tổng biên tập: *[Bên chỗ chị có một cái, nhưng tương đối có tính khiêu chiến, nhìn em không ngốc, định để em thử xem sao.]*

Hạ Mộc: *[Cảm ơn tổng biên tập.]*

Tổng biên tập: *[Đừng vội cảm ơn chị, chờ chị nói hết, em không máng chị, chị đây đã cảm kích rồi.]*

Hạ Mộc bị ghen, xem ra không phải tương đối có tính khiêu chiến.

Tổng biên tập gửi tới: [*Tin tức thu mua của tập đoàn Tiêu Hoa và tập đoàn Viễn Đông, em có thể đào sâu, nhất là Tiêu Tiêu của tập đoàn Tiêu Hoa và Nhậm Ngạn Đông của tập đoàn Viễn Đông, viết thành đề tài đưa tin.*]

Hạ Mộc nhìn chằm chằm tin nhắn này một hồi lâu.

Muốn đưa tin về đề tài này thì phải viết vừa có chiều sâu vừa có điểm sáng, quá khó.

Cô không khỏi liếc mắt nhìn Nhậm Ngạn Đông, anh đang cúi đầu xem di động.

Nhậm Ngạn Đông có tiếng không mua báo truyền thông, ngoại trừ talk show nào đó của CCTV anh cho MC mặt mũi, sau lần đó, với những truyền thông khác, mặc kệ có ai thông qua quan hệ tìm được anh, anh đều cự tuyệt không chút do dự.

Còn bên phía tập đoàn Tiêu Hoa, càng phức tạp hơn.

Trọng điểm là người phụ nữ tên Tiêu Tiêu này có địch ý sâu sắc với cô, muốn lấy tư liệu từ chỗ cô ấy để viết bài thật giống như leo lên đỉnh núi Everest, trắc trở từng điệp.

Dù trải qua bao khó khăn, cũng không nhất định có thể leo tới đỉnh núi.

Gần cửa phòng xôn xao xôn xao.

Hạ Mộc không suy nghĩ nữa, ngẩng đầu nhìn sang, dáng người Kỷ Tiệp Bắc đập thẳng vào mắt.

Anh liếc nhìn xung quanh, dường như đang tìm người, lúc nhìn về phía này, cô và anh chạm tầm mắt, anh nhìn đôi mắt cô, mặt không biểu cảm, rồi lại thản nhiên thu về.

Kỷ Tiệp Bắc không lại đây ngồi mà ngồi xuống bên chỗ cậu Trư Trư, hai người thản nhiên nói chuyện phiếm.

Có một cô gái tóc ngắn xinh đẹp khí chất giỏi giang đi tới, trong tay cầm hai ly rượu, có vẻ không quen biết Kỷ Tiệp Bắc, cậu Trư Trư giới thiệu hai người với nhau, cô gái tóc ngắn đưa một ly rượu vang đỏ cho Kỷ Tiệp Bắc.

Kỷ Tiệp Bắc cầm ly chân dài, khẽ chạm ly với cô gái.

Anh hơi ngửa đầu, nhấp một ngụm.

Không biết mỹ nữ tóc ngắn nói gì, khóe môi anh mỉm cười.

Lần đầu tiên Hạ Mộc cẩn thận quan sát anh, động tác giờ tay nhắc chân đều làm người ta mê mẩn.

Tối nay không chỉ Nhậm Ngạn Đông, ngay cả Kỷ Tiệp Bắc đều khiến cô cảm thấy lạ lẫm, trường hợp như vậy, là thế giới cô mãi mãi không thể với tới, nhưng lại là một mặt chân thật nhất của Nhậm Ngạn Đông và Kỷ Tiệp Bắc.

Thế giới của cô, bọn họ liếc mắt một cái là nhìn thấy đáy, nhưng của bọn họ, cô liều mạng cố gắng cũng chỉ nhìn thấy một góc.

“Hạ Mộc, muốn qua đây đánh bài không? Bọn tớ lại mở một ván khác.” Trư Trư gọi cô.

“Không chơi.”

“Chơi đi mà.” Trư Trư làm nũng.

“Sợ cậu thua sạch.”

Mọi người: “...”

“Chà, lão Tam” Cậu Trư Trư nhìn về phía cô, tầm mắt dừng trên người Nhậm Ngạn Đông: “Không nghĩ tới có người còn khủng bố hơn cả anh, nếu không anh với Hạ Mộc so tài chút, cũng để bọn tôi mở rộng tầm mắt một lần.”

Nhậm Ngạn Đông nhìn Hạ Mộc, như đang trung cầu ý kiến của cô.

Vừa rồi anh thực sự không có hứng thú, tuy nhiên bây giờ đánh hai ván cũng không phải không thể.

Ngay sau đó nghe thấy Hạ Mộc khẽ nói: “Tôi không biết đánh bài.”

Nhậm Ngạn Đông: “...” Anh xoay mặt nói với cậu Trư Trư: “Hôm nay tôi không ổn lắm, bị thua rất mất mặt, lần sau anh đến Bắc Kinh, chúng ta lại tụ tập.”

Trư Trư tiếc nuối chu miệng, xoay mặt tìm những người khác tạo nhóm chơi mới, việc này cứ thế trôi qua.

Kỷ Tiệp Bắc ngẫu nhiên sẽ đáp lại hai câu với người bên cạnh, lơ đãng.

Anh thỉnh thoảng nhìn về phía Hạ Mộc, cô không hề nhìn anh, Nhậm Ngạn Đông vẫn luôn nói chuyện phiếm với người ngồi kế bên, cô thì yên tĩnh ngồi một bên.

Không biết đang nghĩ gì.

Anh gửi tin nhắn cho cô: [*Đến ngồi cạnh anh.*]

Tin nhắn gửi đi, anh ngẩng đầu nhìn cô.

Hạ Mộc nhìn di động, không trả lời, chuyển sang âm tĩnh cất vào túi xách.

Kỷ Tiệp Bắc: “...”

Anh như có suy tư nhìn cô chằm chằm.

Rõ ràng đáng về này của cô là đang giận anh, trách anh trước 11 giờ không về phòng.

Bên kia có một nhóm người bắt đầu chơi trò chơi, gọi Kỷ Tiệp Bắc chơi cùng.

Bọn họ chỉ mời cho có, mỗi lần chơi, anh và Nhậm Ngạn Đông đều không tham dự, nào ngờ lần này anh lại đồng ý.

Có người vẫn không tin: “Thật hay đùa thế?”

Kỷ Tiệp Bắc đứng dậy đi đến đó: “Không phải tôi qua đây rồi sao?”

Có người cười hỏi: “Lần nào cậu cũng chê chúng tôi dung tục, tối nay bị cái gì kích thích vậy?”

Kỷ Tiệp Bắc không đáp, tìm vị trí ngồi xuống.

Hạ Mộc không rõ quy tắc trò chơi, nhỏ giọng hỏi Nhậm Ngạn Đông: “Người thua bị phạt làm gì?”

Nhậm Ngạn Đông nhìn cô: “Cùng một cô gái không quen biết hôn môi.”

Hạ Mộc: “...”

Cô bắt giắc co ngón tay lại.

Bạn đang đọc truyện *Mãi Yêu Em Như Váy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Edit: Mina

Kỷ Tiệp Bắc tới tham gia trò chơi, bên kia tạm dừng đánh bài, đều lại đây xem náo nhiệt.

Trư Trư hưng phấn thôi rồi, cô ấy không quen Kỷ Tiệp Bắc, tuy là lần đầu gặp, biết anh là bạn trai của Viên Dịch Lâm, vẫn không khỏi bát quái: “Chú Kỷ, chú chơi trò này, không sợ bạn gái giận à?”

Còn cười uy hiếp anh: “Lát nữa chú hôn môi, cháu phải quay video mới được, hừ hừ.”

Kỷ Tiệp Bắc ngược mắt, “Biết bạn gái tôi là ai?”

Trư Trư gật đầu liên tục: “Biết chứ, là tiểu mỹ nữ của học viện bọn cháu, Viên Dịch Lâm.”

Kỷ Tiệp Bắc: “...” Bất giác nhìn về phía Hạ Mộc, xem ra cô chưa nói thật với bạn cùng phòng.

Anh cười nhạt: “Sao tôi không biết?”

Trư Trư nghiêng đầu: “Đừng gạt cháu, biết ngay chú sợ cháu quay video mà.”

Trò chơi bắt đầu, Kỷ Tiệp Bắc cũng không rảnh trò chuyện cùng cô ấy.

Cậu Trư Trư vỗ vỗ Trư Trư: “Cháu cứ riu rít riu rít, lần sau không mang cháu tới nữa.”

“Không nói không nói.” Trư Trư dựa vào người cậu, xem bọn họ chơi.

Hạ Mộc yên tĩnh ngồi một bên, không nói lời nào, cũng không hiếu kỳ, tay lật vỏ quýt, không nhìn ra cô đang nghĩ gì, Nhậm Ngạn Đông ngồi cạnh cô càng yên

lặng hơn, vẫn luôn nhìn di động, có lẽ đang đọc mail.

Hai người đều trầm mặc ít nói, nhìn qua rất xứng đôi.

Cậu chủ động tìm đề tài: “Hạ Mộc có bạn trai chưa?”

Hạ Mộc ngẩng đầu, mỉm cười: “Có cũng như không.”

Cậu: “...”

Động tác trên tay Nhậm Ngạn Đông ngừng lại, rồi lại tiếp tục gõ chữ.

Kỷ Tiệp Bắc quét mắt nhìn cô, có cũng như không?

Cậu cười: “Xem ra chàng trai này cần phải dạy dỗ, nếu vẫn không nghe lời, vậy thì chúng ta bỏ cậu ta đi, cậu lại giới thiệu cho cháu người khác, chắc chắn hơn hẳn cậu bạn trai có cũng như không kia.”

Trư Trư thích nhất là chuyện náo nhiệt, vội chen vào: “Cậu, cậu muốn giới thiệu Hạ Mộc với ai?” Nói không ngừng: “Giới thiệu sớm đi, bạn trai của Hạ Mộc ấy à, cháu nhìn không thuận mắt tạo nào, không ra dáng đàn ông gì cả, không biết gánh vác, thật không xứng với Hạ Mộc của chúng ta mà.”

Kỷ Tiệp Bắc liếc Trư Trư: “Cháu gặp bạn trai của cô ấy rồi?”

“Chưa, nhưng lúc Hạ Mộc bị mấy lời đồn quấy nhiễu cũng chẳng thấy anh ta ra mặt giúp đỡ, dù sao thì trong lòng cháu rất khinh thường loại đàn ông như vậy, mọi lý do đều là lời nói nhảm...”

Còn chưa dứt lời, đã bị cậu đánh cho hai cái: “Con gái con đũa mà ăn nói thô lỗ thế, học của ai không biết!”

Trư Trư dùng sức bấm cậu một cái, tiếp tục phân tích với Kỷ Tiệp Bắc: “Chú Kỷ, chú nói loại đàn ông như vậy cứ giữ không bỏ để làm gì?”

Kỷ Tiệp Bắc cười khẽ, không lên tiếng.

Trư Trư lại quán lấy cậu: “Ài, nói mau nói mau, cậu định giới thiệu nữ thần của cháu cho ai?”

Cậu không nói: “Trẻ con đừng xía vào chuyện của người lớn.” Vốn anh ta định tác hợp cho Hạ Mộc và Nhậm Ngạn Đông, không nghĩ tới Hạ Mộc có bạn trai rồi nên anh ta cũng không nhiều lời nữa.

Trư Trư vô tâm vô phổi: “Hạ Mộc, nếu ngày nào đó cậu chia tay bạn trai, tớ sẽ làm mối cho cậu với chú Ba của chúng ta, tớ cảm thấy hai người rất có tướng phu thê.”

Hạ Mộc: “...”

Nhậm Ngạn Đông ngược mắt nhìn Trư Trư, Trư Trư nghịch ngợm thề lười.

Cậu dùng sức xoa đầu cô ấy: “Uống chút rượu vang liền không quản nổi cái miệng của mình phải không?”

“Ai nha, cậu nhẹ tay chút!” Trư Trư phát tay cậu.

Trường hợp xấu hổ bị kết quả trò chơi đánh vỡ, “Ai thua?” Trư Trư tò mò.

“Chú Kỷ của cháu.”

Trư Trư vội cầm di động, “Cháu phải quay video, phải quay video.” Vài người khác cũng xôn xao theo.

Bọn họ muốn nhìn xem Kỷ Tiệp Bắc sẽ hôn ai, vừa rồi Trư Trư nói anh có bạn gái, ban đầu bọn họ bán tín bán nghi, sau lại Kỷ Tiệp Bắc không nói có hay không, bọn họ coi như anh ngầm thừa nhận.

Bọn họ thì không sao, có bạn gái vẫn có thể hôn người khác được, nhưng đời sống riêng tư của Nhậm Ngạn Đông và Kỷ Tiệp Bắc khá lành mạnh, sẽ không làm vậy.

Bọn họ huyết sáo, có người hỏi Kỷ Tiệp Bắc: “Nghĩ ra hôn ai chưa?”

“Chắc chắn là Vạn Hi.”

“Chọn Vạn Hi đi, Vạn Hi nên thoát độc thân rồi.”

“Tôi nghĩ thế này.” Cậu Trư Trư theo chân bọn họ đùa một câu, anh ta nói: “Tiệp Bắc, tối nay cậu cũng có thể cho Vạn Hi của chúng tôi mặt mũi, cùng cô ấy uống rượu phạt.”

“Vạn Hi, cậu sướng nha, qua đây đi, các cậu môn đăng hộ đối, tranh thủ hôn đính ước ha.”

“Đừng đùa.” Vạn Hi đỏ mặt.

Hạ Mộc đang cúi đầu ăn quýt, không cần nhìn cũng biết Vạn Hi trong miệng những người đó là ai, chính là cô gái tóc ngắn xinh đẹp ban nãy.

Nếu anh dám hôn Vạn Hi kia, tối nay bọn họ liền kết thúc.

Không ai đáng giá để cô chịu uất ức, bao gồm cả Kỳ Tiệp Bắc.

Có người không chê lớn chuyện, đùa giỡn: “Tối nay chúng ta chơi kích thích chút, chúng ta bỏ lần phạt Kỳ Tiệp Bắc sang một bên đã, chơi thêm ván nữa, nếu cậu ta thua tiếp thì để cậu ta với Vạn Hi hôn lưỡi, thế nào?”

Chưa đợi người khác đáp, người nọ đã tự hỏi tự trả lời: “Tôi thấy rất được.”

Cậu Trư Trư cười nói: “Tất nhiên, tôi đại diện mọi người tán thành.”

Nhưng vừa rồi Vạn Hi nói đừng đùa, anh ta không xác định Vạn Hi muốn chơi trò này không, cho mọi người bậc thang: “Còn việc sau khi thua Tiệp Bắc hôn ai thì để tự cậu ta chọn, cái này không có quy định.”

Kỳ Tiệp Bắc châm điều thuốc nhét vào miệng, không nói không rằng, bắt đầu tráo bài.

Đây là ngầm đồng ý lát nữa thua sẽ tìm một cô gái hôn lưỡi.

Anh làm động tác tráo bài cũng khiến người ta rung động, hai tai Vạn Hi đỏ bừng, khuê mật ngồi cạnh cô ấy đưa cho cô ấy một cái kẹo cao su, nhướn mày với cô ấy, “Vui về hưởng thụ.”

“Qua chỗ khác đi, tớ không chơi trò này.” Cô ấy khẩu thị tâm phi nói.

Kỳ thực trong lòng không xác định Kỳ Tiệp Bắc có chọn cô ấy hay không, nhờ tự mình đa tình thì thật khó xử.

Tráo bài xong, Kỳ Tiệp Bắc thổi điều thuốc, khói xanh lam phun ra từ khoang mũi, nháy mắt tan biến trong căn phòng yên tĩnh.

Anh xoay đầu hỏi cậu Trư Trư: “Quy tắc trò chơi là người thua cùng một cô gái không quen biết hôn môi?”

Cậu Trư Trư cười: “Ông trời, chơi đến bây giờ rồi mà anh vẫn không biết quy tắc trò chơi? Anh nói rồi cuộc trái tim anh chạy đến chỗ mỹ nữ nào rồi ah?”

Chế nhạo xong lại trả lời anh: “Quy tắc cũ, vạn năm không đổi.” Cười: “Dù sao tối nay trong phòng này toàn là những mỹ nữ lần đầu anh gặp mặt, ngoại trừ hai bạn nhỏ này của chúng ta, anh hôn ai cũng được.”

Anh ta chỉ chỉ Trư Trư và Tư Đồ Đồng Đồng.

Hạ Mộc bị anh ta quên mất, có thể là do Hạ Mộc ăn mặc quá thành thực gọi cảm.

Bắt đầu ván bài thứ hai.

Nhậm Ngạn Đông đã hồi âm văn kiện xong, cất di động, liếc nhìn Hạ Mộc, cô lặng yên như bức tranh vẽ cô gái.

Anh nghĩ có thể là do mình ăn uống no nê, say rượu.

Tối nay cứ phải xen vào chuyện của người khác.

Hỏi Hạ Mộc: “Muốn xuống lầu dưới chơi không?”

Hạ Mộc nghiêng đầu, ánh mắt nghi hoặc: “Lầu dưới?”

“Ừ, quán bar, náo nhiệt hơn ở đây, tôi mời em uống rượu.” Nhậm Ngạn Đông nhìn cô.

Hạ Mộc do dự cuối cùng lắc đầu: “Cảm ơn.”

Cô sẽ không vì bất cứ người nào mà sa đọa, tâm tình không tốt có quá nhiều cách để giải tỏa, cô không muốn đi mua say.

Nhậm Ngạn Đông biết cô ngồi đây chỉ chịu dày vò, không ai biết rốt cuộc Kỳ Tiệp Bắc sẽ hôn cô gái nào.

Đờ cho cô khỏi lo lắng: “Biết tại sao tôi ngồi cùng chuyến bay với em, lại còn ngồi cùng một khoang không?”

Hạ Mộc sùng sốt, lắc đầu.

Nhậm Ngạn Đông: “Là Kỳ Tiệp Bắc nhờ tôi đặt vé, cậu ta không mua được vé hạng nhất.”

Hạ Mộc bừng tỉnh, thì ra anh biết chuyện của cô và Kỳ Tiệp Bắc.

Thế nên anh mời cô xuống lầu uống rượu, là để giải vây cho cô?

Nhậm Ngạn Đông mỉm cười: “Đang do dự cái gì? Cảm thấy lợi dụng tôi rất không có đạo đức?”

Hạ Mộc: “Tôi suy nghĩ phải lợi dụng anh như nào cho có lợi nhất.”

Nhậm Ngạn Đông bị ghen, bật cười.

Hạ Mộc nhìn đi chỗ khác, người đàn ông này cười rộ lên khó có cô gái nào có thể chống đỡ nổi.

Nhậm Ngạn Đông khẽ nhếch cằm: “Đi thôi.”

Hạ Mộc lấy túi xách đi theo sau lưng anh, đến nổi lát nữa Kỳ Tiệp Bắc hôn ai, chắc chắn Trư Trư sẽ kể lại.

“Oa, chú Ba, chú định dẫn nữ thân của cháu đi đâu?” Trư Trư hoảng sợ la hét.

Trư Trư hô to, mọi tầm mắt đều tập trung đến bên này.

Tuấn nam mỹ nữ, nhìn rất đẹp đôi.

Có người cười: “Trư Trư nói không sai, hai người các cậu đúng là có tướng phu thê.”

“Này, hai người đi đâu đấy?” Trư Trư hỏi lại lần nữa.

Không đợi Nhậm Ngạn Đông đáp, Hạ Mộc đã tiếp lời: “Đi bờ sông ngắm cảnh với Tam ca, lát nữa lại lên đây tìm cậu và Đồng Đồng.”

Sắc mặt Kỳ Tiệp Bắc hơi thay đổi, giờ khắc này mọi lý trí của anh đều hồng bét, đập điếu thuốc, vứt cây bài trong tay đi.

“O, anh, anh có ý gì?”

“Tôi nhận thua.”

“Anh, tối nay anh có ý thua đúng không?”

“Vạn Hi, Vạn Hi, cô cân nhắc chút, muốn hôn đính ước với Tiệp Bắc của chúng tôi không.”

Kỳ Tiệp Bắc đứng dậy, đúng lúc Nhậm Ngạn Đông và Hạ Mộc đi về phía anh, anh tiến lên hai bước, một tay túm Hạ Mộc lại.

Tất cả mọi người kinh ngạc rớt cằm.

Cảm giác giây tiếp theo Kỳ Tiệp Bắc và Nhậm Ngạn Đông sẽ đánh nhau.

Trư Trư hô to: “Ôi, chú Kỳ, không phải chú muốn hôn Hạ Mộc đấy chứ, cậu ấy có bạn trai rồi, chú không thể hôn cậu ấy!”

Hạ Mộc bị anh siết chặt cánh tay, chưa kịp phản ứng, Kỳ Tiệp Bắc đã cúi người, giữ cằm cô, hôn xuống, ngậm lấy môi cô, đầu lưỡi chọc vào hàm răng cô.

Đại não bỗng trống rỗng, quanh người toàn là mùi hương quen thuộc trên người anh.

Cả phòng bùng nổ, có tiếng xuyết xoa, có tiếng huyệt sáo.

“Ai ôi, anh, chắc không phải anh tắm tía em gái Hạ Mộc trước rồi chứ?”

Kỳ Tiệp Bắc buông Hạ Mộc ra, quay đầu lại nói với bọn họ: “Chẳng thế thì sao? Tại sao tôi phải chơi trò này?”

Vì thua sẽ được hôn cô.

Trư Trư như bị điên rồi, muốn tiến lên đánh Kỳ Tiệp Bắc, “Kỳ Tiệp Bắc, chú ức hiếp người quá đáng! Tôi đã nói Hạ Mộc có bạn trai rồi mà, chính chú cũng có bạn gái, chú muốn vui đùa thì kệ chứ, làm gì phải bắt nạt Hạ Mộc!”

Cô ấy vẫn nhớ lúc ấy những bạn học của Viên Dịch Lâm chửi bới sau lưng Hạ Mộc ra sao, nói Hạ Mộc thích câu dẫn bạn trai của người khác, nhưng rõ ràng là những tên đó không biết xấu hổ.

Nói xong, Trư Trư vọt tới bên người Kỳ Tiệp Bắc, vừa mới túm được người đã bị Tư Đồ Đồng Đồng giữ lại, Kỳ Tiệp Bắc cũng bị cậu Trư Trư đẩy sang một bên, bầu không khí trong phòng ngập tràn gượng gạo.

Hạ Mộc nhìn Kỳ Tiệp Bắc, muốn biết anh hóa giải khó xử này ra sao.

Kỳ Tiệp Bắc nhìn Trư Trư như hận không thể xé anh thành trăm mảnh, không biết nói sao, cười cười, “Trẻ con đừng làm ầm, nữ thân của cháu là bạn gái của tôi, chúng tôi ở bên nhau lâu rồi.”

Trư Trư dùng ánh mắt như muốn xèo thịt anh, hiển nhiên không tin chuyện hoang đường anh nói.

Kỳ Tiệp Bắc hỏi cô ấy: “Ngày mai chúng tôi đi nước Đức, Hạ Mộc không nói với cô?”

Trư Trư sùng sốt, “Thế sao chú lại là bạn gái của Viên Dịch Lâm?” Nói xong cắn cắn đầu lưỡi, bị tức đến u mê, nói không suy nghĩ, cô ấy sửa đúng, “Thế sao chú lại là bạn trai của Viên Dịch Lâm?”

“Việc này chờ Hạ Mộc có thời gian sẽ giải thích tỉ mỉ cho cháu.” Ký Tiệp Bắc chỉnh lại áo sơ mi.

Trư Trư tin mới là lạ, “Chú cứ nói bừa! Chú với Hạ Mộc mà là một đôi, tại sao vừa rồi tôi nói chú là bạn trai của Viên Dịch Lâm chú không nói chú có bạn gái! Chắc chắn trong lòng chú có quý!”

Ký Tiệp Bắc: “Nói không phải bạn trai của Viên Dịch Lâm, không phải cháu cũng sẽ không tin sao?” Anh vô cùng bất lực, nói chuyện với cô bé không có đầu óc quả là tra tấn người khác.

Trư Trư nhất quyết không tha: “Vậy thì chú phải nói rõ bạn gái chú là Hạ Mộc chứ!”

Ký Tiệp Bắc không nói ra chuyện Hạ Mộc đang ghen đối anh, mỉm cười: “Nói rồi hôn cô ấy kiểu gì?”

Trư Trư nói không lại, trừng anh.

Cô ấy vẫn không tin lời của Ký Tiệp Bắc, cảm thấy bọn đàn ông nói dối đến độ có thể hạ bút thành văn, cố giữ bình tĩnh, cô ấy kéo Hạ Mộc qua một bên.

Trong phòng đều là những người đã trải việc đời, tuy đáy lòng ngứa ngáy khó chịu, muốn biết Ký Tiệp Bắc và Nhậm Ngạn Đông tiếp theo sẽ làm gì, không nghĩ lại nhặt nhều như vậy.

Bọn họ lại tiếp tục vui đùa âm ỉ bắt đầu chơi trò chơi, dường như khúc nhạc dạo vừa rồi chưa từng xảy ra.

Tư Đồ Đồng Đồng và Trư Trư chớp chớp mắt nhìn Hạ Mộc, hai cô ấy đang trong trạng thái lơ mơ.

Hạ Mộc thờ dài: “Xin lỗi, giấu hai cậu thời gian dài như vậy.”

Trư Trư vội vàng lắc đầu: “Hạ Mộc, không sao, cậu đừng tự trách, bọn tớ biết cậu có điều khó nói, rốt cuộc với thân phận của Ký Tiệp Bắc, nếu anh ta không chủ động thừa nhận mối quan hệ của các cậu, cậu đâu còn cách nào khác.”

Tư Đồ Đồng Đồng vuốt vuốt mái tóc dài của Hạ Mộc: “Vừa rồi chắc cậu rất tủi thân phải không?”

Trư Trư nhẹ nhàng ôm Hạ Mộc một cái: “Giờ thì tốt rồi, Ký Tiệp Bắc đã nói cậu là bạn gái của anh ta.”

Hạ Mộc cũng ôm cô ấy: “Cảm ơn.”

“Đi thôi, chúng ta đi hát hò nào.” Tư Đồ Đồng Đồng kéo các cô ấy vào khu Karaoke.

Bên phía Nhậm Ngạn Đông, anh cũng không xuống lầu, ngồi xuống cạnh cậu Trư Trư.

Cậu Trư Trư liếc anh một cái: “Anh sớm biết chuyện của Hạ Mộc và Ký Tiệp Bắc phải không?”

Nhậm Ngạn Đông ‘Ừ’ một tiếng, châm thuốc.

Cậu Trư Trư cười: “Anh không sợ lát nữa Tiệp Bắc tìm anh đánh nhau một trận? Cũng chỉ có Ký Tiệp Bắc giữ được bình tĩnh, đối lại là tôi, biết là bạn gái của tôi mà anh còn cố ý giờ trò dẫn cô ấy ra ngoài thì chắc chắn tôi phải đánh anh, đánh chết mới thôi.”

Nhậm Ngạn Đông rút thuốc lá một hơi, nói: “Thế nên tôi chưa bao giờ tìm công ty nhỏ của anh để bàn chuyện làm ăn.”

“Cút!”

Nhậm Ngạn Đông cười.

Ký Tiệp Bắc đã bình tĩnh lại, mọi lý trí trở về, anh bảo phục vụ đổ hai ly rượu vang, cầm ly chân dài đến chỗ Nhậm Ngạn Đông.

Ký Tiệp Bắc đưa cho Nhậm Ngạn Đông một ly rượu vang, khẽ chạm ly: “Cảm ơn.”

Nhậm Ngạn Đông mỉm cười: “Chuyện nhỏ không tốn sức.”

Đến nỗi Ký Tiệp Bắc cảm ơn anh cái gì, ai mà biết.

Cảm ơn anh mua vé máy bay?

Chắc chắn không phải.

Chuyện vé máy bay lúc tối Ký Tiệp Bắc đã tỏ lòng cảm ơn.

Có lẽ Ký Tiệp Bắc muốn nói: *Nhậm Ngạn Đông con mẹ nó anh ăn no căng bụng muốn dẫn Hạ Mộc đi ngắm sông à!*

Cậu Trư Trư lười biếng dựa vào sofa, như có suy tư nhìn hai người họ, ngoài mặt bình tĩnh hòa khí, trong không khí lại giương cung bạt kiếm.

Lúc sau Ký Tiệp Bắc và Nhậm Ngạn Đông không ai nói chuyện, hai người lắc lắc ly rượu, uống một hơi cạn sạch ly rượu vang.

Bạn đang đọc truyện *Mãi Yêu Em Như Vậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Edit: Mina

Trư Trư và Tư Đồ Đồng Đồng tập trung hát mấy bài ca tình thâm, không biết nên an ủi Hạ Mộc ra sao, chỉ đành không quấy rầy cô.

Hạ Mộc yên lặng ngồi trên ghế sofa, hòa hoãn lại lại cầm một quả quýt lột vỏ.

Không biết tối nay cô đã ăn bao nhiêu quả, trước kia cô không ăn nhiều hoa quả chua như vậy.

Trong lúc suy nghĩ miên man, đồ vật trong tay cũng thành thứ tiêu khiển, bỗng dưng có cảm giác an toàn.

Trước người đột nhiên bị bóng đen bao phủ, cô không nhìn thấy là ai, hơi thở trên người anh cô đã quá quen thuộc, nhưng hiện tại không muốn nhìn thấy anh.

“Không phải em không thích ăn đồ chua sao?” Kỳ Tiệp Bắc cúi người, một tay chống ghế sofa sau lưng cô, gần như ôm trọn cả người cô.

Hạ Mộc không để ý tới anh, tách một múi quýt ăn, quả quýt này chua hơn mấy quả quýt vừa ăn.

Cô nhúm mày, khó khăn nuốt xuống.

Suýt nữa chua chết cô.

Kỳ Tiệp Bắc nói: “Chua thì để anh hộ.”

Duỗi tay muốn lấy quả quýt trong tay cô.

Hạ Mộc ngẩng đầu, Kỳ Tiệp Bắc chưa kịp phản ứng lại, cô đã bóp miệng anh, thô lỗ nhét gần hết cả quả quýt vào miệng anh.

Kỳ Tiệp Bắc: “...”

Cô đang nổi nóng, anh chỉ có thể nhường nhịn cô.

Cô nhét vào miệng anh, anh phải xử lý chúng.

Cho dù là quả chanh, anh cũng phải nuốt hết.

Sau khi nuốt xong, Kỳ Tiệp Bắc thăm mắng người mua quýt một trăm lần.

Sao không mua loại quýt vừa ngon vừa ngọt mà lại mua loại vừa chua vừa chát như này.

Kỳ Tiệp Bắc cúi đầu hôn lên môi Hạ Mộc: “Muốn nghe hát không, anh hát cho em nghe.”

“Ồn.” Hạ Mộc thấy quá phiền, dùng sức đẩy anh ra, “Đừng chần em.”

Kỳ Tiệp Bắc bất đắc dĩ cười: “Anh chần gì em?”

“Chần em ngắm nam thần của em.”

Kỳ Tiệp Bắc bị ghen, “Không phải nam thần ở trước mặt em à? Đèn phòng tối, em phải nhìn cho kĩ, anh mới là nam thần trong lòng em.” Nói xong còn đung đưa mắt cô.

Hạ Mộc: “Không biết xấu hổ!”

Kỳ Tiệp Bắc cười, vừa rồi nói xong ngay cả anh cũng nổi da gà toàn thân.

Anh xoa xoa trán, có lẽ buổi tối uống nhiều rượu quá chẳng.

Bên kia.

Nhậm Ngạn Đông thu hồi tầm mắt, không khéo, ban nãy vô tình liếc qua thấy một màn thân mật của họ.

“Không phải tối nay anh biết Hạ Mộc tới đây nên cố ý mua quýt cho cô ấy ăn chứ?” Khóe môi cậu Trư Trư nhếch cao như không chê lớn chuyện.

Nhậm Ngạn Đông liếc anh ta một cái: “Đầu anh bị hỏng rồi?”

Cậu Trư Trư sờ sờ đầu: “Tôi hông hay không khó mà nói, nhưng chắc chắn anh bị hông.”

Nhậm Ngạn Đông: “...”

Cậu Trư Trư lắc đầu, không nói thêm gì nữa, uống cạn ly rượu vang, nói với mấy người trong phòng, thời gian không còn sớm, nên đến giờ giải tán rồi chứ?

Mọi người tò mò, hiện tại mới là mấy giờ, không phải trước kia 3, 4 giờ còn chề sớm sao?

Sau lại nghĩ, Nhậm Ngạn Đông và Kỳ Tiệp Bắc tụ lại một chỗ cũng khá khó xử, trăm miệng một lời nói chơi đến đây thôi liền giải tán.

Hạ Mộc, Trư Trư và Tư Đồ Đồng Đồng chào tạm biệt, đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Đi chưa được hai bước đã bị Kỳ Tiệp Bắc bắt lấy tay phải, cô ngẩn ra, không quen.

Anh thường dùng tay phải dắt tay trái cô.

Kỳ Tiệp Bắc cầm tay cô đến chỗ Nhậm Ngạn Đông, cậu Trư Trư và Nhậm Ngạn Đông vừa đứng dậy, cũng chuẩn bị rời đi.

“Gây phiền phức cho anh rồi.” Kỳ Tiệp Bắc vỗ vỗ bả vai cậu Trư Trư.

Cậu Trư Trư cười: “Bạn bè với nhau cả, nói lời khách sáo làm gì.”

Kỳ Tiệp Bắc dừng ánh mắt trên người Nhậm Ngạn Đông, Nhậm Ngạn Đông cũng nhìn anh, hai người khẽ gật đầu, gần như đồng thời vươn tay phải, nắm nhẹ.

Ngay sau đó tách ra.

Hạ Mộc không nhìn hai người họ, cô cố gắng hít thở, cảm thấy thiếu oxy.

Cô đã tin lời Đường Văn Tích nói, lúc hai người họ chạm trán thì không khí xung quanh cũng phải đứng yên, gương cung bạt kiếm.

Kỳ Tiệp Bắc dùng sức nắm chặt tay cô, ý bảo: “Chào đi, chúng ta về trước.”

Hạ Mộc hơi gật đầu với Nhậm Ngạn Đông, không biết phải nói gì, chào cậu Trư Trư hai câu.

Kỳ Tiệp Bắc dắt tay cô rời đi.

“Hai người các anh định khi nào hẹn nhau đánh một trận?” Cậu Trư Trư trêu chọc, “Thật sự, không đánh tôi không thấy đã ghiền, tục ngữ nói không đánh không yêu. Thực ra, trước khi Hạ Mộc xuất hiện, tôi cảm thấy không có cô gái nào có thể xứng đôi với các anh.”

“Miệng chó không khạc được ngà voi.” Nhậm Ngạn Đông nâng bước rời đi.

Cậu Trư Trư nhún nhún vai, cười cười.

Mãi đến khi ngồi trên xe trở về khách sạn, Hạ Mộc vẫn có chút hoảng hốt.

Hôn môi với Kỳ Tiệp Bắc vô số lần nhưng vừa rồi hôn môi trong căn phòng kia, thấm sâu vào lòng cô.

Mang theo dục vọng chiếm hữu công khai chủ quyền, còn mang theo tính xâm lược mạnh mẽ, sau khi hôn, anh cố tình thấp giọng dịu dàng nói với cô “Anh sai rồi”.

Ba từ kia, không chỉ là có cô, chắc chắn Nhậm Ngạn Đông cũng nghe được.

Ô tô rời khỏi Club, Hạ Mộc ngắm khung cảnh ngoài cửa sổ, bình ổn lại cảm xúc.

Kỳ Tiệp Bắc vặn uống chai nước khoáng lạnh nhằm hạ nhiệt độ trong người.

Ô tô của Nhậm Ngạn Đông và Kỳ Tiệp Bắc một trước một sau chạy trên trục đường chính, xe của Nhậm Ngạn Đông chạy nhanh, chốc lát liền đuổi kịp rồi vượt qua xe của Kỳ Tiệp Bắc.

Lúc ô tô đi song song, Nhậm Ngạn Đông không khỏi xoay mặt nhìn bên phải.

Cửa sau xe ô tô của Kỳ Tiệp Bắc mở, anh và Hạ Mộc ngồi cách nhau rất xa.

Ô tô vượt lên phía trước.

Nhậm Ngạn Đông thu hồi tầm mắt, tựa vào lưng ghế nhắm mắt nghỉ ngơi, dùng sức xoa xoa trán, có vẻ tối nay uống quá nhiều.

Kỳ Tiệp Bắc uống hết hơn nửa chai nước lạnh, mở chai nước khoáng bình thường đưa Hạ Mộc: “Uống nước.”

“Cảm ơn, không khát.”

Kỷ Tiệp Bắc đóng nắp chai.

Tài xế cảm thấy màn đối thoại của hai người không đúng, thức thởi nâng tấm kính chắn giữa lên.

Kỷ Tiệp Bắc tới gần Hạ Mộc, ôm cô vào ngực: “Vẫn còn giận?”

Hạ Mộc hỏi lại: “Giận cái gì?”

Kỷ Tiệp Bắc cũng giả bộ hồ đồ: “Không có gì.”

Anh hôn khẽ môi cô, Hạ Mộc đẩy mặt anh, “Mùi rượu nồng quá.”

“Vừa nãy uống nhiều.”

Kỷ Tiệp Bắc lấy khuôn mặt cọ cọ má cô, “Em muốn hỏi gì thì cứ hỏi đi.”

“Không muốn hỏi gì cả.” Hạ Mộc bình tĩnh đáp.

Kỷ Tiệp Bắc nhìn cô: “Trò chơi kia, tối nay là lần đầu anh chơi, là vì có em ở đó.”

Hạ Mộc không lên tiếng.

Trầm mặc một hồi, Kỷ Tiệp Bắc nói: “Lúc xúc động thường làm chuyện hồ đồ, có khi vì tranh cãi mà tìm mọi cách xả giận, em xem suýt nữa tối nay chúng ta không còn đường lui, về sau chúng ta đừng đối nhau vì mấy chuyện nhỏ này, anh sẽ làm tấm gương tốt, em cũng phải sửa thói xấu của em.”

Anh cọ cọ chóp mũi cô: “Nghe thấy không?”

“Không.”

Kỷ Tiệp Bắc cười, “Về nhà mang lên giường dạy em phải sửa thế nào.”

“Cút!” Hạ Mộc nghiêng đầu trừng anh.

Kỷ Tiệp Bắc không tức giận, xoa xoa mặt cô, nói ra hết: “Sau này anh sẽ tuân thủ thời gian đã hứa, hôm nay cho anh xin lỗi.”

Anh không viện cớ là do Tiêu Tiêu hằn huyên sang nhiều chuyện khác.

Hạ Mộc không đáp, Kỷ Tiệp Bắc cầm tay cô vòng qua eo anh, Hạ Mộc dùng sức véo hông anh vài cái, Kỷ Tiệp Bắc bị đau ‘azz’ một tiếng.

Có vẻ cô đã nguôi cơn giận, Kỷ Tiệp Bắc cúi đầu hôn môi, mút lưỡi cô.

Hạ Mộc bị hôn động tình, hôn lại anh.

Tài xế đang ngồi đằng trước, bọn họ dùng động tác hôn.

Trong xe yên tĩnh hẳn.

Bọn họ thường xuyên giận dỗi, cãi nhau xong lại hết tức giận, áy náy xong lại vui vẻ.

Hai người không nhắc đến chuyện xảy ra trong căn phòng kia nữa, những điều không thoải mái cũng trôi đi.

Di động của Hạ Mộc rung lên, là tổng biên tập gửi cho cô một vài tư liệu liên quan đến tập đoàn Tiêu Hoa và tập đoàn Viễn Đông.

Cô tài xuống, cất điện thoại đi, lại dựa vào lồng ngực Kỷ Tiệp Bắc.

Thình thoảng, cô động dậy một chút.

“Nghĩ gì thế?” Kỷ Tiệp Bắc rừ mắt hỏi cô.

Hạ Mộc: “Nghĩ đến chuyện mục tin tức.”

“Chuyện mục?”

“Ừm.” Hạ Mộc thuật lại những gì tổng biên tập nói, cô nhân cơ hội này hỏi anh: “Anh có biết gì về việc bọn họ thua mua công ty khoa học kỹ thuật không?”

Bạn đang đọc truyện *Mãi Yêu Em Như Vây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Edit: Mina

“Hạ Mộc!” Kỳ Tiệp Bắc nói chuyện điện thoại xong, đứng ở ven đường chờ cô.

Hạ Mộc đến gần, trên tay cầm túi đựng ly cà phê.

“Em uống thật?” Anh không vui nhều mày.

“Mua cũng mua rồi, phải vứt sao?” Hạ Mộc giữ lại cà phê đưa anh trà mật ong: “Uống cái này cho tỉnh rượu.”

Kỳ Tiệp Bắc không nhận trà mật ong, đoạt lấy ly cà phê trong tay cô: “Nửa đêm rồi, uống ít thôi.”

“Anh làm gì thế!” Hạ Mộc nhận lúc anh chưa vứt đi liền đoạt lại.

Kỳ Tiệp Bắc đành tùy cô, nắm tay cô đi vài bước, dừng lại.

“Có chuyện gì sao?” Hạ Mộc hỏi.

“Ừ.” Kỳ Tiệp Bắc gật đầu.

“Anh nói đi.”

Ánh mắt anh lộ vẻ áy náy: “Không đi Bonn được, cuối tuần anh phải bay sang nước Anh cùng Nhậm Ngạn Đông, bàn về hạng mục khí đốt thiên nhiên với chính quyền địa phương bên đó.”

Bên kia thông báo khá gấp, lịch trình đi New York của Ngạn Đông cũng phải thay đổi.

Nhưng không còn cách nào khác, không phải lúc nào cơ hội cũng chờ bọn họ.

Đáy mắt Hạ Mộc lóe lên tia thất vọng, cô chủ động ôm eo anh: “Không sao, mùa xuân năm sau em đã tích cóp được khá khá tiền, đến lúc đó em mời anh đi Bonn chơi.”

Kỳ Tiệp Bắc không để tâm đến những người đi lại trên đường, cúi đầu hôn cô.

Bỗng nhiên nhớ tới: “Chúng ta đi dạo bờ sông đi.”

Cái ý nghĩ kì quái trong lòng này, ngay cả anh cũng cảm thấy ấu trĩ.

Hạ Mộc lắc đầu: “Không đi, đang đêm, qua bên đó làm gì.” Cô đi giày cao gót cả tối, cổ chân chịu không nổi, bây giờ chỉ muốn trở về khách sạn quẳng đôi giày ra ngay.

Kỳ Tiệp Bắc nói: “Tầm này ít người.”

“Là vì ít người nên em mới không đi, em mặc đẹp như này, muốn đi cũng phải chọn lúc đông người, còn có thể kiếm chút ti lệ quay đầu.”

“...”

Hạ Mộc nói xong cũng bật cười.

Kỳ Tiệp Bắc xác nhận lần nữa: “Thật sự không muốn đi?”

Hạ Mộc lắc đầu: “Đi một lần cũng không có gì mới mẻ, chờ ngày nào đó em có tiền mình lại đi.”

Kỳ Tiệp Bắc khó hiểu: “Đi ngắm sông ai mà chẳng đi được, liên quan gì đến có tiền hay không?”

“Có liên quan, chờ em có tiền, em sẽ đổi cái quảng cáo ‘I LOVE YOU’ ở bên kia sông vài phút.”

Kỳ Tiệp Bắc dừng lại, “Em định đổi thành gì?”

“Bí mật.” Hạ Mộc không muốn nói.

Kỳ Tiệp Bắc cũng không gắng hỏi.

Tới phòng, Hạ Mộc khom lưng chuẩn bị cởi giày, tay chưa chạm vào giày đã bị Kỳ Tiệp Bắc ôm từ phía sau, “Đừng cởi vội.”

Hạ Mộc vỗ vỗ tay anh, “Vậy anh bật đèn phòng lên đi.”

Phòng quá tối, lại không phải nhà mình, cô có cảm giác không an toàn.

Kỷ Tiệp Bắc hôn má cô: “Em muốn bắt đền làm?”

Hạ Mộc: “... Tắm trước, trên người anh toàn mùi rượu.”

“Làm xong hẵng tắm.” Anh hồ hấp dồn dập, mái tóc sau lưng cô thỉnh thoảng chọc vào miệng anh, anh đẩy ra, vẫn bị vướng. “Em tìm cái gì đó buộc tóc lại đi.”

Trên cổ tay Hạ Mộc đeo vòng thạch anh, cô qua loa búi lại sau đầu.

Chưa buộc xong nụ hôn nóng bỏng của Kỷ Tiệp Bắc đã rơi xuống cổ cô, cô giật mình một cái, Kỷ Tiệp Bắc liền với tay vào váy cô.

“Anh chờ chút, em cời váy ra đã, chẳng may làm rách thì sao, váy này rất đắt.”

Kỷ Tiệp Bắc giữ tay cô không cho cô động đậy, môi anh đi ra sau tai cô, thanh âm từ tính mê hoặc cô, “Anh cứ muốn em như vậy.”

Anh hôn vành tai cô, động tác trên tay lúc nhanh lúc chậm.

Hạ Mộc không có điểm tựa, khó có thể miêu tả cảm giác không biết nên bám vào đâu, đôi tay cô bám tường, khẽ cắn môi dưới, cơ thể căng đầy.

Một tiếng sau, Kỷ Tiệp Bắc dùng hành động thực tế dạy cô phải sửa thói xấu như nào...

Chiều hôm sau Hạ Mộc quay về Bắc Kinh.

Về đến nhà cô liền bắt đầu bận rộn, nghiên cứu kỹ toàn bộ nội dung liên quan đến tập đoàn Tiêu Hoa và tập đoàn Viễn Đông mà tổng biên tập gửi cô.

Cô lại tìm kiếm các trang web Tài chính & Kinh tế có tin tức liên quan đến tập đoàn Tiêu Hoa, bao gồm các bài phỏng vấn người phụ trách của bọn họ cùng với hướng đi của thị trường chứng khoán.

Trong 9 ngày, cô thuộc và hiểu rõ mọi tư liệu tìm được về tập đoàn Tiêu Hoa từ khi thành lập tới nay.

Hạ Mộc đọc xong tài liệu, nhìn đồng hồ, sắp 12 giờ, cô cũng đói bụng, mấy ngày Kỷ Tiệp Bắc không ở nhà, cô cũng không gọi người giúp việc tới, có đôi khi làm mấy món đơn giản còn hầu như đều ăn ở bên ngoài.

Hơn nửa tháng không đến ăn quán cay Tứ Xuyên trước cổng trường, bỗng dưng thèm.

Thay quần áo, chuẩn bị đồ sang bên trường học kiếm đồ ăn.

Oan gia ngõ hẹp, trước cửa tiệm Hạ Mộc gặp phải Viên Dịch Lâm, đầu tháng Viên Dịch Lâm đi làm ở Đài truyền hình, không nghĩ tới buổi trưa cô ấy còn có thời gian ra ngoài tụ tập.

Viên Dịch Lâm đi cùng Hứa Mạn, còn có Nhậm Sơ, người mà cô không quá muốn gặp.

Ba người họ đi cùng nhau, thật ra cô cũng khá tò mò.

Hứa Mạn và Nhậm Sơ chào hỏi cô, bảo cô ăn cùng bọn họ.

Hạ Mộc từ chối: “Cảm ơn, tôi không làm phiền mọi người bàn chuyện, ăn qua loa chút rồi phải về ngay.”

Nhậm Sơ tiếp lời: “Bọn tôi chỉ nói chuyện phiếm, không có gì là cậu không thể nghe cả.”

Hứa Mạn quét mắt nhìn Nhậm Sơ, ánh mắt cậu ta đầy vẻ mong chờ, hy vọng Hạ Mộc có thể cùng ăn với bọn họ.

Dừng lại, cô ấy cũng theo sau phụ họa: “Làm phiền gì chứ, hiếm khi trùng hợp gặp nhau, về sau bận, nói không chừng ba bốn năm cũng không thấy mặt đâu.”

Cô ấy kéo ra một cái ghế kế bên: “Hạ Mộc, cậu ngồi cạnh tôi đi, dạo này tôi đang giảm béo, toàn nói *tú sắc khả xan* (1), buổi trưa tôi phải ăn ít lại.”

(1) 秀色可餐 (xiù sè kě cān): Là một thành ngữ, miêu tả vẻ đẹp tuyệt trần. Ngày nay có hai ý nghĩa. Một là người con gái có sắc đẹp mê người, hai là miêu tả phong cảnh thiên nhiên tươi đẹp. Ở đây nghĩa là “sắc đẹp thay cơm”.

Nhậm Sơ gọi phục vụ tới gọi thêm đồ ăn, trước kia cậu ta và Hạ Mộc thường xuyên cùng đi thi đấu, biết Hạ Mộc thích ăn món gì liền tự gọi thêm hai món nữa.

Hai người họ nhiệt tình như vậy, Hạ Mộc ngại từ chối, ngồi xuống cạnh Hứa Mạn.

Viên Dịch Lâm cúi đầu xoay ly nước trái cây trong tay, từ đầu đến cuối không hề hé răng, cũng không phản ứng lại Hạ Mộc.

Nút thắt giữa cô ấy và Hạ Mộc tạo thành bởi Kỷ Tiệp Bắc, chỉ biết là ngày càng chặt hơn, không dễ tháo.

Về sau trong công việc khó tránh khỏi cạnh tranh, thật sự không muốn trái lương tâm chào hỏi cô ấy.

“Có phải cùng giống bọn tôi, thêm đồ ăn của nhà hàng này đúng không?” Hứa Mạn giúp Hạ Mộc mở ra bát dưa dùng một lần, đổ nước ấm rửa bát dưa giúp cô.

“Tôi tự làm được.” Hạ Mộc vươn tay muốn lấy đôi đũa trong tay cô ấy.

Hứa Mạn không đưa cho cô: “Đừng khách sáo, tôi cũng rửa cho bọn họ mà.”

Giữa Hạ Mộc và Hứa Mạn không có gì để nói, học cùng bốn năm nhưng chỉ nói chuyện đôi lần, có mỗi Nhậm Sơ là khá thân, nhưng sau lần tỏ tình, cô và Nhậm Sơ không khác người lạ là bao.

Nói cái gì cũng thừa thãi.

Trên bàn cơm nháy mắt tẻ ngắt, Hạ Mộc chủ động hỏi Hứa Mạn: “Cậu đang đi làm ở đâu, trước đó không thấy cậu nói gì.”

Hứa Mạn hơi nhếch cằm về phía Nhậm Sơ: “Đi lẫn lộn cùng cậu ấy, kiếm cơm ăn ở công ty chú Ba của cậu ấy.”

Hạ Mộc gật đầu, khó trách bọn họ ăn cơm cùng nhau.

Thuận miệng hỏi: “Nhà Nhậm Sơ còn làm cả buôn bán?” Cô nhìn Nhậm Sơ: “Trước kia nghe bạn học nói người nhà cậu đều làm trong nhà nước.”

Hứa Mạn nhìn cô: “Cậu không biết gì về chú Ba của cậu ấy à?”

Hạ Mộc lắc đầu.

Bởi vì Viên Dịch Lâm đã biết tình hình gia đình Nhậm Sơ, Hứa Mạn cũng không cố kỵ, nói thẳng: “Chú Ba cậu ấy là Nhậm Ngạn Đông.”

Hạ Mộc: “...”

Cô ngược mắt nhìn Nhậm Sơ, ngoại trừ cùng họ, dáng dấp không có điểm giống nhau.

Không khỏi tò mò: “Trên mạng đều nói, Nhậm Ngạn Đông là lão Tam Nhậm gia, nhà cậu thật sự là trong miệng họ” từ có quyền có thể đến miệng cô lại nuốt xuống, thay đổi cách nói: “Là Nhậm gia mà bọn họ vẫn luôn hâm mộ?”

Hứa Mạn kinh ngạc: “Hạ Mộc, cậu thật sự không biết chút gì về gia đình Nhậm Sơ làm gì sao? Trong khoa chúng ta chỉ có cậu là ngày thường hay đi với Nhậm Sơ nhất, còn tương quan hệ giữa hai cậu không bình thường.”

Hạ Mộc cười cười: “Bọn tôi toàn nói đến nội dung thi đấu.” Chuyện khác, cô không có hứng thú, cũng không có thời gian nói chuyện phiếm.

Nhậm Sơ không muốn nhắc lại, tránh đề tài này, chỉ chỉ một món vừa được đưa lên: “Mọi người nếm thử, đây là món ngon đặc sắc mới ra của nhà hàng bọn họ gần đây.”

Đề tài này bị chấm dứt.

Cả bữa cơm đều là Hạ Mộc và Hứa Mạn trò chuyện, đông một câu tây một câu, trên bàn ăn cũng không quá nhàm chán.

Viên Dịch Lâm vốn định tìm Nhậm Sơ nhờ giúp đỡ, chẳng qua trước mặt Hạ Mộc, cậu ta uyển chuyển từ chối, bữa cơm này thành ra không có mùi vị gì.

Cô ấy muốn đưa tin về tập đoàn Viễn Đông nên tới tìm Nhậm Sơ, ai ngờ Nhậm Sơ từ chối luôn, nói chú Ba cậu ta chắc chắn sẽ không đáp ứng, chỉ lãng phí thời gian.

Xem ra cô ấy còn mỗi cách tìm cậu mình nhờ vả.

Cơm nước xong, đang định rời đi, kết quả ông chủ qua đây nói: “Tôi vừa mua được dưa hấu ngọt lắm, tôi dọn dẹp bàn chút rồi bỏ cho mọi người ăn.”

Trường học đang trong kì nghỉ, tiệm cơm không có nhiều khách, ông chủ lại quen biết bọn họ, cũng đang rảnh nên mời ăn dưa.

Thịnh tình không thể khước từ, mấy người bọn họ cười nói được.

Phục vụ bắt đầu thu dọn bàn ăn, ông chủ vào bếp bỏ dưa hấu.

Hạ Mộc nói một tiếng với Hứa Mạn, đứng dậy đi toilet tầng trên.

Lúc cô trở về Nhậm Sơ đang gọi điện thoại, nghe thấy tiếng động, cậu ta không khỏi quay đầu, lại nhanh chóng thu tầm mắt, cậu ta hạ giọng nói với người đầu dây bên kia: “Cái kia, buổi chiều cháu có chút việc.”

Nhậm Ngạn Đông mới từ sân bay đi ra ngồi lên xe, ở nước Anh mấy hôm chưa rảnh rồi được phút nào, trên máy bay lại phải xử lý đồng công việc mấy ngày qua.

Hiện giờ toàn thân mệt mỏi.

Anh dùng sức xoa xoa huyệt Thái Dương, hỏi Nhậm Sơ: “Buổi chiều cháu có việc gì?”

“Chú Ba, việc tư của cháu đâu cần thiết phải báo với chú nhĩ?”

“Ô, đủ bản lĩnh rồi ha?”

“Không nói nữa.” Nhậm Sơ muốn cúp điện thoại, Nhậm Ngạn Đông càng muốn trêu chọc cậu ấy: “Chú mới ra sân bay, buổi chiều đến văn phòng chú.”

Nhậm Sơ phiền muộn chết: “Khó khăn lắm cháu mới gặp lại bạn cũ, chiều nay còn phải đi hát hò, bắt đầu từ ngày mai cháu bảo đảm lúc nào cũng có mặt ở công ty.”

“Hát hò?”

“Ừ.”

Hạ Mộc ngồi vào chỗ cũ, Nhậm Sơ không khỏi liếc cô một cái, ở cùng cô một phút thôi trong lòng cũng cảm thấy ngọt ngào, không có chờ mong, không có suy nghĩ khác, chỉ muốn ngồi cùng cô, dù không nói câu nào cũng cảm giác không khí không giống.

Nhậm Ngạn Đông nhìn không được chế nhạo cậu ta: “Cháu xác định cô gái cháu thích kia sẽ đi hát với cháu?”

Nhậm Sơ: “...”

Phản ứng lại bỗng thấy sai sai: “Sao chú biết là cô ấy?”

Nhậm Ngạn Đông hỏi lại: “Ngoại trừ cô gái đó, còn ai có thể khiến cháu mất hồn mất vía như thế, dù chú nói cũng không nghe hết?”

Nhậm Sơ cầm miếng dư hẩu yên lặng ăn, không tiếp lời.

“Lát nữa chú đến công ty, ăn cơm xong nhớ qua đây.” Nhậm Ngạn Đông không trêu cậu ta nữa, khuyên nhủ: “Nếu thích cô ấy như vậy, lại biết bản thân nghiêm túc thì cháu phải giữ khoảng cách, đừng khiến cho đối phương cảm thấy áp lực khi ở cạnh mình, Nhậm Sơ, cháu không phải cậu bé hơn mười tuổi, nên biết cái gì gọi là phong độ đàn ông.”

Nhậm Sơ thừa nhận anh nói có lý, nhưng: “Chú Ba, đây đều là người ngoài cuộc nói lý thuyết suông, chờ ngày nào đó chú gặp phải, chú sẽ không nói như vậy với cháu đâu.”

Lúc Nhậm Sơ nói lời này, trước mặt Nhậm Ngạn Đông bỗng xuất hiện một dáng người xinh đẹp mặc chiếc váy dài màu xanh lam, anh vội dập tắt hình ảnh hoang đường đó.

Nhậm Ngạn Đông tiếp tục dạy bảo Nhậm Sơ: “Cháu cứ coi cô ấy là nữ minh tinh cháu thích, thường thức trong lòng, sau khi trở về hiện thực, cô ấy là cô ấy, cháu là cháu, bọn cháu phải có cuộc sống của riêng mình.”

Nhậm Sơ cảm thấy hôm nay chú Ba nói luyên thuyên hơi nhiều, cậu ta muốn cúp điện thoại, có lẽ đáp: “Cháu biết rồi.”

“Ừ, chú chờ cháu ở văn phòng, nhớ về sớm.”

Nhậm Sơ vốn hẹn Hứa Mạn và Viên Dịch Lâm đi hát, Hứa Mạn cũng nhiệt tình mời Hạ Mộc đi, nhưng Hạ Mộc uyển chuyển từ chối, nói sắp phải đi làm, cần chuẩn bị rất nhiều thứ.

Cậu ta không còn hứng thú nữa, nói với Hứa Mạn phải đến chỗ chú Ba.

Mấy người tách nhau ở cửa tiệm cơm, ngoại trừ Hạ Mộc, ba người còn lại đều có xe.

Hứa Mạn chủ động nói muốn đưa Hạ Mộc đi một đoạn, cô không thể làm phật lòng ý tốt của Hứa Mạn, hỏi cô ấy đi đâu, Hứa Mạn nói tên chung cư, cô mỉm cười: “Phải đi lòng vòng nhiều đường, không làm phiền cậu, tôi gọi xe cũng được.”

Vẫy vẫy tay chào Hứa Mạn.

Thực ra chung cư Hứa Mạn ở cách chung cư của Kỳ Tiệp Bắc không tính là xa, chỉ cách chung cư của Kỳ Tiệp Bắc một con đường.

Hạ Mộc không gọi xe, quen đứng ở trạm xe buýt bắt xe buýt.

Xe buýt tới, cô cà thẻ lên xe.

Trên xe đầy ắp người, cô bị đẩy đến cạnh cửa xe.

Trước kia cô rất ghét việc chen lấn trên xe buýt hay tàu điện ngầm, nghĩ thầm chờ đến ngày mình kiếm được tiền, ra ngoài nhất định phải gọi xe, không bao giờ chen chúc cùng nhiều người như vậy nữa.

Nhưng sau này làm công vất vả kiếm được không ít tiền, lại phát hiện càng không nỡ.

Có lẽ là... sợ nghèo.

Muốn tích trữ toàn bộ số tiền đó.

Ô tô của Nhậm Sơ đi song song xe buýt, trong xe chật cứng người, cậu ta nhìn vài phút vẫn không thấy cô đứng chỗ nào, thu tầm mắt, cậu ta nói không lên lời trong lòng có tư vị gì.

Bạn đang đọc truyện *Mãi Yêu Em Như Vậy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20

Edit: Mina

Trong xe, Nhậm Sơ thuận tay mở máy phát nhạc, vẫn là cái bài hát nghe đi nghe lại vô số lần.

Định đổi bài khác, tay chạm vào nút, cuối cùng lại thôi.

Tới sảnh tập đoàn Viễn Đông, Nhậm Ngạn Đông đang ngồi trên ghế sofa, Nhậm Sơ đi thẳng lên văn phòng.

Nhậm Ngạn Đông vẫn dựa vào sofa nghỉ ngơi.

“Chú Ba?”

“Ừ.” Nhậm Ngạn Đông híp mắt từ đầu đến cuối.

“Chú Ba, chú tìm cháu có việc gì?” Nhậm Sơ ngồi xuống đối diện anh.

“Không có việc gì cả.”

“...”

Trầm mặc vài giây, Nhậm Sơ đã đoán được vì sao chú Ba tìm cậu ấy, cậu quyết định giả bộ hồ đồ, hỏi lại: “Chú Ba, rốt cuộc có chuyện gì thế?”

“Cháu nói xem?”

“... ..”

Nhậm Sơ buồn bực nhìn Nhậm Ngạn Đông: “Chú Ba, chú nói chuyện nghiêm túc được không?”

Nhậm Ngạn Đông mở mắt, ngồi dậy châm điếu thuốc, anh hỏi lại: “Chú nói không nghiêm túc sao?”

Anh ném bật lửa lên bàn trà, “Nghe nói cháu còn mang theo một bạn học vào công ty?”

“Ừm, là bạn học của cháu, ngoài cháu...” Nhậm Sơ nói đến từ thích, không khỏi dừng lại.

Nhậm Ngạn Đông nhả khói, tiếp lời cậu: “Ngoài cô gái cháu thích, là người tên Hứa Mạn lợi hại kia?”

Nhậm Sơ gật đầu.

“Tập đoàn có rất nhiều công ty con, chú cũng nhét không ít người vào các bộ phận, làm ăn khó tránh khỏi nhân tình, không còn cách nào khác, nhưng tài sản công ty quản lý, chú không thể để một người ăn không ngồi rồi ở lại.” Nhậm Ngạn Đông liếc Nhậm Sơ: “Biết vì sao không?”

Nhậm Sơ gật đầu: “Cháu biết, chú Ba, chú yên tâm, Hứa Mạn sẽ không gây cản trở.”

Nhậm Ngạn Đông rút điếu thuốc: “Nhậm Sơ, chú đã cảnh cáo trước, mặc kệ cô gái kia có quan hệ gì với cháu, là bạn học của cháu cũng được, bạn bè cũng thế, chỉ cần không thông qua kì thi sát hạch thực tập, chú sẽ không giữ lại.”

Nhậm Sơ: “Cháu biết, cháu cũng nói với cô ấy như thế.”

Nhậm Ngạn Đông ‘ừ’ một tiếng.

“Chú Ba, chú gọi cháu tới chỉ vì chuyện này?” Nhậm Sơ hỏi.

Nhậm Ngạn Đông ngược mắt nhìn cậu: “Không nói với chú đã tự ý dẫn người đến phòng nhân sự, ở trong mắt cháu việc này rất nhỏ phải không?”

Nhậm Sơ chột dạ: “Không phải là vì chú đi công tác sao?”

Nhậm Ngạn Đông: “Chú nhớ chú đi công tác ở nơi có sóng, chú còn gọi điện cho cháu nữa cơ.”

Nhậm Sơ không lên tiếng.

“Quan hệ giữa cháu và Hứa Mạn kia rất tốt?” Nhậm Ngạn Đông hỏi cậu.

Nhậm Sơ muốn nói dối, lại sợ bị chú Ba đoán được, căng da đầu nói: “Là quan hệ bạn học bình thường.”

Mấy hôm trước Hứa Mạn tìm cậu ấy, muốn nhờ cậu giúp đỡ, còn nói nếu khó xử thì thôi vậy, cô ấy sẽ nghĩ cách khác, nhưng thái độ hết sức thành khẩn như vậy,

cậu không đành lòng từ chối.

Dù sao công ty chủ Ba tuyển dụng người ta cũng là tuyển dụng người, cậu liền đáp ứng Hứa Mạn.

Cậu không dám nói với chú Ba, chỉ có thể tiền trăm hậu tấu.

Nhậm Ngạn Đông cầm lấy gạt tàn thuốc trên bàn, lười biếng dựa vào lưng ghế sofa, như có suy tư nhìn Nhậm Sơ.

Lúc Nhậm Sơ ngẩng đầu đụng phải đôi mắt chăm chú của Nhậm Ngạn Đông, bởi vì chột dạ, lại vội dời tầm mắt nhìn về phía mấy chậu cây cảnh trong phòng.

Từ nhỏ cậu đã sợ chú Ba nhất, luôn cảm giác chú Ba biết thuật đọc tâm, biết trong lòng cậu đang nghĩ gì.

Rốt cuộc Nhậm Ngạn Đông mở miệng: “Cháu còn nhỏ, chuyện lần này chú không trách cháu, sau khi đi làm tiến vào xã hội, dù làm gì cũng phải nghĩ trước tính sau, còn phải học cách từ chối người khác.”

Nhậm Sơ vâng lời: “Cháu biết, sau này sẽ không thế nữa.”

“Hôm nay ăn cơm là Hứa Mạn mời khách?” Nhậm Ngạn Đông thuận miệng hỏi câu.

Nhậm Sơ đứng sững trả lời: “Không phải, là một bạn học khoa khác mời cháu, lúc ấy Hứa Mạn đang đi cùng cháu, mọi người đều quen biết nên đi cùng luôn.”

Nhậm Ngạn Đông đã đoán được tám chín phần: “Bạn học kia cũng tìm cháu nhờ giúp đỡ?”

Nhậm Sơ: “Ừm, nhưng cháu không đồng ý.” Còn phải vì sau này biện hộ cho bản thân một chút: “Chú Ba, không phải người nào tìm cháu giúp cháu cũng đồng ý.”

Nhậm Ngạn Đông chế nhạo: “Chắc, không làm người tốt bụng nữa?”

“... ..”

Nhậm Ngạn Đông dập điếu thuốc, chưa tới thời gian mở hộp, anh tiếp tục trò chuyện với Nhậm Sơ: “Bạn học kia tìm cháu cũng là vì việc làm?”

Nhậm Sơ lắc đầu: “Không phải, Viên Dịch Lâm đã tìm được công việc, làm kênh Tài chính & Kinh tế ở đài truyền hình.”

Nhậm Sơ nói tới đây, Nhậm Ngạn Đông đã biết đại khái, “Viên Dịch Lâm muốn chú đi chương trình của cô ta?”

“Không coi là vậy.” Nhậm Sơ ngắt lại lời Viên Dịch Lâm nói: “Dù sao cũng không khác lắm, cô ấy nói Viễn Đông sắp tròn 10 năm lên sàn chứng khoán ra mắt thị trường, cô ấy muốn đưa tin có liên quan đến tập đoàn Viễn Đông, trong đó sẽ có đoạn phỏng vấn nhỏ.”

Nhậm Ngạn Đông trực tiếp vạch trần Nhậm Sơ: “Đây không phải là cháu học được cách từ chối.”

Nhậm Sơ đứng dậy rót nước cho Nhậm Ngạn Đông: “Chú Ba, cái hạng mục chú và Kỳ Tiệp Bắc hợp tác đã bàn bạc gần xong rồi phải không?” Cậu cố ý chuyển đề tài.

Nhậm Ngạn Đông không để lừa, tiếp tục nói đề tài vừa rồi: “Cháu từ chối Viên Dịch Lâm là muốn để lại cơ hội này cho cô gái cháu thích.”

Ngữ điệu khẳng định.

Nhậm Sơ: “... ..”

Tâm tư bị vạch trần thành ra không còn hứng rót nước nữa, ngồi về chỗ cũ, đặt chén lên khay trà.

Nhậm Ngạn Đông nhưong mày: “Không phải muốn rót nước cho chú à?”

Trong lòng Nhậm Sơ liếc mắt khinh thường, lại phải rót nước, cách vài giây, dò hỏi: “Chú Ba, nếu cháu nhờ chú giúp chuyện này, chú có nhận phỏng vấn không?”

Nhậm Ngạn Đông ngấm nghĩa bật lửa, không đáp hỏi lại: “Có phải nếu chú nhận phỏng vấn thì cô gái cháu thích sẽ đồng ý ở bên cháu không? Nếu là vậy chú có thể xem xét chút.”

“Không phải vì khiến cô ấy cảm động cháu mới làm như vậy.” Nhậm Sơ thờ dãi, nói không chừng Hạ Mộc còn trực tiếp từ chối ý tốt của cậu ấy chứ.

Nhậm Ngạn Đông bung chén nước lên, “Nếu là như thế, tại sao chú phải giúp?” Anh nói: “Từ ngày bắt đầu làm kinh doanh chú đã đồng ý với ông nội cháu, làm gì cũng phải khiêm tốn.”

Nhậm Sơ buồn bực vô cùng, nhin không được oán Nhậm Ngạn Đông một hồi: “Chú Ba, không phải chú nói phải khiêm tốn à, thế tại sao lần trước chú lên chương trình của đài CCTV?”

Nhậm Ngạn Đông cười: “Học được cách trả đũa rồi?” Giải thích: “Đây là người quen của bà nội cháu.”

Lần đó anh không định đi, nhưng lão thái thái trọng sĩ diện, nói đã đồng ý với người ta, anh không đi không được. Lão gia tử lại không tỏ rõ thái độ, không nói đồng ý, cũng không ngăn cản.

Sau đó anh đưa ra yêu cầu, bảo anh đi không phải không thể, nhưng đừng tiếp tục nhúng tay vào hôn nhân của anh.

Lão thái thái đã có vài đứa cháu, chắc cũng không ôm hy vọng anh kết hôn hay không, sáng khoái đáp ứng.

Lần đó phỏng vấn anh đôi được tự do kết hôn.

Nhậm Sor bưng tỉnh, khó trách ông nội bà nội để kệ chú Ba, không giục chú Ba kết hôn.

Cậu lại ngẫm nghĩ: “Tuy chú đồng ý ông nội phải khiêm tốn, nhưng bà nội đã khiến chú làm người không giữ chữ tín.” Cậu thử dò hỏi lần nữa: “Thế thì chuyện phỏng vấn, cũng không phải không có đường thương lượng... Đúng không?”

Nhậm Ngạn Đông nói thẳng: “Nếu chính cháu làm chương trình thì chú đây không thể không đồng ý, nhưng những người khác, không có ai đáng để chú làm chuyện chú không thích làm.” Anh lại bắt đầu dạy dỗ Nhậm Sor: “Quan trọng nhất là, làm người phải khiêm tốn chút không gây tổn hại gì đến Nhậm gia chúng ta cả.”

“Cháu biết rồi, chú Ba.”

“Cháu biết *cái P (*)*!” (~ “Cháu biết cái rắm!”)

“... ..”

Tiếng gõ cửa vang lên, là thư ký tới nhắc Nhậm Ngạn Đông đi mở họp.

“Thẩm Lăng tới rồi?” Nhậm Ngạn Đông hỏi thư ký.

Thư ký nói người đã đến dưới lầu, sắp lên đây.

Nhậm Ngạn Đông gạt đầu, đứng dậy chuẩn bị đi mở họp, nói với Nhậm Sor: “Cút đi, chú phải làm việc.”

Nhậm Sor không vội rời đi, giả bộ không để ý hỏi: “Chú Ba, sao chú mở họp mà Thẩm Lăng cũng đến dự? Chú định họp tác với Thẩm thị?”

Nhậm Ngạn Đông liếc cậu ấy một cái: “Bớt hỏi mấy chuyện không nên hỏi.”

Nhậm Sor sờ sờ chóp mũi, “Cháu đang quan tâm sự phát triển của công ty mà.”

“Đừng giả bộ nữa, cho là chú không biết trong lòng cháu nghĩ gì sao, muốn lấy chút tin tức nội bộ từ chỗ chú để đưa cho cô gái cháu thích phải không?” Nhậm Ngạn Đông không chút lưu tình vạch trần cậu.

“... ..”

Nhậm Ngạn Đông lấy notebook, gõ gõ đầu cậu, “Dùng đầu óc vào việc có giá trị, đừng suốt ngày nghĩ tới yêu yêu đương đương, không có tiền đồ!”

Nhậm Sor không phục: “Không té ngã không phạm sai lầm không gọi là tuổi trẻ, không trải qua rung động không gọi là thanh xuân.”

Nhậm Ngạn Đông: “... ..” Anh khẽ ‘ồ’ một tiếng, “Có bản lĩnh rồi, giờ muốn dạy bảo chú phải không?”

Nhậm Sor khoanh tay, không lên tiếng.

“Chờ cháu tới độ tuổi của chú mà vẫn cảm thấy tình yêu quan trọng sự nghiệp thì cháu hãy tới dạy bảo chú.” Nhậm Ngạn Đông vỗ vỗ bả vai cậu, “Mau mau đến *tháp ngà voi* (1) của cháu đi.”

(1) 象牙塔: Ý chỉ những người được sống dưới sự bảo hộ của mọi người xung quanh, sống vô tư lự. Nguồn: Baidu.

Nói xong, Nhậm Ngạn Đông nâng bước rời khỏi văn phòng.

Lúc này, bên kia thành phố.

Hạ Mộc về đến nhà vốn định đi ngủ trưa, nằm trên giường lẩn qua lẩn lại vẫn không buồn ngủ liền tìm xem video phỏng vấn Nhậm Ngạn Đông trên kênh Tài chính & Kinh tế của CCTV.

Đúng lúc Kỳ Tiệp Bắc gọi tới, hỏi cô đang làm gì.

Hạ Mộc: “Đang xem video phỏng vấn Nhậm Ngạn Đông.”

Giọng Kỳ Tiệp Bắc nhàn nhạt: “Em xem lần thứ mấy rồi? Có gì đẹp đâu.”

Hạ Mộc tạm dừng video, cười nói: “Đẹp trai như vậy, xem nhiều bỏ mắt.”

Kỳ Tiệp Bắc: “Cả ngày em ngắm anh mắt đã đủ tốt rồi, không cần xem thêm người khác.”

Hạ Mộc: “... Anh khiêm tốn chút được không!”

Kỷ Tiệp Bắc đang xử lý công việc trong phòng khách, New York rạng sáng 2 giờ, chưa xem hết văn kiện, anh bắt đầu mệt rồi, đi tới cửa sổ ngắm cảnh đêm cho đầu óc khuấy khoả.

Hạ Mộc nghe thấy tiếng kéo rèm: “Anh vẫn chưa ngủ à?”

“Còn có khá nhiều văn kiện chưa xử lý xong.”

Hai người nói sang công việc.

Ngay cả cảnh đêm cũng không thể xua tan mệt mỏi, Kỷ Tiệp Bắc trở lại phòng khách lấy hộp thuốc và bật lửa đi vào toilet.

“Alo?” Hạ Mộc không nghe thấy trả lời cho rằng tín hiệu đường truyền không tốt, lại ‘alo’ một tiếng.

“Đang nghe.” Kỷ Tiệp Bắc đẩy cửa toilet.

Hạ Mộc: “Sao anh không nói lời nào?”

Kỷ Tiệp Bắc: “Vừa rồi không cẩn thận dính mực lên tay, anh đi rửa chút.”

Anh vơn tay, tiếng nước chảy rào rào truyền đến.

“Sao lại bị dính mực?” Hạ Mộc thuận miệng hỏi câu.

“Không cẩn thận.”

Kỷ Tiệp Bắc thất thần đáp lại cô, tay trái anh cầm di động vơn tay bật vòi nước, tiếng nước chảy không lớn, nhưng đủ để át đi mọi âm thanh truyền đến chỗ Hạ Mộc.

Anh đổ ra một liều thuốc ngậm trong miệng.

Tay phải cầm ZIPPO, ‘cùm cụp’ một tiếng, châm thuốc.

Hạ Mộc chỉ nghe thấy tiếng ‘xào xào xào’, nửa phút trôi qua, âm thanh đó ngừng lại.

Kỷ Tiệp Bắc nói với cô: “Công vụ bên Anh đã xong xuôi, nhưng sáng mai anh phải bay sang Hongkong, ở lại bên đó một đêm mới quay về Bắc Kinh.”

Hạ Mộc ‘ừm’ một tiếng, đột nhiên gọi anh: “Kỷ Tiệp Bắc.”

“Hmm?” Kỷ Tiệp Bắc khẽ phun khói.

Cô hỏi: “Anh đang hút thuốc, phải không?”

Động tác trên tay Kỷ Tiệp Bắc cứng lại, phủ nhận: “Không hút.” Anh mở cửa toilet trở lại phòng khách.

“Kẻ lừa đảo!”

“.....”

Hạ Mộc dùng giọng điệu chắc chắn: “Vừa nãy anh không rửa tay mà là đang châm thuốc.”

“Hạ Mộc, nói bóng nói gió sẽ hại chết người.”

Hạ Mộc khép notebook đi vào phòng bếp rót nước, cô vừa đi vừa nói chuyện: “Kỷ Tiệp Bắc, chúng ta ở bên nhau gần ba năm, anh chột dạ nói câu gì là em biết ngay.”

Cô lấy cốc, bắt đầu rót nước lạnh.

Kỷ Tiệp Bắc vẫn kiên trì: “Thật sự không hút.” Nói, anh đập thuốc vào gạt tàn.

“Nói anh là kẻ lừa đảo tuyệt đối không oan uổng anh.” Hạ Mộc tựa vào bàn kính, chậm rãi uống nước.

Kỷ Tiệp Bắc nghe thấy tiếng động, hỏi cô: “Đang ăn gì đấy?”

“Không, đang uống nước.”

“Lại uống nước lạnh phải không! Nói bao lần rồi, dù là mùa hè cũng không được ham uống nước lạnh.”

Hạ Mộc nói dối đã đạt tới trình độ mặt không đỏ tím không nhảy: “Đầu có, uống nước ấm mà, suýt bị nóng đây này.” Cô đặt ly nước về chỗ cũ, ấn chốt mở nước ấm.

“Lại diễn!”

Hạ Mộc quyết không thừa nhận, còn phản bác anh: “Kỷ Tiệp Bắc, đừng tưởng anh nói dối thì toàn bộ người trên thế giới này đều giống anh. Không phải trước kia anh dạy em rằng, trái tim có thể không thành thật, nhưng cái miệng đừng nên nói dối, miễn cho sau này có người mượn cớ, thế nên em sẽ không phạm phải sai lầm ngớ ngẩn như vậy.”

Ly nước lạnh từ từ chuyển ấm, Hạ Mộc ần tắt đi.

Thử một ngụm, không khỏi nhũu mảy, trời nóng uống nước ấm không sáng khoái chút nào.

Hai người câu được câu không trò chuyện, đề tài lại chuyển về công việc của cô, Kỷ Tiệp Bắc hỏi cô chuẩn bị đến đâu.

Hạ Mộc: “Vẫn không có phương hướng.”

Kỷ Tiệp Bắc như cò suy tư, nếu anh mở miệng hỏi Nhậm Ngạn Đông, chắc hẳn Nhậm Ngạn Đông sẽ không từ chối, nhưng không tiện nói, tối đó ở Club Thượng Hải, giữa anh và Nhậm Ngạn Đông ... Có địch ý nói không nên lời.

Nhưng cứ phải thử một lần xem sao.

Kỷ Tiệp Bắc nói: “Chắc chắn em không giải quyết được Nhậm Ngạn Đông, sau khi anh về Bắc Kinh sẽ đi tìm anh ta.”

“Không cần.” Hạ Mộc không hề nghĩ ngợi từ chối luôn.

Cô giải thích: “Nhậm Ngạn Đông giống anh, có tiếng không thích giao tiếp với giới truyền thông, trước kia anh ấy từng nói trong chương trình CCTV rằng chỉ nhận cuộc phỏng vấn duy nhất đó.”

Trước mặt bao người anh ấy nói dứt khoát không lưu lại đường lui, chính là uyển chuyển từ chối mọi đơn vị liên quan.

Kỷ Tiệp Bắc duỗi tay lấy hộp thuốc, đột nhiên ý thức được điều gì, thu tay cảm nắm cửa, đứng dậy đi rót cà phê.

Trong điện thoại, giọng Hạ Mộc lại truyền tới: “Em không muốn anh phải đi nhờ vả người khác.”

Tay anh cầm ly hơi khựng lại, “Không coi là nhờ vả, cùng lắm là bảo anh ta giúp đỡ một chút.”

Hạ Mộc vẫn không muốn: “Em không muốn anh mở miệng hỏi Nhậm Ngạn Đông, vốn dĩ thực lực giữa hai bọn anh ngang nhau, anh vừa mở miệng nhờ anh ấy thì anh đã bị thua anh ấy về mặt khí thế rồi.”

Cô kiên trì: “Phía Nhậm Ngạn Đông, em sẽ tự mình nghĩ cách thuyết phục.”

• 28/01/2019 •

Bạn đang đọc truyện *Mãi Yêu Em Như Vây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21

Edit: Mina

Mấy ngày kế tiếp Hạ Mộc nhàn rồi không có việc gì làm, tiếp tục nghiên cứu tư liệu về tập đoàn Viễn Đông, lại mở video phỏng vấn Nhậm Ngạn Đông ra xem.

Xem video này hơn mười lần, thái độ của Nhậm Ngạn Đông về một vài quan điểm cô vẫn không thể thấu hiểu.

Cũng giống Kỷ Tiệp Bắc, là một kiểu đàn ông khó đoán.

Hạ Mộc rầu rĩ nằm trên giường xem, khép notebook đặt sang một bên, không còn sức tắt đèn liền lăn ra ngủ.

Đang ngủ say Hạ Mộc bỗng nhiên không thở nổi, bị vật nặng đè lên, muốn đẩy ra cũng không đẩy nổi, tưởng đang nằm mơ, mãi đến khi làn môi ẩm áp roi xuống cùng với hơi thở quen thuộc, cô mới mở mắt ra.

“Không phải nói mai mới về sao?”

Kỷ Tiệp Bắc hôn khoe môi cô: “Bàn luận công việc xong cả rồi nên anh đổi chuyến bay.”

Hạ Mộc nâng hai chân vòng lấy eo Kỷ Tiệp Bắc, ôm cổ anh.

Kỷ Tiệp Bắc ngậm môi cô, hai người hôn lấy hôn để rồi sau đó việc gì nên tới thì tới.

Mới năm phút trôi qua, Hạ Mộc đã mệt đến nỗi trán đầm mồ hôi, cô ngồi trên người Kỷ Tiệp Bắc không nhúc nhích, thờ hồn hên, ngực phập phồng kịch liệt.

Kỷ Tiệp Bắc nhìn cô cười: “Không phải nói bản thân rất lợi hại à?”

Hạ Mộc liếc anh một cái, ý bảo anh câm miệng.

“Thật sự cho rằng làm đàn ông rất dễ?” Kỷ Tiệp Bắc vươn cánh tay dài, ôm chầm lấy cô.

Hạ Mộc mắt trợn tròn, ghé vào ngực anh.

Kỷ Tiệp Bắc dùng một tay giữ vai cô, một tay ôm eo cô, khuỷu tay và eo anh đồng thời dùng sức, xoay người một cái đè cô dưới thân.

Trong quá trình đổi vị trí, cơ thể hai người không ngừng ma sát, Hạ Mộc nhìn không được ‘um’ vài tiếng.

Kỷ Tiệp Bắc vốn muốn hoạt động tiếp, Hạ Mộc vội cản lại: “Để em nghỉ một lát được không?” Một phút trước cô đã mệt đứt hơi.

Kỷ Tiệp Bắc không cử động nữa, cúi đầu hôn cô.

Hạ Mộc vuốt ve hai cánh tay Kỷ Tiệp Bắc đặt bên người cô, cơ bắp rắn chắc, đường cong lưu loát, cánh tay khỏe khoắn.

Cô ngước mắt: “Về sau em cũng phải theo anh đến phòng tập gym mới được.”

“Em đi làm gì? Em tập yoga là được rồi.” Anh hôn mặt cô.

Hạ Mộc nói: “Không được, em phải rửa mồm nhục xưa.”

Vừa rồi cô nói cô có thể ngồi trên người anh hoạt động mười phút, anh cười, nói cô quá đánh giá cao bản thân, cô không phục, kết quả chưa đến năm phút đã mệt muốn chết.

Kỷ Tiệp Bắc khom người, đôi tay bưng mặt cô: “Vẫn muốn? Loại việc này, em chỉ cần hưởng thụ là được.”

Hạ Mộc hỏi anh: “Anh đến phòng tập gym có hay luyện hít đất không?”

“Dù là tập luyện cái gì thì thành quả mấy năm nay đều dùng trên người em cả rồi.” Kỷ Tiệp Bắc ấn eo cô đẩy cô về phía mình, cơ thể hai người dán chặt vào nhau.

Liên tục kêu ‘um’ làm Hạ Mộc không thể nói được câu hoàn chỉnh, sau lại nằm cũng thấy mỏi, ‘làm’ quá lâu cô không chịu nổi.

Sau khi kết thúc Kỷ Tiệp Bắc lật người cô lại quay lưng về phía anh, anh ôm cả người cô vào trong ngực, “Chờ một lát rồi đi tắm.” Anh mút vành tai cô.

“Không muốn đi tắm.” Hạ Mộc lẩm bẩm một câu, toàn thân mệt lả.

Kỷ Tiệp Bắc không nói tiếp, vẫn hôn tai cô.

Hạ Mộc kéo một bàn tay anh đặt dưới má cô, khẽ gọi anh một tiếng: “Ông xã.”

Kỷ Tiệp Bắc đang hôn bỗng ngừng lại, rất hiếm khi cô gọi anh như vậy, chỉ thi thoảng cao hứng, tâm huyết dâng trào mới gọi một câu.

Đầu ngón tay anh cọ gương mặt cô, thanh âm khàn khàn đáp lại cô: “Hmm?”

Hạ Mộc uể oải, “Không có gì, muốn gọi anh thôi.” Mí mắt trên dưới bắt đầu đánh nhau, đôi mắt sắp không mở ra được nữa.

Vài phút sau, Kỷ Tiệp Bắc đứng dậy, đi vào phòng tắm vắt khăn ẩm lau khô cơ thể Hạ Mộc, còn anh đi vào phòng tắm tắm rửa.

Đã khuya, vốn phải xử lý công việc, nhưng hiện tại anh thật sự không còn sức lực.

Trên giường, Hạ Mộc chiếm lấy phần giường của anh, lòng đau xót vòng qua đầu giường nằm xuống chỗ cô thường ngủ.

Notebook của cô vẫn để ở đầu giường, anh cầm lên chuẩn bị tắt máy, đột nhiên video về Nhậm Ngạn Đông đập thẳng vào tầm mắt, anh nhìn chằm chằm video tạm dừng vài giây, tắt nguồn.

Ngày hôm sau, lúc Hạ Mộc tỉnh lại, Kỷ Tiệp Bắc đã không còn ở trên giường.

Sau khi mở mắt chuyện đầu tiên làm là sờ di động, 9 giờ rưỡi, chắc hẳn Kỷ Tiệp Bắc đã đi Công ty.

Hạ Mộc nằm trên giường một lát mới rời giường, rửa mặt xuống tầng ăn sáng.

Di giúp việc có ở nhà, cô lên tiếng chào: “Cháu chào dì.”

“Dậy rồi à, muốn ăn gì nào?” Di giúp việc đang nhặt rau, đặt rổ rau sang một bên, chuẩn bị làm bữa sáng cho cô.

Hạ Mộc nói: “Dì cứ bận việc của dì đi, cháu tự xử lý được.”

“Để cháu làm sao được.” Di mở tủ lạnh lấy trứng gà và thịt xông khói ra: “Cũng sắp đến giờ ăn trưa, dì làm hamburger cho cháu ăn lót bụng trước.”

“Dì ơi, còn mần thầu không?” Hạ Mộc hỏi.

“Có, vẫn chưa ăn hết đâu.” Dì lấy mần thầu đặt vào lò vi sóng.

Dì là người Sơn Đông, có lần dì mang mần thầu tới ăn, Hạ Mộc nói chưa từng thấy mần thầu nào to như vậy, ăn thử một ít, kết quả thích luôn hương vị đó.

Sau lại mỗi lần đi về quê đều dùng cái nồi to chưng rất nhiều mần thầu mang đến đây.

Hạ Mộc tìm tạp dề cột lên, “Cháu đang rảnh, lâu lắm rồi không làm com.”

Dì giúp việc mang cháo tới, “Cháu biết làm?”

“Biết ạ, lên 3 lên 4 tuổi đã biết, trước kia trong nhà có một cái bếp đất to dùng.” Hạ Mộc ước lượng một chút, lại hỏi dì giúp việc: “Dì ơi, dì thấy loại bếp đất chưa? Có thể đặt được mấy cái nồi cùng lúc.”

“Thấy rồi, nhà dì vẫn còn đó.” Dì giúp việc cười ha ha nói: “Ông lão nhà dì muốn vứt đi, nói bây giờ nhà người ta ai cũng dùng than, nhưng dì không bỏ được, nếu không dì cũng không thể chưng mần thầu. Con gái lớn với con gái nhỏ nhà dì đều thích ăn com thời bằng rom củi, mỗi dịp Tết về nhà còn bảo dì làm mấy món hồi nhỏ tụi nó thích ăn, nói cái gì mà có hương vị của mẹ.”

Đề lửa hơi lớn, Hạ Mộc giảm xuống.

“Một năm cháu không về nhà được mấy lần, muốn ăn món gì ở quê thì có thể nói với dì, dì không cần đi học đâu xa, bây giờ dì đã biết cách lên mạng xem, là con gái lớn dạy đi đó, ha ha.” Dì mặt mày rạng rỡ nói.

“Vâng.” Hạ Mộc nhấp môi mỉm cười, cô nói: “Thật hâm mộ con gái dì.”

“Ai dō, hâm mộ gì chứ.” Dì giúp việc cười, không biết Hạ Mộc hâm mộ cái gì.

Hạ Mộc không nói tiếp.

Cháo nóng, cô bỏ dầu vào, dì đưa trứng cho cô, dặn cô: “Đừng để dầu bắn vào người.”

“Vâng.”

Cháo vang lên tiếng xèo xèo, Hạ Mộc trò chuyện với dì giúp việc: “Dì, dì làm công việc này, con gái dì có vui không?”

Nhà dì giúp việc có hai cô con con, con gái út đi làm ở Thượng Hải, con gái lớn làm ở Bắc Kinh, làm ở bộ phận cao cấp của doanh nghiệp nào đó.

Chồng của con gái lớn là người ở đây, gia cảnh không tồi, là bạn của Đường Văn Tích, nhà bọn họ cũng ở ngay gần đây.

Dì ở nhà con gái lớn tiện trông nom cháu ngoại, nhưng từ khi cháu ngoại lên cấp 1, dì chỉ phụ trách làm com tối cho cháu ngoại ăn, thời gian còn lại đều rảnh rỗi.

Dì tiếp tục nhặt rau: “Ban đầu không cho, nói dì không thiếu chút tiền ấy, nhưng sau con gái dì nghĩ thông suốt, nói cả ngày dì chỉ ở trong phòng người ngợm cũng buồn chán.”

Dì cười nói: “Cháu xem bây giờ dì vừa có thể kiếm tiền, vừa có thể rèn luyện cơ thể, rất tốt.”

Chiên trứng xong, Hạ Mộc tắt bếp, bung ra.

Dì giúp việc khen: “Không tồi không tồi, chiên trứng khéo hơn dì rồi.” Dì nói: “Xem ra đúng là trước kia cháu thường xuyên nấu com, giữ độ lửa rất khá.”

Hạ Mộc cười: “Từ hồi bé xúu đã bắt đầu nấu com, lúc đó bệ bếp cao, với không tới chậu rửa bát liền dẫm lên ghế bò lên bệ bếp, ngồi xỏm trên bệ bếp rửa xoong nồi, lúc xào rau cũng dẫm lên ghế, còn em gái cháu thì giúp cháu nhóm lửa.”

Trước nay cô không kể những chuyện này với người khác.

“Cháu còn có em gái?”

“Vâng.” Thật ra cô có 3 em gái, em Ba và em Tư vừa được sinh ra đã đem tặng cho người khác, nhà nghèo không nuôi nổi.

Dì hỏi: “Em trai là út?”

“Vâng.”

Dì giúp việc lấy ra mần thầu đã hâm nóng, cắt một nửa, lại đưa cho Hạ Mộc rau xà lách và mấy lát cà chua đã chuẩn bị sẵn, hỏi cô: “Muốn ăn sốt gì?”

“Sốt tương bò ạ.”

Dì giúp việc đưa cô sốt tương bò, lại nghĩ tới: “Không lấy thịt xông khói à?”

“Buổi sáng không muốn ăn thịt.” Hạ Mộc bắt đầu làm hamburger kiểu Trung Quốc, cắt mần thầu thành hai nửa, quét sốt tương bò vào giữa, bỏ thêm rau xà lách nhưng không cho cà chua vào.

Đi cắt thịt xông khói vào tủ lạnh, rót một ly nước ép hoa quả, sau đó bắt đầu rửa rau.

Hạ Mộc một tay cầm túi đựng ‘hamburger’ ăn, cô không ra phòng khách, tựa vào bàn kính nói chuyện phiếm với dì giúp việc: “Dì ơi, trước kia dì làm giáo viên à?”

Cảm thấy dì rất có khí chất.

Dì nói: “Không phải giáo viên, làm bác sĩ ở bệnh viện trên trần.”

Hạ Mộc gật đầu: “Dì làm khoa gì thế?”

Dì cười: “Bác sĩ đa khoa khám mọi loại bệnh, điều kiện chữa bệnh trên trần chỗ dì có hạn, chẳng phân biệt khoa nội khoa ngoại, bệnh vật cũng khám được.”

Hạ Mộc cũng cười, cô nói: “Quê cháu rất nghèo, khi còn nhỏ bệnh viện trên trần bọn cháu chỉ có hai bác sĩ, cũng khám được các loại bệnh.”

Dì nói: “Chờ sau này cháu với Tiệp Bắc kết hôn, đến lúc đó đưa bố mẹ cháu lên đây, để họ được hưởng phúc.” Dì rửa rau lần một, lại rửa tiếp lần hai.

Tiếng nước chảy ào ào vang vọng trong phòng bếp.

Hạ Mộc cắn màn thầu, cô không hy vọng xa vời có thể kết hôn với Kỳ Tiệp Bắc rồi đưa bố mẹ lên đây sống, cô càng không muốn nghĩ tới, trái tim đã sớm lạnh ngắt, không ai có thể giúp cô hâm nóng.

Ăn hết hamburger, Hạ Mộc liền lên lầu.

Lòng không bình yên, cô gửi tin nhắn cho Kỳ Tiệp Bắc: [Có thể vào thư phòng của anh không? Em tìm vài cuốn để đọc.]

Kỳ Tiệp Bắc: [Đó cũng là nhà em, đi đâu không cần thiết hỏi anh.]

Lại gửi tới một tin nhắn: [Anh không có bí mật giấu em.]

Hạ Mộc cười, cố ý xuyên tạc: [Cũng đúng, anh không mặc quần áo em cũng thấy rồi, làm gì còn bí mật nào đáng để nói.]

Kỳ Tiệp Bắc: [Hạ Mộc, sao lúc em khóc ở trên giường không mạnh miệng như vậy?]

Hạ Mộc: [Biến đi!]

Cô cắt đi động đi vào thư phòng.

Thư phòng của Kỳ Tiệp Bắc cô tung vào vài lần, nhưng chưa lần nào nhìn kỹ.

Có năm kệ sách, đựng đầy sách, phong phú đa dạng.

Anh vẫn giữ sách thiếu nhi khi còn bé, cô đếm đếm, hơn trăm cuốn...

Có một kệ sách tầng dưới cùng đặt một xấp giấy Tuyên Thành và bút mực, Hạ Mộc rút một tờ mờ ra, chắc là nét chữ của Kỳ Tiệp Bắc, quả thực kém xa giá trị nhan sắc của anh.

Nét chữ bút máy của anh không tồi, nhưng viết bút lông thì... Không đành lòng hình dung.

Hạ Mộc hứng thú, trải một tờ giấy Tuyên Thành ra, bắt đầu luyện chữ tĩnh tâm.

Cô không biết vũ đạo, hội họa hay nhạc cụ, cũng chưa từng học qua, riêng thư pháp là có luyện tập.

Trước kia luyện thư pháp đơn thuần là để giết thời gian vì không biết làm gì khác.

Hồi còn bé sau khi tan học liền về làm việc nhà, buổi tối không xem TV, làm bài tập xong muốn ngủ mà không ngủ được vì nhà chính luôn vang lên tiếng ồn ào lao nhao, tiếng mặt chược xoàn xoạt.

Đến nửa đêm vẫn chưa kết thúc.

Trong nhà đã nghèo thành như vậy, nhưng bố cô không lo lắng chút nào, cũng không muốn ra ngoài làm công, suốt ngày ở nhà làm mấy việc lật vật, buổi tối lại đánh mặt chược không biết giờ giấc.

Bố chẳng bao giờ nghĩ tới con trẻ trong nhà cũng buồn ngủ mà chỉ lo nghĩ bản thân chơi vui vẻ.

Phòng ở nông thôn không cách âm, cô bị làm ồn thật sự không ngủ được, đọc sách cũng không vào liền châm đèn dầu viết chữ bằng bút lông.

Không có giấy Tuyên Thành cô liền lấy sách giáo khoa cũ đã học qua, viết đi viết lại, chữ chồng lên chữ, không rõ rốt cuộc viết cái gì...

Phòng ngoài, tiếng chơi mặt chược loạn xì ngầu, không khí ngột ngạt, giọng đàn ông lớn tiếng chửi bới không ngừng, thỉnh thoảng còn nói mấy câu tục tĩu, có lẽ không sợ được lá bài đẹp.

Phòng trong, em gái Hạ Nam tâm tư đơn thuần, không âu lo, lại làm không ít việc nhà nông nên có ồn ào đến đâu cũng lẫn ra ngủ được.

Đèn dầu tỏa ra mùi dầu hỏa đặc thù, trong không khí còn trộn lẫn với mùi mực nước nhàn nhạt.

Đó là toàn bộ thời niên thiếu của cô.

Bạn đang đọc truyện *Mãi Yêu Em Như Vậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22

Edit: Mina

Kết thúc cuộc gọi, Kỳ Tiệp Bắc bắt đầu ký văn kiện, thư ký đứng một bên báo cáo lịch trình mấy ngày nay của anh, cho rằng cuộc điện thoại đặt hẹn sáng nay là quan trọng: “Kỷ tổng, buổi sáng giáo sư Âu Dương gọi cho tôi, nói hẹn anh khi nào có thời gian rảnh thì cùng đi uống tách trà.”

Kỳ Tiệp Bắc đang ký tên, ngừng lại, rồi lại tiếp tục ký, hỏi thư ký: “Không nói cụ thể có việc gì sao?”

Thư ký: “Không, ông ấy nhấn mạnh, không thể trễ nải thời gian làm việc của anh.”

“Như vậy chẳng phải tôi thành người bất kính sao?” Kỳ Tiệp Bắc khép văn kiện lại, nhìn thư ký: “Cô không cần phản hồi lại, tôi sẽ tự liên hệ với ông ấy sau.”

“Vâng.” Thư ký khom lưng cầm một chiếc túi bên chân lên, Kỳ Tiệp Bắc đứng lúc liếc thấy LOGO, nghi hoặc nhìn thư ký: “Hạ Mộc tặng tôi?”

Thư ký: “... Không phải, là Viên Dịch Lâm.”

Kỳ Tiệp Bắc nhíu mày: “Viên Dịch Lâm?”

“Ừm, hôm nọ cô ấy tới đây.” Thư ký thuật lại tỉ mỉ một lần.

Sáng sớm hôm đó thư ký vừa đến sảnh công ty, Viên Dịch Lâm liền từ khu nghỉ ngơi đi tới, thư ký liếc mắt một cái thấy ngay một chiếc túi xách liền hiểu Viên Dịch Lâm có ý gì.

Thư ký giả bộ không biết, hỏi Viên Dịch Lâm có chuyện gì, Viên Dịch Lâm ngượng ngùng hỏi: “Thư ký Phàn, hôm nay Kỷ tổng khi nào thì đến đây?”

Thư ký Phàn không đáp hỏi ngược: “Tìm Kỷ tổng có việc gì?”

Viên Dịch Lâm nói muốn gặp mặt nói với Kỷ tổng, còn có món quà muốn tặng Kỷ tổng.

Thư ký Phàn: “Kỷ tổng đi công tác, mấy ngày tới không có ở trong nước.”

Viên Dịch Lâm tỉnh ý hỏi: “Thư ký Phàn, cô không đi công tác cùng Kỷ tổng à?”

Có lẽ không tin Kỳ Tiệp Bắc đi công tác nên cô ấy mới hỏi như vậy.

Thư ký Phàn mỉm cười: “Thư ký của Kỷ tổng không chỉ có mình tôi, ngoài ra anh ấy còn có cả trợ lý.” Thư ký Phàn nói: “Quà tặng Kỷ tổng đưa tôi là được, khi nào Kỷ tổng về tôi sẽ chuyển cho anh ấy.”

Thư ký Phàn không cho cô ấy bất kỳ đường lui, trực tiếp đuổi tay.

Viên Dịch Lâm nháy mắt bị khí thế hạ gục, ngây người, nhất thời không phản ứng kịp đưa luôn cho thư ký Phàn túi xách, ngay sau đó liền hối hận, cô ấy còn định mượn cơ hội gặp mặt Kỳ Tiệp Bắc lại thành tay không ra về.

Thư ký Phàn khách sáo một phen, chuẩn bị lên lầu.

Viên Dịch Lâm gọi cô ấy lại, cố ý dặn dò: “Làm phiền cô nhấn vài câu đến Kỷ tổng giúp tôi, cảm ơn lần trước anh ấy tặng tôi túi xách, nhưng bố mẹ tôi không cho phép tôi nhận quà người khác, mà tôi lại nhận túi xách rồi, muốn gửi tiền cho anh ấy lại cảm thấy không ổn, vậy nên tự ý tặng anh ấy mấy chiếc áo somi đặt làm, tôi thấy ngày thường anh ấy hay mặc nhãn hiệu đó.”

Thư ký Phàn gật đầu mỉm cười, nói sẽ truyền đạt lại.

Kỳ Tiệp Bắc mở túi ra nhìn, tổng cộng 3 bộ, màu đen màu trắng còn có một bộ sọc xanh sẫm, đều là những màu anh hay mặc.

Anh đặt túi vào một góc bàn, hỏi thư ký: “Viên Dịch Lâm nói đây là cô ấy đặt may thay vì gửi lại tiền?”

Thư ký Phàn gật đầu: “Ừ, cô ấy nói như vậy, sau đó tôi mang túi đến cửa hàng xác nhận, cửa hàng trưởng nói đúng là có chuyện này.”

Cô hỏi ý kiến Kỳ Tien Bắc: “Kỳ tổng, cần tôi giải quyết mấy chiếc áo somi này hộ anh không? Vì là áo somi đặt may nên mặt trái cổ áo có chữ cái đầu tên của anh, không thể trả lại.”

Kỳ Tien Bắc suy nghĩ một lát: “Không cần, về nhà đưa cho Hạ Mộc.”

Thư ký Phần có ý tốt nhắc nhở: “Chắc hẳn Hạ tiểu thư sẽ không vui.”

Kỳ Tien Bắc nói: “Không nộp lên hậu quả càng nghiêm trọng.”

Thư ký Phần: “.....”

Không nói thêm gì nữa.

Cô nhìn đồng hồ, năm phút nữa là đến 10 giờ, lấy cái ly của Kỳ Tien Bắc chuẩn bị đi pha cà phê, Kỳ Tien Bắc xoa xoa tay: “Cô bận việc của mình đi.”

Thư ký Phần gật đầu, thu thập văn kiện liền rời đi.

Kỳ Tien Bắc xoa xoa ấn đường, thừa dịp nghỉ ngơi vài phút, anh gọi điện thoại cho giáo sư Âu Dương, giáo sư Âu Dương rất nhanh nhận máy: “Tien Bắc à, bận lắm không?”

“Không bận ạ.” Kỳ Tien Bắc đứng dậy đi rót nước ấm, “Thầy, lần sau ngài có chuyện gì thì cứ gọi thẳng cho em, không cần phải tìm thư ký.”

Giáo sư Âu Dương cười: “Biết bọn em làm kinh doanh rất bận bịu, không thể so với các thầy, ngoại trừ đi dạy học thì gần như không có việc gì làm.”

“Thầy, ngài tìm em có chuyện gì?” Kỳ Tien Bắc ấn tắt vòi, cảm ly nước trở về chỗ ngồi.

Giáo sư Âu Dương thở dài: “Thật sự không còn cách nào khác mới phải tìm em.”

“Ngài nói đi.”

“Vẫn là về công việc của Dịch Lâm.”

Kỳ Tien Bắc khẽ ngó thành ly nước, hỏi: “Dịch Lâm làm sao ạ?”

“Đi làm hơn mười ngày, nói vẫn chưa thích ứng, tính cạnh tranh rất lớn, hơn mười ngày qua vẫn chưa được duyệt bài viết nào, con bé sốt ruột, nói phải làm đề tài về tập đoàn Viễn Đông, kết quả không tìm được hướng đi liên tới chỗ thầy kể khô, thầy nhìn cũng đau lòng.”

“Hiện tại cô ấy muốn viết về chủ đề gì?”

“Nói nhìn thấy tin tức hợp tác giữa công ty của em và Nhậm Ngạn Đông nên muốn theo vụ hợp tác của bọn em.” Giáo sư Âu Dương không quên nhấn mạnh: “Cái này chắc chắn phải hỏi ý kiến và sự đồng ý của em và Nhậm Ngạn Đông bên kia, không thể để em kẹp giữa khó xử được.”

Kỳ Tien Bắc nói: “Không đến mức khó xử, nhưng.” Anh cố ý dừng lại.

Mặc dù anh vẫn luôn kính trọng giáo sư tìm anh hỗ trợ, nhưng khi phải giúp lại gây ra bất lợi cho Hạ Mộc, anh sẽ không chút do dự nghiêng về phía Hạ Mộc.

Anh không vòng vo, nói rõ với giáo sư Âu Dương: “Hạ Mộc cũng đang làm đề tài có liên quan đến Nhậm Ngạn Đông, Dịch Lâm chọn đề tài này có phần *xung đột* (1) với cô ấy, đề buổi tối về nhà em hỏi Hạ Mộc, bởi vì liên quan đến nội dung công việc của cô ấy, em phải tôn trọng cô ấy, xem ý kiến của cô ấy ra sao em sẽ trả lời thầy sau.”

(1) :< *Ai nghĩ giùm từ phù hợp hơn ạ. Bị cạnh từ.*

Giáo sư Âu Dương: “Ồ, Hạ Mộc cũng đang làm đề tài này à, cũng phải, đang là đề tài nóng hổi nhất về Kinh tế & Tài chính dạo gần đây mà.”

Cái khác, giáo sư Âu Dương không nói tới.

Thái độ lấp lửng.

Không nói không để Dịch Lâm chọn đề tài này nữa, cũng không nói nhất định phải làm mà ném quả bóng cao su cho anh.

Tiếng gõ cửa vang, là Tổng giám đốc Công ty ủy thác tới, “Mời vào.”

Kỳ Tien Bắc lại hẹn giáo sư Âu Dương tối mai đi uống trà, nói gấp mặt tiện trò chuyện hơn, giáo sư Âu Dương cũng không từ chối.

Kỳ Tien Bắc hiểu cách làm của giáo sư Âu Dương, dù trước kia giáo sư Âu Dương đối xử tốt với Hạ Mộc, nhưng giữa cháu gái ngoại và Hạ Mộc, ai cũng sẽ bắt công đứng về phía người thân của mình.

Ví như trong lòng anh, không ai quan trọng bằng Hạ Mộc.

Buổi tối về đến nhà, Hạ Mộc vẫn đang luyện chữ, trên bàn làm việc trên sàn nhà la liệt tranh chữ tự tay cô viết.

Kỷ Tiệp Bắc biết cô viết thư pháp rất khá, “Lại bắt đầu trở tài?”

“Đúng vậy.” Hạ Mộc liếc nhìn anh một cái, tiếp tục cúi đầu viết, “Kỷ Tiệp Bắc.” Cô gọi anh một tiếng.

“Làm sao?” Kỷ Tiệp Bắc đi đến bên cạnh cô, xem cô viết chữ.

Hạ Mộc buồn bã nói: “Em thấy tác phẩm thư pháp của Kỷ tổng rồi.”

Kỷ Tiệp Bắc: “... Ai cho em lật lung tung đồ của anh hả.”

“Không phải anh nói giữa anh và em không có bí mật à.”

Kỷ Tiệp Bắc: “... ..”

Anh lấy lại danh dự: “Xem thì xem đi, cũng không có gì, anh mới luyện mấy ngày, lần trước thấy em viết thư pháp không tồi nên anh chợt nảy ra ý định mua giấy bút thử xem sao.”

Thực ra... Khi còn nhỏ anh được học một lớp luyện thư pháp, hơn nữa còn là bạn học cùng lớp với Nhậm Ngạn Đông, ban đầu Nhậm Ngạn Đông viết cũng rất bình thường, sau lại không biết thế nào bỗng tiến bộ vượt bậc, còn anh thì vẫn giậm chân tại chỗ...

Hạ Mộc nói: “Luyện mấy ngày đã luyện được như vậy, không tồi.”

Cô quay đầu hôn lên môi anh một cái, tặng chút cổ vũ.

Thấy anh cầm trên tay chiếc túi, là nhãn hiệu anh thường hay mặc, cho rằng anh đặt may, cũng không hỏi nhiều.

Kỷ Tiệp Bắc đặt túi lên bàn: “Cho em cái này.”

Hạ Mộc ngó nhìn, là áo somi nam, “Cho em làm gì?”

“Viên Dịch Lâm đưa anh, em xem rồi tự xử nhé.” Kỷ Tiệp Bắc bắt đầu giúp cô dọn dẹp đồng giấy viết chữ.

Hạ Mộc như có suy tư nhìn anh, hỏi anh có ý gì.

“Lần trước anh tặng cô ấy túi xách, cô ấy tặng lại anh áo somi.” Kỷ Tiệp Bắc nói: “Em xem xử lý sao.”

Hạ Mộc trả lại anh áo somi: “Tâm lòng của người ta, anh quyết định đi.”

Kỷ Tiệp Bắc nhìn ra bất mãn trên mặt cô, anh giải thích: “Là vì đặt may nên cổ áo có chữ viết mẫu, không thể trả lại. Anh lại không mặc được, tùy em thích làm gì thì làm.”

Hạ Mộc ‘ừ’ một tiếng, tiện tay đặt túi xách xuống chân bàn, cô nói: “Mai em vứt lên xe của em.”

“Em để trên xe làm gì?” Kỷ Tiệp Bắc hỏi.

Cô thân nhiên nói: “Ngày mưa có thể dùng lau gương chiếu hậu.”

“... ..”

Kỷ Tiệp Bắc thu dọn xong mấy tờ chữ cô phơi trên sàn nhà, ngẩng đầu nhìn cô: “Khi nào mới tặng anh một bức?”

Hạ Mộc hỏi: “Anh định làm gì?” Lát sau nói: “Mấy tờ chữ trong phòng đều là của anh.”

“Mấy cái này không được, một tờ em viết nhiều chữ thế này, anh muốn có một bức treo trong văn phòng của anh.” Kỷ Tiệp Bắc nghiêm túc nói.

Hạ Mộc ngừng bút, vừa mừng vừa lo: “Thật hay đùa thế?”

“Thật hay đùa gì?”

“Thật sự muốn em viết chữ để treo lên tường văn phòng của anh à?”

Kỷ Tiệp Bắc hỏi lại: “Em nói xem? Anh đã để dành chỗ cho em rồi.”

Trước kia từng đề cập đến, nhưng dường như cô không để trong lòng, anh đã hạ xuống bức tranh chữ Phúc trong văn phòng, chờ cô tặng anh một bức.

Hạ Mộc nghĩ nghĩ: “Bây giờ em viết luôn, có mấy bức đó, anh chọn đi.”

Lại hỏi anh: “Có thích nhất câu nào không?”

“Em cứ viết chữ em thích tặng anh là được.”

Ngày hôm sau.

Sáng sớm Kỳ Tiệp Bắc đi công ty, cuối tuần cũng không được nghỉ.

Hạ Mộc ngủ đến 8 giờ rưỡi mới rời giường, ăn lót bụng, chuẩn bị tìm chỗ đóng khung bức tranh tặng Kỳ Tiệp Bắc.

Anh đặt ở văn phòng, cô nên tìm tiệm tranh chữ sang trọng chút.

Hằng còn sớm, cửa tiệm tranh chữ khá vắng, ngoài cửa không có ai, có lẽ đang nghỉ ngơi trong phòng.

“Ông chủ?” Hạ Mộc gọi.

“Oi, tôi đây.” Một giọng nam nhả nhặn truyền đến.

“Buổi sáng tốt lành.” Ông chủ khoảng tầm 50 tuổi, ôn hòa lễ độ.

Hạ Mộc mỉm cười: “Buổi sáng tốt lành.” Cô lấy tranh chữ ra: “Ông chủ, tôi muốn đóng khung bức tranh chữ này.”

“Được, cho tôi xem là chữ gì nào.”

Hạ Mộc hai tay đưa cho ông ấy.

Ông chủ đi đến bàn làm việc, cẩn thận trải phẳng, nhìn nét chữ, ngừng lại, ngẩng đầu hỏi Hạ Mộc: “Ai là người viết chữ này?”

Hạ Mộc: “Tôi viết.”

Ông chủ sùng sốt, không ngờ một cô gái lại có bản lĩnh viết thư pháp tốt đến vậy.

Vài giây sau, ông chủ quay đầu hô một tiếng với người gian trong: “Lão Tam, chú ra đây, chú còn dám tự xưng mình luyện thư pháp hai mươi lăm năm nữa hay không, chú nhìn xem cô gái nhà người ta viết chữ đẹp hơn chú này.”

Bạn đang đọc truyện *Mãi Yêu Em Như Váy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23

Edit: Mina

Trong phòng nghỉ có người đi ra, tiếng bước chân ngày càng gần, Hạ Mộc nghe tiếng động nhìn lại, thấy người tới, ngăn ra.

Nhậm Ngạn Đông cũng vậy.

Đã hơn nửa năm anh không hề tới đây, hôm qua bàn chuyện với Thẩm Lăng không tới, nhất thời nổi hứng viết thư pháp, sau lại cảm thấy tranh chữ đó rất khá, sáng nay đến tìm anh bạn để đóng khung bức tranh.

Không ngờ ở nơi người trẻ tuổi không bao giờ tới, lại gặp được Hạ Mộc.

Hai người đối mặt vài giây.

Nhậm Ngạn Đông hơi gật đầu: “Thật khéo.”

“Chào Nhậm tổng.”

“Chà, ồn ào hồi lâu hóa ra đều là người quen cả.” Ông chủ cười ha hả, nhiệt tình đón tiếp Hạ Mộc: “Tiểu Hạ à, vào phòng trà uống tách trà đợi một lát nhé.”

“Không cần, cảm ơn.”

“Lão Tam, chú thay tôi tiếp đón Tiểu Hạ, hôm nay tôi sẽ tự tay đóng khung.”

Hạ Mộc cảm kích: “Cảm ơn ông chủ.”

“Đều là bạn của Lão Tam, đừng khách sáo với tôi.” Ông chủ bật đèn bàn làm việc, lại thúc giục Nhậm Ngạn Đông đi pha trà.

Nhậm Ngạn Đông: “Tôi nhìn chữ đã.”

Đến bên cạnh bàn làm việc, thấy dòng chữ, hốt hoảng kinh sợ.

‘Phi đạm bạc vô dĩ minh chí, phi ninh tinh vô dĩ trí viễn’.

Nghĩa: Không sống đạm bạc thì không lấy gì để tỏ rõ tâm chí, không thích sự vắng lặng sâu xa thì không lấy gì để phát triển chí hướng sâu xa.
_ Nguồn: Ngàn năm bóng nước sông Hằng – Trí Không. _

Giống hết nội dung hôm qua anh viết nhưng lại viết tốt hơn anh.

“Biến đi biến đi, đừng cản trở tôi làm việc.” Ông chủ chê Nhậm Ngạn Đông đẩy sang một bên: “Chú mau đi tiếp Tiểu Hạ nhà người ta đi.”

“Vào trong uống tách trà.” Nhậm Ngạn Đông nhìn về phía Hạ Mộc.

Hạ Mộc từ chối: “Cảm ơn, thực sự không cần khách sáo, tôi chờ ngoài này cũng được.”

“Ồ đây chỉ làm cản trở anh ấy làm việc, vào trong ngồi một lát, đúng lúc muốn học hỏi chút thư pháp từ em” Nhậm Ngạn Đông lại mời lần nữa.

Hạ Mộc không tiện từ chối, đi theo anh vào phòng.

Ông chủ hiểu Nhậm Ngạn Đông đôi chút, nhìn ra Nhậm Ngạn Đông đối xử với Hạ Mộc không giống những người khác, ông liền không làm phiền.

Đến phòng trà.

“Em muốn uống trà gì?” Nhậm Ngạn Đông hỏi cô.

Hạ Mộc: “Tùy, tôi không hiểu về trà.”

Trong tay Nhậm Ngạn Đông cầm lá trà, lại cất đi, bỗng thay đổi chủ ý: “Thế thì uống nước sôi đi.”

Hạ Mộc: “...”

Lần đầu tiên ở cùng một chỗ với Nhậm Ngạn Đông, bầu không khí có vài phần áp lực, sớm biết vậy cô đã đợi ở ngoài kia.

Nhậm Ngạn Đông rót nước ấm cho Hạ Mộc, cũng rót cho bản thân một ly, đưa ly nước cho cô, thuận thế ngồi xuống chiếc ghế cạnh cô, “Rất hứng thú với thư pháp?” Anh tìm đề tài nói.

Hạ Mộc bung ly nước, lắc đầu: “Không hứng thú.”

Nhậm Ngạn Đông cười: “Không hứng thú mà viết tốt như vậy.”

Hạ Mộc nói: “Khi còn nhỏ có tập viết, lúc đó làm gì biết hứng thú hay không, chỉ là chán quá giết thời gian thôi.”

Nhậm Ngạn Đông hơi gật đầu: “Giống tôi, cũng bị trong nhà ép.” Rất ít khi anh đề cập đến chuyện riêng của mình, nhất là với người không thân thiết.

Ngay cả bản thân anh cũng không hiểu được.

Hạ Mộc dừng tầm mắt trên mặt anh vài giây, đúng lúc anh cũng nhìn cô, cô vội vàng chuyển tầm mắt, nhìn ly nước trước mặt, ngừng lại, cô nói: “Không phải trong nhà ép.”

Nhậm Ngạn Đông không rõ: “Hmm?”

“Quê chúng tôi rất nghèo, hồi nhỏ không biết gì về lớp học tài năng, mấy khóa học vũ đạo, tiếng Anh hay âm nhạc gì đó, chưa từng nghe tới.”

Dừng một lát, “Nhà tôi càng nghèo, bố mẹ không bao giờ mua bút sáp, cũng không thích vẽ tranh, chủ yếu là không biết vẽ, rảnh rỗi chỉ có thể lấy bút lông luyện chữ.”

Nói xong, Hạ Mộc lại cảm thấy nói hơi nhiều, nói chuyện này với người không quen không thân để làm gì.

Nhậm Ngạn Đông chăm chú nhìn cô hồi lâu, “Có đôi khi, nghèo khó không có gì không tốt, có khi còn là tài phú.” Anh nói: “Em xem Kỳ Tiệp Bắc, từ nhỏ đã học mấy khóa bồ tát này, anh ta học lớp luyện thư pháp bao nhiêu năm mà chữ viết vẫn không nổi nhìn thẳng.”

Hạ Mộc: “... ..”

Không phải Kỳ Tiệp Bắc nói với cô, anh mới luyện được mấy ngày sao...

Nhậm Ngạn Đông hỏi cô: “Em luyện thư pháp là có cao nhân chỉ điểm phải không?” Nét bút của cô không thể tự mình luyện được.

Hạ Mộc trong nháy mắt hốt hoảng, gật đầu: “Ừm, lão tiên sinh là quý nhân của những đứa trẻ nghèo khó trong thôn bọn tôi, tên của tôi cũng là lão tiên sinh đặt.”

Hoãn một lát, cô nói: “Ông ấy đã không còn nữa.”

Nhậm Ngạn Đông dừng lại, đứng dậy, chuyển qua đề tài không thoải mái này, “Em viết lại dòng chữ trong bức tranh kia cho tôi xem, tôi muốn tham khảo chút.”

Lấy giấy bút ra.

Hạ Mộc ngượng ngùng: “Hôm qua tôi viết mấy tiếng mới được một bức coi như khá hài lòng.”

Nhậm Ngạn Đông hơi giật mình: “Hôm qua tôi cũng viết mấy tiếng.”

Không nói nữa, trải phẳng giấy Tuyên Thành, bút mực cũng đã chuẩn bị xong.

“Viết không tốt mong Nhậm tổng đừng chê cười.”

“Dù sao cũng viết khá hơn tôi.”

Nhậm Ngạn Đông đứng bên cạnh, Hạ Mộc khó tránh khỏi khấn trương, nhưng vẫn tính là thuận lợi, liền mạch lưu loát, Nhậm Ngạn Đông xem cũng phải sùng sốt.

Mãi đến khi Hạ Mộc đặt bút xuống, Nhậm Ngạn Đông mới hoàn hồn.

Nếu không phải tận mắt trông thấy, anh chắc chắn sẽ không tin tranh chữ ngoài kia là do cô viết.

Nét bút dày dặn sắc sảo.

Giữa những hàng chữ không tìm thấy dáng vẻ dịu dàng của một cô gái.

“Cùng tôi viết một bức đi.” Nhậm Ngạn Đông chủ động mời.

“Viết cái gì?” Hạ Mộc hỏi.

Nhậm Ngạn Đông không nói cụ thể viết cái gì, chỉ nói: “Em viết nửa câu đầu, nửa câu sau tôi viết tiếp.”

Hạ Mộc định hình trong đầu vài giây, bắt đầu hạ bút.

Chưa viết hết cuối cùng của ‘Bất’, Nhậm Ngạn Đông đã đặt bút.

Hai người vô cùng ấn ý, Hạ Mộc hoàn thành ‘Bất vong sơ tâm’, Nhậm Ngạn Đông cũng viết xong ‘phương đắc thủy chung’.

Nghĩa: Không quên ước nguyện ban đầu, mới có thể vẹn toàn trước sau.

“Ha, tôi nói sao hai người trò chuyện lâu thế, thì ra là ở đây luyện chữ.” Ông chủ đã đóng khung tranh chữ xong, vào đây xem tình hình.

“Lão Tam, chú nhìn chú viết đi, kém Tiểu Hạ nhà người ta cả một đoạn dài luôn.” Lại chuyển đề tài: “Nhưng cũng khá xứng đôi.”

Hạ Mộc ở lại tiệm tranh chữ một lúc mới tạm biệt rồi đi, xem như hôm nay thu được kết quả ngoài ý muốn.

Có sở thích giống Nhậm Ngạn Đông liền có tiếng nói chung.

Kỷ Tiệp Bắc gọi tới hỏi cô đang ở đâu, Hạ Mộc nói đang đi dạo bên ngoài.

“Chiều nay 2 giờ anh có cuộc họp, buổi trưa có hơn 2 tiếng nghỉ ngơi, em tới đón anh nhé?” Kỷ Tiệp Bắc hỏi cô.

“Em đi đón anh?”

“Ừ, không được à?”

“Được chứ, vô cùng vinh hạnh.”

Hạ Mộc đi về phía ô tô, xe này là Kỷ Tiệp Bắc tặng cô, dù là hãng xe hay biển số xe đều quá mức khoe khoang, lúc đi học cô không dùng được, nhưng giờ đã đi làm nên không sao.

Lúc đến tòa nhà Trung Thần, Kỷ Tiệp Bắc đã đứng ở cửa chờ.

“Bíp bíp bíp” Cô ấn còi mấy lần, Kỷ Tiệp Bắc nhận ra xe của cô, chậm rãi đi tới, bảo vệ đứng trước cửa tò mò nhìn Kỷ Tiệp Bắc chăm chăm.

Kỷ Tiệp Bắc mở cửa ngồi vào, chưa kịp ngồi vững, Hạ Mộc đã nhét một bó hoa hồng to vào lòng anh, vươn tay ôm cổ anh, tặng anh một cái hôn nồng nhiệt, cô cười: “Tiên bối, vất vả rồi.”

Bị Kỷ Tiệp Bắc vỗ đầu cô hai cái: “Gọi lung tung lần nữa thử xem.”

Hạ Mộc hí hóp mắt, bỗng nhiên đề cổ anh về phía cô, ngậm lấy môi dưới của anh khế cắn, ánh mắt khiêu khích nhìn anh: “Em cứ gọi đấy, tiên bối, tiên bối, tiên bối, anh định làm gì?” Nói xong, tiếp tục mút môi anh.

Kỷ Tiệp Bắc: “... ..”

Không phát câu nổi.

Hôn môi xong, Hạ Mộc hỏi anh: “Về nhà ăn chứ?”

“Đi chuẩn bị cơm rồi à?”

“Ừm, chỉ làm một phần cho em ăn, nhưng không sao, em chia phần của em cho anh.”

“Vây về nhà đi.”

Hạ Mộc khởi động xe.

“Tối nay rảnh không?” Cô nghiêng mặt hỏi anh.

“Có hẹn rồi.” Kỳ Tiệp Bắc hỏi: “Có việc gì sao?”

Hạ Mộc gạt đầu: “Mời anh ăn cơm.”

Kỳ Tiệp Bắc nhìn cô: “Vừa được phát tiền lương thực tập?”

Hạ Mộc rất keo kiệt, từ khi quen cô anh đã biết, nhưng cô rất hào phóng với anh, mỗi lần được phát học bổng hoặc làm việc bán thời gian nhận được tiền công, cô đều sẽ mua quà tặng anh, còn mời anh ăn cơm.

Hạ Mộc, “Hôm trước phát, chỉ chờ anh về nhà thôi.”

Cô lại liếc anh một cái, “Trong vòng hai ngàn tùy anh chọn nhà hàng.”

Hai ngàn là tiền lương thực tập hằng tháng của cô.

Kỳ Tiệp Bắc cười: “Đưa hết tiền lương cho anh tiêu?”

Hạ Mộc xoay mặt nhìn anh vài giây, “Đúng vậy, bằng không thì cho ai tiêu?” Nói xong tiếp tục nhìn đường phía trước.

Kỳ Tiệp Bắc chăm chú nhìn cô một hồi.

Nhưng tối nay anh có hẹn, không có thời gian đi ăn.

Hạ Mộc suy nghĩ: “Tối mai thì sao?”

Kỳ Tiệp Bắc nói đúng sự thật: “Tối mai phải đi gặp thầy Âu Dương.”

“Thầy Âu Dương?”

“Ừ.”

Hạ Mộc nghĩ nghĩ, gạt đầu, không hỏi thêm.

Kỳ Tiệp Bắc nói: “Là vì chuyện công việc của Viên Dịch Lâm, Viên Dịch Lâm muốn theo hạng mục hợp tác của anh và Nhậm Ngạn Đông ở nước ngoài.”

“Sau đó thì sao?” Hạ Mộc hỏi.

Kỳ Tiệp Bắc liền chọn vài câu trọng điểm của giáo sư Âu Dương nói cho cô, sau khi nói xong hỏi ý kiến của cô.

Hạ Mộc rất bất ngờ anh suy nghĩ cho cô trước rồi mới đến giáo sư Âu Dương, cô cười như có như không: “Có phải em không cho anh giúp lần này, anh liền không giúp không?”

Kỳ Tiệp Bắc gạt đầu.

Hạ Mộc nghiêm túc xem xét: “Anh vẫn nên đưa đề tài này cho Viên Dịch Lâm đi, em thiếu giáo sư Âu Dương quá nhiều rồi.”

Đang trước tắc đường, hình như có xe tông phải xe ở trước, cô dừng xe.

“Hạ Mộc, đừng để gánh nặng nợ người khác trong lòng.”

“Ừm.” Cô lại giải thích: “Không phải gánh nặng, là cảm ơn mới đúng.”

Cô vươn tay đến trước mặt Kỳ Tiệp Bắc, Kỳ Tiệp Bắc cầm tay cô đặt lên môi, giữa hè mà lòng bàn tay cô vẫn lạnh ngắt, anh vận điều hòa xuống thấp hơn.

“Nóng muốn chết!” Hạ Mộc bắt mẫn.

Kỳ Tiệp Bắc lạnh lùng nói: “Nóng chết thì anh chịu trách nhiệm!”

Hạ Mộc hừ một tiếng.

Kỷ Tiệp Bắc nói tiếp chuyện vừa rồi: “Ý nghĩa lớn nhất của cảm ơn là người khác vui vẻ bản thân cũng phải vui vẻ mà không phải một mình nhằn nại chiều theo ý người ta. Thay đổi cách cảm ơn, nếu không nó sẽ trở thành điều vô nghĩa.”

Anh đặt tay cô vào lòng bàn tay mình rồi xoa xoa, thấy cô không lên tiếng lại không yên lòng, “Nghe rõ chưa?”

Hạ Mộc thở dài: “Nghe rõ rồi.”

Tuy rằng theo lý là vậy, cô cũng biết chắc chắn giáo sư Âu Dương nghiêng về phía cháu gái ngoại, đây là bản tính ích kỷ của con người, cô hiểu.

Nhưng trước kia giáo sư Âu Dương giúp đỡ cô rất nhiều, đều là vô điều kiện, thuần túy, trên nhiều khía cạnh thắng cả bố ruột của cô.

Đến cả nơi làm việc hiện tại cũng là giáo sư Âu Dương liên hệ giúp cô.

Khi đó giáo sư Âu Dương không biết cô và Kỷ Tiệp Bắc ở bên nhau, năm 4 đi thực tập, là giáo sư Âu Dương chủ động liên hệ đơn vị thực tập cho cô, sau ông còn nhờ mối quan hệ để sau khi tốt nghiệp cô có thể làm việc ở đó.

Cô vẫn luôn băn khoăn, không biết nên cảm ơn thế nào, giáo sư Âu Dương khiến cô có gánh nặng tâm lý khác, ông nói rất bội phục đứa trẻ đến từ vùng núi như cô, rất có chí tiến thủ lại chịu được cực khổ.

Không ai là người tốt bụng 100%, bây giờ cô không thể bởi vì giáo sư Âu Dương vì cháu gái ngoại mà không nghĩ đến cảm giác của bản thân, hay gạt bỏ hết mọi ý tốt của ông được.

Cô là người vô tâm, nhưng giáo sư Âu Dương là ngoại lệ.

Hạ Mộc nói với Kỷ Tiệp Bắc: “Anh là người làm ăn, đã quen việc gì cũng lấy tiền ra so sánh, thế nên mấy chuyện ân tình này bọn anh không để ý nhiều tới nó.”

Kỷ Tiệp Bắc cười: “Nói như thế em coi trọng tình nghĩa, xem tiền như rác vậy!”

Hạ Mộc liếc, dùng sức bấm lòng bàn tay anh một cái.

Kỷ Tiệp Bắc: “... ..”

Hạ Mộc suy nghĩ một lát, nói với Kỷ Tiệp Bắc: “Anh cứ đồng ý giúp giáo sư Âu Dương lần này đi, đến lúc đó em làm chuyên mục sẽ cố gắng giảm sự xung đột với Viên Dịch Lâm, để cô ấy đào sâu tin tức này.”

Bỗng, cô chuyển đề tài: “Tuy cho Viên Dịch Lâm cơ hội cũng chưa chắc cô ấy thu phục được Nhậm Ngạn Đông.”

Kỷ Tiệp Bắc dịch tay cô lên trên, phát một cái thật kêu, giả bộ không để ý nói: “Có vẻ em rất có lòng tin có thể thuyết phục Nhậm Ngạn Đông nhận phỏng vấn của em.”

Hạ Mộc nói: “Sự thành do người, không thử sao biết.”

Lại nghĩ tới: “Đúng rồi, vừa rồi em gặp Nhậm Ngạn Đông ở tiệm tranh chữ.”

Kỷ Tiệp Bắc ngăn ra: “Anh ta cũng ở đó?”

Hạ Mộc gật đầu: “Ừm, không nghĩ tới anh ấy cũng thích thư pháp, xem như em đã tìm được điểm đột phá.”

“Chữ của anh ta rất bình thường, còn không viết tốt bằng anh.” Kỷ Tiệp Bắc nhàn nhạt nói.

Hạ Mộc: “... ..”

Nhìn không được, bật cười ha ha.

Sau đó bị Kỷ Tiệp Bắc cốc hai cái vào đầu.

• 31/01/2019 •

Bạn đang đọc truyện *Mãi Yêu Em Như Vậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

Sáng sớm hôm sau, chuông báo thức chưa reo Hạ Mộc đã tỉnh, hôm nay là ngày đầu tiên đi làm, tâm trạng khó tránh khỏi khác mọi ngày.

Kỷ Tiệp Bắc không có ở phòng ngủ, tưởng anh đang trong phòng bên tập thể thao, cô gọi: “Ông xã?”

Không ai trả lời.

Hạ Mộc lại hô to tiếng nữa: “Kỷ Tiệp Bắc?”

Vẫn không có người lên tiếng.

Hạ Mộc nằm trên giường thêm hai phút, xuống giường đi rửa mặt, thay quần áo, trang điểm, sửa soạn xong liền đi xuống lầu.

Kỷ Tiệp Bắc đang nướng bánh mì trong bếp, ngẩng đầu đúng lúc thấy cô đang đi từ trên cầu thang xuống: “Dậy sớm vậy?”

Hạ Mộc cười: “Không có anh ở bên nên em không cảm thấy an toàn.”

“Thôi đi, lúc anh không có nhà em vẫn ngủ say như heo ấy.”

“...” Hạ Mộc liếc xéo anh một cái.

Kỷ Tiệp lấy ra bánh mì đã nướng xong, lại rót hai ly sữa bò, khẽ nhếch cằm về phía phòng ăn: “Qua ăn sáng đi.”

Hạ Mộc nhìn nhìn bàn ăn bên ngoài, lại nhìn nhìn bàn kính trong phòng bếp, không có đồ ăn gì khác.

Cô nghi hoặc hỏi Kỷ Tiệp Bắc: “Chỉ ăn mấy miếng bánh mì với sữa bò?”

“Ừ.”

“Sớm biết vậy em đã bảo đi đến đây làm mì cho em ăn rồi.”

Kỷ Tiệp Bắc đưa mâm đựng bánh mì cho cô: “Bánh mì có.” Anh bung hai ly sữa: “Sữa bò cũng có, chúng ta đã qua thời kì sống khá giả, nên học cách biết thỏa mãn.”

Hạ Mộc: “...” Cô đập Kỷ Tiệp Bắc một phát: “Không biết nấu ăn thì thôi, lấy nhiều có như vậy làm gì.”

Kỷ Tiệp Bắc cười, Hạ Mộc chưa hả giận lại đá anh cước nữa.

“Đừng nghịch, đồ sữa bây giờ.”

Kỷ Tiệp Bắc bung ly sữa đến bàn ăn rồi lại đi vào phòng bếp cầm một lọ tương salad, Hạ Mộc uống mấy ngụm nước mặt ông liền bắt đầu gặm bánh mì.

“Đưa anh lát bánh mì, phết chút tương salad.” Kỷ Tiệp Bắc đuối tay.

Hạ Mộc lắc đầu: “Không muốn ăn, ngọt lắm.”

Kỷ Tiệp Bắc đành thôi, bắt đầu quét tương salad cho bánh mì của mình, anh nghiêng mặt liếc cô một cái, “Hạ Mộc.”

“Hừm?” Hạ Mộc không chút để ý đáp anh, cô đang chuyên chú gặm bánh mì, cắn thành hình gì đó.

Anh nói: “Nếu sau này em không ăn salad trộn tiêu xanh và ớt đỏ nữa, bây giờ anh sẽ tặng em một bất ngờ.”

Hạ Mộc không hề nghĩ ngợi: “Không thành vấn đề, đồng ý.”

Đáp án này làm Kỷ Tiệp Bắc ngạc nhiên, anh chăm chú nhìn cô nghiền ngẫm: “Để tính vậy à?”

“Em là loại phụ nữ thích dây dưa sao?” Lát bánh mì gặm thành hình, Hạ Mộc giục anh: “Bất ngờ gì thế, mau nói đi.”

Kỷ Tiệp Bắc vẫn nhìn cô chăm chăm, dễ đáp ứng như vậy không phải phong cách hành xử của cô.

Hạ Mộc nói: “Em cho anh một bất ngờ trước.” Cô đưa anh lát bánh mì gặm thành hình: “Trái tim của em tặng cho anh.”

Miếng bánh mì bị cô gặm thành hình trái tim.

Kỷ Tiệp Bắc mỉm cười, đặt lát bánh mì của mình xuống, bắt đầu ăn của cô.

Sáng Hạ Mộc chưa ăn uống gì, bắt đầu uống sữa bò, “Nói bất ngờ đâu? Vẫn không đưa thì em đi làm đây.”

“Đội đã.” Kỷ Tiệp Bắc ăn nốt miếng bánh mì đứng dậy đi vào phòng bếp, Hạ Mộc còn nghiêng đầu ngó nhìn theo, xem rốt cuộc anh có thứ gì hay ho muốn tặng cô.

Anh bung một cái mâm đi ra.

“Gì thế?” Hạ Mộc hơi đứng dậy muốn liếc nhìn một cái, kết quả anh đẩy lồng bàn, không thấy gì.

“Thần thần bí bí.” Cô phối hợp nhắm mắt lại.

“Được rồi, có thể mở mắt.” Kỷ Tiệp Bắc ngồi xuống, bung ly sữa lên, nhưng ánh mắt vẫn dừng trên mặt cô.

Hạ Mộc nhìn đồ vật trong mâm, sững sờ hồi lâu, một nhánh củ cải mảnh nhỏ, bên cạnh có hai quả trứng luộc đã bóc vỏ đặt trong nước trà, phía sau còn có hai quả ớt tiêu cay.

Từ trên nhìn xuống nghĩa là: 100✓

Sau đó Hạ Mộc nhắc chân, mu bàn chân khẽ huyếch bấp chân anh, cô nói: “Anh coi em là đứa trẻ 3 tuổi đấy à.” Sau đó trực tiếp cầm một quả trứng luộc trong nước trà cắn ăn.

Trong lòng đủ mọi cảm giác.

Cái này được xem là một dạng mê tín, khi còn nhỏ mỗi lần trước khi đi thi, cô đều sẽ cùng em gái cắt mấy cái lá củ cải, cho thêm hai viên đậu phộng sống, ngụ ý có thể thi được 100 điểm.

Sau lại mỗi bài kiểm tra cô đều được 100 điểm.

Có lần nói chuyện phiếm với Kỳ Tiệp Bắc nhắc đến chuyện hài này, lúc đó Kỳ Tiệp Bắc cười, nói cô nên ăn hai quả trứng gà, đậu phộng không giống số 0.

Cô nói: *Trứng gà nhà bọn em là tự ấp, trứng gà chỉ để cho em trai ăn, còn thừa sẽ mang lên chợ bán lấy tiền.*

Khi ấy cô cũng chỉ thuận miệng nhắc tới, không kể thêm gì khác vậy mà Kỳ Tiệp Bắc lại ghi tạc trong lòng.

“Uống hộp sữa, đừng để bị ghen.” Kỳ Tiệp Bắc đưa ly sữa đến bên miệng cô.

Hạ Mộc hoàn hồn, cảm chắc thành ly, làm bộ nháp hai hớp.

Hai quả trứng luộc trong nước trà, Hạ Mộc ăn sạch, cô lấy khăn giấy lau lau miệng, Kỳ Tiệp Bắc cũng ăn xong, anh bắt đầu dọn dẹp bàn ăn.

Hạ Mộc nhìn anh: “Hôm nay cũng không phải ngày thi, sao lại nghĩ tới làm ‘100’ điểm cho em ăn?”

Kỳ Tiệp Bắc nói: “Đối với đại đa số người mà nói, trong đời có 3 bài kiểm tra.”

“Ba bài nào?” Cô hỏi.

“Thi đại học, công tác, kết hôn.”

“Anh làm 100 điểm này cho em là ngầm nói co em, em làm việc có thể đạt 100 điểm?” Hạ Mộc đưa cho anh bát đĩa mình vừa ăn.

Kỳ Tiệp Bắc liếc cô một cái: “Không chỉ 100 điểm mà còn có thể đạt được 2,5 cái 100 điểm.” Anh bung bát đĩa với mâm vào phòng bếp.

Hạ Mộc: “... Anh mới 250!”

Buổi sáng Kỳ Tiệp Bắc còn bận bịu hơn cô, ăn xong liền vội vàng đi thay quần áo, chưa đến 7 giờ rưỡi đã chuẩn bị ra cửa.

“Hôm nay đi sớm thế?” Hạ Mộc đưa đồng hồ đeo tay cho anh.

“Ừ, buổi sáng có hội nghị đột xuất.” Kỳ Tiệp Bắc bắt đầu đeo đồng hồ, hỏi cô: “Em muốn xuống lầu cùng anh không?”

Hạ Mộc suy nghĩ: “Cùng đi đi.” Ngày đầu tiên đi làm, cô vẫn nên đi sớm chút.

Xuống lầu, tài xế của Kỳ Tiệp Bắc đã đến, Hạ Mộc vươn tay: “Đưa balo cho em, anh mau lên xe đi.” Balo của cô đựng không ít đồ, rất nặng, lúc xuống lầu Kỳ Tiệp Bắc kiên quyết xách hộ cô.

Kỳ Tiệp Bắc đeo balo lên lưng cho cô, “Đừng tạo áp lực cho bản thân.”

Hạ Mộc gật đầu: “Em tự biết điều chỉnh cảm xúc của bản thân mà.”

Kỳ Tiệp Bắc cúi tay ôm cô, thấp giọng nói câu: “Công chúa bé bỏng của anh, chúc hôm nay mọi việc đều thuận lợi.”

Hạ Mộc ‘Ủm’ một tiếng, nâng tay ôm eo anh, cũng dùng sức ôm anh một cái.

Kỳ Tiệp Bắc và Hạ Mộc một trước một sau lên ô tô rời khỏi khu chung cư, anh rẽ hướng Đông, cô đi hướng Tây.

Hạ Mộc chưa tới Công ty đã nhận được điện thoại của tổng biên tập: “Hạ Mộc, em đừng tới Công ty nữa, đến thẳng tập đoàn Thẩm thị đi, hôm nay bọn họ mở họp báo.”

“Tập đoàn Thẩm thị mở họp báo?”

“Ừ, tập đoàn Thẩm thị nhập 56 trăm triệu vào cổ phần công ty dưới trướng tập đoàn Viễn Đông, trở thành cổ đông thứ hai hợp pháp, sáng sớm mới thông báo cho giới truyền thông, nói 9 giờ rưỡi mở họp báo.”

Hạ Mộc gần như thuộc như in Công ty dưới trướng của Nhậm Ngạn Đông, Công ty đó chưa ra mắt thị trường, là một Công ty được Nhậm Ngạn Đông thu mua từ 3 năm trước.

Không nghĩ tới tập đoàn Thẩm thị sẽ đột nhiên gia nhập cổ phần.

Cô càng buồn bực chính là, Nhậm Ngạn Đông làm người khiêm tốn như vậy, sao lại phối hợp với Thẩm Lăng chủ động mời nhà báo tới dự họp chứ?

Hạ Mộc nhìn đồng hồ, vẫn kịp, cô nói: “Tổng biên tập, em đến Công ty một chuyến rồi lại đi hiện trường buổi họp báo sau.”

Tổng biên tập: “Em tới Công ty làm gì?”

Hạ Mộc: “... Hôm nay là ngày đầu tiên em đi làm, đi để lộ cái mặt.”

Tổng biên tập khá độc miệng: “Không cần, mặt của em chị vẫn nhớ rõ.”

Hạ Mộc: “... ..”

Tới hiện trường, không ít người đã tới, cô ký tên đi vào, tìm vị trí ngồi xuống.

Người tới chủ yếu là các Công ty môi giới, cũng có rất nhiều phóng viên cô quen, hai bên gật đầu chào hỏi một câu.

Quy định của buổi họp báo lần này tương đối cao, theo lý thuyết cô là một người mới sẽ không có cơ hội tham dự buổi họp báo như này, cô cũng không nghĩ thông tại sao tổng biên tập lại đưa cơ hội tốt như vậy cho cô.

Chẳng lẽ lương tâm của tổng biên tập đột nhiên trời dậy?

Hạ Mộc lấy di động kiểm tra trạng thái mới nhất của Thẩm thị trên Website Official, nhưng không thấy thông báo nào liên quan đến buổi họp báo này.

Thẩm Lăng của Tập đoàn Thẩm thị cũng là người cô cực kỳ quan tâm trên Weibo, không biết hôm nay tới tham dự họp báo hay không.

9 giờ rưỡi, buổi họp báo đúng giờ bắt đầu, thay mặt tập đoàn Thẩm thị tới dự họp báo là phó Tổng giám đốc bên mảng quản lý đầu tư của tập đoàn Thẩm thị, Thẩm Lăng không tới.

11 giờ rưỡi kết thúc họp báo, tất cả các phóng viên tham dự đều được phát bao lì xì to, sau đó lục tục ra về.

Hạ Mộc vào trong xe không vội trở về Công ty, bắt đầu biên soạn bản thảo.

Một tiếng sau cô gửi bản thảo cho tổng biên tập, tổng biên tập ngay lập tức trả lời: *[Nhớ kỹ phải viết bản thảo từ trong đầu ra chứ không phải dùng tay gõ chữ là được.]*

Hạ Mộc hồi âm: *[Lãnh đạo dạy bảo rất đúng.]*

Mấy chục phút sau tổng biên tập vẫn không trả lời cô, nói chung là bản thảo đã được duyệt.

Hạ Mộc nhìn đồng hồ, sắp 1 giờ trưa, cô tìm bữa một quán cơm nhỏ ăn tạm, đang ăn, tổng giám đốc gọi tới, cô nhìn màn hình suy nghĩ, tổng giám đốc tìm cô làm gì?

Di động vẫn đang đổ chuông, cô nghe máy: “Tổng giám đốc.”

“Ừ, Tiểu Hạ à, buổi họp báo sáng nay kết thúc rồi chứ?”

“Kết thúc rồi, tôi đang ăn cơm.” Hạ Mộc chột phản ứng lại: “Cảm ơn ngài đã dành cơ hội này cho tôi.”

Tổng giám đốc có quen biết với giáo sư Âu Dương, cô vào làm công ty này cũng là giáo sư Âu Dương dùng quan hệ với tổng giám đốc, trước kia lúc đi thực tập tổng giám đốc đã rất chiều cô, có bất cứ hội nghị Tài chính quan trọng nào cũng mang cô đi theo.

Tổng giám đốc khách khí một phen, nói nên làm thôi, lại nói: “Cô mới đi làm, lại trẻ tuổi, thường xuyên ra ngoài tôi luyện kiến thức sẽ giúp ích cho phát triển sau này của cô.”

“Cảm ơn tổng giám đốc quan tâm.”

“Không cần khách sáo với tôi.” Ngừng lại, tổng giám đốc nói: “Buổi tối tôi tham dự một bữa tiệc, đối phương là khách hàng lớn của Công ty chúng ta, là thương hiệu trang sức số 1 số 2 trong nước, nói không chừng có thể cung cấp cho cô rất nhiều thông tin. Làm phóng viên ấy mà, biết thêm nhiều người đứng trên đỉnh kim tự tháp không hề có hại cho cô. Đến lúc đó tôi mang cô đi cùng, trước 5 giờ cô nhớ quay về công ty.”

Hạ Mộc ngẫm nghĩ, uống rượu cũng được nhưng bởi người chắc chắn không được.

Cô hỏi thẳng: “Tổng giám đốc, trong bữa tiệc cần tôi phải làm gì?”

Cần cô phải làm gì?

Ông cũng không rõ lắm.

Vừa rồi nhận được điện thoại của ông chủ, nói bữa tiệc tối nay phải dẫn Hạ Mộc theo.

Có thể khiến ông chủ tự mình gọi tôi bố trí, có hai trường hợp:

Ông chủ coi trọng Hạ Mộc, sẽ thu xếp tài nguyên tin tức tốt nhất cho cô;

Còn có một trường hợp, chủ tịch của công ty trang sức coi trọng Hạ Mộc, có bữa tiệc này là vì Hạ Mộc.

Nhưng mấy cái này chỉ là ông tự mình phỏng đoán, không thể nói bậy.

Tổng giám đốc trả lời Hạ Mộc: “Không cần cô phải cố định làm gì cả, đến lúc đó cô cứ ngồi cạnh tôi, có thể giúp cô chắn rượu tôi sẽ cố sức chắn, cô chỉ cần tùy biến không làm tôi mất mặt là được.”

“Được, tôi biết rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Mãi Yêu Em Như Vậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Đây là chương chống trộm

Edit: Mina

Tác giả có lời muốn nói: Hôm nay muốn lái nhái đôi lời, vậy nên đặt lời nói trước chính văn ~

1, Đổi tên truyện, trước đó rất nhiều người nói đọc mà cảm thấy cơ tim tắc nghẽn nên ta đổi thành sười ảm trái tim các người nha ~ [Cứ như vậy luyến người]

Không có gì thay đổi, chỉ là đổi tên truyện.

Sau này mọi người đọc là có thể hiểu tên truyện [Di tình biệt luyến] là có ý gì ha ~

2, Giữa nam nữ chính chắc chắn có vương mắc, nhưng không cầu huyết, không có hiểu lầm, ta không thích dùng chuyện chia tay để giải quyết nam chính, thế nên cũng sẽ không viết.

3, Dù tuyến nam nữ chính hay vai phụ khác (Nhậm Ngạn Đông, Nhậm Sơ), mùa đông này sẽ có một người tới sưởi ấm người ~

4, Đạo gần đây ta béo lên, buổi tối không ăn Vương vương tiên bối là không ngủ được... o(Π—Π)o

5, Tàu chương 200 bao lì xì, trước 50,150 ngẫu nhiên ~

Các bảo bối, an tâm đọc truyện đi ~

Hạ Mộc ăn cơm xong lên xe, dựa vào lưng ghế ngăn người một lúc, gửi tin nhắn cho Kỳ Tiệp Bắc: [Tôi nay em ăn ở ngoài, không về nhà ăn cơm.]

Kỳ Tiệp Bắc gọi điện thoại tới: “Đi cùng ai?” Giọng anh trầm thấp, lộ vẻ mệt mỏi.

Hạ Mộc: “Đi cùng tổng giám đốc của bọn em, nói là dẫn em đi tiếp xúc với bên ngoài xã hội, có lẽ giáo sư Âu Dương cảm thấy em nhàn tản tin tức cho Viên Dịch Lâm, ông ấy áy náy nên đã nhờ tổng giám đốc dùng tin tức khác đền bù chút cho em.”

Kỳ Tiệp Bắc: “Ừ, chắc vậy.” Lại dặn dò cô: “Cố gắng hạn chế uống rượu.”

“Không sao, tổng giám đốc nói sẽ thay em chặn rượu, anh cũng biết, tư lượng của em vốn dĩ không kém.”

Kỳ Tiệp Bắc và cô bắt đầu nói sang chuyện khác, hỏi sáng nay đi làm thế nào, Hạ Mộc nói lưu loát một lần như một cái máy ghi chép.

Kỳ Tiệp Bắc kiên nhẫn lắng nghe, lấy hộp thuốc và bật lửa, làm việc cả buổi sáng, lúc bận rộn không muốn hút, rảnh rỗi lại nghiện thuốc lá.

ZIPPO sẽ phát ra âm thanh, anh nhìn khắp nơi, duỗi tay lấy chiếc di động khác trên bàn, gọi tới dãy số văn phòng của mình.

Đồ chuông chưa đến vài giây, ồn ào chói tay, Kỳ Tiệp Bắc nhân cơ hội đánh ZIPPO, châm điếu thuốc.

Hạ Mộc giục anh: “Em cúp máy đây, anh nhận điện thoại đi.”

“Không sao, thư ký Phàn gọi tới, nếu cô ấy có việc gấp sẽ đến văn phòng.” Kỳ Tiệp Bắc ấn ngắt điện thoại để bàn, máy bàn nháy mắt yên tĩnh.

Trong điện thoại yên tĩnh vài giây, Hạ Mộc đột nhiên mở miệng: “Kỳ Tiệp Bắc.”

“Hửm?” Kỳ Tiệp Bắc vừa mới rít một hơi, chậm rãi phun ra khói trắng ngà.

“Tôi nay về nhà anh xem em phạt anh như nào.”

Tay kẹp thuốc hơi ngừng lại, Kỳ Tiệp Bắc nhíu mày, cảm thấy không có khả năng cô đoán được anh đang làm gì, anh bình tĩnh hỏi: “Lại làm sao thế?”

“Anh đang làm gì trong lòng anh không biết sao?”

“...”

Chiều tối.

Trên đường đi về từ tiệm cơm Hạ Mộc nhận được điện thoại của Kỳ Tiệp Bắc, buổi tối anh cũng có xã giao, nói là đi ăn với vài cổ đông của công ty Tiêu Tiêu và mấy người bạn bàn chuyện làm ăn.

Hạ Mộc ‘ừ’ một tiếng, vẫn căn dặn: *Không thể uống quá hai ly rượu, không thể hút quá hai điếu thuốc*, Kỳ Tiệp Bắc đồng ý.

Cô và tổng giám đốc một trước một sau tới tiệm cơm, đối phương chưa tới.

“Tôi nay có những ai?” Hạ Mộc hỏi tổng giám đốc.

“Khá nhiều, đều là khách hàng lớn của công ty quảng cáo chúng ta.” Tổng giám đốc bảo phục vụ lấy một lọ sữa chua: “Uống trước đi, lát nữa tránh không được phải uống rượu.”

Hạ Mộc mở nắp bình uống, uống rượu thì không sao, chỉ cần không phải bồi khách là được.

Hơn mười phút sau khách hàng lục tục tới phòng, có mấy người cô đã thấy trên báo chí, nhưng không quen.

Chủ tịch của công ty trang sức đến sau cùng, họ Hoàng, khoảng 50 tuổi, mang theo một trợ lý, một người phụ trách bộ phận quan hệ xã hội.

Sau khi mọi người đến đông đủ, ngồi vào vị trí.

Hạ Mộc biết vị Hoàng tổng này, nghe nói hàng năm đầu tư vào công ty quảng cáo của các cô lên tới mấy trăm triệu, ngay cả ông chủ cũng vô cùng khách sáo với ông ấy, nhưng đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy ông ấy ngoài đời.

Thật ra Hạ Mộc không biết, không phải lần đầu Hoàng tổng gặp cô, lần trước ở buổi họp thường niên của tập đoàn, ông đã nhìn thấy cô.

Xung quanh ông không thiếu người đẹp, vưu vật hiếm thấy, nhưng ngay tại ánh mắt đầu tiên thấy Hạ Mộc, ông đã nhìn chăm chăm không rời, uyển chuyển hỏi thăm ông chủ của công ty truyền thông các cô.

Ông chủ cười nói, đàn ông nhớ thương Hạ Mộc không ít, chẳng qua bây giờ vẫn đang là học sinh, cũng không phải nhân viên chính thức của bọn họ, chờ tốt nghiệp sẽ giới thiệu cho ông ấy làm quen.

Ngày đầu tiên cô đi làm, Hoàng tổng vẫn nhớ kỹ trong lòng.

Sau khi giới thiệu một lượt, bắt đầu uống rượu.

Đề tài của cánh đàn ông, ngoài công việc thì hứng thú lớn nhất chính là phụ nữ, từ lúc ngồi vào chỗ đến bây giờ, đều nói về Hạ Mộc.

Ngay cả nữ giới cũng bàn tán cùng, là trợ lý của Hoàng tổng, cô ấy mỉm cười: “Hạ tiểu thư chăm sóc tay như nào vậy? Rất giống tay của người mẫu làm đại ngôn công ty trang sức của chúng tôi.”

Hoàng tổng tiếp lời: “Tay của mấy cô người mẫu đó làm sao bằng Hạ tiểu thư được.” Sau đó nghiêng mặt nói với trợ lý: “Trên xe có sản phẩm lắc tay kim cương sắp ra mắt thị trường trong năm nay, đưa Hạ tiểu thưướm thử xem sao, nếu hiệu quả tốt, chúng ta có thể xem xét để Hạ tiểu thư làm đại ngôn.”

Trợ lý hiểu ý, lập tức đứng dậy đi lấy.

Sau Hạ Mộc mới biết, đây là trá hình của việc tặng cô quà, cái Hoàng tổng muốn đương nhiên là chính bản thân cô.

Lời ca ngợi không tốn tiền, sau khi Hạ Mộc đeo lắc tay ngồi đó nhận lấy vô số lời khen.

Hoàng tổng cười: “Kim cương đi với người đẹp, Hạ tiểu thư đeo vào hợp như vậy, đây coi như là quà gặp mặt của chúng ta, mong rằng sau này Hạ tiểu thư có thể viết thật nhiều bài báo PR cho sản phẩm của công ty chúng tôi.”

Hạ Mộc mỉm cười: “Là sản phẩm của công ty Hoàng tổng thiết kế đẹp, cô gái nào đeo lên cũng đẹp cả.” Cô nhân tiện tháo lắc tay.

Hoàng tổng ngồi cạnh cô, vươn tay đè lại: “Nếu đẹp như vậy thì đừng tháo ra, lại còn có thể tuyên truyền sản phẩm mới cho công ty chúng tôi.”

Tay Hạ Mộc bị ông ấy nắm chặt, vô số đôi mắt hài hước dõi theo, vậy xem nào nhiệt, nếu cô nhất quyết rút về, chắc chắn bầu không khí sẽ vô cùng khó xử.

Cô không nhúc nhích, cười như không cười nhìn Hoàng tổng.

Cô không thể lúc nào cũng dựa vào Kỳ Tiệp Bắc giải quyết thay, vì giải quyết được nhất thời, không giải quyết được cả đời, sớm muộn gì cô và Kỳ Tiệp Bắc cũng chia tay, con đường về sau chỉ có một mình cô đi, còn không bằng học cách ứng xử với muôn hình muôn vẻ người sớm một chút.

Hạ Mộc mỉm cười: “Quần tử yêu tài, lấy gì dùng đó, như vậy đi Hoàng tổng, chúng ta chơi một trò chơi, thế nào?”

Tầm mắt mọi người đều dừng lại trên mặt cô.

Tổng giám đốc muốn giải vây, lại nghĩ Hạ Mộc là một cô gái thông minh, chắc chắn có thể tự mình giải quyết.

Hơn nữa ngày nay cô gái nào chẳng muốn có cơ hội tốt.

Hoàng tổng cảm thấy hứng thú, ý bảo cô nói tiếp, nhưng bàn tay đặt trên mu bàn tay cô vẫn không rời đi.

Hạ Mộc nói: “Thi uống rượu, thắng, Hoàng tổng phải vô điều kiện đáp ứng một yêu cầu của tôi.”

“Thua thì sao?” Hoàng tổng cười hỏi.

“Tôi sẽ vô điều kiện đáp ứng một yêu cầu của ngài.” Hạ Mộc bình tĩnh nhìn ông.

Hoàng tổng không biết tử lượng của cô đến đâu, dám nói như vậy tất nhiên tử lượng không tồi, ông cười: “Bàn tiệc tối này vẫn có người chưa tận hưởng, đều muốn uống rượu cùng Hạ tiểu thư đấy.”

Hạ Mộc nghe ra thâm ý trong lời của ông, chắc hẳn ông đã hạ quyết tâm muốn cô bồi ông, cũng mặc kệ có mặt mũi hay không, để cô một chọi mấy.

Cô nói: “Đúng lúc tôi cũng muốn uống cùng bọn họ, vậy tôi uống cùng bốn người, thế nào?” Ánh mắt cô quét qua bốn người ngồi bên trái Hoàng tổng.

Đáy mắt Hoàng tổng lóe lên tia kinh ngạc, bốn người này có tiếng uống giỏi trên bàn rượu, nếu so sánh, cô có là thần tiên cũng không thể thắng nổi.

Chợt, ông bật cười, thì ra cô gái này đang diễn trò lạt mềm buộc chặt.

Dù thế nào, ông muốn chính là cô.

Ông hơi gật đầu: “Chỉ cần Hạ tiểu thư vui vẻ, tùy cô muốn sao cũng được.”

Hạ Mộc nói: “Tôi uống hóp nước trước.” Ngay sau đó cô rút tay về, bưng ly nước uống mấy ngụm, lại nhìn về phía Hoàng tổng: “Hoàng tổng, chúng ta chơi kích thích hơn một chút, thế nào?”

Hoàng tổng điềm đạm nói: “Nói rồi, tùy cô vui vẻ.”

Hạ Mộc chậm rãi nói: “Thì uống rượu bình thường rất vô vị”

Hoàng tông: “Phải uống như nào?”

“Chúng ta uống một ngụm rượu ăn hai quả ớt cay, uống đến khi đối phương nhận thua mới thôi.” Hạ Mộc lại cường điệu: “Phải là loại ớt cay nhất.”

Bạn đang đọc truyện *Mãi Yêu Em Như Vây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Edit: Mina

Không dễ dàng gì mới xuống được dưới lầu, Hạ Mộc thật sự không thể chịu đựng được nữa, gọi điện thoại cho Kỳ Tiệp Bắc, sau khi chuyển máy cô hỏi anh: “Anh bên đó kết thúc chưa?”

Kỳ Tiệp Bắc: “Vẫn đang bàn luận.”

“Alo?” Kỳ Tiệp Bắc không nghe thấy giọng cô, gọi tên cô: “Hạ Mộc?”

Hạ Mộc dựa vào thân cây, dùng sức bóp bụng, “Chùng nào thì anh xong?”

Kỳ Tiệp Bắc: “Một lát nữa, em thì sao?”

Hạ Mộc đau đến rơi nước mắt, không chịu nổi, “Em ăn rồi, anh bận việc của anh đi.”

“Ừ, em đi ngủ sớm một chút, đừng chờ anh.”

Hạ Mộc cúp điện thoại, trực tiếp gọi 120.

Gọi điện thoại cấp cứu xong, Hạ Mộc nhìn không được, nôn ra tơ máu.

Cô lấy khăn giấy lau lau.

“Hạ Mộc?” Bên cạnh có người gọi cô.

Cô nghiêng mặt, tầm mắt có hơi choáng váng, vài giây sau mới thấy rõ người trước mặt: “Thẩm tông.”

Thẩm Lăng là chồng của học tỷ, trước kia trong lúc đi học học tỷ đã rất nhiều lần chiều cổ cô, còn giúp cô giới thiệu việc làm thêm, có đợt kỳ kinh nguyệt của cô không đều, cũng là học tỷ bảo cô nhanh chóng tìm bác sĩ trung y điều trị xem sao.

Thẩm Lăng nhìn thấy trên người cô toàn mùi rượu, liên tưởng đến vừa rồi mấy người trong phòng vây một chỗ xem video, anh ta hỏi thẳng: “Cô và Hoàng tông cùng đi ăn cơm à?”

Hạ Mộc sùng sốt: “Sao anh biết?” Lại nghĩ nghĩ, trong giới này rộng như vậy, chắc chắn là mấy người kia phát sóng trực tiếp.

Thẩm Lăng thờ dãi: “Cô không muốn sống nữa hay sao mà uống nhiều như vậy!”

Hạ Mộc không có sức giải thích cụ thể: “Thẩm tông, có thể đưa tôi đi bệnh viện được không, tôi không chờ nổi đến khi xe cứu thương tới, cảm giác sắp chết mất.”

Thẩm Lăng đỡ cô: “Tôi ngồi xe của bạn, anh ta sắp đến đây rồi.”

“Thẩm Lăng, đi không?”

Hạ Mộc nghe tiếng quay đầu, Nhậm Ngạn Đông ngồi trên ghế sau của ô tô, đang giục Thẩm Lăng.

“Đưa cô ấy đi bệnh viện đã, cô ấy chính là người tôi nay uống rượu ăn ớt cay.” Thẩm Lăng đỡ Hạ Mộc đi qua.

Trong ô tô tối, Hạ Mộc thấy không rõ cảm xúc dưới đáy mắt Nhậm Ngạn Đông.

Quan tâm anh có bằng lòng hay không làm gì, bây giờ cô chỉ muốn đến bệnh viện sớm một chút.

Ghế lái phụ có người, Thẩm Lăng không nghĩ nhiều, trực tiếp nhét cô vào ghế sau, bản thân cũng chen ngồi vào, dặn tài xế lái xe đến bệnh viện gần nhất.

Hạ Mộc ngồi giữa Nhậm Ngạn Đông và Thẩm Lăng, không rảnh chào hỏi Nhậm Ngạn Đông, cô nhét túi xách vào trong lòng che bụng, đau không chịu nổi, một tay khác cô bóp chân đau để dời lực chú ý.

Đến giao lộ gặp đèn đỏ, tài xế dừng xe.

Nhậm Ngạn Đông rút cuộc dừng tầm mắt lên người Hạ Mộc, cô vẫn luôn nhích tới nhích lui, cánh tay cọ vào anh nhưng Hạ Mộc lại không hay biết gì.

Tay trái cô nổi đầy gân xanh, từ nãy đến giờ cứ bóp đùi, anh đánh giá cô vài giây rồi lại xoay mặt nhìn bên ngoài cửa sổ.

Thẩm Lăng liếc cô một cái, trên trán cô đổ mồ hôi, tóc ướt nhẹp, nhìn vẻ mặt cô quá đau đớn anh ta cũng không biết phải an ủi ra sao.

Dạ dày Hạ Mộc như bị lửa thiêu, đau đến nỗi sắp không thở nổi, cô nhìn Thẩm Lăng: “Thẩm tổng, có thể nói chuyện cùng tôi không?” Cô cần dời lực chú ý, cảm giác giây tiếp theo có thể đau quá mà chết.

Thẩm Lăng sợ cô không chịu nổi: “Cô muốn nghe cái gì?”

Hạ Mộc nghĩ nghĩ: “Sao anh đột nhiên nhập cổ phần vào Công ty Nhậm tổng?” Cô gắng gượng nở nụ cười: “Đây là tôi muốn lấy tin và biên soạn tin tức, anh nghĩ kỹ rồi hãy trả lời tôi.”

Thẩm Lăng cười bất đắc dĩ: “Sắp chết đến nơi rồi mà vẫn còn lo cho công việc của mình à.”

Hạ Mộc bị đau cong eo, trán tì lên đầu gối, cô nghiêng đầu nói chuyện với Thẩm Lăng: “Không phải lo lắng công việc, công việc cũng chẳng có gì, tôi là lo tiền của tôi, có tin tức tôi mới có tiền thưởng.”

Nói xong cười.

Thẩm Lăng quét mắt liếc Nhậm Ngạn Đông, nãy giờ anh vẫn nhìn ngoài cửa sổ, cũng không biết đang nghĩ gì.

Thẩm Lăng suy nghĩ vài giây, ngữ khí đùa giỡn: “Nhậm tổng uy hiếp tôi, cậu ấy nói cậu ấy có thể tin dụng của ngân hàng Thẩm thị chúng tôi, nếu tôi không nhập cổ phần vào, cậu ấy sẽ vứt thẻ đi, không bao giờ dùng đến.”

Nhậm Ngạn Đông: “... ..”

Hạ Mộc cười: “Tôi cũng có thể tin dụng của Thẩm thị các anh, nếu sau này anh không nhận phỏng vấn của tôi, tôi cũng sẽ hủy thẻ.”

Dừng lại, cô lại nhắc nhở Thẩm Lăng: “Thẩm tổng, vừa rồi tôi hỏi anh vấn đề kia là tôi thực sự muốn viết tin tức.”

Thẩm Lăng gật đầu: “Ừ, tùy cô viết, nếu viết bài khiến Nhậm tổng vừa lòng, nói không chừng cậu ấy còn có thể nhận phỏng vấn của cô ấy chứ.”

“Thật?” Ánh mắt Hạ Mộc sáng lên.

Thẩm Lăng: “Thật, dù cậu ta không muốn, tôi cũng sẽ giúp cô lừa cậu ta.” Anh ta cố ý dừng lại, cường điệu: “Tiền đề là bài báo lần này phải khiến cậu ta thật sự hài lòng.”

“Không thành vấn đề.” Hạ Mộc lại dịch túi xách vào trong chịu đựng, nhớ tới: “Thẩm tổng, tin tức của tôi cần ảnh chụp, hôm nào tiện có thể chụp một bức ảnh chung giữa anh và Nhậm tổng không?”

Thẩm Lăng cười: “Nhiều yêu cầu quá.” Anh suy nghĩ một lát: “Được, đến lúc đó tôi gọi điện thoại cho cô.” Lấy di động lưu số điện thoại của Hạ Mộc vào.

Từ đầu đến cuối, Nhậm Ngạn Đông không hề mở miệng, làm như ngủ cho phép cô chụp ảnh cho vào tin tức.

Hạ Mộc đau đến mệt là người, “Thẩm tổng, còn bao nhiêu phút nữa tới bệnh viện?”

“Năm sáu phút.”

Lâu quá.

Cô cảm giác bản thân đang ở dưới địa ngục, mỗi một giây đều bị dày vò.

Thẩm Lăng sợ cô ngất xỉu, lại tìm đề tài: “Lá gan cô cũng lớn đó, không sợ uống không bằng bốn người kia cuối cùng vẫn bị lão Hoàng đánh bại à?”

Hạ Mộc cắn môi, sau lưng ướt đẫm, cô nhẫn nại cố sức nói chuyện: “Tôi lấy mạng sống ra đấu, sao có người là đối thủ của tôi được chứ?”

Tay trái cô véo tới véo lui đã tê cứng, lại đổi tay phải.

Nói với Thẩm Lăng: “Chỉ cần tôi không muốn thua thì không một ai có thể khiến tôi thua.”

Thẩm Lăng cũng đồng tình với cô: “Cô nhìn cô như bây giờ cũng mất nửa cái mạng rồi.”

“Thế cũng tốt hơn là để bọn họ khinh thường, nếu tới nay tôi không uống thắng bọn họ, bọn họ sẽ cảm thấy chỉ cần có tiền là có thể ngủ được với tôi.” Hạ Mộc nói, đột nhiên hỏi Thẩm Lăng: “Có thể đưa tôi chai nước lạnh không?”

“Cô còn định làm gì!” Thẩm Lăng không đồng ý.

Hạ Mộc chịu đựng, nước mắt và mồ hôi đổ ra như suối, cô lấy mu bàn tay lau lau, nói tiếp: “Tôi thừa nhận tôi vô cùng yêu tiền, nhưng không phải tiền của ai tôi cũng muốn, về sau tôi còn phải kết hôn sinh con, tôi muốn con gái hãnh diện về tôi.” Vậy nên sẽ không bao giờ làm tiểu tam.

Lại một đợt đau nhói ập tới, cô nhét nắm tay vào trong miệng.

Nhậm Ngan Đông thực sự nhìn không được cô tự mình hại mình, tối đó ở Thượng Hải, sau khi tan cuộc, anh nhắc nhở chính mình đừng xen vào việc của người khác nữa, vậy mà hôm nay lại phá lệ.

Anh vươn tay gỡ nắm tay trong miệng cô ra: “Nhịn một chút, sắp đến bệnh viện rồi.”

Hạ Mộc chợt quay đầu.

Bốn mắt nhìn nhau.

Lần đầu tiên, anh cách cô gần như vậy.

Gần hơn cả lần gặp nhau ở tiệm tranh chữ.

Mặt cô đầy nước, không rõ đâu là mồ hôi đâu là nước mắt.

Hạ Mộc muốn rút tay về nhưng Nhậm Ngan Đông không buông.

Cô đau đến nỗi không còn thiết tha mạng sống, trừ việc cắn bản thân, cô không biết phải giải tỏa cảm giác đau đớn sống không bằng chết này như nào.

Cô vừa nâng một tay khác lên, lại bị Nhậm Ngan Đông nắm lấy.

Hai người đối diện vài giây, Nhậm Ngan Đông nói: “Cần nữa là sẽ mất thịt.”

“Buông tôi ra, tôi không chịu nổi!” Hiện giờ Hạ Mộc cực kỳ muốn nổi điên, rất muốn đá Nhậm Ngan Đông một cước từ trên xe xuống.

Thẩm Lăng nhìn về phía Nhậm Ngan Đông: “Đa cậu đây, đưa tay cho cô ấy cắn, có vẻ cô ấy thực sự đau không chịu được rồi.” Anh ta cũng không có ý nói đùa.

Chắc chắn Hạ Mộc sẽ không cắn người khác, cô cảm giác bản thân như bị nướng cháy, cái loại dạ dày bị bỏng quặn thắt làm cô vô cùng đau đớn.

Người đàn ông ngồi trên ghế lái phụ không khỏi quay đầu, lần đầu tiên thấy Nhậm Ngan Đông xen vào chuyện của người khác.

Xem ra cô gái này quen biết Thẩm Lăng, hình như cũng quen biết luôn cả Nhậm Ngan Đông, không biết quan hệ cụ thể giữa họ là gì, nhớ đến một màn hồi này nói bậy trong phòng, hiện tại hận không thể cắn đứt đầu lưỡi.

Đau từng cơn lại tới, Hạ Mộc không rảnh lo nghĩ người ngồi bên cạnh là ai, cô coi anh là Kỷ Tiệp Bắc, hai móng tay ngón cái dùng sức véo.

Nước mắt rơi xuống cằm, từng giọt từng giọt.

“Rốt cuộc cô ăn bao nhiêu ớt?” Đây là câu thứ ba tối nay Nhậm Ngan Đông nói.

“Một mâm.” Uống rượu cũng gần một cân.

Hạ Mộc nói xong cắn môi dưới, cảm thấy mình sắp chết đến nơi, nếu không phải từ nhỏ có thể ăn cay chắc hẳn đã sớm toi mạng.

Thẩm Lăng nghe thôi đã dựng thẳng tóc gáy, anh ta không hiểu: “Chỉ là một công việc thôi mà, cùng lắm thì từ chức không làm nữa, nếu liên lụy đến tính mạng, đáng giá không?”

Nếu đổi thành người phụ nữ của anh ta thì đã đập hai chân bỏ đi rồi, tức chết người mà.

Hạ Mộc nói: “Không phải đổi việc làm là giải quyết được, dù có đổi sang công việc khác, tôi sẽ vẫn gặp phải loại chuyện như này.”

Gương mặt và dáng người của cô, có thể nên việc cũng có thể hồng việc.

Có thể mang đến lợi ích cho công việc của cô, nhưng càng mang đến nhiều phiền toái hơn.

Trước kia cô quá ngây thơ, nghĩ rằng chỉ cần bản thân không muốn làm tiểu tam thì sẽ không có người nào ép được.

Bây giờ nhìn lại, có vài người nhìn trúng liền nhất định phải có được, sẽ tìm mọi cách thiết kế bẫy, buộc cô nhảy vào tròng.

Cuối cùng cũng tới bệnh viện, sau khi Hạ Mộc xuống xe đi chưa được vài bước liền ngồi xồm xuống, đau không đứng dậy nổi.

Tài xế và người ngồi ghế lái phụ không xuống xe, Nhậm Ngan Đông cảm thấy Thẩm Lăng có vợ, chắc chắn sẽ không tùy tiện ôm nữ giới khác, định bảo tài xế xuống đỡ, lờ đến bên miệng lại không nói ra.

Đưa điện thoại cho Thẩm Lăng, anh khom lưng ôm ngang người Hạ Mộc đi vào sảnh cấp cứu.

Hạ Mộc ăn quá nhiều ớt, cần phải rửa ruột, đưa đi phòng cấp cứu.

Vợ của Thẩm Lăng đang trong thời kỳ mang thai, Nhậm Ngạn Đông bảo anh ta về nhà trước.

Nhậm Ngạn Đông chạy lên chạy xuống, nộp tiền viện phí nằm viện cho Hạ Mộc.

Hạ Mộc vẫn đang được cấp cứu, Nhậm Ngạn Đông ngồi chờ ngoài hành lang.

Hành lang yên tĩnh, thỉnh thoảng có tiếng bước chân dồn dập của y tá.

Anh muốn hút thuốc lá, nhìn tấm nhắc nhở dính trên tường, lại cất hộp thuốc đi.

Đây là lần thứ hai anh ngồi bên ngoài phòng cấp cứu, lần đầu tiên anh đang là bạn trai của người khác.

Hạ Mộc được đẩy ra khỏi phòng cấp cứu, người cô nhìn thấy đầu tiên là Nhậm Ngạn Đông, chỉ có một mình anh.

“Thẩm tổng đâu?” Giọng cô khàn khàn, gắng gượng nói.

Nhậm Ngạn Đông: “Về rồi.”

Không nói gì thêm.

Y tá đẩy cô vào thang máy, Nhậm Ngạn Đông cũng đi vào theo, Hạ Mộc nhìn anh một lát: “Anh về đi, tôi không sao.”

Nhậm Ngạn Đông không tiếp lời.

Y tá thi thoảng liếc nhìn Nhậm Ngạn Đông, không nhận ra anh là ai, hoàn toàn là bị khí chất của anh hấp dẫn.

Dọc đường yên tĩnh, tới phòng bệnh y tá dặn dò một chút những việc cần lưu ý liền rời đi.

Hạ Mộc nằm trên giường truyền dịch, hai tiếng ngắn ngủi, giống như vòng xoáy thăm địa ngục một chuyến, cảm giác sống lại thật tốt.

Nhậm Ngạn Đông điều chỉnh giường, đắp kín chăn cho cô.

Trong phòng vẫn luôn lặng yên.

Nhậm Ngạn Đông không biết quan hệ hiện tại giữa cô và Kỳ Tiệp Bắc ra sao, anh không tiện hỏi nhiều, uyển chuyển hỏi: “Cô đủ lòng đủ cánh rồi, không thể nhẫn nhịn chút? Cứ phải cứng đối cứng?”

Hạ Mộc biết anh muốn nói gì: *Chuyện này có thể nhờ Kỳ Tiệp Bắc giải quyết mà cô lại khẳng khái muốn thể hiện bản thân.*

Cô không đáp hồi ngược lại: “Nhậm tổng, anh nói xem, với xuất thân và độ tuổi này của anh, còn cảm thấy tình yêu có thể thay cơm ăn không? Còn vì tình yêu không màng hết thảy không?”

Nhậm Ngạn Đông ngừng lại, vô lực phản bác.

Hạ Mộc mỉm cười: “Anh xem ngay cả anh cũng không tin, vậy anh nói anh lấy gì để thuyết phục tôi, tôi có thể ở bên Kỳ Tiệp Bắc mãi mãi? Kỳ thực các anh đều rõ, ở trong giới thượng lưu của các anh, không có mấy cô bé lọ lem có thể gả vào, dù có là cô bé lọ lem đi chăng nữa thì cha của cô bé lọ lem cũng không phải thường dân.”

Im lặng vài giây, cô nói: “Không phải Kỳ Tiệp Bắc sai, thực ra nói đến cùng tôi chết vì sĩ diện, không muốn dựa vào ai cả, từ nhỏ phải dựa vào chính mình, sớm đã thành thói quen.”

Tiếng nói chuyện ngày càng nhỏ, cô cố nói hết câu.

Nhậm Ngạn Đông nhìn đồng hồ, anh còn có việc phải về, dù không có việc gì, anh cũng không thể ở lại đây cùng cô xuyên đêm, “Kỳ Tiệp Bắc đâu? Tôi giúp cô gọi điện thoại?”

Hạ Mộc lắc đầu: “Anh ấy đang bận.”

Nhậm Ngạn Đông hỏi cô: “Muốn gọi điện thoại cho gia đình hay bạn bè gì không?”

Hạ Mộc: “Muộn rồi, tôi cũng không có gì đáng lo.” Lại giục anh: “Anh về đi.”

Mí mắt trên dưới đánh nhau, cô vẫn kiên trì. Lại nghĩ tới: “Tối nay cảm ơn anh, cả lần trước ở Thượng Hải nữa, cũng chưa kịp cảm ơn anh.”

Nhậm Ngạn Đông nhàn nhạt nói: “Không cần khách sáo.”

Hạ Mộc dùng tấm mắt trên cổ tay anh bị cô véo ra máu.

Sau khi xin lỗi, “Anh đi trạm y tế khử trùng đi.”

“Không sao.”

Căn phòng lại lần nữa lâm vào trầm mặc.

Hạ Mộc bất giác nói: “Bảo Thẩm tổng giải thích hộ anh đi.”

Nhậm Ngạn Đông ngược mắt: “Giải thích cái gì?”

Đàn ông như anh không thể không có bạn gái, cô véo anh thành như vậy, chắc chắn sẽ bị bạn gái hiểu lầm, Hạ Mộc nói: “Lỡ bạn gái anh hiểu lầm.”

Vấn đề nhàm chán như vậy Nhậm Ngạn Đông không trả lời.

Hạ Mộc thấy anh không nói, thức thò không nói thêm.

Nhậm Ngạn Đông đứng dậy, nhìn về phía Hạ Mộc: “Tốt nhất lát nữa cô gọi cho Ký Tiệp Bắc đi.”

Hạ Mộc: “Không sao, có vấn đề tôi sẽ gọi y tá ngay.”

Nhậm Ngạn Đông gạt đầu, một lát sau, muốn nói gì đó lại nhin xuống, rời khỏi phòng bệnh.

Lúc đi qua trạm y tế, Nhậm Ngạn Đông muốn giấy bút, viết số điện thoại của mình, thêm ghi chú: Hạ Mộc phòng bệnh 1210, người liên lạc khẩn cấp.

Đưa tờ giấy cho y tá: “Nếu có việc gấp hãy gọi vào số này của tôi, cảm ơn.”

Y tá cười nói được.

Nhậm Ngạn Đông lại dạo dò lần nữa, Hạ Mộc đang truyền nước, bảo y tá để ý nhiều chút.

Anh vừa nâng bước đã bị y tá trưởng gọi lại: “Trong phòng bệnh không có người nhà sao?”

“Không có.”

“Thực quản và dạ dày đều có vấn đề, mất nửa cái mạng rồi, lòng của các người cũng thật lớn, không có ai ở lại.” Y tá trưởng lại nhắc nhở: “Lát nữa thực sự xảy ra chuyện, bệnh viện phải tìm ai?”

Nhậm Ngạn Đông nói với y tá trưởng: “Trông cô ấy rất khá.”

“Giỏi chịu đựng.” Y tá trưởng lắc đầu: “Chưa thấy người nào nhẫn nhịn được như vậy, đau cũng không rên một tiếng, đổi thành người khác, nam hay nữ thì cũng sớm đau đến ngất đi rồi.”

Nhậm Ngạn Đông hơi co ngón tay lại, nói cảm ơn y tá trưởng, lại trở về phòng bệnh.

Phòng bệnh, Hạ Mộc đã ngủ, cả người mệt lả, ngủ say.

Nhậm Ngạn Đông đứng bên mép giường, lúc này mới nhìn kỹ mặt cô, nước mắt đọng lại trên má, môi cũng nứt nẻ.

Đây là phòng bệnh đơn bình thường, không có đồ dùng rửa mặt, anh đến trạm y tế dặn y tá để ý chút, còn mình xuống lầu mua đồ cho cô.

Ký Tiệp Bắc chưa biết Hạ Mộc nằm viện, tiệc kết thúc, anh về đến nhà Hạ Mộc vẫn chưa về, gọi cho cô cũng không có ai nhận máy, đang tự hỏi bỗng Đường Văn Tích gọi đến.

“Anh, anh với Hạ Mộc chia tay rồi?”

Ký Tiệp Bắc nhú mày: “Đang nửa đêm, cậu bị bệnh gì đấy?”

Đường Văn Tích tò mò: “Anh không thấy video trong diễn đàn?”

“Video gì?”

“Hạ Mộc, tưởng anh và cô ấy chia tay, cô ấy không có người chống lưng nên mới lấy mạng liều chết.”

Ký Tiệp Bắc không hiểu ra sao: “Liều mạng cái gì?”

“Tự anh xem video đi, hiện giờ Hạ Mộc đã thành danh sau một đêm, em cũng bắt đầu có chút ngưỡng mộ cô ấy, không biết bây giờ cô ấy ra sao, anh hỏi một chút xem, mấy ông chủ uống rượu giỏi như vậy cũng suýt chết, huống chi cô ấy là nữ...”

Ký Tiệp Bắc không có tâm tư nghe tiếp, cúp điện thoại, bắt đầu tìm video trong diễn đàn, mò tìm vài phút vẫn không thấy, đêm nay trong diễn đàn như bị điên rồi, nội dung nói chuyện đều xoay quanh Hạ Mộc.

Anh đăng: [Ai có video?]

Đường Văn Tích lập tức chia sẻ cho anh: [Đây chỉ là một đoạn ngắn, chỗ em còn nhiều lắm.]

Trong diễn đàn lại bắt đầu ồn ào, có lẽ không ngờ tới Kỳ Tiệp Bắc cũng hứng thú loại chuyện này.

Kỳ Tiệp Bắc mở video, trong video Hạ Mộc đang ăn ớt cay, tay phải bưng chén rượu, trên trán, trên cổ đỏ mề hời, như được vớt ra từ trong nước, bị sặc ớt cay chảy nước mắt đầy mặt, nhưng hết lần này tới lần khác trong mắt đều hiện lên vẻ không chịu khuất phục.

Xem hết, tim anh như bị ai đó xé mở, đau đến nỗi hít thở không thông

• 07/02/2019 •

Bạn đang đọc truyện *Mãi Yêu Em Như Vầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Edit: Mina

Kỳ Tiệp Bắc vừa thay quần áo vừa gọi điện thoại cho Hạ Mộc, gọi ba lần mới bắt máy, giọng anh dồn dập khẩn trương: “Hạ Mộc, em đang ở đâu?”

Hạ Mộc bình tĩnh đáp: “Ồ Bắc Kinh.” Lại hỏi anh: “Anh bận việc xong rồi?”

Kỳ Tiệp Bắc thở hắt, thanh âm khàn khàn: “Đang ở bệnh viện nào?”

Hạ Mộc trầm mặc vài giây mới nói tên bệnh viện, “Kỳ Tiệp Bắc, đừng nóng giận.”

Kỳ Tiệp Bắc không khỏi nắm chặt di động, không rảnh lo cái này, hỏi cô: “Hiện giờ cảm thấy thế nào? Còn đau không?”

Cô yếu ớt đáp: “Rửa ruột, không đau nữa.”

Trong lòng Kỳ Tiệp Bắc lại đau nhói, anh vốn không muốn ngay lúc này chất vấn cô, nhưng rốt cuộc vẫn không nhịn xuống được: “Hạ Mộc, rõ ràng chuyện này có cách giải quyết khác, sao em cứ lựa chọn liều mạng uống rượu vậy? Em ngại bản thân sống quá lâu phải không?”

Chẳng sợ toàn bộ người trên thế giới đều nói cô làm sai, anh cũng không thể mắng cô dữ như vậy.

Hạ Mộc nói: “Đúng vậy, ngại bản thân sống quá lâu.”

Kỳ Tiệp Bắc nỗ lực kiềm nén: “Anh đang nói chuyện bình thường với em.”

Hạ Mộc không khỏi kích động: “Anh nói thế mà là bình thường sao?”

Kỳ Tiệp Bắc khắc chế không lên tiếng, đây đã là khoan nhượng lớn nhất của anh.

Cô uống rượu bằng cách đó cô không thấy có vấn đề, nhưng anh không giống, chỉ ngấm thôi lòng anh đã nhói đau khó chịu.

Anh nén cơn bức bối, tận lực bình tĩnh: “Công việc như vậy cùng lắm thì không cần, sao phải để bản thân chịu ủy khuất chứ?”

Một lúc lâu Hạ Mộc mới nói: “Không phải anh thường xuyên mang thư ký trợ lý đi xã giao à? Anh nghĩ các cô ấy thật sự bằng lòng đi theo? Nếu không đi thì phải làm sao bây giờ? Vị trí này không thiếu người muốn chen vào, các cô ấy mà không đi, có vô vàn người giành giật muốn đi, các cô ấy đòi công ty khác vẫn không thể tránh được phải bồi lãnh đạo đi xã giao, vậy thì đòi công việc có thể giải quyết được gì?”

Cô gần như lấy hết sức hết to: “Mẹ nó, bọn đàn ông các anh là đồ biến thái, toàn thích có người đẹp bồi rượu góp vui, nếu không phải vì mấy sở thích buồn nôn này của các người, anh hỏi xem có cô gái nào muốn uống rượu chứ!”

Không cho Tiệp Bắc cơ hội nói chen vào, Hạ Mộc nói tiếp: “Em không có tiền thích làm gì thì làm, muốn yên ổn làm việc, không phải thuận theo thì chỉ còn cách nghĩ biện pháp ứng đối.”

Kỳ Tiệp Bắc dùng sức nắm chặt di động, thật sự không nhịn được nữa: “Nghĩ biện pháp ứng đối không sai, nhưng em biết em ăn bao nhiêu ớt cay uống bao nhiêu rượu không?! Làm không cẩn thận sẽ xảy ra tính mạng đó.”

“Yên tâm, không chết được.”

“Hạ Mộc!” Kỳ Tiệp Bắc khó thở, câu nói kia vẫn không nghe được, “Em cho rằng bạn trai em là người chết phải không?!”

“Anh hung dữ cái gì!” Hạ Mộc trực tiếp cúp điện thoại.

Kỳ Tiệp Bắc: “... ..”

Nhìn cuộc trò chuyện kết thúc, lòng anh bức bối cực kỳ.

Tối dưới lầu, tài xế và vệ sĩ chưa tới.

Kỷ Tiệp Bắc mặt không cảm xúc nhìn chăm chăm di động hồi lâu, con tức giận bùng nổ lên.

Tháng 7, buổi tối oi bức nóng nực, sắp không thở nổi, anh còi vài chiếc cúc áo somi, vẫn không đỡ, lồng ngực khó chịu.

Bực bội vài phút, Kỷ Tiệp Bắc lại gọi cho Hạ Mộc, hét tiếng đổ chuông, cô vẫn không nhận máy.

Ô tô tới, Kỷ Tiệp Bắc ngồi trên xe, tài xế hỏi đi bệnh viện trước hay đi câu lạc bộ trước.

Kỷ Tiệp Bắc: “Đến bệnh viện một chuyến đã.”

Tài xế gật đầu, đánh xe rời đi.

Kỷ Tiệp Bắc tiếp tục gọi cho Hạ Mộc.

Vẫn không có người nghe.

Mãi đến lần thứ năm, lúc này Hạ Mộc nghe máy, không nói lời nào.

Kỷ Tiệp Bắc lại nhìn không được chất vấn: “Rõ ràng người nên giận nên cáu là anh, sao giờ lại thành em là người cáu kỉnh hả?”

Cô đáp trả: “Ăn nhiều ớt quá, không được à?”

Kỷ Tiệp Bắc: “...”

Im lặng một lát, “Nếu trước đó em gọi cho anh nói em bị người ta làm khó xử, ăn ớt cay uống rượu,” anh nói: “Hạ Mộc, dù anh có việc gấp đến đâu thì cũng sẽ đến tìm em ngay.”

Lòng anh vừa đau vừa buồn, hoãn vài giây: “Lúc em gọi cho anh anh không nhận ra em khác thường là lỗi của anh, coi như trong phòng ồn ào, cũng là do anh không cẩn thận, nhưng...”

Anh tức giận chính là: “Em không thể nói nhiều thêm một câu sao? Tính em hiếu thắng anh hiểu, nhưng đây là chuyện liên quan đến tính mạng, em vẫn một mình chịu trách nhiệm, có phải đối với em, người bạn trai này thật sự có cũng như không không?”

Hạ Mộc trầm mặc này giờ.

“Hạ Mộc?”

“Hả?”

Kỷ Tiệp Bắc không muốn cãi nhau với cô, tranh cãi càng làm anh khó chịu, anh hạ giọng: “Em nghỉ ngơi một lát đi, khoảng mười phút sau anh tới.”

Hạ Mộc cúp điện thoại, ném điện thoại bên đầu giường.

Vừa rồi cô bị điện thoại của Kỷ Tiệp Bắc đánh thức, trợn mắt nhìn căn phòng trống vắng, bốn phía đều là tường trắng, cô còn tưởng bản thân đã xuống địa ngục.

Dần dần tỉnh lại mới nhận ra đây là bệnh viện.

Quá mệt mỏi, Hạ Mộc hí mắt lại ngủ.

Nhậm Ngạn Đông mua đồ về phòng bệnh, túi nước sắp thấy đáy, anh gọi y tá tới đổi thuốc.

Đi toilet vắt khăn lông ướt cho cô, đứng bên mép giường một lúc mới khom lưng lau mặt cho cô, động tác rất nhẹ, sợ đánh thức cô.

Đây là lần đầu tiên anh chăm sóc người khác.

Nhậm Ngạn Đông lau sạch khuôn mặt cô, ngồi xuống mép giường, nhìn chăm chăm đôi môi cô, định dùng bông gòn lau, cuối cùng lại thôi.

Cô gái này áy à, biến bản thân mình thành đàn ông.

Đột nhiên ngoài cửa phòng bệnh truyền đến tiếng bước chân dồn dập, Nhậm Ngạn Đông quay đầu lại, cửa phòng bị đẩy ra, vừa lúc đụng phải ánh mắt nóng của Kỷ Tiệp Bắc.

Hai người đều kinh ngạc.

Bầu không khí yên tĩnh lại áp lực, trong phòng như tràn ngập mùi thuốc súng vô hình.

Hai người thể lực ngang nhau không ngờ ở tình huống lại là oan gia ngõ hẹp.

Giằng co không tiếng động vài giây, Kỷ Tiệp Bắc dừng tầm mắt trên tay áo sơ mi đã vén lên của Nhậm Ngạn Đông, trên cổ tay anh có vết cào rất sâu, trong tay

còn cảm khăn lông ướt.

“Anh đến rất đúng lúc, tình trạng của cô ấy vẫn chưa ổn định.” Nhậm Ngạn Đông vắt khăn lông lên tủ đầu giường, đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Kỷ Tiệp Bắc nhất thời không hiểu rõ cuộc là tình huống gì, nhưng sắc mặt vẫn như thường nói câu: “Cảm ơn, làm phiền anh rồi.”

“Không phiền.” Nhậm Ngạn Đông suy nghĩ, vẫn giải thích qua: “Đi ăn cơm cùng Thẩm Lăng gặp cô ấy dưới lầu liền đưa thẳng tới đây.”

Anh cầm lấy di động rời đi.

Kỷ Tiệp Bắc nhìn chằm chằm cửa khép lại như có điều suy nghĩ, thu hồi tầm mắt, bước đến trước giường Hạ Mộc.

Nhìn thấy cô, trái tim Kỷ Tiệp Bắc như bị khoét một nhát.

Tóc cô ướt nhẹp, môi cũng bị cắn rách, còn có mấy vết máu khô đỏ tím lại.

Anh khom lưng, đôi tay lót dưới đầu cô, hôn môi cô.

Hạ Mộc bị hôn tỉnh, có chút bức bối, muốn đẩy anh ra lại bị Kỷ Tiệp Bắc ôm chặt hơn, vòng ôm quen thuộc mùi hương quen thuộc, Hạ Mộc không giãy giụa nữa, lại nằm yên ngủ.

Kỷ Tiệp Bắc lại hôn hôn cô, để lại một vệt sẫm ngoài cửa, anh rời đi đến Cầu lạc bộ.

Ngồi trên xe, anh dùng sức xoa xoa trán, đầu đau muốn nứt ra, tâm đầu phé liệt.

Di động vang lên, tưởng là Hạ Mộc, anh vội vàng cầm lên.

Kết quả là Đường Văn Tích.

“Anh, anh đang ở đâu thế?”

“Làm sao?”

“Không sao cả, sợ anh nhất thời mất khống chế đánh người ta tàn phế.” Đường Văn Tích thở hổn hển, chạy tới Cầu lạc bộ.

Kỷ Tiệp Bắc nói: “Anh vẫn chưa tới.”

Đường Văn Tích thở phào nhẹ nhõm, trực tiếp dựa vào tường, “Anh, anh phải bình tĩnh chút.”

Kỷ Tiệp Bắc: “Anh đã đủ bình tĩnh.”

Anh nói: “Nếu cậu muốn nói mấy lời khuyên vô dụng với anh thì thôi đi, hiện tại anh không phải tổng giám đốc của công ty, cũng không phải của xí nghiệp danh tiếng nào cả, anh là bạn trai của cô ấy, chỉ là một thằng đàn ông bình thường, có vui buồn tức giận, không bình tĩnh lý trí được, cũng không muốn phân rõ phải trái với ai sất.”

Không cho Đường Văn Tích cơ hội nói chuyện, anh trực tiếp cúp điện thoại.

Mười mấy phút sau, ô tô dừng lại trước cửa Cầu lạc bộ.

Mấy vệ sĩ theo sau Kỷ Tiệp Bắc vội vàng lên lầu, bắt gặp Đường Văn Tích ở cầu thang.

Kỷ Tiệp Bắc nhíu mày, “Sao cậu lại ở đây?”

“Chờ anh đó.” Đường Văn Tích ngó nhìn đám vệ sĩ sau lưng anh, ngày thường anh rất ít khi bảo vệ sĩ đi theo, chỉ đến vùng vãi quốc gia ở Trung Đông mới bảo bọn họ đi cùng.

Hôm nay, cái dáng vẻ này xác định là phải trút giận.

“Anh, anh đừng dùng vệ sĩ, dùng em này, lát nữa phải đánh nhau bố em sẽ không để kệ em, nếu anh mà gây ra tin tức xấu thì sẽ ảnh hưởng đến giá cổ phiếu của Trung Thần đó.”

Kỷ Tiệp Bắc liếc cậu ta một cái: “Rốt cuộc cũng giống đàn ông.”

“F*ck...” Đường Văn Tích giận không dám nói.

Kỷ Tiệp Bắc nói: “Đánh người quá hời cho ông ta rồi.”

Đường Văn Tích: “... ..”

Cậu không hiểu mạch não của Kỷ Tiệp Bắc, cũng không có thời gian hỏi nhiều, đi nhanh theo sau Kỷ Tiệp Bắc vào phòng.

Trong phòng bao đang đùa vui náo nhiệt, Kỷ Tiệp Bắc và bọn họ không phải người cùng một giới, rất ít xuất hiện tại Cầu lạc bộ này.

Bọn họ không khỏi thì thầm, nhất là nhìn thấy dẫn theo nhiều người như vậy.

Kỷ Tiệp Bắc phân phó vệ sĩ: “Bật hết đèn lên.”

Căn phòng nháy mắt sáng sủa hẳn.

Hoàng tống đang uống rượu với một nhóm người, lúc này mới nhìn thấy Kỷ Tiệp Bắc, nhiệt tình lên tiếng chào hỏi.

Kỷ Tiệp Bắc đến đó ngồi, sắc mặt âm trầm, dường như không nghe thấy Hoàng tống nói gì.

Người chung quanh thốn thức không thôi, anh nhìn tôi tôi nhìn anh.

“Tôi nay Kỷ tống hạ cổ đến đây, không biết có gì chỉ giáo?” Hoàng tống cười như không cười nói, ông ta cũng cảm giác không khí không đúng, nhưng không nghĩ có liên quan tới Hạ Mộc.

Mãi đến khi Kỷ Tiệp Bắc bảo vệ sĩ mang đồ lên.

Hai bình rượu trắng 60°.

Lúc này Kỷ Tiệp Bắc mới mở miệng nói chuyện, “Nghe nói Hoàng tống bị cảm mạo.”

Cảm mạo?

Bản thân ông cũng không biết mình bị cảm.

Hoàng tống im lặng nhìn Kỷ Tiệp Bắc.

Kỷ Tiệp Bắc vẫy tay về phía vệ sĩ, vệ sĩ đưa anh mấy cái lọ.

Anh nhìn Hoàng tống, mặt không cảm xúc nói: “Nghe nói mù tạc trị cảm mạo rất tốt.”

Trong lòng Hoàng tống lộp bộp, rốt cuộc biết tại sao tối nay Kỷ Tiệp Bắc đến đây, ông đã trêu vào Hạ Mộc không nên chọc vào.

Hạ Mộc là người của Kỷ Tiệp Bắc?

Lần này chơi gái chơi lớn, chơi tới trên đầu Kỷ Tiệp Bắc.

Ông cười cười, ra vẻ không biết, “Cảm ơn Kỷ lão đệ quan tâm, cảm mạo cũng gần khỏi rồi.”

Kỷ Tiệp Bắc xắn tay áo somi, bắt đầu vận nắp bình mù tạc, anh gần từng chữ một: “Gần khỏi cũng phải uống một chút, tránh để tái phát.”

Hoàng tống không nói một lời nhìn chằm chằm Kỷ Tiệp Bắc.

Kỷ Tiệp Bắc cảm nắm cái ly chân dài, rót đầy rượu, anh nhìn lão Hoàng một cái: “Đây là mù tạc thượng hạng trên thị trường, hợp với rượu trắng, hiệu quả trị cảm mạo là tốt nhất.”

Vừa nói vừa rắc mù tạc vào ly rượu.

Hai lọ mù tạc chia đều bốn ly rượu, Kỷ Tiệp Bắc khuấy đều bốn ly.

Anh nhìn về phía vệ sĩ: “Đưa tôi ọt cay.”

Vệ sĩ đưa anh hai quả ọt.

“Kỷ tống, tối nay thật hăng hái.” Hoàng tống biết ông trốn không thoát một kiếp này.

Ăn ọt cay uống rượu có thể gây chết người, nhưng rượu trắng trộn mù tạc uống không chết người, cũng không quá tổn hại dạ dày, chính là uống xong còn kích thích hơn ọt cay, sẽ làm người sống không bằng chết.

Kỷ Tiệp Bắc cười nhạt, cười không đạt tới đáy mắt: “Tôi nay tôi cũng mới biết thì ra còn có cách uống rượu kích thích như thế, nghe nói Hoàng tống cũng thích kích thích, vui một mình không bằng vui chung.”

Anh ăn hết hai quả ọt, không hề nhũ mảy, bụng cái ly không có mù tạc, “Hoàng tống, tôi uống trước.” Ngẩng đầu lên uống cạn sạch một hơi rượu trắng.

Rượu trắng và ọt cay tụ lại dưới dạ dày, như bị ném vào đám lửa.

Kỷ Tiệp Bắc dùng ngón cái lau lau khóe miệng, cơ bắp căng chặt, dốc ngược cái ly chân dài, một giọt rượu cuối cùng đọng lại trên bàn trà, óng ánh trong suốt, phản xạ khuôn mặt lo lắng căng thẳng của mọi người.

Ánh mắt anh lạnh lẽo, không hề chớp mắt nhìn chằm chằm vào Hoàng tống.

Trong không khí tràn ngập mùi thuốc súng, chạm vào là nổ ngay.

Hoàng tổng trước đó còn trấn định thoải mái, hiện giờ trong lòng không khỏi bức bối, ông cời khuy áo nhưng vẫn cảm giác cổ như bị ai đó siết chặt.

Khó thở.

Ý của Kỷ Tiệp Bắc rất rõ, anh đã ăn ớt cay, cũng đã uống rượu trắng.

Nếu ông không uống bốn ly rượu thêm mù tạc trên bàn này thì đêm nay đừng hòng ra khỏi gian phòng này.

Việc buôn bán sau này của ông, chắc chắn Kỷ Tiệp Bắc cũng sẽ ngáng chân khắp nơi.

Đây là ép ông bị xấu mặt trước mặt mọi người.

Tối nay ông bảo Hạ Mộc một đầu bốn, vậy nên Kỷ Tiệp Bắc bắt ông uống bốn ly rượu trắng bỏ thêm mù tạc.

Hoàng tổng ngẩng đầu, đụng phải ánh mắt của Kỷ Tiệp Bắc, hai người giằng co hơn nửa phút.

Không ai nói lời nào.

Tất cả mọi người trong phòng nín thở, trực giác có liên quan đến nữ phóng viên tối nay lão Hoàng gặp.

Lúc ấy bọn họ vây xem video cảm thấy kích thích, nhưng khi rơi xuống đầu mình liền không thấy buồn cười chút nào.

Là đàn ông đều không thể chịu được người phụ nữ của mình bị một người đàn ông khác dòm ngó, uống rượu thì thôi, lại còn bị quay video truyền đi khắp nơi.

Ban đầu bọn họ còn muốn nói đỡ giúp lão Hoàng vài câu, nhưng với tình hình này, nào ai dám lên tiếng.

Giằng co không xong, Hoàng tổng hạ quyết tâm, bung một ly rượu, chạm ly trên không: “Cảm ơn Kỷ lão đệ quan tâm đến sức khỏe của tôi.”

Bức bối híp mắt nâng ly uống sạch.

Một ly trôi xuống bụng, nháy mắt như đang dưới địa ngục.

Nước mắt nước mũi, khuôn mặt run rẩy giống hệt bông hoa cúc.

Lần đầu tiên Hoàng tổng cảm nhận được cái gì gọi là đau đớn, sống không bằng chết.

Không chịu nổi cái hăng cay của mù tạc, ông đặt mạnh ly xuống bàn trà.

Hoãn hơn mười phút, Hoàng tổng lau lau nước mắt vì bị sặc mù tạc, chấp tay trước ngực xin tha: “Kỷ lão đệ, cảm ơn đã quan tâm, một ly đủ rồi, cực kỳ biết ơn.”

Kỷ Tiệp Bắc không dao động, ánh mắt lạnh nhạt, bắt đầu rót rượu cho chính mình, “Hoàng tổng, tôi lại kính ông một ly.”

Hoàng tổng liên tục xua tay: “Không cần không cần.”

Nếu Kỷ Tiệp Bắc lại uống một chén, ông sẽ phải uống tám ly rượu thêm mù tạc, thế thì cái mạng già này của ông đi tong.

Ông lại bung một ly khác lên, bóp mũi uống cạn.

Sau khi uống nốt mấy ly rượu còn lại, đôi mắt mờ màng, các giác quan đều bị mất cảm giác.

Đời này ông chưa từng trải qua tra tấn nào như vậy.

Chật vật thất thố, không còn mặt mũi.

Muốn sống không được muốn chết không xong.

Kỷ Tiệp Bắc không nói thêm gì nữa, lấy khăn ướt lau tay, đứng dậy rời đi.

Rời khỏi phòng, anh vào toilet.

Dạ dày bắt đầu không thoải mái nhưng vẫn trong phạm vi chịu đựng.

Cái loại đau này, chỉ có tự mình trải qua mới cảm nhận được.

Anh không thể tưởng tượng Hạ Mộc uống nhiều rượu ăn nhiều ớt như vậy, làm sao chịu được tới bây giờ.

Vặn vòi nước, anh dùng sức vỗ nước lên mặt.

Ra khỏi toilet, Đường Văn Tích chưa về, đưa điếu thuốc cho anh.

Kỷ Tiệp Bắc nhận lấy ngậm trong miệng, “Chỗ em có bật lửa.” Đường Văn Tích thay anh châm thuốc.

Hai người nâng bước xuống lầu.

“Anh, anh còn định đối phó lão Hoàng nữa không?” Đường Văn Tích nghiêng mặt nhìn anh.

Chậm rãi phun khói ra từ mũi, anh nói: “Xem ý Hạ Mộc đã.”

Đường Văn Tích gật đầu, không hỏi nhiều.

Tới dưới lầu, Đường Văn Tích nhìn rồi lại nhìn, vẫn không nhìn được.

“Anh, em cảm thấy, em cần phải nói hai câu này, bằng không thể nào em cũng bị ghen chết.”

Kỷ Tiệp Bắc dựa vào cửa xe hút thuốc, liếc cậu một cái: “Ghen chết vừa hay đúng lúc, tiết kiệm gạo.”

Đường Văn Tích: “... Anh, em không nói giỡn với anh.”

“Nói.” Kỷ Tiệp Bắc nhìn đồng hồ: “Cho cậu hai phút, anh còn phải đến bệnh viện.”

“Ngay từ đầu em với vài người đang chơi ở quán bar, lúc nhìn thấy video bọn em đều vây quanh xem náo nhiệt, sau lại xem một lúc, cảm thấy chuyện không đơn giản như vậy.”

Đường Văn Tích rút thuốc, lại từ từ phun ra.

Cậu thở dài, nói tiếp: “Từ trên người Hạ Mộc chúng ta đều thấy được chính mình, anh nói ở Trung Quốc, có mấy người đàn ông không sống như vậy? Ở nhà trước mặt vợ con thì ra về ta đây giới lắm, nhưng khi đi xã giao có việc nhờ vả người khác còn không phải giả bộ đáng thương sao, uống đến không nhận ra cha nhận ra mẹ mà vẫn phải uống tiếp.”

Kỷ Tiệp Bắc dùng sức bóp đầu thuốc, phì phì khói bụi.

Không lên tiếng.

Đường Văn Tích dập đầu thuốc, lại châm đầu khác: “Hạ Mộc này vừa uống, người vốn đang có ý đồ với cô ấy bây giờ chỉ còn đồng tình và bội phục, không có gì không tốt.”

Cậu nhìn về phía Kỷ Tiệp Bắc: “Mấy người trong hội của chúng ta muốn theo đuổi Hạ Mộc.” Cô ý cường điệu: “Là theo đuổi, không phải có ý chơi đùa, cô gái xinh đẹp như vậy cười về nhà cũng không cần lo lắng cô ấy sẽ ngoại tình vì tiền.”

Kỷ Tiệp Bắc liếc xéo cậu một cái: “Cậu nói nhầm nhiều quá đấy.”

Đường Văn Tích cười: “Không phải em nói, là chính bọn họ nói muốn theo đuổi.”

Kỷ Tiệp Bắc vứt đầu thuốc đi, “Anh đến bệnh viện đây, ngày mai một mình em đến Hongkong công tác đi.”

Đường Văn Tích gật đầu: “Không thành vấn đề.”

Trở lại bệnh viện, xong xuôi mấy việc vặt, Kỷ Tiệp Bắc dùng khăn lông lau người cho Hạ Mộc, lau một lần sau lưng và cánh tay, anh đặt khăn lông xuống, cời quần cho cô.

Hạ Mộc ngủ mơ mơ màng màng vẫn biết phối hợp với Kỷ Tiệp Bắc, cời quần ra, chân đầy vết véo, nhìn mà ghê người, Kỷ Tiệp Bắc hít thở không thông.

Mỗi một vết đều như véo trên người anh.

Hạ Mộc thỉnh thoảng nhú ần đường, dạ dày vẫn có chút không thoải mái.

Kỷ Tiệp Bắc đỡ cô, hôn khẽ môi cô, xoa ần đường của cô, cô từ từ ngủ yên giấc.

Bạn đang đọc truyện *Mãi Yêu Em Như Vậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28

Edit: Mina

Nhậm Ngạn Đông đến công ty một chuyến rồi mới về nhà, trên đường bắt gặp xe của Kỷ Tiệp Bắc đi ngang qua.

Anh hơi giật mình.

Sau lại nghĩ, lão Hoàng trốn không thoát một kiếp này.

Anh nhìn ngoài cửa sổ, gương mặt trắng bệch của Hạ Mộc thỉnh thoảng hiện lên trước mặt.

Về đến nhà đã là rạng sáng 1 giờ hơn.

Tắm xong phải xử lý công vụ, đầu óc rối loạn, anh đi ra ban công, châm điếu thuốc.

Gió đêm hiu hiu, thổi lên mặt khá mát.

Lúc không làm việc, anh luôn có cảm giác trống vắng trong lòng, không có gì lấp đầy.

Bất giác nhìn vết cào trên cổ tay, ngăn người một lúc.

Dập tàn thuốc, xoay người vào thư phòng.

Bệnh viện.

Kỷ Tiệp Bắc không ngủ suốt một đêm, cầm tay Hạ Mộc hôn không ngừng, xoa xoa vết cấn kia, mấy tiếng trôi qua, dấu răng trên mu bàn tay cô vẫn chưa tiêu sưng.

7 giờ sáng, trong phòng yên tĩnh chỉ có tiếng hít thở của Hạ Mộc.

Kỷ Tiệp Bắc đã bình tĩnh trở lại, anh chăm chú nhìn cô không chớp mắt, mới một đêm, sắc mặt tiêu tụy thấy rõ.

Hôn hôn cô, anh bắt đầu đọc tin tức.

Hơn nửa tiếng trôi qua rất nhanh.

“Kỷ Tiệp Bắc.”

“ Tỉnh rồi?” Kỷ Tiệp Bắc buông di động, lấy tay lót sau đầu cô: “Đỡ hơn chưa?”

“Bình thường, không phải tối hôm qua nói với anh sao, không chết được.”

Kỷ Tiệp Bắc nhìn cô không nói lời nào.

Hạ Mộc nói: “Kỷ Tiệp Bắc, em không có sức cãi nhau với anh đâu.”

Anh cũng không muốn tranh luận với cô, nhưng không nghe được câu cô nói như vậy, biết cô đang cố ý làm anh giận.

Kỷ Tiệp Bắc điều chỉnh cảm xúc, thấp giọng hỏi cô: “Muốn ăn gì?”

“Không muốn ăn gì cả, muốn uống nước.”

Kỷ Tiệp Bắc nâng cô nằm nghiêng, cho cô uống nửa cốc nước, “Chờ đến giờ hành chính của bệnh viện chúng ta đổi sang phòng VIP nhé.”

Hạ Mộc lắc đầu: “Không muốn chuyển qua chuyển lại, chiều nay là có thể xuất viện rồi.”

Kỷ Tiệp Bắc liếc cô một cái, ngữ khí không cho phép thương lượng: “Không được, phải ở thêm hai ngày nữa, sắp đến giờ tiêm thuốc rồi.”

Hạ Mộc không muốn tranh luận đề tài vô nghĩa với anh, đợi đến trưa xem tình hình sức khỏe cô thế nào rồi nói sau, bây giờ cả người cô rất khó chịu, “Em đi tắm đã.”

“Anh đi lấy đồ cho em.” Kỷ Tiệp Bắc đứng dậy, đến tủ quần áo lấy túi đồ rửa mặt và quần áo.

Hạ Mộc ngạc nhiên: “Anh về nhà lấy lúc nào thế?”

Kỷ Tiệp Bắc: “Lúc 5 giờ.” Cô ngủ khá yên ổn nên anh về nhà một chuyến, cũng đã tắm rửa thay quần áo mới.

Hạ Mộc đi tắm, Kỷ Tiệp Bắc ra ngoài hành lang gọi điện thoại cho mẹ.

Sáng sớm anh đã gửi mẹ video Hạ Mộc uống rượu, sớm muộn gì mẹ cũng biết còn không bằng anh gửi luôn, sau khi mẹ anh nhận video vẫn chưa thấy nói gì.

Điện thoại đang reo, gần đến lúc kết thúc tiếng chuông mẹ anh mới bắt máy.

Câu đầu tiên chính là: “Video tối qua con gửi mẹ xem rồi.”

Kỷ Tiệp Bắc hơi giật mình: “Ai gửi cho mẹ?”

“Bạn trong giới của bố con, truyền ầm lên rồi.”

Kỷ Tiệp Bắc có chút trầm mặc: “Bố con nói gì không?”

“Bố con không biết con bé là bạn gái con, tất nhiên sẽ không nói mấy lời thương xót.” Mẹ Kỷ hỏi anh: “Con gửi mẹ video này là muốn nói cái gì?”

“Không muốn nói gì cả.”

“À.” Mẹ Kỷ cũng giả ngu, anh không nói, bà càng không hỏi.

Nói đến chuyện khác: “Nghe nói tối hôm qua không phải con đưa Hạ Mộc đến bệnh viện.”

“Tin tức của mẹ thật linh thông.”

“Ừ, lấy điện thoại lên mạng cái gì cũng có.”

“... ..”

Mẹ Kỷ đã tới bệnh viện, thỉnh thoảng gặp người quen gật đầu chào hỏi, không quên nói chuyện với Kỷ Tiệp Bắc: “Con trai, nói thật với mẹ đi, từ tối qua đến bây giờ trong lòng rất uất ức phải không?”

Kỷ Tiệp Bắc khó chịu, muốn hút thuốc nhưng đây là chỗ cấm hút thuốc, anh cố nhịn.

“Kỷ Tiệp Bắc?”

“Đang sống.”

“Còn tưởng con bị mẹ làm cho sặc chết.”

“... ..”

Mẹ Kỷ nói lời càng sắc bén: “Lần đầu tiên cảm thấy làm đàn ông rất thất bại phải không? Bởi vì con bé khiêu chiến tôn nghiêm làm đàn ông của con.”

Kỷ Tiệp Bắc vẫn không biết nói gì.

Những câu xuyên tim.

Dù cách di động, mẹ Kỷ vẫn cảm nhận được mặt mũi con trai mình đen xì, không trêu anh nữa, hỏi: “Nhóm bạn bè đó của con biết con và Hạ Mộc ở bên nhau không?”

“Có vài người biết, không nhiều lắm” Kỷ Tiệp Bắc nói tên người mẹ Kỷ biết, “Đường Văn Tích đã biết nhiều năm.”

Mẹ Kỷ hỏi: “Vậy Đường Văn Tích có thái độ với Hạ Mộc như thế nào?”

Kỷ Tiệp Bắc hơi há miệng, lại không nói.

Mẹ Kỷ cũng đoán được: “Chắc chắn là xem thường đúng không?”

Cũng không đợi Kỷ Tiệp Bắc đáp, bà nói tiếp: “Có thể ra khỏi vùng quê nghèo khó, còn có thể đi đến bên cạnh con, con bé vốn không phải một cô gái bình thường, cũng sẽ không gửi gắm cuộc đời mình lên người người khác, con bé không có gì cả, chỉ có chút ít lòng tự tôn, con bé không cho phép bất cứ ai giẫm đạp lên. Muốn sánh vai bên con, muốn được bạn bè của con tán thành, ngoài việc liều mạng ra thì không còn con đường nào khác.”

Kỷ Tiệp Bắc lấy hộp thuốc ra, dùng sức bóp, có lẽ điều thuốc bên trong đều đã bị vỡ vụn.

Từ tối qua đến giờ, mọi phiền muộn nôn nóng tức giận, hay đau lòng cô, đều không có chỗ giải tỏa.

Mẹ Kỷ không đi thang máy, leo cầu thang bộ đến văn phòng, cầu thang yên tĩnh, bà nghe rõ tiếng hộp thuốc lá sột soạt.

Mẫu tử liên tâm, anh nói không nên lời, nhưng bà vẫn cảm nhận được.

Mẹ Kỷ: “Nếu so sánh đàn ông các con với ánh trăng sẽ có rất nhiều cô gái muốn làm con thỏ đi theo ánh trăng thom lây, nhưng Hạ Mộc lại muốn làm mặt trời, không chỉ không cần dựa vào bọn con, mà ngay cả ánh sáng của các con cũng là con bé cho. Đàn ông các con ở chỗ con bé, trước nay không phải là đưa than ngày tuyết, chỉ có đệt hoa trên gấm.”

Kỷ Tiệp Bắc nhìn ngoài cửa sổ, cảm thấy sự so sánh này rất phù hợp với Hạ Mộc.

Giọng mẹ Kỷ lại truyền tới: “Trước đó mẹ đã nói, hai bọn con không phải người chung đường, không thể lâu dài, con lại không tin.”

Anh chắc chắn không tin.

Mẹ Kỷ nói: “Con buồn bực vì con đối tốt với con bé như vậy, con bé cũng biết, nhưng con bé không cảm kích.”

Kỷ Tiệp Bắc lại dùng sức bóp hộp thuốc.

Mẹ Kỷ nói trắng ra: “Dù cho sau này hai con kết hôn, con bé cũng vẫn sẽ không dựa vào con, con bé sẽ lo lắng: Ngộ nhờ đến lúc đó con coi trọng người trẻ tuổi xinh đẹp và muốn ly hôn với con bé thì sao? Ai bảo đảm có thể yêu nhau suốt đời được? Đây là tự ti và băn khoăn trong lòng con bé, tại thời điểm quan trọng không thể dựa vào bố mẹ ruột, con cảm thấy con bé còn tin được ai đây? Chỉ tin vào bản thân. Nếu con không chấp nhận được tính cách cố chấp không chịu khuất phục của con bé, mẹ vẫn nói câu nói kia, sớm muộn gì hai đứa cũng có ngày chia tay.”

Kỷ Tiệp Bắc yên lặng nghe, suy nghĩ gì đó.

Im lặng một lát, mẹ Kỷ nói: “Dĩ nhiên, nếu con có lòng kiên nhẫn xóa đi nỗi bất an vô hình trong lòng con bé, khiến con bé bằng lòng dựa vào con, cũng biết hi vọng, nhưng không mấy người có đủ kiên nhẫn bao dung con bé mỗi ngày như một.”

Kỷ Tiệp Bắc không nghĩ ngợi, khẳng định ngay: “Con có.”

“Chắc, chỉ nói có thể là nhanh.”

Mẹ Kỷ đã điêm nghi chân.

Vốn dĩ bà không muốn quản nhiều, nhưng nhìn con trai mình hăm vào không nhỏ ra được, bà lại không nhẫn tâm nổi.

Hiện tại không phải Hạ Mộc không rời anh mà là anh không rời Hạ Mộc được, muốn ép cũng không ép được.

“Mẹ, con cảm ơn.” Dừng lại, “Chúng ta có thể trò chuyện vui vẻ không?”

Mẹ Kỷ: “Được, nói gì đây? Vẫn là nói về Hạ Mộc đi.”

Kỷ Tiệp Bắc: “... ..”

Mẹ Kỷ chế nhạo anh: “Không phải chỉ có Hạ Mộc mới khiến con vui vẻ sao?”

Kỷ Tiệp Bắc suýt nữa bị sặc chết.

Mẹ Kỷ không nói đùa nữa, hỏi anh tình trạng hiện giờ của Hạ Mộc.

Kỷ Tiệp Bắc đáp: Đã rửa ruột, không có gì đáng lo.

Mẹ Kỷ: “Quá ngoan cô chỉ dễ bị thiệt, nhưng lại làm mê đảo đám công tử nhà giàu các con cũng xem như có được có mất đi.”

Kỷ Tiệp Bắc ‘ùm’ một tiếng.

“Nói đi cũng phải nói lại, nếu Hạ Mộc giống những cô gái khác thích làm nũng bám dính, hay khóc sụt mướt thì con cũng không đối xử với con bé trước sau như một tận ba năm. *Ngặt đắc khổ trung khổ, phương vi nhân thượng nhân* (1), câu này cũng không phải đạo lý suông.”

(1) 吃得苦中苦, 方为人上人 (chī dé kǔ zhōng kǔ, fāng wéi rén shàng rén): Chịu được cực khổ mới hơn người. Nguồn: <http://m.beihai365.cc>

Mẹ Kỷ nhìn tăng trệt, “Không nói nữa, mẹ sắp đến văn phòng rồi.”

“A, mẹ, chờ một chút.”

“Có việc gì?”

“Ừm, không phải vừa rồi mẹ hỏi con, con gửi mẹ video là có ý gì sao? Con nhớ ra rồi, muốn nhờ mẹ giúp con đổi sang phòng bệnh VIP tốt một chút.”

“Biến đi.” Mẹ Kỷ ngay sau đó cúp điện thoại.

Chưa đến một lát, y tá trưởng đã tự mình tới đây, nói anh đi xử lý một vài thủ tục, chuyển tới phòng bệnh khác của tòa nhà.

Có vẻ phòng bệnh mới là phòng cao cấp, Hạ Mộc đánh giá một vòng, phòng bệnh như này không phải có tiền là có thể vào nằm được.

Kỷ Tiệp Bắc ngoảnh nhìn cô, “Suy nghĩ cái gì?”

Hạ Mộc cũng nhìn anh, cô nói: “Đang nghĩ phòng bệnh cao cấp thế này em là một nhân viên bình thường có thể trả nổi tiền viện phí không?”

Kỷ Tiệp Bắc bị nghẹn: “... ..”

Anh sắp xếp đồ đạc, ngồi xuống mép giường, cúi đầu hôn cô, Hạ Mộc nghiêng mặt.

Kỷ Tiệp Bắc một tay nâng mặt cô, một tay vòng ra sau eo cô, ôm cô vào trong ngực, dùng mặt cọ cọ má cô.

Hạ Mộc biểu cảm chê phiền, anh cũng không tức giận.

“Hạ Mộc, có phải anh quá chiều em rồi không, làm sai chuyện là em, vậy mà em còn đòi co với anh.”

Hạ Mộc đẩy anh: “Không thích đồ thì đi đi.”

Kỷ Tiệp Bắc dùng sức ôm cô: “Đừng nhúc nhích, uống nước có sức rồi đúng không?”

“Đúng vậy.”

Kỷ Tiệp Bắc cúi đầu cắn môi cô, cô nhủ chặt đôi mày, anh lập tức buông lỏng, tối hôm qua cô đau đến chết đi sống lại, anh không nỡ làm cô khó chịu thêm.

Hạ Mộc cũng không phải thực sự tức giận, giờ tay ôm cô anh.

Suy nghĩ một lát, ngược mắt nhìn anh: “Tối hôm qua đi tìm ai tính sổ à?”

Kỷ Tiệp Bắc đối diện với cô vài giây, “Sao em biết?”

Tối hôm qua túi nước biển hết, y tá vào đây đổi thuốc, lúc ấy cô tỉnh, không thấy anh ở phòng bệnh, lên tiếng gọi, y tá vào phòng, nói anh có việc đã đi ra ngoài.

Cô biết y tá có điều khó xử liền không hỏi nhiều.

Nhưng cũng đoán được tám chín phần.

Cô còn đang nằm trên giường bệnh mà anh lại bỏ cô lại, chắc chắn là đi tìm người tính sổ.

Kỷ Tiệp Bắc nói: “Lão Hoàng.”

Hạ Mộc hôn anh, có bao nhiêu lời muốn nói cuối cùng chỉ nói câu: “Cảm ơn Vượng Vượng tiên bối.”

Trái tim Kỷ Tiệp Bắc run lên, anh không nói chuyện, chăm chú nhìn cô.

Hạ Mộc biết anh muốn nghe cái gì, tối hôm qua anh giận dữ đến vậy, cô biết vì sao.

Cô hơi ngẩng đầu, ngậm lấy môi anh, chạm rã nút, cọ một cái nhẹ như lông chim.

Kỷ Tiệp Bắc hít thở không xong, anh nghiêng đầu, “Đừng dùng chiêu này, vô dụng thôi.”

Hạ Mộc cọ cằm anh, do dự một lát mới nói: “Về sau mặc kệ gặp phải chuyện lớn gì, em cũng sẽ thương lượng trước với anh, được rồi chứ.”

Kỷ Tiệp Bắc chặn môi cô, ngoắc lấy đầu lưỡi của cô.

Anh không đòi hỏi nhiều, mỗi lần tiến bộ một chút là được.

Dù trái tim cô có là sắt thép, sẽ có ngày, anh làm cho nó trở nên dễ uốn.

Triền miên qua đi, Kỷ Tiệp Bắc buông cô ra, “Lát nữa ăn cơm xong tặng em một món quà.”

Hạ Mộc cười: “Quà gì thế?” Lại nói: “Em đoán thử.”

“Đừng đoán, em đoán không ra đâu, không đắt.”

“Bao nhiêu tiền?”

“Bán sỉ ngoài chợ, rất rẻ, trung bình khoảng tầm 2 đồng rưỡi.”

“... ..”

Bạn đang đọc truyện *Mãi Yêu Em Như Vội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: Mina

Hạ Mộc không đói bụng không muốn ăn cơm, vẫn đang ngồi đoán xem rốt cuộc là món quà nhỏ gì.

Thứ đầu tiên cô nghĩ đến đó là: “Đồ ăn cho chó con Vượng Vượng?”

Kỷ Tiệp Bắc bị ghen, “Em ăn thức ăn cho chó bao giờ thế?”

“Đồ ăn cho chó của em chính là *tiên bối* (1) đó.” Hạ Mộc cười hỏi anh: “Đoán đúng không?”

“... Không đúng!” Kỷ Tiệp Bắc liếc xéo cô một cái.

Hạ Mộc bật cười.

Sau khi cười xong, cô lại đoán: “*Bánh tuyết* (2)?”

“Đoán tiếp.”

“*Bánh chiên bơ* (3)?”

“Không phải.”

“Đùa em à?”

Kỷ Tiệp Bắc im lặng nhìn cô.

Hạ Mộc nghĩ nghĩ, “Màn thầu lớn Sơn Đông?”

Kỷ Tiệp Bắc: “... Đùng suốt ngày nghĩ đến ăn được không?”

“*Dân dĩ thực vi thiên* (4), không nghĩ đến ăn không phải rất ngốc sao?”

(4) 民以食为天 (*mín yǐ shí wéi tiān*): Dân lấy sự ăn làm điều quan trọng hàng đầu.

Hạ Mộc tiếp tục đoán: “Giấy Tuyên Thành?”

Kỷ Tiệp Bắc không lên tiếng.

Xem ra vẫn không đúng, Hạ Mộc không phục, nằm trên giường trầm tư suy nghĩ.

Bán sỉ ngoài chợ, chỉ có hơn hai đồng.

Kỷ Tiệp Bắc lấy cháo đi giúp việc ninh, múc ra, “Đừng nghĩ nữa, em nghĩ đến già cũng không nghĩ ra được đâu, ăn xong anh nói cho.”

Hạ Mộc nhìn cháo, lắc đầu: “Thật sự không đói bụng.”

“Không đói bụng cũng phải ăn một chút cho dạ dày co bóp.”

Kỷ Tiệp Bắc dựng bàn trên giường lên, đặt cháo và đưa cái xuống bàn, lại cầm khăn lông ướt lau tay cho cô.

Hạ Mộc bắt đầu ăn, cứ cảm thấy trong miệng không có mùi vị, muốn ăn bánh gạo, bảo Kỷ Tiệp Bắc xuống lầu mua cho cô.

Kỷ Tiệp Bắc quét mắt nhìn cô: “Em còn định làm gì?”

Hạ Mộc bảo đảm: “Anh mua cho em nhìn chút chút thôi, em tuyệt đối không ăn, được không?”

Kỷ Tiệp Bắc lười đáp lại cô, ngồi trên ghế sofa bắt đầu đọc tin tức Kinh tế – Tài chính.

Hạ Mộc uống cháo không chút cảm xúc, cháo ninh nhừ, tan ngay trong miệng, cô không thích ăn loại cháo sền sệt như vậy.

Bữa sáng vô vị, cô quen ăn đồ đậm vị, quả thực như đang chịu tra tấn.

Sau một lúc lâu cô múc thìa cháo vào trong miệng, thỉnh thoảng liếc mắt nhìn Kỷ Tiệp Bắc một cái, anh đang cúi đầu xem di động.

“Này.” Cô gọi anh một tiếng.

Kỷ Tiệp Bắc không ngẩng đầu, cũng không lên tiếng.

“Này, đang nói với anh đấy.”

Kỷ Tiệp Bắc: “Anh không tên là ‘Này’.”

Hạ Mộc híp mắt, nhìn anh chăm chăm một hồi.

Biết anh kìm nén bức bối từ tối qua đến bây giờ, tuy con tức giận đã vui đi song vẫn còn tàn dư.

“Kỷ Tiệp Bắc.” Cô chủ động gọi lại tên của anh.

Vẫn không đáp.

“Tiên bối.”

“Ừ.” Thanh âm nhàn nhạt.

Hạ Mộc cũng không so đo với anh, làm nũng gọi: “Ông xã.”

Kỷ Tiệp Bắc thờ dài trong lòng, không giả vờ được nữa, ngẩng đầu nhìn cô.

Cô giống hết chú chó con, đôi mắt đáng thương vô tội nhìn anh.

Anh mà không mua cho cô thẻ nào cũng có cảm giác làm ra chuyện có lỗi tày trời với cô.

Kỷ Tiệp Bắc nổi giận: “Ăn nhanh đi!” Đứng dậy đi ra ngoài.

Hạ Mộc còn không quên dặn dò bóng lưng anh: “Mua loại túi to nhé.”

Kỷ Tiệp Bắc không ngoảnh đầu lại.

Tối dưới lầu, Kỷ Tiệp Bắc gọi điện thoại cho tài xế, sáng nay anh dặn tài xế đến chợ mua đồ, đồ đã mua nhưng chưa thấy người đâu.

Điện thoại kết nối, anh hỏi tài xế khi nào thì về tới nơi.

Tài xế nói đang giờ cao điểm, tắc đường, phải hơn nửa tiếng nữa mới đến.

Kỷ Tiệp Bắc ‘ừ’ một tiếng, dặn dò anh ta lái xe cẩn thận.

Anh nâng bước đi về phía cửa hàng tiện lợi, mới đi được vài bước, có người gọi: “Kỷ tổng.”

Kỷ Tiệp Bắc nghiêng mặt, là thư ký Phàn.

Thư ký Phàn đẩy cửa xuống xe, xách túi laptop chạy chậm qua.

“Nhanh vậy?”

Thư ký Phàn gật đầu.

Sáng sớm Kỷ Tiệp Bắc gọi cho cô, bảo cô điều chỉnh lịch trình mấy ngày tới, anh sẽ làm việc ở phòng bệnh, cô mang laptop và toàn bộ văn kiện đến đây.

Kỷ Tiệp Bắc đuổi tay muốn cầm túi laptop, thư ký Phàn nhìn liền biết Kỷ Tiệp Bắc ra ngoài có việc, ngăn lại: “Tôi mang đồ lên tầng cho.” Cô lại bảo anh đợi một chút vì còn có việc khác.

Đưa tờ giấy trong tay cho anh: “Kỷ tổng, đây là dãy số anh cần.”

“Làm phiền rồi.” Kỷ Tiệp Bắc nhận tờ ghi chú.

Thư ký Phàn: “Cần tôi nán lại bệnh viện không?”

Kỷ Tiệp Bắc: “Không cần, cô về công ty bận việc của mình đi.”

“Vâng.”

Kỷ Tiệp Bắc bắt đầu ấn dãy số, thư ký Phàn vừa định nâng bước rồi đi, “Đội đã.” Kỷ Tiệp Bắc gọi cô lại, chưa kịp nói chuyện, dãy số đã chuyển máy.

Bên kia truyền đến: “Xin chào, xin hỏi ngài là?”

“Chào ông. Trì tổng, tôi là Kỷ Tiệp Bắc.”

Bên kia dừng một chút, sau khi phản ứng lại liền khách khí nhiệt tình hỏi: “Ồi chào, là Kỷ tổng à, hiếm có hiếm có, không biết anh có chỉ thị gì?”

“Không dám ra lệnh, chẳng là mạo muội làm phiền ông cho bạn gái tôi xin nghỉ phép.”

“... .. Bạn gái Kỷ tổng là?”

“Hạ Mộc.”

“... ..”

Trì tổng chưa biết chuyện đêm qua lão Hoàng bị mất mặt, chợt nghe thấy tin Kỷ Tiệp Bắc là bạn trai của Hạ Mộc giật gân như vậy, nhất thời không tiêu hóa trôi.

Hoàn vài giây vừa định hàn huyên đôi câu, kết quả Ký Tiệp Bắc nói đang có việc, trực tiếp cúp điện thoại.

Ký Tiệp Bắc lưu số của Trì tổng, Trì tổng là ông chủ của tập đoàn truyền thông nơi Hạ Mộc làm việc.

Thư ký Phàn nhiều lời: “Sau khi mọi người biết anh là bạn trai Hạ Mộc thì đối tượng cô ấy muốn phỏng vấn sẽ bị hẹp đi.” Đầu tiên là đối thủ cạnh tranh của anh sẽ không cung cấp tin tức cho Hạ Mộc.

Còn có những người liên quan đến Ký gia, cũng sẽ theo bản năng tránh Hạ Mộc.

Ký Tiệp Bắc nói: “Cũng không còn cách nào khác.” Sau khi công khai, có lẽ người cô dự định phỏng vấn ban đầu sẽ rất khó có thể phỏng vấn được.

Thế nhưng không công khai, trong khi cô làm việc khó tránh khỏi bị quấy rầy.

Trước kia anh muốn nỗ lực thỏa mãn yêu cầu trên công việc của cô, không muốn vì anh mà cô không thể tiếp cận được người cô muốn phỏng vấn, vậy nên anh vẫn luôn không khoe khoang mối quan hệ của hai người.

Nhưng giống như chuyện xảy ra tối qua vậy, có đôi lúc ngoài tầm kiểm soát, hiện tại anh chỉ có thể chọn cách hạn chế đến mức tối đa.

Thư ký Phàn hỏi: “Vừa rồi anh định phân phó chuyện gì?”

Ký Tiệp Bắc: “Tháng sau tôi tham dự buổi họp hội nghị Tài chính, sau khi kết thúc hội nghị có thời gian hoạt động tự do, bớt chút thời gian rảnh của tôi cho Hạ Mộc, không nhận phỏng vấn của các công ty truyền thông khác.”

Thư ký Phàn: “Tôi sẽ đi thu xếp.” Cô có điều băn khoăn: “Lần này kênh Kinh tế – Tài chính cũng tôi tham gia, nếu Viên Dịch Lâm muốn phỏng vấn anh thì sao?”

“Đến lúc đó cô hãy từ chối cô ấy.”

“Tôi hiểu rồi.”

Thư ký Phàn nhìn về phía Ký Tiệp Bắc, anh đang cúi đầu xem đi động, nói với cô: “Không còn việc gì nữa, cô lên tầng đi.”

“Vâng.” Thư ký Phàn đáp lời, cô do dự vài giây, hơi há mồm, cuối cùng vẫn nuốt xuống.

Ký thực cô lo lắng nhất không phải đối phó với Viên Dịch Lâm như thế nào, mà là Hạ Mộc.

Ngộ nhớ Hạ Mộc không thích phỏng vấn anh... Phải làm sao bây giờ?

Sợ dả kích Ký Tiệp Bắc, cô không nhiều lời, xoay người đến phòng bệnh.

Tới cửa hàng tiện lợi, một loạt đồ ăn vặt Hạ Mộc thích ăn được bày la liệt trên giá.

Trước kia anh không cho phép cô ăn, sau lại trong lúc vô tình cô nói, trước khi học đại học cô chưa từng ăn mấy thứ đồ ăn vặt này, quá đắt, không nỡ mua.

Từ sau lần đó khi nào anh đi dạo siêu thị cũng sẽ mua vài gói cho cô.

Có khoảng thời gian cô ăn đến nghiện liền không nghiêm túc ăn cơm.

Đa dạng chủng loại bánh gạo bày trên kệ để hàng, Ký Tiệp Bắc cầm gói nhỏ nhất, đi đến quầy thu ngân anh lại vòng về đổi thành gói to.

Đến cửa bệnh viện gặp mẹ Ký qua đây kiểm tra phòng bệnh, mấy bác sĩ đi cùng cũng quen biết Ký Tiệp Bắc, chào hỏi xong liền lên lầu.

Mẹ Ký nhìn gói bánh trong tay anh: “Dạ dày vẫn chưa khỏi, ăn ít mấy thứ này đi.”

Ký Tiệp Bắc gật đầu: “Vâng, cho cô ấy xem thôi, không ăn.”

Mẹ Ký cười cười: “Lời này chính con cũng không tin nhì?”

Ký Tiệp Bắc không nói chuyện.

Hai người sánh vai đi vào tòa nhà.

Vào thang máy.

Mẹ Ký nghiêng mặt nói với anh: “Mẹ bốc mấy thang thuốc trị bệnh đau dạ dày, đã bảo phòng thuốc sắc rồi, con cho con bé uống bắt đầu từ buổi trưa, đừng truyền nước nhiều.”

Mẹ Ký nói lời chạm đến nơi mềm mại nhất trong lòng Ký Tiệp Bắc, anh khàn khàn đáp: “Vâng.”

Tới tầng mẹ Ký muốn đến, thang máy dừng lại.

Ký Tiệp Bắc mở miệng: “Con cảm ơn mẹ.”

Mẹ Kỳ gật đầu, “Chú ý nghỉ ngơi, con nhìn sắc mặt con khó coi chưa kia.” Võ vớ bả vai anh, cửa thang máy mở ra, bà cầm tay vào túi áo blouse, tru nhả bước ra ngoài.

Trở lại phòng bệnh, Hạ Mộc đã ăn cháo xong, cũng đã gấp bàn nhỏ lên.

Nói với anh: “Thư ký Phàn mang laptop của anh tới, ở đằng kia kia.” Cô hơi nghech càm.

“Ừ.” Kỳ Tịch Bắc hỏi: “Ăn hết cháo chưa?”

“Ăn hết rồi.”

“Không đồ đi đấy chứ?” Kỳ Tịch Bắc không quá xác định.

“Sao có thể, không ăn hết em sẽ bảo anh ăn hộ chứ em không thể đồ đi được.” Hạ Mộc nhìn anh: “Em ăn xong rồi, quà của em đâu?”

Kỳ Tịch Bắc: “Lát nữa đưa cho em.” Đưa cô túi bánh gạo, dặn dò mãi: “Nói rồi đấy, chỉ được nhìn.”

Hạ Mộc cười, ôm bánh gạo trong ngực, “Em chắc chắn không ăn.” Hỏi anh: “Em có thể mở ra ngửi ngửi không?”

Kỳ Tịch Bắc: “... ..” Thuận tay đoạt lại túi bánh gạo: “Em còn muốn lên trời nữa đúng không?!”

Hạ Mộc ôm eo anh, “Tại sao con người anh lại thế chứ, ngửi ngửi có sao đâu? Cũng không phải ăn thật.” Trán cô cọ cọ cổ anh: “Em biết anh là người tốt mà.”

Kỳ Tịch Bắc không dao động, vỗ tay cô: “Em đừng làm cái vẻ này, vô dụng thôi.”

Hạ Mộc hừ một tiếng, dẫm hai chân anh, bò lên giường ngồi.

Cô sực nhớ: “Anh ăn cơm chưa?”

“Sáng ăn một chút ở nhà rồi.” Kỳ Tịch Bắc để đồ ăn vặt sang một bên, ngồi xuống bên cạnh cô.

“Có việc gì?” Hạ Mộc muốn xem di động lại cất đi.

Về mặt Kỳ Tịch Bắc nghiêm túc: “Ừ, bàn một chuyện với em.”

“Anh nói đi.”

Kỳ Tịch Bắc dừng vài giây, “Sau này chỉ cần trong khoảng thời gian anh và em không cãi nhau, bất cứ bữa tiệc nào em đi thì anh cũng đều nghĩ cách tham dự, không cho phép em uống rượu, anh sẽ uống thay em, còn nếu anh không thể đi, anh sẽ tìm người đến chào hỏi để em không phải uống rượu.”

Anh không thể bảo cô chỉ ru rú ở nhà cả ngày, tính chất công việc của cô cũng không có khả năng không đi xã giao, anh nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có cách này là thỏa đáng nhất.

Hạ Mộc vốn đang cười bỗng thu lại, cô đi di người về phía trước, dựa gần anh một chút.

“Sau này không được phép uống rượu nữa, nghe thấy không?” Anh kề tai cô nói.

“Nghe thấy mà.”

Kỳ Tịch Bắc cúi đầu, hôn lên khóe môi cô, thanh âm dịu dàng, nghẹn nửa ngày vẫn quyết định nói: “Tối hôm qua là anh không tốt, không nên tranh cãi với em.”

Hạ Mộc nâng tay ôm cổ anh, “Cãi nhau sao đâu, cũng chẳng phải lần đầu, nhưng về sau anh đừng hung dữ như vậy, anh xem tối hôm qua anh suýt chút nữa làm thủng màng nhĩ của em rồi.”

Lúc anh nói câu coi anh là người chết phải không, cô ngẩn người mấy giây.

Nháy mắt đó, cô cảm thấy anh cách cô rất xa, thậm chí có loại ảo giác, bọn họ thực sự phải chia tay.

Kỳ Tịch Bắc thở hắt: “Sau này không cãi nhau nữa, em xinh đẹp, em làm gì cũng đúng.”

Hạ Mộc bị tức cười, ngẩng lại, “Chắc chắn không có khả năng không cãi nhau, anh thấy có cặp đôi nào không cãi nhau không?”

Kỳ Tịch Bắc nghiêm túc suy nghĩ một chút, quyết định: “Về sau lại bất đồng quan điểm, anh sẽ không to tiếng? Em nói giận là chuyện của em, anh coi như không nhìn thấy.”

Hạ Mộc vội vàng lắc đầu: “Vẫn cứ cãi nhau đi, lúc em và anh giận nhau anh lại không nói chuyện em sẽ bị tức chết mất, đến lúc đó còn muốn cào xé tìm anh ra cơ.”

Tiếng gõ cửa vang, “Kỳ tổng.”

Là tài xế tới.

Kỷ Tiệp Bắc đứng dậy đi mở cửa, tài xế không vào phòng, đưa anh túi đồ: “Kỷ tổng, đồ anh muốn đều ở trong này.”

“Ừm, cảm ơn.”

“Không có gì.”

Kỷ Tiệp Bắc hỏi: “Các anh có mấy chiếc xe dưới kia?”

Tài xế: “Hai chiếc.” Còn có một chiếc của vệ sĩ.

Kỷ Tiệp Bắc: “Để lại một chiếc cho tôi là được, hai ngày tới anh không cần đi làm.”

“Vâng.” Tài xế nói rồi đưa chìa khóa xe.

Kỷ Tiệp Bắc xua tay: “Hôm nay tôi mang cặp, tất cả các chìa khóa đều ở đây.”

Tài xế lại gửi vào di động của Kỷ Tiệp Bắc biển số và vị trí đỗ xe để anh dễ tìm ra.

Chờ tài xế rời đi, Hạ Mộc hỏi anh: “Mấy ngày tới anh không cần ra ngoài sao?”

Kỷ Tiệp Bắc: “Không cần, làm việc ở đây luôn, anh để lại một chiếc xe, nếu em chán, anh sẽ lái xe mang em ra ngoài đi dạo.”

“Em đang buồn này.”

Kỷ Tiệp Bắc không thích phản ứng lại cô.

Hạ Mộc lại nghĩ tới tin nhắn vừa rồi, cô nhìn Kỷ Tiệp Bắc, nói Hoàng tổng gửi tin nhắn cho cô.

“Nhắn cái gì?” Kỷ Tiệp Bắc nhìn cô.

“Hỏi thăm sức khỏe của em, nói tôi hôm qua ông ấy làm trưởng bối mà lại nhất thời hồ đồ.” Cô cũng không muốn bám chặt cái sai của người khác không buông, “Nếu không việc này cứ thế bỏ qua?”

“Được, em xem xem làm thế nào thì làm.”

Hạ Mộc nhìn túi nilon trong tay anh, “Cho em?”

“Ừ.”

“Em xem nào, cái gì *kính hi* (*) đây.” (*) Ngạc nhiên *vui vẻ*.

“Có kính không hi.” Kỷ Tiệp Bắc mở túi nilon ra.

“Rốt cuộc là thứ gì thế?” Hạ Mộc ngó đầu nhìn, không thấy rõ.

Kỷ Tiệp Bắc lấy ra một lọ đưa cho cô: “Tặng em.”

Hạ Mộc: “... ..”

Thế mà lại là keo 502 đa năng.

Hoãn vài giây, vẫn không hiểu anh có ý gì.

Đầu óc lơ mơ chăm chú nhìn anh.

Kỷ Tiệp Bắc ngồi xuống cạnh cô, biểu cảm nghiêm túc: “Không phải em không thích bám anh sao? Về sau em gặp chuyện không muốn nói với anh, anh sẽ không trách em, cố gắng không tranh cãi với em, cãi nhau chỉ làm tổn hại tình cảm, chờ đến lúc xảy ra chuyện gì khác, anh sẽ đưa cho em một lọ keo, anh cũng lấy một lọ, nếu em cảm thấy mình làm sai thì hãy bôi một chút, chủ động tới dính anh, nếu em cảm thấy bản thân không sai, vậy anh sẽ bôi một chút, chủ động tìm em dính vào nhau.”

Nói, anh vặn mở lọ keo 502.

Mùi gay mũi của keo sộc ra, lấn át cả mùi thuốc khử trùng.

Mùi keo bao trùm căn phòng.

Kỷ Tiệp Bắc nhỏ vài giọt ra ngón tay cái của mình, đặt lọ keo lên tủ đầu giường.

“Lần này không thể trách em, em còn nhỏ lại vừa mới đi làm, không có nhiều hiểu biết, là anh sai, anh tìm em dính trước.”

Cầm tay cô, ngón tay cái vừa dính keo của anh đặt ngang tầm ngón tay cái của cô, tay kia dùng sức ấn xuống.

Hạ Mộc yên lặng nhìn anh, nói không nên lời.

Ký Tiệp Bắc ngẩng đầu nhìn cô: “Ban đầu không dính lắm, thời gian dài liền sẽ dính chặt vào nhau.”

Không đợi keo bám, anh đã tách ngón tay cô ra, nhưng keo rất ăn, anh rút khăn giấy ướt chà chà ngón cái của cô, ngón tay vẫn có chất trắng trắng, lau không trôi.

Anh nói: “502, dán dán, liền liền thành 520.”

Hạ Mộc không lên tiếng, đầu quả tím vừa chua xót vừa ảm áp.

Cô lấy lọ keo trên tủ lại đây, đổ ra ngón cái không ít, xòe bàn tay anh, ngón cái dùng sức ấn vào lòng bàn tay anh.

Sau một hồi lâu mới nói: “Cho thức ăn cho chó của Vương Vương xin lỗi.”

Ký Tiệp Bắc: “... ..”

Bị tức cười.

Một tay ôm cô vào ngực, cúi đầu hôn cô.

Ký Tiệp Bắc ngậm lấy môi Hạ Mộc, đầu lưỡi chọc vào hàm răng cô, môi lưỡi giao triền.

Hôn quá tập trung, ngay cả tiếng gõ cửa cũng không nghe thấy.



(1) Tiên bổi (Bánh gạo)



(2) Bánh tuyết



(3) Bánh chiên bơ

• 12/02/2019 •

Bạn đang đọc truyện *Mãi Yêu Em Như Vây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

Edit: Mina

Tieu Tieu không nghĩ tới cô ấy sẽ bắt gặp đúng lúc bọn họ đang hôn môi kịch liệt, vừa rồi gõ cửa vài lần không thấy ai lên tiếng, cho rằng Hạ Mộc đang ngủ, lúc cô ấy đẩy cửa mở hé liền nhìn thấy một màn triền miên.

Tieu Tieu dùng sức nắm chặt tay nắm cửa, ngón cái tay còn lại bấm mạnh vào lòng bàn tay.

Cô ấy giữ cửa khép lại.

Tiếp tục gõ cửa.

Trong phòng, Kỳ Tiệp Bắc đề lên người Hạ Mộc, quần lầy đầu lười của cô không chịu buông, Hạ Mộc cố gắng mãi mới rút được ngón tay cái tách khỏi lòng bàn

tay anh.

Keo 502 chưa khô, dính chặt vào ngón tay hơi nóng nóng, cảm giác vùng da đó bị khô cứng lại.

Không để ý ngón tay khó chịu, cô đẩy anh, đôi mắt ý bảo anh ngoài cửa có người.

Kỷ Tiệp Bắc không nhúc nhích, trái lại càng hôn hăng say.

Hạ Mộc lại đẩy anh, anh ôm cô chặt hơn.

Cô vất vả quay đầu né môi anh, “Có người gõ cửa.”

Vừa nói xong, Kỷ Tiệp Bắc lại phủ môi xuống hôn tiếp.

Hạ Mộc: “... ..”

Người này bị điên rồi.

Rõ ràng là bạn trai bạn gái đường hoàng, vậy mà hiện giờ lại giống như đang yêu đương vụng trộm.

Tìm đập tăng tốc.

Dường như về lại lần đầu tiên bọn họ hôn môi, lần đầu tiên bọn họ lên giường.

Ngoài cửa, Tiêu Tiêu vẫn đang gõ cửa nhưng không thấy ai lên tiếng.

‘Cốc cốc’ gõ hai tiếng, bên trong vẫn yên tĩnh.

Vừa lúc có y tá qua đây.

“Kỷ Tiệp Bắc?” Tiêu Tiêu gọi.

Đột nhiên Kỷ Tiệp Bắc nhăn mày, đau đớn hít khí lạnh, lưỡi anh bị Hạ Mộc cắn rách, “Em thuộc loài chó à?”

“Là ai?”

“Tiêu Tiêu.”

Ánh mắt Hạ Mộc nhàn nhạt nhìn Kỷ Tiệp Bắc.

“Đừng dùng ánh mắt này, anh không nói gì với cô ấy cả.” Kỷ Tiệp Bắc ngồi dậy, chỉnh lại quần áo cho cô.

“Chờ một chút.” Hạ Mộc nhỏ giọng nói.

“Làm sao vậy?”

Hạ Mộc ấn mạnh ngón cái của mình vào lòng bàn tay anh.

Kỷ Tiệp Bắc: “Keo khô rồi, không còn dính nữa.” Anh vươn tay cầm tay nắm cửa.

Lại bị Hạ Mộc kéo về, “Anh đừng nhúc nhích.” Lại ấn ngón tay vào lòng bàn tay anh.

Kỷ Tiệp Bắc nhìn cô hai giây, chớp mắt liên hồi, không nhúc nhích nữa, nhìn qua hết như thật sự dính vào nhau, anh đối mặt với cửa nói: “Mời vào.”

Người đầu tiên tiến vào là y tá, đến đây để truyền nước biển cho Hạ Mộc, Tiêu Tiêu theo vào ngay sau đó, cô ấy ôm một bó hoa bách hợp to.

Hạ Mộc và Tiêu Tiêu từng gặp qua ở sân bay Thượng Hải, cũng không có gì hay để giới thiệu.

Chào hỏi qua loa, Tiêu Tiêu đứng dựa vào mép giường.

Y tá nhíu mày: “Mùi gì vậy?” Đang định gọi người vào lọc khí.

Kỷ Tiệp Bắc: “Keo 502.”

Lại bảo y tá: “Làm phiền lấy giùm một ít nước ấm, tay bị dính vào nhau.”

Y tá: “... Hai người đây là?”

Tiêu Tiêu cũng đi tới, “Sao lại bôi lên tay thế này?”

Kỷ Tiệp Bắc: “Cô ấy không nghe lời lại hay chạy lung tung, đành phải lấy tay cô ấy dán vào lòng bàn tay của tôi.”

Trái tim của Tiêu Tiêu bị đâm một nhát dao, trên mặt nở nụ cười: “Thật biết cách chơi.”

Cách làm ấu trĩ nhưng lại là những lời dễ gây rung động nhất cô ấy từng nghe.

Chẳng qua không phải nói với cô ấy.

Y tá tìm một cái chậu nhỏ đựng nước ấm tới, dựng cái bàn trên giường lên, đặt chậu vào.

Nếu có một người đàn ông lấy keo dính ngón tay cô ấy vào lòng bàn tay mình, dù cho tay không thoải mái, cô ấy cũng nhất định vui vẻ chịu đựng.

Kỷ Tiệp Bắc cẩn thận bỏ tay hai người vào chậu.

Y tá liếc nhìn tay hai người, keo bôi không lan rộng, cũng không dính nhiều keo.

Không biết có phải cô ấy hoa mắt không mà lại thấy cô gái dùng ngón tay gầy gầy đùa nghịch lòng bàn tay của người đàn ông.

Y tá: “... ..”

Đúng là khi yêu lúc nào cũng phải dính chung một chỗ a~

Cô ấy cũng không nhiều lời, coi như không nhìn thấy.

Y tá lại ngó nhìn Kỷ Tiệp Bắc, người đàn ông này, cho dù anh có nhặt bừa một hòn đá ven đường thì anh cũng sẽ tô điểm nó thành một sản phẩm mỹ nghệ tuyệt đẹp.

Một phút trôi qua, “Chắc được rồi đó, hai người thử tách tay ra thử xem sao.”

Y tá chuẩn bị truyền nước cho Hạ Mộc.

Tiêu Tiêu ngạc nhiên: “Rửa sạch nhanh vậy à?”

Y tá ‘Ừm’ một tiếng.

Hạ Mộc cũng không muốn ngâm tay trong nước lâu, còn cố ý nhú mào, rút cuộc ‘tách’ ra, Kỷ Tiệp Bắc rút khăn giấy lau lau nước bám trên tay cô.

“Thế nào rồi? Sáng nay sau khi nghe tin tôi liền qua đây thăm một chút.” Tiêu Tiêu mỉm cười nói chuyện với Hạ Mộc, giọng điệu thân quen.

“Cũng không tệ lắm, cảm ơn Tiêu tổng.” Hạ Mộc khách sáo lại xa cách.

Lúc này Kỷ Tiệp Bắc mới nhận lấy bó hoa bách hợp trong tay Tiêu Tiêu, hỏi Tiêu Tiêu: “Hôm nay không bận à?”

Tiêu Tiêu dựa vào cuối giường, nét mặt mệt mỏi: “Bạn chứ, tối hôm qua sau khi anh rời đi tôi lại đến công ty một chuyến, hai giờ hơn mới về đến nhà, sáng sớm định tới công ty của anh, kết quả thư ký Phan nói sáng nay anh không đi làm, tôi liền hỏi Đường Văn Tích, biết anh đang ở bệnh viện, vừa lúc cũng qua đây thăm Hạ Mộc, thuận tiện hỏi anh vài chuyện.”

Buổi sáng Hạ Mộc tắm xong, tóc dài còn ẩm ướt, xoa trên vai, Kỷ Tiệp Bắc cầm một chiếc khăn lông khoác lên vai cô, bót chút thời gian nói với Tiêu Tiêu: “Hỏi chuyện gì?”

Tiêu Tiêu chăm chú nhìn động tác nhẹ nhàng trên tay anh, bất luận là chỉnh lại mái tóc dài hay là lột khăn lông dưới mái tóc ướt giúp Hạ Mộc đều vô cùng cẩn thận chú tâm.

Cô ấy nhàn nhạt nói: “Về công ty Khoa học kỹ thuật bên kia.”

Hạ Mộc vươn tay để y tá ghim kim, Kỷ Tiệp Bắc đứng một bên giường, rất tự nhiên dùng tay che lại đôi mắt Hạ Mộc, không cho cô nhìn y tá châm kim, áp nhẹ đầu cô vào ngực mình.

Anh nhìn về phía Tiêu Tiêu: “Hôm nay không có thời gian.”

Tiêu Tiêu cười cười: “Biết anh bận nên vừa rồi đã nói chỉ là thuận tiện hỏi anh chuyện công việc thôi.”

Y tá đã châm kim xong, dặn dò câu: “Nước thuốc này có chút phản ứng với dạ dày, nhớ chỉnh tốc độ truyền chậm lại.”

“Tôi biết rồi, cảm ơn cô.” Kỷ Tiệp Bắc ngồi xuống mép giường, xoa xoa mu bàn tay Hạ Mộc.

“Tiêu tổng, mời ngồi.” Hạ Mộc khách sáo nói.

Tiêu Tiêu mỉm cười, kéo ghế dựa đến trước giường, cô ấy lại liếc nhìn Kỷ Tiệp Bắc vài lần, anh mặc bộ đồ không giống hôm qua, đổi thành áo sơ mi sọc xanh đen, nút tay áo và đồng hồ đều chỉnh chu, Tiêu Tiêu hỏi Kỷ Tiệp Bắc: “Buổi chiều mấy giờ anh bay sang Hồng Công?”

“Không đi nữa.”

“Không đi nữa?”

“Ừ, Đường Văn Tích đi.”

Tieu Tieu như có suy tư gập đầu, “Ăn mặc nghiêm túc như vậy còn tưởng anh có hoạt động thương nghiệp nào đó.”

Kỷ Tiệp Bắc nói: “Không tính là hoạt động thương nghiệp, phải đi cảm ơn người đưa Hạ Mộc tới bệnh viện một chuyến.”

Tieu Tieu không có hứng thú ai đưa Hạ Mộc tới bệnh viện, nói chuyện phiếm với Hạ Mộc: “Tối hôm qua rất khó chịu phải không?”

Hạ Mộc: “Ừm, đau dạ dày.”

Tieu Tieu bắt đầu giảng đạo lý với Kỷ Tiệp Bắc, như thể bắt bệnh thay Hạ Mộc: “Anh cũng thật là, Hạ Mộc đã gọi điện thoại cho anh một lần, anh nói cũng không được mấy câu đã vội cúp máy, nếu bạn trai tôi không kiên nhẫn nghe hết lời tôi nói tôi đã đá anh ta luôn rồi.”

Kỷ Tiệp Bắc: “Tôi nào dám cúp điện thoại của cô ấy, trước giờ đều là cô ấy cúp điện thoại của tôi.”

“Ừm, nên như vậy.” Khóe miệng Tieu Tieu cười bắt đầu gượng ép.

Hạ Mộc vỗ vỗ Kỷ Tiệp Bắc: “Đừng mãi nghịch, đi rót cốc nước cho Tieu tổng đi.”

Tieu Tieu dùng giọng điệu đùa giỡn: “Tôi tự lấy, sao dám làm phiền anh ấy chứ.”

Hạ Mộc mỉm cười: “Không sao.”

Kỷ Tiệp Bắc đứng dậy, hỏi Tieu Tieu uống cafe hay uống trà.

Tieu Tieu ngạc nhiên nhìn Kỷ Tiệp Bắc, điệu bộ như vậy hoàn toàn là dáng vẻ của người chồng nghe dạ bảo vâng.

Cô ấy quen biết anh năm sáu năm, nhìn thấy nhiều nhất là lúc anh làm việc, dáng vẻ chăm chú lại lạnh lùng, không có mấy cô gái có thể ngăn được cảm giác rung động này.

Ban đầu bị anh hấp dẫn là khi tập đoàn Tieu Hoa của cô có hợp tác với Trung Thần, cô và bố cô cùng tham dự một bữa tiệc, trên bàn tiệc anh thân sĩ lại hài hước, sau khi uống chút rượu anh lười biếng lại trầm tĩnh, cô không rời được tầm mắt.

Sau khi trở về cô chủ động nói với bố là muốn phụ trách hạng mục hợp tác với Trung Thần, bố cô không cho phép, cảm thấy cô đang làm loạn, hạng mục quan trọng như vậy sao có thể để cô phụ trách.

Cô liền chịu uất ức làm trợ lý của người phụ trách hạng mục này.

Về sau số lần cô gặp Kỷ Tiệp Bắc ngày càng nhiều, cho rằng sau khi hiểu anh thì sẽ không còn cảm giác thần bí kia nữa, thiện cảm cũng sẽ giảm xuống, nào biết lại ngày càng lún sâu.

Khi bàn bạc, anh cơ trí, bình tĩnh, quyết đoán và tự tin, khiến cô không thể kiềm nổi lòng.

Cô nỗ lực phấn đấu hết mình để trở nên ưu tú để có thể cách anh gần hơn, nhưng gần đến đâu, bên người anh cũng chưa bao giờ thiếu phụ nữ.

Xinh đẹp, thông minh, gợi cảm.

Nhiều như vậy.

Không chịu nổi khổ sở của việc yêu thầm, cô quyết định thổ lộ với anh.

Sau một buổi dạ hội, anh uống rượu, cô cũng uống không ít.

Ngoài bãi đỗ xe cô gọi anh lại, anh mất hứng, hỏi cô có chuyện gì.

Cô lấy hết dũng khí: “Kỷ Tiệp Bắc, em thích anh.”

Qua hai giây, anh gật đầu: “Cảm ơn.” Già đời như vậy.

Một cái chớp mắt kia, cả người như bị trút sạch không khí, mọi khiếu ngao đều bị dẫm nát.

“Đi về cẩn thận.” Anh nâng bước rồi đi.

“Kỷ Tiệp Bắc.” Cô vẫn không cam lòng gọi tên anh.

Anh dừng bước quay đầu: “Hm?”

Cô thở hắt: “Em nói em thích anh.”

Khóe miệng anh rút cuộc lộ ra ý cười, nụ cười bạc tình, anh nói: “Cảm ơn ngàn lần.”

Không nhìn được nữa, hốc mắt cô đỏ lên.

Trên thương trường, cô là đàn ông.

Ở trước mặt anh, hết thấy yếu đuối của một người con gái đều được cô bày ra.

Anh cũng không đi ngay, đôi tay đút túi như có suy tư nhìn cô.

Lặng im một lát, anh mở miệng: “Từ trước đến nay tôi không bao giờ hợp tác với những đối tác có tình cảm riêng, muốn cùng tôi làm ăn buôn bán thì nên thu lại tâm tư này.”

Nói xong anh không hề quay đầu lại liền rời đi.

Mấy năm trôi qua, cuối cùng cô cũng không bộc lộ rõ nỗi lòng của mình với anh, giống như một người đàn ông bàn chuyện hợp tác với anh, bọn họ cứ bình yên như vậy đến bây giờ.

Đối với phụ nữ, anh không phải người lương thiện, vẫn luôn vậy.

Nhưng hiện tại đối với Hạ Mộc, đáy mắt anh chứa đầy dịu dàng đến nỗi suýt tràn ra ngoài.

Lần ở Thượng Hải nhìn thấy Hạ Mộc, cô không hiểu tại sao anh lại khản trương vì một cô gái đến vậy.

Có vẻ hiện giờ đã hiểu đôi chút.

Anh không phải người tốt, cổ tình Hạ Mộc còn tệ hơn.

Ký Tiện Bắc pha trà xong, di động vang lên, là mẹ anh gọi đến, anh đưa ly nước cho Tiêu Tiêu, nói một tiếng với Hạ Mộc, xoay người ra ngoài nhận điện thoại.

Tiêu Tiêu nhìn tách trà ấm, lá trà xoáy vòng theo chiều kim đồng hồ, chiếc lá xòe ra, xanh tươi ướt át.

Hương trà nhàn nhạt phả vào mũi, thấm vào ruột gan.

Tiêu Tiêu nhìn về phía Hạ Mộc, mỉm cười: “Phòng bệnh VIP cao cấp ngay cả lá trà cũng không giống.”

Hạ Mộc nghe ra ẩn ý trong lời của cô ấy, tỏ vẻ không hiểu: “Ừm, lần đầu ở cũng coi như được mở rộng tầm mắt.”

Tiêu Tiêu: “Phòng bệnh này không phải cứ có tiền là có thể vào ở.” Cô ấy khẽ thổi nước trà, uống một ngụm nhỏ: “Y tá trưởng ở đây rất thân với dì Uông, cũng quen biết Ký Tiện Bắc.”

Dường như nghĩ ra cái gì: “Đúng rồi, cô vẫn chưa biết dì Uông là ai phải không?”

Hạ Mộc nói: “Biết, phòng bệnh này là dì ấy sắp xếp.”

“Phải không? Thế thì thật tốt.” Tiêu Tiêu bung chén trà, làm bộ nhấp hai hớp.

Hạ Mộc bị phản ứng phụ của nước thuốc làm cho dạ dày lại bắt đầu không thoải mái, cô điều chỉnh tốc độ truyền dịch xuống mức chậm nhất, dùng sức xoa bụng, không quên khuấy động bầu không khí ngột ngạt, “Một mình cô quản lý mấy công ty dưới trướng Tiêu Hoa rất mệt phải không?”

Tiêu Tiêu cong môi cười, “Cũng bình thường, quen rồi. Lúc mới tiếp quản vẫn còn là tay mơ, học được không ít từ Ký Tiện Bắc, sau lại từ từ tạo thành quỹ đạo, bây giờ có thể ứng phó hầu hết mọi chuyện lớn nhỏ.”

Lúc này, bên ngoài phòng bệnh.

Ký Tiện Bắc nói: “Tiêu Tiêu đang ở đây, chờ cô ấy đi rồi con sẽ qua đó lấy ngay.”

Mẹ anh dặn phòng thuốc sao thuốc đã sao thuốc xong.

Mẹ Ký dừng lại: “Tiêu Tiêu? Con bé qua đây làm gì?”

Ký Tiện Bắc: “Nghe Đường Văn Tích nói Hạ Mộc nằm viện ở đây nên tới thăm Hạ Mộc một lát.”

Mẹ Ký nghĩ nghĩ gật đầu: “Về tình về lý, con bé là đối tác của con, bạn gái con nằm viện con bé qua đây thăm hỏi cũng phải.” Lại nói tiếp: “Mấy hôm trước Tiêu Tiêu tới tìm mẹ khám bệnh, nói điều trị nội tiết tố.”

“Khám cho cô ấy rồi?”

“Ừ, viết mấy đơn thuốc, còn hàn huyên vài câu, Tiêu Tiêu nói mẹ có tư tưởng thoáng không thúc giục con kết hôn, không giống mẹ con bé, liên tục giục con bé tìm đối tượng kết hôn.”

“Mẹ đáp sao?”

“Mẹ nói bệnh viện của bọn mẹ có không ít bác sĩ con nhà thế gia lại trẻ tuổi đầy hứa hẹn có thể giới thiệu một người cho con bé.”

Kỷ Tiệp Bắc chợt cười.

Bên kia có người tìm mẹ Kỷ, “Không nói nữa, mẹ có việc, nhớ đi lấy thuốc đấy.”

“Vâng, mẹ, mẹ bận việc đi.”

Trò chuyện kết thúc, Kỷ Tiệp Bắc trở lại phòng bệnh.

Tiêu Tiêu cảm thấy cứ nói chuyện như vậy cũng không thú vị, đứng dậy tạm biệt, trước khi rời đi còn khách sáo dặn dò Hạ Mộc phải chú ý nghỉ ngơi, ăn nhạt chút.

Tiêu Tiêu xoay người rời đi, Hạ Mộc liếc mắt nhìn Kỷ Tiệp Bắc một cái: “Tiên Tiêu tổng xuống lầu đi.”

Kỷ Tiệp Bắc: “... ..”

Nếu tiên xuống lầu, sau khi anh quay lại chắc chắn Hạ Mộc sẽ tìm anh gây khó dễ, nhưng nếu không tiên, cô sẽ giờ trò, nói anh không còn nghe lời cô nữa.

Do dự hai giây, anh vẫn tiên Tiêu Tiêu ra cửa.

Ngoài cửa phòng bệnh.

Tiêu Tiêu tỏ ra rất hào phóng: “Còn khách sáo với tôi làm gì? Nhanh về với cô ấy đi, nhìn cô ấy có vẻ không được thoải mái lắm.”

Kỷ Tiệp Bắc khẽ giương cằm về phía cửa bên kia: “Không sao, tiên cô thêm một đoạn nữa.”

Tiêu Tiêu: “... ..” Tổng cộng có 5 mét này?

Kỷ Tiệp Bắc tiên Tiêu Tiêu đi về, Hạ Mộc cũng không gây khó dễ với anh, cô đưa tay cho anh: “Lấy nước ấm để em rửa tay, keo ăn da khó chịu quá.”

Kỷ Tiệp Bắc tìm cái chậu nhỏ đựng nước ấm, thả ngón tay cô ngâm vào trong chậu.

Anh nghĩ nghĩ, vẫn quyết định nói về Tiêu Tiêu, kết quả nói được hai câu đã bị Hạ Mộc cắt ngang, “Hai bọn anh đã hợp tác nhiều năm, em biết anh không có hứng thú với cô ấy, chẳng qua em có chút không thích cô ấy mà thôi, không có gì, bọn anh cần hợp tác thì hợp tác, cần gặp mặt thì gặp mặt.”

Hạ Mộc nói sang chuyện khác: “Anh biết ai đưa em tới bệnh viện à?”

“Ừ, Thẩm Lăng.” Anh không thích nói tên Nhậm Ngạn Đông.

Hạ Mộc nói: “Có cả Nhậm Ngạn Đông nữa.”

“... ..”

Hạ Mộc hỏi anh: “Muốn đi cảm ơn bọn họ thật sao?”

Kỷ Tiệp Bắc gật đầu, anh muốn đi tìm Thẩm Lăng, tạm thời chưa có ý định đi tìm Nhậm Ngạn Đông.

Anh sực nhớ: “Anh phải đến phòng thuốc một chuyến.”

“Đi phòng thuốc làm gì?”

“Mẹ anh bảo người sao mấy thang thuốc điều trị bệnh đau dạ dày cho em, anh qua đó một lát.”

Hạ Mộc ngăn người, “Đi biết em nằm viện?”

“Ừ, phòng bệnh này là mẹ anh tìm người thu xếp.”

Hạ Mộc nhìn anh, sau một hồi lâu vẫn không nói chuyện.

Vừa rồi Tiêu Tiêu âm thầm châm chọc cô cô liền thuận miệng hòa theo, nào ngờ thật đúng là mẹ anh sắp xếp phòng bệnh.

“Ngốc rồi?” Kỷ Tiệp Bắc bóp bóp mặt cô.

Suýt bị anh bóp mặt chảy nước miếng.

“Ai nha, anh phiền muốn chết, lần sau đừng niết mặt em nữa được không?” Hạ Mộc phui phui tay anh.

Kỷ Tiệp Bắc cúi đầu mút môi cô một chút, “Nước miếng thì sao chứ, có bao nhiêu anh ăn bấy nhiêu.”

Còn phải đi lấy thuốc, không trêu cô nữa.

Anh lấy một chiếc khăn lông lau tay cho cô, “Đừng ngâm lâu, rửa cũng không sạch ngay được.”

Anh dặn cô tự nhìn nước thuốc, phải đến trưa anh mới quay về liền đi đến phòng thuốc.

Kỷ Tiệp Bắc lấy thuốc về giao cho y tá đứng quầy rồi đi tìm Thẩm Lăng.

Thẩm Lăng vừa mới kết thúc cuộc họp, về văn phòng, đang châm thuốc thì có người gõ cửa, tiếng đập cửa dồn dập lại không kiên nhẫn, chắc chắn không phải thư ký, nhưng sáng nay anh ta cũng không có lịch hẹn gặp ai.

Không kịp nói mời vào, phản ứng đầu tiên chính là dập tắt tàn thuốc.

Ngay lập tức cửa mở ra.

“Không cần giấu, không phải vợ anh đâu.” Kỷ Tiệp Bắc đóng cửa lại.

Thẩm Lăng: “... F*ck, sao lại là anh!”

Lại lấy gạt tàn trong ngăn kéo ra.

Còn tưởng vợ anh ta đến tìm anh ta thật.

Kỷ Tiệp Bắc kéo một cái ghế ngồi xuống đối diện bàn làm việc của Thẩm Lăng, duỗi tay: “Cho tôi một điếu.”

Thẩm Lăng ném hộp thuốc và bật lửa qua, nhìn anh nghi ngờ: “Hôm nay anh có bệnh à?”

Kỷ Tiệp Bắc ngược mắt nhìn anh ta: “Vừa ở bệnh viện tới đây.”

“... ..”

Kỷ Tiệp Bắc châm thuốc, Thẩm Lăng cũng cầm một điếu, ban nãy chưa kịp hút đã bị vút vào gạt tàn.

“Mới sáng sớm... Anh tìm tôi làm gì?” Thẩm Lăng vẫn nghi ngờ.

“Tìm anh chơi.”

“... Biển.”

Kỷ Tiệp Bắc nhin cười: “Tìm anh chơi thật mà.”

Thẩm Lăng đương nhiên không tin: “Hôm nay anh không bận à?”

Kỷ Tiệp Bắc nhả khói: “Không bận.”

Thẩm Lăng không kiên nhẫn: “Có P mau thả.”

Kỷ Tiệp Bắc vẫn nói câu kia: “Qua đây gặp anh, không có việc gì khác.”

Thẩm Lăng híp mắt, từ từ nhả khói, “Rốt cuộc có chuyện gì?”

“Qua đây cảm ơn anh.”

“Anh có lòng thành từ bao giờ thế?”

“Lúc nào cũng có.”

Thẩm Lăng còn tưởng Kỷ Tiệp Bắc cảm ơn anh ta vì đã đẩy nhanh việc hợp tác với Nhậm Ngạn Đông, “Hạng mục khí thiên nhiên của các anh kiếm được khoảng bao nhiêu? Nếu thực sự muốn cảm ơn tôi, anh với Nhậm Ngạn Đông mỗi người chia tôi 200 triệu là được, tôi không chê ít đâu.”

“Mặt anh dày quá đấy!”

Thẩm Lăng dựa vào lưng ghế xoay vắt chéo hai chân, anh ta cũng biết Kỷ Tiệp Bắc không cần thiết phải khách sáo đến gặp riêng anh ta, “Nói đi, muốn tôi giúp việc gấp gì? Một câu thôi.”

Kỷ Tiệp Bắc: “Không có việc gấp, chẳng là tối hôm qua cảm ơn anh đã đưa Hạ Mộc đi bệnh viện.”

Thẩm Lăng: “... ..”

Đôi mắt không chớp mắt cái nào.

“Anh không nghe nhầm, Hạ Mộc là bạn gái tôi.”

“Chà, anh giấu kỹ quá, ở bên nhau mấy ngày rồi?”

“Sắp tròn ba năm.”

“.....”

Thẩm Lăng nhìn anh: “Anh tính nuôi tình nhân hay là?”

Kỷ Tiệp Bắc hỏi lại: “Anh cảm thấy tôi sẽ vì một tình nhân mà đến gặp riêng anh để cảm ơn sao?”

Cũng đúng.

Thẩm Lăng hỏi anh hiện giờ Hạ Mộc thế nào, Kỷ Tiệp Bắc nói đã ổn.

Hai người nói chuyện phiếm đôi ba câu, Kỷ Tiệp Bắc hút hết một điếu lại hỏi Thẩm Lăng muốn một điếu nữa.

“Sao trông anh như thể mấy trăm năm rồi không được nhìn thấy thuốc lá vậy?”

“Từ tối qua đến giờ tôi chưa hút một điếu nào, Hạ Mộc không cho hút.”

Đồng bệnh tương liên, cùng chung chí hướng.

Thẩm Lăng cho anh ba cây, “Hút thêm mấy điếu đi, phòng nghỉ của tôi có bàn chải đánh răng mới, trước khi anh đi đánh răng sạch là được, vẫn không hết thì anh tắm xong hăng đi, như vậy sẽ không ngửi thấy mùi thuốc lá nữa.”

Kỷ Tiệp Bắc: “... Lần nào anh cũng làm như vậy?”

Thẩm Lăng gật đầu: “Đúng vậy, bằng không về nhà cô ấy ngửi thấy thể nào cũng cãi nhau với tôi. Có lần đi chơi câu lạc bộ chơi về muộn, tôi không kịp tắm rửa vội nói tại Nhậm Ngạn Đông hút thuốc ám mùi lên người tôi.”

Sau đó không quên nhắc nhở Kỷ Tiệp Bắc: “Nếu khi nào trên người anh có mùi thuốc lá bị Hạ Mộc đứng lúc bắt được, anh cứ nhớ nói là do Nhậm Ngạn Đông hút thuốc.”

Kỷ Tiệp Bắc: “... ..”

• 19/02/2019 •

Bạn đang đọc truyện *Mãi Yêu Em Như Vậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

Edit: Mina

Rời khỏi văn phòng của Thẩm Lăng, Kỷ Tiệp Bắc lái xe đi về hướng tập đoàn Viễn Đông, lúc đến giao lộ để tới Viễn Đông, anh lại quẹo trái quay đầu xe.

Có đôi khi ánh mắt đàn ông nhìn đàn ông nhảy bém không kém giác quan thứ sáu của phụ nữ là bao.

Trở lại bệnh viện, Hạ Mộc đã truyền dịch xong, nói cơ thể đã khỏe, muốn xuất viện.

Anh nhìn cô, không lên tiếng.

Hạ Mộc xuống giường, ôm eo anh: “Em khỏe thật mà.”

“Không được, việc này không thể thương lượng.” Anh rũ mắt nhìn cô: “Có một số việc anh có thể dung túng em thích làm gì thì làm nhưng liên quan đến sức khỏe, em nghĩ cũng đừng nghĩ.”

Hạ Mộc thấy anh vẫn luôn xụ mặt, đoán không xoay chuyển được gì, anh vừa mới hết giận, cô không thể chọc giận anh nữa.

Bàn bạc với anh: “Em ở lại viện theo dõi, nhưng nếu ban ngày em có việc em có thể được ra ngoài không?”

Kỷ Tiệp Bắc nhìn cô: “Đi đâu?”

“Thẩm Lăng đồng ý đưa em đi gặp Nhậm Ngạn Đông chụp ảnh để đính vào bài báo.”

Vài giây sau Kỷ Tiệp Bắc mới trả lời: “Có thể, nhưng không thể ở bên ngoài quá lâu.”

Hạ Mộc làm động tác tay bảo đảm.

Kỷ Tiệp Bắc đang nghĩ ngày nào đó có nên nói cho vợ Thẩm Lăng biết về việc anh ta trộm hút thuốc lá hay không...

Một khi Hạ Mộc đi vào trạng thái làm việc liền không bấm dính lấy Kỷ Tiệp Bắc, có đôi khi thời gian liếc nhìn anh một cái cũng không có, Kỷ Tiệp Bắc nhìn cô chăm chăm một lúc, cũng bắt đầu xử lý văn kiện.

Hai người không quấy rầy nhau.

Hạ Mộc ngồi trên giường gửi tin nhắn cho Thẩm Lăng: *[Thẩm tổng, mấy ngày tới bạn không?]*

Thẩm Lăng hồi âm rất nhanh: *[Dù bạn đến đâu cũng vẫn phải có thời gian chụp ảnh, sức khỏe của cô thế nào rồi?]*

Hạ Mộc: *[Cảm ơn anh quan tâm, đã khá hơn rồi, anh lên lịch hẹn đi, lúc nào tôi cũng rảnh.]*

Thẩm Lăng: *[Sáng mai đi, vừa hay tôi cũng cần đi tìm Nhậm Ngạn Đông.]*

Thẩm Lăng cắt di động, nhìn Nhậm Ngạn Đông, sau khi Kỷ Tiệp Bắc rời đi anh ấy liền tới tìm Nhậm Ngạn Đông, có vài chuyện anh đến làm rõ mới yên lòng được.

Anh nói với Nhậm Ngạn Đông: “Tôi đã hẹn với Hạ Mộc sáng mai cùng tới đây.”

“Ừ.” Nhậm Ngạn Đông đang đọc văn kiện.

Thẩm Lăng vắt chéo chân, dựa vào sofa thưởng thức trà, đoán không ra Nhậm Ngạn Đông nghĩ gì, cân nhắc hỏi: “Nếu lần này cô ấy viết bài khiến cậu hài lòng, cậu có nhận phong vấn của cô ấy không?”

Nhậm Ngạn Đông không nghĩ ngợi đáp: “Không.”

Thẩm Lăng: “... Chắc chắn vậy à?”

Nhậm Ngạn Đông ngược mắt: “Tại sao phải nhận phong vấn của cô ấy?”

Thẩm Lăng buột miệng thốt ra: “Bởi vì cậu động tâm với cô ấy.”

Nhậm Ngạn Đông dừng lại, sửa đúng: “Không động tâm.”

Thẩm Lăng ‘À’ một tiếng, nói sự thật: “Năm đó bạn gái cũ của cậu xảy ra tai nạn xe cộ phải cấp cứu, tuy không nguy hiểm tính mạng nhưng cũng gây vài đoạn xương sườn, cậu thì sao?”

Nhậm Ngạn Đông không lên tiếng, đứng dậy đi pha cà phê.

Thẩm Lăng: “Bị thương nằm viện cũng không ngăn được cậu ngày ngày đi làm, mấy năm nay, cậu nói xem ngoài cháu trai lớn của cậu, cậu đã từng nhân nhượng với ai chưa?”

Anh biết Nhậm Ngạn Đông sẽ không trả lời vấn đề này liền tự hỏi tự đáp, anh nói: “Hạ Mộc, cậu nhượng bộ với Hạ Mộc, bị chụp ảnh đưa lên mặt báo là điều cậu không thích nhất, lúc này đây điểm mấu chốt của cậu là gì?”

Tay Nhậm Ngạn Đông cầm tách cà phê hơi khựng lại, lại tiếp tục lấy cà phê.

Thẩm Lăng nhớ lại đêm đó: “Tôi nhớ cậu là người chủ động kéo tay Hạ Mộc người ta không để cho người ta cầm tay vào miệng cắn.” Lúc đó Thẩm Lăng rất giật mình, Nhậm Ngạn Đông có tiếng luôn lạnh lùng với mọi thứ xung quanh, chưa từng thấy anh nhiệt tình như vậy.

Thẩm Lăng tiếp tục: “Tới bệnh viện, đâu có ai bắt cậu bế cô ấy? Từ khi nào anh giống người nhà bệnh nhân, chạy lên chạy xuống lấy số đóng tiền nằm viện như vậy? Những thứ này ngay cả bạn gái cũ của cậu cũng chưa được hưởng thụ.”

Hạ Mộc vào phòng cấp cứu anh ấy liền về nhà, cũng không biết Nhậm Ngạn Đông rời đi khi nào.

Nhậm Ngạn Đông cầm nửa tách cà phê về chỗ ngồi, “Thẩm Lăng, sao hôm nay anh nhiều lời vậy?”

Thẩm Lăng hỏi lại: “Vì sao nói nhiều, chẳng lẽ trong lòng cậu không rõ?”

Nhậm Ngạn Đông híp mắt, không lên tiếng.

Thẩm Lăng hỏi anh: “Không phải tối hôm qua cậu nói về sớm để mở hộp quà video sao? Cuối cùng mở không?”

Nhậm Ngạn Đông không phản ứng lại anh ấy, khẽ khuấy cà phê.

Thẩm Lăng đã hiểu liền không gắng hỏi nữa, mà là quan tâm: “Cậu chuẩn bị làm sao bây giờ?”

Nhậm Ngạn Đông: “Làm sao bây giờ cái gì?”

Thẩm Lăng nói thẳng: “Thích bạn gái của Kỷ Tiệp Bắc, cậu phải làm sao bây giờ?” Dù là Kỷ Tiệp Bắc hay Nhậm Ngạn Đông cũng đều là đối tác của anh, anh không hy vọng sẽ xảy ra chuyện tranh giành một cô gái giữa hai người họ.

Nhậm Ngạn Đông không chút để ý gõ ly cà phê như đang nghiêm túc tự hỏi vấn đề này, trong phòng lặng ngắt như tờ, Thẩm Lăng cũng không lên tiếng.

Hồi lâu, Nhậm Ngạn Đông nói: “Không động tâm, ở đâu ra chuyện phải làm sao bây giờ?”

Thẩm Lăng: “Không thích thì tốt, cô ấy và Kỳ Tiệp Bắc ở bên nhau sắp được ba năm rồi.”

Nhậm Ngạn Đông cầm tai tách cà phê hơi siết chặt, chính anh cũng không phát giác.

Di động của Thẩm Lăng vang lên, nhìn số, “Đúng là không thể nói sau lưng người khác, nói hoài nói mãi người ta cũng cảm nhận được rồi.”

Nhậm Ngạn Đông nhìn Thẩm Lăng: “Hạ Mộc?”

Thẩm Lăng: “...”

Không nói một lời nhìn chằm chằm Nhậm Ngạn Đông, chột cười.

Nhậm Ngạn Đông biết anh đoán sai.

Thẩm Lăng lắc đầu: “Hiện giờ trong lòng cậu toàn là cô ấy.”

Nghe máy, thuận tay mở loa ngoài.

Bên kia, giọng nữ thanh thúy dễ nghe truyền đến: “Thẩm ca, có bận không?”

Là Tiêu Ảnh, em gái họ của Tiêu Tiêu, đang đi làm tại một tập đoàn truyền thông.

Ngoài ra còn là bạn gái cũ của Nhậm Ngạn Đông.

Do Tiêu Ảnh có gia cảnh giàu có cộng thêm năng lực làm việc giỏi giang nên được ca ngợi là *Nhất tỷ* (1) của tập đoàn truyền thông.

(1) *Nhất tỷ*: Người được mọi người yêu mến, kính trọng, hội tụ cả tài lẫn sắc.

Thẩm Lăng cười: “Tiêu Nhất tỷ có điều gì muốn chỉ bảo?”

“Được rồi, đừng mĩa mai tôi.” Tiêu Ảnh nói: “Tìm anh có việc.”

Thẩm Lăng: “Không có việc gì cô đã chẳng tìm đến tôi.” Anh nhấp ngụm trà, hỏi:

“Chuyện gì?”

“Đợt trước tôi đi du học nước ngoài, không bắt kịp tin tức hợp tác giữa Thẩm thị và Viễn Đông, khi nào có thời gian tôi mời anh ăn cơm.”

Thẩm Lăng biết cô ta muốn tìm anh để tìm hiểu kỹ về tin tức này.

Anh mỉm cười: “Nhất tỷ như cô ta nguyên tin tức gì chẳng có, còn thiếu chút tin tức của tôi à?”

Tiêu Ảnh nói: “Không liên quan đến thiếu hay không thiếu, bất kể là tin tức gì tôi cũng đều cảm thấy hứng thú, lượng biến đổi thành chất, phải không?” Lại nói: “Sau khi quay về phát hiện tình hình công ty thay đổi, tôi có cảm giác mình đang gặp nguy cơ.”

Thẩm Lăng: “Còn có người khiến cô cảm thấy nguy cơ sao?”

Tiêu Ảnh cũng không giấu giếm: “Buổi sáng tập đoàn tổ chức hội nghị cấp cao, nghe người đi họp nói, kỳ thực hội nghị lần này là cố tình để một phóng viên mới vào nghe đi thay, trước nay chưa từng có.”

Ngay cả năm đó tập đoàn Tiêu Hoa vì cô ta bỏ ra nhiều tiền của vào công ty quảng cáo cũng không thấy ông chủ của cô ta tự mình đến hỏi thăm.

Có lẽ đã sớm quên mất sự tồn tại của cô ta rồi cũng nên, cũng chính vì cô ta thích ganh đua nên mới giữ được các loại tài nguyên tin tức nghịch thiên như hiện nay.

Thẩm Lăng không khỏi nhìn về phía Nhậm Ngạn Đông, trùng hợp, Nhậm Ngạn Đông cũng vừa lúc nhìn sang đây.

Hạ Mộc cũng đi làm ở tập đoàn chỗ Tiêu Ảnh.

Anh ấy và Nhậm Ngạn Đông cùng nghĩ đến một người.

Điện thoại bên kia, giọng Tiêu Ảnh lại truyền tới: “Phóng viên kia từng thực tập ở bộ phận của bọn tôi, đúng là có vài phần tư sức, chỉ cần cô ta tặng ca, những đồng nghiệp nam trong bộ phận chúng tôi liền giả bộ tặng ca, khi nào cô ta tan tầm thì những người đó mới biết đường đi về.”

Thẩm Lăng cười: “Yêu điệu thực nữ quân tử hảo cầu mà.”

Tiêu Ảnh không muốn nói quá nhiều về Hạ Mộc, nói chuyện chính: “Thẩm ca, khi nào anh rảnh nhớ gọi cho tôi đó.”

Thẩm Lăng cũng dứt khoát: “Nếu cô muốn mời tôi ăn cơm thì lúc nào tôi cũng có thời gian, nhưng cũng chỉ có thể ăn cơm trò chuyện.”

Tiêu Ảnh dừng lại.

Thẩm Lăng nói: “Tin tức kia không cung cấp cho cô được, đưa người khác rồi.”

Tiêu Ảnh: “Là ai?”

“Bạn của vợ tôi.”

Tiêu Ảnh cũng không có nữa, biết anh bị vợ quản chặt, việc này không thương lượng được.

Thẩm Lăng nói: “Mấy ngày tới rảnh tôi mời cô ăn cơm.”

Tiêu Ảnh biết tiến lùi: “Cảm ơn, chờ khoảng thời gian này hết bận đã.”

Thẩm Lăng hỏi: “Về cuộc họp thượng đỉnh Tài chính?”

Tiêu Ảnh: “Ừ, năm nay vẫn là tôi làm MC.”

Hai người nói thêm vài câu liền kết thúc cuộc trò chuyện.

Thẩm Lăng cắt di động, Nhậm Ngạn Đông nhìn anh ấy: “Lần tới nghe điện thoại của cô ấy không cần phải mở loa ngoài, tôi không có hứng thú.”

“Chính vì cậu không có hứng nên tôi mới mở.” Thẩm Lăng nói: “Cũng chỉ có cậu, nghe giọng của bạn gái trước mà lòng không hề gọn sóng.”

Nhậm Ngạn Đông thờ ơ: “Nếu có gọn sóng cô ấy đã không thành ‘trước’.”

“Cũng phải.” Cách vài giây, Thẩm Lăng nói: “Tiêu Ảnh và Hạ Mộc đều có tính cách quật cường, một núi không thể có hai hổ, về sau hai cô ấy không tránh khỏi có tranh chấp.”

“Thẩm Lăng, hôm nay anh rất nhàn rồi à? Tôi phải làm việc.” Nhậm Ngạn Đông đuổi người.

Thẩm Lăng cũng không thêm đề ý, gỡ di động trong lòng bàn tay, nhìn Nhậm Ngạn Đông.

Bỗng nhiên cười nói: “Lần này Tiêu Ảnh chủ trì cuộc họp thượng đỉnh, cậu cũng phải lên đài phát biểu, có lẽ Hạ Mộc cũng đi, Tiêu Tiêu chắc chắn sẽ tới tham dự, Kỳ Tiệp Bắc càng không cần nói, vì Hạ Mộc, dù bận đến đâu cũng phải đi. Chắc, thật náo nhiệt.”

Ăn cơm trưa xong, Hạ Mộc không nghỉ ngơi, đang chọn lọc từ ngữ viết bản thảo tin tức.

Trong WeChat của công ty có tin nhắn, cô mở ra.

Là đồng nghiệp trong diễn đàn đang thảo luận số người tham dự, tháng sau tập đoàn nào đó lần đầu tiên đảm nhận việc tổ chức cuộc họp thượng đỉnh Tài chính thành phố lần thứ năm.

Lần này cuộc họp thượng đỉnh mời tới đông đảo người phụ trách của các tập đoàn danh tiếng ra mắt thị trường cùng với các giới tinh anh, yêu cầu rất cao, vượt qua tất cả các lần họp thượng đỉnh trước kia.

Số lượng phóng viên công ty cô được mời tới dự có hạn, không biết bao nhiêu người trong tối ngoài sáng đầu đả lẫn nhau.

Hạ Mộc đọc lại vài lần lịch sử cuộc trò chuyện, thoát ra.

Công ty của cô không thiếu phóng viên năng lực phỏng vấn giỏi lẫn kinh nghiệm phong phú, mai cô phải đến công ty tranh thủ cơ hội tham dự cuộc họp thượng đỉnh với tổng giám đốc.

Kỳ Tiệp Bắc nhìn đồng hồ đeo tay, phải đi công ty một chuyến, vỗ nhẹ bả vai Hạ Mộc: “Đừng cúi đầu lâu, xương cổ không chịu được đâu.”

Hạ Mộc ngồi thẳng, giờ cao màn hình điện thoại, xem lại bản thảo vừa rồi mình soạn.

“Anh phải đến công ty bây giờ, tối sẽ mang cơm về cho em.”

“Vâng, anh đi làm đi.”

Hạ Mộc chỉ lo việc của mình, không nhìn anh.

Kỳ Tiệp Bắc không nói nữa, cũng không đi, trong phòng im ắng.

Lúc này Hạ Mộc mới nhớ sao anh vẫn chưa đi, cô đặt di động xuống, ngửa đầu nhìn anh, Kỳ Tiệp Bắc cúi người, nụ hôn rơi xuống.

Cô thuận thế bám cổ anh, tay chân cùng lúc đu trên người anh, cơ thể gần như bay trên không trung.

Kỳ Tiệp Bắc chống tay lên giường, thừa nhận sức nặng của cô, để mặc cô chơi đùa một hồi, cô bắt đầu cắn yết hầu của anh, làm tăng màu sắc cái ‘bót’ của anh.

“Muốn à?” Anh rũ mắt nhìn cô.

Cô hỏi lại: “Anh không muốn?”

Kỷ Tiệp Bắc bị cô trêu đùa một phen cơ thể cũng có phản ứng, anh nỗ lực kiềm chế, giọng khàn khàn: “Phòng bệnh không được, về nhà cho em sau.”

Hạ Mộc dùng ánh mắt khiêu khích: “Nếu em muốn ngay bây giờ thì sao?”

Cả người Kỷ Tiệp Bắc khô nóng, “Đừng làm rộn.”

Hạ Mộc: “Em không làm rộn với anh thì làm rộn với ai?”

Kỷ Tiệp Bắc bắt đắc dĩ: “Trước nợ, sau khi về nhà bù lại toàn bộ cho em, một lần cũng không thiếu.”

Hạ Mộc cười: “Không có lợi tức sao?”

“Có, gấp bội.”

“Nói một ngày gấp bội lần, anh còn không bị một chết à?”

“Một muốn chết thì vẫn còn có miệng, lợi tức lấy miệng bù.” Anh dán vào tai cô, thanh âm trầm thấp mê hoặc: “Không phải em thích anh dùng miệng hôn em nhất sao?”

Bên tai Hạ Mộc phấp phồng, trừng anh.

Kỷ Tiệp Bắc cười, hôn hôn cô, ý bảo cô nằm ngoan: “Không đi bây giờ là không kịp thời gian nữa.”

Hạ Mộc buông anh ra, đột nhiên hỏi: “À, hôm nay mẹ anh đi làm không?”

Kỷ Tiệp Bắc: “Buổi chiều có cuộc hội chẩn.” Hỏi cô: “Sao vậy?”

Hạ Mộc: “Trộm đi ngắm đi ấy trông như thế nào, con trai đẹp trai thế này, làm mẹ nhất định là đại mỹ nữ khuynh thế.”

Kỷ Tiệp Bắc ngẫm đồng ý: “Ra ngoài đi dạo cũng được nhưng không thể quá lâu, về ngủ trưa sớm một chút.” Anh cảm điện thoại rồi đi.

Cửa khép lại, Hạ Mộc chăm chú nhìn cánh cửa vài giây.

Không phải trước kia anh không thích cô và mẹ anh chạm trán nhau sao?

Hạ Mộc xuống giường thay quần áo, cách thời gian buổi hội chẩn chưa đến một tiếng, cô xuống cửa hàng bán hoa dưới lầu mua một bó hoa bánh hộp to, viết một tấm thiệp bỏ vào trong, ôm bách hợp đến tòa phòng khám chuyên khoa.

Khoa phụ sản ở lầu sáu, Hạ Mộc giao bó hoa cho y tá, nói vài câu đơn giản liền rời đi.

Tới đại sảnh tầng một, trên tường dán giới thiệu tóm tắt các bác sĩ nổi tiếng của khoa, cô dừng chân, nhìn kỹ bảng giới thiệu.

Rất cuộc tìm thấy chuyên gia khoa phụ sản họ Uông.

Kỷ Tiệp Bắc giống mẹ anh năm sáu phần, nhất là ngũ quan, khí chất cũng giống.

Dựa vào tờ giấy chứng nhận có thể nhận ra đây là ảnh mới chụp gần của mẹ Kỷ, nhưng vẫn cực kỳ xinh đẹp.

Hạ Mộc xem hăng say, không hề phát hiện có người đi qua nhìn thấy cô.

Mỗi lần mẹ Kỷ tới phòng khám chuyên khoa đều sẽ tới văn phòng trước, lúc đi ngang qua đại sảnh, thấy một bóng dáng cao gầy, yên tĩnh đứng ở đó, khí chất quá mức xuất chúng, khó có thể không chú ý tới.

Cô gái đeo khẩu trang màu xanh lam, mái tóc dài buộc đuôi ngựa, mặc bộ váy dài màu trắng, màu trắng cũng không khiến cho làn da trắng của cô tái nhợt đi.

Cô hơi ngửa đầu nhìn xem bản giới thiệu tóm tắt bác sĩ trên tường, đôi mắt như có nước vậy, gợn sóng dập dềnh.

Không dừng lại, mẹ Kỷ nâng bước rời đi.

Vừa ngồi xuống ghế văn phòng, y tá đã ôm bó bách hợp gõ cửa tiến vào.

Mẹ Kỷ thường xuyên nhận được hoa từ người nhà bệnh nhân tặng, cho rằng lại là người nhà của người nào đó đưa tới.

Y tá mỉm cười: “Chủ nhiệm Uông, hoa của ngài, vừa rồi có một cô gái, vóc dáng cao cao, rất xinh, cô ấy bảo tôi chuyển cho ngài.”

“Cảm ơn.” Mẹ Kỷ nhận lấy, trên bó hoa có một tấm thiệp.

Y tá lại nói: “Cô gái đó còn dặn tôi chuyển lời, nói là bệnh nhân của ngài trước kia, uống phương thuốc của ngài nên cơ thể đã khỏe lên, đang mang thai, hôm nay vừa lúc tới bệnh viện khám thai liền tặng ngài bó hoa này để tỏ lòng cảm ơn.”

Mẹ Kỳ gật đầu: “Tôi biết rồi, cảm ơn.”

Y tá rời đi, mẹ Kỳ mở tấm thiệp ra:

Chào chủ nhiệm Ưông:

Cảm ơn đơn thuốc của ngài, lòng biết ơn không lời nào có thể diễn tả được, chúc công việc của ngài luôn suôn sẻ, an khang hạnh phúc.

Ký tên: Cô Trương.

Mẹ Kỳ nhìn tấm thiệp như có điều suy tư, bà lấy di động chụp tấm thiệp gửi Kỳ Tiệp Bắc: [*Người nhà bệnh nhân, xem xem có phải là nét chữ của bệnh nhân nhà anh không?*]

Kỳ Tiệp Bắc rất nhanh gọi tới, ngữ điệu chắc chắn: “Là chữ của Hạ Mộc.”

Anh nghi ngờ mấy giây, tò mò: “Sao mẹ đoán ra là Hạ Mộc?”

Mẹ Kỳ kể sơ qua một lần chuyện gặp Hạ Mộc dưới lầu.

Kỳ Tiệp Bắc hiểu: “Cô ấy chỉ muốn bày tỏ chút lòng biết ơn mà không làm phiền mẹ.”

“Ừ, có lương tâm hơn con.”

“... ..”

Kỳ Tiệp Bắc định nói thêm vài câu, mẹ Kỳ lại nói đang bận, trực tiếp cúp điện thoại.

Anh mở tin nhắn mẹ Kỳ vừa gửi, xem lại dòng chữ trên tấm thiệp, trước kia Hạ Mộc luôn nói cô vô tâm, anh cũng cho là như vậy.

Thế nhưng ba năm, có một số thứ đang lặng lẽ thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Mãi Yêu Em Như Vây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32

Edit: Mina

Sau khi Hạ Mộc ra khỏi tòa nhà hội chẩn liền đi dạo một vòng cửa hàng tiện lợi, mua một túi bánh mì, lúc đang tính tiền nhận được điện thoại của Hứa Mạn.

Vừa bắt máy Hứa Mạn liền nói: “Oa, không ngờ gọi được đó.”

Hạ Mộc cười: “Nói như thể tớ không ở nơi không có sóng vậy.”

Không biết bắt đầu từ khi nào, ngăn cách giữa cô và Hứa Mạn biến mất sau một đêm, hai người chưa từng thân quen lại không chút gượng gạo.

Hứa Mạn cũng cười: “Trường cậu đi làm kiểm tra, đợi mãi vẫn không thấy bóng dáng cậu đâu liền gọi cho cậu thử xem sao.”

Hạ Mộc dừng lại: “Cậu đang ở phòng bệnh?” Cô đưa tiền cho nhân viên thu ngân.

“Ừm, hai ngày trước đi công tác, hôm nay vừa về, xuống máy bay liền đến chỗ cậu luôn.”

“Chờ chút, vài phút nữa tớ sẽ về tới đó.”

Cúp điện thoại, nhân viên thu ngân trả lại tiền thừa, Hạ Mộc nhận tiền, cầm túi bánh mì rời đi.

Hạ Mộc không nghĩ tới sẽ gặp Nhậm Sơ ở dưới lầu bệnh viện, cậu đang khoanh tay trước ngực, cúi đầu, ngẩng người đá đá viên đá nhỏ dưới chân.

“Nhậm Sơ.” Cô đến gần gọi cậu một tiếng.

Nhậm Sơ đột nhiên ngẩng đầu, lộ rõ vẻ căng thẳng, cậu mỉm cười: “Sao cậu lại ở đây? Đến thăm bạn à?” Âm cuối hơi rung.

Cậu không giỏi nói dối, nhất là ở trước mặt Hạ Mộc.

Nhưng cậu lại không muốn nói thật, không muốn để cô biết cậu đã thấy đáng về chặt vật nhất của cô trong đoạn video kia.

Cậu muốn giữ gìn thứ cô để ý nhất.

Hạ Mộc không vạch trần cậu, chắc là cậu tới cùng Hứa Mạn.

Cô cười cười: “Ừ, đồng nghiệp nằm viện nên qua đây thăm một lát.”

Nhậm Sơ gãi gãi đầu, bao lời muốn nói cuối cùng chỉ nói đúng một câu: “Gần đây thời tiết nắng nóng, cậu nhớ chú ý sức khỏe, uống nhiều nước ấm nhé.”

“Cậu cũng vậy.” Hạ Mộc chỉ chỉ bệnh viện: “Tớ vào đây.”

“Ừ, có rảnh nhớ liên lạc.” Nhậm Sơ nhìn theo bóng lưng cô mãi đến khi biến mất sau cánh cửa thang máy, cậu thu hồi tầm mắt, hít thở một cái thật sâu, ngửa đầu nhìn mặt trời.

Ánh mặt trời nóng rất đâm vào đôi mắt đau xót.

Thực ra cậu rất muốn hỏi thăm cô một chút, dạ dày còn đau không, cơ thể thế nào rồi.

Cậu còn muốn hỏi cô, cô có thể nằm viện tại phòng bệnh kia chắc chắn bạn trai cô có thực lực không tầm thường, vậy tại sao cô phải liều mạng uống rượu như vậy, hay là anh ta đối xử với cô không tốt?

Có rất nhiều câu hỏi mắc trong cổ họng, đến tư cách hỏi cũng không có.

Cô đi xa, cậu đã không còn khăn trương nữa.

Nhậm Sơ bỗng nhớ ra, Hứa Mạn ở trên phòng bệnh, thế thì chẳng phải lát Hạ Mộc đi lên sẽ biết cậu biết hết mọi chuyện rồi sao?

Mảng bản thân một câu, Nhậm Sơ, *mày đúng là đồ SB(*)*.

(*) SB: *Ngu xuẩn, ngớ ngẩn.*

Hạ Mộc trở lại phòng bệnh, Hứa Mạn đang gọt vỏ táo, cô ấy nghe thấy tiếng động ngừng đầu, lắc lắc quả táo trong tay: “Tự mình ra tay com no áo ấm nha.” Nói, cắn một miếng.

“Ừm, ăn ngon.”

Hứa Mạn buông dao gọt hoa quả, hỏi bừa một câu: “Mua ở đâu thế?”

Hạ Mộc ngồi đối diện cô ấy, “Bạn trai mua.” Cô cũng muốn ăn một quả, nhưng nghĩ đến lời dặn dò của Ký Tiệp Bắc, cô lại thụt tay về.

“Tớ gọt giúp cậu một quả?”

“Buổi sáng ăn một quả rồi.”

“Ăn nhiều táo không sao đâu.”

“Anh ấy không cho.”

Ký Tiệp Bắc nói, dạ dày của cô chưa điều trị khỏi hẳn, mỗi ngày chỉ có thể ăn một quả.

Hứa Mạn cười: “Từ khi nào cậu bắt đầu nghe lời vậy?”

Hạ Mộc uể oải dựa vào ghế sofa, nhìn về phía Hứa Mạn: “Cậu nói như hiểu tớ lắm ấy.”

Hứa Mạn thờ dãi, dường như đang hồi tưởng thời gian học Đại học: “Đại học năm nhất còn chẳng để cậu vào mắt, có khuôn mặt xinh đẹp nhưng nhìn rất quê mùa, không trang điểm cũng không ăn diện, ngay cả trang phục cũng đã lỗi thời, nào biết đến năm hai cậu bắt đầu có chút biến hóa, tới năm bốn quả thực như được thay da đổi thịt, hóa thành phượng hoàng.”

Cô ấy cười giải thích: “Phượng hoàng không phải có ý châm chọc cậu mà là đẹp đến mức mọi nữ sinh xinh đẹp khác không thể theo kịp, ở Bắc Kinh không thiếu người đẹp, nhưng thanh thuần, đẹp đến nỗi bọn con gái chúng tớ cũng phải rung động giống như cậu thì không có mấy người.”

Hạ Mộc cười: “Cậu cũng rung động với tớ đúng không?”

“Đúng, thế nên không phải tớ đến để tỏ lộ hay sao.”

Hai người đều bật cười.

Sau khi cười đùa, Hứa Mạn nói liên hoàn: “Cậu xinh đẹp lại học giỏi, tính cách lạnh lùng lại ngoan cố muốn chết, phương diện nào cũng giỏi, cậu nói sao tớ có thể không chú ý tới cậu được chứ?”

Hạ Mộc nói giỡn: “Nếu cậu muốn sùng bái tớ, tớ cho phép đó.”

“Cậu biến đi.” Hứa Mạn cầm quả táo giả bộ muốn ném cô, vừa găm táo, vừa tung một quả táo chơi.

“Az, sao cậu lại nghĩ ra ý tưởng đó?”

Hạ Mộc hỏi: “Ý tưởng gì?”

Hứa Mạn nói: “Liều mạng uống rượu ấy, uống rượu ai cũng biết, nhưng cách làm của cậu chính là muốn uống đến chết, không muốn sống nữa.”

Hạ Mộc cười cười, “Hình như người chịu được khổ không dễ chết đâu.”

Hứa Mạn: “... Sao cậu còn bi quan hơn cả tớ vậy?” Cô ấy thờ dài, lại cắn một miếng táo to, ăn mà không biết mùi vị.

Hạ Mộc bỏ qua đề tài không vui này, hỏi công việc của cô ấy thế nào rồi?

Hứa Mạn gật đầu: “Tạm ổn, đi theo Nhậm Sơ, ngoài việc vất vả chút, thật ra cũng không có người nào gây khó dễ cho tớ, cuộc sống xem như khá thoải mái.”

Nói đến Nhậm Sơ, bầu không khí có chút nặng nề.

Hạ Mộc bất giác nghĩ tới hình ảnh ban nãy gặp Nhậm Sơ ở dưới lầu, một cậu thiếu niên đẹp trai rạng rỡ lại khản trương áp lực mỗi khi đứng trước mặt cô.

Cô không có tình cảm nam nữ với cậu ấy nhưng trong lòng lại hy vọng cậu sẽ sống thật tốt.

Chỉ có thể nhờ Hứa Mạn: “Cậu rảnh thì khuyên nhủ Nhậm Sơ nhiều chút, chờ đến khi cậu ấy tiếp xúc với cô gái càng ưu tú trong công việc sẽ không nhớ mãi khôn nguôi tớ đâu.”

Hứa Mạn: “Khuyên nhủ cậu ấy có ít đâu, cậu cũng biết mà, cậu ấy rất cứng đầu, đã nhận định là ai thì sẽ không dễ dàng buông tay, có khả năng sẽ để bụng cả đời.”

Khóe miệng chưa xốt không dễ nhận ra.

Giống như lần này Hạ Mộc uống rượu, sau khi Nhậm Sơ xem xong đôi mắt ửng đỏ, đêm đó hai người ở Thượng Hải, một mình Nhậm Sơ đi ra ngoài uống rượu, lúc tìm được cậu, màn hình di động hiện lên toàn số điện thoại của Hạ Mộc.

Cô nhìn nhặt kí cuộc gọi, cả đêm cậu gọi 19 cuộc đều không có ai bắt máy, vừa ấn vào nút gọi đi cậu lại vội tắt ngay.

Về Bắc Kinh, trên đường ra khỏi sân bay cậu liền hỏi cô có muốn đi thăm Hạ Mộc hay không.

Cô đồng ý tới.

Cho rằng cậu cũng đi lên, nào biết cậu nói muốn đứng dưới lầu chờ, không muốn quấy rầy Hạ Mộc.

Hạ Mộc rót hai ly nước ngồi xuống chỗ cũ, đưa Hứa Mạn một ly.

Uống một ngụm mới nói: “Không ai có thể tâm tâm niệm niệm một người suốt đời, không yêu nhau thật lòng thì chưa đến hai năm liền phai nhạt.”

Hứa Mạn không tiếc lời khen ngợi Hạ Mộc: “Phụ nữ xinh đẹp có, gọi cảm cũng không ít, thông minh càng không thiếu, nhưng hội tụ cả ba quá ít ỏi, cậu bảo Nhậm Sơ đi đâu để ngẫu nhiên gặp được người như vậy đây?”

Nói, Hứa Mạn cười cười: “Cho dù có, người ta cũng đã sớm tìm được người đàn ông thành thực, chẳng thể đến lượt Nhậm Sơ.”

Hạ Mộc nói: “Nhậm Sơ còn nhỏ, chờ thêm mười năm nữa, sẽ có rất nhiều cô gái xinh đẹp lại có năng lực tới theo đuổi cậu ấy, khi đó chúng ta đều đã già.”

Hứa Mạn dừng lại, bình tĩnh, “Cũng đúng, chờ chúng ta già rồi, bọn họ lại đang trong độ tuổi hoàng kim, được biết bao cô gái xinh đẹp trẻ tuổi yêu thích.”

Khi đó cô sẽ ra sao?

Có ai không chê thân thể của cô, bằng lòng cưới cô không?

Hạ Mộc cũng ngần ngại một hồi.

Tuổi tác là chuyện mà mỗi người phụ nữ đều không thể lảng tránh cũng như không muốn đối mặt.

Dù cho hiện tại các cô còn trẻ cũng sẽ thỉnh thoảng nghĩ ngợi: *Ai nha, một năm trôi qua mình lại già thêm một tuổi rồi.*

Cô cảm thấy mình càng già nhanh hơn, người khác già đi 1 tuổi, lòng cô lại già đi 5 tuổi.

Trước khi tốt nghiệp cô thuê một căn phòng, để lại ở đó tất cả những vật phẩm cá nhân không muốn cho bất cứ ai xem.

Căn phòng hơn 10m², chỉ có một chiếc giường, một cái bàn và mấy cái ghế dựa, còn có một cái giá đựng bát đĩa giản dị.

Không thể so sánh với chung cư của Kỳ Tiệp Bắc, là quá ngại để so sánh hai cái với nhau.

Thế nhưng căn phòng nhỏ sơ sài kia lại mang đến cho cô cảm giác an toàn hơn nhà lầu xe hơi rất nhiều.

Sau khi dọn dẹp đồ đạc qua đó cô ngồi trong phòng gần hết một buổi chiều, cô mới 22 tuổi, tâm lý lại già như 40 tuổi, nhiều lần trải qua thương tâm.

Rất nhiều lần cô đi làm công bị úy khuất một muốn chết, cô đã muốn tùy hứng một lần, không quan tâm điều gì cả, cứ đi theo bên người Kỷ Tiệp Bắc thôi, dù không thể gả cho anh, làm tình nhân cũng có rất nhiều tiền.

Đến khi lý trí quay về, trong người có rất nhiều âm thanh vang lên, Hạ Mộc, đứng dậy, tiếp tục bước về phía trước.

Dọc đường cô bị rất nhiều thứ vô hình ép buộc phải tiến về phía trước.

Không có đường lui.

Mười năm nữa, cô 32 tuổi.

Khi đó Kỷ Tiệp Bắc hơn 40 tuổi, đã là chồng của người khác, cha của đứa trẻ khác.

Cô cũng không biết đến lúc đó chính mình sẽ là cái dạng gì, sẽ gặp được người đàn ông thế nào, sẽ ghét bỏ anh ta không bằng Kỷ Tiệp Bắc không?

Thậm chí có đôi khi cô còn nghĩ, đến lúc cô và Kỷ Tiệp Bắc chia tay, anh sẽ nói gì với cô?

Sau khi chia tay anh có yêu, có đối xử tốt với cô gái nào như đối với cô không?

Nếu có ngày gặp lại bọn họ sẽ như thế nào?

Nhiều vấn đề phiền muộn như vậy, có đôi khi nằm mơ cũng mơ thấy.

Nghĩ đến về sau, cảm giác không thể tốt như hiện tại, còn có một đồng việc đau đầu đang chờ cô đây.

Tối đó uống rượu, cô cho rằng bản thân không chịu nổi, không chống đỡ được đến lúc Kỷ Tiệp Bắc tới bệnh viện, nhất là sau khi đến bệnh viện, xuống xe, cô đau đớn tuyệt vọng không thể bước đi nổi.

Nếu trước mặt có đồ vật gì đó, cô sẽ không chút do dự đâm thẳng vào.

Cái loại tâm tê phế liệt không hơn gì cái chết.

Lúc Nhậm Ngạn Đông ôm cô, cô còn không có sức để bám vào anh.

Trước khi vào phòng cấp cứu, cô còn định nói di ngôn với Nhậm Ngạn Đông, nhờ Nhậm Ngạn Đông chuyển lời, đỡ phải để lại tiếc nuối. Nháy mắt đó, trong đầu chỉ có mỗi Kỷ Tiệp Bắc.

Nhưng chưa kịp mở miệng đã bị y tá đẩy vào phòng.

Đến khi sống sót, được đưa ra khỏi phòng cấp cứu thì chẳng còn tâm tư đó nữa.

“Nghĩ gì thế?” Hứa Mạn cắt ngang mạch suy nghĩ của cô.

Hạ Mộc rúc vào ghế sofa, cô cười cười: “Nghĩ đến 10 năm sau.”

Bỏ qua đề tài này, hỏi Hứa Mạn: “Buổi chiều không cần đi làm à?”

Hứa Mạn lắc đầu: “Theo sau cháu trai của ông chủ, đi làm không đúng giờ cũng không có người nào quản.” Hỏi ngược: “Bạn trai cậu đâu? Không tới chăm sóc cậu à?”

“Đi công ty rồi.”

“Ồ.” Tưởng anh ta có ở đây, còn định ngó xem trông thế nào.

Có vẻ Hạ Mộc không muốn nhắc nhiều đến bạn trai, Hứa Mạn liền không nhiều lời.

Lúc hai người trò chuyện, di động của Hạ Mộc vang lên, là điện thoại của Thẩm Lăng: “Thẩm tổng.”

“Không làm phiền cô ngủ trưa chứ?”

“Tôi tỉnh ngủ rồi.” Cô hỏi: “Thẩm tổng có gì muốn phân phó?”

“Không dám phân phó, Kỷ Tiệp Bắc không xé tung xác tôi mới lạ.” Thẩm Lăng nói cười vài tiếng, trở lại chuyện chính: “Sáng mai tôi qua đón cô?”

“Không cần không cần, tôi đến công ty anh.”

“Vậy được, khoảng tám 8 rưỡi tôi có mặt ở công ty.”

Cúp điện thoại, Hạ Mộc hất xì vài cái liên tục.

Hứa Mạn cười: “Bạn trai cậu nhớ cậu đó.”

Hạ Mộc rút khăn giấy lau lau: “Có lẽ có người đang mắng tớ đây.”

Hứa Mạn: “Mỹ nhân xinh đẹp nhường này, ai dám mắng chứ?”

Hạ Mộc nói: “Phụ nữ dám”

Hứa Mạn: “.....”

Ngay sau đó phản ứng lại, cười haha.

Cô ấy nhìn đồng hồ đeo tay: “Tớ phải về đây, cậu cũng nghỉ ngơi đi.”

Hứa Mạn tạm biệt rồi đi.

Tới cửa thang máy, mấy cái thang máy đều chưa đến, cô ấy gửi tin nhắn cho Nhậm Sơ: *[Người trong lòng cậu đã bình an vô sự, đừng lo lắng nữa.]*

Nhậm Sơ: *[Ủ, tớ chờ cậu ở bãi đỗ xe.]*

Hứa Mạn: *[Có vẻ không vui?]*

Nhậm Sơ: *[Cô ấy nằm viện, chẳng lẽ tớ phải sung sướng nhảy cẫng lên à?]*

Hứa Mạn: *[...]*

Hứa Mạn ngẩng đầu nhìn thang máy, mấy tầng nữa là thang máy đến, cô hồi âm: *[Tớ chuẩn bị xuống tìm cậu đây.]*

Tin nhắn gửi đi, cửa thang máy từ từ mở ra, lúc nhìn thấy người đứng bên trong, Hứa Mạn đơ người, quên mất phải nghiêng người cho người trong thang máy đi ra.

Kỷ Tiệp Bắc cũng sững sốt, người trước mặt anh từng nhìn thấy trên ảnh chụp, có đôi nét giống chú Hai thậm chí giống cả anh nữa.

Kỷ Tiệp Bắc nhanh chóng điều chỉnh biểu cảm ngạc nhiên, lạnh lùng nói: “Làm phiền chút.”

Hứa Mạn nhận ra sự thất lễ của mình, nghiêng người nhường đường cho Kỷ Tiệp Bắc, mãi đến khi bóng lưng anh mất hút, cô vẫn chưa thu lại tầm mắt.

Bất luận là thời điểm gì cô cũng đều không muốn gặp bất cứ kẻ nào có liên quan đến Kỷ gia.

Thời khắc bọn họ xuất hiện luôn luôn nhắc nhở thân phận thấp kém của cô.

Cô thờ hất, xoay người nhìn thang máy đã đi xuống, cô tiếp tục chờ.

Trong đầu hỗn loạn, toàn bộ những ký ức tồi tệ tràn về.

• 10/03/2019 •

Bạn đang đọc truyện *Mãi Yêu Em Như Vây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33

Edit: Mina

Lúc Kỷ Tiệp Bắc tới phòng bệnh, Hạ Mộc đang cắm hoa vào lọ, thất thần.

“Mua hoa à?”

“Bạn học đến thăm mua tặng em hoa.”

“Bạn học?”

“Ừm, bạn Đại học.” Hạ Mộc nhìn anh: “Lúc anh tới cô ấy cũng vừa mới về đó, mặc đồ công sở, rất xinh đẹp, lúc anh lên đây có thấy không?”

Anh nói: “Vừa rồi gặp một cô gái ở trước cửa thang máy, chắc đó là bạn em.”

Làm bộ thần nhiên hỏi: “Tên là gì thế?”

“Hứa Mạn.”

Hứa Mạn?

Vậy thì đúng rồi.

Lần trước trong điện thoại chú hai anh nói Mạn Mạn thế này Mạn Mạn thế kia.

Trên đời này không có nhiều trùng hợp đến vậy.

“Kỷ Tiệp Bắc!” Hạ Mộc không vui gọi anh.

“Hừm?”

“Hồn đi đâu đấy?”

“Không có gì, đang nghĩ đến công việc.”

Hạ Mộc cười giầy phải, dẫm lên mu bàn chân của anh, Kỷ Tiệp Bắc không còn cách nào khác, nhìn cô: “Lại làm sao vậy?”

“Thấy cô ấy xinh đẹp hơn em phải không?”

“... Nói có lý chút được không?”

Hạ Mộc nghi hoặc đánh giá anh từ trên xuống dưới: “Chưa bao giờ thấy anh nhiều chuyện về cô gái khác trông như thế nào, tên là gì, hôm nay quá khác thường.”

Kỷ Tiệp Bắc do dự một lát, vẫn không xác định: “Có ảnh chụp Hứa Mạn không?”

“Có, làm gì?”

“Muốn xác nhận một chuyện.”

Hạ Mộc mở album lớp, tìm được bức ảnh có mặt Hứa Mạn, phóng to: “Có phải là người bạn này anh nhìn thấy không?”

“Ừ.” Kỷ Tiệp Bắc nhìn cô, một lát sau trầm giọng nói: “Hứa Mạn là con gái riêng của chú hai anh.”

“....”

Hạ Mộc khiếp sợ trợn mắt há mồm.

Nghĩ đến Hứa Mạn đối xử với mọi người không nóng cũng không lạnh, thờ ơ với mọi thứ xung quanh hơn cả cô.

Ở lớp, cô không quá hòa đồng, cả ngày bận rộn đi làm đi học, không có thời gian tiếp xúc nhiều với bạn bè, nhưng gia cảnh Hứa Mạn giàu có, vốn không phải lo lắng về tiền nong, tuy nhiên luôn lẻ loi một mình.

Vừa rồi ở phòng bệnh, Hứa Mạn bỗng dưng cảm khái một câu, *sao lại bị quan hơn cả tớ vậy.*

Hạ Mộc dùng ánh mắt phức tạp nhìn về phía Kỷ Tiệp Bắc.

Kỷ Tiệp Bắc hiểu ý cô: “Kết bạn là quyền tự do của em, anh không thích cô ấy không có nghĩa cô ấy không tốt.” Chỉ là anh không thể chấp nhận Hứa Mạn mà thôi.

Hạ Mộc tỉa cành hoa, cắt xong đưa hoa cho Kỷ Tiệp Bắc, Kỷ Tiệp Bắc cẩn thận cắm hoa vào bình.

“Hai em rất thân nhau?” Anh hỏi.

“Bình thường, đại học năm bốn nói với nhau không quá hai câu.”

Kỷ Tiệp Bắc khó hiểu nhìn cô.

Hạ Mộc giải thích: “Chính là lần đi ăn liên hoan tốt nghiệp đó, có người nói em được bao nuôi, cô ấy thay em giải vây, sau lại ăn chung vài bữa cơm mới nói chuyện nhiều lên.”

Cô suy nghĩ tìm từ: “Có loại cảm giác chỉ hận gặp nhau quá muộn?”

Kỷ Tiệp Bắc cầm cành hoa cọ cọ vào mặt cô, gần từng chữ một: “Chỉ hận gặp nhau quá muộn?”

Hạ Mộc dẫm chân anh một cái: “Chỉ hận gặp anh quá muộn.” Trả lại anh bông hoa đã tỉa xong: “Nhanh cắm vào bình hoa đi.”

Hỏi anh: “Không ngại em với cô ấy gặp nhau chứ?” Tuy rằng về sau cơ hội hai người gặp mặt cũng không nhiều, thực ra lần này Hứa Mạn tới thăm cô, cô cũng khá bất ngờ.

Có lẽ là bởi vì có liên quan đến Nhậm Sơ đi.

Kỷ Tiệp Bắc: “Đến khi cô ấy biết em là bạn gái anh sẽ tự động tránh em, đều là người trưởng thành, không cần phải nghe lời người khác.”

Hạ Mộc gật đầu.

Hai người vừa nói chuyện phiếm vừa cầm hoa.

Hạ Mộc nhớ tới tủ quần áo trong phòng bệnh có quần áo, hỏi anh: “Sao anh mang cả quần áo của anh tới đây thế?”

“Ngủ cùng nhau.”

Hạ Mộc không cho: “Cũng không phải em không thể cử động, không cần, y tá rất hay tới đây. Anh ngủ cũng không sâu giấc, tối anh về nhà ngủ đi.”

Kỷ Tiệp Bắc liếc cô một cái, hỏi cô: “Nếu anh nằm viện, buổi tối em sẽ ngủ ở đâu?”

Hạ Mộc không hề nghĩ ngợi: “Đương nhiên là ngủ cùng anh rồi.”

“Đấy.”

Hạ Mộc nói: “Không giống nhau, em là dân đi làm có thể xin nghỉ, còn anh phải xử lý rất nhiều công việc ở công ty.”

Kỷ Tiệp Bắc: “Trung Thần không có anh vẫn hoạt động bình thường, có đôi khi bản thân là quan trọng nhất.” Anh nói: “Buổi tối anh sẽ nói với y tá để các cô ấy không cần qua đây, anh với em cùng chen chúc trên một chiếc giường.”

Hạ Mộc: “Không phải có giường y tế sao?”

“Anh cảm thấy ngủ giường kia vẫn tốt hơn.”

“.....”

Hôm sau.

Kỷ Tiệp Bắc tỉnh ngủ vì mệt mỏi.

Tối hôm qua lúc anh ngủ có gối lên gối đầu, tỉnh lại phát hiện không thấy gối đầu đâu, anh còn bị dòn đến mép giường, sau một đêm cổ mỏi nhừ.

Hạ Mộc ghé nửa người lên người anh, đầu gối lên ngực anh, anh sắp không thể thở nổi.

“Hạ Mộc.” Kỷ Tiệp Bắc vỗ nhẹ cô vài cái.

“Hm?” Hạ Mộc ngủ mơ mơ màng màng, chính cô cũng ngủ không thoải mái, cả người khó chịu.

“Dậy nào, eo của anh không chịu được nữa rồi.” Nằm thẳng một đêm lại bị cô đè nặng như vậy.

Hạ Mộc vẫn còn ngái ngủ, vài giây sau mới trườn xuống người anh, “Hình như em bị sái cổ.” Cô dùng sức ấn gáy, đau nhói ‘a’ một tiếng.

Kỷ Tiệp Bắc chỉ môi cô, xoa xoa cô, anh rút một cái gối, “Ai bảo em không nằm ngoan chứ.” Bắt đầu xoa bóp cổ cho cô.

“Au, anh nhẹ tay chút!” Hạ Mộc cũng không dám động đây.

Nằm không thoải mái, Kỷ Tiệp Bắc ngồi dậy, tìm huyết vị trên cổ cô bắt đầu mát – xa, “Chắc một lát nữa không đỡ được đâu, hôm nay ở lại phòng nghỉ ngơi đi.”

“Không được, đã hẹn với Thẩm Lăng rồi.”

Kỷ Tiệp Bắc không chút để ý hỏi: “Nhậm Ngạn Đông nhận phòng vẫn của em?”

“Không tính là phỏng vấn, chỉ là một tin tức, tối đó em bị đau dạ dày nặng, Thẩm Lăng nhìn em đáng thương quá liền đồng ý với em, coi như là em lừa được đi, không biết Nhậm Ngạn Đông có thái độ gì nữa.” Cô nói: “Không quan tâm nhiều thứ như vậy, dù sao em chỉ cần bảo đảm cái tin tức kia của em xuất sắc là được.”

Kỷ Tiệp Bắc hiểu cô, biết trong mắt trong lòng cô chỉ có tiền, không có tâm tư đặt lên người người khác nên không nói thêm gì nữa.

Gần đến 7 giờ, Kỷ Tiệp Bắc và Hạ Mộc rời giường, Hạ Mộc quay đầu cũng thấy khó khăn, Kỷ Tiệp Bắc định dán miếng dán thuốc cho cô, Hạ Mộc không cho: “Toàn mùi thuốc Đông y, khó ngủ lắm, ngủ nữa.”

Kỷ Tiệp Bắc: “Vậy em chịu đựng chút, khi nào về anh lại mát – xa cho em sau.”

Hạ Mộc nói: “Anh đừng làm việc trong phòng bệnh nữa, cũng không phải em không thể đi lại, anh bận việc của anh đi.”

Cô không dám xoay đầu, cũng không có sức mặc quần áo.

“Anh giúp em mặc.” Kỳ Tiệp Bắc lấy váy dài của cô, lại nhắc nhở cô: “Nhớ về sớm truyền nước biển.”

“Ừm.”

Ăn sáng xong, Hạ Mộc liền vội vàng rời đi.

Chưa tới 8 giờ rưỡi Hạ Mộc đã đến dưới lầu tập đoàn Thẩm thị chờ Thẩm Lăng, ngồi trên xe, Thẩm Lăng thấy sắc mặt cô không tốt lắm: “Vẫn chưa khỏe hả?”

Hạ Mộc không dám lắc đầu, hơi ấn tay vào cổ, Thẩm Lăng ngồi bên trái cô nên không thấy động tác của cô, cô cười cười: “Khá hơn rồi, có thể là do tối hôm qua ngủ muộn.”

Thẩm Lăng gật đầu, lễ phép bảo cô gần đây chú ý đến sức khỏe.

Lúc hai người đến tập đoàn Viễn Đông mới 9 giờ sáng.

Hạ Mộc và Thẩm Lăng đi thẳng lên văn phòng của Nhậm Ngạn Đông, Nhậm Ngạn Đông đang gọi điện thoại, ý mời bọn họ ngồi xuống.

Lần đầu tiên Hạ Mộc tới, âm thầm đánh giá văn phòng của anh, không quá giống trong tưởng tượng của cô, cho rằng sẽ là phong cách xa hoa nghiêm túc, không nghĩ tới lại là phong cách đơn giản.

Từ trang trí cho đến vật dụng trong căn phòng này.

Cảm giác không phù hợp với tính cách của anh.

Sau đó... Cô còn nhìn thấy bức tranh chữ cô viết.

Thư ký tiến vào hỏi họ muốn uống gì, Thẩm Lăng muốn tách cà phê, Hạ Mộc nói: “Giống Thẩm tổng.”

“Cho cô ấy một ly nước ấm.” Nhậm Ngạn Đông cúp điện thoại, nói với thư ký.

Mấy người họ đều ngẩn ra, nhất là Thẩm Lăng.

Bầu không khí lâm vào xấu hổ quý dị.

Nhậm Ngạn Đông lấy lại bình tĩnh, nhìn Hạ Mộc: “Gần đây đừng nên uống mấy loại đồ uống quá kích thích.”

Thư ký đã rõ, lui ra ngoài.

Hạ Mộc có chút *thụ sủng nhược kinh* (*), “Cảm ơn Nhậm tổng.”

(*) 受宠若惊 (*thụ sủng nhược kinh*): được sủng ái mà lo sợ; được nhiều người yêu thương vừa mừng lại vừa lo.

“Không cần khách sáo.” Nhậm Ngạn Đông nhàn nhạt nói.

Thẩm Lăng nhận ra Hạ Mộc câu nệ: “Cô cứ xem như đây là văn phòng của tôi.”

Hạ Mộc nhìn về phía anh ấy, cười cảm ơn.

Nhậm Ngạn Đông có văn kiện khẩn cấp cần hỏi âm, cô và Thẩm Lăng nói chuyện câu được câu không, đều là những tin tức khá nổi bật của Tài chính – Kinh tế mấy ngày gần đây.

Hạ Mộc lơ đãng ngược mắt, lại nhìn thấy bức tranh chữ kia.

Thẩm Lăng thấy cô thất thần, cũng nhìn theo tầm mắt cô, anh ngẩn ra, hôm qua tới mà không phát hiện ra nó.

Thẩm Lăng cười hỏi Nhậm Ngạn Đông: “Không phải trước kia cậu nói treo mấy thứ linh tinh trong văn phòng rất tầm thường sao? Bảo giống người già cổ hủ. Sao lại vừa ghét bỏ vừa hưởng thụ vậy?”

Hạ Mộc ngược mắt nhìn Nhậm Ngạn Đông, Nhậm Ngạn Đông vừa lúc nhìn qua.

Bốn mắt chạm nhau.

Hạ Mộc hơi mỉm cười, Nhậm Ngạn Đông cũng hơi nghiêng đầu, tầm mắt hai người tách ra.

Thẩm Lăng vẫn đang tràn đầy hứng thú, trêu chọc chế nhạo Nhậm Ngạn Đông, nói Nhậm Ngạn Đông thay đổi rồi.

Trong lòng Hạ Mộc cũng không có nhiều gợn sóng, ngày đó lúc cô viết chữ, Nhậm Ngạn Đông cũng không hề giấu giếm, nói thưởng thức chữ viết của cô, cô viết tốt hơn anh, anh còn có ý định treo lên tường.

Người yêu thích thư pháp không thấy nét chữ của mình được thưởng thức có ngụ ý sâu xa gì, Hạ Mộc cảm thấy nó rất bình thường, vậy nên Nhậm Ngạn Đông treo bức tranh chữ này lên cô cũng không để trong lòng.

“Hạ Mộc, hình như cô cũng có chút hiểu biết về thư pháp phải không?” Thẩm Lăng hỏi.

Thẩm Lăng nhớ vợ mình từng nói, nhưng lâu rồi, anh không nhớ chính xác.

Hạ Mộc gật đầu: “Hiểu đôi chút.”

Thẩm Lăng nhìn chữ nói: “Sao tôi cảm thấy đây là hai người viết, cô xem xem có phải không? Bốn chữ đầu viết tốt hơn bốn chữ sau, tốt hơn cũng không chỉ là một chút.”

Hạ Mộc còn có thể nói gì? Đang ở địa bàn của người ta, lại còn cần người ta phối hợp chụp ảnh, cô chỉ cười cười đáp có lẽ: “Tôi không phải người trong nghề, không nhìn ra được.”

Nhậm Ngạn Đông liếc cô một cái.

Thẩm Lăng đọc lên dòng chữ, “Không quên sơ tâm?” Anh trêu Nhậm Ngạn Đông: “Cậu có tâm à? Có mà sớm bị chó gặm mất rồi ấy.”

Không biết vì sao, nhắc đến chó, Nhậm Ngạn Đông bỗng dưng nghĩ đến ghi chú ‘Vượng Vượng’ trong điện thoại của Kỳ Tiệp Bắc...

Hôm nay có cảm giác rối loạn.

Nhậm Ngạn Đông yên lặng trong chốc lát, thu lại tâm tư, tiếp tục chuyên chú xử lý công việc trên tay.

Xong việc, Nhậm Ngạn Đông hỏi Hạ Mộc: “Em muốn chụp ảnh như thế nào?”

Thẩm Lăng đang vuốt ve thuốc lá trong tay, như có suy tư liếc nhìn Nhậm Ngạn Đông một cái.

Hạ Mộc đáp: “Chụp một bức ảnh chung giữa anh và Thẩm tổng là được, không có yêu cầu cụ thể.”

Thẩm Lăng bất giác nhìn Hạ Mộc, thấy cô hay dùng tay che cổ hơi xoay đầu về phía Nhậm Ngạn Đông nói chuyện, “Hạ Mộc, cô bị sao thế?”

“Hả?” Hạ Mộc chậm rãi quay đầu lại.

Nhậm Ngạn Đông cũng nhìn về phía cô.

Ánh mắt Thẩm Lăng ý bảo cổ cô, Hạ Mộc hiểu: “À, không có việc gì, bị sái cổ chút.”

Thẩm Lăng cười, cố ý nói cho Nhậm Ngạn Đông nghe, anh không muốn Nhậm Ngạn Đông rơi vào mối quan hệ tam giác phức tạp.

Thẩm Lăng nói: “Không biết bọn con gái các cô nghĩ gì, cánh tay sao thoải mái bằng gối đầu được chứ, cô cũng học theo học tỳ à, cổ đau nhức mà không chịu nhớ lâu.”

Hạ Mộc: “.....”

Sắc mặt Nhậm Ngạn Đông lạnh lạnh, không nhìn ra vui buồn.

Anh cầm bản văn kiện đi tới, đưa cho Thẩm Lăng.

Thẩm Lăng nghi hoặc hai giây mới nhận lấy: “Văn kiện gì đây?”

“Chẳng phải đọc là biết ngay sao?” Nhậm Ngạn Đông ngồi xuống bên cạnh anh ấy, duỗi tay kéo gạt tàn thuốc đến trước mặt, đổ một điếu thuốc ra.

Hai người bọn họ trò chuyện Hạ Mộc không chen lời vào, đây không phải là văn phòng của Kỳ Tiệp Bắc, cô không thể hành động tùy tiện, câu nệ lại nhàm chán.

Trong lúc lơ đãng tầm mắt dừng lại trên cổ tay Nhậm Ngạn Đông, vết cào chưa đóng vảy, nhìn rất khó chịu.

Châm thuốc, Nhậm Ngạn Đông bỗng nhiên nhớ tới gì đó, dập điếu thuốc vào gạt tàn.

Hạ Mộc không hiểu ra sao, người này là nhớ đến lời dặn dò của bạn gái nên tự giác dập tàn thuốc?

Hẳn là vậy.

Bằng không người hút thuốc sẽ không vô cớ dập tắt điếu thuốc vừa mới châm.

Tự giác hơn tiểu cầu lương nhà cô nhiều.

Mỗi lần tiểu cầu lương nhà cô bị cô vạch trần còn mặt dày nói mình không hút.

Vài giây trôi qua, Nhậm Ngạn Đông vẫn đang dùng sức dập thuốc, tro thuốc lá rơi đầy trong gạt tàn.

Hoàn hồn, anh ném điều thuốc vào gạt tàn, dựa vào ghế sofa.

“Muốn chụp ảnh thì chụp đi.” Anh đột nhiên lên tiếng.

“Ồ đây luôn?” Hạ Mộc nghi hoặc, không thể tưởng tượng được.

Thẩm Lăng cũng dừng tầm mắt trên mặt anh.

Nhậm Ngạn Đông cười: “Nếu không thì sao? Đến phòng studio chuyên nghiệp?”

Hạ Mộc: “... Bởi vì sẽ chụp phải cách bài trí văn phòng, tôi sợ anh để ý.”

“Không sao.”

Hạ Mộc cảm kích nói tiếng cảm ơn, lấy camera ra tìm góc độ.

Rất nhanh chụp xong, cô xem lại ảnh chụp, hình ảnh Thẩm Lăng đang đọc văn kiện, còn Nhậm Ngạn Đông thì dựa vào ghế sofa, lười biếng thoải mái.

Cô thực sự không nghĩ tới Nhậm Ngạn Đông sẽ nể tình đồng ý cho phép cô chụp ảnh dính vào bài báo.

Nhậm Ngạn Đông và Thẩm Lăng bắt đầu nói đến chuyện làm ăn, Hạ Mộc nghĩ mình ở lại lâu cũng không thích hợp liền kiếm cớ rời đi.

Văn phòng chỉ còn lại hai người họ, nói chuyện cũng tiện hơn nhiều.

Thẩm Lăng nhìn anh: “Truyền thông đưa tin kèm ảnh chụp cậu tham gia hoạt động, cậu để ý tới nỗi tìm người xóa chúng, vậy mà hôm nay lại chủ động phối hợp chụp ảnh như vậy.”

Anh ấy cho rằng anh sẽ để Hạ Mộc đến phòng họp chụp hai tấm ảnh, ai ngờ chụp ngay tại văn phòng của anh.

Nhậm Ngạn Đông không đáp lời.

Thẩm Lăng thờ dài: “Nhậm Ngạn Đông, cậu xong rồi.”

Nhậm Ngạn Đông liếc Thẩm Lăng một cái: “Mới sáng sớm đã nói lời không may mắn?”

Thẩm Lăng nói: “Cậu biết tôi đang nói gì.”

“Không biết.”

“Az, ngoài việc lừa dối bản thân cậu cũng không thể gạt được người khác, không tin cậu gọi thư ký của cậu vào đây, hỏi cô ấy xem có phải hôm nay cậu rất không bình thường không?”

Nhậm Ngạn Đông phản bác: “Cô ấy là khách của tôi, tôi lại biết dạ dày của cô ấy không khỏe, chỉ là sự quan tâm tới thiếu thốn, mấy người kích động cái gì?”

Anh với lấy hộp thuốc lá đồ ra một điếu.

Thẩm Lăng nói: “Nhậm Ngạn Đông, hai chúng ta quen biết nhau bao nhiêu năm rồi? Từ hồi biết đi chăng, từ khi nào cậu bắt đầu cẩn thận với cô gái đối diện mình như vậy? Cô ấy ở đây cậu liền vội vã dập tắt điều thuốc.”

Nhậm Ngạn Đông đang muốn lấy bật lửa, động tác trên tay bỗng khựng lại.

Hạ Mộc ra khỏi tập đoàn Viễn Đông liền trở về bệnh viện, Kỳ Tiệp Bắc đang xem văn kiện.

Anh nghe thấy tiếng động, ngước mắt: “Chụp xong rồi?”

“Ừm” Hạ Mộc để túi xách trên ghế sofa, ngồi xuống dựa vào người anh, “Không phải nói anh nên đi công ty làm việc sao?”

“Ồ đâu mà chẳng giống nhau.”

Kỳ Tiệp Bắc khép tập folder lại đặt xuống bàn trà, xoay mặt nhìn cô.

“Làm sao vậy?” Hạ Mộc đối mặt với anh.

Vài giây sau Kỳ Tiệp Bắc mới nói: “Hình như trong máy chụp ảnh của em không có nhiều ảnh lắm.”

Hạ Mộc gạt đầu: “Ừ, lát nữa em sẽ chuyển hết hình ảnh sang máy tính.”

Kỳ Tiệp Bắc: “... Chuyển rất phiền phức, đến lúc đó xóa mấy tấm không cần thiết đi.”

Qua bốn năm giây, Hạ Mộc bật cười ha hả.

Kỷ Tiệp Bắc nhéo hông cô, “Cười cái gì!”

Hạ Mộc ôm cổ anh: “Tiểu cầu lương nhà em ghen tị à?” Cô nói: “Em chỉ thích ăn tiên bối.” Hôn khỏe môi anh: “Những bức ảnh đó sau khi chuyển cho tổng biên tập em sẽ xóa hết.”

Kỷ Tiệp Bắc chăm chú nhìn vào đôi mắt cô không chớp mắt, ánh mắt cô rất nghiêm túc, không nói giỡn.

Cô cứng đầu, trước kia không dễ dàng thỏa hiệp với anh như vậy, hiện tại cô sáng khoái nhượng bộ anh, anh rất bất ngờ.

Anh ôm cô thật chặt, dùng đầu lưỡi tách mở đôi môi cô.

• 17/03/2019 •

Bạn đang đọc truyện *Mãi Yêu Em Như Vây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

Edit: Mina

Nụ hôn nồng nhiệt bị tiếng gõ cửa cắt ngang.

“Mời vào.” Hạ Mộc buông Kỷ Tiệp Bắc ra, ngồi ngay ngắn.

Hạ Mộc không ngờ đích thân tổng giám đốc tới đây, mang đến một phong bì dày cộp, bên trong có ít nhất hai vạn đồng.

Dù nhìn tổng giám đốc rất không thuận mắt, cô vẫn mỉm cười: “Tổng giám đốc, ngài bận rộn như vậy, sao dám làm phiền ngài đến đây chứ.”

Tổng giám đốc ngoài cười nhưng trong không cười: “Việc nên làm, việc nên làm.”

Ông ta cũng cảm thấy bản thân bị oan ức, rõ ràng là ông chủ dặn ông ta dẫn theo Hạ Mộc đi ăn cơm cùng Hoàng tổng, ấy vậy mà sáng hôm qua lại bị ông chủ mắng xối xả một trận, bảo ông đến bệnh viện thăm Hạ Mộc một chuyến.

Sáng sớm hôm qua ông ta đang ở bên Hồng Công, buổi tối lại phải vội vã trở về.

Từ hôm qua đến bây giờ ông ta vô cùng buồn bực, trước nay ông chủ không bao giờ để việc dùng tiền lôi kéo làm quen người khác vào mắt, bởi vì ông chủ không thiếu tiền.

Kể cả trước đây, Tiêu Ảnh – Nhất tỷ của tập đoàn bọn họ, hằng năm Tiêu gia đầu tư cho tập đoàn rất nhiều tiền quảng cáo cũng không thấy ông chủ chiều có Tiêu Ảnh, đều là do người cấp dưới bật đèn xanh cho Tiêu Ảnh.

Vậy nên rốt cuộc Hạ Mộc có bối cảnh ra sao, làm ông chủ bỗng dưng thay đổi phong cách, thậm chí còn muốn lấy lòng.

Đến phòng bệnh nhìn thấy Kỷ Tiệp Bắc ông mới vỡ lẽ.

Không phải ông chủ lấy lòng Hạ Mộc cũng không phải sợ Kỷ Tiệp Bắc, mà bởi vì nhà ngoại của Kỷ Tiệp Bắc bên kia quyền thế, ông chủ thuận nước đẩy thuyền mà thôi.

Hiện nay xã hội này thực tế là vậy, bạn phải trải phẳng đường đi, buôn bán mới phát đạt được.

Trước khi Kỷ Tiệp Bắc rời khỏi phòng bệnh còn tự mình rót ly nước cho ông, ông nhìn ly thủy tinh trước mặt, không dám uống.

“Tổng giám đốc, mời ngài ăn hoa quả.” Hạ Mộc bung đĩa cherry đã rửa sạch ra.

“Đừng khách sáo.”

Hạ Mộc ngồi xuống đối diện tổng giám đốc, tổng giám đốc hắng giọng nói: “Dạ dày của cô bị thương không nhẹ, cứ nghỉ ngơi ở nhà đi, không cần vội vã đi làm, chờ đến ngày hội nghị thượng đỉnh Tài chính cô đến phòng vẫn là được.”

Hạ Mộc khựng lại: “Đi phòng vẫn hội nghị Thượng đỉnh?”

“Đúng vậy, hội nghị Thượng đỉnh gửi số lượng người tham gia đến tập đoàn của chúng ta, tôi tranh thủ cơ hội cho cô, đó là thành quả nỗ lực của cô, trong khoảng thời gian này ở nhà chuẩn bị cho thật tốt.”

Hạ Mộc khách sáo nói: “Cảm ơn tổng giám đốc.”

“Khách sáo rồi.”

Tổng giám đốc ngồi thêm một lát, lấy có phải về công ty mở họp rồi rồi đi.

Lúc Kỳ Tiệp Bắc tiến vào, Hạ Mộc đang gọt vỏ táo, “Không phải nói mỗi ngày chỉ được ăn một quả thôi sao.” Anh ngồi xuống cạnh cô.

“Gọt cho anh ăn.”

“Thụ sủng nhược kinh.”

Lần nào cũng là anh gọt vỏ cho cô ăn, cô ăn táo không bao giờ gọt vỏ, nói khi còn nhỏ bọn cô ăn cái gì cũng không cần gọt vỏ, cũng không biết dao gọt hoa quả là gì.

Hạ Mộc đưa cho anh quả táo đã gọt vỏ, ghé đến bên môi anh hôn một cái: “Cảm ơn ông xã.”

Kỳ Tiệp Bắc nhìn cô: “Cảm ơn anh cái gì?”

Cô ôm cổ anh: “Anh đi tìm ông chủ của bọn em đúng không?”

“Không.”

“Còn gọt em!” Hạ Mộc nói: “Không có chuyện miếng bánh từ trên trời rơi xuống, bằng không tổng giám đốc sẽ không phải uất ức đến đây đưa tiền cho em, lại còn đưa tên em vào danh sách những người tham gia Hội nghị thượng đỉnh nữa.”

Kỳ Tiệp Bắc: “Em có thể tự tin chút, nói không chừng ông chủ của các em thưởng thức em thì sao.”

Hạ Mộc không tiếp tục tranh luận với anh, trực tiếp hôn anh.

Kỳ Tiệp Bắc cũng không có tâm tư ăn táo, vút vào khay đựng hoa quả, ôm cô ngồi trên đùi, hai người không kim được lại hôn môi.

Mãi đến khi y tá tới tiêm bọn họ mới buông đối phương ra.

Hạ Mộc hỏi y tá còn phải truyền nước biển mấy ngày nữa, y tá nói phải truyền thêm ba ngày nữa, còn sau đó thế nào phải hỏi ý kiến của bác sĩ, Hạ Mộc gật đầu.

Kỳ Tiệp Bắc nhìn cô: “Mấy ngày tới em đừng nghĩ đến chuyện xuất viện, khi nào điều trị khỏe hẳn hẵng về nhà.”

Châm kim tiêm xong, Kỳ Tiệp Bắc ngồi bên mép giường xoa xoa mu bàn tay cô.

“Không sao, em không còn thấy đau, anh bận việc của anh đi.” Hạ Mộc tìm cái gối dựa đặt sau lưng, “Em cũng phải biên soạn lại bản thảo tin tức của em nữa.”

“Không phải hôm qua biên tập xong rồi sao?”

“Chỉnh sửa lại lần nữa, gửi cả ảnh đính kèm cho tổng biên tập của bọn em, tuy rằng tin tức này không quy định thời gian, nhưng vẫn phải đăng sớm chút, thừa dịp hiện nay trên mạng tràn lan tin tức hợp tác giữa Thẩm thị và Viễn Đông.”

Kỳ Tiệp Bắc gật đầu, đặt tay cô lên bàn, anh cũng bắt đầu làm việc.

Hạ Mộc dựa vào đầu giường lấy camera ra xem, cô xem đi xem lại mấy bức ảnh ban sáng chụp.

Dù là Thẩm Lăng hay Nhậm Ngạn Đông, những bức ảnh về họ xuất hiện trên báo chí truyền thông đều là hình chụp nơi công cộng, thường dùng để phối với bài báo.

Ngày thường hai người họ khiêm tốn đến không thể khiến tổn hơn, một khi bức ảnh này được tung ra, nhiệt độ đề tài có thể đoán trước, chắc chắn sẽ gây ảnh hưởng không nhỏ cho bọn họ.

Suy nghĩ hồi lâu, cô không dính ảnh chụp vào bản thảo vừa rồi, gửi thẳng bản thảo đã chỉnh sửa xong ngày hôm qua cho tổng biên tập.

Chưa tới vài phút, tổng biên tập trả lời: [*Xác định muốn dùng tiêu đề này?*]

Hạ Mộc: [*Không được thông qua xét duyệt?*]

Tổng biên tập: [*Hôm qua ông chủ nhắc tới em trong buổi họp cao tầng, khen ngợi rất nhiều, nói bài báo của em lời lẽ sắc bén, chứa đựng thâm ý bên trong, bảo những người khác phải noi gương học theo em, thế thì ai dám loại bài của em chứ? Tổng giám đốc của chúng ta cũng không dám nói từ ‘Không’ với em.]*

Hạ Mộc: [*... Em còn chưa từng đăng bài bao giờ.]* Đây là ông chủ nói bừa không chớp mắt mà.

Tổng biên tập: [*Em tưởng ai cũng có thể làm ông chủ? Ông chủ của chúng ta là ai chứ? Từ trước đến nay ông chủ của chúng ta có tiếng có mắt nhìn người tài, nếu không phải ông chủ bị đồng công việc bận rộn của tập đoàn chúng ta quán thân, ông ấy đã sớm đến Liên Hiệp Quốc làm thư ký trưởng rồi.]*

Hạ Mộc: “.....”

Tổng biên tập của các cô là người phụ nữ mạnh mẽ lại độc mồm độc miệng, chỉ cần cô ấy cảm thấy đúng, có lợi cho công ty thì chẳng thèm quan tâm tổng giám đốc là ai, cứ nghe theo là không sai.

Có người bát quái nói tổng biên tập là con gái của ông chủ nhưng theo họ mẹ.

Lan truyền là vậy không biết thật hay đùa.

Hạ Mộc nói giỡn với tổng biên tập: *[Chủ biên xinh đẹp, chị không sợ em đưa tin nhắn này cho ông chủ à?]*

Tổng biên tập: *[Cậu còn không được, đang muốn nổi tiếng một lần đây.]*

Hạ Mộc bật cười.

Lại trở về chuyện chính: *[Chủ biên xinh đẹp, tiêu đề của em có vấn đề gì sao?]*

Tổng biên tập: *[Em để tiêu đề này không biết Nhậm Ngạn Đông có ý kiến gì không? Ngoài ra có vài quan điểm trong bản thảo của em nghiêng về tập đoàn Viễn Đông, chia mũi dùi về phía Tiểu Hoa.]*

Hạ Mộc ngừng một lát: *[Cảm ơn chị, tiêu đề và nội dung tin tức em đã nghĩ kĩ rồi.]*

Tổng biên tập: *[Vậy là tốt rồi, em muốn đăng tin tức vào ngày nào?]*

Hạ Mộc: *[..... Bây giờ em còn có cả đặc quyền làm như vậy?]*

Tổng biên tập: *[Về sau em đừng khách sáo, em cứ coi công ty này là do nhà em mở, em chính là con gái cưng của ông chủ mất tích nhiều năm, có thể đi tắt.]*

Hạ Mộc cũng không khách sáo nữa: *[... Vậy 8 giờ sáng mai đi.]*

Tổng biên tập: *[Mẹ nó, em thực sự không coi mình là người ngoài mà.]*

Hạ Mộc gửi qua một biểu cảm thẹn thùng.

Tổng biên tập: *[Nếu đã bật đèn xanh cho em, em phải phát huy hết khả năng của mình, nhớ sau này viết bài có chiều sâu cho chị, phóng viên ấy à, nếu lần nào cũng giống nhau, vậy em chỉ có thể chạy đôn chạy đáo khắp nơi thôi.]*

Hạ Mộc: *[Cảm ơn chủ biên xinh đẹp.]*

Tổng biên tập: *[Đừng vượt móng ngựa nữa, làm việc đi.]*

Hoàn thành bản thảo tin tức, cũng đã bắt được cơ hội tham gia Hội nghị Thượng đỉnh, tổng giám đốc còn nói tháng này cô không cần đi làm, cứ ở nhà nghỉ ngơi cho khỏe.

Nhất thời mọi chuyện tốt đều rơi xuống đầu cô.

Cô nhớ đến Ôn lão tiên sinh người dạy cô viết thư pháp, dạy cô cách làm người, rất lâu trước kia Ôn lão tiên sinh từng nói với cô:

Lúc may mắn tới, hãy bình tâm hưởng thụ, đừng ngại ngại, nó vốn dĩ là của cháu.

Lúc buồn đau bất công vây quanh cháu, không sao, cháu hãy dẫm nó dưới chân, chắc chắn sẽ có cách thoát ra ngoài.

Cho nên, hiện tại có nhiều vận may đến như vậy, cô nên bình tâm đối mặt.

Hạ Mộc nhìn ra ngoài cửa sổ, cảm giác hôm nay sương mù ở Bắc Kinh thật đẹp.

Cũng không biết Ôn lão tiên sinh ở thế giới bên kia có khỏe mạnh hay không.

Đang nghĩ người, chuông điện thoại vang lên.

Hạ Mộc nhìn tên người gọi đến, nhũn chặt mày, không nghe máy, ấn từ chối.

Kỷ Tiệp Bắc ngắt đầu: “Sao không nghe máy?”

“Hạ Hằng gọi.”

Kỷ Tiệp Bắc biết quan hệ giữa cô và em trai không tốt, nhưng vẫn khuyên cô: “Nhận đi, nhờ có việc gấp thì sao?”

Hạ Mộc cười lạnh: “Ngoài đời tiền còn có việc gấp gì chứ?”

Hôm qua em trai cô cũng gọi tới nhưng cô không bắt máy.

Mấy năm nay, chỉ những lúc em trai cô không có tiền mới nhớ tới gọi điện thoại cho cô.

Kỷ Tiệp Bắc không tiếp tục khuyên nhủ cô.

Mỗi nhà có một nỗi khổ riêng, nhà cô có chuyện phiền lòng, cô không muốn đối mặt, anh làm gì cũng không phải, trong khoảng thời gian này trong nhà anh cũng gà bay chó sủa.

Chú hai thím hai đang tranh cãi chuyện ly hôn, ông nội bà nội tức giận đến nỗi suýt nữa phải nhập viện.

Vài phút sau, Hạ Hàng lại gọi tới.

Kỷ Tiệp Bắc giục cô, “Nghe đi, nếu không có việc gì gấp sẽ không gọi liên tục vậy đâu.”

Hạ Mộc trượt đến nút trả lời, “Alo.”

Giọng Hạ Hàng lạnh nhạt không khác cô lắm: “Nghe nói chị về thị trấn.”

“Ai nói bừa thế?”

“Bạn của em nhìn thấy chị, em vừa từ thành phố về, có việc muốn tìm chị.”

“Chị đang ở Bắc Kinh!”

“Ai tin chứ!”

Hạ Mộc hí hóp mắt: “Hạ Hàng, em có bệnh phải không!”

“Đúng vậy, chủ yếu là muốn hỏi chị tiền khám bệnh.” Hạ Hàng dùng ngữ điệu không nghiêm túc, lại nói: “Em đã mua vé về rồi, chị đang ở nhà chị hai à? Đúng lúc em cũng muốn đến thăm chị hai, tiện thể hỏi xin chị chút tiền tiêu vặt.”

Hạ Mộc nhin không được bức bối: “Tai em bị điếc hả? Chị nói chị đang ở Bắc Kinh!”

Hạ Hàng: “Gửi định vị cho em xem, bằng không ai mà biết, chị nói dối tài đến độ không phân biệt được thật hay giả.”

Hạ Mộc tức giận cúp điện thoại, ngay lập tức phát định vị, chụp hình gửi cậu: *[Chị không có tiền cho em đâu, muốn thì tự mình kiếm! Máy ngày nay chị phải làm phẫu thuật viêm ruột thừa, đang nằm viện, hết tiền rồi!]*

Hạ Hàng không hồi âm

Kỷ Tiệp Bắc nhìn sắc mặt cô xanh mét, “Sao vậy?”

“Không có gì.” Hạ Mộc không muốn nhiều lời.

Kỷ Tiệp Bắc đi qua ôm cô, như đang dỗ trẻ nhỏ: “Ngoan, không sao cả.” Dời đi lực chú ý của cô: “Truyền nước thuốc xong anh mang em ra ngoài ăn trưa, gần đây có một quán bán cháo.”

Hạ Mộc: “Không có gì, em quen rồi.”

Ngoài miệng nói vậy, trong lòng lại như có kim châm

Cần 12 giờ, nước thuốc hết, Kỷ Tiệp Bắc nói mang cô đi ăn cháo, Hạ Mộc cũng không phản đối, đúng lúc tâm trạng không tốt muốn ra ngoài giải tỏa.

Thang máy rất nhanh xuống lầu một.

Hai người đến nơi, ra cửa đại sảnh, hơi nóng phả vào mặt.

Vệ sĩ đã dừng xe ở trước cửa, Kỷ Tiệp Bắc mở cửa để Hạ Mộc ngồi vào trước, anh vừa định vòng qua bên kia, “Chị!”

Kỷ Tiệp Bắc nghe tiếng xoay người, một cậu thiếu niên vóc dáng cao to đang chạy về hướng này.

Kỷ Tiệp Bắc nhìn chàng trai tràn đầy nhiệt huyết đứng trước mặt, mặt mày rất giống Hạ Mộc, vừa rồi còn có cuộc gọi tới, vậy thì đây chắc chắn là Hạ Hàng.

Hạ Mộc vội xuống xe, kinh ngạc không thôi: “Hạ Hàng, sao em tới Bắc Kinh?!”

Hạ Hàng hừ lạnh một tiếng, nhìn Kỷ Tiệp Bắc, hỏi cô: “Anh ta là ai?”

Không chờ Hạ Mộc nói chuyện, Kỷ Tiệp Bắc đã mở miệng: “Anh là bạn trai của chị em, Kỷ Tiệp Bắc.”

“Bạn trai?” Hạ Hàng đột nhiên trầm mặt: “Tôi muốn đánh chính là anh!” Nói rồi tiến lên vài bước, đang định túm lấy cổ áo của Kỷ Tiệp Bắc, vệ sĩ đi theo đã mau chóng ngăn lại kéo qua một bên.

Hạ Mộc hô to: “Hạ Hàng, em làm gì thế!” Lại dặn dò vệ sĩ: “Mấy người không được đánh em ấy.”

Cô đi đến trước mặt Hạ Hàng, vẫn là câu kia: “Sao em lại tới đây?”

Hạ Hàng hàm hừ, không rảnh đáp cô, chất vấn: “Không phải anh ta là bạn trai của chị à? Lúc chị uống rượu sắp chết sao không thấy anh ta quan tâm đến? Anh ta cũng không phải kẻ vô dụng, sao lại để chị uống rượu chứ!”

Hạ Hàng kích động, không có lý trí: “Chị, chị nói thật với em đi, tối đó chính anh ta là kẻ ép chị uống rượu đúng không, chị uống xong anh ta vẫn không buông tha cho chị? Có tiền ghê góp lăm chắt, mẹ nó, em nhất định phải giết anh ta!”

Lại nói thêm vài câu tục tĩu.

Hạ Hàng vuron cổ, hung hăng trừng Kỳ Tiệp Bắc, ở quê cậu có chiều cao nổi trội, rất ít người vượt qua cậu, nhưng so với Kỳ Tiệp Bắc lại thấp hơn vài cm.

Cậu vẫn không phục: “Anh có gan thì bảo người thả tôi ra, ông đây đầu tay đòi với anh.”

Kỳ Tiệp Bắc bị tức cười, thiếu niên mười mấy tuổi, anh cũng không chấp nhặt với cậu, “Một mình cậu cũng không đấu lại được tôi, nhưng tôi là anh rể cậu, lại lớn hơn cậu hơn mười tuổi, sẽ không ra tay với cậu.”

“Hạ Hàng, đây là nơi công cộng, em đừng làm loạn!” Hạ Mộc biết Hạ Hàng nóng tính, lúc cổ chấp thì mười con trâu cũng không kéo lại được.

Cô ôm cánh tay cậu, ý bảo vệ sĩ buông ra.

Cô cố gắng giữ bình tĩnh giải thích cho Hạ Hàng: “Em cũng biết tính chị, từ nhỏ đến lớn ai có thể ép chị chứ? Nếu anh ấy ép chị uống rượu thật, em nghĩ chị sẽ đồng ý? Ngay cả chết chị còn không sợ, chị còn sợ gì sao? Lúc đó anh ấy không biết chị uống rượu, là chị không nói cho anh ấy, anh ấy cũng đi tìm người kia tính sổ rồi.”

Hạ Hàng chớp mắt, không lên tiếng, nhưng rõ ràng tức giận trong ánh mắt đã vơi đi, người cũng bình tĩnh lại.

Hạ Mộc nhìn em trai, trên người cậu toàn mùi mồ hôi, gay mùi khó ngửi, mấy ngày nay cậu không tắm rửa?

Dù rằng từ nhỏ đến lớn nhìn em trai không vừa mắt, sau lại hận không thể đá chết cậu, nhưng vừa rồi lúc cậu vì cô mà xông tới muốn đánh Kỳ Tiệp Bắc, nháy mắt đó, đáy lòng cô lẫn lộn vô số cảm xúc.

Ngực cô khó chịu, lại hỏi: “Hạ Hàng, em tới Bắc Kinh bằng cách nào?”

“Máy bay.” Hạ Hàng trả lời trống không, con bực tức dần hạ xuống.

Cũng tình cờ cậu xem được video kia, không ngờ tới lại là chị gái mình, đêm đó cậu liền bắt xe lên thành phố, nhưng quá muộn, không có tàu hỏa lên tỉnh, chỉ có thể chờ đến ngày hôm sau.

Cậu ngủ người ở nhà ga suốt một đêm, hôm sau lên tỉnh, lại từ tỉnh đến Bắc Kinh, vì tiết kiệm tiền cậu mua ghế ngồi cứng, sau mười mấy tiếng đến Bắc Kinh cả người cậu khó chịu cực kỳ.

Xuống tàu hỏa cậu gọi cho Hạ Mộc, vốn muốn hỏi cô đang ở bệnh viện nào, lời tới bên miệng lại nuốt xuống, còn không biết cô nằm trên giường có cử động được không, không muốn cô lo nghĩ nhiều liền nói bữa hỏi muốn biết định vị của cô.

Hạ Mộc nhìn cậu: “Sao trong điện thoại em không nói thẳng em tới Bắc Kinh tìm chị?”

“Nói hay không nói có khác nhau sao? Không tìm thấy chị em sẽ nói ra thôi!” Ngừng lại, Hạ Hàng nói tiếp: “Tưởng chị sắp chết rồi!”

Hẹn giờ cậu không muốn nhớ đến cái video kia nữa, sau khi xem xong video cậu chỉ một suy nghĩ, nếu cô chết, làm sao bây giờ?

Dù sao lúc ấy cậu rất luống cuống.

Hoảng hốt hơn cả lúc đâm người ta bị thương.

Giữa trưa, mặt trời thiêu nóng rát người.

Mặt đất xi măng bị nắng chiếu xuống cả buổi sáng phả hơi nóng lên, không khí oi bức nóng nực.

Đầu Hạ Hàng vã mồ hôi, cậu khom lưng cúi đầu, xốc áo thun lên lau mặt.

Kỳ Tiệp Bắc: “.....” Nhìn về phía Hạ Mộc: “Đưa em ấy về nhà trước, để em ấy tắm rửa nghỉ ngơi một lát.”

Hạ Hàng không phản ứng, xoay người rồi đi.

“Hạ Hàng, em đi đâu đấy?”

“Không cần chị quan tâm.”

“Em quay lại!”

Hạ Hàng không quay đầu lại, chỉ lo đi đường.

Hạ Mộc chạy chậm đuổi theo, túm lấy cánh tay cậu kéo lại: “Hạ Hàng, em định làm gì! Mau đi về cùng chị!”

Hạ Hàng ngoan cố: “Em không đến nhà anh ta, có tiền có gì ghê gớm, em mới không thèm dính dáng đến anh ta!”

Mười bảy mười tám tuổi, xúc động cổ chấp, ông đây là lớn nhất.

Kỷ Tiệp Bắc vốn định đi qua khuyên nhủ đôi ba câu, suy nghĩ một lát lại từ bỏ, tính cách của Hạ Hàng như vậy, anh qua đó chỉ đổ thêm dầu vào lửa.

Anh lặng lẽ nhìn hai chị em lôi kéo nhau, người này cố chấp hơn người kia, Hạ Mộc bảo Hạ Hàng về nhà cùng cô ấy, Hạ Hàng ngang ngược, nói cái gì cũng không chịu đi.

Lần đầu tiên anh cảm thấy, có anh chị em thật tốt biết bao.

Khi xảy ra mâu thuẫn, bạn hận không thể giết chết người kia, nhưng vào thời điểm mấu chốt, không màng tất cả bảo vệ bạn, có lẽ cũng chỉ có người đó.

• 27/03/2019 •

Bạn đang đọc truyện *Mãi Yêu Em Như Vây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35

Edit: Mina

Hạ Hàng dùng sức hất tay Hạ Mộc ra nhưng không được.

Cậu lạnh lùng nhìn Hạ Mộc: “Chị bị bắt nạt người kia đã ra mặt giúp chị, bây giờ cũng có thể chạy nhảy, nhìn dáng vẻ không chết ngay được, em phải về, chị thả em ra!”

“Hạ Mộc!” Hạ Hàng lại gọi một tiếng, hai người tiếp tục giằng co.

Hạ Mộc nhượng bộ: “Về khách sạn với chị.”

“Chị thả tay ra, em còn có thể bay đi đâu được chứ!”

Hạ Hàng xem như là đồng ý, Hạ Mộc buông cậu ra: “Em chờ chị một lát.”

Cô đi về phía Kỷ Tiệp Bắc.

Kỷ Tiệp Bắc hỏi về sĩ lấy chìa khoá xe, đặt vào lòng bàn tay cô: “Đừng cãi nhau với em ấy, tìm khách sạn nào đó mát mẻ chút, bộ dạng này của em ấy rất dễ bị say nắng.”

Anh lau mồ hôi trên trán cô: “Dù trước kia xảy ra chuyện gì thì em ấy vẫn là em trai em, cũng chỉ có cậu ấy đi xa đến đây trút giận thay em, có gì cứ từ từ rồi nói, đừng cãi nhau, biết chưa?”

Hạ Mộc dùng sức gạt đầu, nhìn anh: “Trưa nay anh đi ăn một mình nhé.”

“Em không cần lo cho anh, chiều nay anh phải qua công ty một chuyến, chờ Hạ Hàng bình tĩnh lại, buổi tối chúng ta cùng đi ăn.”

Kỷ Tiệp Bắc lại đưa cho cô một chiếc ô, hôn lên má cô: “Mau qua đó đi.”

Từ lúc lái xe đến khách sạn hai người không hề nói chuyện với nhau, cuối cùng vẫn là Hạ Hàng lên tiếng trước.

“Anh ta mua cho chị chiếc xe này?” Hạ Hàng liếc nhìn Hạ Mộc.

“Xe này là của anh ấy, xe của chị không đắt như vậy.” Lần đầu tiên Hạ Mộc có kiên nhẫn nhiều lời với cậu.

“Anh ta kết hôn chưa?”

“Em nói xem!”

Im lặng vài giây, Hạ Hàng nói: “Tốt nhất là chưa kết hôn, nếu ngày nào đó chị làm tiểu tam bị người ta đánh thì xứng đáng, chắc chắn em sẽ không tới giúp chị nữa.”

Hạ Mộc liếc cậu một cái, không tiếp lời.

Nhiệt độ trong xe thấp, Hạ Hàng cũng thoải mái hơn nhiều, cậu lại nghiêm túc nhắc nhở Hạ Mộc: “Ngay cả anh bạn trai kia của chị nhìn cũng không đáng tin cậy, tỉnh táo chút, đừng để người ta đùa giỡn tình cảm, đến lúc đó chỉ có mình chị khóc thôi.”

“Từ khi nào em học được nói tiếng người thế?”

“Lúc nào chẳng biết, là do chị không nghe hiểu tiếng người đó.”

“...”

Hạ Hàng nhìn sắc mặt cô không tốt từ nãy đến giờ.

“Trông chị chết rồi.”

Hạ Mộc quét mắt liếc cậu một cái: “Tai họa sống ngàn năm, em đã nghe bao giờ chưa?”

Hạ Hàng không đấu võ mồm với cô nữa, xoay mặt nhìn những tòa cao ốc ven đường.

Hạ Mộc đưa Hạ Hàng đến khách sạn thuê phòng, lại đi mua quần áo mới cho cậu, lúc ăn cơm xong là 2 giờ hơn.

“Nếu mệt thì ngủ một giấc đi, buổi tối chị dẫn em ra ngoài ngắm cảnh đêm.”

“Có gì đẹp đâu, cũng chỉ có nhiều tòa nhà cao tầng, nhiều đèn màu hơn quê chúng ta thôi mà.” Hạ Hàng nói: “4 giờ hơn có chuyến tàu hỏa về thị trấn của chúng ta, em đặt vé rồi.”

Hạ Mộc im lặng một lát, nói: “Vất vả lắm mới tới được đây, hủy vé ở lại thêm hai ngày đi.”

Hạ Hàng liếc cô một cái, ngữ khí châm chọc: “Chị tưởng ai cũng nhàn rồi giống chị à! Em phải về đi làm.”

“A, thay hồn đổi xác từ khi nào thế?” Hạ Mộc nói cũng không che giấu trào phúng.

Hạ Hàng không nói chuyện, đút tay trong túi quần, dựa vào khung cửa sổ khách sạn, từ nơi này có thể ngắm nhìn Bắc Kinh phồn hoa sầm uất, trước kia cậu chưa từng thuê căn phòng nào đắt đến vậy, cũng chưa từng bước vào.

Rồi có ngày, cậu sẽ đặt chân đến những thành phố phồn hoa như này.

“Hỏi em đấy!” Hạ Mộc không kiên nhẫn.

Hạ Hàng càng không kiên nhẫn: “Chị làm sao đấy, cứ hỏi mãi, chị có thấy phiền không?”

“Bắt đầu làm việc đảng hoàng từ khi nào?” Hạ Mộc nhìn chăm chăm vào cậu.

“Ai nói em không làm việc đảng hoàng? Lưu manh cũng phải đi làm chứ.”

Hạ Mộc: “...”

Giận không lên tiếng.

Từ nhỏ cậu em trai này đã bị cả nhà chiều hư, Hồn Thế Ma Vương, học không giỏi, chưa hết cấp 2 đã bỏ học lẩn lộn trong xã hội, ra ngoài làm công cũng không yên ổn, không phải đánh nhau thì cũng cãi nhau với cấp trên, mỗi công việc đều chỉ làm được vài ba bữa.

Hai năm trước, cậu uống rượu với một nhóm lưu manh ở trấn trên, uống say gây xích mích với đối phương, kết quả đám người ta bị thương nặng, cuối cùng phải bồi thường mấy chục vạn mới cho qua vụ này.

Khoản tiền kia là cô vay Ký Tiệp Bắc.

Cũng chính lần xảy ra chuyện đó, quan hệ giữa cô và cha mẹ hoàn toàn lạnh nhạt.

Em trai đám người ta phải bồi thường tiền, người kia bị đâm vẫn đang nằm ở viện, nhưng nhà cô không thể trả nổi tiền thuốc men.

Đã vay mượn họ hàng khắp nơi, nhưng ai cũng nghèo, không có nhiều tiền.

Nhà đối phương đòi hỏi nhiều hơn, nói nếu không lấy ra được hai mươi vạn, bọn họ sẽ đi tố cáo, sau khi tố cáo không chỉ phải bồi thường tiền còn bị ngồi tù.

Ở thôn quê cô, đánh người bị thương là chuyện bình thường, đều giải quyết riêng, không nghĩ tới báo nguy cũng không biết đi đến cơ quan Tư pháp.

Có vẻ gia đình kia biết bố mẹ cô có tư tưởng thương xót con trai, nói em trai cô đã qua tuổi 14, chỉ cần đi tố cáo, chắc chắn em trai cô sẽ bị bắt đưa vào trại giáo dưỡng.

Bố mẹ vừa nghe thấy phải ngồi tù thì luống cuống, vội gọi điện thoại cho cô, bảo cô về nhà lấy chồng, dùng tiền lễ hỏi làm tiền thuốc men trước rồi tính sau.

Lúc ấy trong điện thoại bố mẹ cô nói, bây giờ trong nhà chỉ có thể trông cậy vào cô, nói khó khăn lắm mới sinh được em trai, nếu em trai cô bị bắt vào tù, ngày sau hai vợ chồng không biết phải sống thế nào, không dám ngăn đầu với xóm làng, về sau cũng không dễ tìm đối tượng cho em trai.

Tối hôm ấy, lần đầu tiên bố mẹ cô hạ mình nói những lời dễ nghe với cô.

Cô đang ở độ tuổi đó, sao có thể hủy hoại bản thân thôi học về quê gả chồng chứ.

Bố mẹ cô khóc lóc kể lể không thành liền mắng cô, trong điện thoại bố mẹ tức muốn học máu và gào thét, đến bây giờ cô vẫn nhớ rõ, có lẽ cả đời cũng không thể quên được.

Cuộc gọi kia, khiến cho tình cảm vốn ít ỏi giữa cô và bố mẹ hoàn toàn chặt đứt.

Dù không thân thiết với em trai, cô cũng không muốn cậu phải đi tù, lúc ấy tiền làm thêm của cô chỉ có khoảng 1 vạn rưỡi, như muối bỏ biển, không giải quyết dứt điểm ngay được.

Cô không chợp mắt suốt một đêm.

Chuyện của em trai không thể kéo dài, hôm sau, cô đành phải căng da đầu đi hỏi vay tiền Kỳ Tiệp Bắc.

Cô không biết cảm nhận của Kỳ Tiệp Bắc ra sao khi nghe thấy cô vừa mở miệng liền muốn vay nhiều tiền như vậy, rốt cuộc bọn họ vừa mới xác lập quan hệ yêu đương chưa được mấy ngày.

Sau khi bắt đầu quan hệ tình cảm, anh thường xuyên tặng cô quà, hoa tươi, quần áo đắt đỏ, anh tặng, cô liền thần nhiên nhận lấy, trước giờ không làm bộ khách sáo.

Nhưng chưa lần nào chủ động đòi hỏi muốn thứ gì.

Anh chủ động tặng cô và cô đòi hỏi từ anh là hai chuyện khác nhau.

Lúc cô nói ra muốn vay Kỳ Tiệp Bắc 20 vạn, nháy mắt đó, cô cảm thấy mình thấp hơn anh một nửa, trên mặt nhói đau.

Tuy cô yêu tiền, yêu đến mức không ai có thể so với tiền nhưng cô không muốn ngửa tay xin tiền người khác, bởi vì mùi vị đó vô cùng khó chịu.

Ngày trước học cấp 3, mỗi tháng về nhà xin bố mẹ tiền tàu hỏa, lần nào cũng bị quở trách rất lâu, thậm chí có lần còn bị chửi hai câu mới xin được tiền.

Lúc ấy cô thề, đời này không được ngửa tay xin tiền người khác, cũng không bao giờ phải nhìn sắc mặt người khác khi tiêu tiền.

Hạ Mộc thu hồi suy nghĩ, nhìn Hạ Hàng, hỏi cậu lần nữa: “Biết điều từ lúc nào vậy?”

Hạ Hàng nhất quyết không trả lời, “Chị rảnh quá nhỉ?” Lại nói: “Em phải đến nhà ga.” Cậu nhét quần áo bẩn vào túi xách.

Hạ Mộc đứng dậy: “Chị đưa em đi.”

Trên đường đến nhà ga, Hạ Mộc liếc cậu một cái: “Đang đi làm ở đâu?”

“Tiệm cơm” Trầm mặc vài giây, cậu nói tiếp: “Rửa bát đĩa.”

Hạ Mộc không lên tiếng, siết chặt tay cầm lái.

Chưa tốt nghiệp cấp 2, hình như ngoài lao động chân tay thì không còn công việc nào phù hợp.

Lúc sau, Hạ Hàng đột nhiên nói một câu: “Nếu không phải tại em, *anh rể* (*) sẽ không xảy ra tai nạn xe cộ.” Cậu vẫn luôn nhìn ra ngoài cửa sổ.

(*) *Chồng của Hạ Nam.*

Hạ Mộc không rõ biểu cảm lúc này trên mặt cậu.

Hắn là vậy, nếu không phải vì Hạ Hàng, em rể sẽ không gặp tai nạn, bởi trước đó lúc Hạ Hàng làm thêm ở thành phố lại gây xích mích với người ta, có lẽ có bài học lần trước đâm người ta bị thương, lần này cậu không đánh họ mà là họ đánh cậu chảy máu đầu.

Hôm sau em rể lên thành phố thăm cậu, sau lại xảy ra tai nạn xe cộ.

Tới nhà ga, chuyển xe Hạ Hàng đặt sắp kiểm vé, ngoài đại sảnh tập nập người đến chờ xe.

Sau khi Hạ Hàng vào cửa soát vé còn không quên quay đầu lại tìm Hạ Mộc, giữa biển người, cậu liếc mắt một cái liền nhận ra Hạ Mộc, vẫy tay với cô rồi quay đầu đi theo dòng người.

Hạ Mộc giật mình nhìn đám người, có loại cảm giác như đã trải qua mấy đời.

Trở lại phòng bệnh, Kỳ Tiệp Bắc đang xem TV, anh giảm âm lượng xuống: “Sao về sớm thế? Đang định sáu giờ gọi cho em, mang hai chị em ra ngoài ăn cơm.”

“Không cần, Hạ Hàng về rồi.”

“Gấp vậy à?”

“Nói phải đi làm” Hạ Mộc hơi mệt, dựa vào người Kỳ Tiệp Bắc ngồi xuống.

Kỳ Tiệp Bắc không hỏi nhiều, vươn tay ôm cô vào lòng.

Hạ Mộc chống trán lên ngực anh: “Lúc ấy tưởng anh giận cơ.” Bị Hạ Hàng mắng thành như vậy.

“So đo với cậu nhóc 17 18 tuổi làm gì, em ấy cũng chỉ lo lắng cho chị gái thôi mà.” Kỳ Tiệp Bắc xoa xoa mặt cô, “Muốn ăn gì không?”

“Không muốn ăn gì cả.”

“Đi giúp việc nấu cháo cho em, còn có mấy món em thích ăn đấy, ăn một chút nhé.” Anh thấp giọng dỗ cô, hôn cô.

Hạ Mộc gật đầu: “Ừm”

Kỳ Tiệp Bắc đứng dậy mở bình giữ nhiệt ra, xới cơm cho cô.

Biết tâm trạng của Hạ Mộc không tốt, tấm xong Kỳ Tiệp Bắc cũng không làm rộn, trực tiếp tắt đèn đi ngủ.

Lúc Hạ Mộc ngủ không bao giờ quăn lấy anh, nói bị anh ôm không thở nổi, hầu như bọn họ đều ngủ riêng.

Trong phòng yên ắng tối om, bên cạnh truyền đến tiếng hít thở của anh, Hạ Mộc ngẩn người nhìn trần nhà, thể xác lẫn tinh thần đều mỏi mệt nhưng không thể nào ngủ được.

“Chưa ngủ?” Kỳ Tiệp Bắc đột nhiên lên tiếng.

Hạ Mộc không nói chuyện, nhắm mắt lại.

“Còn giả vờ.”

“Sao anh biết em chưa ngủ?”

“Lúc ngủ tiếng hít thở của em không như vậy.”

Hạ Mộc nghiêng mặt, trong bóng tối, cô nhìn bóng anh hồi lâu, lời nói tới bên miệng lại biến thành: “Sao anh cũng chưa ngủ?”

Kỳ Tiệp Bắc không trả lời, hơi nhòm người nằm sang bên chỗ cô, gối lên gối đầu của cô.

Hạ Mộc nhường cho anh ít gối, Kỳ Tiệp Bắc vòng tay qua hông cô: “Cho dù là công việc hay chuyện trong nhà đừng suy nghĩ quá nhiều, ngày mai xảy ra chuyện gì không ai lường trước được, hôm nay cứ ngủ ngon một giấc đi.”

“Ừm” Hạ Mộc chủ động ghé vào anh, chôn mặt trong lồng ngực anh, mấy ngày nay như lạc vào giấc mộng, nửa tỉnh nửa mê.

Cũng may, cái ôm này vẫn luôn ở đây.

Hôm sau.

Kỳ Tiệp Bắc và Hạ Mộc gần như tỉnh lại cùng lúc, đêm qua cô ngủ rất thành thật, ngoan ngoãn nằm trong ngực anh.

“Hôm nay phải đến công ty không?” Hạ Mộc hỏi anh.

“Có, phải đi mở họp.” Kỳ Tiệp Bắc bỗng nhiên nhớ ra: “Lúc nào Hạ Hàng đến thị trấn? Gọi điện thoại hỏi thăm em ấy đi.” Nói, đưa điện thoại cho cô.

Hạ Mộc nhận lấy, không gọi, gửi một tin nhắn: [Đến đâu rồi?]

Hạ Hàng: [Vẫn đang ở Trung Quốc.]

Hạ Mộc: [... Đến nơi nhớ báo.]

Hạ Hàng không đáp.

8 giờ sáng, bài báo của Hạ Mộc đúng hẹn được đăng lên.

9 giờ 15, Nhậm Ngạn Đông nhận được tin nhắn.

Anh đang mở cuộc họp hội nghị cao tầng, di động rung một cái, anh theo thói quen liếc nhìn, là Thẩm Lăng gửi tới: [Hạ Mộc vượt ngoài dự đoán của tôi.]

Anh ngẩn ra.

Rất ít khi anh đọc tin tức lúc đang họp, thi thoảng mới nhận một vài cuộc điện thoại.

Nhậm Ngạn Đông lấy di động qua ấn mở, hỏi Thẩm Lăng: [Có ý gì?]

Thẩm Lăng: [Hạ Mộc hiểu cậu hơn tôi.]

Nhậm Ngạn Đông không có kiên nhẫn: [Nói tiếng người!]

Thẩm Lăng: [Tự cậu xem đi.]

Gửi liên kết sang cho anh.

Nhậm Ngạn Đông mở ra, là bài báo Hạ Mộc biên soạn, không có hình ảnh đính kèm.

Tiêu đề: [Thẩm Lăng: Không phải ‘tự nguyện’ nhập cổ phần vào bất động sản Viễn Đông, chịu sự ‘uy hiếp’ của Nhậm Ngạn Đông]

Nội dung đoạn đầu tiên của tin tức trích dẫn câu nói giỡn của Thẩm Lăng tối hôm đưa cô tới bệnh viện:

‘Tôi không dám không nhập cổ phần, Nhậm Ngạn Đông nói cậu ấy có mấy chiếc thẻ tín dụng của ngân hàng Thẩm thị chúng tôi, nếu tôi không nhập cổ phần vào, Nhậm Ngạn Đông sẽ vứt thẻ đi, không bao giờ dùng đến.’

Kể tiếp Hạ Mộc dùng kiến thức chuyên nghiệp và vốn hiểu biết của mình về tập đoàn Viễn Đông phân tích, có lẽ từ khoảng tháng 10 năm ngoái tập đoàn Viễn Đông đã bắt đầu lên kế hoạch đưa công ty bất động sản ra mắt thị trường.

Tập đoàn Viễn Đông làm giàu từ tài chính, một nửa hoạt động kinh doanh của họ là ở Âu Mỹ, mấy năm gần đây mới chú trọng tiến quân vào thị trường trong nước.

Sân nghiệp ở trong nước ngoài công nghệ tài chính và trí tuệ nhân tạo thì chính là bất động sản, dốc hết sức chế tạo nhà ở thông minh cao cấp.

Cô đoán, muộn nhất là cuối năm nay, bất động sản Viễn Đông sẽ gửi tài liệu IPO cho sở giao dịch chứng khoán Thẩm Quyền khi tung cổ phiếu A ra thị trường.

Sau khi Viễn Đông đưa bất động sản ra mắt thị trường, trong vòng ba năm cổ phiếu A có khả năng trở thành *cổ phiếu thượng hạng* (**) nhất, có triển vọng vượt qua bất động sản Tiêu Hoa đứng đầu hiện nay...

(**) 蓝筹股: Blue-chip stocks – Cổ phiếu thượng hạng: Cổ phiếu của các công ty nổi tiếng là luôn đạt lợi nhuận cao và luôn thanh toán cổ tức đúng hạn. (Nguồn: Từ Điển Chủ Điểm Hán Việt Hiện Đại.)

Những câu văn này làm đầy lòng anh nổi lên gợn sóng, anh không ngờ cô nghiên cứu kỹ một vài hành động của Viễn Đông đến vậy.

Làm anh chán động hơn chính là nội dung phần kết.

Hạ Mộc nói: *Sau khi tập đoàn Viễn Đông đưa công ty bất động sản ra mắt thị trường sẽ tạo thành ảnh hưởng không nhỏ đối với công ty bất động sản của tập đoàn Tiêu Hoa, hành động lần này của tập đoàn Viễn Đông không chỉ đơn giản muốn chiếm một vị trí nhỏ trong giới bất động sản, mục tiêu cuối cùng của nó là toàn bộ tập đoàn Tiêu Hoa.*

Nhậm Ngạn Đông đọc lại từng câu từng chữ trong mẫu tin hai nghìn chữ này hai lần.

Trong lòng anh nghĩ, không ngờ cô có thể phân tích gần như chính xác hết mọi thứ.

Đối diện với màn hình di động, trái tim anh đập loạn nhịp một hồi, nói vài câu với thư ký đứng bên cạnh, không để ý đến cuộc họp đang diễn ra, anh cảm điện thoại đi ra ngoài.

Trả lời tin nhắn của Thẩm Lăng: [Gửi tôi số điện thoại của Hạ Mộc.]

Bạn đang đọc truyện *Mãi Yêu Em Như Vậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36

Edit: Mina

Nhậm Ngạn Đông đợi năm phút vẫn không thấy Thẩm Lăng trả lời.

Anh lại gửi tiếp một tin nhắn khác: [Đừng giả chết, một dãy số, chỉ cần tôi muốn thì có rất nhiều biện pháp, thực sự không được tôi có thể hỏi trực tiếp Kỳ Tiệp Bắc.]

Thẩm Lăng rút cuộc thờ hờn hèn: [... Mẹ nó, cậu định hỏi Kỳ Tiệp Bắc số điện thoại của Hạ Mộc?]

Nhậm Ngạn Đông hỏi lại: [Không được à?]

Thẩm Lăng: “.....”

Nhịn không được chửi bậy.

Bình tĩnh lại, biết Nhậm Ngạn Đông đang kích tướng, Thẩm Lăng cố tình không để cán câu.

Chỉ cần anh không cho Nhậm Ngạn Đông số điện thoại của Hạ Mộc thì sau khi Nhậm Ngạn Đông hết kích động lý trí quay về sẽ không làm phiền Hạ Mộc nữa.

Nhậm Ngạn Đông không chờ được Thẩm Lăng kéo dài thời gian, gọi điện thoại, “Anh đang ở cỡ à? Chậm chạp vậy.”

Thẩm Lăng: “... .. Tôi gửi cậu bài báo không phải để cậu gọi cho Hạ Mộc.”

Nhưng dù không gửi cho Nhậm Ngạn Đông xem thì chính anh cũng sẽ nhìn thấy, tin tức này đã đứng đầu trên các phương tiện truyền thông Tài chính Kinh tế.

Ngừng lại, anh hỏi Nhậm Ngạn Đông: “Cậu tìm Hạ Mộc làm gì?”

Nhậm Ngạn Đông châm chếu thuốc: “Cô ấy làm lộ kế hoạch của tôi, tôi không thể tìm cô ấy tính sổ à?”

Thẩm Lăng nhịn không được vạch trần anh: “Ha, đây là cậu đang khen cô ấy hiểu rõ suy nghĩ trong lòng cậu, biết bước tiếp theo trong kế hoạch của cậu à! Quan trọng nhất là, cô ấy lý trí giống cậu, không dùng đến cậu nhưng lại phân tích triệt để cậu như vậy, giống như cậu đang phân tích chính bản thân mình?”

Thẩm Lăng gần từng chữ một: “Nhậm Ngạn Đông, cậu động tâm.”

Động tác trên tay Nhậm Ngạn Đông khựng lại, tàn thuốc rớt xuống.

Anh không phủ nhận, vẫn kiên trì: “Đưa tôi số điện thoại.”

Thẩm Lăng giằng co, không nói đưa hay không, nhưng ý từ chối quá rõ.

Anh hòa hoãn tâm tình, “Nhậm Ngạn Đông, cậu lý trí chút, Hạ Mộc phân tích kỹ tập đoàn Viễn Đông như vậy cũng không phải muốn gây chú ý tới cậu hay có ý gì đồ với cậu, cô ấy lý trí giống cậu, không dùng, cô ấy máu lạnh lý trí hơn cả cậu, đây chỉ là yêu cầu nghề nghiệp của cô ấy.”

Nhậm Ngạn Đông nhìn ra ngoài cửa sổ, không thấy rõ dòng xe cộ trên đường đi, lúc này trong lòng mơ mơ hồ hồ, trầm mặc vài giây, anh nói: “Tôi biết.”

“Cậu biết cậu còn muốn tìm cô ấy?”

“Hai chuyện khác nhau, có cho số điện thoại không?” Thẩm Lăng hỏi lại lần nữa, như là tối hậu thư.

Thẩm Lăng không lên tiếng.

Nhậm Ngạn Đông trực tiếp cúp máy, tìm số điện thoại của Kỳ Tiệp Bắc, chưa kịp gạt ra, Thẩm Lăng đã gửi số điện thoại của Hạ Mộc qua, kèm theo một câu: [*Hạ Mộc có bạn trai, bạn trai cô ấy là Kỳ Tiệp Bắc!*]

Nhậm Ngạn Đông: “... ..”

Anh trả lời Thẩm Lăng: [*Cô ấy yêu ai thì liên quan gì tới tôi? Tôi chỉ gọi cho phóng viên đưa tin về tập đoàn của chúng tôi thôi, anh kích động cái gì!*]

Nhìn số điện thoại của Hạ Mộc, nghĩ nghĩ một lát mới gạt ra.

Một lát lâu sau điện thoại mới chuyển tiếp, anh dập tắt điều thuốc trong tay.

“Xin chào, ai vậy?” Thanh âm lạnh lạnh lại không mất lễ phép của cô truyền đến.

“Là tôi, Nhậm Ngạn Đông.”

Hạ Mộc đang truyền nước biển, vừa nghe thấy là Nhậm Ngạn Đông, trong lòng bỗng lộp bộp vài cái, ngay cả cánh tay đang truyền nước cũng nhói một phát.

Chẳng lẽ bài báo kia khiến anh không vui sao?

Nỗ lực giữ bình tĩnh: “Ồ, Nhậm tổng à, chào anh, không biết anh muốn chỉ dạy điều gì?”

Nhậm Ngạn Đông nhân nhật nói: “Có thể không cần giả bộ khách sáo được không?”

Hạ Mộc: “.....” Người đàn ông này ấy à, lúc đối diện trực tiếp quả thực không phải là đối thủ của anh.

Cách điện thoại vẫn cảm nhận được sự lạnh lẽo từ đầu dây bên kia.

Tuy rằng anh và Kỳ Tiệp Bắc có khí chất mạnh mẽ giống nhau nhưng Kỳ Tiệp Bắc là bạn trai cô, cô không sợ cũng sẽ không khản trương, nhưng anh không giống, cô và anh không thân.

Nhậm Ngạn Đông cũng không vòng vo, đi thẳng vào chủ đề, anh nói: “Có vẻ nghiên cứu về tôi rất kỹ.”

Hạ Mộc không nghe ra vui buồn trong câu nói của anh, dù anh đang chất vấn cô, hay đang khen ngợi cô, cô vẫn cố tỏ vẻ bình thản, nếu không thua ngay về mặt khí thế rồi.

Cô mỉm cười: “Không phải tôi nghiên cứu anh, là tôi nghiên cứu làm thế nào có thể lấy được nhiều tiền thưởng hơn.”

Nhậm Ngạn Đông: “.....” Khẽ ‘À’ một tiếng, mang theo ý tứ thăm dò: “Nội dung của tin tức kia là Kỳ Tiệp Bắc giúp cô phân tích?”

Hạ Mộc: “Anh ấy?” Sau đó dùng giọng điệu nói giỡn: “Anh đánh giá quá cao vị trí của anh trong lòng anh ấy rồi, anh ấy không có hứng thú với đàn ông, trong lòng anh ấy chỉ có mình tôi thôi.”

Nói xong, trong lòng cô thở ra một hơi thật dài.

Quá mức khẩn trương.

May mắn trên mặt vẫn duy trì được bình tĩnh.

Nhậm Ngạn Đông: “.....”

Trước kia không phát hiện cô nhanh mồm dẻo miệng như vậy.

Anh lại lấy ra một điều thuốc ngậm trong miệng, định hút, cuối cùng lại thôi.

Đầu ngón tay cầm điều thuốc, bỗng nhiên không thể hiểu được thấp giọng gọi cô một tiếp: “Hạ Mộc.”

“Hả?” Hạ Mộc không biết kế tiếp nghiêng đón cô là thứ gì.

“Em để lộ hết mọi kế hoạch của tôi, về sau tôi phải đối phó với tập đoàn Tiêu Hoa như thế nào?” Dừng lại, anh còn định nói tiếp, kết quả bị Hạ Mộc cắt ngang.

Hạ Mộc thề non hẹn biển: “Nhậm tổng, anh yên tâm, phóng viên không nổi danh như tôi đây, đoán chừng *thiên mã hành không* (1), sẽ không có mấy người tin.”

(1) 天马行空: Ý chỉ khi thế hào phóng, không câu nệ, hoặc người táo bạo hay không thực tế. (Nguồn: Baidu)

Nhậm Ngạn Đông: “.....”

Trong lòng Hạ Mộc nhắc nhở bản thân không nên khẩn trương, nói chuyện phải dùng đầu óc.

Cô nói: “Nhậm tổng, người tài không có bí mật không biết sợ hãi.”

Nhậm Ngạn Đông không lên tiếng, muốn nghe xem cô biện giải cho bản thân ra sao.

Hạ Mộc sắp xếp trật tự từ ngữ, nói tiếp: “Tin tức này không gây ra ảnh hưởng gì cho anh, hiện tại chính tập đoàn Tiêu Hoa mới phải lo lắng, bọn họ không thể xác định được tin tức này có phải do anh cố ý tìm tôi đăng tin làm nhiễu loạn quyết sách của bọn họ hay không, bọn họ vừa hoài nghi tin tức này là giả, vừa lo lắng nó là sự thực, cười lên lưng cọt khó thể leo xuống.”

Nhậm Ngạn Đông rầu rĩ nói: “Nói như vậy, tôi còn phải cảm ơn em?”

Hạ Mộc căng da đầu hùa theo anh nói: “Nếu Nhậm tổng nhất quyết muốn cảm ơn tôi, tôi cũng không thể không biết điều, anh nói có phải không?”

Nhậm Ngạn Đông cười như không cười: “Hạ Mộc, hôm nay em như biến thành người khác vậy.” Hoạt bát hài hước, không giống những lần trước lạnh lùng như băng.

“Bản tính của tôi vẫn vậy, trước kia là giả bộ.”

“.....”

Nhậm Ngạn Đông trở lại đề tài trước, hỏi cô: “Muốn tôi cảm ơn em như nào?”

Hạ Mộc ngẩn ra, *anh coi là thật?*

Thế thì cô không cần khách sáo, “Nhậm tổng, cho tôi phỏng vấn anh một lần, chỉ cần một tiếng là đủ.”

Đúng là vừa cho chút thể diện (~ màu sắc) đã bắt đầu mở phòng nhuộm rồi (2).

(2) Nghĩa giống câu: được một tác lại muốn tiến một thước/ được đằng chân lân đằng đầu/ lòng tham không đáy.

Nhậm Ngạn Đông vẫn còn lý trí, không nghĩ ngợi đáp: “Vấn đề này em đừng nên nghĩ tới, đổi cái khác.”

Hạ Mộc nói thẳng: “Tôi muốn thứ gì Kỳ Tiệp Bắc đều sẽ thỏa mãn tôi, tôi cũng không thiếu tiền, thứ duy nhất không thể dùng tiền mua được chính là phỏng vấn anh, dùng cái khác cảm ơn tôi không cần, dù sao vẫn cảm ơn anh.”

Nhậm Ngạn Đông không nói gì nhìn ra ngoài cửa sổ, lần đầu tiên có người nói với anh, không cần anh cảm ơn.

Anh nhìn đồng hồ, ba bốn phút trôi qua, vậy mà anh có thể kiên nhẫn tranh luận với cô, nói qua nói lại, sau cùng anh còn nói ra câu cảm ơn.

Kết quả cô lại ghét bỏ không cần.

Nhậm Ngạn Đông thừa dịp kết thúc cuộc trò chuyện, thực ra tại sao gọi cuộc điện thoại này chính anh cũng không giải thích được, ngay tại lúc đọc được tin tức kia chỉ muốn gọi điện thoại cho cô.

Sự rối loạn trong lòng chỉ có cô mới có thể đề xướng được.

Cuối cùng, anh nói với cô: “Hạ Mộc, tôi thường thức trí thông minh và sự nỗ lực của em, nếu có ngày em dựa vào bản lĩnh giành được sự tán thưởng của tôi, vậy thì đừng nói là một lần phỏng vấn, tin tức của các công ty cổ phần dưới trường hay công ty có Viễn Đông gia nhập cổ phần, tôi sẽ đưa toàn bộ cho một mình em.”

Hạ Mộc ngẩn ra vài giây, nhanh chân nói: “Được, quân tử nhất ngôn.”

Kích động quá mức, ngón tay không cẩn thận ấn kết thúc trò chuyện.

Bên kia, Nhậm Ngạn Đông còn định nói thêm hai câu, kết quả bị cúp máy.

Anh nhìn xuống màn hình di động: “.....”

Lần đầu tiên có người không lễ phép cúp điện thoại của anh.

Anh lưu lại số của cô, thêm ghi chú: *Bạn gái Kỷ Tiệp Bắc.*

Đứng bên cửa sổ lấy lại bình tĩnh rồi mới tiến vào phòng họp.

Phòng bệnh, Hạ Mộc nhìn màn hình tối xuống, muốn giải thích một chút rằng cô không cẩn thận cúp máy, gỡ được vài chữ lại xóa hết đi.

Cô nên làm nữ vương, không thể khiến Nhậm Ngạn Đông nghi ngờ cô đang nịnh hót.

Đương lúc Hạ Mộc thất thần, di động rung lên, là Thẩm Lăng gửi tin nhắn: *[Tôi đã đọc tin tức kia rồi, không tồi.]*

Hạ Mộc: *[Thẩm tổng quá khen.]*

Thẩm Lăng: *[Không ngờ cô hiểu biết rõ về Nhậm Ngạn Đông như vậy.]*

Hạ Mộc: *[Tôi hiểu biết tất cả mọi người trong giới tài chính, bao gồm cả anh, đây là chức vụ công việc của tôi, giống như thầy giáo giảng bài cho học sinh, phóng viên giải trí sẽ chú ý tới minh tinh, bác nông dân quan tâm đến vụ mùa, các anh phân đoán phân tích được hướng đi của cổ phiếu công ty, đó là đương nhiên, không có gì đáng ngạc nhiên.]*

Thẩm Lăng cười: *[Không nói lại được cô, nếu thực sự không có sự giúp đỡ của Kỷ Tiệp Bắc thì đúng là cô tốn không ít công sức tìm hiểu về Nhậm Ngạn Đông và công ty dưới trường của cậu ấy rồi.]*

Hạ Mộc không giấu giếm: *[Đúng vậy, chú ý tới anh ấy nhiều năm, mỗi một quyết sách anh ấy đưa ra tôi đều phân tích kỹ lưỡng.]*

Thẩm Lăng nhìn tin nhắn như có điều suy tư, khó trách, hỏi cô: *[Lấy được phỏng vấn từ cậu ta chưa?]*

Hạ Mộc: *[Chưa, Nhậm tổng từ chối không chút do dự.]*

Thẩm Lăng thờ phào nhẹ nhõm, xem ra đầu óc Nhậm Ngạn Đông không hỏng đến hết thuốc chữa, còn tinh táo vài phần.

Ngay sau đó Hạ Mộc gửi tới: *[Nhưng cũng trong dự kiến, nếu anh ấy dễ nói chuyện như vậy thì đã không gọi là Nhậm Ngạn Đông, đúng không? Rốt cuộc chính anh ấy từng nói trước mặt mọi người rằng về sau không nhận phỏng vấn của bất kỳ ai.]*

Thẩm Lăng: *[Đúng vậy, nếu sau này cậu ấy cho cô phỏng vấn thì chẳng khác nào tự vả mặt bản thân.]* Bây giờ anh không chỉ muốn khuyên Nhậm Ngạn Đông mà còn phải uyển chuyển rồi đi lực chú ý của Hạ Mộc, không thể để cô tiếp xúc nhiều với Nhậm Ngạn Đông.

Anh nghĩ nghĩ: *[Nếu khó khăn quá, cô cứ từ bỏ đi, đến lúc đó tôi giới thiệu vài người cho cô làm quen, anh họ tôi cậu Tư cậu Năm tôi không ai kém cậu ta cả.]*

Hạ Mộc nhìn chăm chăm màn hình di động, tim đập nhanh vài giây, sau khi bình tĩnh lại: *[Thẩm tổng, không phải anh trêu tôi đấy chứ?]*

Thẩm Lăng: *[Tôi là người ba hoa chích choè?]*

Hạ Mộc: *[Cảm ơn Thẩm tổng, tôi không biết phải cảm ơn anh ra sao, hiện giờ tâm trạng hơn loạn, cảm giác giống như đột nhiên trúng 500 vạn, có chút không chân thật.]*

Thẩm Lăng: *[Bọn họ cũng tham dự hội nghị thượng đỉnh Tài chính, đến lúc đó sẽ giới thiệu cho cô làm quen.]*

Hạ Mộc: *[Thẩm tổng, đại ân không lời nào cảm ơn được, lần này tôi thiếu anh một ân tình.]*

Thẩm Lăng: *[Khách sáo rồi, học tỷ của cô thường xuyên nói với tôi, bảo tôi cố gắng lấy tài nguyên cho cô vì cô không thích làm phiền người khác.]*

Nói thêm một câu: *[Tôi cũng chỉ giới thiệu cô với bọn họ, còn việc bọn họ hứng thú nhận phỏng vấn hay không thì phải dựa vào bản thân cô.]*

Hạ Mộc: *[Có thể làm quen với bọn họ đã là vinh hạnh của tôi rồi.]*

Nghĩ nghĩ một hồi, lần đầu tiên nói ra kế hoạch tương lai của mình, *[Thẩm tổng, không sợ anh chê cười, có vẻ dã tâm của tôi không nhỏ.]*

Thẩm Lăng: *[Nói nghe chút.]*

Hạ Mộc: *[Tôi hi vọng sau này khi tôi đã có mức độ nổi tiếng nhất định ở trong ngành sản xuất, tôi sẽ có một talk show hợp tác với kênh Kinh tế Tài chính, mỗi tuần một kỳ tổ chức buổi giao lưu về phương diện chuyên nghiệp có chiều sâu với các nhân vật đứng hàng đầu ngành sản xuất, họ hàng của anh đều là những khách quý tôi muốn mời tới.]*

Đọc xong, Thẩm Lăng cười: *[Ủm, dã tâm không hề nhỏ, hiếm có người nào có dã tâm lại nỗ lực thực hiện dã tâm đó. Hiện nay những talk show bình thường có không ít, nhưng nếu cô muốn cùng họ thảo luận phương diện chuyên nghiệp vậy thì bản thân cô cần phải hiểu rõ về ngành sản xuất này chứ không phải cái biết cái không.]*

Hạ Mộc: *[Bắt đầu từ ba năm trước, vẫn luôn trong trạng thái chuẩn bị.]*

Dường như Thẩm Lăng đã hiểu ra, tại sao ba năm qua Kỳ Tiệp Bắc vẫn đối với cô trước sau như một.

Hấp dẫn Kỳ Tiệp Bắc chắc chắn không phải bởi vẻ bề ngoài của cô.

Hạ Mộc truyền dịch cũng nhàm chán liền tiếp tục nói chuyện với Thẩm Lăng: *[Nhưng giấc mộng kia hiện đang cách tôi quá xa, bây giờ tôi không nghĩ nhiều như thế, hoàn thành tốt các công việc được giao trước đã, khó giải quyết nhất chính là làm thế nào phỏng vấn được Nhậm tổng.]*

Thẩm Lăng: “.....”

Suýt bị chết sặc vì tin nhắn này.

Đã lôi mấy người nhà anh vào, kết quả cô vẫn không chịu từ bỏ???

Anh đáp: *[Khó khăn như vậy, nói không chừng cô tốn hết công sức cũng chưa chắc lấy được phỏng vấn.]*

Hạ Mộc: *[Ở chỗ tôi, chỉ cần tôi không chịu lùi bước thì không có khó khăn nào không giải quyết được. Không sao, tôi vẫn có chút niềm tin có thể phỏng vấn được Nhậm tổng.]*

Thẩm Lăng: *[Trong tay cô có át chủ bài chưa ra?]*

Hạ Mộc nói giỡn với anh: *[Có chứ, trong tay tôi có bốn con Nhị khẩu, còn có Vương tặc, nhất định sẽ lấy được phỏng vấn tới tay.]*

Thẩm Lăng: *[...]*

Nhậm Ngạn Đông còn có đường sống sao

Sau khi Kỳ Tiệp Bắc họp xong mới đọc được tin nhắn.

Tới văn phòng, diễn đàn bị spam liên tục, anh mở ra đọc lướt, đều đang hỏi Nhậm Ngạn Đông rằng tin tức kia có phải là thật không.

Nhưng không thấy Nhậm Ngạn Đông trả lời.

Kỳ Tiệp Bắc không rõ nguyên do, hỏi Đường Văn Tích: *[Tin tức gì?]*

Đường Văn Tích: *[Họa tình nhà anh viết đó.]*

Kỳ Tiệp Bắc: *[...]*

Anh click mở trang web Kinh tế – Tài chính, có một tiêu đề nổi bật đập thẳng vào mắt, tên của Thẩm Lăng và Nhậm Ngạn Đông nằm ngay trên tiêu đề, không cần nghĩ cũng biết là kiệt tác của Hạ Mộc.

Đọc xong tin tức, anh gửi tin nhắn cho Hạ Mộc: *[Truyền nước xong nhớ đến văn phòng anh.]*

Hạ Mộc: *[Sao thế?]*

Kỳ Tiệp Bắc: *[Tới rồi nói sau.]*

Anh vút điện thoại qua một bên, châm thuốc.

Phụ nữ xinh đẹp khiến đàn ông rung động, phụ nữ tài giỏi khiến đàn ông rung động.

Cổ tình Hạ Mộc có cả hai.

Đối với đàn ông mà nói, chính là vận kiếp bất phục.

Trong cuộc tranh giành tình yêu này, dù là anh hay Nhậm Ngạn Đông đều khó có thể toàn thân rút lui.

Truyền nước đến gần 11 giờ rưỡi, Hạ Mộc nói một tiếng với y tá ra ngoài ăn cơm trưa liền vội vàng rời khỏi bệnh viện.

Chưa đến nửa tiếng đã tới Trung Thần, khu thư ký không có ai, chắc hẳn đã đi ăn cơm.

Cô vừa gõ cửa vài cái, Kỳ Tiệp Bắc đã bước tới mở cửa.

Hạ Mộc hốt hoảng: “Sao lại tự mình ra đây, anh nói một tiếng là được rồi.”

Kỳ Tiệp Bắc đóng cửa lại, khom lưng bế bổng cô lên.

“Này, anh làm gì thế!” Hạ Mộc cuống quýt ôm cổ anh.

Kỳ Tiệp Bắc ôm cô vào phòng nghỉ, kéo tấm rèm ra, chốt cửa trong.

Hạ Mộc cười: “Nhớ em?”

“Không phải nhớ mà là thu thập em.”

“...”

Kỳ Tiệp Bắc phủ lên người cô, “Biết sai ở đâu không?”

“Không sai đâu cả.”

“Lặp lại lần nữa.”

“Chính là không sai.”

Ánh mắt cô buống bình nhìn thẳng vào anh.

Kỳ Tiệp Bắc nói: “Từ khi nào hiểu biết kỹ về Nhậm Ngạn Đông như vậy?”

Hạ Mộc không giấu giếm: “Đã chú ý tới anh ấy nhiều năm.”

Kỳ Tiệp Bắc không nói chuyện, yên lặng nhìn cô, đáy mắt anh cuộn trào mãnh liệt.

Hạ Mộc ôm cổ anh: “Em chú ý cũng không phải mỗi mình anh ấy mà có tổng cộng mười mấy người trong giới Tài chính – Kinh tế cơ.”

Cô hôn môi anh: “Bọn họ chỉ là những người em rất quan tâm thôi.”

Lại chỉ chỉ trái tim mình: “Còn anh ở chỗ này của em.”

Trái tim Kỳ Tiệp Bắc run lên, mọi khó chịu đều tan biến.

Cúi đầu lấp kín môi cô.

Sau lại, Hạ Mộc bị anh hôn đến toàn thân tê dại.

Anh hôn không chừa một tác nào.

“Kỳ Tiệp Bắc.”

“Hmm?”

“Ngày mai em muốn xuất viện.”

Trước khi anh đi vào trong người cô, Hạ Mộc bắt đầu nói điều kiện.

Tên đã lên đây, Kỳ Tiệp Bắc chịu đựng, không chút do dự nói: “Không được.”

“Thế thì em cũng không được.”

“...Em còn cái ngang?”

Hạ Mộc hôn anh: “Em đã khỏe rồi, nằm ngủ ở bệnh viện khó chịu lắm, lại còn lúc nào cũng lo lắng y tá với bác sĩ qua kiểm tra phòng nữa chứ, về nhà em nghỉ ngơi cũng được mà.”

Cô bảo đảm: “Hằng ngày em sẽ theo anh đi làm, không chạy loạn lung tung.”

Kỷ Tiệp Bắc bắt đắc dĩ: “Chiều mai.”

“Vâng.” Cô ồm lấy anh.

Hai người ồm nhau chặc chặc...

Cô thừa nhận sức nặng của anh, cảm nhận sức nặng của anh.

Lúc này đây như trở về ba năm trước kia, lúc bọn họ mới bắt đầu ở bên nhau.

Mọi tình cảm nồng nhiệt đều tồn tại.

Anh vẫn luôn yêu cô như vậy, hoặc là, càng yêu cô hơn nữa.

Bạn đang đọc truyện *Mãi Yêu Em Như Vây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37

Edit: Mina

Sau hoan ái, Hạ Mộc mệt mỏi, tắm rửa qua loa liền trực tiếp ngã xuống giường, lúc tỉnh lại đã 3 giờ rưỡi.

Vừa bị Kỷ Tiệp Bắc lăn lộn không nhẹ, hiện giờ toàn thân không chỗ nào không nhức mỏi.

Mãi mới mặc xong quần áo, sợ ngoài văn phòng có thư ký hoặc khách hàng tới, cô nhẹ nhàng kéo cửa mở hé, chỉ có Kỷ Tiệp Bắc đang cúi đầu xem văn kiện.

“Nè.” Cô hô một tiếng.

Kỷ Tiệp Bắc ngẩng đầu: “Không ngủ?”

“Không ngủ nữa, ngủ nhiều buổi tối lại không ngủ được.” Hạ Mộc ngồi trên ghế sofa, tiện tay với lấy một cuốn tạp chí trên bàn trà lật xem.

Kỷ Tiệp Bắc phải xử lý rất nhiều công vụ, không có thời gian tình chàng ý thiếp với cô, liền bảo cô: “Tự em tìm việc giết thời gian đi, anh phải làm việc thêm một lát nữa.”

Hạ Mộc: “Anh làm việc đi, đừng để ý tới em.”

Cô nghiêm túc đọc cuốn tạp chí, lúc nhìn thấy một vài ý kiến độc đáo mới sẽ thuận tay ghi lại vào điện thoại.

Đọc xong một quyển, Kỷ Tiệp Bắc vẫn đang xem văn kiện.

Hạ Mộc cất tạp chí đi, tầm mắt dừng trên người Kỷ Tiệp Bắc, đường nét khuôn mặt góc cạnh, yết hầu gợi cảm, nhìn thôi đã muốn đi chinh phục anh rồi.

Người đàn ông ăn no thỏa mãn lại chuyên tâm làm việc, nghiêm túc lại mang theo vài phần lười biếng, thật không thể làm người ta đòi mất được.

Kỷ Tiệp Bắc cảm nhận được ánh mắt mang tính xâm lược kia, ngước mắt: “Nhìn ba năm vẫn chưa thấy đủ?”

Hạ Mộc cười: “Không phải anh nói nhìn anh nhiều để bỏ mắt sao, vừa rồi em đọc tạp chí nên hơi mỏi mắt.” Dừng lại, cô nói tiếp: “Nếu anh để ý em giao thiệp với Nhậm Ngạn Đông, em sẽ suy xét chuyển đề tài tin tức này cho đồng nghiệp khác.”

Bút trong tay Kỷ Tiệp Bắc ngừng lại, đây là lần thứ hai cô thỏa hiệp với anh.

Anh nhìn cô: “Không cần phải như vậy.”

Hạ Mộc đi qua ôm cổ anh, thuận thế ngồi lên đùi anh: “Nếu đã nói ra, vậy sau này chúng ta không thể vì chuyện này mà xảy ra tranh cãi.”

Kỷ Tiệp Bắc ném bút lên mặt bàn, vòng lấy eo cô, ngữ điệu không đúng đắn: “Vừa rồi ai ở trên giường vô cùng hưởng thụ lại bảo không thoải mái hả?”

“Em đoán là người.” Hạ Mộc trừng mắt liếc anh một cái.

Kỷ Tiệp Bắc cười, nâng tay giữ ót cô, đè môi cô lên môi anh.

Hai người lại dính chặt vào nhau.

Thế nên không thể cho cô tới văn phòng thường xuyên, rất dễ làm anh phân tâm.

Hai người hôn môi mười mấy phút, bị tiếng chuông di động cắt ngang.

Kỷ Tiệp Bắc liếc mắt nhìn màn hình di động, là số của Nhậm Ngạn Đông.

Anh nhúm mày, suy nghĩ vài giây, duỗi tay lấy di động.

“Ai thế?” Hạ Mộc đứng dậy khỏi lòng anh.

“Nhậm Ngạn Đông.”

“Chắc là chuyện công việc.” Hạ Mộc tự giác trở lại ghế sofa ngồi.

Kỷ Tiệp Bắc nghe máy, đôi bên hàn huyên hai câu, Nhậm Ngạn Đông hỏi anh: “Buổi chiều có rảnh không?”

Kỷ Tiệp Bắc cười: “Đổi thành người khác chắc chắn tôi không rảnh.”

“Vậy được, lát gặp mặt nói chuyện, nửa tiếng nửa tôi có thời gian.”

“Ừ.”

Cuộc trò chuyện đôi ba câu cứ vậy kết thúc.

Hạ Mộc đoán được: “Nhậm Ngạn Đông muốn qua đây?”

Kỷ Tiệp Bắc gật đầu: “Ừ, có vài chi tiết trong hạng mục khí đốt thiên nhiên cần phải bàn bạc.”

Cô ở đây, hai người bọn họ nói chuyện sẽ không tiện, Hạ Mộc cầm túi xách, nói phải quay về bệnh viện, tặng Kỷ Tiệp Bắc một hôn nồng nhiệt rồi mới rời đi.

Sau khi Nhậm Ngạn Đông kết thúc cuộc gọi với Kỷ Tiệp Bắc, nói hai câu với thư ký liền đi thẳng xuống lầu.

Vừa ngồi lên xe liền nhận được điện thoại của ông chủ.

Ông chủ tiệm tranh chữ.

“Lão tam, bạn không?”

“Bạn.”

“Bạn cũng dừng lại vài phút.”

Nhậm Ngạn Đông cười: “Dừng không được phải làm sao bây giờ?”

“Ha ha.”

Sau khi hai người đùa nhau hai câu liền trở lại chuyện chính.

Ông chủ hỏi anh: “Tiểu Hạ hôm cậu viết chữ cùng ấy, cậu có thân với cô ấy không?”

Nhậm Ngạn Đông không đáp hỏi lại: “Tìm cô ấy có việc gì?”

“Đương nhiên là có chuyện rồi.” Ông chủ cũng không giấu giếm: “Hôm đó Tiểu Hạ viết bức tranh chữ kia tôi so sánh qua liền thấy nét bút rất quen, vừa rồi lão Ôn đến chỗ tôi, tôi cho ông ấy nhìn, ông ấy nói hơi giống với phong cách của Ôn lão gia từ nhà bọn họ, còn nói có cơ hội rất mong được gặp, nếu có thể chơi thân, còn muốn để khi nào Hạ Mộc rảnh sẽ tới dạy cháu trai của ông ấy luyện thư pháp nữa.”

Nhậm Ngạn Đông không chút để ý gõ cửa kính: “Sao ông ấy không tự mình dạy?”

Ông chủ: “Không phải lão Ôn không muốn dạy mà là không quản được trẻ con, không nỡ đánh cũng không nỡ mắng. Tình thương cách mấy cái thế hệ không phải cậu không biết. Lại nói, ngày thường công ty của lão Ôn có bao chuyện phải xử lý, không rảnh.”

Nhậm Ngạn Đông: “Không rảnh còn có thời gian đến chỗ anh chơi?”

Ông chủ: “Cũng lâu lắm rồi ông ấy mới tới, lần trước đến đây là đầu năm, lúc ấy không phải cậu cũng ở đó à.”

Nhậm Ngạn Đông cũng nhớ ra, quả thực là lâu rồi, thoáng cái đã đến sáu tháng cuối năm.

Đầu dây bên kia, ông chủ lại nói vì sao lão Ôn đến đó, “Lão Ôn nói, năm trước đầu thầu được một khu đất của bất động sản Viễn Đông các cậu, nào biết năm nay vật liệu xây dựng lên giá, các cậu lại không điều chỉnh giá, giai đoạn trước bọn họ phải tự ứng tiền thi triển công trình, một cái hạng mục công trình của các cậu ấy à, lần này bọn họ vẫn thiếu bảy tám trăm triệu, công trình kiến trúc này do con trai lão Ôn phụ trách, sáng nay tập đoàn họp hội nghị cao tầng, có đồng nghiệp rất không vừa lòng con trai ông ấy, nói rằng ánh mắt nông cạn, không có bản lĩnh đoán trước nguy hiểm của thị trường, không thể tránh được nguy hiểm của giá

cả, tuy bọn họ không thiếu chút tiền ấy nhưng rất sốt ruột, thế nên ông ấy liền tới chỗ tôi thư giãn một chút.”

Nhậm Ngạn Đông ‘ừ’ một tiếng, không nói gì khác.

Ông chủ có cảm giác mình đi sai hướng, lại nói về đề tài cũ: “Đúng rồi, cậu có số điện thoại của Tiểu Hạ không? Có thì gửi cho tôi.”

Nhậm Ngạn Đông buột miệng thốt ra: “Không có, không thân với cô ấy.”

Ông chủ: “Cảm giác ánh mắt cậu nhìn cô ấy không bình thường, còn tưởng cậu đang theo đuổi cô ấy chứ.”

Nhậm Ngạn Đông: “...”

Ông chủ không hay chú ý tới tin tức Kinh tế Tài chính thế nên không biết Hạ Mộc chính là phóng viên đưa tin về Nhậm Ngạn Đông.

“Vậy chờ cậu gặp lại Tiểu Hạ nhớ bảo cô ấy có rảnh thì đến tiệm tranh chữ tìm tôi nhé.”

Nhậm Ngạn Đông có lệ ‘Ừm’ một tiếng, cúp điện thoại.

Anh nhìn ra ngoài cửa sổ, đến nỗi vì sao không muốn đưa số của Hạ Mộc cho ông bạn, chính anh cũng không thể tưởng tượng được.

Vô hình trung muốn chiếm làm của riêng?

A.

Ai biết.

Miên man suy nghĩ liền đến dưới lầu Trung Thần.

Đây là lần đầu tiên Nhậm Ngạn Đông tới công ty của Kỳ Tiệp Bắc, từ nhỏ hai người đã bất hòa, lớn lên vẫn là lần đầu hợp tác.

Bởi vì quen biết nhau từ nhỏ, hai người gặp mặt cũng không khách sáo.

Hai người đàn ông tích chữ như kim, lại ít khi nói cười, bầu không khí trong văn phòng quả thực ngột ngạt.

Thư kí Phàn tiến vào hỏi bọn họ muốn uống gì, Kỳ Tiệp Bắc phẩy tay, thư ký Phàn hiểu ý, lui ra ngoài, giữ cửa nhẹ nhàng đóng lại.

Kỳ Tiệp Bắc hỏi anh: “Uống gì?”

Nhậm Ngạn Đông: “Uống gì cũng được.”

Kỳ Tiệp Bắc pha trà xanh, lại bỏ thêm chút mật son tra.

Nhậm Ngạn Đông nếm một ngụm, “Mùi vị không tồi, bỏ thêm gì vậy?”

“Mật son tra, nhuận phổi.”

Nhậm Ngạn Đông gật đầu, có cảm giác Kỳ Tiệp Bắc cho anh uống cái này là có ngụ ý gì đó nhưng không hỏi thêm.

Kỳ Tiệp Bắc tất nhiên cũng không nói ra.

Nhậm Ngạn Đông đặt tách trà lên bàn trà, lúc này mới quét mắt nhìn cách bài trí trong văn phòng của Kỳ Tiệp Bắc, những vật dụng đắt tiền nhưng khiêm tốn không làm anh chú ý, thứ đầu tiên đập vào mắt anh chính là bức tranh chữ kia.

Anh hơi giật mình.

Thì ra ngày đó Hạ Mộc tới đóng khung là muốn tặng cho Kỳ Tiệp Bắc.

Nhưng, anh không hề cay mắt vì bức tranh chữ này.

Bởi vì anh cũng có, không kém của Kỳ Tiệp Bắc chút nào.

Sau đó hai người bắt đầu nói đến công việc, lúc trao đổi, bọn họ gần như không trộn lẫn tình cảm cá nhân vào.

Hai tiếng trời qua, họ mới chỉ giải quyết được một vấn đề.

Nhậm Ngạn Đông nhìn đồng hồ: “Hôm nay nói không xong rồi, hôm nào lại hẹn đi.”

Hạ Mộc đang ở bệnh viện, anh không nên chiếm lấy thời gian của Kỳ Tiệp Bắc.

Kỳ Tiệp Bắc gật đầu: “Được, anh chọn thời gian đi.”

Hai người chăm điều thuốc, thừa dịp đang hút thuốc, Nhậm Ngạn Đông nói vấn đề chia cổ phần.

Ban đầu lúc anh và Kỳ Tiệp Bắc bàn đến chuyện hợp tác, không ai nhường bộ ai, cuối cùng bế tắc không xong, đành phải mỗi người chiếm 40%, Đường Văn Tích 10%, còn lại 10% cho Thẩm Lăng.

Nhưng Thẩm Lăng không có sức lực hỏi đến hạng mục này, sau lại Nhậm Ngạn Đông chuyển về cổ phần công ty.

Nhậm Ngạn Đông khẽ phun khói, nói với Kỳ Tiệp Bắc: “Cổ phần bên Thẩm Lăng tôi nhường cho anh.”

Kỳ Tiệp Bắc đang gây tàn thuốc, động tác trên tay ngừng lại, nhìn về phía Nhậm Ngạn Đông, vài giây sau: “Muốn tôi hỗ trợ cái gì?” Nhậm Ngạn Đông là thương nhân, không có chuyện lương thiện cho không.

Đôi khi hợp tác với người thông minh thật có lợi, không cần tốn nhiều lời đối phương liền biết bạn đang nghĩ gì.

Nhậm Ngạn Đông cười cười, cũng không vòng vo: “Hy vọng sau này tôi cạnh tranh với công ty của Tiêu Tiêu, anh hãy đứng trên lập trường người xem.”

Kỳ Tiệp Bắc đã hiểu, không nói gì thêm, lấy tách trà trong tay chạm ly trên không với Nhậm Ngạn Đông. “Hợp tác vui vẻ.”

Nhậm Ngạn Đông cũng bung tách trà lên: “Hợp tác vui vẻ.”

Trên phương diện kinh doanh, anh và Kỳ Tiệp Bắc không ai là người tốt cả, không có nhiều nhân từ, chỉ thỏa hiệp vì lợi ích.

Nhậm Ngạn Đông nhìn lá trà xanh mướt trong tách, nhấp một ngụm, mùi vị lại không giống lần đầu uống, trong đắng có ngọt, thấm vào ruột gan.

Hôm sau, Hạ Mộc còn phải truyền nước, buổi chiều mới được xuất viện.

Ăn sáng xong, Kỳ Tiệp Bắc liền phải đi công ty.

“Em đưa anh xuống lầu.” Hạ Mộc bắt đầu thay quần áo.

“Ừ, nhân lúc mặt trời chưa lên cao chăm ra vườn hoa đi dạo, có lợi cho tiêu hóa.” Kỳ Tiệp Bắc lại nhắc nhở cô: “8 giờ rưỡi nhớ phải về, sau khi bác sĩ kiểm tra xong em còn phải truyền nước biển nữa.”

Hạ Mộc gật đầu, thay quần áo rồi Kỳ Tiệp Bắc nắm tay cô xuống lầu.

Bởi vì thân phận của Kỳ Tiệp Bắc, Hạ Mộc lại xinh đẹp cao gầy, dù bận rộn đến đâu khu y tá trên tầng này vẫn bàn tán xôn xao từ đêm đó đến hôm nay.

Đêm đó video Hạ Mộc uống rượu có xuất hiện trên mạng nhưng về sau bị Kỳ Tiệp Bắc tìm người gỡ bỏ hết, ngoại trừ những người trong giới bọn họ gửi cho bạn bè thì không bị truyền ra bên ngoài, số người biết cũng không nhiều.

Bình thường các y tá rất bận rộn, cũng không để ý, vẫn cho rằng Hạ Mộc nằm viện là do dạ dày không khỏe.

Lúc họ rảnh rỗi sẽ tùm tùm lại, hết bàn tán về Kỳ Tiệp Bắc lại bàn tán có phải người nhà Kỳ Tiệp Bắc cũng thích Hạ Mộc hay không, nếu không chủ nhiệm Uống sẽ không tự mình sắp xếp phòng bệnh, sau đó liền bắt đầu hâm mộ Hạ Mộc thể này thể kia.

Kỳ Tiệp Bắc và Hạ Mộc đi qua khu y tá, mấy cô y tá nháy mắt nhau, hạ giọng xuống.

“Sao tôi có cảm giác cô ấy để mặt mộc?”

“Mặt mộc? Sao có thể? Làn da vừa sáng lại căng mịn, không trang điểm sao trắng thế được?”

“Cô không thấy chân với cánh tay người ta cũng trắng à? Tôi từng châm kim cho cô ấy, đôi tay kia vừa trắng lại mềm, không biết hồi nhỏ cô ấy ăn gì mà lớn lên đẹp như vậy.”

Hạ Mộc và Kỳ Tiệp Bắc rẽ hướng đi vào thang máy, những tiếng trò chuyện đó truyền thẳng vào tai.

Vào thang máy, Kỳ Tiệp Bắc nắm chặt tay Hạ Mộc, đúng như những cô y tá kia nói, vừa trắng lại mềm.

Anh đặt trong lòng bàn tay khẽ vuốt ve, ngón tay thon dài xinh xắn, hợp với đánh đàn dương cầm nhất, nhưng ngay cả phím đàn cô còn chưa từng chạm vào.

Nếu cô trưởng thành trong một hoàn cảnh tốt hơn chút, cuộc sống của cô chắc chắn sẽ không như bây giờ. Nhưng nếu như vậy, anh sẽ không gặp được cô.

Đôi tay này đã gần như hoàn mỹ, chỉ thiếu một chiếc nhẫn, anh chuyển tầm mắt lên khuôn mặt cô, mấy tháng nữa cô sẽ tròn 23 tuổi, không tính là nhỏ, đã có thể cầu hôn cô, khi nào có thời gian anh phải đo ngón tay cô mới được.

“Nghĩ gì thế?” Hạ Mộc hỏi anh.

“Không có gì.”

“Kỳ Tiệp Bắc, trước kia anh nói sẽ không bao giờ nói dối em, anh là kẻ lừa đảo.”

Kỳ Tiệp Bắc: “Anh lừa em lúc nào?”

“Anh hút thuốc không chịu thừa nhận, bây giờ cũng đang gạt em.”

Kỷ Tiệp Bắc bắt đầu đi: “Nghĩ xem tạo bất ngờ cho em như thế nào.”

Hạ Mộc cười: “Bất ngờ gì thế?”

“Nói cho em còn gọi gì là bất ngờ nữa?” Anh nói: “Không phải cho em bất ngờ luôn, phải đợi thêm mấy tháng nữa.” Chờ đến sinh nhật cô, ngày 26.1.

Thôi, sớm hơn một ngày đi, bằng không cô lại ít đi một ngày lễ.

25.1 cũng khá đẹp.

Tập đoàn Trung Thần.

Sáng sớm Tiêu Tiêu tới tìm phó tổng của Trung Thần để bàn tiếp chuyện vay vốn, kết thúc công việc, biết hôm nay Kỷ Tiệp Bắc có ở văn phòng, cô liền trực tiếp đến đó.

Không nghĩ tới Kỷ Tiệp Bắc đang mở họp, cô đành ngồi chờ ở phòng khách.

Đã uống hai tách cà phê.

Tiêu Tiêu chán muốn chết nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn lâu đôi mắt mỏi, thu tầm mắt, dựa vào sofa nghỉ ngơi, trong lúc lơ đãng nhìn thấy bức tranh chữ treo trên tường.

Cô ngẩn ra, hẳn là mới được treo lên gần đây.

Lần trước tới tìm Kỷ Tiệp Bắc là hơn bốn tháng trước, lúc đó chưa thấy mấy bức tranh này.

Bức tranh lấy chủ đề bốn mùa, vẽ tranh trừu tượng, tổng cộng có bốn bức, một to ba nhỏ.

Được vẽ từ một bậc thầy.

Bức tranh lớn nhất có chủ đề ‘Hạ’.

Không biết vì sao, nhìn thấy bức họa này cô lại liên tưởng đến Hạ Mộc.

Cô đứng lúc dừng lại mấy cái suy nghĩ vớ vẩn này.

Tiếng gõ cửa vang lên, là thư ký Phan mời cô đến văn phòng của Kỷ Tiệp Bắc.

Kỷ Tiệp Bắc vừa mới tan họp.

“Muốn gặp mặt anh khó thật đấy.” Tiêu Tiêu cười, đi về phía ghế sofa ngồi xuống.

Kỷ Tiệp Bắc ngồi xuống đối diện cô: “Tiêu phó tổng đại giá quang lâm, không thể tiếp đón từ xa.”

Tiêu Tiêu cười: “Đừng nói móc tôi như vậy được không?”

Cô nói: “Buổi sáng tới tìm phó tổng của các anh bàn chuyện, lúc kết thúc tổng giám đốc tài vụ của tập đoàn chúng ta gọi điện thoại tôi nói tiền đã chuyển vào tài khoản, lúc ấy tôi xuống đến đại sảnh rồi, lại đặc biệt lên đây cảm ơn anh, không ngờ tiền được chuyển nhanh như vậy.”

Kỷ Tiệp Bắc: “Khách sáo rồi.”

Yên lặng vài giây, Tiêu Tiêu không tiếp tục vòng vo: “Có thể ứng cho tôi nhiều hơn số đó không?” Cô duỗi hai ngón tay.

Kỷ Tiệp Bắc dựa vào sofa, cười như không cười: “Cô thiếu hai trăm triệu này?”

Tiêu Tiêu nhìn anh: “Anh biết tôi nói không phải hai trăm triệu, gần đây tài chính căng thẳng, hơn nữa bên Nhậm Ngạn Đông thu mua cổ phiếu của công ty khoa học kỹ thuật khắp nơi, nếu Tiêu Hoa của chúng tôi muốn lấy được công ty khoa học kỹ thuật thì trong tay không đủ tiền, vậy nên chỉ có thể tìm anh vay.”

Kỷ Tiệp Bắc biết rõ cố hỏi: “Không phải hai trăm triệu, cô muốn bao nhiêu?”

“2 tỷ.”

“Cô thực sự coi công ty chúng tôi là ngân hàng?”

Tiêu Tiêu nói: “Hạng mục ở nước Anh của anh và Nhậm Ngạn Đông khoảng tầm 20 tỷ đi, tôi chỉ cần một phần mười, lại nói, tỷ suất hoàn vốn chắc chắn không kém cái hạng mục kia của Nhậm Ngạn Đông.”

Kỷ Tiệp Bắc thuận theo lời cô nói: “Chính cô cũng nói hạng mục kia cần 20 tỷ, tài chính bên tôi cũng căng thẳng.”

Tiêu Tiêu mỉm cười: “Biết anh cũng đồng cảm, nếu không tôi lại phải nhờ ông bà nội đi góp vốn khắp nơi vậy, tình trạng sức khỏe của mẹ tôi không tốt, tôi thường

xuyên phải bay sang nước Anh, gần đây không còn sức theo kịp.”

Kỷ Tiệp Bắc chuyển sang đề tài khác, hỏi: “Hiện giờ sức khỏe của dì thế nào?”

“Không tốt lắm” Tiêu Tiêu thở dài, “Bố tôi đang ở bên đó chăm sóc.”

Kỷ Tiệp Bắc gật đầu, nói khi nào rảnh sẽ sang nước Anh thăm dì.

Anh đứng dậy, hỏi cô muốn uống gì không.

“Nào dám làm phiền anh, ban nãy chờ anh thư ký Phần đã pha cafe cho tôi rồi, giờ không uống nổi nữa.” Tiêu Tiêu biết Kỷ Tiệp Bắc uyển chuyển từ chối đề nghị góp vốn của cô.

Anh lý trí đến mức gần như không có nhân tính, cho dù cô đưa ra bất cứ lý do gì cũng chưa bao giờ khiến anh thay đổi chủ ý.

Đôi khi cô khá tò mò, chuyện gì có thể làm anh không thể không bỏ qua lợi ích.

Tiêu Tiêu không tiếp tục đề tài này nữa, lại nói đến hạng mục khí đốt thiên nhiên ở nước Anh, giả bộ không để ý hỏi: “Hình như dạo gần đây anh và Nhậm Ngạn Đồng qua lại với nhau khá nhiều, đây là muốn hòa giải thế kỷ(*)?” (*Tương tự “hôn lễ thế kỷ”*)

Kỷ Tiệp Bắc tự mình rót trà, ngồi về chỗ: “Tôi chỉ hòa giải với lợi ích.”

Tiêu Tiêu nhất thời không nắm được ý nghĩa trong lời nói của anh, hỏi nhiều lại có vẻ bản thân đi quá giới hạn, liền nói sang chuyện khác: “Tháng sau đích thân anh sang Indonesia kiểm tra tiến độ của hạng mục kia?”

Kỷ Tiệp Bắc gật đầu: “Ừ.”

Hạng mục đó là một hạng mục quan trọng mà tập đoàn Tiêu Hoa của các cô đang hợp tác với Trung Thần, Tiêu Tiêu nói: “Tôi sắp xếp công việc sớm một chút, đến lúc đó sẽ đi cùng anh, dạo này bố tôi đang bận việc của mẹ tôi, bay qua lại hai nước không còn sức theo kịp.”

Kỷ Tiệp Bắc đáp: “Đến lúc đó xem tình hình thế nào, thời gian cụ thể chưa rõ.”

Di động của anh rung lên, là Hạ Mộc gửi tới: [*Kỷ tổng, còn bận không?*]

Kỷ Tiệp Bắc trả lời cô: [*Bà chủ Hạ có gì muốn phân phó?*]

Hạ Mộc cười, gọi điện thoại cho anh.

Kết quả không gọi được, Kỷ Tiệp Bắc gửi tin nhắn tới: [*Tiêu Tiêu đang ngồi bên cạnh bàn chuyện làm ăn, có chuyện gì chúng ta cùng thảo luận qua tin nhắn.*]

Hạ Mộc: [*Ý của Kỷ tổng là, có vài lời không tiện nói qua điện thoại, nhưng chúng ta có thể gửi tin nhắn ái muội một chút, phải không?*]

Khóe môi Kỷ Tiệp Bắc hiện lên ý cười: [*Bà chủ Hạ muốn ái muội như thế nào?*]

Hạ Mộc: [*Muốn Kỷ tổng ôm ôm.*]

• 30/04/2019 •

Bạn đang đọc truyện *Mãi Yêu Em Như Vậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38

Edit: Mina

Kỷ Tiệp Bắc nhìn tin nhắn mỉm cười, trả lời cô: [*Gửi một cái ôm cho em có vẻ không đủ thành ý của anh, không biết bà chủ Hạ có thể đến văn phòng anh ngồi chơi không?*]

Hạ Mộc: [*Đến văn phòng anh ngồi có ổn không? Không phải ai đó đang ở đấy à.*]

Kỷ Tiệp Bắc: [*Ổn hay không trong lòng em không rõ?*]

Hạ Mộc: [*Haha, đến ngay đây.*]

Thay quần áo, Hạ Mộc vẫn lấy cớ cũ, nói với y tá rằng muốn ra ngoài ăn cơm, y tá cũng không hỏi nhiều, nói buổi chiều nhớ quay về kiểm tra lần nữa rồi xử lý thủ tục xuất viện.

Hạ Mộc không để tài xế đi theo, tự mình lái xe đến Trung Thần.

Đoán chắc Kỷ Tiệp Bắc và Tiêu Tiêu vẫn đang bàn chuyện làm ăn, cô không vội vàng lên quấy rầy.

Cạnh Trung Thần có một ngân hàng, là một ngân hàng chi nhánh của Thẩm thị, cô tìm chỗ đỗ xe, trong túi xách có hai vạn hai ngày trước tổng giám đưa, vừa lúc đến kỳ hạn gửi tiền, cô đi vào quầy chuyển tiền.

Lấy số xếp hàng.

Buồn chán ngồi ở khu chờ, cô lấy biên lai gửi tiền ra, một vạn năm ngàn, gửi tiết kiệm trong vòng 3 năm.

Số tiền này là tiền học bổng và tiền lương làm thêm, lần đầu tiên trong tay cầm nhiều tiền như vậy cô hưng phấn đến nỗi mấy đêm không ngủ được.

Cảm giác mình trở thành người có tiền.

Sau lại dù kiếm được bao nhiêu tiền cũng không có loại sung sướng như lần đầu nữa.

Lúc ấy Hạ Hằng xảy ra sự việc kia cô còn định lấy ra số tiền này, nhưng sau khi hỏi vay Kỷ Tiệp Bắc thì không dùng đến nữa, cô vẫn để đẩy đến tận bây giờ.

Ngày ghi trên phiếu biên lai gửi tiền này chính là ngày đầu tiên cô gặp Kỷ Tiệp Bắc.

Tờ biên lai gửi tiền đầu tiên trong đời.

Lần đầu tiên gặp Kỷ Tiệp Bắc còn nhận được một công việc không tồi.

Mọi chuyện tốt đều xảy ra trong cùng một ngày.

Lát nữa rút tiền ra, phiếu biên lai gửi tiền này sẽ bị ngân hàng thu hồi.

Vài năm sau, có lẽ cô sẽ không còn nhớ ngày đầu tiên họ gặp nhau là ngày nào.

Đến bây giờ cô vẫn nhớ rõ hôm gặp mặt Kỷ Tiệp Bắc.

Ngày đó đi cùng giáo sư Âu Dương đến văn phòng của anh là để giới thiệu công việc cho cô.

Lúc ấy Kỷ Tiệp Bắc vừa mới kết thúc một hoạt động thương vụ, mặc áo khoác gió bên ngoài áo somi đeo cravat, cô cảm thấy đây là người đàn ông gọi cảm nhất trong số những người cô gặp trong suốt 19 năm qua.

Lại còn là một người đàn ông giàu có.

Anh rất ít khi nói cười, cả quá trình nói chuyện với giáo sư Âu Dương tầm mắt anh chưa từng dừng lại trên người cô.

Sau lại anh trực tiếp bảo thư ký Phan dẫn cô đến công ty ủy thác cổ phần của Trung Thần, để cô vào vị trí thực tập nhưng tiền lương lại tăng gấp đôi.

Về sau, Kỷ Tiệp Bắc thường xuyên hẹn cô đi ăn cơm với lý do bảo cô làm phiên dịch riêng cho anh.

Từ tiệm cơm nhỏ, đến nhà hàng tầm trung, cuối cùng cô được đến những nhà hàng sang trọng ở Bắc Kinh, cô không biết lễ nghi trên bàn ăn, anh cũng chưa bao giờ nói nhưng cho dù là ăn món gì anh cũng ăn trước cô.

Dựa theo cách ăn của anh, cô chưa từng thất lễ.

Lần đầu tiên cô ra nước ngoài cũng là đi cùng anh.

Khi đó lúc cô được biết Tiếng Anh của anh khá tệ, cô rất ngạc nhiên, “Không phải anh ở nước ngoài rất nhiều năm rồi sao?” Sao có thể không biết tiếng Anh được chứ.

Anh đưa ra lý do: “Anh nói chính là nói Tiếng Anh theo kiểu Trung Quốc, người ta nghe không hiểu, lúc họ nói những từ chuyên nghiệp anh không thể hiểu hết, làm ăn, chỉ thiếu một từ thôi cũng sẽ gây ra tổn thất lớn, không thể coi là trò đùa.”

Anh còn nói thêm vài câu Tiếng Anh sứt sẹo.

Vì thế cô liên tin là thật.

Không thể không nói, vài lần cùng anh ra nước ngoài cô đã được mở mang tầm hiểu biết rất nhiều, dù là kiến thức xã hội hay kiến thức chuyên nghiệp đều tăng vọt.

Sự tự tin của cô cũng được anh bồi dưỡng dần theo thời gian.

Khoảng thời gian đó, những buổi tối cô không cần đi làm thêm, Kỷ Tiệp Bắc sẽ bảo cô tăng ca cùng anh, bảo cô giúp anh phiên dịch bản hợp đồng, lần đầu tiên bọn họ hôn môi là ở văn phòng của anh.

Khi ấy bọn họ vừa mới bắt đầu mối quan hệ được hai tuần, trước đó mỗi lần gặp mặt anh chỉ ôm, hôn chỉ dừng lại ở hôn trán.

Tối đó, anh ôm cô, không biết sao động tình, nhìn cô: “Thời tiết mùa thu khá hanh khô, cần phải uống nhiều nước, em xem môi em hơi khô rồi này.”

Cô không nghĩ nhiều, gật đầu.

Sau đó anh cúi đầu, ngậm lấy môi cô.

Uớt át mềm mại.

Anh ôm cô, như thể dùng hết toàn bộ sức lực...

Mãi đến khi đã ở bên nhau lâu, cô mới biết anh là kẻ lừa đảo, tiếng Anh của anh rất tốt, khẩu ngữ còn tốt hơn cô rất nhiều.

Từ đó về sau, chỉ cần cô có ngày nghỉ, anh sẽ mang cô ra nước ngoài, đến thăm các quốc gia ở châu Âu châu Mỹ.

Những thành phố lãng mạn đều có dấu chân của hai người.

Bọn họ thích vừa đi công tác vừa đi du lịch, không làm chậm trễ bên nào.

Sau khi yêu nhau, cô dành chút thời gian cho anh, thời gian còn lại kiên trì đi làm thêm, thậm chí có buổi tối đi làm anh cũng không phản đối, khi anh rảnh sẽ làm tài xế đưa đón cô.

Anh cho cô sự tôn trọng, ngay cả bố mẹ cũng chưa một lần cho cô.

Dưới sự che chở tình tế của anh, cô lột xác từ con vịt xấu xí biến thành con thiên nga trắng xinh đẹp lộng lẫy.

Ở bên nhau mấy năm nay, cô hưởng thụ sự trưởng thành, thành thực, tầm nhìn rộng mở, cùng với vô số tài nguyên Tài chính anh mang đến cho cô.

Cũng không biết bắt đầu từ khi nào, cô không còn giống lúc vừa mới ở bên anh, nhất là lần này nằm viện, cô trở nên... Có chút dung túng anh, còn biết thỏa hiệp với anh.

Ví như hiện tại, anh bảo cô tới, cô liền tung tăng lái xe đến văn phòng của anh thật.

Đặt ở trước kia, không thể có khả năng này.

Cũng không biết là chuyện tốt hay xấu.

Bỗng nhiên di động trong túi xách rung lên, Hạ Mộc thu suy nghĩ về.

Là em gái Hạ Nam gọi đến, cô đứng dậy đi ra ngoài tìm bóng râm nghe máy.

“Alo, chị, chị ăn cơm chưa?”

“Sắp ăn rồi, đang ở ngân hàng.” Hạ Mộc hỏi cô ấy: “Em thì sao? Gần đây trong tiệm có bận lắm không?”

“Không bận, từ sáng chưa có người khách nào.” Tiếng quạt điện ô ô, Hạ Nam nghe không rõ, cô ấy tắt quạt đi, “Chị đến ngân hàng làm gì?”

“Gửi tám vạn qua cho em.”

“Chị mới đi làm được mấy ngày, sao người ta cho chị nhiều tiền như vậy chứ? Chị, chị nói thật với em đi, tiền từ đâu ra?” Giọng Hạ Nam dồn dập hỏi.

Hạ Mộc mỉm cười: “Dù sao cũng không phải ăn trộm.” Không trừ cô ấy nữa: “Là tiền thưởng, chị viết một bài báo, công ty đối phương rất hài lòng về nó nên đã gửi chị ba vạn tiền thưởng.”

“Chị, đây là tiền boa đúng không? Không được, chị không thể lấy số tiền này.”

“... Không phải tiền boa, công ty biết mà, em đừng lo, đây đều là tiền chính đáng.”

“Thật sự?”

“Chị đã bao giờ lừa em?”

Hạ Nam không lên tiếng, coi như đã tin.

Hạ Mộc lại hỏi em rể và Tiểu Nha thế nào rồi, Hạ Nam nói vẫn vậy, cũng cố vũ bản thân: “Chờ ngày nào đó mát mẻ chắc sẽ tỉnh lại thôi.”

Cũng không quên báo cáo tình hình: “Đúng rồi, em gọi điện thoại là muốn nói cho chị, bạn cùng phòng của chị, tên Trư Trư ấy, hai ngày nữa họ hàng nhà chị ấy sẽ từ Bắc Kinh đến đây, còn nói lần này dẫn theo vài vị chuyên gia tới. Bác sĩ chính của bọn em bên này nói tình hình của em rể chị đã có chuyển biến tốt hơn, cục máu trong đầu đã nhỏ lại, bản thân đang tiếp nhận chất dinh dưỡng.”

Chờ những chỗ khác trên cơ thể không bị lấy lan nữa là có thể chuyển ra ICU.

Tâm trạng của Hạ Mộc nhẹ nhõm hơn nhiều, đây là tin vui nhất trong khoảng thời gian này của cô.

Cái gọi là họ hàng của nhà Trư Trư, kỳ thật là chuyên gia khoa thần kinh được Kỳ Tiệp Bắc sắp xếp, cô không nói cho em gái Kỳ Tiệp Bắc là ai vì thế đã nói dối là họ hàng của bạn cùng phòng, không tốn tiền nên em gái cô mới yên tâm.

Lúc ấy bác sĩ kia nói tình hình của em rồi cô đã không thể trị được, cuối cùng mất cả người lẫn của.

Nhưng cô không từ bỏ ý định, chỉ cần không chết chính là còn sống.

Em gái cô cũng có một phần hi vọng.

Không nói về đề tài nặng nề này nữa, Hạ Mộc chuyển sang chuyện khác, uyển chuyển hỏi: “Đúng rồi, dạo này có liên lạc với Hạ Hàng không?”

Hạ Nam hơi rối rắm, lại không muốn giấu giếm: “Không dám nói với chị là sợ chị giận.”

Trong lòng Hạ Mộc lộp bộp một chút: “Sao thế?”

Hạ Nam vội vàng giải thích: “À, không phải là chuyện xấu, chỉ là cuối tuần trước Hạ Hàng em ấy tới chỗ em.”

Hạ Mộc nhú mày: “Đến chỗ em làm gì?”

Hạ Nam cảm bút vẽ vời lèn tòn hóa đơn: “Cũng không có việc gì, đến bệnh viện thăm bố của Tiểu Nha rồi mua đồ ăn ngon cho Tiểu Nha, lúc về còn dúi cho em một ngàn đồng.”

Dừng lại, cô ấy nói: “Muốn nói cho chị lại sợ chị không vui.”

Hạ Mộc biết ý tứ trong lời nói của em gái, lúc trước bởi vì Hạ Hàng đâm người ta bị thương, cô mới hoàn toàn thất vọng về Hạ Hàng, về sau em gái rất ít khi đề cập đến Hạ Hàng trước mặt cô.

Trong điện thoại, giọng Hạ Nam lại truyền đến: “Vốn em ấy định thứ ba mới đi, nói đã gần ba tháng chưa được nghỉ ngơi, thợ cả cho em ấy nghỉ năm ngày, nhưng không biết bên kia lại có việc gì gấp, tối muộn hôm thứ 2 em ấy vội vã rồi đi, tâm đó không còn chuyển nào lên thành phố đành phải bắt taxi, hỏi em ấy em ấy nói tiệm cơm đông khách, phải nhanh chóng quay về.”

Hạ Mộc nôn nao, đã nhiều năm không có loại cảm giác này.

Hạ Nam thở dài: “Cảm giác Hạ Hàng như thay đổi thành người khác vậy, thực ra... bố Tiểu Nha gặp tai nạn, em không trách Hạ Hàng, lúc ấy cũng là do bố Tiểu Nha nhất quyết muốn lên thành phố thăm em ấy.” Ai biết trên đường trở về xảy ra tai nạn xe cộ.

Hạ Mộc không nói chuyện, không biết phải nói gì.

Hạ Nam nói tiếp: “Đúng rồi, hôm qua em gặp một người trong thôn mình, nói Hạ Hàng có về nhà một chuyến, cãi nhau với bố mẹ, mẹ bảo em ấy kết hôn, em ấy không chịu, không biết thế nào lại thành cái cọ, sau lại suýt chút nữa đánh nhau với bố, xóc cả bàn mặt chược nhà chúng ta lên, chề bố quanh năm suốt tháng chỉ biết đánh mặt chược.”

Hạ Mộc không muốn nhắc tới bố mẹ, tránh đề tài này: “Em chăm sóc Tiểu Nha và bản thân cho tốt, sau khi em nhận được tiền nhớ đi mua điều hòa đấy, mùa hè trời nắng to, Tiểu Nha không chịu được đâu.”

“Em biết rồi.”

“Đừng chi biết.”

“Được rồi được rồi, không nói nữa, có khách tới tiệm.”

Hạ Nam cúp máy.

Hạ Mộc đứng dưới bóng cây, hơn 11 giờ mặt trời nung chín mặt đất, nền xi măng liên tục bốc lên hơi nóng.

Cô bình ổn tâm trạng, nâng chân chạy vào ngân hàng.

Số của cô đã qua, phía sau còn có hai người nữa, do dự hai giây định đi lấy số tiếp, di động rung lên, là Kỳ Tiệp Bắc gửi tới: [Em bỏ tới à?]

Hạ Mộc: “...”

Trả lời anh: [Lên ngay đây.]

Không lấy tiền nữa, qua tòa cao ốc Trung Thần.

Sau khi Hạ Mộc lên tầng, thư ký Phần nói Tiểu Tiêu còn ở bên trong, hỏi cô vào thẳng văn phòng hay qua phòng khách chờ một lát.

Cô chỉ chỉ văn phòng, “Tự em đi vào đó.”

Thư ký Phàn nhanh chóng hiểu ý, cười gật đầu, không lên tiếng.

Đi ngang qua phòng khách, cửa mở ra, Hạ Mộc lơ đãng liếc mắt nhìn vào trong, không nghĩ tới nhìn thấy bức tranh treo trên tường, cô dừng lại.

Nhìn nhìn một lúc, mãi đến khi bàn làm việc của thư ký Phàn vang lên tiếng chuông cô mới thu lại tầm mắt, nhắc chân đi về hướng văn phòng của Kỳ Tiệp Bắc.

Trong văn phòng.

Tiêu Tiêu nhìn đồng hồ, gần đến giờ tan tầm buổi trưa, cô mời Kỳ Tiệp Bắc: “Buổi trưa mời anh ăn cơm, cảm ơn anh vì đã giúp đỡ Tiêu Hoa chúng tôi giải quyết khó khăn khẩn cấp.”

Buổi sáng số tiền kia tạm thời giải quyết được chỗ hỏng bộ phận tài chính trong việc thu mua công ty của các cô, nhưng tập đoàn Tiêu Hoa của các cô nửa năm nay có ba dự án thu mua lớn bên nước ngoài, tài chính đang trong tình trạng căng thẳng.

Nhưng Kỳ Tiệp Bắc có thể nhanh chuyển khoản tiền cho vay như vậy cũng là có điều kiện, lần này góp vốn điều kiện rất hà khắc.

Trước giờ anh luôn đặt lợi ích lên hàng đầu.

Ngoài mặt khách sáo vẫn nên có, rốt cuộc về sau không thể thiếu việc cần anh chống đỡ tài chính giúp, mà mấy anh em họ của cô cũng đang âm thầm xa lánh cô, cô phải tìm hậu thuẫn cho bản thân.

Cô lại mời lần nữa: “Bữa cơm này nhất định phải mời.”

Kỳ Tiệp Bắc uống mấy ngụm nước, đặt ly nước xuống bàn: “Không cần khách sáo.”

“Cũng không phải mời anh đi ăn nhà hàng lớn, chỉ xuống nhà ăn của Trung Thần các anh thôi, tùy anh chọn món.” Tiêu Tiêu cười nói.

“Không có thời gian, một lát nữa Hạ Mộc sẽ đến đây.”

“Hạ Mộc?”

“Ừ, chắc sắp tới rồi.”

Vừa dứt lời, tiếng gõ cửa vang lên.

Kỳ Tiệp Bắc mở miệng nói: “Mời vào.”

Hạ Mộc đẩy cửa đi vào.

“Tiêu tổng cũng ở đây à.” Hạ Mộc tỏ vẻ ngạc nhiên.

Tiêu Tiêu mỉm cười: “Ừ, qua đây gặp Kỳ tổng bàn chuyện góp vốn.”

“Thế thì em qua phòng khách chờ anh vậy, không làm phiền hai người bàn chuyện làm ăn.” Hạ Mộc nói với Kỳ Tiệp Bắc.

“Không cần.” Kỳ Tiệp Bắc hất cằm về phía bàn làm việc của anh: “Em qua đó chơi một lát đi, anh sắp xong việc rồi.”

Hạ Mộc đi thẳng đến bàn làm việc của anh, “Em muốn dùng tài khoản của anh chơi.”

“Tùy em.” Kỳ Tiệp Bắc rót thêm nước ấm vào ly nước của anh, đưa cho Hạ Mộc, lại dặn dò cô: “Nhớ giảm âm lượng xuống, không tốt cho màng nhĩ đâu.”

“Biết rồi.” Hạ Mộc đeo tai nghe, đăng nhập vào tài khoản trò chơi của anh.

Kỳ Tiệp Bắc ngồi về chỗ, Tiêu Tiêu cười như không cười: “Anh cũng chơi trò chơi?”

“Thi thoảng.” Kỳ Tiệp Bắc nói: “Hạ Mộc thích chơi nên chơi cùng cô ấy mấy ván.”

“Không nhìn ra anh còn biết chiều bạn gái, đúng là bạn trai tốt điển hình.”

“Chưa đạt đến tốt, đủ tiêu chuẩn đi.”

Đề tài vô vị lại phiền lòng, Tiêu Tiêu dừng ngay, nói sang chuyện tháng sau phải tham dự hội nghị thượng đỉnh Tài chính, hỏi anh đến lúc đó có đi không.

“Đi.”

“Anh đi thì tôi có thể yên tâm rồi.”

“Đại tiểu thư của Tiêu gia ai dám gây khó dễ cho cô chứ.”

“Anh đừng nói móc tôi được không!”

Kỳ Tiệp Bắc không muốn đấu võ mồm với cô, hỏi cô: “Tại sao tôi đi cô mới yên tâm đi?”

Tiêu Tiêu cười nói: “Giúp tôi chán rượu đó, kết thúc cuộc hội nghị buổi tối phải tham gia tiệc rượu, tôi nói tôi đang uống thuốc Đông y chắc chắn không có người tin, anh cũng biết đấy, đầu năm nay chỉ cần anh không xuất huyết dạ dày trên bàn tiệc thì mọi lý do đều chỉ là lấy cớ, không ai chấp nhận biện minh.”

Kỷ Tiệp Bắc liếc mắt về phía Hạ Mộc ý bảo: “Đạo này lãnh đạo nhà tôi ra lệnh cho tôi, mỗi ngày không thể hút quá hai điếu thuốc, uống rượu chỉ có thể uống một chén, tôi đó tôi còn tính toán tìm mấy vị trưởng bối trong giới Tài chính trò chuyện, một chén rượu cũng không đủ để tôi mời, làm gì có khả năng chán rượu thay cô được?”

Tiêu Tiêu nghe ra, anh đang uyển chuyển từ chối.

Tiêu Tiêu nhìn về phía Hạ Mộc, Hạ Mộc đang tập trung tinh thần chơi trò chơi, hình như đang đánh tới thời khắc quyết định, cô chau mày, dáng vẻ hoàn toàn không quan tâm bọn họ đang nói gì.

Tiêu Tiêu nhếch khóe miệng cười: “Hạ Mộc còn đặt ra quy định này cho anh?”

Kỷ Tiệp Bắc nói: “Không còn cách nào khác, không nghe cô ấy cô ấy sẽ không thêm đề ý đến tôi, keo 502 cũng không dính nổi cô ấy.”

• 01/05/2019 •

Bạn đang đọc truyện *Mãi Yêu Em Như Vây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39

Edit: Mina

Kỷ Tiệp Bắc đã nói trắng ra như vậy, Tiêu Tiêu cũng không thể cố ép anh.

Về mặt cô tiếc nuối: “Xem ra không thể trông cậy vào anh chán rượu giúp tôi rồi, nhưng đến lúc đó anh nhớ phải giới thiệu vài vị trưởng bối trong giới để tôi làm quen nhé.”

Kỷ Tiệp Bắc hỏi lại: “Không phải cô đều biết sao?”

Tiêu Tiêu: “Tôi biết bọn họ, nhưng biết là biết, cũng không có giao tình gì, có thì tôi cũng chưa từng nói chuyện cùng bọn họ, nói không chừng bọn họ còn không biết tôi là ai, nói chuyện càng khó hơn.”

Kỷ Tiệp Bắc ngừng lại: “Tiêu Hoa các cô lại muốn đầu quân vào ngành sản xuất?”

Tiêu Tiêu lắc đầu: “Hiện giờ mở một cửa hàng không xong làm gì còn sức nghĩ đến chứ.”

Cô nói tiếp: “Việc thu mua công ty khoa học kỹ thuật đang bị đình trệ, nội bộ đấu đá, lại còn phải chịu áp lực từ phía Nhậm Ngạn Đông nữa, bây giờ tôi cũng không nắm chắc tập đoàn Tiêu Hoa có thể thuận lợi gia nhập hội đồng quản trị của bọn họ, có vài vị trưởng bối trong giới tài chính đang nắm giữ cổ phần của công ty khoa học kỹ thuật, nếu tôi quen biết về sau cố gắng đi thăm hỏi, chắc có ngày sẽ cần dùng đến tầng quan hệ này, vậy nên nhờ vả anh.”

Kỷ Tiệp Bắc gật đầu: “Được, tới lúc đó cô tìm thư ký Phần, hôm đó cô ấy cũng đi cùng tôi.”

Nói, anh nhìn về phía Hạ Mộc, cô đã uống hết nửa cốc nước, anh đứng dậy đi rót thêm nước cho cô.

Tiêu Tiêu tưởng anh đi lấy văn kiện gì đó, không nghĩ tới anh đi rót thêm nước cho Hạ Mộc, đặt ly nước trong tầm với của cô.

Nháy mắt đó, Tiêu Tiêu thực sự tò mò, sẽ có ngày Kỷ Tiệp Bắc vì Hạ Mộc từ bỏ mọi lợi ích không?

Chắc chắn sẽ không có ngày đó.

Kỷ Tiệp Bắc rót nước xong cũng không qua đó ngồi nữa, vòng đến sau lưng Hạ Mộc xem cô chơi game.

Anh nhìn nhìn vài cái, chột cười.

Cô thoát nhìn cực kỳ nghiêm túc nhưng thực ra đang đầu đá lung tung.

Lấy tài khoản của anh để xả giận đây mà.

Tiêu Tiêu nhìn đồng hồ, sắp đến 12 giờ, cô thức thoir đứng dậy: “Không làm lỡ mất thời gian anh với lãnh đạo nhà anh đi ăn cơm, tôi về công ty đây.”

Kỷ Tiệp Bắc khách sáo mời: “Nếu không đi ăn cùng nhau?”

“Không được, nếu tôi với bạn trai đi hẹn hò mà bên cạnh có thêm một cái bóng đèn, tôi chắc chắn muốn đá bay chiếc bóng đèn đó đi.” Tiêu Tiêu cười, cầm lấy

túi xách chuẩn bị rời đi.

Cô lại nhìn về phía Hạ Mộc: “Hạ Mộc, tôi đi trước đây.”

Hạ Mộc không phản ứng.

“Hạ Mộc!” Kỳ Tiệp Bắc gọi lại lần nữa, nhắc nhở cô.

Ánh mắt Hạ Mộc mờ mịt, tháo tai nghe ra: “Sao vậy?”

Kỳ Tiệp Bắc: “Tiêu Tiêu chào tạm biệt em.”

“A, hai người bàn bạc xong rồi?” Hạ Mộc đứng dậy, giả bộ khách sáo nói: “Nếu Tiêu tổng không chê, cùng chúng tôi đi ăn bữa cơm giản dị.”

“Không được, bên công ty còn có việc.” Tiêu Tiêu vừa nói vừa đi về phía cửa: “Khi nào rảnh hẹn cô cùng đi dạo phố, ánh mắt của cô tốt, đến lúc đó tư vấn chọn trang phục giúp tôi nhé.”

Hạ Mộc tỏ vẻ thụ sủng nhược kinh: “Ai da, tìm tôi đập thình thịch thình thịch này, được cô khen ngại quá, tôi làm gì có ánh mắt tốt chứ, chọn bữa chọn lựa, vẫn là cô gu thẩm mỹ đặc biệt, tôi không thể theo kịp.”

Làm trò trước mặt Kỳ Tiệp Bắc, Tiêu Tiêu không keo kiệt khen ngợi: “Đừng nói vậy, tôi thấy cô mặc những bộ đồ rất đẹp, phụ kiện đi kèm cũng hợp, không khoa trương lại toát lên khí chất của phụ nữ.”

Hạ Mộc phối hợp theo cô ấy: “Vậy khi nào rảnh liên lạc nhé, gần đây tôi cũng không quá bận.”

Hai người cứ như vậy lên lịch hẹn, trao đổi số điện thoại, trong lúc đó còn thêm cả WeChat.

Kỳ Tiệp Bắc xem mà sững sốt, phụ nữ có thể giả bộ diễn kịch giỏi đến vậy?

Tiêu Tiêu chấp nhận lời mời kết bạn Wechat của Hạ Mộc, nhìn tên tài khoản, vài giây sau nói: “Nick name WeChat của cô rất kỳ lạ, nghe giống...” Giống sùng vật.

Nói một nửa, cô ấy cười nhìn Hạ Mộc.

Hạ Mộc: “Tôi với anh ấy là nick name cặp đôi, anh ấy là tiên bối, tôi là vượng vượng, anh ấy là cẩu lương của tôi.”

Tiêu Tiêu: “.....”

Tên tài khoản của Kỳ Tiệp Bắc là xianbei, cô vẫn luôn nghĩ đó là tên viết tắt.

Lại nói đến chuyện dạo phố, hỏi Hạ Mộc: “Thứ bảy tuần này thì sao? Cô rảnh không?”

Hạ Mộc: “Có, đến lúc đó cô gọi cho tôi nhé.”

Hai người qua loa quyết định ngày hẹn.

Tiêu Tiêu vốn muốn làm giảm nhuệ khí của cô, không phải thực sự muốn đi dạo phố, nào biết cô nghênh diện chiến đấu.

Dạo thì dạo đi, Tiêu Tiêu cô vẫn có thể rút ra nửa ngày rảnh.

Cuối cùng Hạ Mộc dặn dò Tiêu Tiêu: “Lái xe cẩn thận.”

Tiêu Tiêu rời đi, màn biểu diễn giữa hai người phụ nữ kết thúc.

Đóng cửa lại, Kỳ Tiệp Bắc nhìn cô: “Bọn con gái tụi em diễn giỏi nhỉ? Không biết còn tưởng hai người là chị em thân thiết.”

Hạ Mộc ôm cổ anh đu trên người anh, cười nói: “Vốn dĩ tình thâm như biển mà, nhất là có anh làm cầu nối nữa.”

Kỳ Tiệp Bắc liếc cô một cái, hỏi cô: “Muốn đi dạo phố cùng Tiêu Tiêu thật à?”

Hạ Mộc gật đầu, ánh mắt nghiêm túc: “Anh tưởng bọn em hẹn chơi á, không phải bây giờ đang phổ biến *hoa tỷ muội plastic* (1) sao? Em cũng muốn chạy theo trào lưu.”

(1) 塑料花姐妹情: Là một cụm từ phổ biến trên mạng xã hội, dùng để hình dung tình cảm khuê mật giống như hoa giả không bao giờ héo tàn, kỳ thực nội bộ lục đục, thoạt nhìn thân mật nhưng sau lưng âm thầm trở mặt nói xấu nhau. (Nguồn: Baidu)

“Bọn em thì có gì hay để nói?”

“Nhiều chứ, ví như nói về anh, có lẽ nói ba ngày ba đêm cũng không hết chuyện.”

Kỳ Tiệp Bắc lạnh mặt, Hạ Mộc cười: “Nói đùa thôi, còn lâu em mới chia sẻ chuyện riêng tư của anh cho cô ấy.” Cô hôn anh: “Anh là của em.”

Kỷ Tiệp Bắc không chịu nổi nhất việc cô làm nũng, con tức giận nháy mắt tiêu tan.

Thân mật trong chốc lát, Hạ Mộc lại nói đến Tiêu Tiêu: “Bỏ qua việc em không ưa cô ấy nhưng cô ấy có rất nhiều thứ đáng để em học tập, một người phụ nữ đối đầu với các anh em họ của cô ấy, một mình chống đỡ, vốn dĩ đã rất đáng khâm phục rồi.”

Cô xoa xoa cằm anh, dùng sức véo một cái: “Có phải hay không? Hừm?”

Kỷ Tiệp Bắc vỗ tay cô, “Làm gì đấy, nói chuyện đàng hoàng!”

Hạ Mộc thành thật chút, lại nói đến Tiêu Tiêu: “Thực ra cô ấy nhìn em cũng thấy khó chịu, cô ấy để bản thân chịu uất ức mà đi dạo phố cùng em, sao em nở nhả tâm từ chối được chứ?”

Kỷ Tiệp Bắc ghét bỏ ra mặt: “Đừng nói như thể bản thân là người tốt nữa.”

“Ha ha.” Cô cười, bóp cằm anh: “Nếu em xấu xa như vậy, sao anh còn muốn em?”

“Không phải anh đang làm việc tốt sao, đỡ cho em đi gây họa cho người đàn ông khác.”

“Em đây thay những người đó cầu xin anh, nhanh buông em ra.”

“... Ngứa da phải không?”

“Ai nha, anh phiền muốn chết, đừng cào em!”

Hạ Mộc dùng sức hất tay anh đặt bên hông cô ra.

Đùa nghịch xong, cô nghiêm túc: “Tiêu Tiêu một nữ cường nhân như vậy, nếu không phải có anh, nói không chừng em còn không thể gặp được, có đôi khi một câu của cô ấy, em cũng phân tích ra được quan điểm suy nghĩ của cô ấy, nếu sau này em có đưa tin liên quan đến tập đoàn Tiêu Hoa thì chắc chắn cần dùng tới.”

“Ừ, em đi theo cô ấy có thể học được cách khôn khéo ứng xử ngoài xã hội.” Kỷ Tiệp Bắc ôm hờ cô đi về phía bàn làm việc.

Hạ Mộc ôm cổ anh, xoay người, nhìn anh vài giây: “Anh đang khen hay thương xót cô ấy vậy?”

Kỷ Tiệp Bắc đối mặt với cô: “Không phải khen cũng chẳng thể nói là thương xót, hiện giờ Tiêu Tiêu đứng được ở vị trí này, em thực sự cho rằng thiện lương chân thành có thể sống sót nổi?”

Tới bên cạnh bàn, Kỷ Tiệp Bắc nâng eo cô để cô ngồi lên bàn làm việc, Hạ Mộc thuận thế nâng hai chân vòng qua eo anh.

Kỷ Tiệp Bắc cúi đầu hôn hôn, hỏi cô: “Chơi thắng không?”

“Không, đã nhiều ngày không chơi nên hơi gượng tay, làm liên lụy đến đồng đội.”

Anh không vạch trần cô: “Vậy mà em còn dùng tài khoản của anh.”

“Nếu thắng thì có phải em ngốc không, lấy tài khoản của anh làm gì.”

“.....”

Hạ Mộc túm lấy cổ áo anh kéo về phía mình, ngậm lấy môi anh.

Kỷ Tiệp Bắc chống hai tay bên bàn làm việc, để cô hôn môi tùy thích.

Hạ Mộc rất biết chọc ghẹo người khác, ở bên nhau gần ba năm, mỗi lần chỉ cần cô chủ động, Kỷ Tiệp Bắc đều phải giơ tay xin hàng.

Anh chống lên trán cô, thanh âm khàn khàn trầm thấp: “Đi vào phòng nghỉ của anh?”

Hạ Mộc lắc đầu: “Không muốn, hôm qua bị anh làm vẫn còn đau đấy.”

Kỷ Tiệp Bắc cọ cọ trán cô: “Xin lỗi.”

“Em tha thứ cho anh đó.”

Kỷ Tiệp Bắc cười, nhìn đồng hồ: “Về nhà ăn cơm thôi, anh bảo đi làm mấy món nhậu, ăn cơm xong chúng ta đến bệnh viện thu dọn một chút rồi xuất viện.”

“Buổi chiều anh không bận à?”

“Xuất viện cũng không mất nhiều thời gian, đến lúc đó em lại cùng anh về công ty.”

Hạ Mộc suy nghĩ, vừa lúc cần nộp biên lai giri tiền, còn phải chuyển tiền cho Hạ Nam, “Cũng được.”

Bên ngoài gian thư ký chỉ có mình thư ký Phan, những người khác đã đi ăn cơm, Kỷ Tiệp Bắc nói với cô ấy hai câu, bảo cô ấy lùi hội nghị đến ba giờ chiều.

Trong thang máy.

Hạ Mộc ôm eo Kỳ Tiệp Bắc, dựa vào ngực anh, thỉnh thoảng hôn một cái.

Kỳ Tiệp Bắc bỗng nhiên nhớ ra: “Hôm qua tin tức của em không có hình ảnh minh họa? Không phải đã cắt công đến văn phòng của Nhậm Ngạn Đông chụp ảnh sao?”

Hạ Mộc: “Không muốn dùng hình ảnh của Thẩm Lăng và Nhậm Ngạn Đông, bằng không về sau đến làm bạn cũng không thể chứ đừng nói lấy được phỏng vấn.”

Kỳ Tiệp Bắc nhìn nàng, buồn bã nói: “Muốn làm bạn với Nhậm Ngạn Đông?”

Hạ Mộc ngược mắt: “Nếu không còn muốn làm người yêu hay gì? Anh cho phép?”

Kỳ Tiệp Bắc túm vành tai cô: “Em dám.”

Lúc này, bên kia thành phố.

Nhậm Ngạn Đông ăn xong trở lại văn phòng, nhìn điều thuốc trong tay, tàn thuốc đã quá nửa, anh không rung tay cuối cùng nó vẫn tự mình rơi xuống, rơi ra ngoài gạt tàn.

Hai ngày này, cứ mỗi lúc rảnh rỗi anh lại nghĩ đến mẫu tin kia.

Anh xoa xoa huyết Thái Dương, một cái tin tức không quan trọng mà làm rối loạn tâm tư anh như vậy.

Đang ngắn ngủi, di động rung, Nhậm Ngạn Đông hoàn hồn, vươn tay lấy di động trên bàn trà.

Là Nhậm Sơ, ngày đó gặp Hạ Mộc ở bệnh viện xong cậu liền vội vã bay sang nước Anh đi công tác.

Nhậm Ngạn Đông nhàn nhạt nói: “Nửa đêm nửa hôm cháu còn chưa ngủ?”

Nhậm Sơ không khỏi kích động, “Chú Ba, cháu đang định đi ngủ, theo thói quen vào xem tin tức trong nước, kết quả nhìn thấy một bài liên quan đến tập đoàn Viễn Đông thế nên mãi không ngủ được.”

Nhậm Ngạn Đông không có tâm tư đùa cợt: “Khá đấy! Nhanh cúp điện thoại đi ngủ đi.”

Nhậm Sơ chưa nói hết, sao cúp điện thoại được, “Chú Ba, đợi đã.”

“Còn có chuyện gì?”

“Chính là phóng viên viết bài tin tức đó, chú gặp qua chưa?”

“Ừ.” Đầu chỉ gặp qua.

“Chú Ba, Hạ Mộc rất rất lợi hại đúng không?” Trong giọng nói của Nhậm Sơ lộ vẻ tự hào, như là đang nhắc đến vợ của mình.

Nhậm Ngạn Đông cũng không nghĩ nhiều, trong lúc vô tình nói ra tiếng lòng của mình: “Ừ, đúng là rất lợi hại.”

Nhậm Sơ cười, hưng phấn giống như chính mình được chú Ba khen khích lệ.

Cậu thanh thanh giọng nói: “Cháu đã nói rồi mà, cô ấy không giống những cô gái khác, đến bây giờ chú đã tin chưa? Chú Ba, nếu bây giờ cháu xin chú nhận phỏng vấn giúp cô ấy lần nữa, chú có thể xem xét chút được không?”

Biểu cảm trên mặt Nhậm Ngạn Đông cứng đờ, đầu óc nháy mắt trống rỗng.

“Chú Ba?” Nhậm Sơ gọi anh một tiếng.

Bên kia không đáp lại.

“Chú Ba? Tín hiệu bên chú không tốt à?”

Nhậm Ngạn Đông hoàn hồn, giọng khàn khàn: “Hạ Mộc chính là cô gái cháu thích?”

“Đúng vậy, lần trước cháu nói tên cô ấy rồi mà?” Nhậm Sơ vẫn lăm lăm nhắm mắt: “Tranh luận với chú cũng vô ích, chắc chắn chú không để trong lòng rồi.”

Cậu nhóc hơn 20 tuổi, nhắc tới nữ thần trong mộng của mình luôn có vô vàn lời để kể.

Cậu hỏi: “Chú Ba, chú nói thật lòng đi, Hạ Mộc với cô gái xinh đẹp chú gặp trên máy bay ấy, ai đẹp hơn?”

Tối tận bây giờ cậu vẫn không phục, cảm thấy chú Ba nói cô gái kia đẹp là bởi vì chưa gặp Hạ Mộc, hiện giờ đã thấy mặt thì sẽ so sánh được.

“Chú Ba, chú chưa quên ngày đó nói gì chứ?”

Trong điện thoại vẫn không có âm thanh nào.

Nhậm Sơ cho rằng chú Ba ngằm thừa nhận.

Lại càng hăng say: “Chú Ba, có phải Hạ Mộc đẹp hơn không?”

Nhậm Ngạn Đông vẫn không lên tiếng, điều thuốc cháy đến đầu ngón tay, anh vứt đầu mẩu thuốc vào gạt tàn, phìền muộn trong lòng không chỗ giải tỏa.

Hạ Mộc là cô gái Nhậm Sơ tâm tâm niệm niệm, lại còn là bạn gái đối thủ cạnh tranh của anh.

Ah, mấy chuyện rắc rối anh đều vướng vào rồi.

Ngay tại lúc Nhậm Sơ nói ra cô gái cậu thích là Hạ Mộc, anh từng có một suy nghĩ, gạt Nhậm Sơ, không cho Nhậm Sơ biết anh động tâm với Hạ Mộc.

Nhưng chuyện tương lai, ai biết được.

Nếu có ngày Nhậm Sơ biết anh cũng thích Hạ Mộc, đến lúc ấy, nhất định Nhậm Sơ cảm thấy bản thân là kẻ ngốc, tin tưởng nhầm người.

Giấu giếm, nhìn qua có vẻ là tốt cho cậu, nhưng thực ra có đôi khi lại tạo thành tổn thương sâu sắc và không tôn trọng cậu.

Nhậm Sơ đã hơn 20 tuổi, không còn nhỏ.

Đầu bên kia điện thoại, Nhậm Sơ vẫn đang hỏi liên tục không sợ làm phiền người khác, cậu có cảm giác Luân Đôn tối nay đẹp không gì sánh bằng, tuy rằng có mưa nhưng mưa cũng mang một vẻ đẹp riêng.

“Chú Ba?”

Nhậm Ngạn Đông rớt cuộc mở miệng: “Nhậm Sơ, tháng sau cháu về nước đúng không?”

“Chú Ba, chú bận đến mê sáng à? Không phải chú nói cháu phải ở đây đến giữa tháng sau mới được về à?”

“Ừ.” Dừng lại, Nhậm Ngạn Đông nói: “Tháng sau sau khi cháu trở về, chú mời cháu đi bar uống rượu.”

Nhậm Sơ ngăn ra, cho rằng bản thân nghe lầm, “Chú Ba, chú nói gì cơ?”

“Chú nói chờ cháu về chúng ta cùng đi uống rượu.”

“... Chú Ba, không phải chú không cho phép cháu đến quán bar sao?”

“Chú mời cháu đi.”

“Sao lại đột nhiên muốn mời cháu uống rượu?”

“Nói chuyện giữa hai thằng đàn ông.”

“Ồ.” Nhậm Sơ cực kỳ cao hứng, rớt cuộc chú Ba không coi cậu là trẻ con nữa, “Được, chú Ba, đến lúc đó chúng ta không say không về ha.”

Nhậm Ngạn Đông có lệ đáp: “Ừ.” Không muốn nói tiếp, giục cậu: “Muộn rồi, ngủ sớm đi.”

Nhậm Sơ vốn đang định hỏi chú Ba muốn một cái phòng vắng, nghĩ lại nghĩ, chờ sau khi trở về uống rượu rồi nhắc đến Hạ Mộc tiếp cũng không muộn.

“Vâng. Chú Ba giữ gìn sức khỏe.”

Kết thúc cuộc trò chuyện, Nhậm Ngạn Đông nắm chặt di động, nhìn gạt tàn thuốc ngáy người.

Bỗng nhiên di động truyền đến âm thanh rất nhỏ: “Nhậm tổng, chào anh.”

Là giọng của Hạ Mộc.

Anh bị dọa giật mình, cho rằng ảo giác.

Lại truyền đến: “Nhậm tổng?”

Nhậm Ngạn Đông nhìn màn hình di động, anh không cẩn thận ấn gọi vào số Hạ Mộc.

Anh để điện thoại bên tai, cuối cùng không nói gì cả, vài giây sau, bên kia cúp máy.

• 05/05/2019 •

Bạn đang đọc truyện *Mãi Yêu Em Như Vậy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40

Edit: Mina

Nhậm Ngạn Đông gọi điện thoại cho Hạ Mộc lúc cô đang ăn cơm, sau vài giây không nghe thấy bên kia có tiếng động gì cô bèn cúp máy, để di động qua một bên.

“Nhậm Ngạn Đông có số của em?” Kỳ Tiệp Bắc nhìn cô.

Hạ Mộc gạt đầu: “Hôm tin tức được đăng anh ấy gọi cho em, cũng không nói gì nhiều, sau em hỏi muốn một cuộc phỏng vấn, anh ấy từ chối thẳng không chút do dự.”

Kỳ Tiệp Bắc ‘ừ’ một tiếng, “Vừa rồi cậu ta tìm em có việc gì?”

“Không có người nghe máy, chắc là không cẩn thận gọi nhầm số.” Hạ Mộc liếc nhìn anh một cái, thấy anh đang ngẩn người suy nghĩ gì đó, cô liền lạng lẽ gấp miếng thịt trong bát vào đĩa trong mâm.

Không phải cô không thích ăn thịt mà giữ dáng quan trọng hơn.

“Hạ Mộc.”

Kỳ Tiệp Bắc gọi cô một tiếng.

“Hà?” Hạ Mộc cười nhìn anh.

Kỳ Tiệp Bắc nhìn cô: “Em cười cái gì?”

Hạ Mộc nghiêm túc nói: “Không có gì, nghĩ đến tháng sau em có thể gặp được biết bao thần tượng nên em vui thôi.”

Kỳ Tiệp Bắc hiển nhiên không tin: “Thực sự không làm chuyện gì trái lương tâm?”

Mặt Hạ Mộc không biến sắc: “Em làm ra được chuyện trái lương tâm gì chứ, làm xong không phải lại bị anh xử sao, em có ngốc đâu.”

“Biết rồi thì tốt.” Kỳ Tiệp Bắc lại gấp một miếng thịt cho cô: “Ăn nhiều một chút.”

Hạ Mộc: “... .”

Một lát sau, Hạ Mộc lại hỏi anh: “Ban nãy anh định nói gì?”

Giọng điệu Kỳ Tiệp Bắc nhàn nhạt: “Cũng không có gì, chỉ muốn nói với em Nhậm Ngạn Đông không dễ nói chuyện đâu.”

“Làm gì có ông chủ nào dễ nói chuyện? Ngay cả anh, nếu không phải hai chúng ta có giao tình chung chăn gối thì anh sẽ để mặc em tùy hứng vậy sao? Nói không chừng còn không dễ tính bằng Nhậm Ngạn Đông ấy chứ.”

Kỳ Tiệp Bắc không khỏi nhú mày: “... Cái gì gọi là giao tình chung chăn gối?”

Hạ Mộc bật cười ha ha, đúng lúc không muốn ăn thịt, cô đặt đũa xuống, súc miệng bằng nước ấm, lấy giấy ăn lau miệng, xoa người qua ôm anh.

Kỳ Tiệp Bắc bất đắc dĩ: “Ăn uống hẳn hoi!”

“No rồi.” Cô dựa vào đầu vai anh: “Tiền bối, cho em ôm một cái.”

“Hạ Mộc, đừng bày trò này nữa.”

“Cứ làm đó, rồi sao.”

“... Đi lên lầu nghỉ trưa đi, đến 1 giờ rưỡi anh gọi em dậy.”

Hạ Mộc đứng dậy, hôn lên má anh.

Cô không lên lầu mà ngồi sang một bên nghịch di động chờ anh ăn xong cơm.

Kỳ Tiệp Bắc ăn hết cơm trong bát mình rồi lại ăn nốt cơm thừa trong bát của cô.

Hạ Mộc đọc tin nhắn trong điện thoại công ty, sau khi các cô ăn xong thường sẽ bắt quai, lúc này đang nói về Tiêu Ảnh.

Năm nay Tiêu Ảnh vẫn là MC trong buổi họp Hội nghị Thượng đỉnh, cô ấy có quan hệ thân thiết với người tổ chức sự kiện.

Cô ngược mắt hỏi Kỳ Tiệp Bắc: “Anh biết Tiêu Ảnh không? Hình như cô ấy làm MC Hội nghị Tài chính mấy lần rồi, là Nhất tỷ của công ty bọn em đó.”

“Biết, là bạn gái cũ của Nhậm Ngạn Đông.”

“.....”

Kỳ Tiệp Bắc nhìn cô: “Sao thế?”

Hạ Mộc lắc đầu: “Không có gì, thì ra Tiêu Ảnh là hình mẫu Nhậm Ngạn Đông thích.”

Sau đó lại nói câu: “Thảm mỹ của anh ấy cũng chỉ có vậy, kém xa anh nhiều quá.”

Kỳ Tiệp Bắc chợt cười.

Hạ Mộc liếc xéo anh.

Cô nghiêng người ngồi đối mặt với anh, gác chân lên đùi anh.

Kỳ Tiệp Bắc: “Em chú ý hình tượng chút được không?”

“Em cứ thích vậy đây.” Cánh tay Hạ Mộc khoác lên lưng ghế tiếp tục xem di động, ngón chân chui vào áo sơ mi của anh, tìm rốn của anh.

“Hạ Mộc, em đủ chưa?”

“Chưa đủ.”

Kỳ Tiệp Bắc nhìn đôi mắt cô, bắt đầu đi thu tầm mắt, tiếp tục ăn cơm.

Hạ Mộc tiếp tục đọc tin nhắn trong điện thoại.

“Sao lại bỗng dưng nhắc tới Tiêu Ảnh?” Kỳ Tiệp Bắc hỏi cô.

“Trong điện thoại đang thảo luận về cô ấy.”

“Sau này chắc chắn hai bọn em sẽ bị đặt cạnh nhau tương đối nhiều, em với cô ấy cạnh tranh cũng không phải ít.”

Hạ Mộc thấy bình thường, đáp: “Có cạnh tranh mới có tiến bộ, lại nói, chưa chắc em sẽ thua.”

“Tự tin vậy à?”

“Em đẹp vượt xa cô ấy mười tám con phố, thế thì việc gì em phải tự ti chứ?”

Kỳ Tiệp Bắc bật cười.

Hạ Mộc đá anh một cái: “Tiểu cầu lương này dám làm phản à, lần sau dám cười khinh bỉ em nữa thử coi!” Lại chất vấn anh: “Nói, ai đẹp?”

“Tiểu cầu nhà anh đẹp.”

“...”

Kỳ Tiệp Bắc lại bị ăn đập một cước.

Buổi chiều đi bệnh viện thu dọn đồ đạc xong, Kỳ Tiệp Bắc đi thanh toán viện phí rồi xử lý thủ tục xuất viện.

Ra khỏi bệnh viện, Hạ Mộc chợt nhớ ra, “Hình như Nhậm Ngạn Đông ứng tiền viện phí giúp em, tối đó em đau quá quên mất.”

Kỳ Tiệp Bắc: “..... Em tìm cơ hội nào đó trả lại cậu ta đi.”

Hạ Mộc nhìn anh mấy giây.

Anh nghiêng mắt: “Sao vậy?”

Hạ Mộc lắc đầu: “Không có gì, em còn tưởng anh sẽ đi trả anh ấy.”

Kỳ Tiệp Bắc nghiêm túc nói: “Em đi có thành ý hơn, rốt cuộc thì tối đó nếu không nhờ cậu ta và Thẩm Lăng, em sẽ phải chịu khổ nhiều hơn.”

Nếu anh đi tìm Nhậm Ngạn Đông trả tiền, đó chính là khoe mẽ được hơn, còn có cảm giác cố ý khiêu khích, trò trẻ con này không cần thiết làm, mà anh cũng khinh thường lắm.

Thực ra ngày đó lúc đi cảm ơn Thẩm Lăng anh cũng chuẩn bị đi gặp Nhậm Ngạn Đông, sau lại cảm thấy Nhậm Ngạn Đông có cảm tình khác với Hạ Mộc vậy nên đi được nửa đường anh mới quay đầu xe, không đến tập đoàn Viễn Đông nữa.

Thảm Lãng đối với Hạ Mộc chỉ như bạn bè, anh đi cảm ơn là chuyện thường tình, Thảm Lãng sẽ không cảm thấy khó xử.

Nhưng Nhậm Ngạn Đông không giống vậy, anh đi thì chỉ có cảm giác đi công khai chủ quyền, sẽ tạo bối rối cho người khác.

Đối với loại người như bọn họ mà nói, không cần thiết phải hạ thấp uy hiếp đối thủ cạnh tranh về mặt tình cảm, nhất là đối phương còn thật lòng giúp người yêu của mình.

Dưới tình huống này lại đi hạ thấp đối phương có vẻ không đàn ông, còn có chút LOW.

Hạ Mộc ôm anh: “Cảm ơn.”

Cô rất thưởng thức phẩm chất thành thực, đàn ông, rộng lượng và biết tôn trọng người khác của anh.

Sự rộng lượng này bao dung mọi thiếu sót và khuyết điểm của cô, nhất là cô có thói ham hư vinh, anh vẫn luôn cẩn thận giữ gìn.

Lúc sắp đến Trung Thần, Hạ Mộc bảo tài xế dừng lại trước cửa ngân hàng một lát.

“Em muốn vào ngân hàng làm gì? Trong ví không còn tiền mặt?” Kỳ Tiệp Bắc nói, lấy ra ví tiền trong túi, đưa một tấm thẻ cho cô: “Dùng thẻ của anh này.”

“Thẻ của em cũng có tiền.”

Anh vẫn đưa thẻ cho cô: “Dùng của ai mà chẳng giống nhau, nhớ rút nhiều chút, trong ví anh cũng hết tiền mặt rồi.”

Hạ Mộc lấy ra phong bì tổng giám đốc đưa cô.

Rút ra hai ngàn: “Nè, cho anh tiền tiêu vặt đó.”

Kỳ Tiệp Bắc cười, không chút do dự nhận lấy nhét vào ví tiền.

Hạ Mộc trả lại thẻ cho anh, “Trong thẻ của em vẫn còn nhiều tiền.” Anh cũng không khăng khăng đưa thẻ cho cô nữa, cảm lấy.

“Không phải phong bì của em còn tiền à? Đủ để trả Nhậm Ngạn Đông rồi.” Kỳ Tiệp Bắc cho rằng cô định vào ngân hàng rút tiền.

Hạ Mộc: “Em vào ngân hàng làm giao dịch.”

“Không phải bây giờ đều dùng Internet Banking sao, còn đi quầy giao dịch?”

Hạ Mộc không nhắc đến chuyện biên lai gửi tiền, hiện giờ người có chút tiền đều đi cấp vốn, không còn ai giống cô ba năm trước ngốc nghếch gửi tiền theo kỳ hạn, một lần gửi tiền liền kéo dài đến ba năm, mấu chốt bản thân cô rất biết cách tài chính cấp vốn a...

Cô nói bừa: “Chuyển chút tiền cho em gái em, em không tìm thấy tài khoản ngân hàng của em gái em trong Mobile Banking.”

Kỳ Tiệp Bắc định hỏi cô, sao không dùng công cụ thanh toán qua ứng dụng cho tiện, nhưng sau lại nghĩ, có lẽ Hạ Nam không dùng những thứ đó.

Anh không nói gì nữa, hỏi: “Tình hình của em rê em sao rồi?”

Nét mặt Hạ Mộc thoải mái hơn trước nhiều, trước kia mỗi lần Kỳ Tiệp Bắc nhắc tới chuyện có liên quan đến Hạ Nam, về mặt cô luôn ủ rũ chau mày.

Cô nói: “Đã khá hơn trước, có hy vọng tinh lại, vị chuyên gia anh tìm ấy, tuần này sẽ qua hội chẩn lần nữa.” Nói, cô hôn anh một hồi: “Cảm ơn anh.”

Kỳ Tiệp Bắc xoa đầu cô, tài xế ngồi đằng trước, anh không nói gì nữa.

Trước quầy giao dịch không có ai đứng xếp hàng.

Hạ Mộc lấy ra thẻ căn cước và biên lai gửi tiền, tờ biên lai gửi tiền đã để trong túi xách mấy hôm, sớm đã muốn lấy ra nhưng bị kéo dài vì phải nằm viện.

“Chào cô, xin hỏi cô muốn xử lý giao dịch gì?” Sau quầy, giọng nói vui tươi của nhân viên truyền đến.

Hạ Mộc mỉm cười, nói muốn rút tiền trong biên lai gửi tiền và chuyển 3 vạn đi.

Cô lấy một ít tiền trong phong bì ra, chuẩn bị chuyển 3 vạn cho Hạ Nam.

Một lát sau, thanh âm máy nhập mật khẩu truyền đến, nhắc cô điền mật khẩu biên lai gửi tiền vào.

Nhập mật khẩu thất bại, lấy tiền ra, biên lai gửi tiền liền bị thu hồi.

Cô nhập sai ba số, chợt thay đổi chủ ý: “Làm phiền cô, biên lai gửi tiền kia tôi không lấy nữa.” Sợ gây khó khăn cho nhân viên, cô lại nói: “Nếu cô không rút về được, tôi sẽ nhập sai mật khẩu nhiều lần để nó tự động khóa lại.”

Nhân viên: “Không có gì, không cần phiền phức như vậy.”

Khó hiểu nhìn cô, vài giây sau, nhắc nhở cô: “Đã đến kì hạn rồi, hơn một vạn cũng không đủ mua *sản phẩm tài chính* (1), nếu cô không cần dùng đến tiền ngay thì có thể lấy ra gửi tiết kiệm tiếp, bây giờ lãi suất định kỳ ba năm đã cao hơn trước, chuyển thành tiết kiệm sinh lời.”

(1) *理财产品*: Ngân hàng thương mại và cơ quan tài chính trực thuộc tự động thiết lập sản phẩm được phát hành đồng thời, ...(Tui không hiểu, cầu giải đáp,)

Đặt ở trước kia, dù chỉ có vài đồng cô cũng sẽ rút ra gửi tiết kiệm.

Nhưng hiện tại, gần như không chút do dự, Hạ Mộc nói: “Tôi biết, tôi không lấy, cứ làm như vậy đi, để nó tự động chuyển tiết kiệm.”

Nhân viên giao dịch đành phải rút về, lại hỏi: “Vậy có chuyển 3 vạn nữa không?”

“Chuyển.” Hạ Mộc lấy ra một tấm thẻ khác: “Dùng cái này.”

Cô nhân viên buồn bực liếc cô hai cái, một tờ biên lai gửi tiền thôi mà, còn có ý nghĩa đáng nhớ gì hay sao?

Thu tầm mắt, bắt đầu xử lý giao dịch.

Hạ Mộc lấy phiếu biên lai gửi tiền về, nhìn ngày ghi trên đó, gấp lại, bỏ vào túi xách.

Ra khỏi ngân hàng, Hạ Mộc nhìn thấy Ký Tiệp Bắc ném thứ gì đó trên tay vào thùng rác.

“Ký Tiệp Bắc!”

“Nhanh vậy à?” Ký Tiệp Bắc xoay người, trong miệng đang nhai kẹo cao su.

Hạ Mộc bước đến, “Anh hút thuốc lá đúng không? Sáng nay đã hút hai điếu rồi mà, sao anh lại mặt dày không biết tự giác thế chứ!”

“Em đừng sùng cồ lên như vậy được không? Anh chỉ nhai kẹo cao su thôi mà.” Ký Tiệp Bắc không chịu thừa nhận, kể sách nhai kẹo cao su này là Thẩm Lăng mách anh, nói lấy vỏ kẹo bọc tàn thuốc lá rồi vứt đi là xong.

Thoạt nhìn có vẻ đang nhai kẹo cao su.

Hạ Mộc quét mắt liếc nhìn anh từ trên xuống dưới: “Ký Tiệp Bắc, sẽ có ngày em bắt được tang chứng vật chứng!”

Ký Tiệp Bắc mím môi cười, nắm tay cô ngồi vào trong xe.

Vào thang máy hai người thỉnh thoảng trêu đùa, thang máy rất nhanh tới tầng văn phòng của Ký Tiệp Bắc.

Anh với cô vẫn tay trong tay mười ngón đan xen.

Đi ra thang máy, ngay lối rẽ chính là khu vực thư ký, Hạ Mộc theo bản năng muốn thoát khỏi tay anh, cô vừa cử động, Ký Tiệp Bắc liền nắm chặt tay, vốn không có ý định buông ra.

Hạ Mộc nghi hoặc nhìn anh: “Tính dặt tay đi vào thật à?”

Ký Tiệp Bắc cười, cố ý trêu cô: “Đến đầu ngã rẽ anh sẽ thả ra.”

Hạ Mộc: “...”

Một tay khác véo hông anh một cái thật đau.

Ký Tiệp Bắc đau đến hít khí lạnh, chỉ có thể chịu đựng.

Nhưng đến tận khi đi qua lối rẽ, lúc tầm mắt mọi người đều dừng lại trên người hai bọn họ, Ký Tiệp Bắc vẫn không buông tay.

Những thư ký làm ở bộ phận thư ký đã gặp Hạ Mộc từ ba năm trước.

Khi đó Hạ Mộc đang làm phiên dịch viên tư nhân cho Ký Tiệp Bắc, khi ấy nghe nói Ký tổng tìm một nữ sinh 19 tuổi đến làm phiên dịch, trong lòng các cô đều khinh bỉ Ký Tiệp Bắc một trận.

Còn tưởng anh không giống các cậu công tử nhà giàu có khác, không ngờ cũng là cá mè một lứa.

Sau lại trong một cuộc đàm phán thương nghiệp lớn, Hạ Mộc làm phiên dịch viên song song cho cả hội trường, dù là phát âm hay âm sắc, nhất là một vài từ ngữ chuyên nghiệp, cô phiên dịch vô cùng chuẩn xác, nhận được nhiều lời khen trong giới, khi ấy có một thư ký trong nhóm các cô cũng có mặt tại hội trường, sau khi trở về liền khen ngợi Ký tổng có ánh mắt không tồi.

Chờ lần tới Hạ Mộc qua đây, các cô ấy vây quanh hỏi cô học cách tiếng Anh – Mỹ như thế nào hay học ở trung tâm đào tạo nào.

Kết quả cô nói cô không đi học ở trung tâm, cũng không tốn nhiều tiền.

Các cô ấy hiển nhiên không tin.

Có lẽ do không thân với các cô thư ký, Hạ Mộc không nhiều lời, các cô ấy nói không tin, cô cũng chỉ cười cười, không giải thích thêm, sau lại có lần thư ký Phần hỏi, nói con gái của cô ấy lên lớp 1, học môn tiếng Anh rất kém, đi học thêm cũng không thấy khá lên, buồn rầu sắp chết, Hạ Mộc mới nhiều thêm vài lời.

Cô nói học tiếng Anh không có đường đi tắt, phải dựa vào đọc nhiều thuộc nhiều nói nhiều.

Còn nói đến lúc học cao trung giáo viên dạy tiếng Anh thấy thành tích tiếng Anh của cô khá tốt liền cho cô đọc sách phiên bản mới nhất mang từ trên thành phố về, cô sao chép lại từng bài một, sau đó học theo, lượng vốn từ tăng lên, điểm các bài kiểm tra viết cao hơn, mặt khác khẩu ngữ cũng được nâng cao không ít.

Lên Đại học, tự mình mua máy nghe nhạc và băng đĩa về học.

Cũng không có kỹ xảo gì, chính là nghe lặp đi lặp lại rồi bắt chước, sau đó phối hợp sơ đồ tư duy.

Từ lớp 11 đến đại học năm 2, trong vòng bốn năm, tất cả các bài học trong New Concept English 1, 2, 3, 4 cô đều nhớ hết không sai một chữ nào.

Học Đại học cô vẫn kiên trì đọc các tạp chí và bài báo Kinh tế Tài chính bản tiếng Anh, thú vui duy nhất lúc rảnh rỗi đó là buổi tối sau khi trở về ký túc xá xem phim Mỹ, che lại phần phụ đề để xem, không nghe hiểu liền lặp lại nghe nhiều lần, gặp phải từ đơn mới cô sẽ tra từ điển.

Còn chủ động xin làm chân trợ lý ngoài giờ dạy học cho giáo viên dạy ngoại ngữ trong trường.

Các cô ấy không hề biết, để bắt chước, thuộc lòng mọi bài học trong quyển New Concept, cô đã tốn không ít công sức, ngâm không ít đắng cay.

Thỉnh thoảng các cô thư ký sẽ bàn tán sau lưng rằng Hạ Mộc có thể trở thành vợ của ông chủ trong tương lai hay không.

Nhưng mỗi lần Hạ Mộc đến đây đều giữ khoảng cách nhất định với ông chủ, không nhìn ra chút ái muội nào, sau lại số lần tới cũng không nhiều lắm, các cô chỉ có thể ngờ vực phỏng đoán.

Lòng hiếu kỳ dâng trào, các cô liền hỏi thư ký Phần, cuối cùng thư ký Phần nói cô ấy không rõ việc tư của ông chủ, chỉ bằng một câu đã đuổi các cô đi.

Không nghĩ tới hôm nay Hạ Mộc sẽ qua đây, vốn định ngắm người đẹp thôi, kết quả nhìn thấy ông chủ của các cô và Hạ Mộc mười ngón tay nắm chặt nhau đi tới.

Vào văn phòng, Ký Tiệp Bắc vẫn không buông tay cô ra.

Hạ Mộc nghi hoặc nhìn anh.

Ký Tiệp Bắc giải thích: “Trước kia không công khai là bởi vì em vẫn đang đi học, muốn cho em có không gian yên tĩnh, bây giờ em đã tốt nghiệp, không cần phải che giấu, cũng không cố tình công khai khoe khoang, như hôm nay vậy, thuận theo tự nhiên.”

Trong lòng không gọn sóng là giả, Hạ Mộc bình tĩnh lại.

Bất luận cảm xúc kích động gì cũng đều có vẻ làm màu, cô quyết định: “Ký Tiệp Bắc, em muốn tặng anh khoản tiền đầu tiên em kiếm được trong đời.”

Nói, cô lấy ra phiếu biên lai gửi tiền 15 ngàn trong túi xách đặt vào lòng bàn tay anh.

Không biết anh còn nhớ ngày ghi trên phiếu là ngày gì không.

Bạn đang đọc truyện *Mãi Yêu Em Như Váy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41

Edit: Mina

Ký Tiệp Bắc bóp tờ biên lai gửi tiền, nhìn chăm chăm một hồi.

Hình ảnh ba năm trước như vừa mới xảy ra ngày hôm qua.

Ngày đó sau khi trò chuyện cùng giáo sư Âu Dương, anh bảo thư ký Phần dẫn cô qua công ty ủy thác bên kia báo danh, xác định vị trí công việc và thời gian đi làm xong, cô về bên này cảm ơn anh một tiếng liền rời đi.

Không nghĩ tới lúc tan tầm anh lại nhìn thấy bóng lưng cô.

Cô vừa bước ra từ ngân hàng, trong tay cầm thứ gì đó, cúi đầu nhìn chăm chú, giống như nhìn tờ vé số 500 vạn vậy, cầm đầu cầm cổ nhìn, nhìn nhìn bỗng chốc bật cười ngây ngô.

Anh sững sờ, trước đó gặp cô luôn lạnh lùng như băng, ngay cả lúc cảm ơn anh biểu cảm trên mặt cũng nhàn nhạt, có một nháy mắt, anh còn tưởng cô là *diện*

than (1).

(1) 面癱: Không có nhiều biểu cảm trên khuôn mặt.

Thì ra cũng biết cười.

Nhất tiểu bách mị sinh (2), có lẽ dùng để nói người con gái như cô.

(2) 一笑百媚生: Nợ nụ cười trăm nét xinh. Đọc thêm: Nguồn: <http://www.chuonghung.com/2016/02/dich-thuat-sao-goi-la-tam-cung-luc-vien.html>)

Hôm ấy vừa lúc anh đậu xe ở trước cửa ngân hàng, lúc đi ngang qua cô, cô chỉ lo nhìn vật trên tay, không hề chú ý tới anh...

Anh liếc mắt nhìn vật trong tay cô, là một tờ biên lai gửi tiền hơn một vạn đồng.

Vậy mà có thể khiến cô vui vẻ đến thế.

“Ngốc rồi?” Hạ Mộc nghiêng đầu liếc trộm anh từ trên xuống dưới.

Kỷ Tiệp Bắc hoàn hồn, ôm chặt cô trong ngực, dán vào tai cô: “Cảm ơn.”

“Cảm ơn em cái gì?”

“Rất nhiều.”

Cảm ơn cô, tuy rằng thực tế lại máu lạnh, nhưng cũng không phải chưa từng nỗ lực vì đoạn tình cảm này.

Cũng cảm ơn cô, đang dần dần thay đổi.

Không phải chỉ có mình anh đang leo núi vượt biển đi về phía cô.

Hạ Mộc đột nhiên muốn chọc ghẹo anh chút: “Kỷ Tiệp Bắc, quên nói với anh, em chỉ để tạm tờ biên lai này chỗ anh thôi, cho anh nhìn một cái.”

“.....”

“Ha ha ha.”

Hai giây sau.

“Kỷ Tiệp Bắc, anh...”

Môi cô bị lấp đầy, cơ thể bị anh xoa bóp run lên.

Sau, vang lên tiếng chuông di động, 3 giờ phải mở hộp.

Kỷ Tiệp Bắc hòa hoãn, buông cô ra, “Tôi về xử em sau.” Anh lại nghĩ đến chuyện phải trả tiền Nhậm Ngạn Đông, “Chiều nay anh hộp không đi được, em bảo tài xế đưa em đến Viễn Đông gặp mặt trực tiếp đưa tiền cho Nhậm Ngạn Đông nhé, việc này đừng để lâu.”

Hạ Mộc suy nghĩ: “Chỉ đưa tiền thôi? Có cần mua bó hoa gì đó để tỏ lòng biết ơn không?”

Rồi lại cảm thấy tặng hoa có vẻ không ổn lắm, đàn ông con trai không thích hoa hoét.

Kỷ Tiệp Bắc nhìn cô: “Lúc trả tiền em tiện thể khách sáo mời cậu ta đi ăn một bữa, cậu ta sẽ không nhận lời đâu.”

Hạ Mộc: “Nhờ anh ấy nói, được, đi ăn thôi.”

Kỷ Tiệp Bắc: “... Vậy thì mời, vốn dĩ chuyện như vậy, dù là cậu ta hay người khác em đều phải chân thành bày tỏ lòng biết ơn.”

Nhưng anh hiểu Nhậm Ngạn Đông, chắc chắn Nhậm Ngạn Đông không đi ăn bữa cơm này.

Hạ Mộc ra dấu OK.

Sau khi Kỷ Tiệp Bắc đi mở hộp, Hạ Mộc liền gửi tin nhắn cho Nhậm Ngạn Đông: [Nhậm tổng, anh có đang bận không?]

Nhậm Ngạn Đông đang mở hộp, di động rung, anh vội liếc nhìn, mấy ngày nay như bị ma ám, chỉ cần di động có tiếng động liền vội vã nhìn xem như thể sợ bỏ qua chuyện quan trọng gì đó.

Nhìn tên hiển thị ‘bạn gái Kỷ Tiệp Bắc’, chói mắt.

Nghĩ nghĩ một lát, trả lời cô: [Có chuyện gì?]

Hạ Mộc: [Nếu anh rảnh, tôi muốn gặp anh, tiền nằm viện là anh ứng ra giúp tôi, lần trước đến văn phòng của anh lại quên mất, không nhớ ra việc này.]

Nhậm Ngạn Đông khựng lại, có vẻ Hạ Mộc cũng giống anh, không thích nợ người ta, tuy rằng không đáng bao nhiêu tiền.

Anh đáp: [*Tôi ở công ty.*]

Hạ Mộc từ công ty Ký Tiệp Bắc hay từ nhà Ký Tiệp Bắc qua đó thì mất nhiều nhất cũng chỉ nửa tiếng.

Mười phút sau, mọi người bên dưới vẫn hăng say thảo luận, Nhậm Ngạn Đông muốn rời đi, trong lòng đấu tranh mười mấy giây, cuối cùng lại thôi, bình tĩnh nghe nốt những kiến nghị của bọn họ về việc thu mua.

Nửa tiếng sau cuộc hội nghị mới kết thúc.

Nhậm Ngạn Đông vội vàng rời khỏi phòng họp về văn phòng, anh nhìn một vòng, trên bàn trà hơi lộn xộn, buổi trưa Thẩm Lăng tới đây đưa hợp đồng cho anh, ngồi lại trong phòng anh khoảng chừng 10 phút, hút hai điếu thuốc lá.

Anh cời khuy tay áo, xắn ống tay áo lên đến cánh tay, dọn dẹp bàn trà một chút, cầm gạt tàn thuốc đi vào toilet.

Tiếng nước chảy ào ào phát ra âm thanh vang vọng khắp phòng, anh nghiêm túc rửa gạt tàn thuốc, rồi lại vắt một chiếc khăn ướt lau sạch bàn trà một lượt.

Làm xong này đó, anh đột nhiên cười tự giễu.

Nhậm Ngạn Đông à, mày có bệnh chẳng! Còn thực sự cho rằng lãnh đạo tới kiểm tra phòng à!

Lúc Hạ Mộc tới văn phòng của Nhậm Ngạn Đông, anh đã sớm pha xong cà phê để tiếp đãi cô.

“Xuất viện rồi?” Nhậm Ngạn Đông rót cà phê cho cô, lại liếc mắt nhìn phong bì trên bàn trà, anh không từ chối.

“Cảm ơn.” Hạ Mộc hơi đứng dậy, nhận tách cà phê, sau đó trả lời anh: “Ừm, ban chiều vừa mới làm thủ tục xuất viện.”

Sau lại hàn huyên vài ba câu về tình trạng sức khỏe của cô, cũng không đề cập đến chuyện tin tức kia, vốn cô còn lo lắng anh sẽ hùng hổ hăm dọa hỏi cô điều gì đó.

Giao đầu trực diện, cô chắc chắn không phải đối thủ của anh.

Không ngờ anh còn khá là săn sóc thân sĩ.

Nhậm Ngạn Đông dựa vào sofa, hai chân vắt chéo.

Cô tới cảm ơn, vậy nên anh không nhắc tới chuyện khác, cố gắng làm cô không cảm thấy gò bó.

Anh hơi ngược cảm: “Ném thử vị cà phê đi, là quà Nhậm Sơ đi chơi mang về tặng.” Dừng lại, anh nói: “Không ngờ em với Nhậm Sơ là bạn Đại học.”

Hạ Mộc ‘ừ’ một tiếng, thực ra cô không quá muốn đề cập đến Nhậm Sơ, rõ ràng cô không làm gì sai nhưng trong lòng lại cảm thấy mắc nợ Nhậm Sơ, một cậu thanh niên tốt bụng lại nhiệt tình như vậy, không ai trong lớp không thích cậu.

Nhưng bởi vì cô, cậu trở nên rầu rĩ không vui.

Nhậm Ngạn Đông bắt được cảm xúc trong mắt cô, suy nghĩ một lát: “Em đã biết tôi là chú ba của Nhậm Sơ từ lâu?”

Hạ Mộc nhìn về phía anh: “Cũng không phải từ lâu, dạo trước cùng đi ăn với Nhậm Sơ và mấy người bạn khác có nhắc đến anh.”

Nhậm Ngạn Đông nhớ ra lần đó anh gọi điện thoại cho Nhậm Sơ, thảo luận việc đi ca hát hay không, sau lại không đi nữa.

Anh cũng nhớ ra, Nhậm Sơ vốn không học chuyên ngành báo chí, về sau mới chuyển ngành.

Rất tự nhiên nói: “Chắc hẳn Nhậm Sơ đã thích em từ lâu.”

Hạ Mộc gạt đầu: “Ừm, ban đầu tôi không biết, đến lúc tốt nghiệp mới nghe bạn cùng phòng nói.” Dừng lại, “À, chính là bọn Trư Trư đó.”

Nhậm Ngạn Đông mỉm cười: “Lòng dạ em cũng lớn thật, thích em lâu vậy mà em cũng không biết.”

Hạ Mộc nói đúng sự thật: “Không phải lòng dạ lớn, là tôi không có thời gian phỏng đoán suy nghĩ của người khác, lại nói...” Lời đến bên miệng cô lại nuốt xuống, vẫn không nên nói ra.

Người trước mặt không phải là Ký Tiệp Bắc, cô không thể nói bừa.

Nhậm Ngạn Đông đợi vài giây vẫn không nghe thấy cô nói tiếp.

Lần đầu tiên trong đời anh nhầm chán đến mức nổi hứng trêu chọc cô.

Nói nốt nửa câu còn lại của cô: “Lại nói, tôi xinh đẹp như vậy, thích tôi không phải là chuyện thường tình sao, cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên.”

Anh nhìn cô: “Em muốn nói cái này đúng không?”

Hạ Mộc: “.....”

Rất ít khi thấy cô bị nghẹn họng. Nhậm Ngạn Đông thu tầm mắt, bung tách cà phê, uống một ngụm nhỏ.

Lén nhìn cô, khác hoàn toàn trạng thái lúc làm việc.

Bây giờ cô yên tĩnh tựa như bức họa, dịu dàng mang vẻ cao ngạo lạnh lùng, còn khi làm việc cô lại khí thế hùng hực, tự tin và kiêu ngạo.

Dù là đáng về gì cũng khiến người ta vui tai vui mắt.

Có lẽ tình nhân trong mắt...

Anh đúng lúc ngăn lại ý tưởng không nên có.

Im lặng một lát, không ai lên tiếng.

Bầu không khí tương đối áp lực.

Hạ Mộc đúng lúc phá vỡ trầm mặc, khách sáo lại lễ phép: “Nhậm tổng, nếu tối nay anh không có sắp xếp khác, tôi mời anh và Thẩm tổng bữa cơm, chân thành cảm ơn tối đó anh và Thẩm tổng đưa tôi đến bệnh viện.”

“Khách sáo rồi.” Nhậm Ngạn Đông nói: “Buổi tối tôi phải tham dự bữa tiệc.” Kỳ thật, tối nay anh không có việc gì, chỉ hẹn Thẩm Lăng đi câu lạc bộ chơi thôi.

Hôm nay cô tới cảm ơn chắc chắn là ý của Kỳ Tiệp Bắc.

Kỳ Tiệp Bắc đã rộng lượng, anh cũng không thể làm tiểu nhân, Kỳ Tiệp Bắc khinh thường, anh cũng khinh thường y vậy.

Đàn ông đầu đá nhau nên dùng cách thức của đàn ông.

Đến thứ 7, Hạ Mộc rảnh rỗi ở nhà liền đi theo Kỳ Tiệp Bắc đến công ty.

Kỳ Tiệp Bắc đi mở họp, Hạ Mộc nhàm chán, sửa sang lại văn kiện trong văn phòng giúp anh.

Di động rung, là Tiêu Tiêu gửi tin nhắn tới, hẹn cô buổi trưa đi ăn cơm, buổi chiều đi dạo phố.

Hạ Mộc như có điều suy tư, trả lời cô ấy: *[Được, đến trưa gặp.]*

Hơn 1 tiếng sau hội nghị mới kết thúc, lúc Kỳ Tiệp Bắc trở lại văn phòng Hạ Mộc đang ngồi trên ghế sofa xem tạp chí.

“Rất buồn chán phải không?”

“Bình thường, đang đọc tạp chí Kinh tế Tài chính.” Hạ Mộc đặt tạp chí xuống đi qua ôm anh, Kỳ Tiệp Bắc bế bồng cô lên ngồi trên bàn, hỏi: “Buổi trưa muốn ăn gì để bảo một tiếng canteen chuẩn bị trước.”

Hạ Mộc: “Không cần, Tiêu Tiêu hẹn em đi ăn trưa, cô ấy nói ban sáng đã xử lý hết công việc, buổi trưa chỉ có một mình đi ăn nên rủ em đi cùng, bọn em đi ăn tôm hùm đất xào cay rồi đến buổi chiều đi dạo phố.”

Kỳ Tiệp Bắc nhíu mày: “Hai em còn muốn đi ăn cùng nhau?”

Hạ Mộc gạt đầu: “Đúng vậy, đi ăn đi dạo mới có vẻ chị em thân thiết chứ.”

Kỳ Tiệp Bắc lại nghĩ tới: “Bọn em định ăn tôm hùm đất xào cay?”

Hạ Mộc ‘ừ’ một tiếng.

“Dạ dày em mới khá lên được mấy ngày?” Kỳ Tiệp Bắc túm tai cô: “Lại bắt đầu quên đau rồi hả!”

Hạ Mộc vỗ tay anh, chê anh phiền phức.

Kỳ Tiệp Bắc với lấy di động trên mặt bàn.

“Anh làm gì đấy?”

“Vừa rồi mở họp có tin nhắn chưa trả lời.” Anh cúi đầu đánh chữ.

Hạ Mộc muốn liếc nhìn một cái, Kỳ Tiệp Bắc vòng cánh tay ra sau người cô, “Ngoan, đừng nhúc nhích.”

Tương anh có việc thật, cô không lộn xộn nữa, yên lặng dựa vào đầu vai anh.

Kỳ Tiệp Bắc gửi tin nhắn: *[Trưa nay đổi sang nhà hàng khác đi, dạ dày của Hạ Mộc chưa khỏe hẳn, không thể ăn đồ kích thích.]*

Tieu Tieu hồi âm nhanh chóng: *[Chỉ ăn tôm hùm đất xào cay đã thấy anh khản trương rồi, được, vậy đổi thành quán ăn thanh đạm.]*

Chưa đến nửa phút sau, di động của Hạ Mộc rung lên, là Tieu Tieu gửi tin nhắn tới, cô đẩy Kỳ Tiệp Bắc ra: “Tôi nay về nhà nói chuyện tiếp với anh, em đi đây, Tieu Tieu đang chờ em dưới lầu.”

Hạ Mộc không nghĩ tới Tieu Tieu tự mình đến đón cô, vốn đã nói hẹn gặp nhau ở tiệm cơm.

Ngồi trên xe, Hạ Mộc tỏ vẻ thụ sủng nhược kinh, nói đường đường là phó tổng giám đốc của tập đoàn Tieu Hoa mà lại làm tài xế, cô kích động lại căng thẳng.

Tieu Tieu mỉm cười: “Có thể lái xe cho bà chủ tương lai của Trung Thần, vinh hạnh biết bao.”

Nói xong, cô ấy thân nhiên liếc nhìn Hạ Mộc một cái.

Hạ Mộc ra vẻ hơi xấu hổ, cười cười: “Có phải hay không còn chưa chắc chắn mà.”

Tieu Tieu: “Sao thế? Kỳ Tiệp Bắc không muốn kết hôn?”

Không chờ Hạ Mộc nói chuyện, cô ấy lại nói sang chuyện khác: “Ngày trước anh ấy nói không có hứng thú với hôn nhân, nếu bây giờ anh ấy còn có suy nghĩ này, chúng ta cùng nhau khinh bỉ anh ấy.”

Hạ Mộc sớm đã bình ổn lại cảm xúc, cô cười: “Anh ấy muốn kết hôn không quan trọng, mấu chốt là tôi muốn gả, nhưng anh ấy lớn tuổi như vậy, mà đến khi tôi 40, anh ấy đã 50, nghe nói phụ nữ 30 như lang 40 như hổ, tới lúc đó sợ sinh hoạt vợ chồng không hài hòa, nghe nói chồng già vợ trẻ hay tồn tại vấn đề này.”

Tieu Tieu: “.....”

Hạ Mộc buồn bã nói: “Nói không chừng 2 năm nữa tôi lại tìm một tiểu thít tươi nào đó, chuyện sau này không ai đoán trước được.” Cô nhìn về phía Tieu Tieu: “Tieu tổng, cô có bạn trai chưa?”

Trong giây lát vòng sang đề tài khác.

Tieu Tieu giả bộ thờ dãi: “Cả ngày bận một đồng việc, làm gì có thời gian yêu đương.” Cô ấy cười cười: “Không nhắc đến chuyện phiền lòng này nữa.”

Sau lại hai người nói đến những chuyện đang nổi hiện nay.

Hạ Mộc cho rằng Tieu Tieu sẽ hỏi cô tin tức kia, rốt cuộc không có lời hay về tập đoàn Tieu Hoa, nhưng Tieu Tieu không nói lời nào, cô đương nhiên cũng sẽ không nhiều lời.

Tieu Tieu mở máy phát nhạc trong xe, vừa định hỏi cô muốn nghe bài gì, di động của Hạ Mộc rung lên.

Hạ Mộc mở ra, là một tin nhắn, nhắc nhở số dư trong tài khoản thay đổi.

Cô đếm đếm, tăng thêm...100 vạn.

Chiều nay cô và Tieu Tieu muốn đi dạo phố, Kỳ Tiệp Bắc liền chuyển cho cô một lần mà nhiều tiền như vậy.

Vài giây sau, Hạ Mộc gửi tin nhắn cho Kỳ Tiệp Bắc: *[Cho em nhiều tiền thế làm gì! Tiền trong thẻ của em vẫn đủ dùng.]*

Kỳ Tiệp Bắc mỉm cười: *[Tiền? Tiền gì?]*

Hạ Mộc: *[Không có gì, chắc là có kẻ ngốc nào đó gửi lộn rồi.]*

[...]

Sau một lúc lâu, Kỳ Tiệp Bắc lại gửi tin nhắn tới: *[Dạo này anh bận không có thời gian mua gì tặng em, em nhìn trúng cái nào thì mua cái đó.]*

Hạ Mộc: *[Nhưng mua đồ cũng không cần dùng nhiều tiền đến vậy.]*

Ngay sau đó gửi tiếp một tin nhắn: *[Tiêu không hết em cũng không gửi trả lại đâu.]*

Kỳ Tiệp Bắc: *[Chỉ cần em muốn tiêu thì 100 vạn cũng hết, không tiêu hết không được về nhà.]*

Hạ Mộc cong môi, nói giỡn: *[Nếu 100 vạn không đủ tiêu thì sao?]*

Kỳ Tiệp Bắc không chút do dự: *[Không phải em còn cầm một thẻ tín dụng của anh à? Cái thẻ đó không ngừng có thêm tiền vào, em chỉ việc quẹt thẻ, anh vẫn còn tiền.]*

Hạ Mộc suýt nữa quên mất anh có một chiếc thẻ tín dụng để chỗ cô nhưng cô chưa từng dùng đến nó.

Có lẽ suy xét đến việc dùng thẻ tín dụng anh sẽ nhận được tin nhắn chi tiêu, đến lúc đó cô gặp phiền phức, mấy tháng sau anh sẽ chuyển vào tiếp vào tài khoản của cô mấy chục vạn.

Cô xài ra sao, tiêu tốn thế nào, chưa bao giờ thấy anh hỏi đến.

Tieu Tieu liếc nhìn Hạ Mộc, cô vẫn đang nhắn tin.

Hỏi cô: “Bình thường cô hay nghe bài gì?”

Nói, mở máy phát nhạc.

Hạ Mộc cắt di động: “Rất ít khi nghe nhạc, không có thời gian, chủ yếu là tôi không hiểu âm nhạc, không có khiếu thưởng thức.”

“Kỷ Tiệp Bắc hát rất hay.” Tieu Tieu nói, “Lần đầu tiên nghe thấy anh ấy hát tôi còn sững sốt một hồi, cả phòng đều hát có nhạc đệm, kết quả tắt nhạc đi, giọng anh càng có lực xuyên thấu, thể hiện rõ tôi với anh ấy không cùng một trình độ, trước kia tôi còn có chút tự tin về giọng hát của mình.”

Đuôi mắt cô ấy liếc nhìn Hạ Mộc: “Đúng rồi, hai người có thường xuyên đi K(3) không?”

(3) K: Karaoke.

Hạ Mộc lắc đầu, cũng không nghĩ nhiều: “Tôi hát rất khó nghe, chưa đi bao giờ.”

Tieu Tieu tỏ vẻ tiếc nuối: “Lần sau Kỷ Tiệp Bắc có rảnh, nhớ bảo anh ấy mang cô đến câu lạc bộ chơi với chúng tôi, nghe xem anh ấy hát hay như nào, anh ấy cũng thật là, chẳng dẫn cô đến chơi cùng chúng tôi gì cả.”

Hạ Mộc chuẩn bị sẵn tâm lý Tieu Tieu đã kích cô, dù sao nói dối không mất tiền, cô thuận miệng nói: “Không cần mất công đi câu lạc bộ nghe, ở nhà anh ấy có hẳn phòng KTV riêng, mỗi lúc rảnh rồi sẽ hát vài bài cho tôi nghe, hiệu ứng âm thanh chắc hẳn cũng không kém ở câu lạc bộ đâu.”

“... Đúng không?” Tieu Tieu căng khóe miệng cười.

Cô ấy tắt nhiên không tin Kỷ Tiệp Bắc rảnh rồi đến nổi mở KTV riêng trong nhà, ở câu lạc bộ anh không hay hát hò, có khi đánh bài thua, anh mới miễn cưỡng hát một bài, Đường Văn Tích nói anh không thích hát.

Chưa kịp cho Hạ Mộc đường lui, Tieu Tieu nói: “Tôi là *mạch bá* (4), nghe nói ở đâu có phòng K tốt trong lòng sẽ ngứa ngáy khó chịu, phòng K phải nhiều người mới vui vẻ, chọn ngày không bằng gặp ngày, hôm nay vừa lúc tôi có thời gian, Kỷ Tiệp Bắc cũng không đi công tác, tối nay đến nhà bọn cô tụ tập đi, tôi gọi cho Đường Văn Tích luôn đây.”

(4) 麦霸: 1, Mang hàm ý ca ngợi: Người hát K giỏi, biết rất nhiều ca khúc, liên quan đến nhiều loại hình. 2, Mang hàm ý xấu: Đi hát K chiếm mic không buông, hát cũng không dám hát, không biết hát hoặc hát bài hát tự mình sáng tác.

Sắc mặt Hạ Mộc hơi thay đổi, bày lời nói dối này, cô tính sai việc duy nhất chính là Tieu Tieu không hỏi ý kiến của cô đã tự chủ trương nói muốn đến nhà cô chơi.

Đang nghĩ phải vòng vo từ chối bằng cách nào, kết quả Tieu Tieu đã gạt danh bạ ra.

Đường Văn Tích rất nhanh bắt máy, thanh âm lười biếng truyền đến: “Tieu tổng có gì dạy bảo?”

Tieu Tieu hỏi: “Tối nay rảnh không?”

“Rảnh hay không còn phải xem xem là ai, chỉ cần cô mời, tôi bận đến đâu cũng sẽ có thời gian.” Giọng điệu Đường Văn Tích cà chớn.

Tieu Tieu cười nói: “Vậy tối nay chúng ta đến nhà Kỷ Tiệp Bắc hát hò đi, nghe nói trong nhà Kỷ Tiệp Bắc có phòng K không tồi, anh cũng thật là, không nói sớm cho chúng tôi biết, đúng rồi, anh mời thêm vài người tới cho náo nhiệt nhé.”

Đường Văn Tích: “.....”

Hôm qua anh còn đến nhà Kỷ Tiệp Bắc mà, từ lúc nào có phòng K?

Điện thoại mở loa ngoài, Hạ Mộc cảm nhận rõ được đầu bên kia Đường Văn Tích đang sững sờ.

Bạn đang đọc truyện *Mãi Yêu Em Như Váy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42

Đường Văn Tích hoang mang, vuốt mặt, hai giây sau, giọng nói vẫn khá giữ bình tĩnh: “Không phải... Sao đột nhiên cô nghĩ muốn tới nhà Kỷ Tiệp Bắc ca hát?”

Tieu Tieu: “À, tôi với Hạ Mộc cùng đi dạo phố, đã hẹn qua đó chơi.”

Quý thần, thế mà cô ấy lại đi dạo phố với Hạ Mộc, đây là tình huống gì vậy?

“..... Được, tối nay gặp.” Đường Văn Tích không hỏi nhiều, cúp điện thoại luôn.

Kết thúc cuộc trò chuyện, Đường Văn Tích xoa xoa ngực, Hạ Mộc đi dạo phố với Tiêu Tiêu?

Đường Văn Tích cũng không có thời gian phân tích xem rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì, vội vàng gọi cho Kỳ Tiệp Bắc, lần đầu gọi cho Kỳ Tiệp Bắc di động báo máy bận.

Sốt ruột, gọi lại lần thứ hai.

Vẫn đang trò chuyện.

Gọi đến năm sáu lần, vẫn không nghe máy.

Hạ Mộc bên kia.

Sau khi kết thúc cuộc gọi với Đường Văn Tích, Tiêu Tiêu nói với Hạ Mộc: “Nếu Kỳ Tiệp Bắc không thích cô dẫn người về nhà chơi, cô cứ việc đẩy lên người tôi, nói tôi nhất quyết muốn đến, anh ấy sẽ không còn cách nào khác đâu.”

Ha, nhìn xem lời này thật hay, như thể bản thân vô tội nhường nào.

Hạ Mộc chỉ mỉm cười, Kỳ Tiệp Bắc nói câu đó rất đúng, đi theo Tiêu Tiêu sẽ học được cách khôn khéo đưa đẩy (da mặt dày) là như thế nào.

Lúc sau Tiêu Tiêu không nói gì thêm, điều chỉnh âm lượng âm nhạc cao hơn rồi chuyển tâm lái xe.

Không gian chật hẹp, không khí nặng nề, chỉ có tiếng âm nhạc nhẹ nhàng chậm chạp quanh quẩn.

Bài hát đang phát rất hợp với tình hình.

《Nếu có một ngày tôi trở nên giàu có》...

Hạ Mộc nghĩ, nếu có ngày cô trở nên giàu có, cô chắc chắn sẽ dựng một phòng K sang trọng nhất thế giới cho Tiêu Tiêu hát suốt ba ngày ba đêm đến khi cô hòng cô ấy khản đặc mới thôi.

Nếu có ngày cô trở nên giàu có, cô còn muốn bao nuôi Kỳ Tiệp Bắc nữa.

Cô quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, đây là sau 22 năm, lần đầu tiên và mặt bản thân, tiếng còn rất đanh.

Nghĩ tới nghĩ lui, cô chỉ có thể chờ đến buổi chiều đi dạo phố tìm cơ đi bệnh viện, nói dạ dày mình lại không thoải mái, như thế Kỳ Tiệp Bắc cũng sẽ đến bệnh viện.

Nếu trong nhà không có ai, Tiêu Tiêu sẽ không đến nữa.

Nhưng cứ thế, Tiêu Tiêu liền biết chắc cô nói dối.

Không quản được nhiều chuyện như vậy.

Lòng hờ hững của cô a, haiz, đến khi nào mới giảm mạnh liệt đây.

Cũng không biết hiện giờ Đường Văn Tích đang cười nhạo cô thế nào đâu, sau khi Đường Văn Tích biết thế nào cũng nói cho Kỳ Tiệp Bắc, Kỳ Tiệp Bắc sẽ có biểu cảm gì?

Cảm thấy cô dối trá không thể dối trá hơn đi.

Tới nhà hàng, không phải là nhà hàng ban đầu đặt, là một nhà hàng thanh đạm hạng sang, trang hoàng nhã nhặn lại xa xỉ.

Phần lớn đều là siêu xe đậu trước cửa nhà hàng, hình như cô còn nhìn thấy cả xe của Thẩm Lăng, cô có ấn tượng rất sâu về biển số xe, Thẩm Lăng đã lái chiếc xe đó hôm đến công ty của Nhậm Ngân Đông.

“Nhà hàng này mới mở mấy tháng gần đây?” Cô hỏi Tiêu Tiêu.

Tiêu Tiêu cười: “Sao nhìn ra được?”

Hạ Mộc nói: “Nhà hàng sang trọng chút Kỳ Tiệp Bắc đều sẽ dẫn tôi đến ăn, nhà hàng này chưa tới bao giờ, dạo này tôi và anh ấy đều bận rộn, lâu rồi không ra ngoài ăn.”

Ý cười trên mặt Tiêu Tiêu giảm đi đôi chút, “Vậy xem ra tôi chọn không sai, tìm được nhà hàng cô chưa tới ăn lần nào.”

Hai cô lên lầu dưới sự hướng dẫn của nhân viên phục vụ.

Trên lầu truyền đến giọng nói quen thuộc: “Không hút thuốc thật mà, anh lừa em làm gì chứ!” Trên tay anh đang cầm điếu thuốc vừa mới châm.

“Ừm, nghe lời bà xã nói là thiên kinh địa nghĩa, em nói gì thì chính là cái đó, ừm, ngoan, tối anh sẽ về nhà sớm sớm chút.”

Lên tới đầu cầu thang, Hạ Mộc vừa ngẩng đầu, là Thẩm Lăng.

Tieu Tieu quen biết Thẩm Lăng nhưng không có giao tình, hai người khách sáo gật đầu chào hỏi rồi Tieu Tieu đi qua luôn.

Thẩm Lăng đang định nói gì đó với người trong điện thoại, kết quả đối phương đã cúp máy.

“Thẩm tổng.” Hạ Mộc chủ động chào hỏi.

Thẩm Lăng nhìn nhìn thuốc lá trong tay, nói với cô: “Cô cứ coi tôi như không khí là được.”

Hạ Mộc: “.....”

Thẩm Lăng hỏi cô: “Cô cũng đến đây ăn trưa à?”

“Ừ, cùng Tieu tổng đến ném thư đồ ăn nhà hàng này.”

Thẩm Lăng không hỏi nhiều, nghĩ Hạ Mộc muốn phỏng vấn Tieu Tieu nên hẹn ra ngoài ăn bữa cơm, anh nói: “Tôi và mấy người bạn qua đây trò chuyện một lát.”

Hạ Mộc mỉm cười, chỉ chỉ phía trước: “Vậy tôi đi trước.”

“Được, khi nào rảnh nói chuyện tiếp.” Thẩm Lăng xoay người, cũng nâng bước trở về phòng của mình, phòng của anh nằm bên phải gần đầu cầu thang, lúc đẩy cửa ra, Hạ Mộc bất giác nhìn vào trong phòng.

Nào biết bốn mắt nhìn nhau với một người.

Cô ngẩn ra, hơi gật đầu xem như chào hỏi.

Nhậm Ngạn Đông cũng gật đầu về phía cô, còn chưa kịp nhìn thêm, Thẩm Lăng đã khép cửa lại.

“Anh Ba, anh quen cô gái kia?” Người ngồi bên cạnh Nhậm Ngạn Đông hỏi.

“Ừ.”

“Đẹp như tiên nữ ấy, khi nào giới thiệu cho bọn em làm quen nhé.”

“Dù có giới thiệu cậu cũng chẳng dám làm quen đâu.” Thẩm Lăng chen miệng vào.

Trong nháy mắt người đàn ông liền hiểu ra, nhìn nhìn Nhậm Ngạn Đông, “Nếu là người của anh, vậy gọi tới cùng ăn đi, dù sao chúng ta nói cũng không có chuyện gì cô ấy không thể nghe.”

Thẩm Lăng nói: “Đừng nói bừa, đây là bạn gái của Ký Tiệp Bắc.” Một câu gần như chặn đứt đường đi của Nhậm Ngạn Đông, rốt cuộc trong vòng của bọn họ, kiêng kị nhất chính là cạy góc tường.

Cậu ta ‘À’ một tiếng, không nghĩ nhiều nữa, quay đầu tiếp tục nói chuyện phiếm với người bên cạnh.

Thẩm Lăng kéo ghế dựa phía sau lên, chuẩn bị ngồi xuống, Nhậm Ngạn Đông liếc mắt, ngay lúc Thẩm Lăng ngồi xuống, anh dùng sức đá một cái, ghế dựa bị đá lui về sau.

Bùm một tiếng, cùng với một tiếng “Khôn kiếp!” Thẩm Lăng đặt mông ngã ngồi trên mặt đất.

Cả phòng cười vang, sau đó đều giả bộ quan tâm hỏi han.

Nhậm Ngạn Đông còn làm bộ đứng dậy đỡ anh: “Đây là hậu quả của việc mãi cầm mắt cầm mũi vào di động.”

Thẩm Lăng: “.....”

Mẹ nó, ông đây xem di động hỏi nào!

Những người khác không cười đùa nữa, lại bắt đầu đánh bài.

Nhân viên phục vụ chạy nhanh lấy khăn ướt đưa cho Thẩm Lăng, vội hòa giải: “Thẩm tổng, ngại quá, là lỗi của chúng tôi không kê ghế tốt.”

Thẩm Lăng nói: “Cảm ơn.” Lại nói: “Không liên quan đến các cô, là tên cặn bã làm.”

Nhân viên phục vụ: “.....”

Cô ấy lên nhìn Nhậm Ngạn Đông, vừa rồi chính cô ấy đã nhìn thấy toàn bộ quá trình, không ngờ người đàn ông nhìn qua ổn trọng cũng có một mặt ấu trĩ như vậy.

Nhân viên phục vụ giúp Thẩm Lăng kê lại ghế, Thẩm Lăng vỗ vỗ quần áo, có thảm trải sàn, không tính là đau, nhưng trong lòng uất ức muốn chết.

Nhậm Ngạn Đông bùng ly nước lên, thất thần uống.

Thẩm Lăng ngồi xuống, nhỏ giọng mắng anh: “Vừa rồi tôi đóng cửa che khuất cậu đúng không? Bây giờ cậu mau chạy ra xem, nói không chừng còn có thể nhìn thấy bóng lưng cô ấy.”

Nhậm Ngạn Đông ngược mắt: “Anh có bệnh à?”

Thẩm Lăng cười cười, nhìn Nhậm Ngạn Đông bị kim châm trong lòng, anh thoải mái hơn rất nhiều.

Căn phòng tràn ngập tiếng cười đùa, ồn ào trò chuyện, hăng say đánh bài, dường như sự vụ nhỏ kia chưa từng xảy ra.

Thẩm Lăng nhìn chằm chằm Nhậm Ngạn Đông vài giây, anh có cảm giác bản thân lo chuyện bao đồng, nhưng thực sự không muốn nhìn thấy Kỷ Tiệp Bắc và Nhậm Ngạn Đông vì một cô gái mà hủy hoại tình nghĩa chỉ có chút ít này.

Mấy ngày nay anh nghĩ tới nghĩ lui, có lẽ Nhậm Ngạn Đông không phải thật lòng yêu Hạ Mộc, chẳng qua chỉ là hứng thú nhất thời, hơn nữa còn là bạn gái của Kỷ Tiệp Bắc, vậy nên gọi lên lòng chiếm hữu của Nhậm Ngạn Đông.

Dù cho Nhậm Ngạn Đông có dùng thủ đoạn đoạt Hạ Mộc về tới tay đi chăng nữa, đoán chừng cũng không phải chân tình, sau khi loại tình cảm mãnh liệt và lòng ghen tị không còn, đến lúc đó chẳng phải Hạ Mộc quá đáng thương sao?

Thẩm Lăng thấp giọng: “Đừng có đoạt người của Kỷ Tiệp Bắc, không phúc hậu đâu, thực sự.”

Nhậm Ngạn Đông liếc anh một cái: “Anh bị bệnh không nhẹ ha, tôi muốn đoạt hồi nào?”

Thẩm Lăng nói: “*Không phải ở chỗ bùng cháy lên trong trầm lặng mà là ở chỗ diệt vong trong trầm lặng* (1), đối với loại người như cậu mà nói, chắc chắn sẽ không để bản thân diệt vong.”

(1) 不在沉默中爆发就在沉默中灭亡: Là một câu nói của Lỗ Tấn, có ý cổ vũ những người ở dưới đáy của xã hội, họ không cần phải sợ hãi cường quyền, hăng hái phản kháng. Minh có tham khảo trong bài viết của <https://vonga1153.wordpress.com/tag/ch%E1%BA%A5n-d%E1%BB%99ng/page/2/> và <https://zhidao.baidu.com/question/460099913.html>

Nhậm Ngạn Đông gỡ khế ly nước: “Tôi còn chưa thích làm mấy loại thủ đoạn tiểu nhân đó.”

Thẩm Lăng nhìn anh, rõ ràng trong lời nói có ẩn ý: “Có ý gì?”

Ngừng lại một lát, Nhậm Ngạn Đông mới nói: “Tôi có rất nhiều thời gian, chờ cô ấy cam tâm tình nguyện lại đây.”

“... Ý của cậu là, không phải Hạ Mộc thì không thể, chờ có ngày Hạ Mộc bị sức hấp dẫn của cậu cuốn hút, sau đó vứt bỏ Kỷ Tiệp Bắc chạy tới xin sà vào lòng cậu à?”

Nhậm Ngạn Đông hỏi một đằng trả lời một nẻo: “Cô ấy muốn tôi đều có thể cho cô ấy, bao gồm cả hôn nhân.”

Thẩm Lăng nhin không được chửi tục: “F*ck!”

Anh xoay người, vẩy tay về phía nhân viên phục vụ.

“Thẩm tổng có gì phân phó?”

“Trong nhà hàng các cô có băng dính hai mặt không?”

“Chắc trước quầy có, nếu không có tôi sẽ đi mua cho anh, anh chờ một lát.”

“Cảm ơn, lấy cho tôi một cái bút nhớ nữa.”

“Vâng.” Nhân viên phục vụ mỉm cười rồi đi.

Nhậm Ngạn Đông không biết Thẩm Lăng thần thần bí bí muốn làm gì, không buồn phản ứng lại anh ấy, có tin nhắn đến, anh bắt đầu trả lời.

Vài phút sau, nhân viên phục vụ mang tới băng dính hai mặt và bút nhớ.

Thẩm Lăng viết lên băng dính hai mặt: “*Tôi điên rồi, mọi người đừng để ý tới tôi*”.

Xé một đoạn dài, nhân lúc Nhậm Ngạn Đông chưa kịp chuẩn bị, nhanh chóng vồ lên trán Nhậm Ngạn Đông.

“Mẹ nó, Thẩm Lăng anh thiếu đánh à!”

Tất cả mọi người đổ dồn ánh mắt lại đây, muốn cười mà chỉ có thể ngậm cười.

Thẩm Lăng xoa xoa trán, suýt chút nữa bị tức chết, không nghĩ tới Nhậm Ngạn Đông ra tay thật.

Bởi vì một khi Nhậm Ngạn Đông muốn làm cho ai đó buông bỏ hoàn toàn lòng phòng bị, dù anh không làm gì thì cũng không có mấy cô gái ngăn được sức hấp dẫn này.

Nhậm Ngạn Đông thất thần uống nước lọc, bỗng nhiên nghiêng mặt nói với Thẩm Lăng: “Tối nay đến nhà tôi một chuyến.”

“Làm gì?”

“Bàn chuyện IPO công ty bất động sản.”

“Được.”

Di động trên bàn vang lên, Thẩm Lăng liếc nhìn một cái, là Đường Văn Tích, vừa mở miệng đã hỏi: “Kỷ Tiệp Bắc có ở chỗ anh không?”

“Không, có việc gì?”

“Em đang có việc tìm anh ấy, di động của anh ấy cứ báo đang bận mãi, được rồi, không nói nữa, em gọi tiếp đây.”

Thẩm Lăng đang định hỏi cậu ấy gặp chuyện gì mà lo lắng như vậy, còn chưa nói ra, Đường Văn Tích đã cúp máy.

Đường Văn Tích lại bắt đầu gọi cho Kỷ Tiệp Bắc, may mắn lần này bắt máy.

“Anh, anh đang làm gì đấy!”

“Đang ăn cơm.”

“... Em là nói anh đang nói chuyện với ai thế, nói mãi không xong.”

Vừa rồi Kỷ Tiệp Bắc nói chuyện điện thoại với mẹ, vẫn là nói về chuyện hư hỏng của nhà chú Hai.

Anh hỏi Đường Văn Tích: “Chuyện gì?”

“Em còn muốn biết là chuyện gì đây! Sao Hạ Mộc lại đi dạo phố với Tiêu Tiêu? Lòng dạ anh lớn thật đấy, thế mà cũng yên tâm để hai cô ấy đi dạo cùng nhau à!”

Kỷ Tiệp Bắc đang ở nhà ăn, đồ ăn rất ngon, anh bắt đầu dùng bữa, cũng không để trong lòng lời nói của Đường Văn Tích: “Cậu nhìn thấy?”

“Không phải.” Đường Văn Tích thuật lại một lần việc Tiêu Tiêu gọi điện thoại, khó hiểu: “Anh, mới một ngày em không sang nhà anh thôi mà, từ khi nào nhà anh lắp phòng K thế?”

“... Cái gì?”

“Tiêu Tiêu nói, Hạ Mộc hẹn cô ấy đến nhà anh ca hát, còn bảo em gọi thêm vài người tới nữa.”

Kỷ Tiệp Bắc dừng lại, buông đũa.

Đường Văn Tích lại hỏi: “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Kỷ Tiệp Bắc: “Còn có thể có chuyện gì, Hạ Mộc khoác lác, phóng đại rách da trâu chứ sao.”

“.....”

Bình tĩnh lại, Đường Văn Tích nhỏ giọng hỏi: “Vậy làm sao bây giờ?”

“Còn có thể làm gì bây giờ? Buổi chiều lắp một phòng K cho cô ấy.”

“F*ck...” Đường Văn Tích mắng xong lại hí hí mắt, tiện mồm, mắng cả Kỷ Tiệp Bắc, cậu vội nói: “Anh, anh tưởng mua thiết bị âm thanh lắp phòng K đơn giản lắm sao, mang về nhà là có thể dùng ngay được chắc?”

Kỷ Tiệp Bắc không còn tâm tư ăn cơm, đứng dậy rời khỏi nhà ăn, “Cậu tìm giúp anh một đội ngũ chuyên nghiệp tới, trước 6 giờ chiều phải xong việc.”

Đường Văn Tích: “... Một buổi trưa? Có phải tốc độ ánh sáng đâu mà xong ngay lập tức được? Bốn vách tường, trần nhà còn có sàn nhà đều phải làm cách âm, một buổi trưa... Lão nhân gia ngài đang nói vớ vẩn gì đấy! Phòng K chú trọng nhất hiệu quả cách âm, bằng không hàng xóm sẽ bị nhà anh làm ồn chết, thế nào một giây sau cũng sẽ đến văn phòng bất động sản khiếu nại, nói không chừng còn báo nguy nữa.”

Nói, Đường Văn Tích lại nghĩ tới: “Còn có thiết bị âm thanh, chắc không thể lắp mới tinh được, giả bộ cũng phải giống giống chút.”

Kỷ Tiệp Bắc xoa xoa mi tâm, “Nếu cậu biết nhiều thế thì giao tất cả cho cậu đấy, anh chỉ có một buổi trưa, thêm một tiếng nữa, 7 giờ, muộn nhất là 7 giờ.”

“Mẹ nó, em...” Đường Văn Tích tức ngực, đúng là tự làm bày mà.

“Anh, em cảm thấy, lắp một phòng K thì thôi đi, lần này anh phải khiến cho Hạ Mộc nhớ thật kỹ, anh phải cho cô ấy biết, cơm có thể ăn bữa nhưng lời thì không thể nói bậy.”

Kỷ Tiệp Bắc: “Trước mặt dạy con sau lưng dạy vợ, những lời này cậu đã nghe bao giờ chưa?”

Đường Văn Tích: “.....” Cậu vô lực phản bác.

Kỷ Tiệp Bắc đi tới cửa nhà ăn đúng lúc gặp thư ký Phàn đến ăn cơm, anh ý bảo thư ký Phàn chờ một chút, ánh mắt thư ký Phàn lộ vẻ nghi hoặc, anh chỉ vừa xuống nhà ăn được vài phút đã ăn xong rồi sao?

Trong lòng nhỏ giọng thì thầm, vẫn đi theo sau lưng Kỷ Tiệp Bắc đến bên cửa sổ không ồn ào tiếng người.

Kỷ Tiệp Bắc nói với Đường Văn Tích: “Với anh mà nói, cô ấy không thể ăn vậy, nhưng thật ra có thể nói bừa, chỉ cần không tồn tại tranh cãi về mặt đạo đức là được.”

Đường Văn Tích: “.....”

Kỷ Tiệp Bắc nhìn đồng hồ: “Cậu tìm một đội ngũ chuyên nghiệp đến đi, nửa tiếng sau anh về nhà.” Anh trực tiếp cúp máy.

“Sắp xếp lịch trình chiều nay sang ngày mai, tôi có việc cần phải xử lý.” Kỷ Tiệp Bắc phản phó thư ký Phàn.

“Vâng.” Thư ký Phàn nhắc nhở anh: “Chiều nay anh có hẹn với Nhậm tổng cũng lùi lịch sao?”

Kỷ Tiệp Bắc: “Lùi đi, tôi sẽ gọi cho cậu ta.”

Thư ký Phàn gật đầu, nói sẽ sắp xếp lại.

Kỷ Tiệp Bắc nâng bước rời đi.

“Kỷ tổng, anh không ăn cơm à?”

“Không ăn, không có thời gian.”

“...”

Sau khi Hạ Mộc vào phòng, có vẻ Tiêu Tiêu đang nói chuyện điện thoại liên quan đến làm ăn với thư ký Phàn, cô cảm thấy không tiện ngồi lại, dùng khẩu hình miệng nói với Tiêu Tiêu đi toilet, liền đứng dậy rời đi.

Đứng bên cửa sổ, tiết trời tháng 7 vừa oi bức vừa nóng nực, sắp không thở nổi.

Đứng ngây người trong chốc lát, di động đổ chuông, liếc nhìn, là Kỷ Tiệp Bắc gọi cho cô, xem ra Đường Văn Tích đã nói với anh.

Cô gạt nút nghe máy: “Alo.”

Kỷ Tiệp Bắc hỏi cô: “Đến nhà hàng chưa?”

“Vừa đến.”

“Đừng ăn cay.”

“Biết rồi.”

“Cũng không được uống đồ lạnh.”

“Ừm.”

Nhìn dáng vẻ này, hình như Kỷ Tiệp Bắc còn chưa biết chuyện cô ăn nói khoác lác, Đường Văn Tích cái đồ miệng rộng kia chưa nói? Thực không phù hợp với tính cách leo mép của cậu ta.

Do dự một lát, Hạ Mộc nói với Kỷ Tiệp Bắc: “Hôm nay em làm sai một chuyện.”

Kỷ Tiệp Bắc không chút để ý nói: “Ừm, sau đó thì sao?”

Hạ Mộc sững sốt, không nghĩ tới Kỷ Tiệp Bắc vẫn rất bình tĩnh, “Anh không hỏi xem em làm sai gì à?”

Kỷ Tiệp Bắc nói thẳng: “Em có thể ý thức được bản thân làm sai vậy chắc chắn không phải chuyện nhỏ.”

“... Em không nói đùa.” Hạ Mộc nói, dừng lại.

Trong điện thoại, Kỷ Tiệp Bắc không nói gì, lẳng lặng chờ cô nói.

Hạ Mộc nói tiếp: “Lòng hư vinh của em quá lớn, lúc khoác lác với Tiêu Tiêu... Thối phồng thái quá, cũng và mặt mình rồi, bây giờ em đang cận kề sống chết, muốn lùi lại thời gian và mặt sau.”

Nghe cô nói, Kỷ Tiệp Bắc nói không nên lời tư vị trong lòng, sao anh chịu được cô và mặt chính mình chứ.

Nhưng vẫn tò mò: “Em chuẩn bị lùi như thế nào?”

Hạ Mộc im lặng vài giây mới nói: “Em chuẩn bị lát nữa ăn cơm sẽ uống nhiều đồ lạnh chút, đến lúc đi dạo phố giả bộ bị đau bụng nhập viện, dù sao cũng dựa vào da mặt dày cho qua chuyện.”

Ngừng lại, chỉ có thể làm phiền anh: “Đến lúc đó em gọi cho anh, anh phải mau chóng đến bệnh viện nhé, giúp em tìm bác sĩ anh quen, chuẩn bị đường glucose cho em, làm phiền anh đó.”

Đây là lần thứ hai cô chủ động nhờ anh giúp đỡ.

Cũng là lần thứ hai, ở trước mặt Kỳ Tiệp Bắc cô không đủ tự tin, loại cảm giác này giống hệt như lần đầu tiên cô mở miệng hỏi vay mượn tiền của anh.

Thấp hơn anh một nửa.

Hiện tại tâm trạng Kỳ Tiệp Bắc cũng chẳng hề dễ chịu hơn cô, lòng hư vinh của cô anh còn không nỡ đá kích, càng đừng nói là những người khác.

Trần an cô: “Không sao.”

Anh đột nhiên nhớ ra một chuyện, bắt đầu lấy một di động khác nhắn tin cho Đường Văn Tích.

Lát sau, Hạ Mộc không nghe thấy tiếng động gì, hỏi anh: “Sao không nói lời nào? Anh đang làm gì thế?”

Kỳ Tiệp Bắc: “Đang gửi tin nhắn cho Đường Văn Tích, bảo cậu ấy tìm giúp anh mấy công nhân khuôn vác tôi.”

“Anh tìm công nhân khuôn vác làm gì?”

“Dọn những thiết bị trong phòng tập thể thao xuống phòng dưới lầu.”

“... Đang êm đẹp, sao tự dưng chuyển xuống lầu dưới?”

“Phòng đó rộng, dọn ra lắp phòng K cho em.”

Trong lòng Hạ Mộc chấn động, sùng sốt.

“Không nói nữa, anh đang bận.” Kỳ Tiệp Bắc vừa định cúp điện thoại, lại nghĩ tới: “Em không cần lo lắng gì sất, chắc chắn một buổi chiều chuẩn bị xong xuôi mọi thứ cho em, em chỉ cần lo đi dạo phố của em, cố gắng kéo dài thời gian, tiêu hết tiền rồi về nhà.”

Hạ Mộc nắm chặt di động, nhỏ giọng gọi anh: “Chồng (*lão công*) à.”

“Gọi tiểu công cũng vô dụng, tôi về xử em sau, cúp máy đây.”

• 20/05/2019 •

Bạn đang đọc truyện *Mãi Yêu Em Như Vầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43

Edit: Mina

Hạ Mộc trở lại gian phòng Tiêu Tiêu đặt, chỉ có hai người ăn mà lại cần một phòng rộng như vậy, xem ra người có tiền luôn yêu cầu thể hiện phô trương.

Tiêu Tiêu nói không biết cô thích ăn gì nên đã gọi hết tất cả các món đề cử của nhà hàng này.

Hạ Mộc: “Quá lãng phí, chỉ hai chúng ta, bốn món là đủ rồi.”

Tiêu Tiêu không sao cả: “Không có gì, hôm nay tôi mời khách.”

Cô ấy bảo nhân viên phục vụ đi ra ngoài, nói có việc sẽ gọi phục vụ sau.

Giữa Tiêu Tiêu và Hạ Mộc không có khoảng trống, ngồi rất gần, hệt như đôi chị em thân thiết.

Nói tới Hội nghị Thượng đỉnh Tài chính tháng sau.

Tiêu Tiêu hỏi Hạ Mộc: “Hôm đây cô có đến thu thập tin tức không?”

Hạ Mộc gật đầu: “Có đến.”

Tieu Tieu rót nước ngô cho Hạ Mộc: “Cô uống cái này đi, giải nhiệt.” Tự mình rót một ly nước dưa hấu.

Nhắc tới em gái họ: “Tieu Ảnh ở công ty các cô ấy, cô có quen không?”

Hạ Mộc lắc đầu: “Không quen.”

Giọng Tieu Tieu nhàn nhạt: “Lần này em họ nhà chú tôi làm MC trong buổi Hội nghị đó, cô nghe nói tới chưa?”

Hạ Mộc không giấu giếm: “Có nghe đồng nghiệp nói qua.”

Cô nhấp một ngụm nước ngô, ngọt.

Khi còn nhỏ nhà nghèo, không có đồ ăn ngon, ăn cháo ngô thường xuyên, thực sự không thích nổi mùi vị này chút nào.

Nhưng với những người thành phố, họ lại cảm thấy thơm ngon và giàu dinh dưỡng, tốt cho sức khỏe.

Tieu Tieu vẫn nói về Tieu Ảnh: “Quan hệ giữa tôi và em ấy rất bình thường, tính cách không hợp, có lẽ ai cũng quá cố chấp nên càng không ưa nhau, bởi vì chuyện của Nhậm Ngạn Đông mà chúng tôi đã xảy ra nhiều lần tranh cãi không vui.”

Hạ Mộc nhìn cô ấy, chẳng lẽ hai chị em tranh nhau một người đàn ông?

Tieu Tieu cười: “Nhìn tôi như vậy làm gì? Yên tâm, mắt tôi chưa mù, không có chuyện coi trọng Nhậm Ngạn Đông.”

Hạ Mộc: “.....”

Tieu Tieu nói: “Nhậm Ngạn Đông quá tuyệt tình, tình cảm nói chấm dứt liền chấm dứt, không mảy may nhớ tới tình cũ.” Nếu nói Kỳ Tiệp Bắc là *luang bạc* (1), vậy Nhậm Ngạn Đông chính là vô tâm.

(1) 凉薄: Từ ngữ dùng để hình dung lòng người lạnh như băng, đạm bạc với mọi quan hệ nhân tế. (Nguồn: Baidu)

Hạ Mộc phụ họa: “Đàn ông lương thiện mềm lòng không thể chống đỡ nổi một gia nghiệp đồ sộ.”

“Đúng vậy.” Tieu Tieu không để tâm uống nước dưa hấu, nhìn cô: “Hình như cô rất hiểu biết Nhậm Ngạn Đông.” Không trực tiếp đề cập đến tin tức kia.

Cô ấy rất không hài lòng về chuyện đó, nhưng vẫn phải nhịn, ai bảo Hạ Mộc đang là bạn gái của Kỳ Tiệp Bắc chứ, cô ấy còn phải hợp tác với Kỳ Tiệp Bắc, không thể làm căng mối quan hệ.

Hạ Mộc cười: “Tôi cũng hiểu biết cô.”

Đồ ăn mang lên, đồ tài bị cắt ngang.

Các cô vừa ăn vừa trò chuyện, nói đến buổi chiều đi dạo ở đâu, gần đây cửa hàng nào ra mắt sản phẩm mới.

Những thứ đó Hạ Mộc không biết nhiều lắm, chỉ im lặng lắng nghe Tieu Tieu nói, thỉnh thoảng phụ họa vài câu.

Tieu Tieu hỏi cô hay mặc trang phục của hãng nào, Hạ Mộc lắc đầu: “Không nghiên cứu nhiều về hàng hiệu, bạn quá không có thời gian, hầu hết các quần áo của tôi đều do Kỳ Tiệp Bắc mua.”

Tieu Tieu cười nhạt: “Đúng là cô gái có phúc.”

Hạ Mộc mỉm cười: “Tôi cũng cảm thấy vậy.”

Tieu Tieu bị nghẹn.

Đúng là không biết khiếm tốn.

Hai người ăn cơm xong liền đến trung tâm thương mại, Hạ Mộc vẫn còn nghĩ ngợi về phòng K, cô muốn tranh thủ thời gian gọi điện thoại cho Kỳ Tiệp Bắc, lúc đi dạo phố gian hàng nào cô cũng ghé vào xem, dù thích hay không cô cũng thử cả.

Tieu Tieu hỏi cô: “Cô không ngại phiền à?”

Cô nói: “Có vài bộ quần áo thoát nhìn không ra gì nhưng mặc lên người lại rất đẹp, cần phải mặc thử, mua đúng rồi, bộ đồ có giá một ngàn cũng có thể mặc thành giá một vạn.”

Hạ Mộc mặc thử thấy hợp liền mua.

Lần đầu tiên có thể tùy hứng muốn mua gì thì mua.

Xem ra lòng hư vinh và tiền tài là tuyệt phối của phụ nữ.

Hạ Mộc hỏi Tieu Tieu không thích cái nào à?

Tieu Tieu mỉm cười: “Ừ, tôi không mặc nhãn hiệu này.”

Những cái đó không phải là thương hiệu nổi tiếng, trong mắt Hạ Mộc có vẻ đã đủ đắt, một bộ quần áo gần bằng tiền lương một tháng của cô, nhưng Tieu Tieu không mặc những thứ đó.

Tieu Tieu nói: “Tôi thích tăng trên hơn, lát nữa chúng ta đi dạo tiếp, không có gì, cô chọn đồ cô thích trước đi, tôi không vội, dù sao chiều nay chúng ta đi dạo là để tiêu tiền mà.”

Hạ Mộc tiếp tục chọn lựa quần áo, trong thẻ có nhiều tiền như vậy, cô đủ tự tin, Tieu Tieu nói gì cô cũng không để trong lòng.

Mua vài bộ váy, Hạ Mộc nói được kha khá rồi, có rất nhiều quần áo trong tủ ở nhà còn chưa cắt nhãn mác, nói muốn đi dạo qua khu của nam giới, mua áo sơ mi cho Kỳ Tiệp Bắc.

Tieu Tieu chậm rãi nói, cố ý cường điệu: “Không phải Kỳ Tiệp Bắc luôn mặc đồ *định chế*(2) sao?”

(2) 定制: Là một từ bắt nguồn từ đường phố Savile Row (Luân Đôn, Anh), có nghĩa là may đo quần áo cho một cá nhân, nổi tiếng bởi truyền thống nghề định chế trang phục nam (bespoke tailoring). Theo thời gian, từ “định chế” ngày càng được hiểu phong phú hơn, ví như định chế trang phục, quà tặng, thậm chí xuất hiện định chế màu da, rau củ cải các loại, ... (Nguồn: Baidu)

Hạ Mộc gật đầu: “Ừm, áo somi của anh ấy đều được làm định chế, nhưng tiền lương thực tập của tôi không nhiều nên đã mua cho anh ấy những món có giá khoảng tầm một ngàn.”

“Vây quá lãng phí, mua cũng không mặc.”

“Anh ấy không dám không mặc.”

“.....”

Đi ra khu dành cho nam giới, Hạ Mộc bắt đầu đi dạo cùng Tieu Tieu, cô chỉ xem không mua, vừa rồi mua liền bảy tám bộ có hơi đau lòng, lúc sau cô chỉ thay Tieu Tieu làm người tư vấn, giúp Tieu Tieu phối hợp quần áo, đưa ra những ý kiến khá đúng trọng tâm.

Tieu Tieu cũng bắt đầu chê bai ngày thường mình ăn mặc quá bảo thủ, không có chút thẩm mỹ nào.

Trong lúc nhất thời, hai người giống như hoa tỷ muối plastic thật, tuy rằng có chút kém chất lượng.

Mà chuyện phòng K trước đó cũng như chưa từng xảy ra.

“Quý cô có lấy bộ này không?” Nhân viên bán hàng hỏi Tieu Tieu.

“Gói lại đi.” Tieu Tieu nói với nhân viên bán hàng, lại quay đầu tiếp tục nói với Hạ Mộc: “May mà chiều nay có cô, chọn được không ít bộ phù hợp.”

Tieu Tieu còn nói có lần gặp mặt ông trùm tài chính nào đó mặc quần áo không phù hợp, cô ấy nhớ lại cảnh tượng khi đó: “6 năm trước lúc tôi vừa mới tốt nghiệp, bỏ tôi xếp tôi vào bộ phận nghiệp vụ để rèn giữa tôi, lúc ấy cùng với vài người nữa hẹn ngày gặp chủ tịch Ôn rồi, đến khi tới đó tôi mới hoa mắt choáng váng, những người đó có người mặc đồ thể thao, có người mặc đồ bình thường hằng ngày, mỗi mình tôi mặc đồ công sở đi giày cao gót, sau lại cũng không đi thẳng vào chuyện hợp tác mà đi đến sân bãi nhà chủ tịch Ôn chơi, lúc ấy tôi mới biết chủ tịch Ôn thích đánh tennis.”

Cô ấy nhìn về phía Hạ Mộc: “Lúc đó là cuối tháng 3, cô biết đấy, Bắc Kinh cuối tháng 3 vẫn rất lạnh, tôi mặc váy đi tất da chân ngồi bên ngoài cả buổi chiều suốt nửa chết cứng, cũng vì vậy, tôi bỏ lỡ cơ hội trò chuyện với chủ tịch Ôn, bọn họ trong quá trình chơi đã trao đổi xong.”

Nhân viên bán hàng gói túi đồ xong, chờ Tieu Tieu tính tiền, “Không nói chuyện với cô nữa, tôi đi quẹt thẻ đây.”

Hạ Mộc gật đầu, bảo cô ấy đi đi.

Vừa rồi Tieu Tieu nói một tràng dài, cô lại chỉ nhớ kỹ chủ tịch Ôn.

Tieu Tieu đi tính tiền, Hạ Mộc rút cuộc có thể ngồi nghỉ ở khu nghỉ ngơi.

Lấy ra di động gửi tin nhắn cho Kỳ Tiệp Bắc: [Chờ ngày em kiếm được tiền mua phòng lớn, em sẽ lấp hẳn một phòng tập thể thao sang trọng hiện đại nhất cho anh.]

Trên lầu bắt đầu thiết kế hệ thống cách âm, người nhiều lại ồn ào, Kỳ Tiệp Bắc và Đường Văn Tích xuống lầu hút thuốc, Kỳ Tiệp Bắc vừa châm được điếu thuốc, di động rung.

Đường Văn Tích đặt điếu thuốc cạnh gạt tàn, hỏi Kỳ Tiệp Bắc: “Muốn uống nước không?”

“Cho anh lon soda mát.”

Kỳ Tiệp Bắc cúi đầu trả lời tin nhắn của Hạ Mộc: [Phòng tập thể thao lớn hay nhỏ đều được, không có cũng không sao, đến công viên chạy bộ cũng giống tập thể hình thôi, yêu cầu của anh không cao, tới lúc đó em cho anh nhiều tiền tiêu vặt chút, đừng hỏi anh xài như nào là được.]

Hạ Mộc nghe ra anh có ý khác, nghĩ nghĩ hai giây, trực tiếp gọi điện thoại.

Ký Tiệp Bắc bắt máy: “Tiệp nói chuyện à?”

“Vừa đi dạo hai tầng xong, mệt muốn chết, đang ngồi nghỉ một lát.”

Ký Tiệp Bắc hiểu ý, chắc hẳn Tiêu Tiêu đang ở bên cạnh, anh không nói đến phòng K mà nói tiền tiêu vặt, giọng điệu đùa giỡn: “Tối lúc đó chuẩn bị cho anh bao nhiêu tiền tiêu vặt?”

Hạ Mộc: “Chắc chắn đủ để anh tiêu.” Sau đó chuyển sang chuyện khác: “Buổi trưa em đi ăn cơm gấp Thẩm Lăng, anh ấy kẹp điều thuốc trong tay thế mà lại không biết xấu hổ nói với học tỷ của em là không hút thuốc, còn nói nghe vợ là thiên kinh địa nghĩa nữa chứ.”

Ký Tiệp Bắc: “.....”

Giả bộ không để ý nói: “Không biết xấu hổ thật.”

Sau đó gây gây tàn thuốc.

Hạ Mộc: “Ừm, hy vọng anh đừng trở thành loại đàn ông giống Thẩm Lăng.”

Ký Tiệp Bắc: “... Đừng so sánh anh với anh ta, hạ thấp phẩm giá của anh quá.”

Hạ Mộc bỗng bật cười: “Ký Tiệp Bắc, em nói thế trong lòng anh vẫn giả bộ hồ đồ được sao?”

“Hà?” Ký Tiệp Bắc hút thuốc, chậm rãi nhả khói nói với màn hình di động.

Đường Văn Tích lấy ra hai lon nước trong phòng bếp, đưa cho anh một lon, nhìn trên tay anh là cái gì, lại vịn một cái giúp anh.

Giọng Hạ Mộc truyền đến: “Ký Tiệp Bắc, anh đang hút thuốc!”

Ký Tiệp Bắc run tay, tàn thuốc rơi xuống nửa...

“Hạ Mộc, em đừng suốt ngày nghi thần nghi quỷ được không? Anh vội sắp chết rồi, làm gì có thời gian hút thuốc chứ?”

Đường Văn Tích nhũn mày, biểu tình ghét bỏ, suy nghĩ, bỗng nhiên lên tiếng: “Ký Tiệp Bắc! Anh có lời gì cần phải nói ngay lúc này hà! Làm xong rồi nói không được sao!”

Ký Tiệp Bắc lập tức hiểu ý, bắt đầu diễn kịch: “Đặt ở bên này không được à?”

Đường Văn Tích dựa vào sofa, uống mấy hớp nước lạnh, nâng tông giọng: “Dịch sang bên phải chút! Anh để tâm chút sẽ chết à!”

Hạ Mộc ngăn ra: “Bọn anh đang làm gì thế?”

Ký Tiệp Bắc mặt không đỏ tâm không nhảy đáp: “Không đủ nhân công, anh với Đường Văn Tích đang hỗ trợ nâng thiết bị âm thanh.”

Hạ Mộc buồn bực, bắt đầu hoài nghi giác quan thứ sáu của mình, “Ừm, vậy anh bận việc của anh đi.” Cúp điện thoại.

Đường Văn Tích bắt đầu cười nhạo anh: “Ký Tiệp Bắc, anh cứ sống vậy không thấy uất ức sao! Anh với Thẩm Lăng đúng là tuyệt phối mà!”

Ký Tiệp Bắc ngược mắt liếc cậu một cái: “Đừng chê cười anh vội, cậu chưa nghe câu ‘Cười người không bằng người’ (3) à?”

(3) 笑話人不如人: Rất khó có một thước đo so sánh ưu khuyết điểm, không nên éch ngồi đây giếng, vợ dũa cả nắm, càng không nên lấy mình cao mà nghĩ hơn người, lâu ngày, thành tự cao tự đại. (Nguồn: Baidu)

Đường Văn Tích khinh thường: “Ha, em mới không thèm vào nhóm của anh với Thẩm Lăng đâu, không nên cho phụ nữ quen thói tác oai tác quái trên đầu mình, kém cỏi!”

Cho nên cậu mãi không có bạn gái, chỉ có phụ nữ.

Việc dở dành bạn gái, cậu không làm được.

Ký Tiệp Bắc nói: “Anh chờ ngày cậu bị cô gái nào đó làm cho chết đi sống lại vẫn không biết xấu hổ xán lên người người ta, tới lúc đó anh sẽ mua pháo hoa đốt ăn mừng.”

Đường Văn Tích vắt chéo chân: “Yên tâm, không có ngày đó đâu.”

Ký Tiệp Bắc vừa định nói gì đó, lại đột nhiên nhớ ra, chiều nay anh có hẹn bàn chuyện làm ăn với Nhậm Ngạn Đông, nhìn đồng hồ, cách giờ hẹn khoảng một tiếng.

Anh nói với Đường Văn Tích: “Cậu để ý trên lầu một chút, anh phải ra ngoài một chuyến.”

“Làm gì thế?”

“Có hẹn với Nhậm Ngạn Đông, vốn đã định lùi hẹn.”

Đường Văn Tích đề nghị: “Nếu gấp quá, anh cứ để đến tối hoặc sang ngày mai đi.”

Kỷ Tiệp Bắc: “Trước đó anh cũng nghĩ thế, nhưng Nhậm Ngạn Đông đã hẹn với người bạn kia, anh đột nhiên cho leo cây có vẻ không ổn lắm.”

Đường Văn Tích gật đầu: “Vây anh qua đó đi, một mình em có thể lo liệu được việc này.”

Thuận miệng hỏi câu: “Anh lại định hợp tác hạng mục gì với Tam ca thế?”

“Không phải với Nhậm Ngạn Đông, một người bạn của cậu ta làm trong ngành giáo dục, muốn sửa sang lại cơ sở vật chất ngôi trường nên đang tìm nhà đầu tư, Nhậm Ngạn Đông không có hứng thú với thứ này, cũng không đủ *tinh lực* (4), có lần nói chuyện phiếm đề cập tới, Nhậm Ngạn Đông hỏi anh có tính toán gì không.”

(4) *Tinh lực*: *Tinh thần và sức lực*.

Đường Văn Tích khó hiểu nhìn anh: “Một đồng việc kia anh còn chưa thấy đủ bận rộn? Muốn gia nhập vào cả ngành giáo dục?”

Kỷ Tiệp Bắc dí đầu mẩu thuốc vào gạt tàn: “Không thừa *tinh lực*, nhưng Hạ Mộc cảm thấy hứng thú, cô ấy nói ở những vùng quê không được hưởng thụ nền giáo dục vượt trội như ở thành phố lớn, trẻ em trong thôn với trẻ em trên thành phố có chênh lệch càng ngày càng lớn, đúng lúc có cơ hội này, thử chút xem sao.”

Anh đứng dậy: “Việc trên lâu lắm phiền cậu nhé.”

Cầm lấy điện thoại di động và chìa khóa xe rời đi.

Tới dưới lầu, tin nhắn Kỷ Tiệp Bắc gửi Nhậm Ngạn Đông đã trả lời lại.

Nhậm Ngạn Đông: [*Tôi đang ở văn phòng, bạn tôi cũng đang ở đây.*]

Kỷ Tiệp Bắc: [*Khoảng nửa tiếng nữa tôi tới.*]

Nhậm Ngạn Đông đặt di động xuống, lão Vạn, ông chủ cửa tiệm tranh chữ nói: “Nếu lần này thành công, tôi sẽ viết mấy bức tranh chữ cho cậu.”

“Chữ của anh tôi không thích.”

“.....” Lão Vạn buồn bực nói: “Không phải trước đây cậu còn muốn bái tôi làm thầy sao?”

“Anh cũng nói là trước đây mà.” Nhậm Ngạn Đông liếc anh ta: “Tôi *di tình biệt huyền* (5) rồi.”

(5) *Di tình biệt huyền* = *Thay lòng đổi dạ*.

Lão Vạn nổi da gà toàn thân: “Cậu nói chút tiếng người được không?!”

Nhậm Ngạn Đông không rảnh trêu chọc anh ta, tiếng gõ cửa văn phòng vang lên, “Vào đi.”

Lão Vạn quay đầu lại, đang buồn bực tại sao Kỷ Tiệp Bắc tới nhanh như vậy, không nghĩ tới tiến vào lại là hai bảo vệ.

Nhậm Ngạn Đông chỉ chỉ trên tường: “Gỡ cái này xuống, bảo tài xế mang về nhà tôi.”

“Vâng Nhậm tổng.”

Lão Vạn khó hiểu: “Đang yên đang lành gỡ xuống làm gì?”

Nhậm Ngạn Đông cười: “Không phải anh muốn tặng tôi mấy bức tranh chữ à? Gỡ xuống nhường chỗ cho tranh chữ của anh đấy.”

Anh xoay người lại nhìn góc dưới bên phải bức tranh có dòng chữ ký: *Hạ Mộc Nhậm Ngạn Đông*

Đề Kỷ Tiệp Bắc thấy, còn tưởng anh đang cố ý khoe mẽ, không cần thiết.

• 25/05/2019 •

Bạn đang đọc truyện *Mãi Yêu Em Như Vầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Sau khi Kỷ Tiệp Bắc tới, Nhậm Ngạn Đông giới thiệu hai người với nhau, cũng không chào hỏi nhiều mà đi thẳng vào vấn đề.

Lão Vạn nói sơ qua tình hình hiện tại của các trường học vùng cao rồi bắt đầu nói chi tiết suy nghĩ và kế hoạch phát triển sau này.

Kỷ Tiệp Bắc nghiêm túc lắng nghe, Nhậm Ngạn Đông pha trà cho bọn họ.

Trà xanh mật son trà.

Lão Vạn nhấp một ngụm trà, khen không dứt lời, hỏi Nhậm Ngạn Đông, “Cát giầu ở đâu mà giờ mới mang ra đây?”

“Không phải là cát giầu, chỉ bỏ thêm một vài thứ vào trà xanh thôi.”

“Bỏ thêm gì thế?”

“Mật son trà (1).”

Kỷ Tiệp Bắc mỉm cười: “Anh uống nghiệm rồi à?”

“Thường xuyên hút thuốc, uống một chút cũng không tệ.” Từ sau lần Nhậm Ngạn Đông tới văn phòng Kỷ Tiệp Bắc uống cảm thấy không tệ lắm, nên đã mua chút mật son trà về.

Kỷ Tiệp Bắc hỏi anh: “Anh mua ở đâu thế?”

Nhậm Ngạn Đông: “Không biết, tôi bảo thư ký đi mua.”

Kỷ Tiệp Bắc gật đầu, ngay sau đó nói: “Nhà anh trai đi giúp việc nhà tôi chuyên trồng cây son trà, còn mở nhà máy nữa, giá cả rất phải chăng, nếu anh cảm thấy không tệ thì có thể mua về một ít phát cho nhân viên coi như phúc lợi, mật son trà này trẻ con hay phụ nữ uống vào đều tốt cả.”

Nhậm Ngạn Đông: “.....”

Anh đã nói mà, chẳng có chuyện Kỷ Tiệp Bắc bỗng dưng ân cần, thì ra là muốn đẩy mạnh tiêu thụ mật son trà.

Kỷ Tiệp Bắc nhìn Nhậm Ngạn Đông ghen ghét, anh bật cười trong lòng, tiếp tục cùng lão Vạn nói đến chuyện học qua mạng internet của các trường vùng cao, anh nói: “Tôi đầu tư với điều kiện tương đối đặc biệt, không phải vì kiếm tiền.”

Lão Vạn: “Nói thử xem”

Kỷ Tiệp Bắc nói: “Đầu tiên phải cải thiện nguồn tài liệu giáo dục tiểu học lẫn trung học, không chỉ có môn học chính khóa, các lớp chuyên năng khiếu cũng phải đầu tư thêm, có thể những thứ đó trẻ em thành phố không cần, nhưng trẻ em nông thôn lại cần chúng.”

Lão Vạn: “Lớp chuyên năng khiếu?”

Kỷ Tiệp Bắc gật đầu: “Ví dụ như hội họa hay thư pháp đều có thể đạt được hiệu quả thông qua các video giảng bài của giáo viên nổi tiếng, cũng không hề kém hơn việc đi học trực tiếp, đối với một vài trẻ em địa phương, không có tiền cũng như không có điều kiện đi học các lớp giáo viên giỏi dạy, nguồn tài nguyên trên mạng vừa phong phú lại thuận tiện có thể làm hài lòng các em ở đây.”

Lão Vạn nhắc nhở anh: “Internet ở vùng cao cũng là một vấn đề.”

Kỷ Tiệp Bắc: “Cái này chính là nguyên nhân lớn nhất tôi đầu tư, tôi sẽ bỏ tiền ra giải quyết vấn đề máy tính, các anh phụ trách liên hệ với phòng giáo dục của các huyện trong vùng, thống kê xem huyện của họ có bao nhiêu trường tiểu học khó khăn, mỗi trường học bố trí hai máy tính và hai thiết bị máy chiếu, hằng tháng các giáo viên đến phòng giáo dục của huyện lên mạng download lại nguồn tài liệu, tôi cũng sẽ chi tiền cho phí đi lại của các giáo viên.”

Nói xong, không chỉ lão Vạn, Nhậm Ngạn Đông cũng nhìn về phía anh.

Kỷ Tiệp Bắc cười: “Ánh mắt hai người là sao?”

Lão Vạn nói: “Ánh mắt sùng bái.”

Kỷ Tiệp Bắc cười cười, trở lại chuyện chính: “Ngày trước đều nói nhà nghèo sinh quý tử, nhưng với xã hội hiện nay, tỷ lệ nhà nghèo sinh quý tử ngày càng thấp, bởi vì nền giáo dục cách xa ngày càng lớn, lực lượng giáo viên dạy học ở quê không thể so với trên thành phố, kiến thức quyết định khoảng cách và tầm hiểu biết, đưa cho bọn họ vài chiếc áo bông mới không bằng làm giàu nguồn tài nguyên giáo dục cho họ, bởi vì một khi thua ngay ở vạch xuất phát, về sau anh rất khó có cơ hội vượt qua người khác.”

Sự chênh lệch này, anh nhìn thấy từ trên người Hạ Mộc.

Vậy nên cô trả giá bằng nỗ lực và vất vả gấp rất nhiều lần so với những người trên thành phố thì mới từ từ thu nhỏ lại sự chênh lệch này.

Nhậm Ngạn Đông như có suy tư nhìn tách trà, bỗng nhiên ngược mắt nói với lão Vạn: “Anh làm trong ngành giáo dục lâu năm, cũng quen biết với bộ giáo dục, anh mau chóng đi liên hệ đi, tăng số lượng máy tính với thiết bị máy chiếu quyên tặng lên, tính cả một phần của tôi nữa.”

Một buổi chiều rất nhanh trôi qua, Hạ Mộc và Tiêu Tiêu thắng lợi trở về.

Ngồi lên xe, Tiêu Tiêu xoa xoa căng chân, mệt muốn chết, “Lần sau đi dạo phố phải đi giày đế bằng mới được.”

Hạ Mộc tiếp lời cô ấy: “Lẽ ra hôm nay cô nên đi giày đế bằng, đi dạo đi giày cao gót, lúc thử quần áo cũng đi giày cao gót.”

Tiêu Tiêu cười cười: “Không phải tại áp lực đứng cạnh cô sao.”

Cô ấy 1m65, không thấp.

Nhưng đứng trước mặt Hạ Mộc lại cảm nhận rõ thấp hơn một đoạn.

Cô ấy chuyển đề tài: “Quê cô ở đâu thế? Ăn được cay mà da mặt vẫn đẹp như vậy.”

Hạ Mộc nói một địa danh, Tiêu Tiêu lắc đầu, nói chưa nghe qua bao giờ.

Mãi đến khi Hạ Mộc nói tới tỉnh thành nào đó, Tiêu Tiêu mới nói: “À, là nơi đó à, tôi từng đi qua, có lần đi theo đoàn người của bố tôi đến thăm trẻ em trường tiểu học Hy Vọng bên đó, có đoạn đường núi không thể lái xe, đi nửa ngày vẫn chưa tới nơi, lần sau báo Kỳ Tiệp Bắc về đó cùng cô nhé, cho anh ấy cảm nhận chút cuộc sống không dễ dàng.”

Hạ Mộc chỉ cười không nói, không muốn tốn nước bọt vì chuyện nhỏ này.

Càng không muốn tiếp tục đề tài vô bổ với Tiêu Tiêu, trực tiếp quay số 10000 (2).

(2) 10000 hoặc 10001: Số máy của trung tâm chăm sóc khách hàng.

Mấy chục giây sau, cô ấn kết thúc cuộc gọi, gần đến 7 rưỡi, không biết Kỳ Tiệp Bắc bên kia thế nào rồi.

Tin nhắn đã gửi: *[Tiểu cầu lương của em à ~ em với Tiêu Tiêu đang trên đường về nhà, khoảng nửa tiếng nữa sẽ về tới nơi, anh bên kia thế nào rồi? Nếu chưa xong, em lại tìm có gì đó cho qua chuyện.]*

Sau khi bàn chuyện với Nhậm Ngạn Đông và lão Vạn xong Kỳ Tiệp Bắc vội vã trở về gấp, phòng K gần như xong xuôi, anh lại giúp đỡ quét dọn nhà cửa một chút.

Bận bịu suốt một buổi chiều, người ngã ngửa đổ, rốt cuộc hoàn công, nhìn qua không tệ lắm.

Anh trả lời Hạ Mộc: *[Đã chuẩn bị xong, cũng lau dọn phòng xong rồi.]*

Hạ Mộc: *[Nhanh thế à?]*

[Ừ.]

Cách vài giây, Hạ Mộc gửi tới: *[Tiểu cầu lương của em vớt vớt rồi ~]* sau đó là mấy cái biểu cảm hôn hôn.

Kỳ Tiệp Bắc: *[Vuốt móng ngựa cũng vô dụng, buổi tối không thể thiếu chinh chiến một trận!]*

Đường Văn Tích một mình trực tiếp nằm liệt trên ghế sofa, “Đời trước em tạo nghiệp gì không biết, sao phải thay Hạ Mộc bận trước bận sau thế này!”

Đang nói, chuông cửa vang lên, Đường Văn Tích đứng dậy đi mở cửa.

“Ai vậy?” Kỳ Tiệp Bắc hỏi.

Đường Văn Tích: “Gọi vài người tới che bớt bớt mùi phòng trên lầu.”

Kỳ Tiệp Bắc nói: “Cũng đâu có mùi gì.”

“Nếu đã tốn công tốn sức thì phải làm cho hoàn hảo chút.”

Mở cửa, vài người phụ nữ tiến vào.

“Mẹ nó, các người xịt mấy cân nước hoa lên người thế?”

Một người phụ nữ ăn mặc sắc sảo đi ở đằng trước vuốt vuốt tờ hóa đơn. Nhét hóa đơn vào ngực Đường Văn Tích, lại vỗ vỗ bả vai cậu ta: “Cậu nhìn xem rồi làm.”

Đường Văn Tích cầm một xấp hóa đơn. Mở ra xem, phát điên: “F*ck! Mấy người muốn chết à! CMN, mấy người coi lọ nước hoa là chai nước khoáng 1 đồng (tiền) à! Chồng của các người đứng là một đám mất mụ, cưới phải những bà vợ phá của!”

Mấy người phụ nữ cười ha ha, vào tới phòng khách mở miệng chào hỏi Kỳ Tiệp Bắc.

Kỳ Tiệp Bắc hỏi: “Bọn họ đâu?” Ý hỏi chồng của mấy vị này.

“Không biết, hình như vẫn đang ở công ty, chắc cũng sắp tới rồi.”

Kỳ Tiệp Bắc gật đầu, lại nói: “Tôi nay làm phiền các cô.”

“Chắc, nói lời khách sáo quá.” Cô ấy chỉ chỉ trên lầu: “Chúng tôi lên lầu đánh bài đây.” Lại quay đầu nói với Đường Văn Tích: “Văn Văn à, lát nữa chuẩn bị nước ép dưa hấu mát lạnh cho các chị nhé.”

Đường Văn Tích: “... Mấy người chơi hăng quá rồi đứng không!”

Đám người cười nói đi lên lầu.

Đường Văn Tích tức giận đặt mông ngồi trên ghế sofa, lần nào cậu cũng không muốn nhìn thấy nhất chính là một đám người có chồng này, phiền muốn chết.

Nếu không phải lớn lên cùng nhau thì thật muốn mắng chửi mà.

Kỷ Tiệp Bắc rót tách trà cho Đường Văn Tích, đặt lên bàn trà, hỏi cậu muốn ăn gì thì bảo đi giúp việc làm chút ít, Đường Văn Tích nói muốn ăn *bánh có nhân* (2) đi làm.

“Bánh có nhân?”

“Đúng vậy, quê đi ấy có loại bánh có nhân ăn rất ngon.”

“Cậu ăn rồi?” Kỷ Tiệp Bắc nghi hoặc nhìn Đường Văn Tích.

Đường Văn Tích gật đầu: “Ừm, từng ăn ở nhà đi ấy.”

Cậu và con rể đi giúp việc là bạn bè, cũng là cậu giới thiệu đi qua đây nấu ăn.

Kỷ Tiệp Bắc liền nói với đi giúp việc buổi tối làm phiền đi ấy về nhà làm bánh có nhân coi như làm thức ăn khuya cho bọn họ, lát nữa sẽ có nhiều người tới.

Đi giúp việc rất phấn khởi, nói về nhà cũng không có việc gì làm, sau đó bắt đầu chuẩn bị nhào bột.

Đường Văn Tích lại quay đầu nói với nhà ăn: “Đi ơi, đi làm nhiều chút nhé, cháu vừa thông báo trong nhóm chat, chắc phải khoảng mười mấy người tới, đều nói chưa ăn cơm chiều, muốn tới ăn bánh có nhân.”

“Được rồi, yên tâm, dù có 20 người tới đi cũng làm đủ cho các cháu ăn.” Đi giúp việc cười tươi tới nổi nếp nhăn hai bên khóe mắt xòe ra.

Ở nhà con gái làm bánh có nhân cũng chẳng có người ăn, bà làm không có cảm giác thành tựu.

Đi động của Đường Văn Tích rung liên tục, vừa rồi nói một tiếng trong nhóm chat, buổi tối nhà Kỷ Tiệp Bắc có bánh có nhân ngon, ngoài việc có thể uống rượu vang đỏ, còn có phòng K ca hát nữa.

Sau đó những người trong nhóm chat không phải đi công tác đều nói tới nay muốn tới đây.

Thẩm Lăng: [*Làm bánh có nhân nhiều chút, tôi muốn gói mang về một phần.*]

Đường Văn Tích: [*Mặt anh lớn quá ha, còn muốn gói mang về.*] (Tai to mặt lớn.)

Thẩm Lăng: [*Mặt lớn hay không chẳng lẽ trong lòng cậu không rõ, cứ phải để tôi nói thẳng?*]

Đường Văn Tích: [*.....*]

Thẩm Lăng vừa đến nhà Nhậm Ngạn Đông nói về chuyện IPO.

Nhậm Ngạn Đông hỏi anh: “Uống trà hay rượu vang đỏ?”

Thẩm Lăng: “Uống sữa bò đi.”

Nhậm Ngạn Đông “... Anh còn muốn tăng chiều cao?”

Thẩm Lăng bị ghen, nói: “Lát nữa qua nhà Kỷ Tiệp Bắc uống rượu vang đỏ, cậu ta cất giấu nhiều rượu quý lắm.”

“Sao lại muốn tới nhà Kỷ Tiệp Bắc?” Nhậm Ngạn Đông giả bộ không để ý hỏi, thực ra vừa rồi anh đọc tin nhắn trong nhóm chat không bỏ sót một dòng, nhưng không biết tình hình cụ thể.

Anh đưa hộp sữa bò cho Thẩm Lăng.

Thẩm Lăng nhận hộp sữa bò, thuật lại tình hình chiều nay: “Dàn thiết bị âm thanh nhà tôi bị Đường Văn Tích dỡ xuống mang về nhà Kỷ Tiệp Bắc, nói muốn lắp phòng K tạm thời cho Hạ Mộc.”

Nhậm Ngạn Đông khó hiểu: “Phòng K?” Mọi người trong nhóm chat nói muốn đi hát hò, anh còn tưởng nhà Kỷ Tiệp Bắc có sẵn.

Thẩm Lăng giải thích: “Hình như là Hạ Mộc ăn nói khoác lác trước mặt Tiêu Tiêu. Cả dàn thiết bị âm thanh nhà tôi đất như vậy mà Đường Văn Tích cũng lấy đi được, tôi phải đến ăn chực để cân bằng lại tinh thần.”

Nhậm Ngạn Đông không lên tiếng, tự mình rót nửa ly rượu vang đỏ rồi đi qua ghế ngồi.

Thảm Lãng lơ đãng thoáng nhìn bức tranh chữ bên quầy rượu, không phải bức tranh chữ kia treo ở văn phòng Nhậm Ngạn Đông sao?

“Sao cậu lại dỡ xuống mang về đây?”

“Ừ, treo trong nhà.” Nhậm Ngạn Đông không nhiều lời.

Thảm Lãng nhìn Nhậm Ngạn Đông, suy đoán chắc chắn Nhậm Ngạn Đông đang nghĩ đến Hạ Mộc.

Anh có cảm giác bản thân có lòng mà không đủ lực, hơn nữa chuyện tình cảm của người khác, anh làm người ngoài cũng không tiện xen vào, nói nhiều người ta còn ngại phiền.

Làm bạn bè, dù là Kỳ Tiệp Bắc hay Nhậm Ngạn Đông, cũng hoặc là Hạ Mộc, anh đều muốn giúp bọn họ.

Trước mắt, việc anh có thể làm duy nhất chính là thừa dịp tối nay mọi người đến nhà Kỳ Tiệp Bắc chơi, mang theo Nhậm Ngạn Đông tới.

Nhờ vào đó làm cho Hạ Mộc biết, đừng nhìn Kỳ Tiệp Bắc và Nhậm Ngạn Đông lúc nào cũng bất hòa trong mối quan hệ làm ăn, thật ra lại là bạn bè trong vòng vốn dĩ giới thượng lưu cũng chỉ to như vậy, quanh đi quẩn lại cơ bản đều quen biết nhau.

Hạ Mộc cũng coi như nửa người trong giới doanh nhân, cô không thể không biết, người làm ăn không thể tránh khỏi tài nguyên nhân mạch và vòng bạn bè.

Nếu ngày nào đó cô thực sự bị Nhậm Ngạn Đông hấp dẫn, muốn ở bên Nhậm Ngạn Đông thì phải vì Kỳ Tiệp Bắc mà ngấm lại, có khả năng anh không dám ngắt đầu với bạn bè trong giới hay không, và cũng phải vì Nhậm Ngạn Đông mà suy xét, có khả năng anh bị bạn bè âm thầm phi nhổ hay không.

Anh cảm thấy cô gái như Hạ Mộc, làm việc gì cũng liều lĩnh.

Đến nỗi về sau kết quả ra sao, anh không lường trước được, hiện tại chỉ có thể cố hết sức.

Thảm Lãng hỏi Nhậm Ngạn Đông: “Cậu có qua nhà Kỳ Tiệp Bắc chơi không?”

Nhậm Ngạn Đông ngược mắt, lạnh nhạt nói: “Tôi đi làm gì?”

Thảm Lãng: “Không phải hai ngày trước cậu nói vẫn còn nhiều chi tiết trong hạng mục bên Anh cần phải bàn bạc kỹ lưỡng với Kỳ Tiệp Bắc à?”

Nhậm Ngạn Đông không lên tiếng, híp mắt, nhìn chằm chằm Thảm Lãng.

Thảm Lãng sợ ý tưởng trong lòng bị Nhậm Ngạn Đông nhìn thấu, chỉ có thể dời đi lực chú ý của Nhậm Ngạn Đông.

Anh cười, giọng điệu ngả ngớn: “Sau khi cậu đi có thể lên nhìn xem Kỳ Tiệp Bắc với Hạ Mộc ở chung như thế nào.”

Nhậm Ngạn Đông liếc anh một cái: “Tôi có bệnh sao?”

“Rốt cuộc cậu có thể tự mình hiểu lấy, không dễ gì.”

“...”

“Sau khi nhìn thấy bọn họ ân ái cỡ nào, cậu sẽ chẳng còn tâm tư khác.” Thảm Lãng nói: “Cậu đi xem Kỳ Tiệp Bắc với Hạ Mộc ở chung ra sao thì có lẽ cậu nhận ra, cậu với Hạ Mộc không thích hợp, dù cho sau này có ấy và Kỳ Tiệp Bắc có thể nào, có ấy cũng không phù hợp với cậu.”

Trầm mặc một lát, Nhậm Ngạn Đông hỏi câu: “Có ý gì?”

Thảm Lãng: “Cụ thể có ý gì tôi không nói được, không phải cậu đến nhà Kỳ Tiệp Bắc nhìn xem sẽ biết ngay sao?”

Suy nghĩ, lại nói: “Nói đơn giản nhất là, chẳng hạn như chiều nay lắp phòng K, thực ra không phải việc này không có cách giải quyết khác, với trí thông minh của Hạ Mộc, tìm bữa một lý do là có thể đuổi Tiêu Tiêu đi rồi, nhưng Kỳ Tiệp Bắc thì sao, một mực muốn thỏa mãn lòng hư vinh lớn nhất của Hạ Mộc.”

Anh hỏi Nhậm Ngạn Đông: “Đổi lại là cậu, cậu có thể vô điều kiện bao dung lòng hư vinh của Hạ Mộc không? Đương nhiên, mấy thứ này đều có thể giải quyết bằng tiền, mấu chốt cậu có lòng kiên nhẫn này không?”

Nói, anh vặn nắp sữa bò, uống vài hớp rồi nói tiếp: “Kỳ Tiệp Bắc và Hạ Mộc ở bên nhau gần ba năm, cậu ấy vẫn kiên nhẫn y như trước kia, cậu làm được vậy không?”

Nhậm Ngạn Đông không trả lời, lắc nhẹ ly rượu vang.

Thảm Lãng tận tình khuyên bảo: “Với tính cách của cậu, thích hợp tìm một cô gái vừa nghe lời lại biết dỗ dành cậu, Hạ Mộc ngoan cố như vậy không thể nào đi tới cùng được, dù có ở bên nhau, chưa đầy ba tháng thế nào cũng chia tay.”

Nhậm Ngạn Đông uống cạn sạch một hơi ly rượu vang, ngữ khí không kiên nhẫn: “Thảm Lãng, sao dạo này anh làm nhầm nhiều thế!”

Thảm Lãng: “...”

Nhậm Ngạn Đông đặt ly rượu xuống đứng dậy đi về phía phòng thay đồ.

Thảm Lãng nói với bóng lưng anh: “Này, cậu làm gì đấy! Không bàn bạc nữa à?”

Nhậm Ngạn Đông không đáp lại anh.

Về tới khu chung cư, trước tòa nhà của các cô có mười mấy chiếc siêu xe đỗ la liệt, ngay cả cạnh bồn hoa cũng có...

Hạ Mộc nghi hoặc trong lòng, chắc không phải đều tới ca hát đâu nhỉ.

Tiểu Tiêu xuống xe, “Ôi, tình huống gì thế này, đều tới góp vui à?” Cô ấy lơ đãng quét mắt nhìn chiếc xe hơi màu đen cạnh bồn hoa, hơi giật mình.

Nhậm Ngạn Đông cũng tới?



(1) Mật sơn trà.



(3) Bánh có nhân.

Bạn đang đọc truyện *Mãi Yêu Em Như Vây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: Mina

Hạ Mộc lấy ra bảy tám chiếc túi mua sắm trong cốp xe, Tiểu Tiêu giúp cô cầm vài cái.

“Tự tôi xách cũng được.”

“Không có gì, dù sao cũng không nặng.”

Hai người sóng vai đi về phía khu chung cư.

Hạ Mộc đang chuẩn bị lấy thẻ vào tòa nhà trong túi xách, bỗng nhìn thấy một người đàn ông cao to mặc áo sơ mi trắng quần âu đen đứng trước thang máy, cô nhìn nhìn, nhận ra đó là một trong những vệ sĩ đi theo Kỳ Tiệp Bắc.

“Cô Hạ.” Vệ sĩ hơi giật đầu.

“Chào anh.”

Vệ sĩ giúp hai cô quẹt thẻ vào thang máy.

Tieu Tieu nói: “Kỷ Tiệp Bắc thật chu đáo.”

Hạ Mộc cười: “Thực ra anh ấy lười, không muốn xuống lầu đón người đấy.”

Thẻ ra vào chung cư của bọn cô chỉ có di giúp việc và Đường Văn Tích có, chờ ngày nào đấy phải lấy lại thẻ vào thang máy của Đường Văn Tích, nhìn mặt anh ta là phiền muốn chết, không có việc gì lại chạy đến nhà bọn cô.

Hai cô vừa vào thang máy, bỗng nhiên nghe thấy giọng nói, “Làm phiền chờ một chút.”

Hạ Mộc và Tieu Tieu cùng lúc quay lại xem, một người phụ nữ có dáng vẻ giỏi giang lại khí chất bước nhanh chân đi tới.

Vệ sĩ duỗi tay ra cản lại: “Xin hỏi quý cô lên lầu bao nhiêu?”

Lúc này Tieu Tieu chào hỏi người phụ nữ kia: “Cát tổng, đã lâu không gặp.”

Cát Phi mỉm cười: “Cũng đến nhà Tiệp Bắc chơi à?”

“Ừm, qua đây hát hò.”

Vệ sĩ nghe thấy thế cũng không hỏi thêm, còn chu đáo lấy tay chặn cửa thang máy, mời Cát Phi đi vào.

Cát Phi nói lời cảm ơn vệ sĩ, tiến vào thang máy, lại hàn huyên đôi ba câu với Tieu Tieu.

Cát Phi hơn 40 tuổi, chăm sóc rất kỹ lưỡng.

Hạ Mộc chưa từng gặp Cát Phi, chỉ nghĩ là bạn của Kỷ Tiệp Bắc.

Cát Phi thấy các cô túi lớn túi nhỏ, đều là trang phục nữ, nhìn trong tay Hạ Mộc còn xách một túi nhãn hiệu nam, ngẫm nghĩ hai giây, tầm mắt dừng trên mặt Hạ Mộc: “Hạ Mộc?”

Hạ Mộc ngăn ra: “Cát tổng biết tôi?”

Cát Phi cười: “Có lần xem ảnh chụp em, chẳng qua mẹ chị không biết cách chụp ảnh, chụp hơi nhòe, nhưng nhìn qua liền nhận ra em ngay, đẹp hơn trong ảnh mẹ chị chụp.”

Hạ Mộc dừng lại hai giây: “Chị là con gái lớn của dì?”

Cát Phi cười gật đầu, nói tiếp: “Ban nãy Đường Văn Tích gọi điện thoại cho chị, nói mẹ chị lo liệu không xuể hết việc, bảo chị qua đây giúp đỡ làm *bánh xếp mặn* (1).”

Hạ Mộc có chút ngượng ngùng: “Làm phiền Cát tỷ.”

“Khách sáo rồi, mẹ chị phản khởi lắm.”

Đang nói chuyện thang máy lên đến nơi.

Hạ Mộc không nhập vân tay mà ấn chuông cửa.

Tieu Tieu: “Nhà của mình còn phải ấn chuông cửa?”

“Quen rồi, mang bạn về nhà đều phải gõ cửa, để đối phương có sự chuẩn bị trước, kể cả anh ấy mang Đường Văn Tích qua đây chơi cũng phải gõ cửa.”

Cửa mở ra từ bên trong.

“Sao chỉ mua có từng này?” Kỷ Tiệp Bắc nhận lấy mấy chiếc túi mua sắm trong tay cô, gật đầu với Tieu Tieu, lúc nhìn thấy người phía sau Tieu Tieu, hơi giật mình.

Lập tức chào hỏi: “Cát tỷ.” Cười nói: “Nếu biết chị qua đây tôi đã xuống dưới lầu đón rồi.”

“Khách sáo với tôi làm gì, tôi cũng qua đây ăn ké thôi.”

Kỷ Tiệp Bắc nghiêng người tránh ra nhường đường cho các cô đi vào, nhìn Hạ Mộc, vẫn là câu nói kia: “Sao mua ít vậy?”

“Trong nhà có quá nhiều quần áo rồi, mua cũng lãng phí.” Hạ Mộc thay giày, phòng khách ồn ào náo nhiệt, cô vừa liếc mắt nhìn liền thấy Thẩm Lăng và Nhậm Ngạn Đông.

“Sao bọn họ cũng tới?” Hạ Mộc quay đầu hỏi Kỷ Tiệp Bắc.

Kỷ Tiệp Bắc ghé bên tai cô nửa đùa nửa thật nói: “Đường Văn Tích dỡ toàn bộ dàn âm thanh lẫn đèn trần nhà Thẩm Lăng mang về đây, Thẩm Lăng bắt bình

trong lòng bèn dần thêm người tới ăn ké.”

Hạ Mộc cười, “Thật hay đùa thế?”

“Lừa em làm gì.” Kỳ Tiệp Bắc ý bảo cô đi vào chào hỏi bọn họ.

Tieu Tieu mỉm cười nói: “Hai người các anh buồn nôn quá, vừa về đã ghé tai thì thào to nhỏ rồi.”

“Quen rồi.” Kỳ Tiệp Bắc nói.

Tieu Tieu: “.....” Cô ấy đi tìm Đường Văn Tích.

Cát Phi cũng đi vào phòng khách, Nhậm Ngạn Đông và Thẩm Lăng đều đứng lên, chủ động bắt tay cô ấy.

“Nhìn gì thế?” Kỳ Tiệp Bắc nhỏ giọng hỏi bên tai cô.

Hạ Mộc: “Đang nhìn Cát tỷ, về ngoài của chị ấy bình thường, cũng không có chỗ dựa hay bối cảnh gì, toàn bộ nhờ vào nỗ lực, phẩm chất và sức hấp dẫn của bản thân mà giành được sự tôn trọng của mọi người.”

Kỳ Tiệp Bắc xoa đầu cô: “Sẽ có ngày em cũng như vậy.”

Hạ Mộc cười cười, giống như nói với chính mình: “Sẽ.”

Có lẽ đời này cô cố gắng hết sức và vận may cũng không thể đứng trên đỉnh kim tự tháp, nhưng cô nhất định có thể trở thành một người phụ nữ có sức hấp dẫn như Cát Phi, mọi việc đều dựa vào bản thân.

Tieu Tieu đi thẳng lên lầu hai, trên cửa phòng bên tay phải cầu thang dán mấy hình nốt nhạc, chắc hẳn đây là phòng K.

Trong nháy mắt đẩy cửa phòng ra, Tieu Tieu suýt nữa bị ngạt thở chết.

Cả phòng ngập tràn mùi nước hoa, mùi thuốc lá, cô ấy không chịu nổi, đứng trước cửa gọi: “Đường Văn Tích.”

Trong phòng chia ra làm hai nhóm chơi bài, nam nữ mỗi bên một bàn.

Đường Văn Tích đang nhìn bài, nói cười với mấy người, nghe tiếng quay đầu, “Vào đi chứ, đứng ở cửa làm thần giữ cửa à?”

“Anh ra đây, tôi có chút chuyện muốn nói.”

Đường Văn Tích chuyển bài trong tay cho người ngồi bên cạnh, đứng dậy đi ra ngoài.

“Anh mang toàn những người gì đến vậy?” Giọng điệu Tieu Tieu không hài lòng, cô ấy không nhìn quen mấy người phụ nữ có chồng trong phòng này, không đi làm, chỉ suốt ngày đánh bài rồi đi dạo phố.

Đường Văn Tích dựa vào tay vịn cầu thang, biểu tình bất cần đời: “Cái gì mà gọi là toàn những người gì đến đây?”

Tieu Tieu: “Trong này ngột ngạt khói thuốc nước hoa, không thể tìm mấy cái... người phụ nữ nào làm kinh doanh đến đây chơi à?”

Đường Văn Tích: “Cũng chẳng phải đến bàn chuyện làm ăn, tìm những người đó tới làm gì? Đúng rồi, tôi với các cô ấy thuộc cùng một hội, chơi với nhau từ bé đến lớn, hay cô cũng đang suy xét phân chia ranh giới với tôi?”

Tieu Tieu: “... Tôi không có ý này.”

Đường Văn Tích châm điếu thuốc: “Người ta có thể giáo dục con cái tốt, quản lý chồng mình giỏi, còn có thể duy trì mối quan hệ nhân mạch cho chồng, sao tới chỗ cô lại thành loại người gì thế?”

Tieu Tieu bị nghẹn, cảm giác hôm nay Đường Văn Tích có chút *thượng cương thượng tuyến* (2), không biết đáp sai cọng dây thần kinh nào của anh ta, giải thích nói: “Không người quen mùi nước hoa nồng như vậy.”

(2) 上网上线: Là một phương thức tư tưởng, phương thức ngôn ngữ, thường được nhìn thấy trong cách mạng văn hóa. Yêu cầu của phương thức này, không thể tùy tiện mà xét về một người hay sự vật nào đó, mà phải “xem rõ bản chất qua hiện tượng”,... Hiện nay thường được dùng châm chọc để tài bài luận tiếng phổ thông, hành vi dùng tư duy kém, sai lầm để làm tăng đề tài lên đến tầm dân tộc, quốc gia và lập trường chính trị; hoặc lúc bị chỉ ra chỗ sai, dùng để nói sang chuyện khác. (Nguồn: Baidu)

“Đấy gọi là mùi của phụ nữ.”

“.....”

Đường Văn Tích xoay mặt, vị trí này vừa lúc có thể nhìn thấy phòng khách, cậu bỗng nhiên hô to với dưới lầu: “Chị, sao chỉ có mình chị tới thế?”

Cát Phi ngược mắt: “Anh ấy mang con trai đi tham gia hội trại hè rồi.”

“Chờ mấy ngày nữa em tìm bọn chị ăn bữa com nhé.”

Cát Phi hiểu Đường Văn Tích có ý gì, buổi chiều cậu tìm cô nhờ giới thiệu giúp một đội thi công chuyên nghiệp tới đây.

“Được, tới lúc đó đến nhà chị.”

Không nhiều lời, cô ấy quay đầu nói với Nhậm Ngạn Đông và Thẩm Lăng: “Hai người chơi trước, tôi vào phòng bếp giúp mẹ tôi một tay.”

Nhậm Ngạn Đông: “Tối nay vất vả cô với đi rồi.”

Cát Phi cười cười, xoay người đi vào phòng bếp.

Buổi chiều vì chuyện lắp phòng K này, tất cả mọi người đều biết Hạ Mộc là bạn gái của Kỷ Tiệp Bắc, lần trước xem video ăn ớt cay uống rượu kia, hôm nay nhìn thấy người thật vẫn bị kinh diễm một phen. (*Kinh diễm: Bị làm cho kinh ngạc bởi cái gì đó quá đẹp*)

Hạ Mộc đi theo chào hỏi bọn họ xong liền lên lầu, cô mặc bộ váy bó sát người, ngồi hay khom lưng đều không tiện, cô thay quần dài thoải mái mặc ở nhà, rồi lại tìm áo T – shirt màu đen rộng rãi mặc vào.

Nhậm Ngạn Đông đang nói chuyện với Thẩm Lăng, lơ đãng ngẩng đầu liền nhìn thấy Hạ Mộc đi từ tầng hai xuống, cô đang dùng chun nịt cột tóc lại.

Quần áo không giống nhưng sức quyến rũ vẫn giống trước.

Anh thu tầm mắt.

“Trong mắt cậu, dù cô ấy mặc bộ đồ thun quảng cáo cậu cũng thấy đẹp như tiên nữ đúng không?” Thẩm Lăng dùng âm lượng chỉ có hai người họ nghe thấy chế nhạo anh.

Nhậm Ngạn Đông liếc mắt trừng Thẩm Lăng một cái, lắc nhẹ ly rượu vang đỏ.

Khóe môi Thẩm Lăng ngầm ý cười, chạm ly anh: “Tôi qua ngồi đối diện cậu, tiện cho cậu ngắm cô ấy nhé.”

Nhậm Ngạn Đông không hiểu, chờ Thẩm Lăng vòng sang ngồi xuống đối diện, anh vừa ngước mắt, đúng lúc nhìn thấy Hạ Mộc trong phòng bếp, cô đang nói chuyện với Kỷ Tiệp Bắc, không biết nói gì, cười tươi như hoa.

So với bình thường hết như hai người khác nhau.

Hạ Mộc cảm chiếc tạp dề: “Dì, cháu phụ giúp dì với Cát tỷ làm cơm.”

Đi giúp việc cũng không khách sáo, cười nói: “Được chứ, ước còn gì bằng.” Bà cảm thấy đây là Kỷ Tiệp Bắc mời bạn bè tới nhà, Hạ Mộc lấy thân phận nữ chủ nhà tiếp đãi bọn họ, xuống bếp cũng không sao.

Kỷ Tiệp Bắc cầm lấy tạp dề, mặc vào cho cô, không quên dặn dò đi giúp việc: “Lát đi làm mấy món kia trước nhé.” Anh hơi ngước cảm ý bảo.

“Mấy món này à?” Dì giúp việc chỉ chỉ.

“Không phải, là hai món bên phải.”

“Được rồi.”

Hạ Mộc tò mò, thắt dây buộc lưng, cô xoay người nhìn anh: “Ai thích ăn mấy món kia thế?”

“Nhậm Ngạn Đông.”

“.....”

Kỷ Tiệp Bắc: “Nhậm Ngạn Đông thích ăn mấy món kiểu đó, đầu bếp bình thường không làm được, nguyên quán của anh ta ở Sơn Đông, tuy anh ta sinh ra cũng như lớn lên ở Bắc Kinh nhưng ông nội Nhậm vẫn thích ăn đồ của quê hương, có khả năng anh ta cũng ăn quen rồi.”

Hạ Mộc không hiểu tại sao bỗng dưng Kỷ Tiệp Bắc đối tốt với Nhậm Ngạn Đông như vậy, cô khó hiểu nhìn anh.

Kỷ Tiệp Bắc nhìn ra suy nghĩ trong lòng cô, giải thích: “Tối nay Nhậm Ngạn Đông ăn mấy món đó, về sau em muốn tìm anh ta đưa tin, chẳng lẽ anh ta lại không biết xấu hổ từ chối?”

Hạ Mộc: “.....”

Chợt cười: “Sao anh ác thế?”

Kỷ Tiệp Bắc nói: “Không độc (ác) không phải đàn ông, em nghe qua bao giờ chưa?” Lại nói giỡn: “Nếu anh ta không cho em phỏng vấn, em bắt anh ta bồi thường đồ ăn cho em, hương vị phải giống y đúc mới được.”

Hạ Mộc bật cười, bất giác liếc nhìn Nhậm Ngạn Đông ngồi trong phòng khách, kết quả Nhậm Ngạn Đông cũng nhìn về phía này, ánh mắt giao nhau, khóe môi cô cười cứng đờ.

Nhanh chóng chuyển tầm mắt.

“Không xong, em vừa cười vui quá, bị Nhậm Ngạn Đông bắt được.”

Kỷ Tiệp Bắc chỉnh lại tạp dề cho cô: “Không sao, cứ bình tĩnh, anh ta không nghĩ tới hai chúng ta đang tính kế anh ta đâu.”

Đột nhiên Cát Phi cũng cắm vào một câu: “Tính cả một phần của tôi nữa, tôi cũng muốn tính kế cậu ấy, lát làm thêm một phần nữa cho cậu ấy, sắp tới tôi phải đi gặp cậu ấy bàn bạc về hạng mục.”

Kỷ Tiệp Bắc hỏi Cát Phi: “Ôn thị các chị lại định hợp tác với Viễn Đông?”

Cát Phi vừa thái rau vừa trò chuyện: “Không phải, vẫn là hạng mục khu chung cư thông minh trúng thầu lần trước.”

Hạ Mộc hơi ngần ra, hỏi: “Cát tỷ, chị đang đi làm ở tập đoàn Ôn thị?”

Cát Phi gật đầu: “Ừm, làm ở đó từ khi mới tốt nghiệp, năm nay vừa tròn 20 năm.” Nói, chính cô ấy cũng sùng sốt, thì ra đã 20 năm trôi qua.

Từ một nhân viên quen đến bây giờ làm tổng giám đốc điều hành của tập đoàn, cô ấy đã nỗ lực hết mình 20 năm.

Hạ Mộc nói: “Cát tỷ, sau này em sẽ là fans số một của chị.”

Cát Phi cười: “Thế thì Tiệp Bắc phải sốt ruột đuổi theo chị rồi.”

“Tiểu Phi, con qua đây đánh dầu trứng giúp mẹ nào.” Mẹ gọi cô ấy.

“Tới đây.”

Hạ Mộc: “Em làm cho.”

“Cái đây dùng nhiều lực, em thái rau đi.” Cát Phi đi tới giúp mẹ mình.

Hạ Mộc rửa tay chuẩn bị thái rau, Kỷ Tiệp Bắc lấy khăn lông lau khô nước trên tay cô, “Nếu không biết thái thì để anh làm cho.”

“Anh biết?” Hạ Mộc nhìn anh.

Kỷ Tiệp Bắc lau khô từng ngón tay giúp cô: “Chắc cũng không quá khó.”

“Anh đi tiếp khách đi, những việc này với em mà nói như làm bữa sáng, từ nhỏ em đã nấu cơm làm việc nhà, không có gì không biết.” Lại nhìn mấy món ăn làm riêng cho Nhậm Ngạn Đông.

Hai tay cô tạo thành hình trái tim, “Tặng cho anh.”

Kỷ Tiệp Bắc cười, “Làm việc đi.”

Anh biết cô đang cảm ơn anh.

“Xem đủ chưa?” Thẩm Lăng ngồi về chỗ cũ.

Nhậm Ngạn Đông không nói chuyện.

Thẩm Lăng cũng nhìn về phía phòng bếp, “Phòng bếp ầm cúng kia, là của Kỷ Tiệp Bắc, cô gái tài đức lại xinh đẹp kia, là của Kỷ Tiệp Bắc, ngay cả đi giúp việc vui tính lại biết làm nhiều món ngon kia, cũng là của nhà Kỷ Tiệp Bắc.”

Thẩm Lăng thu tầm mắt nhìn Nhậm Ngạn Đông: “Bây giờ xin mời trả lời chút, trong lòng cậu đang âm mấy °C?”

“Cút!”

Thẩm Lăng cười, một hơi uống cạn sạch ly rượu vang đỏ.

Lại rót thêm nửa ly rượu, tiếp tục sát muối lên miệng vết thương của Nhậm Ngạn Đông: “Ngoài Kỷ Tiệp Bắc ra thì có lẽ Hạ Mộc đối với những người khác đều bạc tình, trong mắt chỉ có ích lợi, cô ấy làm quen cậu là vì muốn lấy được bài phỏng vấn cậu, bằng không cậu tưởng rằng cô ấy muốn tán tỉnh cậu chắc? Cô ấy yêu tiền như thế, không có thời gian lãng phí về mặt tình cảm đâu.”

Nhậm Ngạn Đông không lên tiếng, buồn bực uống nốt một ngụm rượu vang đỏ cuối cùng.

Thẩm Lăng cầm lấy ly rượu của anh: “Cậu đừng uống nữa, tôi bảo Kỷ Tiệp Bắc rót ly nước ấm cho, hâm nóng trái tim cậu lên.”

Nhậm Ngạn Đông: “.....”



(1) Bánh xếp mặn.

• 08/06/2019 •

Bạn đang đọc truyện *Mãi Yêu Em Như Váy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46

Edit: Mina

Nhậm Ngạn Đông không uống rượu vang đỏ nữa, bụng tách trà son trà mật uống, cứ luôn bắt gác nhìn về phía phòng bếp, nhìn bóng dáng cô bận rộn, mỗi một giây trái tim anh lại như có cảm giác thân thuộc.

Thảm Lãng thờ dài, buồn thối ruột.

Anh nói: “Nhậm Ngạn Đông, Hạ Mộc không dễ, có thể gặp được Kỳ Tiệp Bắc đã là phúc phận cô ấy tích được từ kiếp trước, cậu đừng có đi phá đám, thực sự cô ấy và cậu không hợp nhau đâu.”

Vài giây sau, Nhậm Ngạn Đông nói: “Nếu Kỳ Tiệp Bắc tốt như thế đã được xem là cô ấy tích phúc phận từ kiếp trước, thế chẳng phải tôi là cô ấy tích được từ ngàn năm trước sao?”

Thảm Lãng: “.....”

Thật muốn mắng chửi người mà.

Ý ngoài lời, Kỳ Tiệp Bắc tốt như vậy không tính là gì, nếu Nhậm Ngạn Đông muốn, anh sẽ đối tốt với cô gấp ngàn lần.

Nhậm Ngạn Đông chê Thảm Lãng phiền, đứng dậy đi qua ngồi bên đám người Đường Văn Tích.

Thảm Lãng lắc ly rượu, hiện giờ dù cho Kỳ Tiệp Bắc hay Nhậm Ngạn Đông thì đều muốn quyết tới cùng, quan trọng nhất là đều tự phụ không để đối phương vào tầm mắt.

Anh không khuyên nổi.

Bây giờ chỉ hy vọng Hạ Mộc đừng dễ động tâm với Nhậm Ngạn Đông, chỉ cần cô không muốn, chắc hẳn Nhậm Ngạn Đông sẽ không làm ra chuyện gì khác người.

Trong phòng bếp.

Một nồi bánh có nhân di giúp việc làm đã chín, cắt thành từng miếng: “Hạ Mộc, cháu bung ra cho bọn họ ăn nóng trước đi, lấy mấy đôi đũa với mấy chiếc đĩa nữa.”

“Từ từ, chị ăn một miếng đã.” Cát Phi gấp một miếng bỏ vào đĩa.

Di giúp việc liếc nhìn cô ấy: “Không phải con không ăn à? Còn chê mẹ suốt ngày làm ở nhà.”

“Chẳng phải con đang cho mẹ thể diện sao.”

“Thích ăn thì ăn, không ăn thì bỏ xuống.”

Cát Phi hừ hai tiếng, tiếp tục ăn.

Di giúp việc lắc đầu, cảm khái câu: “Nói heo hay giành ăn, đúng là không phải câu nói đùa.”

“... Mẹ!”

Hạ Mộc nhanh chân ngắt lời: “Ăn ngon không?”

Cát Phi cười: “Ừ, đến tìm sợi dây buộc lưỡi lại.”

Hạ Mộc vốn muốn ném thử, lại nghĩ còn có rất nhiều khách ở ngoài kia, cô tìm cái khay, bỏ dưa, đĩa, và bánh có nhân vào, mang ra mời bọn họ ăn.

“Thơm thế?” Thẩm Lăng đặt di động xuống.

“Tối tối tối, ăn bánh nào.” Đường Văn Tích vội thò người qua.

Nhậm Ngạn Đông định đi qua, cuối cùng lại thôi.

“Này, cái người kia, cậu không ăn à?” Thẩm Lăng cắn bánh có nhân, cười hỏi anh.

Nhậm Ngạn Đông hí mắt, như đang cảnh cáo Thẩm Lăng.

Hạ Mộc cầm một cái đĩa nhỏ, gấp hai miếng bánh có nhân.

Lúc Nhậm Ngạn Đông nhìn về phía cô, đúng lúc cô bung bánh có nhân đi về phía anh.

Trong lòng anh khẽ động, đặt điện thoại sang một bên, đang chuẩn bị nhận lấy đĩa bánh của cô, kết quả... Hạ Mộc đi lướt qua mặt anh.

“Ai đó, cảm ơn nhé.” Tiêu Tiêu đang trả lời email, chưa kịp đi lấy bánh có nhân.

“Không cần khách sáo.” Hạ Mộc nói: “Ăn hết vẫn còn.”

“Đủ rồi, lát nữa ăn món khác.”

Đuôi mắt Nhậm Ngạn Đông liếc nhìn Tiêu Tiêu ngồi bên phải cách anh không xa, Tiêu Tiêu ăn rất vui vẻ, mấy giây sau sắc mặt anh không đổi thu tầm mắt, làm bộ không có việc gì lấy di động, click mở bữa một bài tin tức trong giao diện.

“Nhậm tổng, anh cũng qua ăn bánh đi.” Hạ Mộc khách sáo nói.

Biểu cảm trên mặt Nhậm Ngạn Đông nhân nhật: “Cho bọn họ ăn ngập mặt trước.”

Bên kia bàn trà, Thẩm Lăng nhịn không được, đột nhiên bật cười ha ha.

“Mẹ kiếp, anh có bệnh à, đừng có phun vào đĩa của tôi!” Đáy lòng Đường Văn Tích sụp đổ, nhịn không được mắng Thẩm Lăng thêm vài câu.

Thẩm Lăng nói xin lỗi liên tục, anh thật sự không cố ý, nhưng mà vừa rồi anh thấy toàn bộ những động tác nhỏ của Nhậm Ngạn Đông.

Đường Văn Tích đá anh một cước: “Anh cười cái gì mà cười! Lên con bệnh tâm thần à!”

“Không phải... Tôi... Ha ha ha.” Thẩm Lăng sắp nhịn không được nữa, đặt đĩa xuống, dựa vào lưng ghế sofa cười không ngừng.

Nhậm Ngạn Đông cũng đoán được Thẩm Lăng đang cười anh, mặt mày đen xì: “Thẩm Lăng, anh có bệnh à?!”

“Đúng vậy, bác sĩ Nhậm, mau mau tới khám, chỉ có cậu mới cứu được tôi thôi.”

“.....”

Đường Văn Tích khó hiểu nhìn hai người bọn họ, không rõ đầu cua tai nheo.

“Tam ca, anh ăn bánh không? Em gấp cho anh mấy miếng nhé?”

“Không ăn.”

Thẩm Lăng nhịn không được cười tiếp, nói với Đường Văn Tích: “Cậu ta không ăn cái cậu đưa đâu, cậu đừng để ý đến cậu ta, dạo này ngày càng giống công chúa nhỏ, đang tò về uất ức đấy.”

Đường Văn Tích: “...”

Chóp chóp mắt, vẫn không hiểu nổi.

Hạ Mộc trở lại phòng bếp, lại có bánh có nhân mới ra khỏi nồi.

Cát Phi nhỏ giọng nói: “Làm tốt lắm.”

Hạ Mộc chờ hơi tản bớt, sau đó cười: “Cảm ơn.” Lại nói: “Nếu cô ấy tới nhà bọn em thì chính là khách của em và Kỷ Tiệp Bắc, em cần phải tiếp đón chu đáo.”

Cát Phi không ngờ Hạ Mộc hiểu ý cô ấy nói nhanh như vậy, nhiều lời: “Đối phó với tình địch, nhất là loại người giống Tiêu Tiêu, em phải bày ra toàn bộ sự rộng lượng của mình để tự cô ấy nhận rõ sự chênh lệch, cô ấy không giống những nữ sinh trẻ tuổi, kiên quyết không cho phép niềm kiêu ngạo của mình bị giẫm đạp, cũng sẽ không cho phép bản thân kém em.”

Hạ Mộc nghiêm túc gật đầu.

Cát Phi nói: “Lúc chị 35 tuổi còn chưa có được phong thái giống em.” Vỗ vỗ bả vai cô: “Mang một phần bánh có nhân lên lầu đi.”

“Vâng.”

Hạ Mộc bung một phần bánh lên lầu, đúng lúc Kỷ Tiệp Bắc đi xuống lầu: “Bánh có nhân được rồi à?”

“Đây là nồi thứ hai rồi, anh vào phòng bếp ăn đi.”

“Ừm.” Kỷ Tiệp Bắc hỏi cô: “Mệt không?”

“Không mệt chút nào.”

Lúc hai người sát vai nhau, Hạ Mộc vươn một ngón tay, ngoắc ngoắc lòng bàn tay anh.

Kỷ Tiệp Bắc cười, bỗng nhiên gọi cô một tiếng: “Hạ Mộc.”

“Hả?” Hạ Mộc lên một bậc thang, quay đầu nhìn anh.

Khoảng cách một bậc thang, hiện giờ hai người họ cao bằng nhau.

Kỷ Tiệp Bắc duỗi tay giữ ót cô, một nụ hôn rơi xuống.

Nụ hôn này tựa như một viên kẹo ngọt ngào.

Hạ Mộc cười đi lên lầu.

Bọn họ chỉ vừa xúc động nên hôn một cái, không nghĩ tới có mấy người dưới lầu nhìn thấy.

Tiêu Tiêu cảm thấy nụ hôn này đã không thể dả kích được cô ấy, lần hôn môi ở phòng bệnh kia mới là bị ăn dấm chua chua ngắt.

Cô ấy cúi đầu bắt đầu thờ ơ xem điện thoại, nhưng nhìn cái gì thì ngay cả bản thân cũng không rõ.

Hôm nay quá phiền lòng.

Thế mà bị thua thậm tệ trước mặt một cô gái đến từ vùng núi.

“Nhớ tim à?” Thẩm Lăng rót một ly nước ấm đi qua, “Nào, sưởi ấm trái tim đi.”

Nhậm Ngạn Đông: “... Thẩm Lăng, cứ xa một chút được không hả?”

Thẩm Lăng cười ha ha.

Gần đến 9 giờ rồi, làm xong một phần đồ ăn, di giúp việc bảo có thể ăn được rồi, mấy món còn lại xào rất nhanh.

Những người trên lầu đều xuống cả, mười mấy người vừa lúc ngồi đủ một bàn.

Hạ Mộc nhìn thấy Nhậm Ngạn Đông cũng ngồi xuống, bung ra mấy món làm riêng cho anh.

“Nhậm tổng, nếm thử mùi vị món ăn xem sao?”

Nhậm Ngạn Đông ngần ra, nhìn đồ ăn, tất cả mọi lo lắng tối nay đều tan biến.

Anh nhìn về phía Hạ Mộc: “Cảm ơn.”

“Khách sáo rồi.” Hạ Mộc lại đi vào phòng bếp.

Thẩm Lăng nói: “Đã nhiều năm không ăn mấy món này, nhớ hồi nhỏ thường xuyên đến nhà cậu ăn.” Lại nhìn về phía anh, nhỏ giọng nói: “Rõ ràng mấy món này là

mời cậu, Hạ Mộc làm người thông minh, chắc chắn không cho cậu ăn miễn phí, cậu nghĩ kĩ hẵng ăn.”

Nhậm Ngạn Đông không lên tiếng, cầm đôi đũa bắt đầu gấp thức ăn ăn.

Thẩm Lăng: “... ..”

Mười mấy người quây phá nhà Kỳ Tiệp Bắc đến rạng sáng 3 giờ mới rời đi.

Di giúp việc làm bánh có nhân và một bàn thức ăn bị bọn họ chén sạch, rượu vang đắt đỏ được Kỳ Tiệp Bắc cất giấu kĩ cũng bị uống hết mười mấy bình, trong phòng khách K là một đồng bữa bọn.

Hạ Mộc không còn hơi sức dọn dẹp, tằm xong liền nằm liệt trên giường.

Hiện tại đầu óc quay cuồng, mê man đau nhức.

Kỳ Tiệp Bắc còn mệt hơn Hạ Mộc, từ chiều tới giờ không được nghỉ ngơi, suốt buổi tối chiêu đãi bọn họ, chính mình cũng không ăn no.

Sau khi lên giường, ôm cô vào lòng, hôn cô.

“Anh vẫn còn sức ả?”

Anh cười, “Sức chinh đồn em vẫn phải có, chờ cả đêm rồi.” Trên tay cũng không nhàn rồi.

Hạ Mộc muốn nói với anh có hơi mệt, nhưng anh đã động tình, ngay cả hít thở cũng không thoải mái.

Anh dùng sức ôm cô, hôn cô, cho cô tắt cả sự dụi dằm.

Hạ Mộc không có mất hứng, mặc anh hôn cô.

Kỳ Tiệp Bắc bỗng nhiên ghé sát tai cô nói: “Nói buổi tối phải chinh đồn em, không quên chứ?”

“Ah? Chinh đồn cái gì?”

“Đừng giả vờ, giả vờ cũng vô dụng thôi.” Anh thấp giọng nói: “Ngày mai cuối tuần, anh không cần phải đi mở hộp sớm.”

Hạ Mộc giả vờ hỏi: “Sau đó thì sao?”

Kỳ Tiệp Bắc vuốt ve gương mặt cô: “Sau đó có thể ăn nguyên một bàn tiệc lớn.”

Hạ Mộc nói sang chuyện khác: “Nếu anh đói bụng, em đi nấu cơm cho anh ăn nhé.”

Kỳ Tiệp Bắc: “Lại giả vờ!”

Hạ Mộc: “...”

Kỳ Tiệp Bắc cười: “Nhớ ra rồi?”

Hạ Mộc trừng anh.

Kỳ Tiệp Bắc rất ít khi thấy cô á khẩu không phản bác được, anh bật cười.

Tâm tình chưa lúc nào thả lỏng cũng bằng lòng hao tâm tổn sức kiên nhẫn làm cô thoải mái.

Hạ Mộc gác hai chân lên vai anh, hai chân kéo căng hết sức, liên tục hít thở sâu.

Mỗi lần anh hôn nơi nào đó, nửa cái mạng của cô sắp đi tong.

Muốn từ chối, rồi lại không nỡ.

Chưa đầy nửa phút, Hạ Mộc không nhịn được nữa, bất giác cắn nhẹ môi, híp mắt cảm nhận môi lưỡi của anh, mềm mại không thể tưởng tượng, dùng toàn bộ sự dịu dàng của anh.

Trong phòng nhiệt độ điều hòa thấp, Hạ Mộc không khỏi rung mình, cô duỗi tay lấy áo somi đen của Kỳ Tiệp Bắc đắp nửa người trên, anh vẫn điềm tĩnh hôn.

Hạ Mộc nghĩ tới lần đầu tiên bọn họ ở cùng một chỗ, anh vô cùng cẩn thận hôn môi, còn cô khản trương nhưng trong lòng lại thích thích, cũng là lần đầu biết, thì ra hôn môi không chỉ có miệng hôn miệng.

Nhưng lúc ấy cô không biết phải tỏ vẻ mình thích ra sao, chỉ có thể cứng nhắc túm ra trái giường.

Ngay cả âm thanh phát ra cũng cảm thấy thẹn.

Vài phút trôi qua.

Hạ Mộc nghĩ mình sắp lên diễn rồi, “Kỷ Tiệp Bắc, anh đủ chưa!”

Kỷ Tiệp Bắc không dùng, dùng sức mút vào.

Hạ Mộc không khỏi hô to: “Kỷ Tiệp Bắc!”

Có mấy giây, đại não cô trống rỗng.

Kỷ Tiệp Bắc ngừng đầu, lại phủ lên người cô, cười: “Gọi anh làm gì? Không phải anh vẫn đang ở đây à.”

Hạ Mộc vừa định véo anh, bỗng nhiên run lên.

Cả cơ thể được lấp đầy.

Hôm nay khác hẳn những lần trong quá khứ, có cảm giác tâm hồn cũng vui thích.

Chưa từng thỏa thích điên cuồng như vậy, làm tình đến thần chí không rõ.

Lúc kết thúc, hai người đều mệt lả, ướt đầm mồ hôi.

Kỷ Tiệp Bắc đề lên người Hạ Mộc không dậy, Hạ Mộc mệt đến mức không còn sức nói chuyện, anh vén mấy sợi tóc ướt sũng trên trán cô sang một bên, “Thoải mái không?”

Hạ Mộc ‘ừm’ một tiếng.

Nghỉ ngơi trong chốc lát, Kỷ Tiệp Bắc xoay người ôm cô vào lòng.

“Vừa dính vừa ướt, khó chịu lắm” Hạ Mộc đẩy anh, Kỷ Tiệp Bắc càng ôm chặt cô hơn.

“Nghĩ gì thế?” Anh hỏi.

Thanh âm khàn khàn lộ ra gọi cảm sau hoan ái.

Hạ Mộc cố ý chen họng anh: “Nghĩ giọng anh dễ nghe thế này, nếu làm gọi *chuang* (1), nhất định sẽ mê chết người.”

(1) *Chuang* = *giường*.

“Hạ Mộc, em thiếu ăn đòn đúng không?” Bàn tay anh đặt bên hông cô.

Vừa đau vừa nhột, Hạ Mộc xin tha, “Sai rồi sai rồi, ông xã em sai rồi.” Hôn môi anh, “Em sai rồi.” Lại hôn thêm chút nữa, “Chồng à.”

Đầu quả tim Kỷ Tiệp Bắc run lên, không chọc cô nữa, dùng sức ôm eo cô dán hai người gần hơn.

Kể từ khi bọn họ ở bên nhau đến bây giờ, lần đầu tiên cô ở trên giường sung sướng thành như vậy, mềm mại yếu ớt làm nũng với anh.

Đặt ở trước kia, nếu anh cù cô, thể nào cô cũng đập anh một cước xuống giường.

Kỷ Tiệp Bắc vuốt ve cảm cô, hai người mặt đối mặt.

Ban đầu bọn họ ở trên giường giống như việc công xử theo phép công, dù anh nhiệt tình đến đâu cô cũng không bao giờ đón ý nói đùa, sau lại thi thoảng cô làm nũng với anh, ở bên nhau hai năm cô mới bằng lòng bám anh, đôi lúc còn cáu kỉnh giận dỗi.

Nửa năm gần đây cô bắt đầu thích cười đùa với anh.

Mãi đến mấy ngày cô nằm viện mới cho phép anh buổi tối ôm ngủ cùng.

Cô có thể thay đổi từng chút từng chút, là anh dùng toàn bộ sự kiên nhẫn của mình.

Anh nói: “Hạ Mộc, anh tốn ba năm, rốt cuộc cũng hâm nóng được một chút trái tim em.”

• 10/06/2019 •

Bạn đang đọc truyện *Mãi Yêu Em Như Vậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47

Edit: Mina

Hạ Mộc ôm anh thật chặt, không nói gì.

Kỷ Tiệp Bắc hôn lên vành tai cô, khoảng cách giữa hai người vô hình trung chưa bao giờ gần gũi đến vậy.

Một lát sau, “Tiệp bói.” Hạ Mộc thò thê gọi anh.

“Hửm?”

“Em đói bụng, anh xuống phòng bếp làm món gì đây cho em ăn đi.”

“.....” Một muốn chết, còn ai muốn xuống phòng bếp dưới lầu cơ chứ.

Kỷ Tiệp Bắc ấn đầu cô vào lồng ngực anh: “Lại bắt đầu nói mớ hả? Ngủ đi.”

Hạ Mộc uy hiếp anh: “Không đi đúng không? Nếu không đi, nói không chừng trái tim mà anh thật vất vả mới hâm nóng được sẽ nguội lạnh đi đấy.”

“Không sao, anh lại sưởi ấm cho em, sưởi ấm cả chung quanh trái tim nữa.” Nói, anh đặt bàn tay lên ngực cô.

“... Đồ không biết xấu hổ!”

“Ha ha.” Kỷ Tiệp Bắc hôn cô: “Ngoan, ngủ đi.”

Cả hai người đều mệt mỏi rồi, vài phút sau chìm vào giấc ngủ.

Hôm sau.

Kỷ Tiệp Bắc còn phải đi công ty, muốn ngủ nướng nhưng vẫn phải gắng gượng thức dậy, lúc tắm xong đi ra Hạ Mộc cũng vừa mới tỉnh, “Mấy giờ rồi?”

“8 giờ rưỡi.” Kỷ Tiệp Bắc lau lau mái tóc ướt sũng, bắt đầu mặc áo somi.

Hạ Mộc nhìn anh: “Không phải anh nói không cần dậy sớm đi mở họp à?”

“Ừ, nhưng còn nhiều việc khác cần phải xử lý.” Lịch trình chiều hôm qua đều bị hoãn lại.

Kỷ Tiệp Bắc thông thả ung dung cài cúc áo, không quên dặn dò cô: “Em ngủ thêm một lát đi, nếu sau khi dậy không có việc gì làm thì đến tìm anh, có thể buổi trưa anh sẽ không về nhà.”

“Không đi.”

“Vậy em ở nhà nghỉ ngơi cho khỏe, đừng chạy lung tung.”

Hạ Mộc cười, nhấc chân, hai chân bóp mặt anh: “Anh có 502 đối phó em, em đâu dám chạy, phải ở nhà xem tài liệu chuẩn bị cho buổi phỏng vấn hội nghị Thượng đỉnh.”

Kỷ Tiệp Bắc liếc cô một cái: “Phấn khích lắm à? Hạ chân xuống.”

“Không thích, nếu anh không có lòng kiên nhẫn, trái tim em lại lạnh về như cũ đây.”

“.....”

Hai người quần quýt trong chốc lát, Kỷ Tiệp Bắc rời nhà đi công ty.

Lúc xử lý xong hết công việc bị chất đống ngày hôm qua thì đã đến buổi trưa, đúng lúc thư ký lại đây hỏi anh có sắp xếp gì cho bữa trưa không.

Kỷ Tiệp Bắc: “Ăn ở nhà ăn đi.”

“Được, tôi đi thu xếp.” Thư ký Phần vừa định xoay người rồi đi, thoáng nhìn cái ly không của anh, định đi rót nước.

Kỷ Tiệp Bắc không cho, xua tay: “Tự tôi lấy, cô đi làm việc đi.”

Ông tay áo somi xắn lên của anh bị co lên một chút, trên cánh tay có vết chứng cứ nhỏ, sau khi thư ký Phần tiến vào làm anh cũng quên mất thả ông tay áo xuống.

Thư ký Phần liếc mắt một cái liền thấy vết cào trên cánh tay anh, cô ấy: “.....”

Khó trách chiều hôm qua sớm tan tầm, hôm nay đi làm cũng không sớm như mọi hôm.

Thư ký Phần thu tầm mắt, xoay người rồi đi.

Kỷ Tiệp Bắc ấn ấn xương cổ, muốn hút thuốc, tay vừa chạm vào hộp thuốc lại rút về, đứng dậy đi rót nước.

Tối hôm qua ngủ muộn, cùng Hạ Mộc điên cuồng gần hai tiếng ở trên giường, rồi lại bận rộn suốt cả buổi sáng nay.

Hiện giờ đầu óc đau nhức mỗi mọt.

Rót ly nước ấm, dựa vào ghế sofa nhìn ra ngoài cửa sổ.

Đường phố đông đúc náo nhiệt, ngựa xe như nước, biển người nhộn nhịp.

Mỗi khi rảnh rỗi, anh lại... nhớ Hạ Mộc.

Đến bàn làm việc lấy di động gọi điện thoại cho cô, gọi hai lần cô mới bắt máy, đầu dây bên kia tiếng nhạc ầm ĩ.

“Đang ở bên ngoài?” Kỳ Tiệp Bắc hỏi.

“Không, đang ở nhà, mở nhạc lên nghe.”

“Không đọc tài liệu à?”

“Đang xem đây.” Hạ Mộc vừa nói chuyện với anh, vừa ghi chép thêm một vài chi tiết.

“Thế mà em còn mở âm thanh to như vậy, không bị ảnh hưởng à?” Kỳ Tiệp Bắc bưng ly nước uống một ngụm.

“Nghe âm nhạc đầu óc em sẽ hoạt động năng suất hơn lúc yên tĩnh.” Dừng lại, Hạ Mộc kiểm tra đối chiếu xong số liệu, lại thất thản nói: “Anh chưa nghe qua chuyện lúc sản xuất sữa bò, nếu bò sữa được nghe nhạc thì sẽ đạt được sản lượng cao hơn khi không được nghe nhạc à?”

Kỳ Tiệp Bắc: “.....”

Suýt chút nữa bị chết sặc.

Ho khan vài cái, sau khi hòa hoãn lại, giọng điệu không đứng đắn: “Về sau chúng ta vận động ở trên giường cũng phải mở nhạc mới được.”

Hạ Mộc ban đầu không phản ứng kịp, lúc sau mới: “Kỳ Tiệp Bắc, anh cút đi!” Đại não cô chưa kịp suy nghĩ đã bật thốt ra câu nói trong lòng.

Kỳ Tiệp Bắc cười, “Em tức muốn học máu làm gì, dù sao cuối cùng cũng là quần áo của anh chịu tội, em không nghe nhạc đã có thể làm ướt chiếc áo somi lót phía dưới cho em, nếu nghe nhạc thế thì quần áo của anh còn không phải giống như vừa mới được vớt ra từ trong nước sao.”

Anh có thể nói ra những từ lưu manh, còn cô thì rất ngại lấy chuyện giường chiếu làm chuyện hài thô tục, “Kỳ Tiệp Bắc, hôm nay anh rất rảnh à?”

Trước kia anh không hề như vậy, cùng lắm thì lúc làm mới đùa giỡn với cô, lời nói bĩ ỏi nào cũng nói ra được, nhưng một khi đã mặc quần áo vào, anh sẽ không bao giờ ngả ngớn như vậy.

Kỳ Tiệp Bắc cười, “Đúng là nhàn thật, hết bận rồi.”

“Về nhà làm cơm cho em đi.”

“Dì chưa làm xong à?”

“Tối qua đi mệt quá, lại còn tối muộn mới về, một mình em ở nhà nên bảo dì không cần tới đây.”

Kỳ Tiệp Bắc nói thư ký Phan đã đi bảo nhà ăn làm cơm, lát nữa anh sẽ đóng gói mang về nhà ăn cùng cô.

Biết mỗi lúc cô bận sẽ không có tâm tư nói chuyện với anh, anh tự giác cúp điện thoại.

Nửa tiếng sau đồ ăn được đóng gói, Kỳ Tiệp Bắc xách đồ mang về nhà.

Trong nháy mắt mở cửa, anh sững sờ.

Cả một phòng khách rộng rãi thế mà trên sàn nhà bày la liệt tứ xứ, ngay cả trên sofa cũng có.

Giấy trắng A0 trải đầy trên mặt sàn, bên trên bàn ghi chép lại chi chít các chữ, còn có không ít các đường nét màu sắc sặc sỡ làm ký hiệu.

Hạ Mộc đang quỳ sắp lên một tờ giấy trắng, vừa xem di động vừa viết.

Nghe thấy tiếng mở cửa cũng không ngẩng đầu, “Về rồi à.”

Kỳ Tiệp Bắc đáp, mang đồ ăn đóng gói ở nhà ăn công ty vào phòng bếp, hỏi cô: “Em đang làm gì thế?”

Hạ Mộc chú thích xong tờ tin tức cuối cùng, ngẩng đầu, “Tài liệu, sắp đến hội nghị Thượng đỉnh, có khả năng sẽ dùng tới, em mang ra ôn lại một chút, bỏ sung thêm một vài sự kiện mới đạo gần đây được báo chí quan tâm.”

“Là những tài liệu gì thế?”

“Mấy năm nay em chú ý tới 12 vị tổng giám đốc trong giới, còn có 15 tập đoàn ra mắt thị trường nữa.”

Kỷ Tiệp Bắc khựng lại: “Nghiên cứu cái gì?”

“Nghiên cứu sự cống hiến của mười hai vị giám đốc đối với công ty trong suốt thời gian họ điều hành, cùng với nghiên cứu mười lăm tập đoàn gia đình từ khi thành lập đưa IPO lên sở giao dịch ra mắt thị trường, mấy năm nay những người quản lý này tạo ra những ảnh hưởng cụ thể đối với xí nghiệp, và trong tương lai sự phát triển của xí nghiệp sẽ gặp phải những trở ngại gì.”

Kỷ Tiệp Bắc gần như chấn động, tiêu hóa vài giây, hỏi cô: “Mười hai vị giám đốc này có liên quan gì tới mười lăm tập đoàn gia đình kia không?”

“Có, có rất nhiều đấy.” Đây là chỗ cô cảm thấy hứng thú nhất.

Kỷ Tiệp Bắc đặt đồ ăn lên bàn, đi tới lật xem mấy chỗ cô đánh dấu trong tờ báo, “Đều ở trong nước à?”

Hạ Mộc lắc đầu, “Không phải, em quan tâm những thứ em cảm thấy hứng thú, có hai công ty lớn ở New York, còn có một công ty ở nước Đức, một công ty ở nước Pháp, có năm vị tổng giám đốc nước ngoài, bảy vị trong nước, nhưng có vài người trong nước làm việc tại mấy tập đoàn ở nước ngoài, cũng có hai ba vị giám đốc nước ngoài lại nhận lời mời làm việc tại tập đoàn trong nước chúng ta.”

Kỷ Tiệp Bắc nhìn xuống mặt sau trang giấy, dán đầy một xấp dày, anh nhìn kỹ, là các sự kiện lớn có liên quan đến phát triển vượt bậc của các xí nghiệp.

Người phụ trách đưa ra quyết định ở mỗi giai đoạn mang lại ảnh hưởng gì tới xí nghiệp, bản báo cáo tài chính hằng năm của xí nghiệp, còn có tình hình thị trường chứng khoán dao động theo từng giai đoạn, nguyên nhân dao động cô cũng phân tích chứng cứ kỹ lưỡng.

Kỷ Tiệp Bắc cẩn thận để úp bản ghi chép, hỏi cô: “Sao lại nghĩ tới tốn thời gian sức lực vào mấy thứ này?”

Hạ Mộc nhìn Kỷ Tiệp Bắc, lần đầu tiên nói với anh về kế hoạch tương lai của cô: “Về sau em muốn phỏng vấn mười hai vị tổng giám đốc này, ngoài ra em cũng muốn một ngày nào đó có thể đưa tin chuyên sâu về mười lăm tập đoàn kia nữa.”

Tạm dừng một lát, ánh mắt nghiêm túc: “Mong ước lớn nhất của em chính là có cơ hội phỏng vấn ông chủ của mười lăm tập đoàn gia đình này.”

Kỷ Tiệp Bắc nghiêm túc lắng nghe, trước kia hỏi cô cô nhất quyết không mở miệng.

Hạ Mộc đặt bút xuống, ngồi xếp bằng, cô nói: “Nếu chỉ biết qua loa về bọn họ, vậy phỏng vấn sẽ không có ý nghĩa gì cả, bây giờ em chuẩn bị sẵn mọi thứ trước, chờ có ngày gió đông thổi tới.”

Có quá nhiều giấy tờ, Kỷ Tiệp Bắc không xem từng cái một, hỏi cô: “Mười lăm tập đoàn gia đình này có Trung Thần của bọn anh không?” Thật ra anh muốn hỏi có chuẩn bị phỏng vấn anh hay không.

Hỏi một đàng Hạ Mộc trả lời một nẻo: “Có tập đoàn Viễn Đông.”

Kỷ Tiệp Bắc: “.....”

Ý chính là Nhậm Ngạn Đông là một trong những ông chủ về sau cô muốn phỏng vấn nhất.

Hạ Mộc gấp tờ giấy trước mặt lại, quỳ đi tới trước mặt anh, ôm cổ anh: “Em nghiên cứu Viễn Đông thì chắc chắn phải nghiên cứu anh rồi, không phải anh với Nhậm Ngạn Đông từ ngày trước vẫn luôn bất hòa sao? Em còn cảm thấy rất hứng thú đấy, vượt ngoài dự kiến của em chính là năm nay hai người bọn anh lại hợp tác với nhau, cũng không biết về sau sẽ như thế nào.”

Cô hỏi: “Sao bỗng dưng anh lại nhìn Nhậm Ngạn Đông vừa mắt thế?”

Thuận mắt bao giờ?

Anh chỉ không muốn cản trở đồng tiền, mà Nhậm Ngạn Đông cũng vậy.

Kỷ Tiệp Bắc bắt đầu hôn cô, thấy cô ngây người, “Nghĩ gì thế?”

Hạ Mộc cũng không giấu diếm: “Đang nghĩ người như Nhậm Ngạn Đông, sợ nhất là thứ gì.”

Kỷ Tiệp Bắc nhìn cô, lặng im một lát nói: “Sợ nhất là mẹ anh ta lại nhai.”

Hạ Mộc: “.....”

Bị chọc tức, bật cười, “Anh nghiêm túc chút được không hả? Em đang nói chuyện đứng đắn với anh mà!”

Kỷ Tiệp Bắc: “Anh cũng đang nói rất đứng đắn.”

Hạ Mộc bầm anh hai cái: “Anh lại không nói chuyện hần hoi xem, về sau em không đề cập tới bất cứ chuyện gì liên quan đến công việc của em với anh nữa!”

Kỷ Tiệp Bắc hôn cô: “Em cứ thử xem, nếu không đề cập tới, anh liền trừng phạt em ở trên giường.”

“Au, Kỷ Tiệp Bắc anh thuộc loài chó à!” Hạ Mộc đau muốn mắng người.

Anh thế mà dám lưu lại dấu đầu tây trước ngực cô.

Kỷ Tiệp Bắc ngẩng đầu, sửa sang lại quần áo giúp cô, Hạ Mộc giận dỗi đá anh, anh cười, ôm cô vào lòng thấp giọng dỗ dành.

Đỗ mười phút mới hết giận, Kỷ Tiệp Bắc tiếp tục nói về đề tài vừa rồi: “Nhậm Ngạn Đông sợ cái gì anh không biết thật, cũng không tìm hiểu anh ta, nhưng anh biết anh ta khinh thường nhất điều gì.”

Hạ Mộc nhìn anh: “Nhậm Ngạn Đông khinh thường nhất cái gì?”

Kỷ Tiệp Bắc: “Anh ta khinh thường người khác dùng quyền thế đạt được mục đích, giống như Tiêu Ảnh vậy, tuy rằng chính mình cũng có bản lĩnh, nhưng cô ta luôn thích dùng tập đoàn Tiêu Hoa của nhà cô ta đi chèn ép người khác.”

Hạ Mộc như suy tư gât đầu, khó trách ngày đó Nhậm Ngạn Đông nói trong điện thoại, nếu có ngày cô bằng chính thực lực của mình giành được sự tán thưởng của anh, không chỉ có phỏng vấn, hết thảy mọi tin tức bên kia đều sẽ đưa cho cô.

Kỷ Tiệp Bắc nhắc nhở cô: “Sau này em và Tiêu Ảnh chắc chắn sẽ cạnh tranh đủ loại tài nguyên, em cẩn thận chút, cô ta và Tiêu Tiêu không giống nhau, Tiêu Tiêu hành xử rõ ràng, dù cho muốn làm em khó chịu cũng sẽ rất trực tiếp, coi thường việc thọc người sau lưng, còn Tiêu Ảnh thì khó mà nói.”

“Ừm, em có thể ứng phó được.” Hạ Mộc suy nghĩ rồi hỏi tiếp: “Nhậm Ngạn Đông bởi vì chuyện này mới chia tay cô ấy?” Thế thì bụng dạ Tiêu Ảnh quá nham hiểm rồi.

“Không biết, không đến mức như lời đồn, nhưng cũng không khác nhiều lắm.”

Hạ Mộc ôm cổ anh, dựa sát vào anh: “Nếu có ngày em đi chèn ép người khác, anh cũng sẽ chia tay em sao?”

Kỷ Tiệp Bắc cười: “Anh sẽ đi chèn ép với em.”

Hạ Mộc vỗ vỗ mặt anh: “Cái này còn tạm được.” Lại nói đến Nhậm Ngạn Đông: “Anh ấy máu lạnh như vậy, không biết cô gái nào có thể sưởi ấm được.”

Kỷ Tiệp Bắc nhìn cô, không lên tiếng.

Không muốn nói đến chuyện gây mất hứng, bế cô lên, “Ăn cơm đi.”

Trong lúc vô tình liếc thấy hộp kiện hàng để một bên ghế sofa, hỏi cô: “Lại mua gì trên mạng thế?”

“Không phải mua, là dịp vừa rồi lãnh đạo trường bọn em đi trao đổi ở nước ngoài nên đã gửi em một ít tài liệu.”

Kỷ Tiệp Bắc nhíu mày: “Lãnh đạo nhà trường?”

“Ừm, lúc ấy em đi cùng lãnh đạo của bọn em đến trường đại học Thường Thanh Đăng giao lưu, cũng chính vị lãnh đạo này cực lực đề cử em, có lần ông ấy trao đổi với một vị giáo sư nước ngoài của trường em, em đứng bên cạnh phiên dịch, ông ấy cảm thấy khẩu âm của em tốt, còn nói thật đáng tiếc khi em không làm phiên dịch viên.”

Kỷ Tiệp Bắc gât đầu, hỏi cô: “Là những tài liệu gì thế?”

“Một ít tài liệu dịch thuật cao cấp.” Hạ Mộc nói: “Có lần em nói chớ em có nền tảng nhất định phải đi kiểm tra một lần, không nghĩ tới vị lãnh đạo này lại đề tâm, đúng lúc ông ấy có người bạn làm thông dịch cho AIIC (1), có một ít tài liệu hay và bản ghi chép chú thích tâm đắc nên đã mượn cho em xem.”

(1) AIIC (International Association of Conference Interpreters).

Kỷ Tiệp Bắc: “Ừ, quả thực không tồi, thường thì bọn họ sẽ không bao giờ để toàn bộ kinh nghiệm bản thân tích lũy nhiều năm truyền đạt cho người khác mà không sót lại chút gì, rốt cuộc dạy bảo học trò chết đói thầy cô mà.”

Hạ Mộc: “Có lẽ là do vị lãnh đạo kia của bọn em quý trọng nhân tài, lại thấy em nghèo, thế nên trong tiềm thức muốn giúp đỡ em nhiều một chút.”

Kỷ Tiệp Bắc cổ vũ cô: “Nỗ lực phấn đấu, nói không chừng có ngày em cũng sẽ trở thành thông dịch cho AIIC.” Sau khi nói xong anh bắt đầu hối hận, cảm giác vô hình trung tạo áp lực cho cô.

Rốt cuộc việc này không giống như bài kiểm tra cấp 4 cấp 6, làm nhiều bài thi thử là có thể qua.

Anh vừa định nghĩ xem làm thế nào bỏ qua đề tài này, kết quả cô hứng thú bùng bùng tiếp lời.

Hạ Mộc suy nghĩ: “Hình như trong nước mình chỉ có tổng cộng hơn 30 người làm thông dịch cho AIIC, mà trong giới phiên dịch đều là các đại thần đẳng cấp sống, với trình độ phiên dịch hiện giờ của em rất khó vượt qua bài kiểm tra CATI (2), thế nên tạm thời em không dám nghĩ đến AIIC, nhưng sau này em nhất định sẽ suy tính đến nó.”

(2) CATI (China Accreditation Test for Translators and Interpreters).

Mục tiêu cao nhất trong cuộc đời cô chính là trở thành thông dịch viên cho AIIC, chuyên nghiên cứu lĩnh vực tài chính, hy vọng có ngày có thể đứng tại hiện trường hội nghị thượng đỉnh Tài chính cấp quốc tế.

Sau đó lấy tư cách phóng viên thăm hỏi làm quen những người trong giới kinh doanh, hoàn thành nguồn tài nguyên nhân mạch tích góp được của chính bản thân

mình.

Giấc mộng này có thể thực hiện được hay không cô không biết, có lẽ nó chỉ có thể là giấc mộng, chỉ đến ban đêm cô mới dám nghĩ tới một chút.

Lùi mười ngàn bước, cho dù có khả năng thực hiện, đoán chừng cũng phải 8 năm 10 năm sau, có lẽ lâu hơn nữa.

Có lẽ khi ấy Kỳ Tiệp Bắc đã sớm kết hôn sinh con, nhưng dù có thế nào, dù hai người họ đi đến bước nào, cô cũng nhất định sẽ đưa cho anh toàn bộ nguồn tài nguyên bản thân cô dốc sức cả đời có được dù không nhiều lắm.

Không vì cái gì khác, chỉ bởi vì người đàn ông này đã từng sẵn lòng bỏ ra ba năm tuổi ấu cho cô.

Kỳ Tiệp Bắc ôm cô: “Có nghĩ tới chuyện đổi nghề không? Thật ra em rất có thiên phú về phương diện phiên dịch này, em có trí nhớ tốt, tư duy cũng nhanh nhạy.”

Hạ Mộc hoàn hồn, lắc đầu: “Em sẽ không từ bỏ công việc phóng viên.” Từ bỏ, cô sẽ không có cơ hội tiếp xúc với người đứng trên đỉnh kim tự tháp, tầm mắt và tầm nhìn mãi chỉ dừng lại ở chân núi.

Cô nói: “Làm thông dịch viên cho hội nghị tài chính không hề xung đột với nghề phóng viên kinh tế tài chính của em, hai nghề này lúc nào cũng yêu cầu sự phản ứng nhanh nhạy, tư duy nhạy bén, cần hiểu rõ tận gốc kiến thức tài chính chuyên nghiệp, thường xuyên phải chú ý tới tin tức kinh tế tài chính mới nhất và tin tức thời sự nóng, bản thân cũng phải không ngừng trau dồi học hỏi kiến thức.”

Động lực lớn nhất của cô chính là: “Hơn nữa đồng thời làm thông dịch viên, em sẽ biết trước chủ đề của hội nghị, buổi hội nghị vừa kết thúc em liền có thể đăng ngay tin tức mới nhất, một công đôi việc, với em mà nói, hai công việc này có tác dụng hỗ trợ nhau, và hiệu quả cũng đạt được gấp đôi.”

Kỳ Tiệp Bắc nghiêm túc lắng nghe, không ngắt lời cô nói.

Hạ Mộc ôm cổ anh: “Ví dụ như các diễn đàn tài chính cấp quốc tế hiện nay, em là một phóng viên nhỏ, không có lý lịch phong phú chắc chắn không được tiến vào hội trường, nhưng nếu em làm thông dịch viên cho AICC, nói không chừng em sẽ có cơ hội làm thông dịch viên tại hiện trường, còn có cơ hội tiếp xúc với những nhân vật đứng đầu giới kinh doanh, chỉ một câu của bọn họ, có khả năng chính là một bài viết của em, mà những thứ này phóng viên bình thường không thể bắt được, quan trọng hơn là...”

Nói, cô dừng lại.

Kỳ Tiệp Bắc nhìn cô: “Tiếp tục.”

Hạ Mộc nói: “Đến lúc đó em có thể đứng cùng anh trong hội trường tài chính cấp cao rồi.” Dựa vào sự cố gắng của chính bản thân cô.

Kỳ Tiệp Bắc chăm chú nhìn vào đôi mắt cô thật lâu, dùng sức ôm chặt cô: “Sẽ có một ngày như vậy.”

“Mượn lời chúc tốt lành của anh, nếu thực sự đến ngày đó, em sẽ bao nuôi anh ha.”

“... Được.” Kỳ Tiệp Bắc lại nghĩ tới: “Trước khi em đi làm bài kiểm tra, chỉ cần buổi tối anh rảnh anh sẽ cùng em luyện tập các bài phiên dịch song song, như thế sẽ giống như lúc em kiểm tra hai thứ tiếng luôn chứ?”

Hạ Mộc: “Thưa xa, độ khó và độ dài thực tế gấp rất nhiều lần buổi huấn luyện dịch song song.”

Kỳ Tiệp Bắc như suy tư: “Ừ, anh sẽ cố gắng tìm nhiều cơ hội cho em làm phiên dịch trong các cuộc đàm phán làm ăn.” Không khỏi đau lòng thay cô: “Vậy sau này em sẽ không có nhiều thời gian nghỉ ngơi, lại giống như con quay, xoay tròn không ngừng.”

Hạ Mộc không cho là đúng: “Ý nghĩ của con quay chính là xoay tròn mà, nếu đến một ngày nào đó không xoay tròn nữa, có hay không có chẳng phải đều không quan trọng sao?”

Kỳ Tiệp Bắc: “Ừ, anh xoay tròn cùng em, tranh thủ xoay nhanh hơn một mình em làm.”

Hạ Mộc cười: “Trái tim em lại ấm thêm một chút nữa rồi.”

Kỳ Tiệp Bắc cũng cười, không đứng đắn: “Nào, cho anh sờ thử, xem xem có ấm thật không.”

Hạ Mộc: “.....”

• 13/06/2019 •

Bạn đang đọc truyện *Mãi Yêu Em Như Vậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48

Edit: Mina

Mấy ngày liền, Hạ Mộc bận rộn công tác chuẩn bị cho buổi hội nghị Thượng đỉnh, thời gian trôi nhanh vùn vụt.

Đầu tháng 8, Bắc Kinh đón một trận mưa lớn.

Sau cơn mưa trời quang mây tạnh, bầu trời không còn xám xịt, lộ ra màu xanh lam.

Nhiệt độ tăng trở lại, tuy vẫn nóng, nhưng kém xa thời tiết tháng 7 nắng cháy người.

Cách hội nghị Thượng đỉnh ba ngày, Hạ Mộc liên tục đếm ngược thời gian.

Buổi sáng tỉnh lại, Kỳ Tiệp Bắc đã xuống dưới lầu.

Sau khi rửa mặt, cô thay một chiếc váy dài màu trắng, bắt đầu trang điểm.

Lúc xuống lầu Kỳ Tiệp Bắc đang ăn sáng, nghe thấy tiếng động ngừng đầu: “Sao đã dậy rồi?”

Anh chăm chú nhìn cô vài giây, cô chỉ cần trang điểm nhẹ liền quyen rũ hết như con yêu hồ.

Hạ Mộc nói: “Hôm nay đi công ty một chuyến.”

“Đi công ty làm gì?” Kỳ Tiệp Bắc đưa bữa sáng của mình cho cô ăn trước, rồi lại đứng dậy rót nửa ly nước ấm đi tới.

“Tìm tổng biên tập thương lượng một vài việc.”

“Uống nước trước.” Kỳ Tiệp Bắc đưa ly nước đến bên miệng cô, cô đề thành ly uống mấy ngụm, bắt đầu ăn sáng.

Về công việc của cô, Kỳ Tiệp Bắc không hỏi nhiều, mà hai ngày nay anh cũng đang bận, lại nghĩ tới: “Trưa nay một mình em ăn cơm nhé, buổi trưa anh còn có việc.”

“Dù anh không bận, buổi trưa em cũng không có thời gian đi ăn với anh.” Hạ Mộc cắn một nửa miếng trứng rán, một nửa kia đưa tới bên miệng anh.

“Buổi trưa em đi ăn với ai?” Anh nuốt miếng trứng rán, hỏi.

“Hứa Mạn, tối hôm qua gửi tin nhắn cho em, sáng nay em mới đọc, có vẻ tâm trạng của cô ấy không tốt lắm, tìm em đi ăn trưa cùng cô ấy, em không từ chối.”

Kỳ Tiệp Bắc nghĩ: “Chắc có liên quan tới chú hai của anh, ngày trước chú ấy ngoại tình đoán chừng là muốn có con trai, còn về Hứa Mạn, có lẽ chú ấy cũng bắt đầu tính toán muốn có đứa con gái này.”

Ý của chú anh hiện nay là không muốn ly hôn, nhưng vẫn muốn cho cậu con trai kia đổi thành họ của ông ấy, đến nỗi Hứa Mạn lấy họ gì, chắc chắn trước giờ ông ấy chưa từng đề tâm tới.

“Không nói tới chuyện không vui.” Hạ Mộc đưa sữa bò cho anh.

Kỳ Tiệp Bắc vừa định nhận lấy sữa bò, Hạ Mộc lại rút tay về, uống vài ngụm, sau đó mới đưa tới bên miệng Kỳ Tiệp Bắc.

Kỳ Tiệp Bắc cười, tưởng cô muốn đút cho anh uống, hé miệng, kết quả trống không.

Hạ Mộc bật cười: “Lừa anh đấy, em uống hết rồi.”

Kỳ Tiệp Bắc giữ cổ cô, “Sáng sớm đã thiếu đòn rồi hả?”

Hạ Mộc hôn anh hai cái, hai người lại quần quýt một hồi.

Ăn cơm xong, Kỳ Tiệp Bắc vội vàng đi công ty mở họp, không chờ Hạ Mộc cùng đi xuống lầu đã rời đi trước.

Dù thế nào anh cũng không nghĩ sẽ gặp được người quen ngay trước sảnh công ty của mình, lại còn là người quen chưa bao giờ ngờ tới.

Kỳ Tiệp Bắc đi ngang qua sảnh công ty, nhân viên quầy tiếp tân đang nhận hàng chuyển phát nhanh, vẫn không quên chào hỏi anh, Kỳ Tiệp Bắc hơi gật đầu.

Nhân viên chuyển phát nhanh bỗng xoay người, nhìn lướt qua rồi quay đi ngay.

Anh cũng chỉ nhìn thấy bóng dáng mờ mờ, cảm thấy hơi quen mắt.

Sau đó gần như cùng lúc, anh liếc mắt, nhân viên chuyển phát nhanh cũng xoay người.

Bốn mắt nhìn nhau.

Đúng là Hạ Hàng thật.

Kỳ Tiệp Bắc khiếp sợ, Hạ Hàng cũng hoảng hốt.

Hai người nhìn nhau một lát.

“Em tới Bắc Kinh từ khi nào thế?” Kỳ Tiệp Bắc đi lên phía trước vài bước.

Ánh mắt Hạ Hàng nhàn nhạt, “Nếu anh là cảnh sát muốn tiến hành đặt ra nghi vấn cho tôi, chắc chắn tôi sẽ trả lời.”

Ý ngoài lời, anh không quản được cậu, cậu cũng không có nghĩa vụ trả lời.

Kỳ Tiệp Bắc quét mắt nhìn cậu từ trên xuống dưới, mặc bộ đồng phục của công ty chuyển phát nhanh nào đó, mới sáng sớm trên trán đã đổ mồ hôi.

Ánh mắt cô gái đứng quỳ tiếp tân nghi hoặc nhìn Kỳ Tiệp Bắc rồi lại nhìn Hạ Hàng, chàng trai chuyển phát nhanh trẻ tuổi này thật trâu bò, dám cãi lại ông chủ của các cô.

Nghĩ nghĩ, cậu nhóc chuyển phát nhanh với dáng vẻ tự đắc này chắc là họ hàng thân thích gì đó của ông chủ, mà đang là kì nghỉ hè, có lẽ đang đi thực tập hè.

Thế nên lòng hiếu kỳ cũng vui bớt, chuyên tâm phân loại những kiện hàng vừa nhận được.

Hạ Hàng xé tờ biên lai chuyển phát nhanh, sau khi xác nhận xong, xoay người rời đi, không thèm để ý tới Kỳ Tiệp Bắc.

Làm trò trước mặt người ngoài, Kỳ Tiệp Bắc không nói gì thêm, đi theo cậu ra ngoài tòa cao ốc Trung Thần.

“Hạ Hàng!”

Hạ Hàng quay đầu, không kiên nhẫn: “Tôi không phải là chị của tôi, anh đuổi theo tôi làm gì!”

Nói xong, đi về phía chiếc xe điện của mình, còn có rất nhiều đơn hàng cần phải chuyển đi, không hơi đâu dứng dằng với anh.

Kỳ Tiệp Bắc giữ tay lái xe, “Sao lại tới Bắc Kinh?”

“Nghe nói khắp Bắc Kinh nơi nơi có tiền nên tôi tới nhặt tiền.”

“.....”

“Nói với chị của em chưa?”

Hạ Hàng không lên tiếng.

Kỳ Tiệp Bắc bình ổn cảm xúc, vốn dĩ muốn dạy bảo Hạ Hàng vài câu, nhưng lại cảm thấy không tôn trọng cậu, cậu không có lòng dạ muốn học hành, bảo cậu trở về trường học học tập là điều không khả thi, khó lắm cậu mới lảng từ quay đầu chịu đựng vất vả.

Mấy đạo lý nhân sinh lớn lao anh không nói tới, hỏi Hạ Hàng: “Đang ở đâu?”

Hạ Hàng nhìn chằm chằm anh vài giây: “Nói anh cũng không biết, đừng có hỏi nhiều được không hả?”

Kỳ Tiệp Bắc cũng không hỏi nữa, cậu giống Hạ Mộc, quật cường lại chết vì sĩ diện.

Nói với cậu: “Lấy điện thoại ra lưu số của anh lại, về sau nếu chính cậu muốn làm gì đó thì có thể vay anh tiền trả theo lãi suất, hoặc nếu có hạng mục có triển vọng, anh đầu tư cậu quản lý, chúng ta chia năm năm.”

Đôi mắt Hạ Hàng sáng ngời: “Thật sự?”

Kỳ Tiệp Bắc liếc cậu một cái, không lên tiếng.

Hạ Hàng nhanh nhẹn lấy di động ra bắt đầu mở danh bạ, lại nhiều lời vài câu: “Tôi đến đây là muốn nhìn xem một chút những thao tác quản lý của công ty chuyển phát nhanh trên thành phố lớn như thế nào, chờ tôi học được rồi sẽ trở về huyện của chúng tôi mở một đại lý tương tự, tranh thủ làm chuyển phát nhanh qua mạng lan rộng khắp thị trấn, quê chúng tôi dù nghèo nàn lạc hậu, chắc chắn hiện tại không sinh được lời, nhưng sau này nhất định sẽ.”

Kỳ Tiệp Bắc đang đọc số điện thoại, dừng lại, không khỏi nhìn Hạ Hàng thêm vài lần.

“Mấy số cuối là gì?” Hạ Hàng vẫn đang cúi đầu nhập số.

Kỳ Tiệp Bắc đọc nốt mấy số cuối.

Lưu số điện thoại xong, Hạ Hàng cất di động, chuẩn bị rời đi.

Kỳ Tiệp Bắc buông tay lái, dặn dò cậu: “Đi xe cẩn thận một chút, đừng đánh nhau bừa bãi.”

“Biết rồi.” Đội mũ bảo hiểm, sau khi lên điện, Hạ Hàng vẫn không quên nhắc Kỳ Tiệp Bắc: “Đừng nói cho chị của tôi biết, đây là chuyện giữa hai người đàn ông chúng ta.”

Kỳ Tiệp Bắc: “.....” Nhóc con 18 tuổi đầu, đàn ông cái gì chứ...

Hạ Hằng đi được vài bước dừng lại, quay đầu: “Lúc tôi thực sự cần tiền sẽ hỏi vay anh, yên tâm, có vay chắc chắn có trả, bán máu cũng sẽ trả đủ cho anh.”

Xe điện nghênh ngang rời đi.

Mãi đến khi xe điện rẽ ngoặt không thấy đâu, Ký Tiệp Bắc mới thu tầm mắt đi vào tòa cao ốc.

8 rưỡi Hạ Mộc tới công ty, ở bãi đỗ xe ngoài trời gặp đồng nghiệp Tiêu Ảnh, trùng hợp chính là xe của hai cô để cùng một khu, cô và Tiêu Ảnh ngay cả quen biết cũng không tới.

Trong lúc thực tập, bọn cô chưa từng nói với nhau một lời, có lẽ Tiêu Ảnh cũng chẳng để cô vào tầm mắt.

Sau khi xuống xe, hai người hơi gật đầu, xem như chào hỏi.

Hạ Mộc đi trước cô ta, mãi đến khi vào tòa cao ốc.

Tiêu Ảnh nhìn nhìn xe của Hạ Mộc, xe thể thao Z4 màu đỏ, biển số xe đuôi số 126, là ngày sinh nhật của Hạ Mộc.

Cô ta điều tra hồ sơ của Hạ Mộc ngay hôm Hạ Mộc đưa tin về Viễn Đông, không kiểm chế được, cô ta tìm tổng giám đốc phòng nhân sự muốn bộ hồ sơ cá nhân của Hạ Mộc.

Năm nay mới 22 tuổi, ngày sinh nhật 26.1.

Đến từ vùng núi xa xôi, thị trấn nào đó mà cô ta chưa từng nghe qua, càng đừng nói tới Hạ Mộc sống trong thôn nhỏ của cái huyện đó.

Vừa mới đi làm đã lái chiếc xe đắt tiền như vậy, toàn thân đều là hàng hiệu, chiếc váy dài màu trắng kia là sản phẩm được đặt riêng từ một nhãn hiệu cao cấp nào đó, chiếc túi xách kia là phiên bản giới hạn mà cô ta còn chưa mua được.

Cho nên thấy được kim chủ của Hạ Mộc lấy lòng cô nhiều đến nhường nào.

Ngay cả ông chủ cũng tạo điều kiện cho cô gái này bằng cách mở cuộc hội nghị, tuy rằng không nói rõ phải đối xử với Hạ Mộc như thế nào, nhưng ý ngoài lời của ông chủ, người bên dưới có tâm đều nghe hiểu.

Thế nên mọi bàn thảo tin tức của Hạ Mộc đều được bật đèn xanh, loại đãi ngộ này, cô ta chưa được hưởng qua bao giờ.

Cô ta từng hoài nghi, Hạ Mộc có khả năng là tình nhân của ông chủ hay không.

Tiêu Ảnh lại liếc nhìn chiếc xe ô tô kia, nâng bước đi về phía tòa cao ốc.

Hạ Mộc tới liền lên thẳng văn phòng của tổng biên tập, tổng biên tập cũng vừa tới không lâu, đang pha cà phê, bộ dáng có vẻ chưa tỉnh ngủ.

Cửa mở hờ, Hạ Mộc gõ hai cái: “Tổng biên tập.”

Tổng biên tập quay đầu lại, nhìn cô vài lần: “Ở nhà dưỡng trắng lên nhiều đấy.”

Hạ Mộc cười: “Em vốn đã trắng rồi.”

Tổng biên tập há hốc miệng, ý bảo cô đóng cửa lại.

Hạ Mộc đóng cửa lại, tìm một cái ghế ngồi xuống.

Tổng biên tập xoa xoa mi tâm, hôm qua tăng ca đến tận nửa đêm, sáng nay lại dậy sớm, mệt gần chết.

Cô ấy quét mắt nhìn bộ váy trắng trên người Hạ Mộc: “Ký Tiệp Bắc đúng là chịu chi tiền lên người em mà, chiếc váy này mười mấy vạn, em mặc cả một chiếc ô tô trên người đấy em biết không?”

Hạ Mộc: “... ..”

Cô sừng sốt vài giây, ngay sau đó phản ứng lại, xem ra tổng biên tập là con gái của ông chủ là sự thật, biết cả chuyện cô và Ký Tiệp Bắc ở bên nhau.

Hạ Mộc cũng cúi đầu nhìn bộ váy trên người mình: “Cụ thể bao nhiêu tiền em không biết, cũng không hỏi.”

“Ký Tiệp Bắc có tiếng trên bàn đàm phán một đồng cũng phải giành cho bằng được, trong mắt chỉ thấy lợi ích, xem ra người ngoài đánh giá cậu ta sai rồi.” Tổng biên tập uống mấy ngụm cà phê, đi thẳng vào chủ đề chính: “Tìm chị có việc gì à?”

Hạ Mộc cũng không vòng vo: “Nếu em có cơ hội đặt câu hỏi trong hội nghị Thượng đỉnh Tài chính, mà những câu hỏi đó có khả năng khá... Sắc bén, thậm chí đắc tội với người ta, nên em tới báo trước với chị một tiếng.”

Tổng biên tập nhướng mày: “Không nhìn ra em còn có lương tâm ha.”

Hạ Mộc cười: “Dưới sự bồi dưỡng tận tình của chị, vẫn nên có một chút.”

“Thôi đi, đừng vuốt mông ngựa nữa.” Tổng biên tập đặt tách cà phê xuống bàn, “Chị vẫn đang tìm những phóng viên giống như em, sắc sảo gai góc, nói năng sắc

bén, không bị cuộc sống và hiện thực mai mòn.”

Hạ Mộc: “Cảm ơn chị yêu thích em.”

Tổng biên tập bị ghen: “... Nghe trông có vẻ khá ổn, nhưng cũng phải để ý mặt mũi chút biết không hả?”

Hạ Mộc bật cười.

Tổng biên tập nói tiếp: “Phần lớn các phóng viên có thể đặt câu hỏi trong buổi hội nghị Thượng đỉnh đều được sắp xếp từ trước, dù không biết em có may mắn được chọn trúng hay không, nếu chọn trúng, em cứ dựa theo suy nghĩ của em, hiếm khi em có dũng khí đi làm chuyện người khác không dám làm, thật ra ai cũng muốn hỏi, nhưng thường thì đều phải trả giá rất cao.”

Hạ Mộc: “Không sao, dù là giá cao đến đâu, em cũng sẽ giải quyết tốt.”

Tổng biên tập cũng nói thẳng: “Bởi vì có Ký Tiện Bắc làm hậu phương vững chắc nên em mới dám làm phải không?” Lại tốt bụng nhắc nhở cô: “Tuy là vậy nhưng em cũng nên biết điểm dừng.”

Hạ Mộc nói: “Em không dựa vào anh ấy, cũng không mượn danh tiếng của anh ấy, càng không gây phiền phức cho anh ấy, về công việc, em vẫn có đủ năng lực tự giải quyết.”

Tổng biên tập hơi ngạc nhiên: “Mọi mặt mong chờ, hy vọng gặp may mắn.”

“Cảm ơn.”

• 15/06/2019 •

Bạn đang đọc truyện *Mãi Yêu Em Như Vây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49

Edit: Mina

Hạ Mộc và Hứa Mạn hẹn gặp ở chỗ cũ, quán cay Tứ Xuyên trước cổng trường đại học.

Đang kì nghỉ hè nên không có nhiều khách tới lắm.

Lúc Hạ Mộc đi vào, Hứa Mạn đã ngồi chờ ở đó, còn lau sạch bộ bát đĩa, rót nước lọc cho Hạ Mộc.

“Không phải nói gần 12 giờ mới đến à, sao tới sớm hơn cả tớ thế?” Hạ Mộc ngồi xuống, vừa lúc khát nước, uống hết nửa ly nước.

Hứa Mạn nói: “Hôm nay đi phương tiện công cộng, không ngờ nhanh hơn cả lái xe.”

Hạ Mộc thuận miệng hỏi câu: “Trời nóng thế này, sao cậu lại muốn đi phương tiện công cộng?”

“Lát nữa muốn uống chút rượu.” Hứa Mạn chỉ chỉ góc bàn: “Tớ mua *nhị oa đầu* (1) tới rồi.”

(1) 二锅头 (*chung cất rượu lần thứ nhì*): Là một loại rượu mạnh, độ rượu tầm 56% – 60%.

Hạ Mộc nói thẳng: “Tớ lái xe, buổi chiều cũng có việc, không thể uống với cậu.”

“Cũng không có ý định bảo cậu uống, hiện giờ dạ dày của cậu chưa thể uống rượu.” Hứa Mạn hỏi chủ quán muốn một cốc giấy, đổ nửa cốc rượu.

Cô ấy mỉm cười nói: “Xe của cậu phong cách thật đấy, không ngờ bạn trai của cậu hào phóng với cậu như vậy.”

Hạ Mộc gật đầu: “Là rất hào phóng.”

Không nói thêm gì khác.

Nói nhiều chẳng khác nào nói về thân thể của Hứa Mạn, không thích hợp.

Cô nhìn Hứa Mạn: “Công việc không suôn sẻ à?”

Hứa Mạn lắc đầu: “Không phải, là chuyện riêng.” Cô ấy đón tầm mắt của Hạ Mộc: “Tớ không muốn nói, được không? Chỉ muốn tìm một người đi ăn cùng tớ thôi.”

Hạ Mộc hiểu loại tâm trạng này: “Được, không say không về với cậu.”

“Cảm ơn.” Qua vài giây, Hứa Mạn nói: “Sau này sẽ nói cho cậu sau, hôm nay không muốn nói.” Sau đó nhấp một ngụm rượu trắng, nuốt xuống cổ họng cay xè nóng rất.

Hứa Mạn uống rượu, còn Hạ Mộc uống nước với cô ấy.

Hai người yên lặng ăn thức ăn, không ai nói chuyện.

Thế nhưng không khí không hề nặng nề ngột ngạt.

Hồi lâu, Hứa Mạn đột nhiên nói câu: “Hạ Mộc, từ nhỏ đến lớn, có một giây nào cậu cảm thấy bản thân rất thừa thãi không? Không nên có mặt trên đời này ấy.”

Hạ Mộc ngừng tay, đồng cảm với cô ấy, cũng đồng cảm với chính mình.

Cô nói: “Có chứ, không chỉ một giây đâu mà là rất nhiều lần.” Nhất là mỗi khi bị bố mẹ quở trách, cảm thấy ngoài em trai ra thì cô và em gái chính là sự tồn tại chướng mắt dư thừa trong nhà.

Hứa Mạn thờ dãi, buồn bực uống cạn sạch cốc rượu, “Từ khi tớ bắt đầu hiểu chuyện, không ngày nào không cảm thấy bản thân thừa thãi, nhưng có thể làm gì bây giờ chứ.”

Cô ấy lại rót nữa cốc rượu, “Từ nhỏ tới lớn, tớ không có một người bạn nào, tớ không muốn kết bạn, sợ người ta cười nhạo tớ, coi thường tớ.”

Nói, cô ấy chạm ly nước của Hạ Mộc: “Hội nghị Thượng đỉnh sắp tới rồi, chúc cậu đi phỏng vấn hết thảy đều thuận lợi.”

“Cảm ơn.”

Hứa Mạn mua nửa cân rượu trắng, mới uống được một phần hai đã bị Hạ Mộc tịch thu, nói uống nhiều hại sức khỏe.

“Tớ cũng rất muốn nằm viện một lần, xem xem có người nào quan tâm tớ không.” Cô ấy cười khổ.

Hạ Mộc nói: “Dù có ai quan tâm hay không, chúng ta đều phải sống vì chính mình, nói ra tuy có hơi ích kỷ, nhưng làm gì có người nào không sống vì bản thân đâu.”

Hứa Mạn bung má, cười nói: “Thế nên, tớ mới coi cậu là thần tượng đấy.”

“Muốn xin chữ ký không?”

“Cậu biến đi!”

Ăn cơm xong, Hứa Mạn nói phải về công ty một chuyến.

“Cậu uống rượu đi công ty làm gì nữa?”

“Có bản văn kiện cần tìm lãnh đạo ký tên.” Cô ấy uống nửa ly nước đá: “Chỉ chút rượu này, không có việc gì đâu.”

Hạ Mộc quên không hỏi: “Hôm nay cậu không đi làm à?”

“Hôm nay tớ xin nghỉ, sau khi đi làm chưa nghỉ phép lần nào.”

Thanh toán xong, hai người đi ra tiệm cơm.

Hạ Mộc muốn đưa cô ấy đi công ty, Hứa Mạn cũng không từ chối, “Được, đúng lúc muốn ngồi thử xe Z4 mới ra của cậu.”

“Dáng xe thật gọi cảm, tớ thích.” Hứa Mạn sờ sờ thân xe: “Chờ tớ kiếm được nhiều tiền cũng phải mua cho bản thân một chiếc mới được, tớ cùng Nhậm Sơ đầu tư một ít vào thị trường chứng khoán, chỉ mong cuối năm có thể leo thang, tới lúc đó tớ phát tài rồi sẽ mời cậu đi du lịch ha.”

Hạ Mộc nửa nói giỡn: “Tớ còn tưởng cậu muốn tặng cho tớ một chiếc xe thể thao phong cách hơn cơ chứ.”

Khởi động động cơ rồi đi.

Lúc lái xe, Hứa Mạn không tiếp tục bắt chuyện với cô.

Đưa Hứa Mạn đến tập đoàn Viễn Đông, hai người lại hàn huyên vài câu, Hứa Mạn đang định đẩy cửa xuống xe, bỗng nhìn thấy một người đàn ông đi ra tòa cao ốc của công ty cô ấy.

“Ồ, Hạ Mộc, cậu nhìn xem, người đàn ông kia đẹp trai nhỉ?” Mặc áo somi màu đen, một đôi mắt đào hoa câu người.

Nhưng mà cảm thấy quen quen.

Hạ Mộc nhìn theo tầm mắt cô ấy, là Đường Văn Tích.

Cô xoay mặt Hứa Mạn lại, “Cậu bị cận à?”

Hứa Mạn: “.....” Thật thà lác đầu.

Hạ Mộc nói: “Tên đàn ông cận bã đó, cậu nói anh ta đẹp trai?”

Hứa Mạn nhũu mày: “Cậu quen à?”

“Không thân.”

“À, tớ nhớ ra rồi, tớ đã nói mà, sao lại nhìn quen thế, không phải anh ta chính là người đàn ông đứng cạnh cậu bên chiếc siêu xe xuất hiện trên diễn đàn trường học của chúng ta sao?” Hứa Mạn tò mò: “Là bạn trai cậu?”

“Không phải, là bạn của bạn trai tớ.”

Hứa Mạn gật đầu, “Không nói nữa, tớ đi lên đi, bằng không lát nữa lại không tìm thấy lãnh đạo của bọn tớ.”

Cô ấy xuống xe đóng cửa xe lại, vẫy tay với Hạ Mộc: “Chờ cậu tham gia phòng vấn Hội nghị Thượng đỉnh xong, chúng ta đi quán bar chơi nhé.”

Hạ Mộc làm động tác nghe điện thoại.

Hứa Mạn dặn dò cô lái xe cẩn thận, ngoài trời nắng to, cô ấy chạy chậm vào tòa cao ốc Viễn Đông.

Hạ Mộc khởi động xe, chuẩn bị rời đi, bỗng nhiên cửa kính bên ghế phụ bị gõ vài cái, là Đường Văn Tích.

Cô hạ cửa xe xuống, “Có chuyện gì?” Đối mặt với Đường Văn Tích, sắc mặt cô chưa bao giờ tốt.

Đường Văn Tích dựa vào cửa xe: “Thái độ của cô là sao hả! Dù gì tôi cũng giang hồ gặp nguy cứu giúp cô rất nhiều lần, không trông cậy vào cô đền ơn, nhưng thái độ cũng nên có chút ít nhé!”

Hạ Mộc liếc anh ta một cái, nghĩ đến chuyện phòng K, biểu cảm thu bớt lại.

Đường Văn Tích châm điếu thuốc, vẻ mặt khinh thường: “Cô gái vừa rồi, cô biết cô ta là ai không?”

“Biết.”

“Biết cô còn đi cùng với cô ta?”

“Liên quan gì tới anh?!”

“Thế loại con gái riêng này, cô vẫn nên ít qua lại với cô ta thôi.” Giọng điệu của Đường Văn Tích không hề che giấu sự ghét bỏ, sự ghét bỏ này giống hệt như ba năm trước đây anh ta chê bai cô không biết cách uống cafe.

Ánh mắt Hạ Mộc lạnh nhạt: “Anh nghĩ cô ấy muốn làm con gái riêng à? Lúc cô ấy biết chỉ mới bảy tám tuổi, chẳng lẽ lại tự tay bóp chết chính mình sao?”

Đường Văn Tích bị nghẹn, không có lời nào phản biện.

Hạ Mộc học anh ta, dùng ánh mắt miệt thị: “Loại đàn ông lòng dạ hẹp hòi như anh, cho không cô ấy, cô ấy cũng chường mắt không thèm!”

“Cô lặp lại lần nữa thử xem?” Đường Văn Tích híp mắt.

Ánh mắt Hạ Mộc như khiêu khích, thực sự gần từng chữ một lặp lại một lần: “Tôi – nói – loại – đàn – ông – như – anh, cho – không – cô – ấy, cô – ấy – cũng – chường – mắt – không – thèm!”

Cô ngược càn: “Tôi nói rồi đấy, anh làm gì được nào?”

Sau đó lấy ra di động quơ quơ tay: “Tôi phải báo cho ông xã của tôi biết anh bắt nạt tôi.”

“Mẹ kiếp! Ai bắt nạt ai hả! Hạ Mộc, cô có chút lương tâm nào không thế!” Đường Văn Tích nén giận, hai người xia xói bới móc nhau gần ba năm, mỗi lần nhìn biểu cảm khoe khoang lại khinh thường trên mặt cô, anh ta thật sự có suy nghĩ muốn đánh người, loại con gái này, CMN, Kỳ Tiện Bắc mắt mù mới xem cô như bảo bối.

Hạ Mộc vứt điện thoại sang một bên, cô không có ý định tố cáo với Kỳ Tiện Bắc, chỉ làm Đường Văn Tích bức tức chút thôi.

Cô cời đai an toàn, đẩy cửa xuống xe, tìm một cục đá nhỏ trên mặt đất, viết mấy chữ trên bề mặt xi măng rồi dùng sức dẫm dẫm.

Đường Văn Tích nhìn cô như nhìn bệnh nhân tâm thần.

Hạ Mộc dẫm chân rất nhiều lần mới cảm thấy hả giận, sau khi lên xe ngênh ngang rời đi.

Đường Văn Tích buồn bực thu tầm mắt, đi đến chỗ cô viết chữ nhìn kỹ xem, ba chữ kia là: *TWX*

Chữ cái đầu trong tên của anh ta.

F*ck, người phụ nữ này thật độc ác, dám dẫm anh ta dưới chân.

Hoãn vài giây, Đường Văn Tích cũng lên xe của mình, lại bỗng nhiên nhớ tới một chuyện, nhắn tin cho Kỷ Tiệp Bắc: [Anh, em nhìn thấy Hạ Mộc ở trên đường, chuyện gì thế, mới đi làm mà anh đã cho cô ta rêu rao đi chiếc xe thể thao tân tiến nhất rồi? Còn chọn màu đỏ rực nữa chứ!]

Kỷ Tiệp Bắc: [Sợi dây thần kinh nào của cậu bị chập à?]

Đường Văn Tích: [Một phóng viên vừa mới tốt nghiệp ra trường, từ chiếc xe đi lại cho đến trang phục trên người cô ta đều quá xa xỉ, không hợp với quần chúng (mọi người xung quanh).]

Kỷ Tiệp Bắc: [Cô ấy mặc rất bình thường, và lại gương mặt của cô ấy không thích hợp làm quần chúng.]

Đường Văn Tích: [...]

Đồ không biết xấu hổ, khen nước mũi mà không đỏ mặt.

Kỷ Tiệp Bắc nói: [Anh đã cố gắng khiêm tốn rồi, còn chưa tặng cô ấy những thứ quý giá đâu.]

Đường Văn Tích: [... Anh nuôi cô ta như nuôi con gái ruột của mình đấy à?]

Kỷ Tiệp Bắc: [Đường Văn Tích, hôm nay cậu rất rảnh rồi sao?]

Đường Văn Tích: [... Em không rảnh! Chỉ đột nhiên nhớ tới cái biển số xe kia, không phải cái đấy anh bảo chú Kỷ làm cho anh à? Cho cô ta đi có ổn không?]

Kỷ Tiệp Bắc: [Bắc Kinh nhiều xe như vậy, chưa chắc bố anh sẽ nhìn thấy, mà có thấy thì cũng không sao cả, dù gì sớm hay muộn cũng phải gặp người lớn trong nhà, lại nói vốn dĩ biển số xe kia là quà sinh nhật tặng cô ấy tròn 20 tuổi, cô ấy không dùng ai dùng?]

Đường Văn Tích: [... Xem như em chưa hỏi gì.]

Kỷ Tiệp Bắc cắt điện thoại đi, xoa xoa mi tâm, từ buổi sáng đến bây giờ tham dự mấy cái hội nghị, còn có rất nhiều vấn đề phải xử lý, hoạt động luôn chân luôn tay.

Anh đứng dậy rót ly nước ấm, dựa vào cửa sổ khuây khỏa đầu óc.

Bất giác lại nhìn về phía bức tranh chữ treo trên tường, mỗi lần nhìn vào cũng không thấy có điểm nào quá kinh điển so với những bức tranh chữ khác, nhưng càng ngắm càng có thể nhận ra giữa những hàng chữ chứa đựng thứ gì đó không giống.

Ngày trước, lần đầu tiên thấy Hạ Mộc cũng là loại cảm giác này.

Anh quen Hạ Mộc là có liên quan tới giáo sư Âu Dương.

Khi ấy giáo sư Âu Dương gọi điện thoại cho anh, nói có việc cần nhờ.

Giáo sư Âu Dương rất ít khi tìm anh giúp đỡ, anh cũng tò mò là chuyện gì.

Giáo sư Âu Dương cũng không khách sáo với anh: “Có một học trò của thầy gia cảnh khó khăn, lại rất si diện, không xin học bổng trợ cấp, nhà trường cung cấp công việc để vừa học vừa làm em ấy cũng không đi, em xem xem công ty em có vị trí thực tập nào phù hợp cho em ấy vào làm trong thời gian nghỉ hè này không.”

Anh ngạc nhiên, tại sao giáo sư Âu Dương lại giúp đỡ nữ sinh, uyển chuyển hỏi: “Thầy, cô ấy có điểm gì đặc biệt?”

Lúc ấy giáo sư Âu Dương đã nói: “Ngoài lòng hư vinh cao ra thì không tìm được khuyết điểm khác, nhiều năm rồi, trừ em ra, chỉ có em ấy khiến cho thầy ở độ tuổi này vẫn phải thần phục.”

Giáo sư Âu Dương dừng lại, nói tiếp: “Và lại, ai mà không có lòng hư vinh chứ? Chẳng qua lòng hư vinh của cô tiền bị đồng tiền của chính mình che đậy, còn người không có tiền, lòng hư vinh nhìn có vẻ quá mức trần trụi, thật ra không ai có thể chế cười người khác, dù sao thầy cảm thấy khuyết điểm này của em ấy không có vấn đề gì.”

Giáo sư đã nói vậy, anh liền đáp ứng sắp xếp công việc cho cô.

Lần đầu tiên anh gặp Hạ Mộc, cô mặc chiếc áo T-shirt trắng ngắn tay, mặt áo trước còn có mấy hình trái tim nhỏ lấp lánh, phía dưới mặc chiếc quần jean màu lam.

Rất quê mùa, mì sợi canh sườn ngay cả khuôn mặt cũng không trang điểm.

Đôi mắt trong veo, có chút quật cường.

Ngồi câu nệ trong văn phòng của anh, không lên tiếng.

Ngoan ngoãn làm người ta đau lòng.

Anh sắp xếp cho cô thực tập ở công ty ủy thác, tiền lương gấp đôi nhân viên chính thức.

Anh cho rằng Hạ Mộc tới tìm anh nói không cần nhiều tiền lương như vậy.

Hoặc bày tỏ lòng biết ơn với anh, nói vài lời khách sáo: *Cảm thấy năng lực của bản thân không phù hợp với mức lương cao như vậy. Kết quả cô không nói gì cả, chỉ lạnh nhạt nói một tiếng cảm ơn.*

Sau lại, cô nhận số tiền lương gấp đôi người khác, nhưng sức sáng tạo lại có giá trị gấp ba lần so với nhiều người.

Giáo sư Âu Dương nói, ở trong mắt cô, chỉ có cô không muốn làm chứ không có cô không làm được.

Về sau, khi khá thân với cô, anh hỏi cô, dù gì cũng là cuộc phỏng vấn, sao lại ăn mặc như vậy, cũng không có trang điểm.

Kết quả cô nói, nếu cô trang điểm, mặc váy thì sẽ khiến cho người ta cảm thấy cô không phải nghiêm túc đi làm, sẽ xem thường cô, mà lúc ấy cô cần công việc kia để rèn luyện bản thân.

Anh không hiểu lắm.

Sau đi làm, cô chỉ trang điểm nhẹ, vẫn không mặc váy, cũng không mặc quần lửng, lúc nào cũng quần dài.

Mùa hè ở Bắc Kinh mặc quần dài, người khác nhìn vào cũng thấy ngót.

Mãi đến khi anh theo đuổi cô, bọn họ ở bên nhau, anh mới hiểu ý khác trong lời nói của cô.

Đôi chân của cô rất đẹp, vừa thẳng vừa trắng.

Dáng người của cô, gợi cảm làm anh khó lòng kìm nổi.

Nhưng sau khi ở bên nhau, mùa hè cô cũng không hay mặc váy hoặc quần sooc, thỉnh thoảng mặc quần dài đến đầu gối, dù mặc váy, cũng là váy dài che kín đôi chân.

Anh cảm thấy chính mình đã đủ bận rộn đủ mệt mỏi rồi, thời gian nghỉ ngơi, thời gian dành cho bản thân mỗi ngày quá ít ỏi, nhưng khi anh và Hạ Mộc ở bên nhau, mới biết cô còn bận hơn cả anh.

Mỗi lần hẹn hò anh đều phải sắp xếp dựa theo thời gian của cô, còn trông mong chờ đón cô tan tầm.

Có lần chỗ cô đi làm thêm đột xuất mở họp tập huấn, anh đợi cô hai tiếng đồng hồ.

Sau khi lên xe cô nhẹ nhàng ôm anh một cái, lại hôn anh một chút, không nói gì khác, sau đó tâm tình của anh cũng thoải mái hẳn, cam tâm tình nguyện.

Từ ban đầu động tâm, đến về sau càng động tâm hơn, chính anh cũng cảm thấy hoang đường.

Năm ấy cô mới 19 tuổi, mà anh đã 30.

Đã sớm qua độ tuổi ảo tưởng về tình yêu.

Nhưng lại rất dễ bụng về cô.

Tiếng gõ cửa vang lên, Kỳ Tiệp Bắc thu suy nghĩ về, “Mời vào.”

Thư ký Phàn tiến vào, “Kỹ tổng, lúc Hội nghị diễn ra có phản phóng viên đặt câu hỏi, anh có sắp xếp gì không? Ngẫu nhiên hay là sao?”

Cô ấy nhìn anh, cảm thấy cô ấy vào đây hỏi cái vấn đề này như dao găm vào tim anh, bởi người anh muốn cho đặt câu hỏi chưa chắc người đó sẽ để ý tới anh...

Kỳ Tiệp Bắc suy nghĩ hai giây, hơi thở dài trong lòng, nói với thư ký Phàn: “Chờ tôi về nhà thương lượng với Hạ Mộc một chút xem sao.”

Thư ký Phàn: “... Được.”

• 17/06/2019 •

Bạn đang đọc truyện *Mãi Yêu Em Như Vậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50

Edit: Mina

Sáng hôm Hội nghị Thượng đỉnh diễn ra, 5 giờ rưỡi Hạ Mộc đã rời giường.

“Em dậy sớm thế làm gì?” Kỳ Tiệp Bắc kéo cô vào lòng: “7 giờ dậy cũng không muộn đâu.”

“Anh buông em ra, em phải dậy chuẩn bị một chút.”

“Chuẩn bị gì?”

“Trang điểm xinh đẹp.”

“.....”

Kỳ Tiệp Bắc xoay người, để cô ở dưới thân: “Cũng không phải đi so sánh xấu đẹp, em đừng quan trọng hóa.” Anh hôn cô.

Hạ Mộc để kệ anh náo loạn vài phút, đẩy anh: “Không nói đùa với anh, em thật sự phải dậy trang điểm, hôm nay phóng viên có mặt ở khu vực phóng viên đều là những người thuộc phái thực lực, năng lực chuyên nghiệp đều sần sần nhau, em phải lợi dụng triệt để sắc đẹp của bản thân, không phải nói đàn ông là loài động vật sống bằng thị giác à, hôm nay có MC nam, nói không chừng tới lúc đó nhìn em thuận mắt liền cho em cơ hội đặt câu hỏi thi sao.”

Kỳ Tiệp Bắc vuốt ve gương mặt cô: “Em rất muốn đặt câu hỏi?”

“Hỏi thừa, không đặt câu hỏi ai muốn đi chứ?”

“Em hỏi anh đi.” Rốt cuộc anh vẫn không nhịn được, chủ động đưa bản thân tới cửa.

“Không muốn.”

“.....”

Cơ tim suýt chút nữa bị tắc nghẽn.

Hạ Mộc vòng lấy cổ anh, nói giỡn: “Em sợ tới lúc đặt câu hỏi, em nhin không được nói thành giọng điệu làm nũng.”

Kỳ Tiệp Bắc hỏi: “Không muốn hỏi anh thật à?”

Dừng lại một lát, cô nói: “Không phải không muốn, anh biết mà.”

Kỳ Tiệp Bắc không miễn cưỡng cô, hôn cô: “Đứng dậy đi, anh cũng phải dậy rồi.”

Hạ Mộc nửa mặt xong đi đến phòng thay đồ, đứng trước tủ quần áo ngây người.

Sau khi kết thúc hội nghị, đến buổi tối còn có tiệc rượu, không biết cô có cơ hội đi vào hay không, mặc kệ vậy, cứ chọn bộ đồ phù hợp, nhờ đâu có cơ hội tiến vào.

Chọn tới chọn lui, không có bộ nào ưng ý.

Khó trách có câu nói tủ đồ của phụ nữ mãi mãi thiếu một bộ quần áo.

Kỳ Tiệp Bắc tắm xong đi vào, “Vẫn chưa thay quần áo à?”

“Không biết mặc cái gì?”

“Mặc chiếc váy dài màu lam kia đi.”

“Long trọng quá không?” Chủ yếu là có dây thắt lưng, mặc không hợp với hội trường buổi sáng.

“Mặc thêm áo khoác ở ngoài, đến tối cởi ra đi dự tiệc.” Kỳ Tiệp Bắc giúp cô lấy xuống chiếc váy trong tủ: “Nếu không mặc, nói không chừng sang năm sau sẽ lỗi mốt mất.”

Hạ Mộc cầm váy, lại nhìn tủ quần áo, chọn chiếc áo somi dài tay màu trắng.

Mặc tạm.

Cô sức nhớ ra: “Không phải phóng viên nào cũng có thể tham dự đâu, mấy loại trường hợp như này, thường thì chỉ có phóng viên đài truyền hình mới được đi vào, còn lại hầu như không.”

“Không sao, tới lúc đó anh bảo thư ký Phan dẫn em vào.”

Hạ Mộc vui vẻ, “Em cài cúc áo cho anh nhé.” Cô nghiêm túc chỉnh lại áo somi, cài cúc áo cho anh.

Kỳ Tiệp Bắc cười: “Đừng viết chữ hiệu quả và lợi ích lên mặt được không hả?”

“Nhân chi thường tình mà.” Hạ Mộc chột đặt tay anh lên trái tim cô: “Thử xem xem, ấm thêm một mm nữa rồi này.” Sau đó ngược cầm nhưong mi với anh: “Cố lên nhé ~”

Kỷ Tiệp Bắc: “...”

Cái mặt thiếu đôn này, thật muốn đá cô hai cước.

Tại buổi hội nghị, đủ loại người đều có mặt.

Tình địch, đối thủ cạnh tranh, oan gia, có cả bố của Kỷ Tiệp Bắc nữa.

Hạ Mộc ngồi ở khu phóng viên chỉ cách chỗ Viên Dịch Lâm ngồi một hàng ghế, Viên Dịch Lâm ngồi trước mặt cô.

Cô còn nhìn thấy Hoàng tổng...

Hôm nay, Tiêu Ảnh là một trong số những người dẫn chương trình, trang điểm tinh tế giới giang.

Trên đài có tám vị trí dành cho khách quý đặc biệt, hội nghị chia làm hai ngày, tổng cộng bốn buổi họp, mỗi buổi mời tám vị đứng đầu trong các ngành sản xuất.

Khách quý đặc biệt được mời đến sáng nay có Kỷ Tiệp Bắc và Nhậm Ngạn Đông là hai vị khách mời mới.

Hạ Mộc lấy ra camera chụp Kỷ Tiệp Bắc rất nhiều bức ảnh, dừng lại, lại dừng di động chụp mấy tấm, anh đang nghiêng đầu nói chuyện với người ngồi kế bên, đáng vẻ cười như không cười quá mức mê người.

Lần đầu tiên trông thấy anh như vậy, cảm giác thật kỳ diệu.

Anh ở trên đài, cô ở dưới đài.

Tựa như cách nhau một dải ngân hà.

Anh được vạn người ngó nhìn, còn cô lu mờ ảm đạm, nhưng anh lại là người đàn ông của cô, nâng cô che chở cô trong lòng bàn tay.

Sau khi một vị lãnh đạo nào đó đọc diễn văn xong, hội nghị chính thức bắt đầu.

Hạ Mộc lấy ra máy tính xách tay của mình, bên trong ghi chép lại hai mươi lăm câu hỏi tương đối sắc bén, chỉ cần có người lên đài phát biểu, cô đều chuẩn bị sẵn một câu.

Cho nên đợi lát nữa chỉ cần có cơ hội, dù là ai, cô cũng có câu hỏi muốn hỏi.

Khách quý ngồi trên đài trò chuyện vui vẻ, Nhậm Ngạn Đông và Kỷ Tiệp Bắc xem như là nhóm hậu bối, bọn họ đưa micro cho mấy người lớn tuổi hơn.

Chủ đề của hội nghị lần này xoay quanh phát triển tài chính Internet, trí tuệ nhân tạo và bảo vệ môi trường xanh.

Đến lượt Kỷ Tiệp Bắc trình bày, Hạ Mộc nhìn anh chăm chú không chớp mắt, còn quay lại video cho anh.

Nếu không phải mỗi ngày cô đều nhìn thấy anh, cùng chung chăn gối với anh, thì sức hấp dẫn của người đàn ông này trên thương trường đủ để làm cho cô hăm sâu.

Nhan sắc và khí chất đàn ông là thứ bên ngoài dễ khiến cho phụ nữ mất phương hướng nhất.

Vậy mà anh có cả hai.

Kỷ Tiệp Bắc phát biểu ý kiến xong, trở lại ghế ngồi của mình.

Tiêu Ảnh cười, nói phải cho phóng viên dưới đài cơ hội đặt một câu hỏi.

Gần như đồng thời, Kỷ Tiệp Bắc và Nhậm Ngạn Đông nhìn về phía Hạ Mộc.

Hạ Mộc chỉ nhìn Kỷ Tiệp Bắc, cũng không xác định anh đang nhìn cô hay không, cô nhìn anh cười nhưong mi.

Sau đó Kỷ Tiệp Bắc cười, rất nhạt.

Trái tim Viên Dịch Lâm run lên, cô biết chắc chắn Kỷ Tiệp Bắc đang cười với Hạ Mộc ngồi sau lưng, nhưng trong nháy mắt thấy anh cười, cô vẫn nhìn không được rung động.

Một lần lại một lần, cô nói với bản thân rằng không được động tâm, đàn ông ở đâu chẳng có, hà cớ gì cô phải đi tranh giành đàn ông với Hạ Mộc, người mà cô luôn khinh thường.

Nhưng vẫn vô dụng, lúc không thấy anh, những suy nghĩ đó trong lòng cô sẽ từ từ phai nhạt, rốt cuộc đàn ông theo đuổi cô không hề ít.

Thế nhưng một khi nhìn thấy anh, chút rung động trái tim kia lại không thể thu về được.

Tựa như nước lũ phá hủy tường thành, chính mình đã vây kín bản thân rồi, sau lại vui vẻ chịu đựng.

Trên đài, Ký Tiệp Bắc khựng lại một hai giây, sau đó nhìn về phía Tiêu Ảnh: “Đưa cơ hội này cho nam giới chúng tôi đi.”

Trường hợp chính thức, Tiêu Ảnh không tiện trêu chọc anh, tiếp đó một cô gái lễ tân đưa micro cho một phóng viên nam ngồi hàng đầu.

Hạ Mộc nghĩ, tối về nhà phải thưởng cho anh mấy đồng mới được.

Phóng viên nam hỏi Ký Tiệp Bắc: “Mọi người đều biết, trước nay ngài và Nhậm tổng luôn là đối thủ cạnh tranh, không nghĩ tới dạo gần đây hai người bắt tay giảng hòa, Nhậm tổng cực kỳ có hứng thú với trí tuệ nhân tạo, cho hỏi ngài có từng suy xét đầu quân vào lĩnh vực khoa học kỹ thuật hay không? Đối tác của ngài, tập đoàn Tiêu Hoa cũng là cổ đông của công ty khoa học kỹ thuật, về sau ngài làm cách nào cân bằng mối quan hệ với Viễn Đông cũng như Tiêu Hoa? Xin cảm ơn.”

Hạ Mộc nhìn bóng lưng phóng viên nam kia, chỉ có một câu cảm khái: *Đàn ông với nhau tội gì làm khó nhau.*

Ngay sau đó cô chuyển tầm mắt lên người Ký Tiệp Bắc.

Ký Tiệp Bắc cười như không cười, dường như không chút do dự, anh nói: “Trí tuệ nhân tạo là xu hướng phát triển tương lai, nếu có cơ hội thích hợp, không ngoại trừ khả năng này, đến nỗi làm thế nào cân bằng mối quan hệ với Nhậm tổng và Tiêu tổng...”

Hạ Mộc biết anh trộm thay đổi khái niệm, rõ ràng người ta hỏi làm thế nào cân bằng giữa tập đoàn Viễn Đông và tập đoàn Tiêu Hoa, anh lại nói thẳng làm thế nào cân bằng mối quan hệ với những người phụ trách, người đàn ông này...

Ký Tiệp Bắc cố ý tạm dừng, quay đầu hỏi Nhậm Ngạn Đông ngồi bên cạnh: “Ngày đó ở nhà chúng tôi, tôi làm cho anh ba món nhỉ?”

Nhậm Ngạn Đông phối hợp với anh: “Hai món, làm không ngon lắm, anh làm cho Tiêu Tiêu ba món, mùi vị lại không tệ.”

Dưới đài cười.

Tiêu Tiêu ngồi hàng thứ ba bên dưới, nhìn hai người đàn ông trên đài kẻ xướng người họa, thảm máng vài câu.

Anh làm riêng cho cô khi nào?

Hai người đàn ông mưu mô này thật không biết xấu hổ, nói dối không chớp mắt!

Trong lòng cô có chút cảm giác nguy cơ ập tới, nếu ngày nào đó hai người đàn ông này liên thủ, vậy việc tập đoàn Tiêu Hoa của các cô thu mua công ty khoa học kỹ thuật... có vẻ trở nên khó nắm bắt.

Ký Tiệp Bắc lại nhìn về phía phóng viên nam kia, cười nói: “Ưu tiên nữ giới, thế nên phải quan tâm nhiều chút, có lẽ chính vì lẽ đó tôi mới cân bằng được mối quan hệ với bọn họ.”

Vài câu nói nhẹ nhàng hài hước tránh đi câu hỏi sắc bén, còn tiết lộ ra bên ngoài rằng, quan hệ cá nhân của bọn họ rất tốt, mấy người họ không tồn tại xích mích gay gắt như giới truyền thông vẫn hay nói.

Sau khi người dưới đài cười xong, đồng loạt vỗ tay.

Có lẽ người thông minh đều như vậy, dù bất hòa cũng sẽ không cho người khác chể giễu trước mặt họ, càng sẽ không làm bản thân trở thành đề tài bàn tán sau bữa ăn của người khác.

Giống như tối đó ca hát ở nhà bọn cô, lúc ăn cơm, tuy Tiêu Tiêu và Nhậm Ngạn Đông không nhiệt tình, nhưng vẫn tương đối khách sáo.

Hạ Mộc không chú ý trên đài nữa, bắt đầu biên soạn bản thảo trên di động, hơn mười phút sau hoàn thành một tin tức vắn tắt, lời ít ý nhiều, cô quá hiểu biết Ký Tiệp Bắc, biết anh nghĩ như thế nào.

Soạn thảo xong, lại đính thêm ảnh chụp Ký Tiệp Bắc lười biếng tự nhiên ở trên đài, gửi cho tổng biên tập.

Tổng biên tập: *[Quà đúng là tình yêu đích thực, khen cậu ta như khen hoa ấy, lúc em gõ mấy chữ này trong lòng có khinh thường bản thân chút nào không?]*

Hạ Mộc cười.

Tổng biên tập lại gửi tới: *[Ảnh chụp cũng giống như đã được xử lý qua bộ lọc.]*

Hạ Mộc: *[Điều hiển nhiên, ai bảo anh ấy là người đàn ông của em chứ.]*

Chờ cô hoàn hồn, liền nghe thấy Tiêu Ảnh nói câu: “Xin mời Nhậm tổng, Nhậm Ngạn Đông.”

Lúc nói mấy chữ Nhậm Ngạn Đông này, rõ ràng âm có chút rung.

Phụ nữ ấy à, chung quy trốn không thoát khỏi lưới tình.

Hạ Mộc ngẩng đầu, Nhậm Ngạn Đông nhận micro trong tay Tiêu Ảnh, có vẻ anh không có chút rung động nào, nhưng biểu cảm trên mặt Tiêu Ảnh lại mất tự nhiên, thấy được khóe miệng cười hơi cứng đờ.

Nhậm Ngạn Đông lồng ghép trí tuệ nhân tạo và bất động sản thông minh cao cấp của Viễn Đông bọn họ, coi như làm một bài trình bày sâu sắc.

Anh thuyết trình cũng giống như Kỳ Tiệp Bắc, không có bất cứ tài liệu bản thảo nào, tất cả đều phát huy dựa theo hiện trường.

Trình bày xong, một nam MC khác, khá hài hước, nói vừa rồi Kỳ tổng đưa cơ hội đặt câu hỏi cho nam giới, nếu lần này Nhậm tổng vẫn đưa cơ hội cho nam giới, đoán chừng chờ đến lúc tan họp sẽ bị nữ giới chặn kín đường không cho đi mất.

Dưới đài vang lên tiếng cười.

Ngay lúc MC nói ra lời này, Nhậm Ngạn Đông theo bản năng nhìn về phía Hạ Mộc, anh biết cô ngồi ở đâu, vừa rồi lúc anh lên đài anh vừa liếc mắt liền thấy vị trí cô ngồi trong đám người.

Thế nhưng anh không chỉ định ai đặt câu hỏi, đưa quyền quyết định cho MC, bảo MC tùy chọn.

MC nam nhìn về khu phóng viên, trong mấy hàng ghế, liếc mắt một cái liền dừng lại trên người một cô gái xinh đẹp, làn da trắng nõn, dáng ngồi thẳng tắp ở đằng kia, tru nhả lạnh lùng, khó có thể không chú ý tới.

Anh ta ra hiệu cho cô gái lễ tân: “Đưa micro cho quý cô mặc áo somi trắng ngồi bên phải đầu hàng thứ năm.”

Rất nhiều người theo thói quen nhìn qua.

Hạ Mộc hơi giật mình, còn không phải cô chính là người ngồi bên phải đầu hàng thứ năm sao?

Bạn đang đọc truyện *Mãi Yêu Em Như Vây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51

Edit: Mina

Đấy mắt Nhậm Ngạn Đông hơi dao động, chưa kịp nghĩ xem chuyện gì xảy ra, trong nháy mắt yên lặng sửa sang lại cảm xúc.

Anh nhìn cô không lên tiếng.

Gần như cùng lúc, Kỳ Tiệp Bắc cũng nhìn về phía Hạ Mộc, vừa rồi cô ngồi ở đó, bị người ngồi đằng trước che nên anh chỉ có thể nhìn thấy mặt cô.

Bây giờ cô đứng dậy, trở thành tiêu điểm của cả hội trường, anh đã có thể giống như những người khác, quang minh chính đại chăm chú nhìn cô.

Vốn chỉ mặc tạm chiếc áo somi trắng bên ngoài, vạt áo được cô buộc sang bên hông làm tôn lên vòng eo thon gọn mềm mại, chiếc váy dài gần 20 vạt thoát nhìn chỉ như chiếc chân váy.

Người khác sẽ không liên tưởng đến bộ lễ phục dạ hội sang trọng kia.

Kỳ Tiệp Bắc nhớ rất rõ, buổi sáng ở nhà cô vẫn thả tóc, không nghĩ tới trước khi tiến vào hội trường cô lại búi tóc đơn giản sau ót.

Trí thức, giới giang còn lộ ra hương vị phụ nữ.

Dây đeo thẻ công tác màu xanh lam treo trên cổ trắng nõn xinh đẹp, vốn dây đeo thẻ không đáng bao tiền, bây giờ lại thành phụ kiện có giá trị lớn.

Cô chỉ cần đứng ở đó, chưa cần mở miệng thì cũng đã trở thành tiêu điểm của cả hội trường.

Kỳ Tiệp Bắc bật cười dưới đáy lòng, hôm nay cô đúng là *cầm mỹ hành hung* (1) mà.

Nhưng không thể không thừa nhận, cô làm vậy là đúng, bằng không ai sẽ chú ý tới cô?

Hội trường yên tĩnh lạ thường, chờ mong câu hỏi của cô.

Lần đầu tiên, giữa ba người bọn họ tồn tại tình trạng giằng co.

Khu vực khách quý dưới đài, Thẩm Lăng ngồi cạnh Đường Văn Tích, Đường Văn Tích nói: “Yêu tinh gây họa này lại sắp gây chuyện rồi.”

Thẩm Lăng liếc cậu ta một cái: “Có ý gì?”

“Lát nữa anh sẽ rõ.” Đường Văn Tích nhìn anh: “Anh nên may mắn MC không gọi cô ta đặt câu hỏi lúc chú Thẩm trình bày, bằng không tiêu đề nổi bật của bản kinh tế tài chính hôm nay chắc chắn là Thẩm thị các anh đấy.”

Thẩm Lăng không khỏi nhìn trên đài, hôm nay bố anh đại diện cho Thẩm thị lên thuyết trình, anh đoán không ra cảm xúc trên mặt bố, có lẽ đã nhận ra Hạ Mộc chính là cô gái uống rượu trong video tối hôm đó.

Thẩm Lăng định nhìn một chút Kỳ Thượng Thanh, bố của Kỳ Tiệp Bắc ngồi hàng ghế trước có biểu cảm gì, đáng tiếc Kỳ Thượng Thanh xoay mặt nói chuyện với người ngồi bên cạnh.

Kỳ Thượng Thanh hỏi chủ tịch Ôn: “Sao cả hội trường đều nhìn nữ phóng viên kia vậy?”

Ôn đồng: “Ông không nhận ra cô gái đó là ai à?”

Kỳ Thượng Thanh lắc đầu: “Có hơi quen quen.” Cũng có thể là phóng viên từng phỏng vấn ông trước đây? Không có ấn tượng gì.

Ôn đồng: “Tôi cũng chỉ mới xem video trong vòng bạn bè, là cô bé uống rượu với lão Hoàng ấy, đợt trước còn đưa tin về tập đoàn Viễn Đông nữa.” Vốn ông quan tâm tới tin tức này là bởi vì Ôn thị bọn họ có hợp tác với Viễn Đông.

Lại chợt tò mò, hỏi Kỳ Thượng Thanh: “Sao hôm nay ông không lên đài?”

Kỳ Thượng Thanh: “Già rồi, nhường cơ hội nhiều hơn cho bọn trẻ.” Vốn ban tổ chức mời ông lên đài, ông nói đưa cơ hội cho Kỳ Tiệp Bắc đi.

Ôn đồng nói: “Tiệp Bắc cũng không phụ sự tín nhiệm của ông, không giống thằng con trai nhà tôi, cho nó cơ hội nó cũng không nắm được, bảo nó quản lý công ty kiến trúc của Ôn thị, kết quả một hạng mục nó làm thua lỗ đến bảy tám trăm triệu, vô dụng.”

Kỳ Thượng Thanh tiếp lời: “Mỗi đứa trẻ có một ưu điểm riêng, con ông chỉ lớn hơn con tôi hai tuổi, ông nhìn xem cháu nội ông đã đi học tiểu học rồi đó, tôi còn đang rất hâm mộ ông đây.”

Ôn đồng cười, cũng đúng, con người không thể không biết đủ, lại giọng điệu nói giỡn: “Những cô gái tới hội trường ngày hôm nay đều là những đứa trẻ ưu tú, ông xem xem có ai thích hợp làm con dâu hay không.”

Kỳ Thượng Thanh không khỏi quay đầu nhìn về phía Hạ Mộc, thấy cô nhận micro từ tay cô gái lễ tân.

Hạ Mộc bình ổn hô hấp, nhìn về phía Nhậm Ngạn Đông: “Nhậm tổng, chào ngài, tôi là phóng viên của truyền thông Kinh Dương, Hạ Mộc, câu hỏi sau đây của tôi tương đối dài, có lẽ sẽ làm chậm trễ thời gian của ngài.”

Nhậm Ngạn Đông gật đầu, khá tò mò cô đặt câu hỏi dài đến mức nào, lần trước cô viết tin tức kia ngắn gọn xúc tích lời văn sắc sảo, anh nhìn cô, ý bảo cô tiếp tục.

Toàn hiện trường lặng ngắt như tờ.

Yên tĩnh là bởi vì người được hỏi là Nhậm Ngạn Đông, còn người hỏi là cô gái vô cùng xinh đẹp.

Hạ Mộc nói với tốc độ vừa phải, từng chữ rõ ràng: “Hôm nay tôi hỏi có liên quan đến bất động sản Viễn Đông, tháng hai năm ngoái bất động sản Viễn Đông đặt móng khởi công khu chung cư thông minh cao cấp, đơn vị chịu trách nhiệm là công ty kiến trúc Ôn thị, công ty con toàn phần của tập đoàn Ôn thị, lúc ấy Ôn thị trúng thầu đã tạo nên cơn chấn động mạnh mẽ trong ngành, bởi vì được xem như trúng thầu với giá rẻ.”

Nói xong đoạn này, nửa giây sau cô mới tiếp tục: “Trong gần một năm rưỡi, bởi vì ô nhiễm nặng nề, nhà nước đã tiến hành xử lý đóng cửa một vài nhà máy nhỏ sản xuất vật liệu xây dựng không đạt tiêu chuẩn bảo vệ môi trường, các nhà máy sản xuất lớn sai phạm cũng bị thi hành xử phạt, điều này làm cho giá nguyên vật liệu tăng cao.”

Nhậm Ngạn Đông lẳng lặng nhìn cô, ừ khi nào cô dong dài như vậy?

Hạ Mộc: “Theo tôi tìm hiểu, giá thép tăng gần gấp đôi, xi măng tăng lên khoảng hai phần ba, cát tăng hơn ba lần, giá cả trang thiết bị thông minh tăng càng không cần phải nói, hơn nữa còn tăng liên tục không ngừng, nguyên vật liệu chiếm 68% tổng chi phí cho toàn bộ công trình này.”

Cô thoáng dừng lại một giây.

Lại tiếp tục: “Lúc trước khi bất động sản Viễn Đông ký kết hợp đồng với công ty kiến trúc Ôn thị giá cả không bị điều chỉnh nhiều, nhưng dạo gần đây công ty kiến trúc Ôn thị lại bị lộ ra bọn họ lỗ vốn ít nhất tám trăm triệu cho hạng mục này.”

Nói đến đây, Ôn đồng khựng lại, cô bé này còn chú ý tới cả Ôn thị của ông?

Bên kia, Hạ Mộc vẫn đang nói: “Chúng ta đều biết, không ai muốn làm ăn thua lỗ, hiện giờ Ôn thị không chỉ không thu được lợi nhuận, thời gian trước còn phải bỏ thêm tiền vào công trình này, càng lỗ nặng hơn, tài chính của bất động sản Ôn thị và bên liên quan phản ứng mạnh với hạng mục này, có thể tưởng tượng được.”

Nói, cô cố ý tạm dừng, cho Nhậm Ngạn Đông thời gian tiêu hóa.

Hội trường càng yên tĩnh hơn trước, ngay cả mấy người ngồi hàng ghế trước cũng sôi nổi quay đầu lại.

Con người của Nhậm Ngạn Đông đậm màu hơn, cô nhiều lời như vậy không phải để cho anh nghe, mà là nói cho những người có mặt tại hiện trường không hiểu về ngành nghề này nghe.

Cô trải càng dài, bấy rập càng sâu.

Hạ Mộc nói tiếp: “Dưới tình huống như vậy, bất động sản Viễn Đông làm thế nào để vừa đảm bảo khu chung cư cao cấp sang trọng, vừa đảm bảo hoàn tất về chất lượng, cũng như đúng thời hạn bàn giao cho chủ đầu tư của chúng tôi khi đã mua tòa chung cư theo kỳ hạn dài?”

Nói, cô chuyển sang vấn đề khác: “Có lẽ ngài sẽ nói đây là điều đơn vị kiến trúc Ôn thị nên suy xét khi thi công, cũng đúng như vậy thật, nhưng muốn mở rộng thị trường là bất động sản Viễn Đông, trước kia chủ đầu tư cũng vì tin tưởng cái tên Viễn Đông này nên mới yên tâm mua, mà chất lượng và danh tiếng của khu chung cư này ảnh hưởng trực tiếp tới kế hoạch IPO của bất động sản Viễn Đông, vậy nên, Nhậm tổng, ngài định làm thế nào với chuyện này? Xin cảm ơn.”

Hạ Mộc đặt micro xuống, lấy biểu tình cô đã hỏi xong.

Nhậm Ngạn Đông không lập tức mở miệng, đón nhận tầm mắt của cô.

Hạ Mộc cũng không lảng tránh, nhìn anh.

Nếu dịch tầm mắt, thế thì cô sẽ thua ngay về mặt khí thế.

Kỷ Tiệp Bắc nhìn chằm chằm vào cô, mấy phút vừa rồi, trái tim anh đập tăng tốc lên mấy lần, vì sự hấp dẫn của cô khi nghiêm túc.

Hội trường xôn xao bàn tán.

Đều đang chờ Nhậm Ngạn Đông trả lời câu hỏi đầy cạm bẫy này.

Đường Văn Tích thu tầm mắt, nói với Thẩm Lăng: “Thế nào, em đã nói cô ta sắp gây chuyện mà, anh thấy chưa, ngày thường giả bộ thâm trầm, cái bản mặt thanh cao thà chết còn hơn sống, như thế nói nhiều thêm vài chữ cô ta sẽ mất mạng ngay ấy, bây giờ thì hăng hái, blah blah cả đống.”

Thẩm Lăng cũng ngạc nhiên: “Không nghĩ tới cô ấy đùa thật.” Đoán chừng hiện giờ trong lòng Nhậm Ngạn Đông hòng mất tiêu rồi.

Kỷ Thượng Thanh ngồi phía trước, nhìn Ôn đồng: “Ông quen cô phóng viên đó à?”

Ôn đồng lắc đầu: “Đây là lần đầu tiên nhìn thấy người thật.”

Kỷ Thượng Thanh: “Không biết còn tưởng cô ấy là người của Ôn thị phải tới cố tình gây khó dễ cho Nhậm Ngạn Đông, xả giận cho Ôn thị.”

Ôn đồng cười: “Là rất hả dạ, cái hạng mục này dựa theo tốc độ tăng giá vật liệu xây dựng hiện nay, có lẽ đã thua lỗ đến hơn 1 tỷ đồng, nhưng lại không thể bỏ gánh giữa chừng.”

Trên đài.

Về mặt của Nhậm Ngạn Đông vẫn bình tĩnh, dáng ngồi không khác những vị khách mời đặc biệt khác lắm, dựa vào thân ghế, hai chân thoải mái vắt chéo, anh nâng micro trong tay.

Hội trường yên tĩnh lại.

Hai giây sau, rốt cuộc Nhậm Ngạn Đông cũng nói chuyện, mỉm cười: “Tôi chưa bao giờ tham dự hoạt động cụ thể nào của tập đoàn, không rõ lắm điều khoản chi tiết của bản hợp đồng công ty bất động sản ký kết với Ôn thị.”

Tất cả mọi người nghiêm túc lắng nghe, câu nói này hoàn hảo không khuyết điểm, anh là chủ tịch hội đồng quản trị của tập đoàn Viễn Đông, dưới trướng có nhiều công ty như vậy, chắc chắn không quan tâm đến mấy chuyện nhỏ nhặt đó.

Nhậm Ngạn Đông: “Nhưng trước kia khi đầu quân vào mảng bất động sản là quyết định của tôi, tạo ra khu chung cư thông minh cao cấp là nguyện vọng ban đầu cũng như mục đích của bất động sản Viễn Đông chúng tôi, lợi nhuận là điều bất động sản Viễn Đông phải quan tâm, nhưng chất lượng phòng ốc mới là thứ đầu tiên Viễn Đông suy xét tới.”

Hạ Mộc nhìn anh không chớp mắt, mọi tầm mắt đều tập trung trên người anh, cô không những nghe anh trả lời như thế nào, mà đồng thời trong lòng còn dựng thành buổi hiện trường và tập luyện phiên dịch song song.

Anh nói cái gì, trong lòng cô tự động phiên dịch thành tiếng Anh.

Một mặt phân tích ý nghĩa lời nói của anh, một mặt gia tăng thêm ấn tượng.

Tầm mắt của Nhậm Ngạn Đông bám chặt lấy ánh mắt cô: “Dù cho trước đó bất động sản Viễn Đông và Ôn thị ký hợp đồng có quy định thế nào, điều chỉnh giá hay không điều chỉnh giá.”

Nói, anh cố ý dừng vài giây rồi mới tiếp tục: “Tại đây, tôi xin trịnh trọng hứa hẹn, Viễn Đông sẽ trích ra 8% tổng trị giá xây dựng công trình ban đầu, không phải tôi nhường phần lợi ích này cho Ôn thị, mà là nhường cho chủ đầu tư của Viễn Đông chúng tôi, cảm ơn sự tin tưởng của bọn họ, Viễn Đông cũng chắc chắn không phụ sự tin nhiệm của bọn họ, cảm ơn.”

Hạ tông giọng, yên tĩnh vài giây, toàn hội trường phát ra tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

Hạ Mộc ngồi xuống, hơi ngệt mặt ra.

Dù thế nào cô cũng không dám tin tưởng Nhậm Ngạn Đông sẽ trích ra 8% tổng trị giá, vậy có nghĩa phải trả cho Ôn thị bảy tám trăm triệu hoặc nhiều hơn cả thế...

Kế tiếp, giữa cô và anh, có tính toán.

Ôn đồng cũng sùng sốt, nhìn nhìn Nhậm Ngạn Đông, từ trước đến nay người này nói là làm, nếu trước mặt mọi người hứa hẹn điều chỉnh giá cho Ôn thị bọn họ, vậy chuyện này khẳng định ván đã đóng thuyền.

Kỷ Thượng Thanh cười nói: “*Tái ông thất mã, yên tri phi phúc (2).*”

Ôn đồng bắt tay với Kỷ Thượng Thanh: “Đến lúc đó mời ông ăn bữa cơm.”

Kỷ Thượng Thanh nói giỡn: “Ăn hay không không quan trọng, có người nào thích hợp làm con dâu thì nhớ để ý giúp tôi là được.”

Ôn đồng không hề nghĩ ngợi: “Tôi thấy Hạ Mộc không tồi.”

Kỷ Thượng Thanh: “.....” Quả nhiên ăn người miệng mềm, bắt người tay ngắn.

Trên đài, MC Tiêu Ảnh rất nhanh khôi phục trạng thái bình thường, cô ta bắt đầu mời vị doanh nhân tài chính tiếp theo lên đài.

Vừa rồi cô ta vẫn luôn nhìn Nhậm Ngạn Đông chăm chú, ban nãy khi người đàn ông này trả lời câu hỏi kia, trấn định, cơ trí lại quyết đoán, có lẽ đã làm mê hoặc mọi cô gái ngồi dưới đài.

Nhưng cô ta có cảm giác ánh mắt anh khóa chặt trên người Hạ Mộc, không phải là ánh mắt nhìn người bình thường.

Cô ta thờ hất, chắc là bản thân suy nghĩ nhiều.

Dưới đài Đường Văn Tích và Thẩm Lăng cũng không có tâm trạng nhìn người trên đài trình bày nữa, hai người nhỏ giọng nói về Nhậm Ngạn Đông.

Đường Văn Tích: “Yêu tình gây họa kia chắc chắn không chạy thoát được, Nhậm Ngạn Đông trở về thế nào cũng diệt trừ cô ta.”

Thẩm Lăng không nhiều lời, đến nỗi diệt hay không, ai mà biết, có lẽ lấy mức độ tàn nhẫn của Nhậm Ngạn Đông thì sẽ tìm Hạ Mộc tính sổ thật, bây giờ anh không thể kết luận được, cái chính là bảy tám trăm triệu nhoáng cái liền không còn.

Ai biết tình cảm Nhậm Ngạn Đông đối với Hạ Mộc có đáng với cái giá đó hay không.

Cục diện vừa rồi, nếu Nhậm Ngạn Đông giờ giọng lấp liếm cho qua chuyện, chờ đến khi tin tức truyền đi không biết sẽ bị mổ xẻ thành dạng gì, còn có khả năng đối thủ âm thầm đã kích, nói chất lượng công trình của bất động sản Viễn Đông đáng lo ngại, chắc chắn sẽ khiến cho chủ đầu tư bất mãn.

Đến lúc đó không chỉ ảnh hưởng tới tiêu thụ, mà còn ảnh hưởng tới bất động sản Viễn Đông ra mắt thị trường.

Không chỉ vậy, bây giờ là thời đại công nghệ, đôi khi một tin tức tiêu cực cũng có thể làm giá cổ phiếu của một xí nghiệp rớt sàn.

Thế nên ban nãy Nhậm Ngạn Đông quyết đoán đã loại bỏ hết các ảnh hưởng tiêu cực.

Nhưng trả giá cũng quá cao rồi.

Hạ Mộc không chiếm được cái gì tốt, cũng không mất đi thứ gì, ít nhất có được mức độ nổi tiếng nhất định.

Mà người thắng nhiều nhất chính là Ôn thị, không làm gì cũng thu được món hời lớn.

Đường Văn Tích lo lắng chính là: “Chỉ sợ Tam ca cảm thấy Hạ Mộc hùng hổ dọa người là do Kỷ Tiệp Bắc bày mưu tính kế thôi.”

Thẩm Lăng nói: “Chắc sẽ không, thật ra Nhậm Ngạn Đông hiểu cách làm người của Kỷ Tiệp Bắc hơn cả hai người chúng ta.”

“Chỉ mong là vậy.” Nói, Đường Văn Tích vẫn tức: “Anh nói có phải Hạ Mộc ăn no rừng mỡ không? Sao cứ bức người ta vào đường cùng thế, chi để khoe khoang cô ta có năng lực thôi à? Cũng không biết Kỷ Tiệp Bắc thích cô ta ở điểm gì nữa!”

Thẩm Lăng cười: “Có lẽ là thích cô ấy biết gây họa chẳng?”

“.....”

Hội nghị Thượng đỉnh chia làm hai ngày, buổi sáng kết thúc lúc 11 giờ rưỡi.

Buổi chiều những vị khách quý đặc biệt được mời lên đài không phải là mấy người bọn họ nữa, là những người đầu quân vào lĩnh vực sản xuất khác.

Lúc hội nghị kết thúc, người trong hội trường lục tục có trật tự đi đến lối ra.

Viên Dịch Lâm ngồi gần Hạ Mộc, lúc xếp hàng cũng là một trước một sau, Viên Dịch Lâm bước lên bậc thang một bước, sóng vai với cô, nhỏ giọng nói: “Cứ tưởng hôm nay anh ấy sẽ đưa cơ hội đặt câu hỏi cho cô cơ.”

Anh ấy, là chi Kỷ Tiệp Bắc.

Hạ Mộc nghiêng mắt: “Sao cô giống mấy bác gái thế, thích lo chuyện bao đồng?”

Viên Dịch Lâm bị ghen.

Hừ một tiếng, bước nhanh hơn, qua mặt Hạ Mộc.

Hôm nay đặt câu hỏi trên hiện trường, cô không cưỡng cầu điều gì, rốt cuộc đây là trường hợp chính thức không thể làm bậy.

Nhưng buổi tối còn có tiệc rượu, phóng viên kênh kinh tế tài chính mới có vé vào cửa, phóng viên truyền thông khác sẽ không được vào, đến lúc đó cô lại tìm Kỷ Tiệp Bắc hỏi han vài câu, viết một bản thảo tin tức.

Mới ra hội trường, di động của Hạ Mộc liền vang lên, là tổng biên tập gọi tới.

“Alo, chủ biên xinh đẹp.”

“Còn sống chứ?”

“Vẫn đang sống khỏe mạnh, chuẩn bị đi ăn cơm.”

“Nuốt trôi cơm à?”

Hạ Mộc cười: “Tiêu hóa rất tốt đấy.”

“Bụng dạ em cũng lớn thật.” Dừng lại, tổng biên tập nói: “Sáng nay chị xem hết buổi hội nghị thượng đỉnh phát sóng trực tiếp trên mạng, không nghĩ tới em nghiêm túc vượt ngoài tưởng tượng của chị.”

Hạ Mộc mỉm cười: “Phải nghiêm túc chứ, em có định đi dạo chơi đâu.”

Tổng biên tập cũng không có tâm tư nói đùa: “Được rồi, giờ không phải thời gian ba hoa, chị chỉ muốn biết, em chuẩn bị thu dọn mấy cái rắc rối đấy như thế nào?”

Hạ Mộc cũng không trêu cô ấy, ngữ điệu nghiêm túc: “Câu hỏi này em đã viết vào cuốn sổ trước rồi, số lượng từ trong câu hỏi là nửa trang giấy, chị đoán xem em phân tích đối sách tốn bao nhiêu trang?”

Tổng biên tập: “Hai trang?”

Hạ Mộc: “Tám trang.”

Tổng biên tập: “... Được rồi, coi như chị chưa nói gì, trưa nay em ăn nhiều một chút, sau khi kết thúc hội nghị, chị cho phép em nghỉ ngơi một tháng, nghỉ phép có lương.”

“Tổng biên tập, em thương lượng chút được không?”

“Ừ, em nói đi.”

“Trước tháng 11 em cũng không cần đến công ty nhé?”

“... Sh*t! Em thật sự không biết xấu hổ, xem công ty như nhà mình mở thật à?”

Hạ Mộc bật cười: “Không đi công ty không có nghĩa em không gửi bản thảo cho chị, có tin tức chất lượng em sẽ nộp bài đúng hạn.”

Tổng biên tập chẹn họng cô: “Em ở nhà chuẩn bị lên kế hoạch sinh con à?”

Hạ Mộc: “... Em chuẩn bị đi thi.”

“Duyệt.” Hai giây sau, tổng biên tập nói: “Sau này chị sẽ làm chỗ dựa cho em, không có Kỷ Tiệp Bắc, em vẫn có thể làm công chúa nhỏ bá đạo của truyền thông Kinh Dương chúng ta.”

“Cảm ơn chị.”

“Biến đi chỗ khác đi!”

Đồng nghiệp phụ trách quay phim đi cùng Hạ Mộc gọi cô: “Hạ Mộc.”

Hạ Mộc ngẩng đầu, nhìn đồng nghiệp đứng cách đó không xa.

Đồng nghiệp nói: “Anh chờ em ở khu nhà ăn, em nhanh lên nhé.”

Hạ Mộc ra dấu OK.

Phóng viên các cô có một phòng ăn riêng, tách biệt với những đại diện xí nghiệp cùng tham dự hội nghị.

“Có người gọi em à?” Hình như tổng biên tập nghe thấy có người gọi tên cô.

“Ừm, lão Lưu gọi em đi ăn cơm.”

“Ồ, em đi đi.”

Hạ Mộc cúp điện thoại, mới chuẩn bị cất điện thoại đi, di động lại rung một cái, là Kỳ Tiệp Bắc gửi tin nhắn tới: *[Nhớ anh không?]*

Hạ Mộc: “.....”

Người đàn ông này đang ghen tị.

Cô cười: *[Không nhớ, trừ lúc em đặt câu hỏi cho Nhậm Ngạn Đông ra, thời gian còn lại em đều nhìn anh, còn chụp lên anh rất nhiều kiểu ảnh, chuẩn bị đặt hình nền điện thoại đây.]*

Kỳ Tiệp Bắc: *[Ừm, chỉ nhìn anh là được rồi.]*

Lại nói với cô: *[Ăn cơm xong gọi điện thoại cho em sau.]*

Hạ Mộc: *[Vâng.]*

Kỳ Tiệp Bắc vốn định ăn cơm xong mới nói với cô, sau vẫn không nhận được: *[Nói không chừng Nhậm Ngạn Đông sắp tìm em tính sổ đấy.]*

Hạ Mộc: *[Không có gì, tự em xử lý được.]*

Kỳ Tiệp Bắc: *[Ủ, Ôn thị bên kia, em có mối quan hệ sâu xa gì với họ à?]*

Hạ Mộc ngừng lại: *[Anh nhìn ra rồi?]*

Kỳ Tiệp Bắc: *[Nhìn ra một chút.]*

Hạ Mộc: *[Về nhà nói tỉ mỉ với anh sau.]*

Kỳ Tiệp Bắc: *[Được, buổi trưa ăn nhiều một chút, không nói nữa, bố anh tìm anh.]*

Hạ Mộc gửi một hình biểu tượng cảm xúc hôn tới anh.

Vừa định cất điện thoại đi, lại có tin nhắn tới, là của Nhậm Ngạn Đông: *[Tối ngày kia mời em ăn cơm!]*

Hạ Mộc: “.....”

Má ơi! Hồng Môn Yến tới nhanh quá.

(1) 恃美行凶: Một vài cô gái sở hữu dung mạo xinh đẹp, vóc dáng xuất chúng, có thể làm cho bên người luôn có đủ loại người theo đuổi. Mà cũng bởi nguyên nhân đó, những cô gái xinh đẹp này thường xuyên không bày ra vẻ mặt ôn hòa đối với bạn trai hay những người theo đuổi mình, cũng có nhiều lúc “giả bộ”, kiêu cách hoặc thậm chí tùy hứng, có lúc trực tiếp làm cho đối phương mất mặt không thể xuống đài được. Loại người này ý và nhan sắc giá trị cao của mình, hơi tí làm ra hành động coi đàn ông xung quanh như pháo hôi. (Nguồn: Zhidao.baidu)

(2) 塞翁失马焉知非福: Ông lão ở biên giới mất ngựa, biết đâu là họa hay là phúc: Trên đời có rất nhiều việc hầu như đã được định sẵn, hai điều họa phúc khó lường, nên khi được phúc thì không nên quá vui mừng, khi gặp điều họa thì cũng không nên quá buồn rầu đau khổ mà tổn hại tinh thần, nên giữ sự thản nhiên trước những biến đổi thăng trầm trong cuộc sống. (Nguồn:@khsmagazines/Facebook)

Bạn đang đọc truyện *Mãi Yêu Em Như Vậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52

Edit: Mina

Hạ Mộc đang cẩn thận tìm từ, nghĩ nên trả lời anh như nào, kết quả trên màn hình xuất hiện một hàng chữ nhỏ, Nhậm Ngạn Đông rút tin nhắn về.

Hạ Mộc: “...?”

Có nghĩa cô không cần đi ăn?

Xem ra cô phải hẹn anh ăn cơm rồi.

Vừa định cất di động vào túi xách, di động lại rung lần nữa.

Anh lại gửi một tin nhắn khác tới: *[Tối ngày kia mời em ăn cơm.]*

Hạ Mộc: “.....”

Rút về chỉ để đổi dấu chấm than thành dấu chấm câu.

Rốt cuộc người có tu dưỡng không giống người thường, dù tức giận cũng không thể hiện sự tranh chấp trong lời nói với bạn.

Cô trả lời: *[Nhậm tổng, ngài khách sáo quá rồi, có gì phân phó ngài cứ nói thẳng, sẽ không có chuyện chối từ.]*

Nhậm Ngạn Đông trực tiếp gọi điện thoại tới.

Hạ Mộc dừng lại hai giây, nghe máy: “Nhậm tổng, chào ngài.”

“Ừ.” Nhậm Ngạn Đông không vội vàng đến nhà hàng buffet, đứng ở khu hút thuốc bên ngoài, thỉnh thoảng có người chào hỏi anh, anh gật đầu, sau lại xoay mặt về phía cửa sổ.

Anh đút một tay vào túi quần, thất thần nhìn ra ngoài, cảnh vật bên ngoài cửa sổ sát đất rất hợp lòng người, đầu đầu cũng thấy màu xanh, xanh tươi mon mơn.

Nhưng anh không có tâm trạng thưởng thức.

Sau một tiếng ‘Ừ’, anh cũng không lên tiếng nữa.

Trong điện thoại yên tĩnh áp lực.

Hạ Mộc không tiếng động chờ, anh không nói lời nào, cô cũng không mở miệng, như đang so kè sự kiên nhẫn.

Mười giây hai mươi giây, một phút đồng hồ trôi qua.

Nhậm Ngạn Đông giờ điện thoại ra trước mặt nhìn nhìn, vẫn hiện đang trò chuyện.

Cuối cùng anh lên tiếng trước: “Sao không nói gì?”

Hạ Mộc nói: “Đang đợi ngài phân phó.”

“Không dám.”

“.....”

Giọng điệu của anh vẫn không hề thay đổi, lạnh nhạt, xa cách.

Cô nhất thời không đoán được anh vui hay giận.

Thẩm Lăng gọi anh đi ăn cơm, Nhậm Ngạn Đông nói với Hạ Mộc: “Tối ngày kia chúng ta gặp mặt nói chuyện sau, lát tôi gửi địa chỉ cho em.”

Sau khi cúp điện thoại, gửi địa chỉ nhà hàng cho cô.

Hạ Mộc nhìn địa chỉ nhà hàng, là chỗ cô từng cùng Kỳ Tiệp Bắc đến ăn, chỉ một từ, đất.

Cô rời khỏi giao diện tin nhắn, cắt điện thoại đi.

Vốn cô đã làm tốt công tác chuẩn bị, anh tới tìm cô nằm trong dự kiến của cô.

Thẩm Lăng chờ Nhậm Ngạn Đông trước cửa nhà ăn, đợi anh đến gần, không nhịn được chế nhạo anh: “Hôm nay tương tác với người trong lòng có hài lòng không? Chi phí hội nghị giá trên trời nha.”

Nhậm Ngạn Đông liếc anh ấy một cái, không buồn tiếp lời.

Thẩm Lăng cười, lấy âm thanh chỉ hai người họ nghe thấy, nói: “Đã nói trước với cậu rồi, cô ấy đối xử tốt với mỗi mình Kỳ Tiệp Bắc thôi, còn những người khác trong mắt cô ấy chỉ là mệnh giá đồng nhân dân tệ, cậu cũng không ngoại lệ, lòng thần nhiên đối đãi đi.”

Nhậm Ngạn Đông không nói chuyện.

Điều Thẩm Lăng quan tâm hiện giờ là: “Cậu sẽ không tìm cô ấy tính sổ thật đấy chứ?”

Hai người đi vào nhà hàng buffet, Nhậm Ngạn Đông nhàn nhạt nói: “Khi ăn không nói chuyện.”

Từ chối trả lời.

Khu dùng cơm của phóng viên các cô không có đãi ngộ tốt như vậy, đều là cơm đóng hộp chuyển tới.

Anh quay phim đồng nghiệp của Hạ Mộc đã lấy giúp cô một phần, “Hạ Mộc, đừng này.”

Đồng nghiệp vẫy tay với cô.

Hạ Mộc mỉm cười, đi về phía đó.

Lão Lưu lớn hơn cô mười tuổi, con nhỏ đã đi học tiểu học, xem như nửa đồng hương, từ lúc đi thực tập đã chiều cô rất nhiều.

“Có món gì ngon?” Hạ Mộc ngồi xuống.

“Khá phong phú, thịt kho tàu tôm rim mỡ cũng có.” Lão Lưu đưa đôi đũa cho cô.

“Cảm ơn.”

Lão Lưu nhìn chăm chăm vào cô vài giây, Hạ Mộc cũng không ngắt đầu: “Muốn nói gì thì nói đi.”

“Hạ Mộc à, ngày trước anh đã nói với em rồi, làm chuyện gì cũng đừng quá nghiêm túc, bởi vì sau khi em nghiêm túc, nếu kết quả không được như em nghĩ, em sẽ càng thất vọng phiền muộn hơn.”

Lão Lưu nói xong lắc đầu, tập trung vào ăn uống.

Hạ Mộc uống mấy ngụm nước canh trước, “Biết anh lo cho em, nhưng nếu không một ai nói ra sự thật, vậy chẳng phải xã hội này rất đáng buồn sao.” Cô nhìn anh ấy: “Ai sẽ nói ra tuổi tác thật?” Lại cười nói: “Ai bảo em vẫn đang còn trẻ chứ.”

Lão Lưu nuốt xuống đồ ăn trong miệng, dùng một lát: “Lúc vợ anh mới tốt nghiệp cũng giống em vậy, tràn đầy nhiệt huyết, cảm thấy bản thân có thể thay đổi được một chút hiện trạng của xã hội...”

Không nói hết nửa câu còn lại, anh cảm thấy Hạ Mộc là cô gái thông minh chắc hẳn phải hiểu ý anh nói.

Hạ Mộc tiếp lời: “Tới một độ tuổi nhất định mỗi người đều sẽ cảm thấy khi còn trẻ mình quá nông nổi ngu dốt, có phải không?”

Lão Lưu: “... Con gái con đũa sao em nói năng thô tục thế!”

Hạ Mộc cười vài tiếng.

Lão Lưu thờ dãi: “Cũng không biết ông chủ của Viễn Đông có gây phiền phức cho em sau lưng không, nếu anh ta là loại đàn ông lòng dạ hẹp hòi, chỉ cần hơi đuổi chân ngang đường em thì kiếp sống với nghề phóng viên của em coi như kết thúc.”

Anh ấy nói tiếp: “Chắc em cũng chú ý tin tức hằng ngày, chính em nhìn xem, có bao nhiêu sự kiện có ẩn tình bên trong? Phóng viên là cái nghề, em viết tin tức tốt một chút là có thể nuôi sống bản thân được rồi, còn những chuyện khác, em ít bận tâm đi, họa từ miệng mà ra em biết chứ?”

Hạ Mộc cười: “Được rồi được rồi, em biết rồi, ngã một lần khôn hơn một chút, về sau sẽ nhớ kĩ.”

Lại an ủi lão Lưu: “Không có việc gì, anh đừng lo lắng, em đang làm cái gì và hậu quả khi làm cái đó, em đã phân tích cả rồi, sẽ không giống chị dâu ngốc chỉ vì biểu hiện nhất thời đâu.”

Sau đó hỏi lão Lưu: “Anh biết em yêu nhất là thứ gì không?”

Lão Lưu liếc nhìn cô một cái: “Còn có thể là cái gì, đương nhiên là tiền rồi.”

Hạ Mộc tiếp lời: “Đúng vậy, em yêu tiền nhất, sao dám hủy hoại nghề nghiệp cả đời của mình chứ, dù cho ông chủ Viễn Đông không tới tìm em, em còn định đi gặp anh ấy đấy.”

Lão Lưu ngăn ra: “Em tìm anh ta làm gì? Trốn chẳng kịp.”

Hạ Mộc cười cười, nói chỉ bằng một hai câu không nói rõ được, hôm nào có thời gian sẽ kể tỉ mỉ sau.

Lão Lưu hơi ngược cảm: “Ăn cơm đi, sắp nguội rồi.”

Hạ Mộc và lão Lưu vừa ăn vừa nói chuyện, sau lại không nói chuyện hội trường hôm nay nữa, nói sang chuyện thú vị khác.

Mấy phóng viên ngồi xung quanh thi thoảng liếc nhìn về phía hai người họ.

Nhất là bàn của Viên Dịch Lâm, đều là đồng nghiệp nữ, lại còn là kiểu người khá kiêu ngạo, các cô ấy bàn luận không phải liên quan đến câu hỏi hiểm hóc hôm nay của Hạ Mộc, mà là quần áo trên người cô, khoảng cách gần, nhìn nhiều vài lần lại có cảm giác giống một bộ lễ phục dạ hội đắt đỏ.

“Này, cô nói bộ váy cô ta mặc có phải là hàng siêu nhái mua trên mạng không?”

“Mới tốt nghiệp ra trường năm nay, cô ta mua nổi hàng chính hãng sao?” Giọng điệu mỉa mai.

“Cũng chưa chắc, nói không chừng nhà giàu thì sao.”

“Tôi có hỏi qua người làm cùng công ty cô ta rồi, nhà ở nông thôn, lấy đâu ra nhiều tiền để mua?”

“Thế là tiền của đàn ông rồi, xinh đẹp như vậy chắc chắn có cả một đám đàn ông giàu có theo đuổi ấy chứ.”

Viên Dịch Lâm chỉ yên lặng ăn thức ăn, không hòa vào bản tán, cô thật sự không có chút hứng thú nào nhắc tới Hạ Mộc.

“Tiểu Viên, hình như cô học cùng một trường với Hạ Mộc nhỉ?” Một đồng nghiệp hỏi.

“Ừm, không thân.” Viên Dịch Lâm cười có lẽ đáp.

Một đồng nghiệp khác sực nhớ ra: “Đúng rồi, sao hôm nay cô không đặt câu hỏi cho bạn trai cô?”

Phụ nữ luôn luôn hứng thú với loại đề tài này.

Có người bắt đầu tiếu rì: “Đúng vậy, cô xem cô lãng phí cơ hội tốt rồi này.”

Viên Dịch Lâm vừa vào đài truyền hình đã có người tung tin là bạn gái của Kỳ Tiệp Bắc, sau lại có người hỏi, cô chỉ cười không nói, mọi người coi như cô ngầm thừa nhận, cũng bắt đầu làm thân với cô.

Lại có đồng nghiệp bát quái: “Bọn cô cãi nhau à? Bằng không cơ hội tốt như thế mà cô cũng không lấy được.”

Viên Dịch Lâm thanh thanh giọng nói: “À, tôi không muốn tăng thêm phiền phức cho anh ấy, khiêm tốn một chút vẫn hơn.”

“Cũng đúng, những gia đình kiểu đó không thích con dâu gây chuyện âm ỉ.” Đồng nghiệp lại nói: “Nhưng Kỳ tổng cũng không sai, sợ cô không vui nên không cho nữ giới đặt câu hỏi, còn cố tình đưa cơ hội cho phóng viên nam, về nhà nhớ khen thưởng nhiều vào nhé.”

Một đồng nghiệp khác không biết điểm dừng đùa quá trớn: “Tiểu Viên à, quà khen thưởng này không thể thiếu được đâu, hơn nữa phải chọn ở phòng ngủ nhé.”

Mấy người cười đùa.

Viên Dịch Lâm xấu hổ cười cười, không nói gì thêm.

“Đúng rồi, hai người định khi nào đính hôn, đến lúc đó nhớ mời chúng tôi tới cho đông vui náo nhiệt nhé.”

“Không đông vui quá không sao, chỉ cần bảo bạn trai cô giới thiệu cho chúng tôi một vài người đàn ông tốt, chất lượng là được.”

“Cái này rất thực tế, cần phải giới thiệu đàn ông tốt.”

“Trong năm nay có ý định đính hôn không?” Đồng nghiệp truy hỏi tới cùng.

Viên Dịch Lâm bị hỏi không biết phải trả lời thế nào, “Tôi còn nhỏ, không vội.”

Đồng nghiệp một bộ khuyên bảo: “Không vội không được, đầu năm nay, đàn ông tốt quá hiếm, cô hơi lơ là một chút thế nào cũng bị hồ ly tinh cuốn mất tiêu.”

Viên Dịch Lâm: “.....”

Mấy người thấy Viên Dịch Lâm không quá muốn nói chuyện, bèn không nói gì nữa, nhắc nhở cô ấy: “Đúng rồi, tối nay có tiệc rượu, phóng viên đài truyền hình chúng ta có thể đi vào, đến lúc đó cô nhớ nắm chặt cơ hội phỏng vấn bạn trai cô, nếu không nổi bật ngày hôm nay sẽ bị truyền thông Kinh Dương cướp trắng đó.”

Truyền thông Kinh Dương chính là công ty của Hạ Mộc.

Lúc này trên mặt Viên Dịch Lâm mới lộ ra chút vui vẻ: “Ừm, chắc chắn tôi sẽ đi tìm anh ấy.”

Nói xong, không khỏi nhìn Hạ Mộc ngồi bên kia, cô và đồng nghiệp đang trò chuyện vui đùa.

Hạ Mộc ăn được kha khá, uống thêm mấy ngụm canh.

Lão Lưu nhìn cô: “Em ăn ít thế?”

“Ừm, đang giảm cân.”

“.....”

Vợ của anh ấy cũng vậy, gầy sắp thành da bọc xương mà ngày nào cũng kêu phải giảm cân...

Hạ Mộc ăn xong liền rời khỏi phòng nghỉ ngơi, nói với lão Lưu muốn đi lấy một tập tài liệu để trong xe.

Lão Lưu ý bảo cô đi đi, không quên dặn dò cô, nếu phiên hội nghị sau cũng được đặt câu hỏi thì đừng làm càn như sáng nay, cái gì cũng dám nói.

Hạ Mộc cười, ra dấu OK.

Lên xe, Hạ Mộc bật điều hòa, cô không cần lấy đồ vật gì cả, chỉ là tìm một chỗ để gọi điện thoại cho Kỳ Tiệp Bắc, không biết anh ăn xong chưa, gửi tin nhắn cho

anh: [Tiểu tiên bối ~]

Kỷ Tiệp Bắc rất nhanh trả lời: [Ăn chưa?]

[Rồi nà ~]

[Hạ Mộc, em nói chuyện bình thường chút!]

Hạ Mộc cười: [Ừm, vừa ăn xong, ăn hết sạch cơm lẫn thức ăn, không để thừa gì cả.]

Kỷ Tiệp Bắc: [Nói nhiều quá lại thành giấu đầu hở đuôi.]

Hạ Mộc: [... Ăn hết thật mà.]

Kỷ Tiệp Bắc: [Anh vẫn chưa ăn, đang chuẩn bị ăn.]

Hạ Mộc: [Vậy anh ăn xong rồi gọi cho em nhé, em ở trong xe.]

Kỷ Tiệp Bắc: [Được.]

“Có chuyện gì quan trọng mà ăn cơm cũng không buông điện thoại ra thế?” Kỷ Thượng Thanh nhìn anh.

Kỷ Tiệp Bắc cắt điện thoại: “Lãnh đạo hỏi công việc, không thể trả lời ngay ạ?”

Kỷ Thượng Thanh gật đầu, hiển nhiên hiểu thành lãnh đạo của ủy ban chứng khoán và sàn giao dịch hỏi anh tình hình công ty ủy thác.

Ôn đồng bụng khay thức ăn lại đây, “Không làm phiền hai người chứ?”

“Chú Ôn.” Kỷ Tiệp Bắc lên tiếng chào hỏi, lại nghĩ tới: “Chúc mừng chú Ôn.”

Ôn đồng cười: “Hôm nào có rảnh, tôi mời hai người đi ăn một bữa.”

Mấy người hàn huyên một chút buổi hội nghị Thượng đỉnh sáng nay, không tránh khỏi nhắc tới Hạ Mộc, bỗng nhiên Ôn đồng chuyển sang chuyện khác, hỏi Kỷ Tiệp Bắc: “Tiệp Bắc à, cháu có bạn gái chưa?”

Kỷ Tiệp Bắc theo bản năng nhìn về phía bố anh.

Kỷ Thượng Thanh không ngẩng đầu, hết sức chuyên chú ăn đồ ăn trong khay.

Kỷ Tiệp Bắc cười nói với Ôn đồng: “Chú Ôn, chú định giới thiệu Hạ Mộc cho cháu ạ?”

Ôn đồng bị nghẹn: “.....”

Cũng không giấu diếm: “Buổi sáng có nhắc tới với bố cháu, chú cảm thấy cô bé đó không tồi, nhưng hôn nhân đại sự không phải trò đùa, cần...”

Nói một nửa bị ngắt lời.

Kỷ Tiệp Bắc vội nói: “Chú Ôn, chú là người từng trải, ăn muối nhiều hơn cả cơm cháu ăn, người chú cảm thấy không tồi nhất định là không tồi, hôn nhân đại sự, cháu cảm thấy nghe nhiều một chút ý kiến của trường bối không có gì không tốt, nếu chú nghĩ Hạ Mộc hợp với cháu, cháu sẽ nghe theo lời chú.”

Nói xong, anh bất giác nhận ra hình như bản thân có hơi... Nói nhiều quá, sau đó bất giác liếc nhìn bố anh.

Kết quả bố anh nhìn thẳng vào anh.

Kỷ Tiệp Bắc: “.....”

Trong nháy mắt bốn mắt nhìn nhau, bố anh theo bản năng muốn che giấu bầu không khí lúng túng, trực tiếp đưa đôi đũa kẹp thứ gì đó vào trong miệng.

Vài giây sau, sắc mặt ông cứng đờ.

Kỷ Tiệp Bắc: “.....”

Bố anh vừa gấp vài sợi gừng băm bỏ vào trong miệng.

Kỷ Tiệp Bắc thu tâm mắt, yên lặng cúi đầu, coi như không có chuyện gì bắt đầu ăn cơm.

• 01/07/2019 •

Bạn đang đọc truyện *Mãi Yêu Em Như Vậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53

Edit: Mina

Phiên hội nghị buổi chiều kết thúc lúc tầm 5 giờ 40 phút, 7 giờ rưỡi tiệc rượu bắt đầu, tính đến lúc đó còn khoảng 2 tiếng nữa.

Phóng viên tới hôm nay cũng không vội vã rời đi ngay, tìm mọi cách lấy được một ít phỏng vấn.

Lúc tan họp, có vài người phóng viên lâu năm tiến đến trò chuyện với xí nghiệp có quan hệ tốt.

Hạ Mộc chỉ biết vài người, không sót ruột chặn đường bọn họ.

Đi ra đại sảnh hội nghị, đúng lúc gặp được Hoàng tổng.

Hạ Mộc lên tiếng chào hỏi trước: “Hoàng tổng.”

Hoàng tổng hơi gật đầu: “Hôm nay rất xinh đẹp, biểu hiện càng xuất sắc hơn.”

“Cảm ơn, quá khen rồi.”

“Buổi tối có cơ hội nói chuyện sau, tôi đi trước đây.” Hoàng tổng chỉ chỉ cánh cửa bên kia, có mấy người đang đợi ông ấy.

“Vâng, ngài đi trước.”

Hạ Mộc vừa định nâng bước, một thanh âm lạnh lạnh truyền đến từ phía sau, “Ha, vừa sẹo lạnh liền quên đau, cứ phải để thùng dạ dày đau đến muốn sống muốn chết thì cô mới tỉnh ra?”

Lúc Đường Văn Tích nói chuyện đã đi tới, anh ta thật sự không ngờ lòng dạ của Hạ Mộc rộng đến vậy, còn cười ha hả nói đùa với Hoàng tổng, tưởng rằng trải qua sự việc kia, cô đã kéo Hoàng tổng vào danh sách đen rồi.

Hạ Mộc nghiêng mắt: “Loại đàn ông tầm nhìn hạn hẹp như anh, sao có thể sống sót được đến tận ngày hôm nay nhỉ?”

Nơi công cộng, Đường Văn Tích không thể không bận tâm mặt mũi đôi co với cô, chỉ nhỏ giọng nói câu: “Đồ không biết sống chết!”

Hạ Mộc lạnh lùng xuy một tiếng: “Ngày nào anh cũng lo chuyện bao đồng, mệt lắm không?”

“Cô tưởng tôi thích quan tâm chắc!” Đường Văn Tích vút cho cô một chiếc thẻ công tác, nâng bước rời đi.

Hạ Mộc nhìn, là thẻ chứng nhận phóng viên ra vào tiệc rượu.

Hắn là Kỷ Tiệp Bắc bảo anh ta đưa cô.

Hạ Mộc nhét thẻ công tác vào túi xách, chuẩn bị vào xe đổi một tạo hình trang điểm khác.

Bãi đậu xe ngoài trời cách hội trường khá xa, đi vài phút mới tới.

Ô tô bị phơi nắng cả một buổi trưa, bên trong nóng như lò thiêu, cô mở cửa sổ xe cho tản bớt nhiệt, rồi bật điều hòa xe.

Một chiếc ô tô đậu phía sau cách cô hai hàng xe, Kỷ Thượng Thanh nhìn thấy Hạ Mộc mở cửa chiếc xe kia, trở mắt vài giây.

Biển số xe kia ông nhớ rất rõ, hai năm trước Kỷ Tiệp Bắc tìm ông sai người làm.

Năm con số kia đều là chỉ định, còn tồn không ít công sức mới lấy được.

Nhớ lại lúc ăn com, đoạn đối thoại giữa Kỷ Tiệp Bắc và lão Ôn, ông bưng tỉnh.

Đã nói mà, sao bỗng dưng con của ông lại lạnh mồm để nói chuyện như thế.

Ông đang gọi điện thoại, mấy giây sau không nghe thấy động tĩnh, đầu bên kia điện thoại: “Alo? Tín hiệu không tốt sao?”

Kỷ Thượng Thanh hoàn hồn: “Có chút.” Lại hỏi, “Bây giờ nghe rõ chưa?”

“Ừm, ông nói tập văn kiện kia để ở ô thứ hai à?”

“Đúng vậy.”

“Thấy rồi, tôi chụp cho ông ngay đây.” Vừa định cúp điện thoại, mẹ Kỷ đột nhiên nhớ ra: “Ồi chao, đúng rồi, lão Kỷ, hôm nay trên đại hội, hình như có người tên...”

Còn ra về suy nghĩ vài giây: “À, hình như nữ phóng viên đó tên Hạ Mộc, ông có ấn tượng gì không?”

Ký Thượng Thanh dừng lại: “Ừ, làm sao vậy?”

“Không sao cả, hôm nay tôi ở nhà rảnh rỗi, xem buổi hội nghị phát sóng trực tiếp của các ông. Nhậm Ngạn Đông là đối thủ cạnh tranh của con trai ông mà, tôi để ý chút xem sao, không nghĩ tới cô bé phóng viên kia lợi hại như vậy.”

“Cũng được.”

Cũng được? Xem như là đánh giá không tồi.

Mẹ Ký không nói thêm gì nữa: “Tôi chụp văn kiện cho ông đây.” Lại dặn dò ông: “Buổi tối uống ít rượu thôi, nếu không được thì bảo Tiệp Bắc chặn cho ông.”

“Không cần, nó có việc của nó.”

Sau khi Ký Thượng Thanh cúp điện thoại, cầm lấy mấy tập văn kiện chuẩn bị xuống xe, vừa đẩy cửa xe ra, bỗng ông lại ngồi về chỗ ngồi, đóng cửa xe lại.

Hạ Mộc là phóng viên, chắc chắn sẽ nhận ra ông là ai, mà cái biển số xe kia, ông không xác định Hạ Mộc có biết ông sai người làm hay không, tránh cho gặp mặt xấu hổ, ông ngồi trong xe đợi một lát.

Chờ Hạ Mộc ngồi lên xe, ông mới xuống xe rồi đi.

Hạ Mộc cởi áo sơ mi trắng ra, thả tóc dài xuống, đeo thêm một sợi dây chuyền, nhìn qua không quá lộ.

1 tiếng rưỡi nữa đến tiệc rượu, cô không vội vã trang điểm, di động vẫn luôn yên tĩnh, Ký Tiệp Bắc cũng không liên lạc với cô, chắc đang bận không thể phân thân.

Cô mở camera ra, tìm đoạn video quay anh, rồi lại mở mục ghi âm trong máy điện thoại, bắt đầu làm video tư liệu về anh và tập luyện phiên dịch.

Mãi đến 7 giờ rưỡi, Hạ Mộc mới đi vào hội trường tiệc rượu.

Khiêm tốn sang trọng, ly rượu đan xen.

Đây là lần đầu tiên trong cuộc đời, cô có mặt tại một bữa tiệc hạng sang như này.

Nếu không phải nhờ có bộ váy trên người, cô không biết cô có dũng khí bước vào hay không nữa.

Không nghĩ tới gặp được người đầu tiên trong tiệc rượu tối nay lại là Tiêu Ảnh, lúc Tiêu Ảnh nhìn thấy cô, ánh mắt rõ ràng sững sờ, không biết Tiêu Ảnh kinh ngạc là vì cô chỉ là một phóng viên mới vào nghề sao có thể tiến vào nơi này, hay kinh ngạc là vì bộ váy trên người cô.

Bởi, hạ gục bộ váy trên người Tiêu Ảnh trong nháy mắt.

Ký Tiệp Bắc nói rất đúng, Tiêu Ảnh so với Tiêu Tiêu, tâm cơ quá sâu, dù nhìn người ta trưởng mắt, nhưng trên mặt vẫn hiện lãnh thân thiện, cô ta mỉm cười: “Tối nay thật xinh đẹp.”

Hạ Mộc cũng mỉm cười đáp lại: “Cảm ơn.”

Tiêu Ảnh không nói gì nữa, gạt đầu với cô, xoay người đi hướng khác.

Đi chưa được mấy bước, bắt gặp Tiêu Tiêu, “Chị.” Tiêu Ảnh nhàn nhạt lên tiếng chào hỏi.

Tiêu Tiêu cũng cười có lệ: “Hôm nay biểu hiện trên đài không tồi.”

“Cảm ơn.”

Tiêu Tiêu ngẫm nghĩ hai giây, hỏi cô ta: “Phóng viên mặc chiếc váy màu xanh lam ban nãy, là đồng nghiệp của em à?”

Tiêu Ảnh ‘ừ’ một tiếng, về Hạ Mộc, cô ta không muốn đề cập, nói tới mất hứng.

Tiêu Tiêu gạt đầu, “Chiếc váy cô ấy mặc không tệ.”

Tiêu Ảnh: “.....”

Đây là cố ý tới châm biếm cô ta mà.

Tiêu Tiêu chạm ly với cô ta: “Khi nào rảnh tới nhà chị chơi, chị đi tìm mấy vị tiền bối nói chuyện đây.”

Tiêu Ảnh miễn cưỡng cười: “Chị đi trước.”

Tiêu Tiêu nhìn khắp nơi, rốt cuộc thấy Ký Tiệp Bắc, cô nâng bước đi về phía anh, tối nay cô không có bất luận tâm tư tình cảm nam nữ gì, vừa rồi cô muốn nói chuyện với mấy vị tiền bối, nhưng họ lại đang trò chuyện vui vẻ với Nhậm Ngạn Đông.

Đang vào thời khắc mấu chốt của việc thu mua công ty khoa học kỹ thuật, kế tiếp sợ rằng thực sự phải đi thăm hỏi.

Tiêu Tiêu đi qua mới phát hiện một cô gái trẻ tuổi đi theo bên cạnh Kỷ Tiệp Bắc, nhìn qua tuổi không lớn, cô nhìn cô gái kia, trùng hợp là, cô gái kia cũng nhìn về phía cô.

Lòng thủ địch giữa phụ nữ, chỉ bằng một ánh mắt liền rõ.

A, lại có một người thiêu thân lao đầu vào lửa.

“Kỷ tổng.” Tiêu Tiêu đến gần hai bước.

Kỷ Tiệp Bắc đang nói chuyện phiếm với vị tổng giám đốc điều hành một công ty nào đó, nghe thấy tiếng nghiêng mặt: “Đang định đi tìm cô đấy.”

Tiêu Tiêu: “.....”

Đừng là mấy lời nhảm nhí, nếu cô không tới tìm, tám đời anh cũng sẽ không đi tìm cô.

Kỷ Tiệp Bắc giới thiệu đơn giản Tiêu Tiêu và vị tổng giám đốc này với nhau, thật ra đều biết đến nhau, nhưng chưa từng trò chuyện qua lại.

Mấy người nói đến chuyện làm ăn, Viên Dịch Lâm không chen vào được câu nào, cô ấy đành đứng cách xa Kỷ Tiệp Bắc một chút, cách hơn hai *thước* (1), thường thức ly rượu vang đỏ trong tay mình, thỉnh thoảng nhìn về phía Kỷ Tiệp Bắc.

(1) 1 *thước* = 1/3 m

Mấy đồng nghiệp của cô ấy cũng vào hội trường tiệc rượu, Viên Dịch Lâm đã không còn hoảng sợ, ngầm thừa nhận Kỷ Tiệp Bắc là bạn trai cô ấy, dù tối nay có thế nào, cũng nhất định phải đứng cạnh Kỷ Tiệp Bắc, bằng không nói không chừng các cô ấy sẽ nhìn ra manh mối.

Trước mắt Viên Dịch Lâm chỉ có thể lấp liếm cho qua, đến nỗi về sau, nếu thực sự không có cơ hội với Kỷ Tiệp Bắc, cô sẽ tìm một cậu bạn trai có bối cảnh, vừa trẻ tuổi lại đẹp trai, thêm gia cảnh không tệ, *lông phượng sừng lân* (2).

(2) 凤毛麟角: Trân quý mà hiếm lạ.

Trường hợp như này, không nên nhiều lời với Kỷ Tiệp Bắc, nói càng nhiều để lộ càng nhiều, chỉ cần yên lặng đi theo anh là được, lúc anh rảnh rồi, cô sẽ bắt chuyện một hai câu với anh, không rảnh, cô sẽ không chủ động quấy rầy.

Kỷ Tiệp Bắc hàn huyên vài ba câu với bọn họ, “Mọi người nói chuyện trước, tôi xin lỗi không tiếp chuyện được nữa.”

Anh chuẩn bị đi tìm Hạ Mộc, vừa đi được hai bước, đã bị Viên Dịch Lâm gọi lại: “Kỷ tổng.”

Kỷ Tiệp Bắc quay đầu lại: “Chào cô.” Khách sáo lại xa cách.

Viên Dịch Lâm chạy nhanh tới, lấy thanh âm rất nhỏ: “Anh Kỷ, có khả năng phải làm phiền anh giới thiệu vài người cho em làm quen, em muốn phỏng vấn bọn họ một chút, bàn thảo tin tức hôm nay không có cái nào ưng ý cả.”

Kỷ Tiệp Bắc chợt cười, cô gái này thật đúng là tự so bản thân giống Tiêu Tiêu mà.

Tiêu Tiêu là đối tác của anh, bỏ qua tâm tư kia của Tiêu Tiêu, giữa anh và Tiêu Tiêu có ích lợi và hợp tác, giới thiệu nhân mạch cho Tiêu Tiêu cũng là vì anh suy xét đến lợi ích của nó.

Đôi tai Viên Dịch Lâm hơi phấp phồng, không biết tại sao Kỷ Tiệp Bắc bỗng dưng cười, cô ấy lại không dám nhìn thẳng vào mắt anh, nhất thời không đoán được rốt cuộc anh cười có ý gì.

Kỷ Tiệp Bắc nói: “Sợ rằng những người có mặt tối nay bận bịu thiết lập mối quan hệ nhân mạch và tăng thêm tình cảm còn không đủ thời gian, không ai hơi đâu muốn lãng phí vào những chuyện vô bổ cả.”

Dừng lại, anh nói: “Tôi đi trước.”

Anh thiếu giáo sư Âu Dương ân tình, nhưng không nợ gì Viên Dịch Lâm.

Hơi gật đầu với cô ấy, anh xoay người rời đi.

Tiệc rượu đông người, anh không thể tìm thấy Hạ Mộc ngay lập tức.

“Kỷ tổng.” Thư ký Phàn đi tới.

“Ừ, cô đi tìm Tiêu Tiêu đi, giới thiệu vài người cho cô ấy làm quen.”

“Được.”

Thư ký Phàn nói, đưa một ly chân dài cho anh: “Đây là cô ấy bảo tôi đưa cho anh.”

Người nhiều, Thư ký Phàn không nói ra hai từ Hạ Mộc.

Kỷ Tiệp Bắc ngăn ra: “Cô nhìn thấy cô ấy?”

“Ừm, ban nãy tôi đi gặp riêng cô ấy, cô ấy dặn tôi đưa chiếc ly này cho anh.” Thư ký Phàn đưa anh ly chân dài.

Kỷ Tiệp Bắc: “Được rồi, cô đi làm việc của mình đi.”

Thư ký Phàn đi tìm Tiêu Tiêu, anh cầm chiếc ly chân dài có hơi âm ẩm, trong ly là nước lọc, có cả viên kẹo, đã hòa tan một chút, nhưng vẫn nhìn ra được là hình trái tim.

Anh không khỏi bật cười, nhấp một ngụm, ngọt.

Thình thoảng có vài người đi qua chào hỏi anh, anh mỉm cười hơi gật đầu, tiếp tục đi tìm Hạ Mộc, đến khu nghỉ ngơi rồi cuộc anh cũng thấy bóng dáng cô, nhưng bên cạnh có người, là bà Hoàng.

Anh dừng bước, không tiến lên, đứng xa xa nhìn cô.

Bà Hoàng không nghĩ tới gặp cô ở đây, “Hạ tiểu thư, chào cô.”

“Chào bà.” Hạ Mộc ngược mắt, mang giày cao gót quá mệt mỏi, cô vừa ngồi xuống nghỉ ngơi một chút, kết quả liền có người tới chào hỏi cô, nhưng cô không hề có chút ấn tượng nào với người phụ nữ trung niên quý phái khoan thai đứng trước mắt này.

Bà Hoàng ngồi xuống bên cạnh cô, giới thiệu bản thân, sau đó bỏ thêm một câu: “Lão Hoàng là chồng tôi.”

Hạ Mộc cũng chạm ly với bà ấy, động tác trên tay hơi khựng lại, nhanh chóng thu lại biểu cảm ngạc nhiên, mỉm cười: “Bà Hoàng, chào bà, không biết có điều gì chỉ bảo?”

“Cũng không có người khác, hai chúng ta đừng khách sáo như vậy.” Bà Hoàng nói thẳng không cố kỵ: “Tôi có nghe nói về chuyện tối hôm đó, rất xin lỗi.” Bà ấy nâng ly rượu lên uống một hơi cạn sạch, “Nếu mọi cô gái đều giống cô, khả năng gia đình ly dị sẽ giảm đi rất nhiều.”

Hạ Mộc nghe có chút chua xót, chồng của mình hư hỏng, vậy mà bà ấy còn phải đi giải quyết hậu quả thay, rốt cuộc bởi vì từng có tình cảm, hay là vì con cái? Cũng hoặc có liên quan tới quyền lợi chăng?

Dù là cái nào, cũng đều xót xa.

Chính cô cũng thờ dài dưới đáy lòng.

Bà Hoàng chỉ xem video, không biết tối đó chồng bà đã bị Kỷ Tiệp Bắc trừng phạt không nhẹ, cũng không hề biết mối quan hệ giữa Hạ Mộc và Kỷ Tiệp Bắc.

Tối đó bà tìm người tra xét tư liệu về Hạ Mộc, sinh viên vừa tốt nghiệp ra trường, lại còn là con nhà nghèo, điều kiện rất khó khăn.

Vốn dự tính giúp đỡ cô một chút, nhưng tối nay nhìn thấy bộ đồ trên người cô, không phải người thường có thể mua nổi.

Bà thử dò hỏi một câu: “Hạ tiểu thư có bạn trai rồi?”

Hạ Mộc cười cười, không nhiều lời.

Đây là ngầm thừa nhận.

Bà Hoàng nói: “Vốn đang định giới thiệu một công việc làm thêm cho cô, lương rất cao, nhưng giờ xem ra không dùng tới, thời gian cô hẹn hò còn không đủ đâu.”

Hạ Mộc rất cảm kích, tuy nhiên không có ý định nhận lòng tốt này, vẫn cho bà Hoàng mặt mũi: “Cảm ơn bà Hoàng, dù không đi hẹn hò thì tôi cũng không có thời gian đi làm thêm, đang chuẩn bị cho kỳ thi phiên dịch tháng 11 sắp tới này.”

“Phiên dịch Tiếng Anh?”

“Đúng vậy, chuyên nghiệp.”

“Thế thì đúng là không có thời gian rồi.” Bà Hoàng lại chạm ly với cô: “Chúc cô may mắn.”

“Cảm ơn.”

Bà Hoàng lấy ra một tấm danh thiếp trong túi xách: “Nếu có ngày cần tài nguyên tin tức gì, cứ trực tiếp gọi điện thoại cho tôi, chỉ là chuyện nhỏ, cô đừng khách sáo với tôi.”

Hạ Mộc đặt ly rượu xuống, nhận lấy danh thiếp bằng hai tay, cũng lễ phép đưa danh thiếp của mình cho bà Hoàng.

Lại hàn huyên đôi ba câu, bà Hoàng nói không quấy rầy cô nữa, đứng dậy rời đi.

Hạ Mộc cất danh thiếp, chuẩn bị đi tìm Kỷ Tiệp Bắc chơi đùa một chút, đột nhiên cảm giác bên cạnh có người ngồi xuống, còn tưởng bà Hoàng quay lại, cô nghiêng tầm mắt nhìn, bốn mắt nhìn nhau với Nhậm Ngạn Đông.

Bạn đang đọc truyện *Mãi Yêu Em Như Vậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54

Edit: Mina

Kỷ Tiệp Bắc vẫn đang chờ Hạ Mộc nói chuyện xong với bà Hoàng rồi mới đi tìm cô, nào biết giữa chừng bị bố anh gọi.

Kỷ Thượng Thanh hỏi anh về chuyện công việc: “Xác định muốn hợp tác lâu dài với Nhậm Ngạn Đông?”

Kỷ Tiệp Bắc: “Vâng, trước kia Viễn Đông bọn họ phát triển chủ yếu ở nước ngoài, hiện nay có chuyển một phần về quốc nội, tài nguyên trong nước của con hơn hẳn cậu ta, nhưng ở nước ngoài, tài nguyên của cậu ta hơn hẳn con, việc hợp tác cùng thắng, có sao không làm?”

Kỷ Thượng Thanh gật đầu, không quên nhắc nhở anh: “Dù muốn hợp tác lâu dài cũng đừng lạnh nhạt với tập đoàn Tiêu Hoa, làm ăn kiêng kị nhất chính là tập trung mạo hiểm, không thể gởi gắm hy vọng lên một người nào đó.”

Dừng lại, Kỷ Thượng Thanh còn nói thêm: “Tập đoàn Tiêu Hoa là bạn hợp tác làm ăn sớm nhất với Trung Thần của các con, qua nhiều năm cũng có sự ăn ý, dù bây giờ có nhiều đối tượng hợp tác tốt hơn, cũng đừng quên khi trước tập đoàn Tiêu Hoa đã cùng Trung Thần các con vượt qua đoạn đường gian nan nhất.”

Kỷ Tiệp Bắc: “Con biết, tự con có chừng mực.” Thế nên dù đạt được nhận thức chung với Nhậm Ngạn Đông lúc Viễn Đông và tập đoàn Tiêu Hoa cạnh tranh nhau, anh chỉ đứng bên làm quan chúng, tuy nhiên anh vẫn đưa Tiêu Tiêu một chút tài nguyên nhân mạch.

Trong khoảng thời gian này Kỷ Thượng Thanh thường xuyên công tác ở nước ngoài, không chú ý tới Viễn Đông, hỏi trực tiếp Kỷ Tiệp Bắc: “Sau khi thu mua công ty khoa học kỹ thuật Nhậm Ngạn Đông dự định phát triển theo hướng nào?”

Kỷ Tiệp Bắc: “Máy móc, công nghiệp và giáo dục, khả năng sẽ nghiên cứu, phát minh về phương diện giáo dục trước tiên.”

“Ừm, triển vọng của ngành sản xuất này không tồi, nếu con có tài chính không dùng tới có thể suy xét đến vấn đề nhập cổ phần.” Kỷ Thượng Thanh uống cạn ly rượu vang đỏ, Kỷ Tiệp Bắc hỏi phục vụ muốn một ly, “Bố uống ít thôi.”

“Không có gì, lâu lắm rồi không được uống, mẹ con quan nghiêm không cho uống.”

“.....”

Kỷ Thượng Thanh bỗng nhớ tới: “Bao lâu rồi con không về nhà?”

Kỷ Tiệp Bắc: “Cũng khá lâu.”

Kỷ Thượng Thanh hơi gật đầu: “Khi nào rảnh thì về nhà ăn cơm, đợt này bố bận, chỉ có mình mẹ con ở nhà.”

Kỷ Tiệp Bắc như có suy tư vài giây, “Vâng, hôm nào con mang bạn gái về.”

Kỷ Thượng Thanh ngăn ra, thử anh: “Đang kết giao bạn gái?”

Kỷ Tiệp Bắc như thật như giả: “Không khác lắm, chẳng phải chú Ôn nói muốn giới thiệu cho con sao? Sắp có rồi.”

Kỷ Thượng Thanh: “.....”

Đúng lúc chủ tịch Ôn tới tìm ông, Kỷ Thượng Thanh nói: “Hôm nào lại nói chuyện tiếp.”

“Vâng, bố đi trước.” Lúc này Kỷ Tiệp Bắc mới có thời gian rảnh đi tìm Hạ Mộc, nào hay, bà Hoàng vừa đi, Nhậm Ngạn Đông đã ngồi xuống bên cạnh Hạ Mộc.

Nhậm Ngạn Đông đưa cô một ly chân dài, Hạ Mộc khách sáo nói: “Cảm ơn, tôi vừa uống khá nhiều rồi, dạ dày có chút không thoải mái.”

“Đây là nước lọc.”

“Cảm ơn.” Hạ Mộc nhận lấy.

Nhậm Ngạn Đông nhìn cô, Hạ Mộc nhấp mấy ngụm, không lên tiếng.

Chung quanh giường cung bật kiếng, có người đi qua xem náo nhiệt.

Nhậm Ngạn Đông không đề cập tới hội nghị, hỏi cô: “Tiếng Anh của em rất tốt?”

Xem ra ban nãy anh đã nghe thấy cuộc đối thoại giữa cô và bà Hoàng, cô gật đầu: “Linh hoạt? Hẳn là có thể tốt hơn anh một chút.”

Nhậm Ngạn Đông ‘Ồ’ một tiếng: “Khiêm tốn chút được không?”

Hạ Mộc hỏi lại: “Tại sao phải khiêm tốn?”

Nhậm Ngạn Đông lắc nhẹ ly rượu, dường như vô lực phản bác.

Vài giây sau, vẫn hỏi cô: “Tiếng Anh đang ở trình độ nào?” Anh không tin cô qua *nhị khẩu* (1), cảm thấy vừa rồi cô nói phải chuẩn bị kỳ thi *nhất khẩu* (2) là vì uyên chuyên từ chối bà Hoàng.

Hạ Mộc không đáp hỏi ngược: “Có phải nếu tôi nói cho anh, tôi sẽ được lợi gì không?”

Nhậm Ngạn Đông: “Trong đầu em ngoài ích lợi ra còn có gì khác không?”

Hạ Mộc: “Có Kỳ Tiệc Bắc.”

Nhậm Ngạn Đông: “.....”

Hạ Mộc suy nghĩ vài giây, mỉm cười: “Nhậm tổng, chúng ta làm một cái giao ước nhé?”

Nhậm Ngạn Đông không lên tiếng, ánh mắt vẫn luôn nhìn vào cô.

Hạ Mộc nói: “Đổi bằng điểm tích lũy, nếu tôi giành được năm điểm tích lũy từ anh, anh cho tôi một cuộc phỏng vấn, đến nỗi quy tắc đổi điểm, thật ra cũng không có quy tắc gì, anh cảm thấy lần nào tôi biểu hiện khiến anh ngạc nhiên hoặc là thương thức, thì anh cho tôi thêm một điểm.”

Cô hỏi: “Dám giao ước không? Nhậm tổng.”

Ánh mắt khiêu khích kia, quá liều lĩnh.

Nhậm Ngạn Đông chột cười, rất nhạt.

Dừng một lát, anh nói: “Năm điểm tích lũy? Em lấy đâu ra nhiều tự tin như thế?”

Hạ Mộc: “Cái này không cần anh quan tâm, anh cứ nói anh dám đánh cược không đi?”

Giữa hai người có chùng mảy giây tĩnh lặng.

Nhậm Ngạn Đông nói: “Cho em một điểm, chỉ cần bốn cái là được.”

Hạ Mộc chạm khế vào ly của anh: “Cảm ơn Nhậm tổng, không cần, năm cái đúng năm cái, không cần cho tôi cũng có thể đoạt được.”

Nhậm Ngạn Đông uống cạn sạch một hơi ly rượu vang: “Thời hạn có hiệu lực hai năm.”

Hạ Mộc: “Quần tử nhất ngôn.”

Cũng uống hết toàn bộ nước lọc trong ly.

Nhậm Ngạn Đông nghĩ đến bản thân còn thiếu cô một lời cảm ơn, nói với cô: “Tin tức lần trước, tính một điểm, tôi không nợ gì em nữa.”

Hạ Mộc gật đầu: “Được, vậy thì còn bốn điểm.”

Cô nâng lên ly rượu vang khi nãy của cô: “Nếu Nhậm tổng không có phản phó khác, tôi xin lỗi không tiếp chuyện được nữa.”

Nhậm Ngạn Đông nhắc nhở cô: “Buổi tối ngày kia, đừng quên.”

Bây giờ anh dễ nói chuyện với cô, không có nghĩa sự việc kia cứ thế cho qua.

Hạ Mộc cười: “Trí nhớ tôi tốt lắm.” Cô đứng dậy, hơi khom người với anh, nâng bước rồi đi.

Nhậm Ngạn Đông lại hỏi người phục vụ muốn một ly rượu vang, không vội vã rời đi.

Tối nay anh không có ý định nói chuyện với Hạ Mộc, nhưng vừa rồi thấy bà Hoàng đến tìm cô, anh sợ bà Hoàng sẽ nói ra vài câu trào phúng, thế là anh bắt giắc đi tới đây.

Thực ra cũng không có gì để nói với cô, trường hợp này không thích hợp tìm cô tính sổ, đành hỏi mấy câu hỏi vô nghĩa nhằm chán, hỏi tiếng Anh của cô thế nào.

Nhậm Ngạn Đông xoa xoa huyệt Thái Dương, cảm thấy tối nay mình có chút ăn no rửng mỡ, thế mà chủ động tới tìm cô, còn cô thì sao, rõ ràng không coi chuyện này là to tát.

Anh lại nhấp mấy ngụm rượu vang, định đứng dậy rồi đi, kết quả bên cạnh có người ngồi xuống.

Nhậm Ngạn Đông ngược mắt, là Tiêu Ảnh, anh hơi gật đầu, ngay cả chào hỏi cũng lười nói.

Tiêu Ảnh chạm vào ly rượu của anh: “Đã lâu không gặp.”

Nhậm Ngạn Đông ‘ừ’ một tiếng, không tiếp lời, cũng không uống rượu.

Khỏe mới Tiêu Ảnh cứng đờ, từ sau khi chia tay, đã gần hai năm cô ta không gặp người đàn ông này, cuộc hội nghị tài chính lần trước anh không tham dự, cử tổng giám đốc điều hành Viên Đông bọn họ tới.

Vốn dĩ nghe nói năm nay anh cũng không có ý định tới, ai biết đột nhiên thay đổi chủ ý, nói có thời gian tham gia.

Kỳ thực cô ta và anh cũng coi như là người trong vòng, chỉ cần cô ta muốn, luôn có thể ngẫu nhiên gặp được anh.

Nhưng cô ta vẫn chờ, muốn chờ một ngày nào đó, có lẽ anh sẽ đi tìm cô ta, và rồi việc chờ đợi này kéo dài tận hai năm.

Năm đó cô ta là người nói lời chia tay, lúc cô ta xảy ra tai nạn giao thông, anh chẳng hề có vẻ quan tâm, nên đi công tác vẫn đi công tác, sau khi cô ta ra khỏi phòng cấp cứu, bác sĩ nói không có việc gì, anh liền đến sân bay đi công tác, mãi tới khi cô ta xuất viện, cũng không thấy anh ghé thăm cô ta thêm lần nào.

Không chịu được uất ức, lần đầu tiên cô ta tranh cãi với anh, nói muốn chia tay.

Kết quả anh bình tĩnh đáp: “Được.” Sau đó cúp điện thoại.

Cô ta cũng có lòng kiêu ngạo và tự tôn, kiên quyết không chủ động đi tìm anh.

Thời gian cứ thế trôi qua hai năm.

Nhưng vừa rồi thấy anh chủ động tới tìm Hạ Mộc, cô ta cũng không rõ vì sao, lòng ghen ghét đố kỵ khiến cô ta nhất thời mất đi lý trí, kiêu ngạo kiên trì hai năm, trong một giây đó, hoàn toàn sụp đổ.

Thế là cô ta chủ động ngồi xuống bên cạnh anh, còn chủ động bắt chuyện với anh.

Nhưng anh thì sao?

Vẫn là vẻ mặt hồ hững.

Tiêu Ảnh thu lại suy nghĩ rồi rầm, “Anh bạn, em đi trước.”

Nhậm Ngạn Đông vẫn chỉ gật đầu.

Trong lòng Tiêu Ảnh như bị kim châm, uống cạn sạch ly rượu, đứng dậy rời đi.

Hạ Mộc đi xuyên qua đám người, thật ra thì cũng không có mục tiêu gì, chỉ muốn cảm nhận một chút bầu không khí này.

Những gương mặt ở đây, phần lớn cô đều quen thuộc, trải qua câu hỏi phỏng vấn trong phiên hội nghị kia, có khá nhiều người có chút ấn tượng với cô, tuy nhiên mỗi người đều bận việc của chính mình, không có nhiều người chú ý tới cô.

Ở quầy rượu, cô bắt gặp một người coi như người quen, Ôn đồng, lần đầu tiên chính thức gặp mặt Ôn đồng, dù đã sớm biết Ôn đồng là ai, con trai cả của ông cụ Ôn, người từng được điều đến thôn nhỏ của các cô trước kia.

Ôn đồng thấy cô, khựng lại hai giây, ngay sau đó gượng tay: “Hạ tiểu thư, hân hạnh gặp mặt.”

Hạ Mộc thụ sùng nhược kinh, nhanh chóng vươn tay ra bắt tay với Ôn đồng: “Cảm ơn Ôn đồng nâng đỡ.”

“Người nên nói cảm ơn là tôi mới đúng.” Nói chuyện ở đây không tiện, Ôn đồng có thành ý hẹn cô: “Không biết sáng ngày kia Hạ tiểu thư có thời gian không?”

Hạ Mộc đoán được ý của Ôn đồng, người làm ăn không thích thiếu ân tình nhất, đại khái muốn trả ơn cô, cô mỉm cười: “Ôn đồng có chỉ thị gì, cứ việc phân phó.”

“Không có phân phó gì cả, chỉ muốn mời Hạ tiểu thư ghé thăm văn phòng của tôi thưởng thức tách trà.”

“Vinh hạnh của văn bồi.”

“Quyết định vậy nhé.”

“Ôn đồng ngài bận, không quấy rầy ngài nữa.”

Ôn đồng không uống rượu, bảo người phục vụ rót ly nước lọc cho ông.

Đợi Ôn đồng rời đi, Hạ Mộc nhìn bóng dáng ông như có điều suy tư, sáng ngày kia đến văn phòng ông ấy uống trà, buổi tối lại phải tham dự Hồng Môn Yến của Nhậm Ngạn Đông, có lẽ ngày đó sẽ là ngày cả đời cô cũng không quên được mất.

Hạ Mộc cũng muốn ly nước ấm, vừa đi vài bước, lại bắt gặp thư ký Phàn, thư ký Phàn đến gần, nhỏ giọng nói: “Cuối cùng cũng thấy em.”

“Có việc gì ạ?”

“Có chút.” Thư ký Phan cười đưa ly nước trong tay cho cô: “Kỷ tổng dặn dò chị, nhất định phải đưa tận tay em.”

“Cảm ơn, tối nay làm phiền chị quá.” Thành chân chạy cho cô và Kỷ Tiệp Bắc.

Thư ký Phan cười: “Nhìn người trẻ tuổi các em tình tứ như vậy, chị có cảm giác chị đã già thật rồi.” Con gái cô ấy năm nay học lớp 3, thực sự có cảm giác bản thân già rồi.

Hạ Mộc cười: “Trong lòng em, chị mãi mãi tuổi hai mươi.”

“Trẻ con, được rồi, em cứ từ từ uống, chị đi đây.” Thư ký Phan xoay người rời đi.

Hạ Mộc nhìn ly nước chân dài, bên trong có mấy viên đá... Còn có một viên kẹo hình trái tim.

Viên kẹo này lấy ở khu đồ ăn ngọt bên kia, mùi vị không tệ lắm, chua chua ngọt ngọt.

Hạ Mộc uống mấy ngụm, lạnh căm, ngọt, còn có tí chua chua.

Cô nhìn ly chân dài nghiêng ngả, bỗng nhiên bật cười.

Người đàn ông này, lại ghen tị.

Anh đặt viên kẹo hình trái tim này trong nước đá lạnh, là đang nói cho cô: *Trái tim anh sắp lạnh rồi.*

Hạ Mộc càng nghĩ càng muốn cười, nhẫn nhịn, đi đến chỗ vắng người, lấy ra đi động gọi cho Kỷ Tiệp Bắc, gọi hai lần anh mới nghe máy: “Alo, em chờ một chút, anh bên này hơi ồn.”

Anh tìm một chỗ yên tĩnh: “Ừm, có chuyện gì?” Anh ra về ngữ khí nhàn nhạt.

Hạ Mộc cười: “Tiểu cầu lương~”

Kỷ Tiệp Bắc cũng không nổi giận cô, hỏi cô: “Có ăn cái gì không?”

Hỏi một đằng Hạ Mộc trả lời một nẻo: “Em đang ngâm trái tim bé nhỏ trong miệng, ủ ấm cho anh nè.”

Kỷ Tiệp Bắc giả vờ nói: “... Trái tim bé nhỏ gì?” Nói, khóe miệng bất giác hiện lên ý cười.

Hạ Mộc nói: “Cái ly có trái tim nhỏ nhỏ ấy, không phải lạnh sao, thế nên em ngâm nó trong miệng đó.” Hỏi anh: “Anh bây giờ có cảm thấy trong lòng ấm áp không?”

Kỷ Tiệp Bắc không quá quen ‘ừm’ một tiếng.

Hạ Mộc ha ha bật cười.

Kỷ Tiệp Bắc: “..... Về nhà xem anh trị em thế nào!”

Hạ Mộc về đến nhà đã rạng sáng, kết thúc một ngày không còn việc gì làm, chỉ có một môi vô cùng.

Tắm xong nằm trên giường liền ngủ thiếp đi, mãi tới khi được một vòng tay quen thuộc ôm trong ngực, cô buồn ngủ không mở nổi mắt, “Về khi nào thế?”

“Nửa tiếng trước, tắm xong rồi.” Kỷ Tiệp Bắc hôn cô.

“Mệt lắm”

“Ừ, không làm” Anh ôm cô vào lòng.

Kỷ Tiệp Bắc vươn tay tắt đèn, hỏi cô mai còn phải đi không?

Hạ Mộc ‘ừm’ một tiếng.

Qua vài giây, cô lại hỏi anh: “Anh thì sao?”

Kỷ Tiệp Bắc: “Anh không đi, phải qua Hồng Kông một chuyến, đã đặt vé máy bay sáng mai.” Anh nhẹ nhàng xoa lưng cho cô, dỗ cô ngủ.

Hạ Mộc vừa nghe ngày mai anh phải đi công tác, con buồn ngủ biến mất sạch, mở mắt ra nhìn anh, trong bóng tối không thấy rõ thứ gì, chỉ thấy bóng dáng mờ mờ.

“Thứ mấy trở về?”

“Thứ sáu.” Dừng một lát, giọng anh khàn khàn: “Bảo bối.”

Hạ Mộc: “Hửm?”

Kỷ Tiệp Bắc thấp giọng nói: “Thứ bảy chúng ta trở về nhà em nhé, dẫn anh về gặp người lớn trong nhà, được không?”

(1) (2) Kỳ thi CATTI chia thành 3 cấp độ, tam khẩu, nhị khẩu, nhất khẩu. Nhị khẩu chia làm “Năng lực tổng hợp” – thi viết và “Thực lực phiên dịch giữa hai người” – máy móc kiểm tra phiên dịch. Qua bài kiểm tra nhị khẩu, thì có thể báo danh nhất khẩu rồi. Tương tự, “Thực lực phiên dịch” cũng do máy kiểm tra, về chủ đề phiên dịch nhất khẩu hơi khó một chút, ví dụ lần tôi kiểm tra có liên quan tới chuyên ngành sinh vật học. Thời gian ghi âm phiên dịch nhất khẩu cũng dài hơn so với nhị khẩu, tỉ lệ vượt qua nhất khẩu khá thấp (tra cứu trên mạng thấy hằng năm toàn quốc chỉ có khoảng 5 người), yêu cầu sàng lọc rất cao, ... (Nguồn: bình luận của WU Marie| zhihu.com)

• 06/07/2019 •

Bạn đang đọc truyện *Mãi Yêu Em Như Vậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55

Edit: Mina

Dừng lại hai giây, Kỷ Tiệp Bắc nói tiếp: “Chờ khi nào trong lòng em chuẩn bị tốt, bằng lòng đến nhà anh, anh sẽ dẫn em về nhà.”

Hạ Mộc sùng sốt, sau một lúc lâu, bình tĩnh lại, cô ôm anh thật chặt.

Cô mãi không mở miệng nói chuyện, chôn mặt trong lồng ngực anh.

Hơn mười phút sau cô vẫn không nhúc nhích.

Hai mươi hai năm cuộc đời, có thể khiến cô mất đi năng lực sắp xếp từ ngữ, không thể biểu đạt tâm tình, trước mắt mới chỉ có hai chuyện.

Lần đầu khi biết điểm thi đại học.

Kết quả kiểm tra thành như vậy, cả người cô đều thần thờ, quãng thời gian đó, cuộc sống u ám tuyệt vọng.

Còn có chính là vừa rồi, anh hạ mình nói với cô, bảo cô dẫn anh về nhà gặp người lớn trong gia đình.

Có lẽ, đời này sẽ không có chuyện thứ ba có thể khiến cô khắc ghi trong lòng.

Kỷ Tiệp Bắc bị đôi tay cô siết chặt đến nỗi suýt nữa không thở nổi.

Ngoài lúc làm tình cô mới ôm chặt anh như vậy thì ngày thường chưa từng xảy ra.

Chính anh cũng cảm nhận được cô như đang cố ôm lấy khúc gỗ nổi, sợ bản thân bị sóng to gió lớn cuốn trôi đi mất.

Mười mấy phút sau, cô vẫn không buông anh ra.

“Hạ Mộc?”

“Hửm?”

“Anh muốn đi toilet.”

Lúc này Hạ Mộc mới chậm rãi buông tay, giọng cô khàn khàn: “Kỷ Tiệp Bắc, anh có thể nghỉ hay lắm.”

Kỷ Tiệp Bắc nói: “Đã sớm nghĩ đến gặp người lớn trong nhà, từ khi có tính toán kết hôn với em đã nghĩ xong, vốn chờ em tốt nghiệp, công việc ổn định, ai biết tháng 11 em còn phải thi nhất khẩu, mấy tháng tới chưa chắc có thời gian rảnh, chờ kiểm tra xong, nói không chừng cả hai chúng ta đều bận rộn, cứ kéo dài không biết đến tận khi nào, thế nên chọn cuối tuần này đi, chơi vài ngày rồi về để em chuẩn bị nhất khẩu.”

Nói, anh hôn hôn trán cô.

Dưới tình huống này nghe thấy anh nói ra hai từ kết hôn, trong lòng Hạ Mộc khẽ run lên.

Ngày trước có một lần anh từng nhắc tới sau khi kết hôn sẽ như thế nào như thế nào, cô chưa bao giờ để trong lòng.

Nói nói ngoài miệng, ai sẽ coi là thật?

Kỷ Tiệp Bắc hôn cô: “Tiểu cầu nhà anh, nói nghe xem bây giờ em đang nghĩ gì nào?”

Hạ Mộc hoãn cảm xúc, bố mẹ cô ước gì cô có thể gả cho kẻ có tiền, chắc chắn sẽ không phản đối.

Nhưng bố mẹ anh... Khác nhau một trời một vực như thế, chính cô nghĩ cũng không dám nghĩ, cho nên dù bố mẹ anh có thái độ gì đi chăng nữa, cô cũng có thể hiểu được.

Hạ Mộc ngừng đầu nhìn Kỳ Tiệp Bắc: “Chỉ cần anh không buông tay, em sẽ không rút lui trước, bất kể phía trước là cái gì.”

Vài giây sau, thanh âm của cô rất nhẹ: “Em thừa nhận con người của em chết vì sĩ diện, còn giả bộ thanh cao, không chịu nổi sắc mặt người khác nhìn em, nhất là bố mẹ anh... Nhưng em có thể không biết xấu hổ một lần, nếu anh không quý trọng, về sau sẽ không còn nữa đâu.”

Kỳ Tiệp Bắc nhìn cô một lúc lâu, dùng sức ôm cô vào lòng, thì thầm bên tai cô: “Cảm ơn.”

Trước đó anh lo lắng nhất chính là nếu bố mẹ anh không tán thành, chắc chắn cô sẽ chủ động rời đi, tuy cô cực kỳ yêu tiền, nhưng cô sẽ không nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, càng sẽ không nhìn sắc mặt người khác để hưởng thụ tiền tài.

Đây là nguyên nhân anh vẫn luôn không nói cho bố anh biết anh có bạn gái, song trong đại hội lần này, ấn tượng của bố về Hạ Mộc cũng tạm được, tuy chưa đạt đến trình độ thích, nhưng đây đã là một khởi đầu tốt rồi.

Tất cả đều nhờ vào cố gắng của chính bản thân cô.

Trong bóng tối, hai người lại lặng im, yên tĩnh mang theo niềm ngọt ngào nói không nên lời.

Hồi lâu, Kỳ Tiệp Bắc nói: “Nếu bây giờ em chưa muốn, chúng ta chỉ đi nhà em thôi, không đến nhà anh vội, chờ một hai năm nữa, khi em có niềm tin rồi, muốn kết hôn, thì chúng ta hãy về, anh nghe theo em.”

Hạ Mộc chôn mặt trong ngực anh: “Cảm ơn anh, tiểu cầu lương của em, vậy chờ em thêm hai năm nữa, được không?”

“Được.” Kỳ Tiệp Bắc hôn lên mái tóc cô: “Vốn cũng có dự định cho em chơi thêm hai ba năm nữa.”

Anh không vội, cũng không thúc giục cô, đợi một ngày cô có đủ tự tin đến nhà anh, có lẽ như vậy cuộc hôn nhân mới dài lâu.

Thật lâu sau đó, Hạ Mộc vẫn có cảm giác không chân thực.

Trước kia không dám ảo tưởng, hiện tại lại thấy được hy vọng.

Nhưng con đường này không hề dễ đi.

Giống như con đường từ thành phố nhỏ quê cô đến nhà cô, lầy lội gập ghềnh, dọc đường đi gần như đều gồ ghề lồi lõm, nếu vào ngày mưa hay tuyết rơi căn bản không thể đi nổi.

Giữa cô và Kỳ Tiệp Bắc, không tránh khỏi cái ngày mưa tuyết ấy.

Kỳ Tiệp Bắc hôn cô: “Đừng nghĩ nhiều, thời gian không phải cứ nghĩ là được, đi từng bước một, em có đôi bàn chân, không nơi đâu là không đi đến được.” Võ vồ lưng cô: “Ngủ đi.”

Nửa tiếng trôi qua, Hạ Mộc vẫn không buồn ngủ.

Chờ xúc động hưng phấn từ từ rút đi, sau đó những hiện thực chậm rãi kéo tới, có chút làm người ta hít thở không thông.

Hạ Mộc nghĩ nghĩ, vẫn nói với anh: “Nhà em nghèo lắm, nghèo đến mức anh không tưởng tượng được đâu.”

Kỳ Tiệp Bắc nói: “Sau khi anh đến khác sẽ giàu lên.”

Hạ Mộc: “..... Bố mẹ em cực kỳ... Dù sao chính là thích mỗi tiền.”

Kỳ Tiệp Bắc cười: “Cái này nhìn em là biết, theo di truyền.”

Tâm trạng Hạ Mộc vốn rất tệ, bị anh làm cho tức cười, “Không nói đùa với anh đâu.”

Kỳ Tiệp Bắc nghiêm túc nói: “Anh không lấy chuyện này để đùa, bọn họ thích tiền, anh sẽ biếu bọn họ tiền, hiểu kính người lớn không phải sao?”

Anh hỏi cô: “Bình thường ở quê em lần đầu tiên gặp mặt nên biếu bao nhiêu? Đến lúc đó anh biếu hơn số đó gấp vài lần, chắc chắn bọn họ sẽ nhìn anh thuận mắt lắm, nói không chừng còn yêu thích anh hơn cả em trai em ấy chứ.”

Hạ Mộc: “.....”

Duỗi tay ôm eo anh.

Cô muốn nói, Kỳ Tiệp Bắc, sao anh có thể tốt đến thế.

Tốt đến nỗi cô làm thế nào cũng không xứng với anh.

Sau lại, hai người không ai nói chuyện, cũng không biết đi vào giấc ngủ khi nào, chắc là lúc sắp hùng đông.

Hôm sau.

Kỷ Tien Bắc phải dậy sớm đến sân bay, hôm nay Hạ Mộc vẫn phải tham dự hội nghị, sau khi Kỷ Tien Bắc dậy cô cũng dậy theo.

“Tôi hôm qua Nhậm Ngạn Đông tìm em, có gây khó dễ cho em không?” Kỷ Tien Bắc không nhận được, hỏi.

Hạ Mộc lắc đầu: “Không, nhưng hẹn em tối mai ăn cơm.”

Kỷ Tien Bắc dừng lại, ngay sau đó gật đầu: “Đi đi.”

“Anh không lo lắng cho em chút nào sao?” Hạ Mộc cười nhìn anh.

“Người nên sợ là Nhậm Ngạn Đông, không phải sao?” Kỷ Tien Bắc nói: “Ngay từ đầu anh còn lo lắng em gây rắc rối xong có sợ hay không, sau lại nghĩ, em nhất định sẽ không ra tay khi không có sự chuẩn bị.”

Hạ Mộc thay đồ xong, ôm anh từ phía sau, đẩy anh đi lên trước, cùng vào phòng tắm rửa mặt, “Thời gian chuẩn bị lâu như vậy, chắc chắn không ngốc nghếch cứng đối cứng với anh ấy.”

Lại nói tới Hồng Môn Yến, “Nhà hàng hẹn tối mai đất lắm nhé, em chuẩn bị không ăn cả bữa sáng lẫn bữa trưa, buổi tối sẽ ăn nhiều một chút.”

Kỷ Tien Bắc: “... Có chút tiền đồ!”

Hạ Mộc cười.

Kỷ Tien Bắc sực nhớ ra, hỏi cô rốt cuộc có quan hệ sâu xa gì với Ôn thị.

Hạ Mộc nói: “Ông cụ Ôn người được điều đến thôn của em dạy học, là bố của Ôn đồng.”

“Ông cụ Ôn?” Kỷ Tien Bắc không có ấn tượng gì.

“Ừm, ngày trước có kể cho anh rồi mà, nét bút thư pháp của em là được ông cụ Ôn chỉ dạy đó?” Hạ Mộc giục anh: “Mau rửa mặt đi, chờ thứ bảy về nhà em nói tí mĩ với anh sau.”

Kỷ Tien Bắc ‘ừm’ một tiếng.

Hạ Mộc không nói với Kỷ Tien Bắc chuyện Ôn đồng bảo cô đến văn phòng của ông ấy, cô còn nghĩ tới có lẽ có thể tặng cho Kỷ Tien Bắc một bất ngờ, đến lúc đó xem tình hình Ôn đồng muốn cảm ơn cô như nào đã rồi tính tiếp.

Lúc ăn sáng, Hạ Mộc nhớ tới video cô quay ngày hôm qua, “Đúng rồi, hôm qua lúc anh ở trên đài trả lời câu hỏi của phóng viên nam kia, có một thiệt hại trí mạng, nhưng chắc những người khác không để ý tới.”

Kỷ Tien Bắc nhìn cô: “Thiệt hại gì?”

Hạ Mộc nói: “Anh nói với Nhậm Ngạn Đông ‘Ngày đó ở nhà chúng tôi, tôi làm cho anh ba món nhí?’ Chúng tôi? Nhóm ai? Nhà anh với ai?”

Kỷ Tien Bắc: “...” Anh cười: “Thói quen.” Thói quen nói thành nhà của anh với cô.

Hạ Mộc cho anh miếng trứng rán đã ăn một nửa: “Đây là Vương Vương kiểm điểm tiểu cầu lưng của nó.”

Kỷ Tien Bắc bật cười, nhớ tới: “Em nghe kỹ thế à?”

“Ừm, em quay lại video, lúc ở hội trường cũng không để ý, lúc sau luyện tập phiên dịch mới phát giác không đúng, không biết bố anh có chú ý tới không.”

“Không sao, sớm muộn gì cũng sẽ biết.”

Ăn sáng xong, Kỷ Tien Bắc và Hạ Mộc tách nhau ở dưới lầu.

Trên đường đến sân bay, Kỷ Tien Bắc cũng không nhàn rỗi, vẫn luôn xem bản kế hoạch, bỗng nhiên nói với thư ký Phàn ngồi bên cạnh: “Để trống thời gian từ thứ bảy tuần này tới thứ năm tuần sau cho tôi, lùi lại toàn bộ mọi hoạt động đã sắp xếp trước đó.”

Thư ký Phàn nói được.

Kỷ Tien Bắc hỏi: “Đã bao lâu rồi cô chưa nghỉ phép?”

Thư ký Phàn đúng sự thật đáp: “Gần hai tháng.”

Kỷ Tien Bắc hơi gật đầu: “Bắt đầu nghỉ phép từ thứ bảy đi, nghỉ hai tuần, đúng lúc kỳ nghỉ hè, tranh thủ cùng con cái đi du lịch.”

Thư ký Phàn ngẩn ra, ngay sau đó cảm ơn: “Cảm ơn Kỷ tổng.”

“Không cần khách sáo.” Kỷ Tien Bắc tiếp tục đọc bản kế hoạch.

Thư ký Phản hỏi: “Ký tổng, anh định đi khảo sát hạng mục nào sao?” Nếu là khảo sát hạng mục, cô không thể nghỉ phép, ở giữa có rất nhiều thủ tục đều do cô phụ trách.

Ký Tien Bắc dừng lại, nghĩ nghĩ vẫn quyết định chia sẻ một chút tin tức tốt này với thư ký Phản, cô ấy là người chứng kiến tình cảm vượt bao khó khăn giữa anh và Hạ Mộc.

Anh nói: “Về nhà mẹ vợ tôi.”

Thư ký Phản: “..... Chúc mừng anh nhé, Ký tổng.”

Khóe môi Ký Tien Bắc hiện lên ý cười, nói một tiếng: “Cảm ơn.”

Thư ký Phản hỏi: “Cần phải chuẩn bị quà cáp từ sớm chứ nhỉ? Để tôi chuẩn bị cho.” Cô là người từng trải, có chút ít kinh nghiệm.

Ký Tien Bắc: “Không cần, những thứ đó tôi tự mình chuẩn bị, nhưng phải làm phiền cô một việc, hẹn trước với ngân hàng thành phố ở quê Hạ Mộc, lấy ba mươi vạn tiền mặt.”

Thư ký Phản: “Được, thứ sáu trở về tôi sẽ hẹn lấy sẵn.”

Trong xe lại khôi phục yên tĩnh.

Tài xế không khỏi liếc mắt nhìn Ký Tien Bắc trong kính chiếu hậu, ngay sau đó thu tầm mắt, nghiêm túc nhìn con đường phía trước.

Xem ra cái 502 kia có tác dụng thật.

Thư ký Phản nhìn cảnh sắc bên ngoài cửa xe giống như đang lui dần về sau, không khỏi cảm thán, rốt cuộc ‘cô vợ nhỏ chịu bao tủi hờn nay đã thành mẹ chồng’ Ký Tien Bắc, chờ bầu trời quang mây trắng sáng, nếu không phải Bắc Kinh cấm chất đốt, Trung Thần thật sự nên đốt pháo trước sảnh.

Tiền mua pháo cô chi...

Hôm sau, sau khi kết thúc hội nghị Thượng đỉnh, Hạ Mộc thức dậy từ sớm, tuy Ôn đồng không hẹn giờ cụ thể mời đến văn phòng của ông ấy, nhưng cũng không thể muộn quá.

Lúc tới tập đoàn Ôn thị còn chưa đến 9 giờ rưỡi, Hạ Mộc báo tên trước quầy tiếp tân, nhân viên tự mình đưa cô lên tầng văn phòng của Ôn đồng.

“Hạ tiểu thư, cô cứ đi thẳng qua khu thư ký là tới.”

“Cảm ơn.”

“Đừng khách sáo, việc nên làm.”

Hạ Mộc đi chưa được mấy bước, có một người đi ra từ một thang máy khác, hai người đều ngừng ra.

“Cát tỷ?”

“Hạ Mộc?”

Hai người đồng thời mở miệng.

Cát Phi nhìn bốn phía, không có ai, cô ấy cười: “Lát nữa em có yêu cầu gì cứ việc nói ra, mọi vấn đề đều do chị phụ trách, nhất định sẽ làm em mãn nguyện.”

Hạ Mộc cũng cười: “Em sẽ không khách sáo.”

Lúc sau hai người rất có ăn ý không nói gì thêm.

Sáng sớm Ôn đồng mở cuộc họp, lúc này đang ở văn phòng chờ Hạ Mộc.

Người thông minh giao tiếp với người thông minh không phải tốn nhiều lời, bạn sẽ hiểu ngay đối phương có ý gì, có vài câu không nên nói ra trên mặt bàn tránh cho đỡ xấu hổ cũng như không cần thiết.

Khách sáo một phen, ba người thường thức trà.

Ôn đồng hỏi Hạ Mộc: “Tiểu Hạ năm nay bao nhiêu tuổi rồi?”

Hạ Mộc nháy mắt hiểu: “Còn vài tháng nữa vừa tròn hai mươi hai tuổi.”

Ôn đồng nhìn về phía Cát Phi: “Khi ấy Tiểu Cát cũng hai mươi hai tuổi vào làm ở Ôn thị chúng ta đúng không?”

Cát Phi cười: “Không trẻ như vậy, hai mươi ba tuổi.”

Ba người bật cười một trận.

Ôn đồng cảm khái năm tháng: “Nhoáng cái hơn hai mươi năm trôi qua, chúng tôi đã bị mấy người trẻ tuổi các cô làm cho già đi rồi.” Lại nói về Cát Phi: “Lúc giới thiệu đối tượng cho cô, cô còn không quá bằng lòng.”

Cát Phi nói: “Chẳng phải bởi vì không có tự tin sao? Tôi là người nông thôn, mặt nào cũng bình thường, ai dám với tới người thành phố, lại còn là người thành phố giàu có.”

Hạ Mộc hơi giật mình, thì ra Ôn đồng là Hồng Nương của Cát Phi.

Ôn đồng nhìn Hạ Mộc: “Hôm trước vừa thấy cô liền cảm thấy cô rất giống Tiểu Cát khi còn trẻ, cái tính thần hăng hái đó làm tôi ngay lập tức có cảm giác như quay về thời còn trẻ, cuộc sống của chúng tôi ngày đó không thể bằng các cô, khi ấy ai cũng nghèo, chỉ muốn được ăn được uống, tôi còn từng bị điều đến ở trong một cái thôn nhỏ.”

Ông như lâm vào ký ức.

Hạ Mộc không lẩm miệng, không nói ra mối quan hệ với ông cụ Ôn, cô chỉ muốn báo đáp công ơn dạy dỗ của ông cụ Ôn, không muốn dùng mối quan hệ đó bám víu Ôn đồng.

Ôn đồng hoàn hồn, nói với Hạ Mộc: “Lúc đó tôi chỉ nghĩ, nếu có cơ hội tôi phải giới thiệu Tiểu Cát cho cô làm quen.”

“Cảm ơn Ôn đồng.”

“Không cần nói lời khách sáo với tôi.” Ôn đồng nhấp mấy ngụm trà, nói tiếp: “Sau này có khó khăn gì, dù là việc công hay việc tư, cô cứ tìm Cát tỷ của cô, nếu đến cô ấy cũng không giải quyết được, thì vẫn còn có tôi.”

Hạ Mộc đứng dậy, hơi khom người: “Cảm ơn Ôn đồng.”

“Đưa nhỏ này, đã nói cô đừng khách sáo rồi mà.” Ôn đồng chuyển chủ đề: “Luôn nói cao son lưu thủy tri kỷ khó tìm, tôi, Tiểu Cát, còn có cô, chúng ta có thể xem như ba đời, dùng câu nói đang phổ biến hiện nay, gọi là *bạn vong niên* (1), đúng không? Sắp đến sinh nhật rồi, dù thế nào tôi cũng làm trường bối, phải bày tỏ chút gì đó.”

(1) 忘年交: Bạn bè chênh lệch tuổi tác, nhưng thân thiết, đồng cảm với nhau như bạn bè cùng trang lứa.

Hạ Mộc cười khách sáo: “Có lời chúc phúc của ngài và Cát tỷ là đủ rồi.”

“Như vậy sao được, tôi cảm thấy thế này, tặng người khác quà, nhất là quà sinh nhật, phải tặng vừa có ý nghĩa vừa thực dụng, thực dụng nhất chính là cô thiếu cái gì, tôi sẽ tặng cô cái đấy.” Ôn đồng lại rót thêm trà nóng cho cô: “Cô đừng khách sáo với tôi, khách sáo, tôi tặng cô lại không dùng được, vậy chẳng phải lãng phí tiền bạc sao?”

Hạ Mộc không giả bộ khách sáo nữa: “Có lẽ quà sinh nhật của tôi khá đặc biệt, cũng hơi khó làm.”

Ôn đồng cười: “Tôi lại thích chút khó khăn, Tiểu Cát cũng vậy.”

Cát Phi đúng lúc tiếp lời: “Cũng không hẳn, nếu dễ dàng quá, dùng tiền cũng có thể mua được, thế thì chẳng còn gì gọi là ý nghĩa.”

Hạ Mộc nói: “Vậy tôi không khách sáo nữa.”

Ôn đồng hơi hást cằm, ý bảo cô nói thẳng.

Hạ Mộc: “Tôi muốn đúng 0 giờ ngày lễ Giáng Sinh năm nay, làm một cái quảng cáo với thời lượng dài ba mươi ba phút trên màn hình lớn của Lục gia mở bên kia.”

Ôn đồng ngẩn người: “Cô muốn làm quảng cáo?”

“Ừm, nội dung quảng cáo tôi xin phép báo mật trước.”

Ôn đồng hơi gât đầu, đúng là kỳ lạ, vốn ông tính toán đưa cô mấy ngàn vạn, hoặc tặng cô cổ phần của công ty nào đó cũng được, không nhất định là của Ôn thị, chỉ cần là công ty cô nhìn trúng, ông sẽ bỏ tiền mua tặng cô cổ phần.

Nào biết, cô chỉ cần cái quảng cáo thời lượng dài 33 phút.

Ngày lễ Giáng Sinh, lại còn phải ba mươi ba phút, cũng đến vài trăm vạn, nhưng quả thật việc kia không phải có tiền là có thể làm.

“Được, không thành vấn đề, việc này tự tôi đi làm.”

Hạ Mộc ngồi lại văn phòng của Ôn đồng uống thêm một ly trà rồi mới rời đi, Cát Phi đưa cô xuống lầu.

Cát Phi nhìn cô: “Không ngờ tới em chỉ muốn ít như vậy.”

Hạ Mộc mỉm cười: “Làm người không thể quá tham lam, *tế thủy* mới có thể *trường lưu*(2) mà.”

(2) 细水长流: Tế thủy trường lưu: dòng suối nhỏ nhưng chảy dài.

Cát Phi hỏi nhiều một câu: “Sinh nhật của em vào lễ Giáng Sinh à?”

Hạ Mộc lắc đầu.

Cát Phi hiểu ra, sinh nhật của Kỳ Tiệp Bắc trùng ngày lễ Giáng Sinh, cô ấy cười: “Thì ra muốn tặng Kỳ Tiệp Bắc quà sinh nhật ba mươi ba tuổi.”

Hạ Mộc: “Ừm, vẫn luôn muốn tặng cho anh ấy một bất ngờ lớn, nhưng em không có tiền, cũng không phải không có tiền, mà là tiền trong thẻ đều là anh ấy cho, mà dùng tiền của anh ấy tặng anh ấy bất ngờ thì thật không thú vị.”

Cát Phi vỗ vỗ vai cô: “Làm tốt lắm, nỗ lực nhất định có hồi báo, có lẽ hồi báo không vào ngày này hoặc năm này, nhưng chắc chắn sẽ có ngày em thu được thành quả xứng đáng.”

“Cảm ơn Cát tỷ.”

“Có việc cứ gọi thẳng cho chị, đừng khách sáo với chị.”

“Vâng.”

Hạ Mộc về đến nhà liền bắt đầu chuẩn bị cho ‘Hồng Môn Yến’ buổi tối, nghiêm túc hơn cả lúc chuẩn bị câu hỏi cho hội nghị Thượng đỉnh, sửa soạn, phân loại mọi tin tức có liên quan tới Viễn Đông mấy ngày gần đây.

Phần trước là tám trang đối sách, phần sau là báo cáo kết quả thị trường chứng khoán ngày hôm nay, giờ đã thành mười hai trang phân tích.

Cô lại vào thư phòng photo làm mấy bản.

Mang theo bản gốc và một phần sao đi đến nơi hẹn.

Xuống dưới lầu, tài xế của Kỳ Tiệp Bắc đang chờ cô, ban đầu cô không có ý định làm phiền tài xế, sau lại nghĩ, đoán chừng thẻ nào bình dấm chua kia cũng nghĩ nhiều, thế nên cô lên chiếc xe Kỳ Tiệp Bắc đã sắp xếp.

Chắc có lẽ sợ bị người khác nhìn thấy rồi bàn tán, Nhậm Ngạn Đông chọn ăn trong phòng của nhà hàng này, nhà hàng này do Thẩm Lăng mở, trước kia cô được học tỷ giới thiệu vào làm thêm ở đây.

Tới phòng, Nhậm Ngạn Đông đã ngồi vào chỗ.

Anh nghe tiếng động quay đầu, cũng chẳng phải lần đầu tiên gặp cô, nhưng trong lòng vẫn rung động một hồi.

Tối nay cô vẫn tiếp tục mặc váy trắng, thoát nhìn khá giống bộ váy mấy lần trước, nhưng kiểu dáng vẫn có điểm khác biệt.

Trang điểm rất nhẹ.

Gọi cảm quyến rũ, có đôi khi trong ánh mắt sẽ toát lên nghịch ngợm trẻ con.

Rất nhiều lần anh quên mất, cô chỉ mới 22 tuổi, nhỏ hơn anh rất nhiều.

Ngoài chiếc túi xách đi kèm với bộ váy, một tay khác của Hạ Mộc còn cầm theo một chiếc túi, căng phồng, không biết đựng gì bên trong.

Cô ngồi xuống đối diện anh: “Làm anh đợi lâu.”

Nhậm Ngạn Đông ‘ừ’ một tiếng.

Hắn còn sớm, anh bảo nhân viên phục vụ ra ngoài trước.

Gian phòng to như vậy, giờ chỉ còn lại hai người bọn họ.

Hạ Mộc nhìn anh: “Nếu không ăn cơm trước?”

“Em đói à?” Anh hỏi.

“Bình thường, tôi là sợ lát nữa anh không có tâm trạng ăn uống.”

“.....”

Nhậm Ngạn Đông ‘à’ một tiếng, sắc mặt vẫn lạnh nhạt như thường, hơi hất cằm: “Mang cho tôi cái gì đấy, lấy ra đi.”

Hạ Mộc cầm chiếc túi vừa để một bên, lấy ra hai tập tài liệu, đưa bản gốc cho anh: “Tặng cho anh.” Còn bản thân thì mở bản sao, lại lấy ra một cái máy tính trong túi xách, là loại máy tính cũ nhất.

Nhậm Ngạn Đông nhíu mày, nhìn cô vài lần.

Hạ Mộc mở máy tính ra, ngón tay thon dài ấn vài cái trên bàn phím máy tính, sau đó trong căn phòng yên tĩnh vang lên ‘lạch cạch, lạch cạch...’

Nhậm Ngạn Đông: “.....”

Hạ Mộc mỉm cười nói: “Chúng ta bắt đầu tính sổ đi.”

Bạn đang đọc truyện *Mãi Yêu Em Như Vậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56

Edit: Mina

Nhậm Ngạn Đông không nói một lời nhìn chăm chăm vào Hạ Mộc, cô cong môi cười, thần nhiên khiêu khích, tia sáng luân chuyển trong ánh mắt đường hoàng lại ương ngạnh, đáng vẻ nắm chắc phần thắng trong tay.

Rất thiếu đòn, nhưng hết lần này đến lần khác anh lại không rời mắt được.

Mấy giây sau, Nhậm Ngạn Đông cúi đầu, lúc này mới xem xấp giấy dày viết cái gì, anh lật xem từng tờ một, đều là chữ viết tay của cô, nét bút máy cực kỳ xinh đẹp, không thể so sánh hơn thua với nét bút lông.

Tất cả nội dung đều có liên quan tới Viễn Đông của bọn họ, phân tích các khía cạnh câu hỏi cô đặt ra lần này, mang đến những tiềm năng và ích lợi gì cho Viễn Đông bọn họ.

Mấy trang sau còn bỏ sung không ít tin tức và biểu đồ thị trường chứng khoán.

“Nội dung nhiều quá, bắt anh xem từng trang chắc phải mất hai tiếng.” Hạ Mộc đột nhiên lên tiếng.

Nhậm Ngạn Đông ngẩng đầu, Hạ Mộc nói: “Tôi sẽ nói sơ lược qua cho anh, lọc những ý quan trọng nhất, còn lại, anh về nhà rồi từ từ xem.”

Nhậm Ngạn Đông đặt tài liệu sang một bên, đôi tay đan chéo, nghe xem cô định ‘tính sổ’ như thế nào.

Hạ Mộc cũng không nhìn bản sao nữa, nội dung bên trong cô đã gần như thuộc lòng, cô uống mấy ngụm nước ấm, thanh thanh giọng nói, bắt đầu nói điều thứ nhất.

“Đầu tiên, chúng ta nói một chút, nếu tôi không đề cập tới câu hỏi gai góc kia, Viễn Đông các anh sẽ không phải đối mặt với những ảnh hưởng tiêu cực?”

Nhậm Ngạn Đông nhìn cô không chớp mắt, cô đón lấy tầm mắt của anh, ngữ khí khẳng định: “Chắc chắn không thể.” Cô hơi hít cảm: “Anh xem nội dung từ dòng thứ năm đến dòng thứ mười hai trang đầu tiên.”

Nhậm Ngạn Đông lặng im vài giây, không nhúc nhích.

Hạ Mộc cũng không quan trọng thái độ thờ ơ của anh ra sao, đổi lại là ai cũng sẽ không vui, cô hiểu.

Tiếp tục tự mình giải thích: “Tôi nói đơn giản thế này, thực ra dù tôi không đề cập tới vấn đề này, cùng lắm thì chờ đến cuối năm, dự án chung cư này của các anh vô cùng có khả năng đối mặt với đình công.”

Nhậm Ngạn Đông không nặng không nhẹ ‘ồ’ một tiếng.

Hạ Mộc không rành đề tâm sự coi nhẹ của anh, nói sự thật: “Theo tôi được biết, Ôn thị đang cân nhắc tung tin kiến trúc Ôn thị ra ngoài, nếu cuối cùng thua lỗ quá nặng thì mặc cho nó tự sinh tự diệt, vậy dự án chung cư sẽ bị trở lại sàn? Chẳng có kẻ ngốc nào lại tiếp nhận mớ rác rưởi này cả.”

Nhậm Ngạn Đông nhìn cô, giọng điệu hài hước: “Nói như vậy, tôi phải cảm ơn em, làm tôi giải quyết sớm mối nguy hại này?”

Hạ Mộc mỉm cười: “Không cần cảm ơn.”

“.....”

Hạ Mộc nói tiếp: “Cùng với đến lúc đó đứng trước tàn cục khó có cách dọn dẹp, tại sao bây giờ không bỏ ra chút tiền làm giảm nguy cơ xuống mức thấp nhất? Nếu Ôn thị thật sự muốn bỏ gánh, có lẽ bảy tám trăm triệu này chẳng thể bù đắp nổi tổn thất đó.”

Kế tiếp cô phân tích trường hợp nếu Ôn thị bỏ gánh, Viễn Đông bọn họ sẽ gặp phải tình cảnh gì, thứ nhất, không thể giải thích rõ với chủ đầu tư; thứ hai, hình tượng xí nghiệp bị tổn hại, cổ đông sẽ bất mãn, thị trường chứng khoán chịu ảnh hưởng; thứ ba, IPO cũng ảnh hưởng theo.

Mỗi một điều, cô đều phân tích kỹ càng tỉ mỉ.

Lý lẽ đâu ra đấy.

Nghe xong, Nhậm Ngạn Đông buồn bã nói: “Ai nói tập toàn Ôn thị tung tin kiến trúc Ôn thị ra ngoài thì nhất định sẽ bỏ gánh giữa chừng?”

Hạ Mộc: “Hỏi câu hỏi rất hay.”

Nhậm Ngạn Đông: “.....”

Anh nhìn cô vô ngữ.

Hạ Mộc: “Đây là ý chính thứ hai tôi muốn nói tới, ở trong mắt anh, Ôn thị sẽ không tự tiện bỏ gánh, cho nên anh cảm thấy bảy tám trăm triệu anh bỏ ra rất ưong phí, kể tiếp, tôi sẽ nói cho anh biết, suy nghĩ này của anh sai triệp đề.”

Nhậm Ngạn Đông híp mắt, cô bây giờ nào chỉ có mỗi kiểu ngao?

Hạ Mộc cũng không rành quan tâm đến về mặt của Nhậm Ngạn Đông, bắt đầu phân tích sau khi bỏ ra tám trăm triệu này, hai ngày nay giới doanh nghiệp đánh giá Viễn Đông ra sao, và mang đến cho Viễn Đông triển vọng cùng với vô số lợi ích tiềm tàng gì.

Cô nói: “Hội nghị lần này phát sóng trực tiếp qua mạng, quy cách hơn hẳn bất cứ lần tổ chức hội nghị nào, còn có không ít người phụ trách xí nghiệp nước ngoài tới tham dự, ngoại giới cũng tới không ít, Viễn Đông các anh bỏ ra tám trăm triệu làm một quảng cáo chất lượng cao, *nhất minh kinh nhân* (1), ngày đó kể từ lúc anh trả lời xong câu hỏi của tôi, thị trường chứng khoán của Viễn Đông các anh tăng vọt một đường.”

(1) — *一鸣惊人*: Để ví dụ với việc một người bình thường im lặng không nói gì đột nhiên làm ra một sự việc khiến người khác phải kinh ngạc.

Nói đến đây, cô dừng lại.

Dừng khoảng hai ba giây, Hạ Mộc nói tiếp: “Mấy ngày nay, đại cổ đông của Viễn Đông các anh đều gửi tin nhắn cảm ơn anh đúng không? Tín nhiệm của bọn họ đối với anh và sự khẳng định của Viễn Đông, đây là thứ mà tiền tài không thể mua được.”

Nhậm Ngạn Đông: “.....”

Hạ Mộc uống hết nửa ly nước ấm, dừng lại vài giây: “Cụ thể hội nghị lần này mang đến cho toàn thể tập đoàn Viễn Đông các anh những mặt lợi gì, giá trị con người của các cổ đông trong một đêm tăng lên bao nhiêu, hơn mười trang giấy tôi đã viết rất rõ ràng, tôi sẽ không đề cập tới nữa.”

Lúc này Nhậm Ngạn Đông mới cầm lên tập tài liệu kia, lật xem mấy tờ cuối, trang thứ tám, cô liệt kê hết những cổ đông lớn của Viễn Đông bọn anh, giá trị con người của họ tăng lên nhiều hay ít cũng dùng những bút màu khác nhau đánh dấu chú thích.

Hạ Mộc đặt ly nước xuống, cầm máy tính: “Nói xong chuyện về Viễn Đông rồi, bây giờ chúng ta tâm sự về anh.”

Nhậm Ngạn Đông khựng lại, đặt tài liệu xuống: “Tôi?”

“Đúng vậy, đây là một ý chính cuối cùng, cũng là điều tôi cảm thấy có ý nghĩa phân tích nhất.” Hạ Mộc nói xong lại ấn ấn bàn phím máy tính, ‘lạch cạch’.

Nhậm Ngạn Đông: “.....”

Hạ Mộc: “Hôm trước ở hội trường, sau khi anh trả lời câu hỏi của tôi, tôi có kiểm tra giá cổ phiếu của Viễn Đông các anh, theo bản báo cáo cuối cùng cho tới buổi chiều hôm nay, giá cổ phiếu của Viễn Đông các anh đã cán mốc lịch sử mới, tốc độ tăng 3.29%, giá trị con người của anh trên bảng xếp hạng Forbes cũng tăng lên tới vị trí số ba, cụ thể mấy chục tỷ đôla chắc hẳn anh phải rõ hơn tôi, tôi không nói nữa.”

Cô cường điệu: “Cũng chính mấy ngày này, giá trị con người của anh đã vượt qua Kỷ Tiệp Bắc.”

Lần đầu tiên Nhậm Ngạn Đông nghiêm túc lắng nghe, những thứ này anh đều biết, nhưng từ miệng cô nói ra lại có cảm giác không giống.

Hạ Mộc bắt đầu tính toán trên máy tính, nói tiếp: “Thị giá của Viễn Đông các anh đột phá điểm tới hạn 4000 trăm triệu đôla, trong tay anh nắm giữ 15.2% cổ phần của Viễn Đông các anh, sau đó tăng 3.29%, nói cách khác, hai ngày nay, việc anh bỏ ra 8 trăm triệu nhân dân tệ, giá trị con người đã tăng 19 trăm triệu đôla, tuy anh chỉ nắm giữ 15.2% cổ phần Viễn Đông, nhưng anh có đến 89% quyền bỏ phiếu tuyệt đối.”

Ánh mắt Nhậm Ngạn Đông trở nên thâm trầm, về Viễn Đông, về anh, rốt cuộc cô đã tốn bao công sức nghiên cứu? Mỗi một con số, cô đều nhớ rõ.

Hạ Mộc nói: “Nếu anh giảm 3% cổ phần nắm giữ, điều này không làm ảnh hưởng tới quyền bỏ phiếu của anh, nhưng 12 trăm triệu đôla anh nắm giữ còn lâu mới có thể so với 19 trăm triệu đôla, hiện tại anh và tập đoàn Tiêu Hoa đang cạnh tranh thu mua công ty khoa học kỹ thuật, tục ngữ có câu, ai có cũng không bằng chính mình có, câu ai cũng không bằng câu chính mình, với 7, 80 trăm triệu nhân dân tệ trong tay, làm sao anh có thể đối chọi được với tập đoàn Tiêu Hoa?”

Tiếng máy tính phát ra âm thanh kích thích từng tế bào giác quan của anh, quá đáng nhất là, cô ấn một lần không đã ghiền, ấn những con số đó tận ba bốn lần, mà tính ra đáp số rồi, chính cô còn muốn khai báo nó.

Hạ Mộc ấn máy tính xong, ngược mắt nhìn anh: “Tám trăm triệu của anh, không chỉ làm thị giá của Viễn Đông các anh đột phá 4000 trăm triệu đôla, mà còn làm giá trị con người của anh tăng vọt, mấu chốt là anh có thể giảm bớt sự phản đối bằng lượng cổ phần đang nắm giữ, giải quyết vấn đề góp vốn thu mua công ty khoa học kĩ thuật, một công đôi việc, Nhậm tổng, câu hỏi kia của tôi đã làm anh kiểm về bội thứ.”

Nhậm Ngạn Đông xoa xoa mi tâm, Hồng Môn Yến tới nay, hiển nhiên thành chính anh chuẩn bị cho bản thân...

Hạ Mộc cất bản sao tài liệu và máy tính vào túi xách, mỉm cười: “Nhậm tổng, trong vòng một đêm mà anh kiếm được hỏi như vậy, có suy xét tới cảm ơn tôi như thế nào không?”

Cô nói: “Tôi không đòi hỏi nhiều đâu, cho tôi một điểm tích lũy là được.”

Nhậm Ngan Đông trầm mặc vài giây, bắt đầu phản bác: “Lúc em hỏi câu hỏi kia, nếu tôi không quyết đánh tới cùng, tiến hành điều chỉnh giá, vậy thì hôm nay tập đoàn Viễn Đông gặp phải đại họa gì, em có nghĩ tới không? Đến lúc đó hậu quả không phải em có thể gánh vác.”

Hạ Mộc cười cười: “Ngài cơ trí lại mưu tính sâu xa, làm sao có thể để bản thân phạm phải lỗi lầm ngớ ngẩn như thế được chứ? Nếu lúc ấy ngài im lặng hoặc giọng quan đáp có lẽ, vậy thì chắc chắn không phải Nhậm Tam ca mà trong lòng tôi và rất nhiều người khác luôn sùng bái.”

Nhậm Ngan Đông: “...”

Trước khi tới, Thẩm Lăng đưa cho anh một lọ thuốc, thuốc trợ tim cấp tốc...

Lúc ấy anh ném lọ thuốc trở về, hiện giờ xem ra, có lẽ... Có thể sử dụng đến?

Hạ Mộc nói: “Tôi đói bụng rồi.”

Nhậm Ngan Đông bỗng bị tức cười, “Hạ Mộc, em cố ý.”

“Hừm? Cố ý cái gì?” Cô bung ly nước, thành thói thường thức ly nước ấm.

“Không có gì.” Nhậm Ngan Đông gọi nhân viên phục vụ tới, nói có thể mang đồ ăn lên.

Dưới đáy lòng Hạ Mộc cũng nhẹ nhàng thở ra, mấy ngày nay lo nghĩ đối sách đều viết hết trên mặt, khẩn trương hơn cả lúc thi đại học.

Đang chờ đồ ăn, di động của Nhậm Ngan Đông vang lên, là Nhậm Sơ gọi tới.

Anh theo bản năng nhìn Hạ Mộc, “Tôi đi nghe điện thoại.”

Hạ Mộc gật đầu.

Nhậm Ngan Đông đi đến bên cửa sổ, thanh âm rất nhỏ: “Chuyện gì?”

“Chú Ba, cháu ở bên này giờ mới thấy video hội nghị của các chú.”

“Ừm.”

Trong điện thoại im ắng vài giây.

Nhậm Sơ thở hắt: “Chú Ba, chú đừng đi tìm Hạ Mộc tính sổ được không? Không phải cô ấy cố ý đâu, tính cách của cô ấy là vậy, không có cố ý nhắm vào Viễn Đông chúng ta.”

Nhậm Ngan Đông nhìn màn đêm vô tận, bầu trời không có lấy một vì sao.

“Chú Ba?”

“Ừ.”

“Chú Ba, chẳng phải cháu có cổ phần của Viễn Đông sao? Cháu cho chú được không? Đền bù chỗ tổn thất kia.”

Nhậm Ngan Đông nắm chặt di động, “Cháu biết cháu đang nói gì không?”

“Cháu biết.” Vài giây sau Nhậm Sơ mới nói: “Chú Ba, tiền không có có thể kiếm lại, nhưng đôi khi chỉ bằng một câu của kẻ có tiền như chúng ta lại dễ dàng hủy hoại tiền đồ của một người bình thường.”

Sau một lúc lâu, Nhậm Ngan Đông hỏi: “Chừng nào thì cháu về?”

“Thứ Năm tuần sau.”

“Ừ, đến lúc đó chúng ta gặp mặt nói chuyện sau.”

“Vâng, cảm ơn chú Ba.”

Hạ Mộc báo cáo tình hình bữa tối với Kỳ Tiệp Bắc, nói cơ bản đã qua cửa ải, bảo anh không cần lo lắng.

Kỳ Tiệp Bắc: *[Ừm, lúc ăn cơm đừng đi mắt vào điện thoại, làm vậy không tôn trọng người đối diện.]*

Hạ Mộc: *[Vâng, tối về gọi điện thoại cho anh sau.]*

Cắt di động, cô nhìn Nhậm Ngan Đông, anh đưa lưng về phía cô, gương mặt anh hướng ra ngoài cửa sổ, một tay đút túi quần, tay phải vô thức ấn phím tắt cạnh điện thoại, màn hình chớp lắt sáng, chớp lắt tối.

Dáng lưng rất rộng nhưng trong nháy mắt này lại hết sức cô độc, cô không khỏi nghĩ đến Kỳ Tiệp Bắc.

Lúc vừa mới quen Kỳ Tiệp Bắc, Kỳ Tiệp Bắc cũng là như thế.

Có hôm cô tăng ca trong văn phòng của Kỳ Tiệp Bắc, phiên dịch tài liệu cho anh, anh bận đến nửa đêm, mệt mỏi quá liền đi đến bên cửa sổ thư giãn một lát, cũng không biết anh nhìn cái gì, nghĩ cái gì.

Bóng lưng cũng cô độc hết như vậy.

Có lẽ thật sự *cao xứ bất thắng hàn* (2).

(2) 高处不胜寒: Nghĩa ẩn dụ là người chức cao quyền trọng sẽ ko tránh được phải chịu cảnh cô đơn lạnh lẽo, ko có bạn tri kỷ, hoặc đơn giản hơn là người tài nghệ, tu vì đạt đến cảnh giới càng cao thâm càng ít bạn. (Nguồn: hoasinhhanhca.wordpress.com)

Thi thoảng góp vui lấy lệ, sau khi trở về nơi ở chỉ có một mình, cảm giác dường như bản thân hai bàn tay trắng.

Đây là về sau Kỳ Tiệp Bắc nói cho cô.

Trước kia khi cô và Kỳ Tiệp Bắc quen nhau, đều là hai người vô tâm, sau lại, không biết ai thay đổi ai, anh từ một người máy chỉ biết làm việc bắt đầu có máu có thịt, cô cũng trở nên có độ ấm.

Biết cười biết cãi cợt biết làm nũng.

Nhậm Ngạn Đông hoàn cảm xúc, lúc xoay người đụng phải tầm mắt của Hạ Mộc.

“Nhìn gì thế?” Nhậm Ngạn Đông đi qua, hỏi.

“Chỉ là đột nhiên nhớ ra, ban nãy tôi còn sót một ý chưa nói.”

“... Ý nào?”

“Ngày đó lúc anh trả lời câu hỏi vừa quyết đoán lại đầy quyền rũ, không biết đã làm mê hoặc được biết bao cô gái, về sau thị trường kết hôn của anh cũng phát triển theo đà, tôi coi như nửa Hồng Nương, tới lúc đó anh nhớ gửi kẹo mừng cho tôi đấy.”

“..... Hạ Mộc, em còn muốn ăn com không?”

“Không sao, anh không mời tôi, tôi vẫn có thể ăn được bữa com này.”

Nhậm Ngạn Đông: “Có ý gì?”

“Tôi quen biết cả đầu bếp lẫn đầu bếp chính nhà hàng này.” Hạ Mộc không giấu diếm: “Ngày trước tôi từng làm thêm ở đây.”

“Đại học năm nhất?” Bởi vì đến năm hai, cô và Kỳ Tiệp Bắc ở bên nhau, không có khả năng đi làm thêm.

“Cuối kỳ đại học năm hai.”

Nhậm Ngạn Đông ngăn ra: “Kỳ Tiệp Bắc cũng biết?”

“Biết chứ, mỗi khi anh ấy có thời gian sẽ đón tôi tan tầm.”

Sau đó Nhậm Ngạn Đông không nói gì thêm, anh thật sự không hiểu về cô, lúc gặp cô luôn là gương mặt gọn gàng xinh đẹp.

Đang ăn com, di động của Hạ Mộc đột nhiên vang lên, không phải chuông gọi đến, bản thân cô cũng giật nảy mình.

Nhanh chóng lấy điện thoại, là chuông báo thức...

Cô không cài đặt chuông báo thức này, nhìn nhắc nhở trên màn hình: [*Vượng Vương, 9 giờ rưỡi rồi, ngủ sớm dậy sớm cơ thể khỏe khoắn ~*]

Hạ Mộc: “.....”

Không cần nghĩ cũng biết là Kỳ Tiệp Bắc đặt báo thức cho cô.

Nhắc nhở cô về nhà sớm một chút, đừng nói chuyện quá lâu với Nhậm Ngạn Đông.

Anh ghen cũng kỳ cục như vậy.

Cô chột cười.

Nhậm Ngạn Đông vừa nâng mí mắt liền thấy cô cong môi cười, tự nhiên, tình nghịch, trong ánh mắt như có vô vàn vì sao nhỏ.

Giây phút này ánh mắt cô mềm mại ấm áp.

Nếu, cô là người phụ nữ của anh thì tốt biết bao.

Mà hiện tại anh giống như gió trẻ, còn cô là nước, chỉ đi ngang qua nhau, sẽ không dừng chân ở chỗ anh.

Cho nên... Nếu anh là hồ nước, là con sông, là đại dương, thì đã không giống như bây giờ...

Kết thúc bữa cơm, bọn họ cùng đi xuống dưới lầu.

Thang máy yên tĩnh lạ thường, yên tĩnh đến nỗi hít thở không thông.

Nhậm Ngạn Đông đánh vỡ trầm mặc, hỏi câu hỏi nhằm chán vô bổ: “Thích màu trắng vậy à?”

Hạ Mộc ngẩng đầu: “Hả, cũng không hẳn, mặc màu trắng trông có vẻ da tôi không quá trắng, còn những màu sắc khác, chỉ càng làm tôn lên làn da trắng của tôi, không hợp quần chúng.”

Nhậm Ngạn Đông: “.....”

Lúc đi ra thang máy, Nhậm Ngạn Đông bỗng nhiên nghiêng mặt: “Hôm nay tính em một điểm tích lũy.”

Hạ Mộc: “Cảm ơn.”

Còn ba điểm, trong hai năm, vậy là đủ rồi.

Cuối tháng 11, có một diễn đàn hội nghị về trí tuệ nhân tạo cấp quốc tế tổ chức ở Thẩm Quyến, đến lúc đó Nhậm Ngạn Đông nhất định sẽ đi, đối với cô mà nói đây là một cơ hội.

Trong hội nghị Tài chính vừa rồi Kỳ Tiệp Bắc có nói không loại trừ khả năng đầu quân vào lĩnh vực này, có lẽ lúc đó anh cũng sẽ đi.

Hạ Mộc đang nghĩ làm sao để đổi tiếp một điểm tích lũy, mà Nhậm Ngạn Đông thì nghĩ chính là, còn ba điểm tích lũy kia, có khi anh phải tự vả mặt bản thân, ngày trước, anh đã nói rõ rằng không bao giờ nhận bất cứ bài phỏng vấn nào nữa...

Hạ Mộc và Nhậm Ngạn Đông tách ra ở dưới lầu, tài xế xe của Hạ Mộc đã tới, Nhậm Ngạn Đông thân thiện mở cửa xe giúp cô, Hạ Mộc nhìn anh: “Ông chủ của Viễn Đông mở cửa xe cho tôi, tôi sẽ tiêu hóa kém mất.”

Nhậm Ngạn Đông nhàn nhạt nói: “Muốn tôi mua cho em mấy viên thuốc tiêu hóa không?”

Hạ Mộc: “.....”

Khóe miệng Nhậm Ngạn Đông hiện lên ý cười, đây là lần đầu tiên trong buổi tối hôm nay cô bị ghen.

Hạ Mộc ngồi lên xe, tài xế đứng lúc hạ cửa xe xuống, Hạ Mộc vẫy tay với anh, “Cảm ơn Nhậm tổng tiếp đãi.”

Nhậm Ngạn Đông gật đầu.

Ô tô rời đi.

Xe của Nhậm Ngạn Đông cũng đã tới, mãi đến khi xe của Hạ Mộc không còn trong tầm mắt, anh mới ngồi lên xe.

Hạ Mộc uống chút rượu vang, cô sờ sờ mặt, hơi nóng.

Tài xế liếc kính chiếu hậu thấy cô ghé vào cửa sổ xe, tắt điều hòa, cũng hạ cửa xe bên kia xuống.

Ô tô xuyên qua màn đêm đen kịt, gió đêm thổi thông qua hai bên cửa sổ xe.

Vài sợi tóc xõa bên trán Hạ Mộc bay bay theo làn gió.

Cô ngắm nhìn ánh đèn rực rỡ, tòa cao ốc chọc trời, Bắc Kinh đêm nay đẹp lạ thường.

Rất nhiều năm sau, cô vẫn hoài niệm ban ngày và ban đêm của ngày hôm nay.

Cô dựa vào sự cố gắng của bản thân, muốn dẫn Kỳ Tiệp Bắc về gặp người lớn trong nhà, cũng dùng nỗ lực đổi lấy một món quà sinh nhật bất ngờ dành tặng anh.

Công việc và tình yêu, hết thảy đều thuận lợi.

Mỹ mãn.

Sau khi Nhậm Ngạn Đông về đến nhà ngồi trong thư phòng một lúc lâu, nhìn chăm chăm vào tập tài liệu Hạ Mộc cho anh, ngây người, cũng không biết đang nghĩ gì.

Anh xoa xoa ấn đường, đứng dậy đi tắm rửa.

Tắm xong đứng ngoài ban công hút thuốc, gọi một cuộc điện thoại làm ăn xuyên quốc gia, không hề cảm thấy buồn ngủ, đầu óc tỉnh táo bất ngờ.

Lại quay vào thư phòng.

10 giờ rưỡi.

Anh tìm số điện thoại của Hạ Mộc, gửi tin nhắn cho cô: [*Về đến nhà rồi?*]

Hạ Mộc rất nhanh trả lời: [*Về rồi, Nhậm tổng ngủ ngon.*]

Nhậm Ngạn Đông gỡ hai từ ‘ngủ ngon’ xong lại xóa đi, gõ từ ‘Ừ’ rồi ấn gửi.

Vừa đặt điện thoại xuống, Thẩm Lăng gọi tới, Nhậm Ngạn Đông không chút nghỉ ngơi ần từ chối, kết quả Thẩm Lăng không từ bỏ ý định, gọi tới ba lần, Nhậm Ngạn Đông phiền muốn chết, nghe máy: “Thẩm Lăng, anh mắc triệu chứng lo âu trước khi sinh hả?”

Thẩm Lăng: “... Không, vợ tôi cũng không bị.”

Nhậm Ngạn Đông: “... Có P mau thả!”

Thẩm Lăng: “Vừa nãy Tiêu Ảnh gọi cho tôi, hỏi tôi, có phải anh thích Hạ Mộc không?”

Nhậm Ngạn Đông định lấy hộp thuốc, động tác trên tay cứng lại: “Sau đó?”

“Tôi nay cô ấy cũng đến nhà hàng của tôi dùng bữa, chắc là nhìn thấy anh với Hạ Mộc.”

Trong điện thoại nháy mắt yên tĩnh, Nhậm Ngạn Đông nói: “Về sau cô ấy còn hỏi mấy vấn đề nhảm chán này, anh không cần phải khách sáo với cô ấy.”

Thẩm Lăng: “Tôi cũng không nhiều lời.”

Anh ấy gọi không phải vì nói chuyện này, mà là tò mò: “Đúng rồi, cậu với Hạ Mộc ăn com thế nào? Rất hối hận khi không mang thuốc trợ tim đúng không?”

“Thẩm Lăng, anh rảnh rồi lắm à?”

“Nhậm Ngạn Đông, chúng ta quen biết nhau nhiều năm, tôi nói với cậu một câu xuất phát từ nội tâm, kịp thời ngăn cho cậu đỡ bị tổn thương, bằng không cậu sẽ lâm vào vạn kiếp bất phục, tôi có thể đoán trước được sau này cậu chẳng còn biết xấu hổ, không chỉ cho cô ấy phóng vấn, nói không chừng còn chủ động... Lấy lòng cô ấy.”

Nhậm Ngạn Đông lạnh lùng ‘xùy’ một tiếng: “Tôi không hèn hạ như vậy!”

“Hèn hạ hay không, đến lúc đó chẳng phải sẽ rõ?” Thẩm Lăng nói: “Tôi cũng hy vọng cậu giữ được lòng tự trọng, cúp máy đây.”

Sau khi Thẩm Lăng cúp điện thoại, lại gửi tin nhắn cho anh, chỉ có một câu, Nhậm Ngạn Đông xem xong ‘ha’ một tiếng, vứt điện thoại sang một bên, châm thuốc.

Nhậm Ngạn Đông lại bắt đầu lật xem những trang tài liệu phân tích, lúc này đây mỗi một chữ anh đều xem vô cùng cẩn thận, lúc xem xong đã rạng sáng hôm sau.

Bình ổn tâm tình, cầm lấy di động, xóa đi ghi chú ‘bạn gái Kỳ Tien Bắc’ trong di động, anh đổi thành một chữ ‘Mộc’, lưu xong, trong lòng anh thầm phi nhỏ chính mình.

Bực bội không chịu nổi, anh đứng dậy đi pha cafe.

Uống hết hai ly cafe, Nhậm Ngạn Đông bình tĩnh hơn rất nhiều, sau khi trở lại thư phòng, anh sửa ghi chú ‘Mộc’, thêm một chữ ‘Hạ’ đằng trước.

Hiện tại mỗi một câu nói của Thẩm Lăng anh đều khịt mũi khinh thường, là bởi vì anh kiêu ngạo không cho phép chà đạp bản thân, nhưng không ngờ tới, sẽ có ngày, những lời nói của Thẩm Lăng lại trở thành sự thật.

Sau lại, cũng thật sự giống như tin nhắn Thẩm Lăng gửi cho anh ban nãy, anh yêu Hạ Mộc, bắt đầu từ giá trị nhan sắc của cô, sau đó rơi vào tài hoa của cô, cùng với nhân phẩm của cô.

Và rồi dây dưa đến trái tim của anh.

Bạn đang đọc truyện *Mãi Yêu Em Như Váy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57

Sáng thứ sáu, Kỳ Tien Bắc về tới Bắc Kinh, công ty còn nhiều việc phải làm, anh không có hẹn Hạ Mộc đi ăn bữa trưa, buổi chiều có chút thời gian, anh gửi tin nhắn cho Hạ Mộc: [*Nếu không bận gì, đến công ty tìm anh.*]

Hạ Mộc: [*Anh không bận à?*]

Ký Tiệp Bắc: [Dù bận thì thời gian hai mắt nhìn em vẫn phải có.]

Hạ Mộc: [Chỉ nhìn hai mắt? Thế thì không đi.]

Ký Tiệp Bắc: [Nếu em tới, đôi mắt còn không phải dính trên người em hay sao?]

Hạ Mộc cười, cô ở nhà cũng chỉ luyện tập phiên dịch, tắt video tài liệu đi, lấy chìa khóa xe rồi rời khỏi nhà.

Tới dưới lầu Trung Thần, di động vang lên, là máy bàn trong nhà, buổi trưa gọi về, kết quả không ai nghe máy, bây giờ mới gọi lại.

Hạ Mộc thở hắt, nhận máy.

Mẹ: “Alo, Mộc à.”

Hạ Mộc: “Mẹ.”

Mẹ cô vừa mở mồm liền bắt đầu lên án, tiếng khóc nức nở: “Đã bao lâu rồi cô không gọi điện về nhà hả, cô nói một chút tôi đây nuôi lớn cô có tác dụng gì! Có năng lực rồi, ngay cả nhà cũng không thèm nhận đúng không!”

Hạ Mộc không lên tiếng, cô có một vạn câu đáp ngược lại, nhưng mỗi lần nói xong, khổ sở trong lòng vẫn là bản thân cô, sau cô tập thành thói quen im lặng, coi như không nghe thấy gì.

Mẹ cô lên án hơn nửa phút, Hạ Mộc không mở miệng, một mình mẹ cô nói thấy không thú vị, lúc này mới nhớ ra hỏi cô: “Cô gọi điện thoại về nhà làm gì?”

Hạ Mộc: “Ngày mai con về.”

Mẹ cô: “Cô còn trở về làm cái gì! Đừng có về, bây giờ cô đủ bản lĩnh rồi, đừng trở lại nữa! Cô với Tiểu Hàng, một đám các cô đều đủ bản lĩnh cả rồi, đừng về nữa! Tôi với bố cô, hai chúng tôi sống hay chết đều không liên quan đến mấy người.”

Nói, lại nghẹn ngào bật khóc.

Hạ Mộc không chịu nổi nhất bà như vậy, giống như diễn viên thực thụ, nước mắt nói đến là đến, thật giống như mọi ủy khuất trên đời này đều rơi trên người bà vậy.

Vài giây sau, mẹ cô vẫn tiếp tục khóc, vừa khóc vừa mắng các cô không ra thứ gì.

Đối với nước mắt nói tới liền tới, Hạ Mộc đã chết lặng, có lẽ giây tiếp theo, nói dừng là dừng.

Cô không để ý tới mẹ cô khóc mắng, chỉ muốn mau chóng kết thúc cuộc gọi, “Có thể tối ngày kia con mới về tới nhà, mẹ dọn dẹp nhà cửa một chút, con mang đôi tượng của con về nhà.”

“Cô nói đôi tượng?” Mẹ cô lập tức ngừng khóc, hít hít cái mũi, hòa hoãn vài giây: “Ồ đâu? Là người quê chúng ta? Điều kiện trong nhà thế nào?”

Hạ Mộc: “Bác Kinh.”

Mẹ cô ‘À’ một tiếng, nói tiếp: “Cậu ấy không phải người vùng chúng ta nhất định không biết phong tục bên này, cô nói cho cậu ấy biết, lần đầu ra mắt nhà gái không thể đến tay không, quê chúng ta chú trọng việc này nhất.”

Hạ Mộc: “.....”

Không thể đến tay không trong miệng mẹ cô, ý là phải biếu tiền, mà không phải mua quà cáp.

Mẹ cô hỏi: “Một tháng cậu ấy có thể kiếm được bao nhiêu?”

Hạ Mộc nhàn nhạt nói: “Chưa đến hai vạn.”

Ồ Bác Kinh hai vạn hẵn là không nhiều, nhưng cũng không ít.

Mẹ cô tỉnh táo tinh thần, “Mẹ nói cho cô hay, Tiểu Mai ấy, chính là cái nhà đầu tiên trong làng ấy, cô cũng biết nó bằng tuổi Nam Nam mà, tháng trước vừa tìm được đối tượng, cậu trai đó mở quán ăn nhỏ trên huyện, một năm kiếm mấy vạn liền, lần đầu đến nhà Tiểu Mai, nghe thím cô nói biếu nhà Tiểu Mai một vạn chín ngàn chín, còn mang Tiểu Mai lên thành phố mua hết hơn hai ngàn tiền quần áo đấy.”

Mẹ cô lại nhấn mạnh, nhắc nhở một câu: “Một vạn chín ngàn chín này không phải tiền lễ hỏi đâu, tiền lễ hỏi là trước khi kết hôn mới đưa, cô nghe đừng choáng váng.”

Hạ Mộc không lên tiếng, ngón tay dùng sức móc vỏ tay lái.

Vài giây sau, nhàn nhạt nói: “Đã nói với đối tượng của con rồi, tiền cũng đã chuẩn bị xong.”

Thái độ của mẹ cô thay đổi một trăm tám mươi độ: “Mộc à, bạn trai con thích ăn những món gì? Ăn cay được không?”

“Không thể ăn cay, những cái khác không để ý.”

“Vây được rồi, mẹ biết rồi.” Mẹ cô đột nhiên nhớ tới: “Cậu ấy là người thành phố, không biết có chê nhà của chúng ta không?”

“Mẹ dọn dẹp nhà cửa sạch sẽ là được rồi.”

“Ừ, hai ngày tới mẹ với bố cô sẽ quét dọn nhà cửa sạch sẽ chút, không nói nữa, tốn tiền điện thoại.” Cạch một tiếng, cúp máy.

Hạ Mộc: “...”

Cô vút điện thoại qua một bên, dựa vào lưng ghế phát ngốc.

Mãi đến khi Kỳ Tiệp Bắc gọi điện thoại tới, cô mới hoàn hồn.

Ấn từ chối cuộc gọi, cầm túi xách lên lầu.

Hạ Mộc mới gỡ hai cái, Kỳ Tiệp Bắc đã từ từ đi tới mở cửa cho cô, Hạ Mộc đưa túi xách cho anh, “Kim ốc tàng kiều à? Sao cứ có cảm giác anh lén lút lút lút.”

“Nếu anh không ra mở cửa cho em, em lại nói anh cao quý, nói chung như thế nào em cũng nói được.” Kỳ Tiệp Bắc vút túi xách của cô lên ghế sofa.

Hạ Mộc vòng đến sau lưng anh, bắm cổ anh, hai chân bật nhảy nằm sấp trên lưng anh.

Kỳ Tiệp Bắc phối hợp cô, cúi người khom lưng, công cô đến bên bàn làm việc, để cô ngồi trên mép bàn.

Hạ Mộc nhấc chân, hai chân leo lên eo anh quăn lấy người anh, Kỳ Tiệp Bắc thuận thế ôm cô vào lòng, Hạ Mộc đặt hai tay lên vai anh, Kỳ Tiệp Bắc hôn cô: “Nhớ anh không?”

“Ừm”

Hai người quăn quýt nhau vài phút, hôn khó tránh khỏi khó tách rời.

Hạ Mộc thật sự sợ anh động tình, đúng lúc buông anh ra, nói với anh về chuyện thứ bảy về nhà: “Em đã nói với mẹ em rồi.”

Kỳ Tiệp Bắc mỉm cười: “Nghe nói con rể sắp tới cửa, có phải rất phấn khởi không?”

Hạ Mộc nhìn không được đã kích anh: “Nghe nói anh sắp mang tiền tới nên mới phấn khởi.”

Kỳ Tiệp Bắc chống hai tay bên người cô, cúi đầu cắn môi dưới của cô, “Không thể nói chút gì đó dễ nghe?”

Hạ Mộc ôm cổ anh, có câu nói, cô vẫn luôn muốn hỏi, trước kia cảm thấy không thích hợp, còn bây giờ dường như không cần kiêng dè.

Cô nhìn anh.

Kỳ Tiệp Bắc: “Chuyện gì?” Anh nhìn ra trong mắt cô có nghi vấn.

Hạ Mộc chần chờ rồi mới hỏi: “Kỳ Tiệp Bắc, em còn nợ tiền anh đấy, anh không quên chứ?”

Kỳ Tiệp Bắc đứng sững nói: “Không quên.”

Trong nháy mắt áp lực.

Cách vài giây, Hạ Mộc hỏi anh: “Lúc ấy chúng ta ở bên nhau chưa đến một tuần, em hỏi vay anh nhiều tiền như thế, trong lòng anh đã nghĩ gì? Nói thật với em.”

Cô nhìn chăm chăm vào đôi mắt đen láy của anh.

Kỳ Tiệp Bắc nói: “Lúc ấy anh nghĩ, cô gái này mở miệng hỏi vay anh tiền, chắc trong lòng cô ấy khổ sở lắm, nhất định là cùng đường rồi, nếu không với tính cách quật cường lại cao ngạo của cô ấy, sao hỏi vay tiền anh được.”

Hạ Mộc nhìn anh, viền mắt đỏ lên.

Kỳ Tiệp Bắc sững sốt, quen nhau ba năm, lần đầu tiên cô ở trước mặt anh lộ ra một mặt yếu đuối, anh ôm cô vào lòng, “Đừng nghĩ nhiều, đã qua rồi.”

Hạ Mộc chôn mặt trong ngực anh, mãi vẫn không mở miệng nói chuyện.

Buổi tối, Hạ Mộc bắt đầu thu dọn hành lý về nhà, phải ở lại nhà ba bốn hôm, còn có đi trên đường cũng mất vài ngày, quần áo thay giặt và cả mấy thứ đồ linh tinh khác, hai cái vali to cũng không chứa đủ.

“Kỳ Tiệp Bắc.” Cô gọi anh.

“Sao thế?” Kỳ Tiệp Bắc đặt điện thoại xuống đi tới.

“Phải lấy thêm một cái balo nữa, hai thứ này không nhét vừa.” Hạ Mộc chỉ chỉ đồ trang điểm và đồ dùng rửa mặt.

Kỷ Tiệp Bắc nhìn hai cái vali to, nhủ thầm: “Em định dọn hết đồ đạc trong nhà chúng ta mang về à?” Anh ngồi xổm xuống mở vali ra, bên trong nhét đầy áo, có cái túi xách còn trượt ra ngoài.

Anh nhìn nhìn, bên trong có chiếu gấp.

“..... Sao em mang cả chiếu gấp vậy?”

Hạ Mộc ghé trên lưng anh, chế nhạo anh: “Chiếu nhà em sợ anh ngủ không quen, cơ thể của anh không giống chúng em, cao quý thực sự, chẳng may cộm quá làm sao bây giờ? Đền cũng không đền nổi.”

Kỷ Tiệp Bắc: “.....” Trờ tay phát cô một cái.

“Anh lại đánh cái nữa thử xem!” Hạ Mộc ôm cổ anh, nhấc chân, trọng lượng cơ thể đều dồn lên lưng anh.

Kỷ Tiệp Bắc nghiêng người về phía trước, suýt nữa lộn đầu, hai tay chống sàn nhà, “Mau đứng dậy, bị em đè sắp không thở nổi rồi.”

Hạ Mộc không đứng dậy, “Còn dám đánh nữa không? Hà?”

“Hạ Mộc!”

“Hỏi anh đấy, về sau còn đánh người nữa không hả?” Hạ Mộc dán lên lưng anh, dùng sức đè nặng anh, nhất quyết không chịu đứng dậy.

Kỷ Tiệp Bắc ngồi xổm trên sàn nhà, không có sức lực, lại sợ dùng sức quá mạnh sẽ làm ngã cô, đành phải bắt đắc dĩ nói: “Không đánh.”

Hạ Mộc hừ một tiếng, lúc này mới đứng dậy, ngồi xếp bằng bên cạnh anh, “Ày, anh lấy ra làm gì? Không mang theo?” Nhìn Kỷ Tiệp Bắc để chiếu sang một bên.

“Không mang theo, nhập gia tùy tục.”

“Nhờ đến lúc đó anh ngủ không thoải mái thì sao?” Về mặt cô nghiêm túc: “Thật sự không nói đùa với anh, chiếu nhà em đều là loại khá thô ráp, ngủ cũng không mát đâu.”

Anh nói: “Không thoải mái vẫn phải chịu đựng.”

“Thế thì tùy anh.”

Kỷ Tiệp Bắc giục cô: “Em đi tắm đi.”

“Em chưa sắp xong đồ.”

“Anh sắp cho.”

Hạ Mộc cầm áo choàng tắm đi tắm rửa, Kỷ Tiệp Bắc lấy ra toàn bộ những thứ cô để trong vali trước đó, mở từng cái ra xem, hầu như đều là đồ cho anh dùng, còn mang theo cả một tấm thảm lông cừu.

Anh bỏ ra hết.

Kỷ Tiệp Bắc đi vào phòng thay đồ tìm mấy chiếc váy Hạ Mộc thích, gấp lại, cũng đi tìm máy camera, còn có chiếc túi vớt trên sofa phòng ngủ, anh mở ra liền thấy, là món đồ chơi mua tặng Tiểu Nha, cất hết những thứ này trong vali.

Sửa soạn xong, Hạ Mộc cũng từ phòng tắm đi ra.

Anh ngước mắt nhìn, dừng lại, thu tầm mắt xách vali để gọn một bên.

Hạ Mộc gọi anh: “Ông xã ~”

“Hạ Mộc, em thế này rất là quá đáng!”

“Ha ha.”

“Em đừng vội thể hiện, xem xem lát nữa anh trị em như nào!”

Hạ Mộc cười: “Anh nở lòng (bỏ được) sao?”

Kỷ Tiệp Bắc nhìn cô: “Có cho (bỏ) mới có nhận (được).”

Hạ Mộc hừ một tiếng.

Qua hai giây, cô lại như mèo con gọi tên anh: “Ông xã.” Trong thanh âm đều là lười biếng mê hoặc câu dẫn trái tim người.

Kỷ Tiệp Bắc không có ý định tắm rửa, híp đôi mắt, nhìn cô không chớp mắt, bắt đầu cởi cúc áo sơ mi.

“Hạ Mộc, lát nữa có người khóc.”

Hạ Mộc vẫn tiếp tục khiêu khích, hất cằm: “Khóc em cũng bằng lòng, không được à?”

Kỷ Tiệp Bắc không cời cúc áo nữa, bước dài mấy bước, dùng sức xé ra kéo cô vào trong ngực, “Thực sự không biết họ của mình là gì đúng không?”

Hạ Mộc ngửa đầu, mềm mại nũng nịu: “Họ Vượng Vượng.”

Kỷ Tiệp Bắc: “.....”

Anh rũ mắt nhìn cô.

Gọi cảm làm máu trong người sục sôi.

“Bỏ giấy Tuyên Thành xuống.” Kỷ Tiệp Bắc trầm giọng nói.

Cô tấm xong thay một chiếc váy dài thấp ngực không vai màu đỏ rực, lại quấn một vòng bức tranh chữ viết trên giấy Tuyên Thành của anh lên người.

Cổ tình bức tranh chữ này một lời khó nói hết.

“Không bỏ.” Hạ Mộc ôm cổ anh, nhón chân, cọ môi anh, “Có thích không?”

Cô nói: “Em thích, tuy rằng chữ viết không đẹp, nhưng em thích bức tranh chữ này.”

Kỷ Tiệp Bắc nhìn cô không giống như nói đùa, nhưng vừa rồi lúc cô ra khỏi phòng tắm, rõ ràng ánh mắt đầy vẻ đùa giỡn, cho nên anh nhất thời không phân rõ câu nào là thật câu nào là giả.

Anh vuốt ve khuôn mặt cô, “Thích thật à?”

Hạ Mộc gật đầu.

Anh hỏi: “Thích nó ở điểm gì?”

Hạ Mộc nhìn vào đôi mắt anh: “Thích người viết bức tranh chữ này.”

Kỷ Tiệp Bắc ngẩn ra.

Hạ Mộc đưa một đầu giấy Tuyên Thành cho anh; “Cầm, có bất ngờ.”

Kỷ Tiệp Bắc không biết cô định làm trò gì, vẫn làm theo.

Anh cầm một đầu, cô chậm rãi xoay tròn một vòng, giấy Tuyên Thành dỡ từ trên người cô xuống, cô cầm một góc giấy Tuyên Thành, cầm giương cao về phía anh, “Nhìn xem chỗ ký tên.”

Kỷ Tiệp Bắc nhìn, con dấu [Vượng Vượng Tiên Bối].

“Bức tranh chữ này đã trải qua chứng thực của người viết rồi, có giá trị cất giữ, Kỷ tổng, bảo quản cho kỹ, con dấu này về sau sẽ có giá trị liên thành đấy.” Hạ Mộc cười nói.

Kỷ Tiệp Bắc cẩn thận cuộn bức tranh chữ lại, đi thẳng vào thư phòng.

Hạ Mộc nhìn theo bóng lưng anh: “Này, anh vứt mỹ nhân lại thế này à!”

Kỷ Tiệp Bắc đầu cũng không quay lại: “Lát nhật lên sau.”

Hạ Mộc: “.....”

Vài phút trôi qua, Kỷ Tiệp Bắc mới từ trong thư phòng đi ra.

Phòng tối đen như mực.

“Hạ Mộc?”

“Bên này.”

Hạ Mộc dựa vào cửa sổ sát đất, huýt sáo một cái với anh.

Rèm cửa sổ sát đất từ từ mở ra.

Kỷ Tiệp Bắc cười bất đắc dĩ, cảm giác tối nay anh với Hạ Mộc hoán đổi giới tính, suốt cả buổi đều là cô câu dẫn anh.

Bức màn mở ra một phần ba, dừng lại.

Ngoài cửa sổ, ánh đèn rực rỡ.

Hơn một nửa thành phố vào ban đêm thu vào đáy mắt.

Kỷ Tiệp Bắc đến phòng tắm lấy áo choàng tắm đi ra, Hạ Mộc hỏi: “Anh lấy áo choàng tắm làm gì?”

“Tinh.”

Nói, anh kéo váy dài của Hạ Mộc xuống, trùm áo choàng tắm lên người Hạ Mộc, áo choàng tắm bọc cả người cô lại, đằng sau mở rộng, cơ thể anh che lại.

Hạ Mộc qua vài giây mới nói được câu nói vừa rồi.

Làm tình.

Kỷ Tiệp Bắc xoay người cô giam cô trong ngực, cúi đầu hôn bả vai cô, mềm mại trơn bóng như tơ lụa thượng đẳng.

Hạ Mộc chân trần giẫm lên thảm trải sàn, sau lưng dán lên ngực anh.

Ngắm cảnh đêm từ trên cao, bỗng nhiên cô không khỏi run lên.

“Kỷ Tiệp Bắc.” Cô không nhịn xuống, khe khẽ gọi tên anh.

“Hửm?” Anh đáp.

Sau lại cũng không biết cô gọi anh bao nhiêu lần.

Thời gian dài Hạ Mộc đứng không vững, Kỷ Tiệp Bắc ôm cô lên giường tiếp tục.

Ngày thường cô kiêu ngạo ngang ngược không ai bì nổi, giống hệt một người đàn ông, cũng chỉ có ban đêm, khi cô nằm dưới thân anh, mềm mại kiêu mị mới giống một cô gái nhỏ.

Mỗi lần đều khiến anh mất khống chế.

Hoan ái kết thúc.

Kỷ Tiệp Bắc ôm cô trong lòng bình ổn cơ thể, cô vẫn chưa hết run rẩy, anh hôn cái trán đầy mồ hôi của cô, “Ngoan, xong rồi.”

“Ông xã.”

“Ủm?”

“Ông xã.” Cô cũng không biết nên làm thế nào giải tỏa cảm giác như đang trên mây này, chỉ có thể gọi anh.

Kỷ Tiệp Bắc nhẹ nhàng vỗ về cô: “Vẫn còn muốn?”

Hạ Mộc lắc đầu, không có sức đề nghị.

Kỷ Tiệp Bắc dùng sức ôm cô, “Một lát là tốt rồi.”

Hạ Mộc vừa mệt vừa buồn ngủ, híp mắt dựa vào ngực anh, chưa đến vài phút liền chìm vào giấc ngủ.

Lúc tỉnh lại, đã sang ngày hôm sau.

Bọn họ đặt chuyến bay thời gian không chênh lệch nhiều so với lần trước cô về nhà, phải rời giường từ sớm.

Tối hôm qua Hạ Mộc mệt là người, toàn thân mỏi nhừ, ăn vạ trên giường không muốn dậy.

Kỷ Tiệp Bắc dỗ cô: “Bây giờ không dậy là không kịp lên máy bay đâu.”

Hạ Mộc cố mở mắt, Kỷ Tiệp Bắc kéo cô dậy, “Không kịp ăn sáng, rửa mặt nhanh một chút.”

“Ủm” Hạ Mộc kéo dài vài phút, mặc quần áo xong liền đi rửa mặt.

Chỉ có thể ăn sáng ở trên xe.

Lúc xuống lầu, Kỷ Tiệp Bắc đẩy hai chiếc vali, Hạ Mộc tò mò: “Chẳng phải anh nói chỉ dùng một chiếc vali là đủ rồi mà, sao lại mang thêm một chiếc nữa?”

Kỷ Tiệp Bắc đáp cô: “Đến lúc đó mang chút đặc sản về cho mọi người.”

Hạ Mộc gật gật đầu, không hỏi nhiều.

Lên xe, tài xế đã sớm nâng tấm ngăn lên.

Kỷ Tiệp Bắc chăm chú nhìn cô mấy giây, không khỏi tự trách.

Tối hôm qua quá xúc động, mấy dấu vết trên người cô đều do anh lưu lại, đang vào mùa hè, vậy mà hôm nay cô lại chỉ có thể mặc váy dài, còn phải khoác thêm chiếc áo sơ mi trắng bên ngoài, che hết cả vùng cánh tay và cổ.

“Nóng không?” Anh hỏi.

Hạ Mộc lắc đầu: “Bình thường, buổi tối mát mẻ, bọn em bên kia nhiều muỗi, mặc áo có tay vừa lúc.”

Cô lại nghĩ tới: “Anh về tới bên kia thể nào cũng bị muỗi đốt, trong núi lắm muỗi, lại còn là loại muỗi vằn độc, ban ngày cũng đốt người.”

Kỷ Tiệp Bắc không khỏi đau lòng: “Có phải lúc nhỏ em thường xuyên bị đốt không?”

Giọng nói của Hạ Mộc vô cùng nghiêm túc: “Em nhóm máu AB, lại xinh đẹp thế này, hình như muỗi không có đốt em.”

Kỷ Tiệp Bắc không kiềm chế, bật cười, “Em cứ tiếp tục khoác lác đi.”

Hạ Mộc liếc xéo anh, chưa nguôi giận, lại bấm vài cái trên eo anh.

“Azz, đừng véo, hôm qua bị em cào rách da rồi.” Kỷ Tiệp Bắc vỗ tay cô.

Hôm qua trên lưng trên bụng anh đều bị cô cào, ngay cả trên eo cũng vậy.

Lúc tắm vừa nóng vừa đau, sau lại ngủ cũng thấy khó chịu, đành phải bôi thuốc mỡ tiêu sưng.

Tối sân bay, làm vé xong bắt đầu xếp hàng qua cửa kiểm tra an ninh.

Hạ Mộc đột nhiên nhớ ra: “Thôi xong, quên không mang búp bê vải em mua cho Tiểu Nha rồi.”

Kỷ Tiệp Bắc: “Cất vào rồi.” Tối hôm qua lúc tìm váy trong phòng thay đồ cho cô thì nhìn thấy, liền thuận tay nhét vào trong vali.

“Cảm ơn nha.” Hạ Mộc ngoác ngoác ngón tay về phía anh.

Kỷ Tiệp Bắc bật cười, cúi đầu hôn nhẹ một cái trên môi cô.

Hạ Mộc không hài lòng.

Đặt ở trước kia, sân bay nhiều người như vậy, chắc chắn anh sẽ không dung túng cô, nhưng hôm nay cô về nhà, không muốn làm cô mất hứng, anh ngậm nút môi cô rồi mới buông ra.

Lúc ngừng đầu, trong lơ đãng nhìn thấy người đứng phía sau cô cách đó không xa, anh ngẩn ra.

“Sao vậy?” Hạ Mộc hỏi anh, theo tầm mắt của anh nhìn lại.

Không thấy người quen, ít nhất không phải người cô quen.

“Ai thế?” Cô lại hỏi.

Kỷ Tiệp Bắc: “Bố anh, chắc đi công tác Thượng Hải, vừa rồi nhìn về phía bên này, lại xoay người đi hướng khác rồi.” Đại khái là nhìn thấy bọn họ hôn môi, ngại quấy rầy.

Hạ Mộc: “.....”

Còn chưa chính thức gặp mặt, đã bị bắt gặp hôn nhau ở sân bay, không biết sẽ để lại ấn tượng gì về cô nữa.

Mặc kệ.

Ai tuổi trẻ mà chưa từng như vậy.

Rất nhanh qua cửa kiểm tra an ninh, bọn họ đi vào phòng VIP chờ máy bay, mãi đến khi lên máy bay, cũng không nhìn thấy bố của Kỷ Tiệp Bắc lần nào nữa.

Máy bay bay lên không trung.

Đáy lòng Hạ Mộc luôn có một loại cảm xúc tựa như kích động đang lan tràn.

Cô sắp dẫn anh về nhà.

Trở về nơi cô từng lớn lên, nghèo đến nỗi anh không thể tưởng tượng nổi.

Bạn đang đọc truyện *Mãi Yêu Em Như Vậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 58

Edit: Mina

Xuống máy bay Kỳ Tiệp Bắc và Hạ Mộc liền vội vàng đến nhà ga, đang kỳ nghỉ hè, rất nhiều người mang con trẻ đi chơi, trong sảnh chờ đông đúc người qua lại, ngay cả chỗ ngồi cũng không có.

Kỳ Tiệp Bắc xếp vali cạnh lan can, anh dựa vào lan can, ý bảo Hạ Mộc: “Em ngồi lên vali đi.”

Hạ Mộc bám lấy cánh tay anh, ngồi xuống.

Sợ vali chắn đường đi của người khác, Kỳ Tiệp Bắc kéo vali dựng dưới thân.

Hạ Mộc vòng hai tay ôm eo anh, lại ngó trái ngó phải.

“Nhìn gì thế?” Kỳ Tiệp Bắc hỏi cô.

Hạ Mộc ngược mắt, cười nói: “Nhìn xem có ai hâm mộ nhìn chăm chăm vào em không.”

Kỳ Tiệp Bắc: “... Em nhảm chán không?”

“Không nhảm chán.” Hạ Mộc nói: “Trước kia lúc ngồi trên xe một mình thấy cặp đôi yêu nhau thân mật một chỗ em vô cùng hâm mộ họ, em liền nghĩ chờ ngày nào đó em cũng có, em phải khoe khoang hết mức cho các cô ấy hâm mộ chết.”

Kỳ Tiệp Bắc cười, “Cái này trong lòng em gọi là gì?”

Hạ Mộc: “Lòng hư vinh xấu xa.”

Kỳ Tiệp Bắc bỗng nhiên cúi đầu, mồ trên môi cô một chút, anh nói: “Để cho người khác càng ghen ghét em hơn.”

Hạ Mộc cười: “Nói đùa đấy, anh tưởng thật à.”

Cô đứng dậy khỏi vali.

Kỳ Tiệp Bắc hỏi cô: “Muốn đi toilet?”

Hạ Mộc cầm lấy balo, “Không, em đi mua chút đồ ăn vặt”

“Trên tàu cũng bán, em muốn ăn cái gì thì lên xe rồi mua.”

“Trên tàu đắt.” Hạ Mộc đeo balo, đi thẳng đến cửa hàng tiện lợi.

Di động của Kỳ Tiệp Bắc đúng lúc vang lên, là Đường Văn Tích gọi tới.

“Anh, anh có đang ở nhà không?”

“Không, có việc gì?”

“Hôm nay bọn họ đến nhà Tam ca chơi, em vừa mới tới, tưởng anh tới lâu rồi cơ.” Đường Văn Tích vừa đến biệt thự của Nhậm Ngạn Đông, nhưng không thấy Kỳ Tiệp Bắc đâu.

Kỳ Tiệp Bắc: “Anh đang không ở Bắc Kinh.”

“Ồ.” Đường Văn Tích thuận miệng hỏi câu đi công tác ở đâu.

Kỳ Tiệp Bắc nói: “Về nhà với Hạ Mộc.”

Sau một lúc lâu Đường Văn Tích vẫn chưa phản ứng lại, “Anh... Anh thật sự?”

Kỳ Tiệp Bắc hỏi ngược: “Anh giả khi nào?”

Đường Văn Tích liếm liếm hàm răng, nhất thời không tìm được lý do phản bác, bên cạnh còn có người, cậu không nói mấy lời vô nghĩa, hàn huyên hai câu rồi cúp điện thoại.

Thảm Lãng lắc nhẹ ly rượu vang, nhìn nhìn Nhậm Ngạn Đông, hỏi Đường Văn Tích: “Kỳ Tiệp Bắc khi nào thì đến?”

“Không tới được, cùng Hạ Mộc về quê.” Đường Văn Tích cắt di động, “Em qua đánh bài đây.” Đi sang khu chơi bài.

Bên này yên tĩnh đến độ nghe thấy tiếng kim rơi.

Thẩm Lăng nhấp chút rượu vang, thỉnh thoảng lại nhìn Nhậm Ngạn Đông.

Sắc mặt anh bình tĩnh, trông có vẻ đã biết trước chuyện Kỳ Tiệp Bắc trở về quê của Hạ Mộc.

Nửa phút sau.

Thẩm Lăng không nhịn được, hỏi anh: “Cậu biết?”

“Biết cái gì?” Nhậm Ngạn Đông ngược mắt.

Thẩm Lăng cười, biết rõ cố hỏi.

Nhìn biểu cảm của Nhậm Ngạn Đông liền hiểu, chắc hẳn anh đã sớm biết hôm nay Kỳ Tiệp Bắc đi cùng Hạ Mộc về quê.

Ngẫm nghĩ, anh vẫn sung sướng nói ra: “Kỳ Tiệp Bắc cũng không ngờ, cảm tình của cậu đối với Hạ Mộc không bình thường, đoán chừng cậu ta đã sớm nhận ra, mà người ta không hề ngăn cản cậu với Hạ Mộc gặp mặt, nhưng cậu ta phát giác có mối nguy, bèn dứt khoát quyết định đến gặp người lớn trong nhà.”

Nhậm Ngạn Đông không biểu hiện gì, dí nửa điều thuốc trong tay vào gạt tàn, dùng sức chà chà, đầu ngón tay chạm vào tàn thuốc, có chút nóng, anh thu ngón tay lại.

Thẩm Lăng rất thích nhìn Nhậm Ngạn Đông ăn trái đắng, truy hỏi tới cùng: “Cậu thật sự không biết Kỳ Tiệp Bắc với Hạ Mộc về nhà à?”

“Biết.” Nhậm Ngạn Đông nhàn nhạt đáp.

Thẩm Lăng không hỏi nhiều, yên lặng chờ Nhậm Ngạn Đông tự nói ra.

Vài phút trôi qua, Nhậm Ngạn Đông không có ý mở miệng, vẫn luôn ngấm nhìn bật lửa.

Thẩm Lăng đá ghế của Nhậm Ngạn Đông một cái, Nhậm Ngạn Đông ngược mắt liếc Thẩm Lăng một cái, vẫn không lên tiếng.

Hôm trước Nhậm Ngạn Đông hẹn Kỳ Tiệp Bắc cuối tuần đến đây chơi, Kỳ Tiệp Bắc nói không có thời gian, phải tới tỉnh thành nào đó.

Anh vừa nghe thấy phản ứng đầu tiên chính là về quê của Hạ Mộc, hỏi nhiều thêm một câu rằng có cần sắp xếp xe việt dã hay không, vì anh có công ty trong tỉnh đó.

Kỳ Tiệp Bắc cũng không giả bộ khách sáo, nói làm phiền rồi.

Đám người bên kia đánh bài quá ồn, Nhậm Ngạn Đông đứng dậy, hỏi Thẩm Lăng muốn đi bơi không?

Thẩm Lăng chế nhạo: “Từ khi nào cậu bắt đầu muốn dựa vào vận động để phân tán lực chú ý thế?”

Nhậm Ngạn Đông không lên tiếng, ném bật lửa xuống bàn, đi ra bể bơi ngoài trời trong vườn.

Thẩm Lăng rảnh rồi buồn chán, cũng đi theo.

Nhìn Nhậm Ngạn Đông bơi một vòng trong bể bơi, Thẩm Lăng thờ dài, cuối cùng vẫn không nhịn được: “Cậu đừng tự ngược nữa được không?”

Nhậm Ngạn Đông lại bơi hai vòng, lên bờ.

Anh lấy khăn tắm lau mặt, đi vào phòng tắm tắm rửa.

Thẩm Lăng ngồi cạnh bể bơi không rời đi, một ngụm uống cạn ly rượu vang.

Anh biết cho tới bây giờ, đã nhiều năm rồi Nhậm Ngạn Đông chưa từng gặp cô gái nào giống như Hạ Mộc, không chỉ xinh đẹp quyến rũ, còn có thể đạt tới trình độ tâm linh tương thông với Nhậm Ngạn Đông, cho nên Nhậm Ngạn Đông mới động tâm.

Anh thật sự sợ nếu Nhậm Ngạn Đông cứ tiếp tục kìm nén tình cảm, chết cũng không thể nhắm mắt.

Nhưng Kỳ Tiệp Bắc lại không phải người thường, mà hai người này, có làm ăn qua lại.

Nhà ga.

Hạ Mộc xách theo một chiếc túi nilong to trở về.

Kỳ Tiệp Bắc hỏi cô mua cái gì, Hạ Mộc nói: “Tiền bối.”

Kỳ Tiệp Bắc: “.....”

Chuyến tàu bọn họ đi bắt đầu kiểm phiếu, đồng nghị người, Kỳ Tiệp Bắc kéo Hạ Mộc vào trong ngực, hai tay anh đẩy vali, cô đứng trong không gian an toàn nhất, không ai xô đẩy vào cô.

Qua cửa soát vé mới thông thoáng hơn.

Hạ Mộc cầm lấy một chiếc vali, hai người cầm tay nhau bị đám người đẩy về phía trước.

Cô không khỏi nghiêng mặt nhìn anh, ở đây nhiều người, lại là mùa hè, các loại mùi vị không nói lên lời trộn lẫn lại trong không khí, thỉnh thoảng còn có người đi nhanh va phải anh.

Nhưng anh không hề có chút thiếu kiên nhẫn.

Kỳ Tiệp Bắc cảm nhận được, bỗng nhiên quay đầu: “Sao lại nhìn?”

Hạ Mộc nói: “Anh mà tìm bạch phú nữ nhà nào đấy thì đã không cần chịu mấy khổ cực này rồi.”

Kỳ Tiệp Bắc buồn bã nói: “Anh thật sự tìm bạch phú nữ, thế chẳng phải mỗi ngày em đều lấy nước mắt rửa mặt, áo gối một đêm phải đổi năm bảy lượt hay sao.”

“... Biện!”

Kỳ Tiệp Bắc bật cười.

Lên xe, Kỳ Tiệp Bắc nhét vali lên giá, Hạ Mộc lấy đồ ăn vặt ra để lên bàn.

Ghế lô này chỉ có hai người bọn họ, mãi đến khi xe lửa chuyển động cũng không thấy ai lên, chắc người ở giường trên đã xuống xe ở trạm khác.

Thu dọn xong, Hạ Mộc ngồi trên giường bắt đầu ăn đồ ăn vặt.

Kỳ Tiệp Bắc ngồi xuống cạnh cô, “Đói lắm à?”

“Muốn ăn.” Hạ Mộc xé một túi tiên bối, *tiếng ăn đồ giòn. orz*.

Cô đưa mẩu nhỏ không ăn hết tới bên miệng anh, Kỳ Tiệp Bắc há mồm ngậm lấy.

Cửa khoang đóng lại, bên trong yên tĩnh lại không khỏi có cảm giác an toàn.

Hạ Mộc thò lại gần, hôn anh một chút, “Em với anh đổi vị trí đi.” Cô bảo anh ngồi vào bên trong.

“Ngồi bên nào chẳng giống nhau?”

“Không giống.”

Kỳ Tiệp Bắc đành phải đổi chỗ ngồi, dựa vào cửa sổ xe.

Hạ Mộc tựa vào anh ngồi trên giường, lại bảo anh dựa vào thành ghế lô, vỗ vỗ đầu gối anh, “Cuộn lên đi.”

Kỳ Tiệp Bắc không biết cô định làm gì, lại không thể không làm theo, anh gập đầu gối lại.

Hai tay Hạ Mộc ôm chân anh, gác cầm lên đầu gối anh, nhìn ra ngoài cửa sổ xe.

Xe lửa xuyên qua từng ngọn núi cao, ghế lô lúc sáng lúc tối.

Kỳ Tiệp Bắc nhìn cô, lúc này cô gỡ xuống mọi khối giáp, mềm mại.

Biếng nhác, ngoan ngoãn hết như chú mèo nhỏ nằm phơi nắng sau giờ Ngọ mùa đông.

Mà anh, trong nháy mắt này, là toàn bộ thế giới của cô.

Trong xe ồn ào huyền ảo, duy chỉ có nơi này yên tĩnh với tiếng tim đập của hai người.

Vẫn giống những lần trước, rạng sáng ba giờ hơn ngày hôm sau đến nhà ga thành phố.

Người xuống xe không nhiều lắm, Kỳ Tiệp Bắc cầm tay cô xuống trạm.

Trạm nhỏ vắng tanh.

Kỳ Tiệp Bắc nhìn thời gian còn sớm, định đi khách sạn đặt một phòng nghỉ ngơi một lát.

Hạ Mộc nói không cần, đi thẳng đến bến xe chờ xe chạy theo tuyến là được.

Kỳ Tiệp Bắc cùng cô đi bộ đến bến xe, trên đường lác đác vài người.

Anh hỏi: “Trước kia em về đến trạm cũng vào ban đêm à?”

Hạ Mộc gật đầu: “Ừm, ngồi một mình xe tuyến này.”

“Một người không sợ à?”

“Cũng bình thường, quen rồi.”

Sao thưa trắng sáng, màn đêm vô tận, trong bụi cỏ ven đường tiếng kêu lạnh lạnh của côn trùng nào đó không biết tên.

Đổi thoại trong đêm tối đẹp như vậy có vẻ không thích hợp cho lắm

Đáy lòng Kỳ Tiệp Bắc hụt hẫng, trước kia anh chưa bao giờ biết giờ giấc cô xuống xe lửa, hơn nữa còn phải một mình đến bến xe chờ mấy tiếng đồng hồ.

Dường như nghĩ đến chuyện gì đó, anh lấy di động đi, nhắn tin cho tài xế được Nhậm Ngạn Đông chỉ định, bảo anh ta đi thẳng đến thành nhỏ.

Anh không có ý định đi xe việt dã về, muốn cùng cô ngồi trên xe tuyến một lần, cảm nhận con đường mỗi khi cô về nhà.

6 giờ hơn, xe liên tuyến sớm nhất dừng lại ở sườn núi.

Hạ Mộc nhường vị trí cạnh cửa sổ cho Kỳ Tiệp Bắc, cô nghiêng mình dựa vào bả vai anh.

Hai người không nói chuyện, nhìn rừng cây trùng trùng điệp điệp bên ngoài.

Lần đầu tiên Hạ Mộc cảm thấy phong cảnh vùng núi mà mình đã từng rất nhiều ngày không ra được này lại đẹp để tới vậy.

Cũng có thể là do bên cạnh có người để dựa vào.

Chưa đến 8 giờ rưỡi, quanh co uốn khúc rồi cuộc tới phòng trọ trong thành nhỏ.

Hôm nay Tiểu Nha cũng ở nhà, Hạ Nam biết Hạ Mộc tới, sáng sớm đã thay quần áo mới cho Tiểu Nha, còn thắt bím tóc rất xinh xắn nữa.

“Thành nhỏ nghèo hơn so với tưởng tượng của anh đúng không?” Hạ Mộc hỏi Kỳ Tiệp Bắc.

Kỳ Tiệp Bắc đứng sự thật gật đầu, không phải anh chưa từng đến vùng nông thôn, trước kia có đi du lịch nông thôn vùng ngoại thành Bắc Kinh với bọn Đường Văn Tích.

Dù nơi này vẫn tính là thị trấn, nhưng không thể so sánh với những thị trấn anh từng thấy.

Hạ Mộc nói: “Chờ đến buổi chiều anh tới nhà em, anh sẽ biết cái gì mới gọi là nghèo.”

Cô cười: “Bây giờ anh đổi ý còn kịp đó.”

Kỳ Tiệp Bắc trêu cô: “Nếu anh đổi ý, anh còn mạng để sống sót quay về Bắc Kinh không?”

Hạ Mộc đá anh hai cái, hất cằm “Vào thôi.” Cô đẩy cửa lớn vào sân.

“Em không cần gõ cửa à?” Kỳ Tiệp Bắc đi theo sau hỏi.

Hạ Mộc lắc đầu: “Không cần, sống ở đây đều là khách thuê, cửa lớn chưa bao giờ khóa cả.”

Trong sân không có người, Hạ Mộc gọi với trên lầu: “Tiểu Nha Nha.”

“Dạ, di cả.” Tiểu Nha kích động chạy từ trên lầu xuống.

Cô bé ngông trông ngoài cổng từ sớm, muốn đứng trong sân nhưng mẹ không cho.

“Tiểu tổ tông, cháu chạy chậm một chút.” Hạ Mộc để vali một bên, tiến lên ôm cô bé.

Tiểu Nha cầm búp bê Barbie trong tay, hưng phấn bỏ nhào vào lòng Hạ Mộc, “Di cả, hôm nay cháu dậy từ rất sớm rất sớm đó.”

Hạ Mộc hôn cô bé mấy cái, “Ngoan quá.” Lại đánh giá toàn thân cô bé, “Hôm nay Tiểu Nha thật xinh đẹp.” Chiếc váy lụa trắng này là lần trước cô mang về.

Mặc vào hết như cô công chúa nhỏ.

Kỳ Tiệp Bắc đẩy vali đi tới, cong lưng, “Cháu là Tiểu Nha à?”

Tiểu Nha chớp chớp mắt, cô bé sợ người lạ, gặp người không quen biết sẽ không nói lời nào.

Hạ Mộc nói: “Chào chú đi.”

Tiểu Nha ngoan ngoãn gọi một tiếng chú.

Kỷ Tiệp Bắc xoa xoa đầu cô bé, một cô bé vô cùng đáng yêu, khuôn mặt trứng ngỗng, đôi mắt ngập nước.

Tròng mắt đen láy như phản chiếu muôn vàn vì sao nhỏ.

Đôi mắt rất giống đôi mắt của Hạ Mộc.

Đang nói chuyện, Hạ Nam xuống lầu, Hạ Mộc giới thiệu đơn giản hai người họ với nhau, Hạ Nam trực tiếp gọi: “Anh rể.”

Kỷ Tiệp Bắc sững sốt, lần đầu tiên có người gọi thuận thực như vậy, không quen lắm, nhưng cảm giác không tồi.

“Lên lầu thôi, đứng đây nóng.” Hạ Nam nói, nhấc hai chiếc vali lên.

“Nặng đấy, để tôi.” Kỷ Tiệp Bắc duỗi tay muốn đoạt lại, thế nhưng động tác không nhanh bằng Hạ Nam, cô ấy xách hai chiếc vali cộp cộp cộp lên lầu.

Kỷ Tiệp Bắc nhìn mà tròn mắt.

Hạ Mộc ôm Tiểu Nha, “Không sao đâu, cái vali mười mấy cân đối với bọn em dễ như cơm bữa.” (*1 cân = 1/2 kg*)

Kỷ Tiệp Bắc nhìn cô: “Em cũng xách đi được?”

“Đúng vậy, từ nhỏ đã làm ruộng, thời tiết khô hạn là phải xách nước đi tưới mà.” Hạ Mộc vừa đùa với Tiểu Nha, vừa đi lên lầu.

Đến cửa phòng, Hạ Mộc liền cảm nhận được luồng gió mát.

Cô đi vào, thấy đã lắp điều hòa.

Căn phòng cũng được sửa sang lại, hoàn thiện hơn, có thêm một bộ bàn ghế sofa giản dị.

“Anh rể, anh qua đây ngồi đi.” Hạ Nam vừa rửa trái cây xong, lại rót ly nước.

Kỷ Tiệp Bắc mỉm cười nói không cần khách sáo.

“Vùng này nhỏ, anh rể tạm chấp nhận.” Hạ Nam có hơi câu nệ.

“Khá tốt.” Kỷ Tiệp Bắc ngồi xuống, lại nhớ đến trong vali có đồ chơi của Tiểu Nha, anh đứng dậy đi lấy vali.

Hạ Nam nói đi mua kem cho bọn họ ăn, lấy ví tiền rồi đi ra ngoài.

Hạ Mộc ôm Tiểu Nha ngồi trên sofa, trong lòng không thể nói có tư vị gì, em gái cô vẫn luôn tiếc tiền không lắp điều hòa, vậy mà vừa nghe nói cô muốn dẫn Kỷ Tiệp Bắc trở về, không chút do dự liền mua điều hòa.

Kỷ Tiệp Bắc đặt tay trên vai Hạ Mộc, ý bảo cô: “Chúng ta ra ngoài đi dạo đi.”

Bỗng nhiên cảm giác có cái gì đó bè tay anh.

Anh nghiêng đầu nhìn, là Tiểu Nha.

Bàn tay nhỏ nhắn đang gầy tay anh, muốn hất bàn tay anh ra, không muốn anh dựa sát Hạ Mộc.

Kỷ Tiệp Bắc cười, cố ý trêu cô bé: “Búp bê Barbie của cháu là chú mua đấy, chú muốn lấy lại.”

Tiểu Nha không biết nói sao, lông mi chớp chớp, lập tức không biết làm sao cho phải.

Kỷ Tiệp Bắc nhin cười, chăm chú nhìn cô bé.

Tiểu Nha nhìn nhìn búp bê Barbie trong tay, rồi rầm vài giây, bất đắc dĩ lại cầm tay Kỷ Tiệp Bắc, khoác tay anh lên vai Hạ Mộc.

Ngắm lại vẫn không ổn, bấu môi, trả Kỷ Tiệp Bắc búp bê, dùng sức đẩy tay anh ra.

Nhìn vẻ mặt không phục lại ả nấn của Tiểu Nha, Kỷ Tiệp Bắc bật cười.

Hạ Mộc đánh anh mấy cái, “Kỷ Tiệp Bắc anh đủ rồi đấy, đã bao nhiêu tuổi rồi mà còn gây khó dễ với đứa trẻ bốn tuổi hà.”

• 19/07/2019 •

Bạn đang đọc truyện *Mãi Yêu Em Như Vậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59

Edit: Mina

Buổi sáng Kỷ Tiệp Bắc và Hạ Mộc đến bệnh viện thăm bố Tiểu Nha, ở lại tiểu thành ăn cơm trưa rồi chuẩn bị trở về thôn.

Hạ Nam phải đi làm nên không thể về cùng, Hạ Mộc muốn mang Tiểu Nha theo, Tiểu Nha rồi rầm mãi, quyết định không rời mẹ.

Hạ Nam nói: “Xe tuyến về trần trên hai giờ một chuyến, xe khởi hành đúng giờ, bây giờ nên đến nhà ga đợi.”

Lại hỏi Hạ Mộc: “Chị nói với mẹ chưa?”

Hạ Mộc: “Nói cái gì?”

Hạ Nam: “Nói hôm nay chị về nhà ấy, bảo bố lái xe máy đến trần trên đón hai anh chị, nếu không hơn hai mươi dặm đường núi, chị với anh về bằng cách nào?”

Hạ Mộc nhìn về phía Kỷ Tiệp Bắc, anh đang đùa với Tiểu Nha, về mặt Tiểu Nha nín nhịn, không chơi với anh không được, bộ váy công chúa xinh đẹp trên người, búp bê Barbie trong tay, đều là Kỷ Tiệp Bắc mua cho cô bé.

Cả buổi sáng Kỷ Tiệp Bắc đều ‘uy hiếp’ cô bé.

“Kỷ Tiệp Bắc?” Hạ Mộc gọi anh.

“Hừm?” Kỷ Tiệp Bắc quay đầu lại, đưa búp bê cho Tiểu Nha.

Hạ Mộc nói: “Xe tuyến chỉ tới trần trên, trần trên cách nhà bọn em khoảng hai mươi dặm đường núi, ngồi xe máy về nhà, trên đường khá xóc nảy, anh... Phải chịu đựng chút.”

“Không sao, anh có xe.” Kỷ Tiệp Bắc xoa xoa đầu Tiểu Nha, bảo cô bé tự chơi, Tiểu Nha rất cuộc được tự do, cầm lấy búp bê nhanh chân chạy đi.

“Xe gì?” Hạ Mộc nghi hoặc nhìn anh.

“Xe việt dã, tài xế đã tới nơi rồi.”

“... Anh bảo tài xế lái từ Bắc Kinh đến đây?”

“Không phải, Nhậm Ngạn Đông giúp đỡ thu xếp, cậu ta có công ty cổ phần, tổng bộ ở ngay trong tỉnh các em.”

Hạ Mộc: “.....”

Khó trách lần trước gặp Nhậm Ngạn Đông trên máy bay.

Kỷ Tiệp Bắc đi tới, “Chúng ta đến ngân hàng một chuyến nào.”

“Đi ngân hàng làm gì?”

“Lấy tiền, hiệu kính bố vợ.”

“.....”

Ra khỏi ngân hàng, Hạ Mộc mới sực tỉnh, thì ra Kỷ Tiệp Bắc mang thêm một cái vali nhỏ là dùng để đựng tiền.

“Đưa nhiều quá, quê bọn em... Lễ hội cũng chỉ năm sáu vạn, mà chỉ những nhà trên trần có điều kiện cực tốt mới thế.”

Kỷ Tiệp Bắc nói không nhiều, ôm cô trong ngực, “Nếu muốn biếu, thì phải biếu đến nơi đến chốn, về sau chú di sẽ không lái nhái em nữa, vốn dĩ anh muốn rút hết tiền ra, bọn họ thấy tiền mặt sẽ càng vui vẻ hơn, nhưng lại cảm thấy không an toàn, còn phải gửi tiết kiệm ngân hàng, quá phiền phức.”

Thế nên chỉ lấy ba mươi vạn.

Hạ Mộc nhìn anh: “Có ý gì? Anh còn muốn cho thế?”

Kỷ Tiệp Bắc gật đầu: “Đúng vậy.”

“Đưa thẻ ngân hàng cho em.” Hạ Mộc duỗi tay.

“Làm gì?”

“Anh cứ đưa em đã!”

Kỷ Tiệp Bắc lấy ví tiền ra, đưa thẻ ngân hàng mới làm cho cô.

Hạ Mộc trực tiếp nhét vào ví của mình, “Tạm thời không được cho chiếc thẻ này, ba mươi vạn bọn họ đã cảm thấy ngay lập tức trở thành kẻ có tiền, còn chưa biết phải xài như thế nào, nếu anh cho luôn một lần, bọn họ sẽ càng phồng mũi, nhưng cũng chẳng thẻ khoe khoang khắp thôn xóm được, không an toàn.”

Kỷ Tiệp Bắc suy nghĩ, “Được, cứ theo ý em, anh không hiểu lắm, em xem xem thẻ nào rồi làm.” Hỏi cô: “Ngày trước em nói trong nhà muốn xây lại nhà đúng không? Chỗ tiền này có đủ không?”

Hạ Mộc: “Đủ rồi, mười mấy vạn không những xây lại rất đẹp, còn có thể lắp đặt trang thiết bị, mua đầy đủ đồ gia dụng, anh còn tưởng đây là vùng ngoại thành Bắc Kinh à?”

Kỷ Tiệp Bắc không quên nhắc nhở cô: “Đến lúc đó em cũng mua một bộ cho Hạ Nam ở huyện thành đi, trẻ con học tiểu học không có chỗ học tập không được.”

Hạ Mộc gật đầu: “Ừm, cái này được, nhưng phải nói là số tiền này cho em gái em mượn trước, bằng không với tính cách của em gái em, chắc chắn không muốn.”

Nói, cô bỗng nhớ ra, “Em gọi điện thoại cho bố em đã, nhờ may bố em lại lên trấn trên chờ bọn mình.”

Gọi hai lần máy bàn trong nhà mới có người nghe máy.

Mẹ cô nhận điện thoại.

“Mộc à, đến huyện rồi phải không?”

“Sắp đến huyện, con gọi là muốn nói với mẹ một tiếng, không cần bố con lên trấn trên đón nữa.”

“Thế thì hai đứa mấy giờ mới về đến nhà, vẫn bảo bố cô đến đón đi, bố cô mượn chú họ cô xe máy phân khối lớn rồi, còn đổ thêm xăng, lau chùi những mấy lần, sáng bóng luôn.”

“..... Bọn con lái xe về.”

“Hà? Hai đứa bảo Tiểu Nam tìm người mượn xe sao?”

“Không phải, đối tượng của con hỏi mượn một người bạn trong tỉnh.”

Kỷ Tiệp Bắc nhìn cô, cô nói giọng địa phương anh chỉ nghe hiểu một chút, từ đối tượng kia, anh nghe hiểu.

Anh duỗi tay cọ cọ gương mặt cô, nào biết bị cô vỗ gạt xuống.

Kỷ Tiệp Bắc: “.....”

Trong điện thoại, mẹ Hạ vẫn đau lòng: “Cô nói sao cô không nói sớm hả!”

“Sao ạ?”

“Còn làm sao nữa! Bố cô đổ xăng hết hai mươi đồng, mua hai bao thuốc năm đồng cho chú họ cô, bây giờ cô nói không cần... Thế chẳng phải xăng cho không sao?! Thuốc lá cũng cho không sao!”

“.....”

Mẹ Hạ nghĩ đến đối tượng của Hạ Mộc ở bên cạnh, không nhiều lời: “Được rồi được rồi, lần sau lại hỏi mượn chú cô dùng, bằng không mất trắng số tiền đó, không nói nữa, mẹ lại trông cửa rồi quét quét đây.”

Hạ Mộc nói chuyện điện thoại với mẹ xong, véo eo Kỷ Tiệp Bắc một cái thật mạnh.

“Auz, em mạnh tay thế làm gì!”

“Lần sau lúc em gọi điện thoại, anh lại chạm vào mặt em thử xem!”

“Em nói đối tượng của con nghe rất hay.” Kỷ Tiệp Bắc cười nói.

“Biến!”

Ô tô đến thị trấn, đường đi đến trấn trên cũng không tệ lắm, là đường trải nhựa.

Kỷ Tiệp Bắc nhìn ngoài cửa sổ: “Còn tưởng là đường đất.”

“Hai năm trước mới sửa lại, lúc em học năm hai đại học vẫn là đường đất.”

Hạ Mộc cũng nhìn ra ngoài cửa sổ, nói với anh: “Trước kia ở đây rất nghèo... Một năm chỉ đến tết nhà bọn em mới được ăn thịt, người trong thôn trên nuôi lợn, sau khi giết mang lên trấn trên bán, còn lại quanh năm không có thịt.”

Cô nói: “Mấy năm gần đây khá lên, người trẻ tuổi đi ra ngoài làm công, huyện bên cạnh có rất nhiều phong cảnh thiên nhiên đẹp, khai phá làm điểm du lịch, tuy không nổi tiếng mấy, nhưng vẫn có người tới chơi, bọn em ở bên này cũng không tính là xa, qua bên đó làm ăn buôn bán nhỏ, kiếm chút tiền nuôi sống gia đình.”

Nghe cô nói đến chuyện hồi nhỏ, thời gian rất nhanh trôi qua, hơn hai giờ đến trần trên.

Xuyên qua trần nhỏ, đến thôn trên đường đi đã là đường đất, chỗ bằng phẳng không nhiều lắm, đều bị xe nghiền mấp mô lồi lõm, nhưng thật ra cảnh sắc hai bên đường khá đẹp.

Hạ Mộc cầm lấy tay anh: “Về đến nhà thế nào bụng dạ anh cũng không thoải mái, em ngồi quen mà vẫn thấy khó chịu.”

Kỷ Tiệp Bắc cũng cảm giác xóc nảy, thỉnh thoảng ngã về phía trước.

Kỷ Tiệp Bắc bị lắc lư mạnh, Hạ Mộc nhìn anh: “Không chịu nổi thì chúng ta đi chậm lại, dừng ở ven đường nghỉ ngơi một lát.”

“Không sao, không kiểu cách như vậy.” Kỷ Tiệp Bắc nghĩ nghĩ: “Tính toán một chút, tu sửa lại con đường này, về sau bọn em đi ra ngoài cũng tiện.”

Hạ Mộc nói: “Biết anh có tiền, cũng không dễ bụng, nhưng ở đây không thích hợp, đường núi vốn đã hẹp, dọc đường còn có mấy thôn liên, cũng chỉ có con đường này thông lên trần trên, nếu anh sửa, bọn họ không thể đi, đường ở đây không so được với trên thành phố, làm suốt đêm, một tháng là sửa xong, nhưng tới đến ở đây tối đen như mực, không nhìn thấy cái gì cả, chỉ có thể làm vào ban ngày, như vậy anh sửa cũng phải mất ba đến năm tháng, thôn dân bên đường chắc chắn không đồng ý, hơn nữa mùa hè ở đây rất dễ xuất hiện sạt lở núi đất trên diện nhỏ, dù sửa xong, nếu về sau không ai giữ gìn, dùng không được mấy năm, đường lại hỏng như trước, lãng phí tiền của làm gì.”

“Con đường này không thể sửa, vậy thì quy hoạch làm lại từ đầu, chỉ có mấy chục dặm, vẫn có khả năng thực hiện.” Anh nói: “Chúng ta không cần lo lắng vấn đề này, đến lúc đó đưa tiền để chính quyền địa phương làm là được, luôn có biện pháp.”

Hạ Mộc không nói nữa, nếu có thể sửa được thì thật tốt, nếu như vậy, gặp ngày mưa tuyết, trẻ con lên trần trên đi học sẽ không phải chịu nhiều khổ cực.

Dọc đường xóc nảy, rốt cuộc tới đầu thôn.

Một thôn nhỏ hơn trăm hộ, yên bình tĩnh lặng, nằm trong khe núi.

Thi thoảng vang lên tiếng ve kêu.

Tới một chuyến, Kỷ Tiệp Bắc mới biết được, Hạ Mộc có thể ra khỏi núi lớn đã vất vả và khó khăn đến nhường nào.

Hiện giờ đường đã được sửa, trong trường hợp có xe việt dã, đi từ thôn trên lên trần cũng mất gần ba tiếng đồng hồ, vậy lúc trước khi cô đi học thì sao?

Kỷ Tiệp Bắc dùng sức nắm chặt tay cô, Hạ Mộc quay đầu lại: “Làm sao vậy?”

“Không có gì.” Anh hơi hất cằm ra ngoài cửa sổ: “Mấy đứa trẻ đó đang làm gì thế?”

Tóp năm tốp ba nô đùa, trong tay mỗi cô cậu cầm một cây gậy trúc nhỏ, cả đám đứng dưới tàng cây, ngửa đầu, không biết đang làm gì.

Hạ Mộc nói: “Dán ve.”

“Dán ve?” Kỷ Tiệp Bắc lại nhìn ra ngoài cửa sổ: “Chỉ dùng cây gậy trúc là có thể dán trứng?”

“Không phải, trên đầu cây gậy trúc dán *mì căn* (1), rất dính, vừa dán liền chuẩn xác.”

(1) Mì căn là thành phần đậm của bột lúa mì, thường dùng làm thực phẩm chay. Bột mì sau khi nhào với nước rồi bỏ phần tinh bột thì sẽ có phần đậm sót lại. Phần đậm này sau đó đem hấp hoặc luộc rồi có thể dùng thay thế thịt trong các món chay ở Đông Á. Ở Tây phương mì căn được biết với tên seitan, xuất phát từ tiếng Nhật.

“Mì căn?” Kỷ Tiệp Bắc nhìn cô: “Chúng ta ăn mì căn có thấy dính đâu.”

“Trẻ con trong thôn núi bọn em, khi còn nhỏ đều chơi trò này, trong nhà không có đồ vật để dính, chỉ có thể lấy mì thả trong nước rửa rửa, rửa xong sẽ ra mì căn rất dính, mùa hè trời nóng, lúc không cần làm việc sẽ chơi dán ve.”

Nhưng rất ít khi cô chơi, sau khi hiểu chuyện phải trông em trai, có chút thời gian cô lại đến trường học giúp Ôn lão tiên sinh phê chữa bài tập.

Kỷ Tiệp Bắc gật gật đầu, nói câu: “Anh cũng muốn chơi.” Tiệp thế bảo tài xế dừng xe ở một bên.

Hạ Mộc: “... Kỷ Tiệp Bắc, anh đủ rồi đấy!”

“Chỉ muốn cảm nhận một chút thời thơ ấu của em như nào thôi mà.” Kỷ Tiệp Bắc tiếc nuối nói: “Anh không có tuổi thơ.”

Muốn nói thơ ấu, ký ức sâu sắc nhất chính là quậy phá với Nhậm Ngạn Đông lúc học lớp thư pháp, lấy bút lông quét trát mực lên mặt đối phương.

Thẩm Lăng đứng ở một bên chế giễu, sau lại anh với Nhậm Ngạn Đông không nghịch nữa, cùng nhau tấn công Thẩm Lăng, kết quả quần áo trên người Thẩm Lăng dính đầy mực nước.

Xe dừng lại, Kỷ Tiệp Bắc xuống xe.

Hạ Mộc nhìn anh không biết nói sao: “Anh không nóng à?” Bây giờ là 5 giờ chiều, mặt trời vẫn chói chang.

Ký Tiệp Bắc: “Bình thường, gió trong núi rất thoải mái, không khí cũng trong lành.”

Những đứa trẻ đó thấy ô tô dừng lại, một vài người vây lại đây, có đứa bé nhận ra Hạ Mộc, liền gọi một tiếng.

Lúc Hạ Mộc trở về Hạ Nam chuẩn bị cho cô rất nhiều kẹo, cô đi đến cốp xe cầm lấy hai thanh, bảo mấy đứa trẻ cầm đi chia cho những người khác.

Cô gọi một đứa bé nhà hàng xóm: “Cho chị mượn gậy trúc.”

Đứa bé đưa gậy trúc cho cô, còn lấy ra cả lá cây dương kẹp trong nách.

Ký Tiệp Bắc nhìn đến ngây người: “Đó là cái gì?”

Đứa bé dùng giọng địa phương nói chuyện nên Ký Tiệp Bắc không hiểu lắm.

Hạ Mộc nói: “Lúc mì cần không dính lắm, kẹp kẹp trong nách sẽ rất dính, bọc lá cây dương bên ngoài mới không bị dính vào người.”

Ký Tiệp Bắc: “.....”

Đúng là mở ra cánh cửa mới của một thế giới khác.

Đứa nhỏ vứt lá cây dương đi, bóp bóp mì cần giữa các đầu ngón tay, sau khi thấy dính rồi, thay thế mì cần dính trên đầu gậy trúc đã biến thành màu đen.

Hạ Mộc đưa cây gậy trúc cho Ký Tiệp Bắc: “Anh thử đi.”

Tuy Ký Tiệp Bắc chưa từng nhìn người khác dính như thế nào, xong vẫn tưởng tượng được cách làm, anh ngửa đầu tìm ve trên cây, khó khăn lắm mới phát hiện một con.

Anh cầm cây gậy trúc nhẹ nhàng tới gần, bỗng nhiên nhớ ra: “Dính nó xuống rồi làm gì tiếp?” Anh nghiêng đầu hỏi Hạ Mộc.

Hạ Mộc: “... Chiên dầu ăn.”

Ký Tiệp Bắc: “.....”

Vài giây sau anh nói, “Anh vẫn không dán thì hơn.” Quá tàn nhẫn.

Hạ Mộc nói: “Đây là sự khác biệt giữa trẻ con thành phố và nông thôn, bọn em phải tìm thú vui cho bản thân, chưa bao giờ biết cái này tàn nhẫn hay không, mà các anh thì sao, trong nhà tiêu cả đồng tiền cho các anh học hành, các anh còn không biết quý trọng.”

Cô kéo tay anh đi: “Đi thôi, mẹ em đợi lâu rồi sốt ruột.”

Hạ Mộc trả cây gậy trúc cho đứa bé kia, lại đến cốp xe lấy ra một ít kẹo cho đám trẻ con.

Ngồi lên xe, Ký Tiệp Bắc vẫn ngoảnh đầu nhìn ngoài cửa sổ.

Cạnh sông nhỏ, rừng cây xanh, tiếng ve kêu, bụi nhỏ phơi nắng mặt mày đỏ bừng, chia kẹo trong lòng bàn tay ra, cậu duỗi cổ, tôi ngo đầu, tay nhỏ của anh khảy lòng bàn tay cô, đếm xem ai nhiều kẹo hơn.

Sau đó cả đám ồn ào cười toe toét.

Chiều tối mùa hè, đơn thuần đẹp đẽ, khắc vào trí óc.

Nhà của Hạ Mộc nằm giữa thôn, rẽ trái rẽ phải, rốt cuộc tới nơi.

Mấy gian nhà ngói cũ kỹ lâu năm.

Cổng ngay ven đường quét dọn sạch sẽ.

Ô tô vừa dừng lại liền nghe thấy tiếng đốt pháo nổ đom đóp bên ngoài.

Ký Tiệp Bắc nghi hoặc nhìn Hạ Mộc: “Sao chú đi lại đốt pháo?”

Hạ Mộc nhàn nhạt nói: “Không như vậy sao người trong thôn biết con gái của bọn họ dẫn đối tượng có tiền về? Đốt pháo, hàng xóm sau khi nghe thấy sẽ tò mò, sẽ ra ngó nhìn một chút, như vậy bố mẹ em mới có thể khoe khoang chiếc xe ô tô này.”

Ký Tiệp Bắc: “.....”

Hạ Mộc nói: “Anh còn ngây người ra đó làm gì, mau xuống xe đi, nếu không mấy bác mấy thím trong thôn bọn em sẽ vây hết lại đây nhìn anh đấy.”

Ký Tiệp Bắc: “.....”

Bạn đang đọc truyện *Mãi Yêu Em Như Vậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: Mina

Xuống xe, Hạ Mộc giới thiệu đơn giản bọn họ với nhau, chào hỏi nhiệt tình xong, Kỳ Tiệp Bắc bảo tài xế lấy vali và quà cáp trong cốp xe ra.

Tùng hòm thuốc lá nổi tiếng từng thùng rượu nổi tiếng, còn có các loại đồ bỏ.

Hạ Mộc ngạc nhiên nhìn, lúc trước nhìn mấy thứ này trong cốp xe cũng không để trong lòng, nghĩ rằng mấy cái thùng tài xế xếp trong đó là mang về cho ông chủ của anh ta dùng.

Cô nhỏ giọng nói với Kỳ Tiệp Bắc: “Sao anh mua thuốc lá với rượu đắt tiền thế?”

Kỳ Tiệp Bắc cười: “Lần đầu tiên đến nhà, chẳng lẽ tay không?”

Bố Hạ vui mừng đến nỗi miệng không khép lại được, không cho tài xế động tay, tự mình bê hết vào trong phòng.

Hàng xóm chung quanh đều ra xem, hỏi mẹ Hạ nhà có chuyện vui gì à, mẹ Hạ đáp: “Đứa lớn dẫn đối tượng về.” Nhấn mạnh cường điệu: “Là người Bắc Kinh.”

Hàng xóm hâm mộ, nhất là khi nhìn thấy Kỳ Tiệp Bắc tuấn tú lịch sự, có ô tô, mẫu chốt còn có cả tài xế.

Lần đầu tiên Kỳ Tiệp Bắc bị một đám cô di trung niên vây quanh xem, sau lưng đỏ mồ hôi, cái cảm giác này làm anh dờ khóc dờ cười.

Hạ Mộc chào hỏi hàng xóm, rồi đẩy Kỳ Tiệp Bắc đi vào nhà.

Kỳ Tiệp Bắc không khỏi bật cười, Hạ Mộc lại cười không nổi, loại quần bách này người nào chưa từng trải qua sẽ không thể hiểu được.

Bên ngoài, mẹ Hạ vẫn trò chuyện với hàng xóm, thỉnh thoảng truyền đến một hồi tiếng cười ha ha.

Sau khi vào nhà, Hạ Mộc xách vali vào phòng cô, Kỳ Tiệp Bắc tìm cái ghế trong nhà chính ngồi xuống.

“Tiệp Bắc, nào, uống nước đi.” Bố Hạ bung một cái ly thủy tinh đưa cho Kỳ Tiệp Bắc.

“Cảm ơn chú, chú đừng khách sáo, cháu tự lấy cũng được.” Kỳ Tiệp Bắc nhận ly thủy tinh, không có tay cầm, nóng bỏng tay.

Tài xế ở trong sân, bố Hạ cũng bung một ly nước khác ra ngoài.

Thật sự nóng không chịu được nữa, Kỳ Tiệp Bắc đặt ly trà lên chiếc ghế bên cạnh, lúc này anh mới nhìn kỹ ly thủy tinh, mặt trên in dấu của hãng rượu trắng nào đó, thì ra là lấy bừa ly rượu cỡ lớn trong thùng đưa tặng.

Kỳ Tiệp Bắc đánh giá gian phòng một vòng, nhà chính cũ nát chỉ có bộ bàn ghế, còn lại hình dung nhà bằng bốn bức tường.

Quạt trần treo trên xà nhà, xà nhà quanh năm suốt tháng không quét tước, bụi bặm bám đầy trên đó, góc nhà cũng có mạng nhện, bay bay theo gió quạt, tưởng chừng giây tiếp theo sẽ rơi xuống.

Mùa hè mưa nhiều, trong phòng thoáng thoáng mùi ẩm mốc.

Trong nháy mắt này, Kỳ Tiệp Bắc rất muốn ôm lấy Hạ Mộc, nếu nói trước kia không xác định được tình cảm Hạ Mộc đối với anh có mấy phần thì hiện tại khẳng định.

Nếu tình cảm của một người phụ nữ đối với một người đàn ông là mười phần, vậy Hạ Mộc đối với anh là mười một phần.

Một phần kia là toàn bộ nỗi tự ti và mặc cảm của cô, gộp lại cho anh hết thấy.

Nếu không tới, anh thật sự không tưởng tượng được, thì ra nghèo là như vậy.

Cổng lớn, người đến ngày càng đông, bố Hạ cầm bao thuốc mang ra ngoài.

Kỳ Tiệp Bắc nhìn bên ngoài cửa, trong tay những cô di đó cầm viên kẹo, bóc vỏ kẹo bỏ vào miệng, tán gẫu chuyện nhà, không biết nói cái gì, đám người cười to thích thú.

Những chú bác không có chỗ ngồi, bèn ngồi xôm góc tường, mấy người chia điếu thuốc, bố Hạ châm lửa cho họ, đàn ông cười trầm ổn hơn chút.

Về sau Kỳ Tiệp Bắc mới biết, các cô các dì ấy ăn xem như kẹo chúc phúc, thuốc lá cũng vậy.

Kỳ Tiệp Bắc thu tầm mắt, nhìn nhìn ly thủy tinh trước mặt, mấy đóa hoa cúc bơi trong ly, nổi lên trên mặt nước ấm vàng nhạt, trong suốt, tỏa ra hương cúc nhàn nhạt.

“Đây là lấy trong núi bọn em, không ô nhiễm.” Hạ Mộc đi ra từ phòng của mình.

Ngồi xuống cạnh Kỳ Tiệp Bắc, nhìn anh: “Có cảm giác gì?”

Kỳ Tiệp Bắc nhìn bên ngoài, bố Hạ đang nói chuyện với bọn họ, tài xế đang nhìn đám gà vịt trong sân, anh đột nhiên sát lại gần Hạ Mộc hôn môi cô: “Rất thích.”

“Đồ lừa đảo!”

“... Lừa em làm gì.”

Hạ Mộc bung ly nước lên, đặt bên môi thổi nhẹ.

Kỳ Tiệp Bắc nhìn cô, đúng lúc dời đi cảm xúc của cô: “Em toàn chọn những nét đẹp của chú dì.”

“Ừm, thật ra em giống bố nhiều hơn.”

“Chú dì nhìn có vẻ khá tốt tính.”

Hạ Mộc thổi ly nước cúc hoa trà, im lặng một lúc lâu mới nói: “Lại chẳng phải tội ác tày trời, có thể xấu xa đến mức nào chứ?”

Nói, thờ dài, “Chỉ là bọn họ làm suy sụp tinh thần của em, từ nhỏ đến lớn... Cái cảm giác này nói anh cũng không hiểu đâu.”

Cô đưa ly nước đến bên miệng anh: “Không nói chuyện không vui, nếm thử xem.”

Uống ly trà, Kỳ Tiệp Bắc nói muốn đi ngắm phòng của cô.

Hạ Mộc đặt ly nước xuống: “Không có gì đẹp, dù sao đến tối anh cũng ngủ trong đó.”

Kỳ Tiệp Bắc quan tâm chính là: “Thế còn em?”

“Quê em khá cỗi mòi, mười mấy tuổi mà không đi học nữa thì sẽ sinh con, không để ý quá nhiều, buổi tối em ngủ cùng anh.”

Kỳ Tiệp Bắc hơi gật đầu, vậy còn được.

Hạ Mộc đứng dậy, “Đi thôi, dẫn anh vào khuê phòng của em.”

Kỳ Tiệp Bắc cười, theo cô đi vào.

Trong phòng kê chiếc giường gỗ kiểu cũ, lớp sơn quét chân giường đã bong tróc gần hết, nhìn thấy lò mờ giường màu đỏ mận, giường không rộng, khoảng cỡ 1 mét 5?

Lần đầu tiên Kỳ Tiệp Bắc nhìn thấy loại chiếu trải giường này, anh nghiêng đầu, nhìn kỹ mặt chiếu, ở giữa đan một chữ “Hỷ”.

“Đây là chiếu gì thế?” Anh hỏi Hạ Mộc.

Hạ Mộc: “*Cọc cao lương* (1), ông nội của em lúc còn sống đan đó, ông nội rất khéo tay, cứ tới mùa đông người trong thôn bọn em không cây cây lại tìm ông nội em đan chiếu giúp, ông nội em không lấy tiền, đi đan nhà ai, nhà đó chuẩn bị bữa cơm ngon là được.”

Kỳ Tiệp Bắc ngạc nhiên: “Ông nội em...” Nói, theo bản năng dừng lại, sửa miệng: “Ông nội còn có thể đan thành chữ Hỷ?”

“Vâng, ghép cọc cao lương sẫm cùng màu lại, đan thành chữ, anh chưa bao giờ nghe nói người tài sống ở dân gian sao? Thôn của em có mấy người già, không học hành nhiều, nhưng viết chữ bút lông rất đẹp, dù luyện nhiều năm cũng không nhất định viết đẹp hơn bọn họ, hằng năm Tết đến câu đối xuân của thôn bọn em đều do bọn họ cắt giấy đỏ rồi tự mình viết, sau đó đi phân phát từng nhà.”

Kỳ Tiệp Bắc mỉm cười: “Đến Tết rất náo nhiệt nhỉ?”

Hạ Mộc gật đầu: “Ừm, chắc chán náo nhiệt hơn những vùng miền phát triển, thành phố lớn như của các anh.”

Kỳ Tiệp Bắc lại nhìn nhìn trong phòng, rất nhiều túi thóc dựng dựa vào góc tường, cạnh đầu giường có bàn học học sinh, trên bàn chất đầy sách vở, toàn là sách giáo khoa cấp 3.

Vách tường ngay bên trên bàn học dán kín giấy khen, đều là của Hạ Mộc.

Có mấy tờ để lâu năm, mặt tường lại phồng rộp, dường như có thể nhìn thấy mặt sau giấy khen lấm tấm mốc meo.

Kỳ Tiệp Bắc chống hai tay lên mặt bàn, khom người về phía trước, anh nhìn kỹ giấy khen dán trên tường, từ tiểu học đến cấp 2, thời gian liên tục, mỗi học kỳ

chưa từng ngắt quãng.

“Những tờ giấy khen Tiểu học này của em là do ai viết?”

“Ôn lão tiên sinh.” Hạ Mộc giải thích: “Vừa là hiệu trưởng của trường học bọn em kiêm thầy giáo dạy ngữ văn nhiều lớp, lúc em còn nhỏ, trường học của bọn em chỉ có hai giáo viên, Ôn lão tiên sinh dạy ngữ văn, một giáo viên khác dạy toán học, đôi khi sinh viên tình nguyện đến đây, họ sẽ dạy môn âm nhạc mỹ thuật cho bọn em.”

Cô đứng cạnh Ký Tiệp Bắc, nhìn giấy khen, như lâm vào hồi ức, lúc lâu sau, nói với anh: “Ăn cơm xong, em dẫn anh đến trường Tiểu học đi dạo nhé.”

Ký Tiệp Bắc hỏi: “Xa không?”

“Ở ngay sau thôn, đi năm phút là tới.”

“Được.”

Ký Tiệp Bắc xem giấy khen xong, ngồi xuống mép giường, anh tò mò mới lạ với mọi thứ ở nơi này, quan sát màn trên giường.

Màu xanh lam, chắc góc màn bị rách, dùng chỉ trắng khâu lại.

Có dây điện vắt ngang giữa màn, treo quạt điện nhỏ ba cánh màu trắng, trên cánh quạt có rất nhiều lỗm chấm màu đen.

Hạ Mộc nhìn theo tầm mắt của anh, không lên tiếng, đứng dậy đi vào sân trong bụng chậu nước tới, lấy giẻ lau lau cánh quạt vài lần.

Ký Tiệp Bắc ôm cô từ phía sau: “Xin lỗi.” Thanh âm của anh khàn khàn.

Hạ Mộc run lên, cố ý xuyên tạc ý của anh: “Anh làm chuyện xấu gì à?”

Ký Tiệp Bắc không có tâm tình đùa giỡn, “Lần đó em uống rượu, anh không nên to tiếng với em, thực sự xin lỗi.”

Hạ Mộc thờ thắt, “Anh đã nhận lỗi rồi mà?”

Ký Tiệp Bắc chôn mặt vào cổ cô, cảm nhận nhiệt độ cơ thể của cô.

Có lẽ, anh nên tới đây sớm hơn một chút, để hiểu được vì sao cô cố chấp, miễn cảm, không tín nhiệm anh, và cũng không có lòng tin về tương lai của hai người.

Đổi lại là anh sống trong ngôi nhà như vậy, anh cũng không có lòng tin, ngay cả ảo tưởng cũng cảm thấy xa xỉ.

Hạ Mộc gấp lại giẻ lau trong tay, giờ khắc này cô cũng nói không lên lời cảm xúc trong lòng.

Với cô, 22 tuổi, độ tuổi *hur vinh* (*) nhất sĩ diện nhất.

(*) *Tình dương dương tự đắc, không tự cho là đủ, khoe mẽ...*

Chật vật nhất, một mặt không muốn để người khác nhìn thấy nhất, cô đều cho Ký Tiệp Bắc xem.

Lúc sau, Hạ Mộc nhẹ giọng hỏi: “Anh không chê thật à?”

Ký Tiệp Bắc đúng sự thật nói: “Không chê, chẳng qua có chút chưa thích ứng kịp, về sau ở quen thì tốt rồi.”

Hạ Mộc xoay người, dựa vào ngực anh: “Sau này còn muốn đến nữa?”

“Muốn, về sau mỗi năm đều tới mấy chuyến.”

“Ký Tiệp Bắc, thật ra em không muốn anh nhìn thấy cuộc sống thảm hại của em một chút nào, không muốn một chút nào, cho nên lần trước em về phòng trọ của Tiểu Nam, lúc em gọi video với anh mới cố ý để sát mặt vào điện thoại, không muốn cho anh nhìn thấy...”

Ký Tiệp Bắc dùng sức ôm cô, lúc này mọi an ủi đều thừa thãi, anh cúi đầu hôn cô, đôi mắt cô đỏ hoe, vành mắt ươn ướt, nhưng nước mắt không chảy ra.

Có lẽ nhiều năm trôi qua, cô đã quen không khóc, bởi vì khi đó khóc cũng không ai đồng cảm, mọi uất ức một mình mình chịu, một mình mình cắn răng kiên trì đi tiếp con đường phía trước.

Hạ Mộc yếu ớt cũng chỉ trong nháy mắt, chưa đến nửa phút, những cảm xúc vô hình đó đã rút đi, nói sang chuyện khác: “Em đi giặt giẻ lau đã.”

Ký Tiệp Bắc buông cô ra, hỏi: “Buổi tối chúng ta dùng cái quạt này?”

Hạ Mộc: “Ừm, không có điều hòa, nhưng đến tối trong núi không nóng, có khi còn phải đắp chiếc chăn mỏng.”

Trong lòng Ký Tiệp Bắc vẫn luôn băn khoăn, “Tắm rửa thì sao? Anh thấy hình như nhà bọn em không có năng lượng mặt trời.”

Hạ Mộc nhàn nhạt đáp: “Không có phòng tắm rửa riêng, chỉ đun nước lau lau thôi.”

“.....”

Hạ Mộc nhìn biểu cảm cam nín của anh, nhin không được bật cười.

Kỷ Tiệp Bắc chỉnh lại vẻ mặt, điều kiện này tốt hơn không biết bao nhiêu lần so với trước kia anh tham gia mưu sống trong rừng mưa nhiệt đới, cũng coi như quen thuộc.

Anh nhìn về phía Hạ Mộc: “Chúng ta ở lại đây mấy ngày?”

“Tùy anh, nếu anh không ở quen, sáng mai chúng ta về huyện luôn.” Dù trên huyện nghèo nhưng vẫn tốt hơn ở đây gấp trăm lần.

“Không sao, ở lại hai ngày.” Anh nói: “Anh sẽ nói với tài xế một tiếng, bảo anh ta về huyện trước, đợi đến lúc chúng ta về thì lại đến đón chúng ta sau.”

Hạ Mộc gật đầu: “Được, anh ấy ở đây cũng buồn chán, cái gì cũng bất tiện.”

Tài xế không nán lại ăn cơm, uống ly nước rồi lái xe về huyện.

Mấy người tiễn tài xế ra tới đầu thôn, sau khi quay về, Kỷ Tiệp Bắc lấy vali nhỏ đựng tiền ra, “Chú đi, đây là cháu với Mộc Mộc biếu kính hai người.”

Bố Hạ mãi vẫn không thể bình tĩnh lại, nhìn chằm chằm tiền trong vali, mẹ Hạ kích động, không quên ngó xem tiền trong vali, muốn đếm đếm có mấy cọc, lại bị phần dưới đè nặng, không đếm nổi.

Hạ Mộc thờ dài dưới đáy lòng, may mà Kỷ Tiệp Bắc biết bọn họ tham tiền, bằng không bộ dáng này, chính cô cũng cảm thấy mất mặt, cô gọi: “Mẹ! Tiệp Bắc đang nói chuyện với mẹ đấy.”

Mẹ Hạ cười, vội nói: “Ồi chào, cháu nói, hai đứa tới thì tới, biếu chú đi nhiều tiền thế này làm gì, chỗ tiền này cháu tích cóp hai năm há?”

Bố Hạ cũng giả bộ khách sáo: “Cháu nói xem lương hằng tháng của cháu chưa đến hai vạn, cháu cho nhiều thế làm gì!” Nhưng không nói không cần nhiều tiền như vậy.

Bọn họ nói nhanh, Kỷ Tiệp Bắc nghe không hiểu lắm bọn họ nói có ý gì, nhưng nghe hiểu từ hai vạn.

Hạ Mộc nói: “Anh ấy tích cóp nhiều năm rồi, chuẩn bị mua phòng ở, biếu bố mẹ trước.”

Mẹ Hạ tiếp lời: “Sau này hai đứa tiêu xài tiết kiệm chút, nghe nói giá nhà ở Bắc Kinh đắt đỏ lắm, chờ bố mẹ có tiền, lúc hai đứa mua phòng bố mẹ cũng giúp đỡ một chút.”

Hạ Mộc không muốn nghe mấy lời giả bộ khách sáo đó, không kiên nhẫn nói: “Mau cất đi đi ạ.”

Mẹ Hạ đá đá chân bố Hạ, “Mộc nói ông không nghe thấy à, chốc lát lại có người đi ngang qua cửa, không thể làm bọn họ thấy.”

Bố Hạ nói: “Đứng đứng, không thể làm người ta biết nhà của chúng ta có nhiều tiền như vậy.”

Sau đó cầm lấy vali, xách thẳng vào buồng trong.

Mẹ Hạ cũng đi vào theo.

Kỷ Tiệp Bắc nắm tay Hạ Mộc trở lại phòng của mình, đóng cửa lại, xoa xoa khuôn mặt của Hạ Mộc: “Đừng buồn, chú đi không có nhiều văn hóa cũng như kiến thức, bản thân lại chưa từng ra khỏi núi, bị ảnh hưởng lớn bởi điều kiện xung quanh, em so đo với họ làm gì.”

Hạ Mộc lắc đầu: “Không buồn.” Nhưng không nói ra được khổ sở.

Kỷ Tiệp Bắc ôm cô: “Em cứ nghĩ theo chiều hướng tốt, ít nhất chú đi còn cho em đi học đến cấp hai, dù không muốn cho em đi học cấp ba, nhưng cuối cùng em vẫn lên cấp ba, tiền học cấp ba cũng vẫn là bọn họ bỏ ra, chúng ta so lên không đủ, so xuống có thừa, đúng không?”

Hạ Mộc dùng sức ôm eo anh, ở bên anh, anh luôn làm cô nhìn thấy một mặt tốt nhất, đẹp nhất của sự vật, cho nên ba năm nay, hầu như lúc nào cô cũng vui vẻ.

Dù là chuyện đau lòng, anh vẫn có thể tìm ra điểm khiến cô cảm thấy ấm áp.

Gần đến 7 giờ, bọn họ bắt đầu ăn cơm.

Mẹ Hạ làm một bàn đầy đồ ăn, đều là mùi vị Kỷ Tiệp Bắc không quen, tuy mẹ Hạ đã cố gắng làm nhạt đi, nhưng Kỷ Tiệp Bắc vẫn thấy hơi cay, cố ăn một ít.

Trên bàn cơm, mẹ Hạ với bố Hạ đứng thật đối xử nhiệt tình với Kỷ Tiệp Bắc hơn cả Hạ Hằng.

Dùng bữa xong, Hạ Mộc không muốn ở nhà lâu, nói với bố mẹ: “Con mang Tiệp Bắc ra ngoài đi dạo.”

“Được được được, hai đứa đi dạo đi thôi.” Mẹ Hạ ước gì bọn họ ra ngoài lâu một chút, để cho toàn bộ người trong thôn biết con rể nhà bà đẹp trai mức nào.

Kỷ Tiệp Bắc trở lại phòng của Hạ Mộc, tìm camera đeo lên cổ, lại bảo Hạ Mộc thay váy, nói có mang theo vài bộ váy cho cô.

Hạ Mộc không muốn đổi: “Buổi tối nhiều muỗi, đổi váy làm gì?”

Kỷ Tiệp Bắc đáp trả bằng câu nói lần trước của cô: “Chẳng phải em nói em xinh đẹp, thường thì muỗi sẽ không đốt em sao?”

“.....” Hạ Mộc đi đến trước mặt anh dẫm chân anh thật mạnh.

Kỷ Tiệp Bắc cười, ôm cô trong ngực: “Mau thay quần áo đi, đến trường học của các em rồi anh sẽ chụp cho em mấy tấm ảnh.”

Hạ Mộc nghĩ nghĩ, đến trường học chụp kỷ niệm quả không tồi, mở vali lấy váy thay.

Ra cửa, Kỷ Tiệp Bắc chủ động cầm tay cô, Hạ Mộc tránh thoát: “Bọn em bên này không thường như vậy.”

Kỷ Tiệp Bắc không dặt tay cô nữa, đổi thành ôm eo cô, cười nói: “Bọn em bên này thường hay như này đúng không?”

Hạ Mộc: “.....” Dùng sức phát tay anh, anh lại ôm cô chặt hơn.

Được anh ôm trong lòng cảm giác rất thích, cũng mặc kệ người trong thôn nghĩ sao, dù gì một năm cô cũng chỉ về có mấy lần.

Đi ngang qua một căn nhà, phòng ở xập xệ, vách tường đổ vỡ, cỏ dại mọc đầy sân, trên tường mọc dây thường xuân, không biết hai con dê nhà ai đi loanh quanh trong sân, thỉnh thoảng ‘be be be’.

“Ồ đây không có ai ở à?” Kỷ Tiệp Bắc nghiêng mặt hỏi Hạ Mộc.

Hạ Mộc cũng nhìn vào sân: “Ừm, trước kia thôn làng dọn dẹp cho Ôn lão tiên sinh ở, về sau Ôn lão tiên sinh rời đi, phòng này để trống, thời gian dài không có người ở thành ra như vậy.”

Kỷ Tiệp Bắc đoán ra: “Ôn lão tiên sinh là bố của Ôn đồng?”

“Ừm, nghe bố em nói Ôn đồng là thanh niên trí thức, năm đó điều về đây, ông cụ Ôn từng tới nơi này một lần, thế nên sau khi ông ấy về hưu mới đến bên này dạy học, ở lại đến năm gần tám mươi tuổi, vì sức khỏe không tốt mà chuyển về Bắc Kinh.”

Kỷ Tiệp Bắc gật đầu.

Hạ Mộc nói: “Tên của em do lão tiên sinh đặt, tên của Hạ Nam với Hạ Hằng cũng vậy, trong thôn bọn em hễ nhà ai sinh con thì lại tới tìm lão tiên sinh đặt tên, đối nhân xử thế tốt, học bác uyên thông, tính cách siêu siêu tốt.”

Đang nói, đằng trước có một đám trẻ con chạy về phía này, hô to cái gì đó, Kỷ Tiệp Bắc nghe không hiểu.

Hạ Mộc đáp lời bọn họ, “Muốn cho chị cái gì?”

Cậu bé nhà hàng xóm kia đưa cái lồng nhỏ bện bằng rom cho cô, ánh mắt nhìn về phía Kỷ Tiệp Bắc ý bảo.

Sau đó cười chạy đi với nhóm bạn.

Có mấy đứa trẻ trong tay cầm cây chổi lớn.

Kỷ Tiệp Bắc hỏi Hạ Mộc: “Bọn trẻ con làm gì thế?”

“Bắt chuồn chuồn.”

“... Cũng muốn chiên dầu ăn?”

“Không phải, chơi thôi, còn có thể thả mấy con trong màn để bắt muỗi nữa.”

“.....”

Hạ Mộc đưa lồng rom nhỏ trong tay cho Kỷ Tiệp Bắc: “Nè, bọn họ dán ve và tặng anh đó, cánh ve vẫn còn nguyên, anh chơi một lát rồi thả chúng đi cũng được.”

Kỷ Tiệp Bắc cầm lấy lồng nhỏ, bên trong có vài con ve màu đen.

Anh nhìn nhìn ve, lúc ngẩng đầu, tụi nhỏ đã chạy đi xa, cầm cái chổi đuổi theo chuồn chuồn, tiếng thét chói tai vui đùa ầm ĩ vang vọng.

Có người già ngồi hóng mát ven đường, cầm quạt hương bồ khẽ phe phẩy.

Kỷ Tiệp Bắc đeo camera lên cổ Hạ Mộc, một tay cầm cái lồng rom nhỏ thô sơ đựng ve, một tay nắm tay Hạ Mộc.

Mặt trời dần dần xuống núi, ánh nắng chiều nhuộm đỏ vùng trời phía Tây, hắt xuống hình ảnh mười ngón tay đan vào nhau.

Hạ Mộc nghiêng đầu nhìn Kỷ Tiệp Bắc, nhất định là cô đã lấy hết toàn bộ vận may của cả đời trước, đời này, lần kiếp sau thì mới gặp được người đàn ông ảm áp như vậy.



(1) Cọc cao lương.

• 26/07/2019 •

Bạn đang đọc truyện *Mãi Yêu Em Như Vây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61

Edit: Mina

Trong trường học không một bóng người, chỉ có hai dãy phòng học, cửa phòng học đều mở ra.

Phòng học rộng rãi, thưa thớt chỉ có mười mấy chiếc bàn học, bàn học loang lổ cũ nát, trên bảng đen vẫn còn chữ viết bằng phấn, trên bức tường phía trên bảng đen dán dòng chữ nổi bật ‘Học hành chăm chỉ, mỗi ngày tiến về phía trước’.

Có rất nhiều mảng tường vôi bị tróc ra, bên tay phải phòng học là sân thể dục, cỏ dại mọc um tùm.

Dụng cụ thể dục đơn giản, hai xà đơn, một giá bóng rổ, và một chiếc xích đu sắt.

“Sao sân thể dục không có đường chạy trái nhựa?” Ký Tiệp Bắc hỏi.

Hạ Mộc nhìn sân thể dục ngẩn người, như đang nói với bản thân: “Cỏ sân thể dục đã tốt lắm rồi, lúc em còn nhỏ, chỉ có một phòng học, học sinh các lớp học chung, ngay cả sách bài tập cũng phải dùng tiết kiệm, muốn luyện viết chữ nhiều hơn thì phải lấy tẩy tẩy đi rồi viết lại lần nữa.”

Ký Tiệp Bắc nắm tay cô đi từ từ tới đường chạy bùn đất, gió núi thoảng qua, yên bình tĩnh lặng.

Anh nghiêng đầu nhìn cô: “Hiện giờ trong trường có nhiều giáo viên không?”

Hạ Mộc lắc đầu: “Đều là giáo viên dạy thay, có chút bản lĩnh ai muốn ở lại nơi này?” Vài giây sau, cô nói: “Chính em cũng không muốn ở lại, người khác đương nhiên cũng thế, liều mạng đi ra ngoài, ai còn muốn trở về chứ?”

Điều duy nhất có thể làm, chắc có lẽ chờ đến lúc có tiền rồi trở về cải thiện trang thiết bị giáo dục ở đây.

Ký Tiệp Bắc vốn có rất nhiều lời muốn nói, nhưng lúc này anh lại không biết nói gì.

Đi tiếp đi tiếp, Hạ Mộc bỗng dừng chân, quay đầu nhìn hai dãy phòng học cũ nát phía sau.

Ký Tiệp Bắc nhìn cô: “Sao thế?”

Sau một lúc lâu, Hạ Mộc mới nói: “Lúc học tiểu học, em từng nói với Ôn lão tiên sinh, chờ em trưởng thành, học đủ bản lĩnh, em sẽ trở về đây dạy học.”

Cô thờ hất: “Lên cấp ba em vẫn nghỉ, chờ em thi đỗ đại học, tốt nghiệp có tiền, nhất định sẽ cải thiện điều kiện nơi này, xây phòng học mới, mua bàn học mới cho bọn nhỏ, lắp cả một phòng đọc sách cho chúng nữa.”

Kỷ Tiễn Bắc dùng sức nắm tay cô, cô nói: “Hình như em chưa làm được việc gì, một đồng cũng chưa bao giờ quyên góp, mấy lời nói hào hùng khí thế trước kia, đợi đến khi em tới Bắc Kinh rồi, em liền quên sạch, chỉ nghĩ phải làm thế nào mới có thể ở lại Bắc Kinh, làm thế nào mua được phòng ở, lái xe xin, bây giờ giá tiền của mỗi ly cafe em uống đủ để mua sách bài tập cho một lớp học của bọn nhỏ, một chiếc váy em mặc bữa trên người cũng đủ để xây một căn phòng mới cho bọn nhỏ.”

Không biết là do ước mơ quá ngây thơ ngu muội, hay là do sau khi lớn lên con người trở nên ích kỷ tự lợi.

Kỷ Tiễn Bắc ôm cô trong ngực: “Thế nên nói vô tư cố gắng quên mình vì người khác đáng quý cỡ nào. Không phải chỉ mình em, đại đa số mọi người đều như vậy. Ai cũng có lúc mơ mộng, ai cũng sẽ gặp phải tình thế bất đắc dĩ, không phải ước mơ hảo huyền, mà cuộc sống làm em trở nên thực tế.”

Anh xoa gương mặt cô, trấn an cô: “Chỉ cần em muốn, bất cứ khi nào làm việc tốt cũng không muộn.”

Hạ Mộc nhìn anh: “Về sau hằng tháng em sẽ đúng hạn gửi một ít tiền tới đây.”

Kỷ Tiễn Bắc: “Anh với em cùng nhau sửa sang lại những phòng học này, lắp đặt phòng đọc sách cho bọn nhỏ, thêm cả mấy chiếc máy tính nữa.”

Cô nghĩ nghĩ: “Đến lúc đó anh bảo thư ký Phan gửi giúp chúng ta đi, nếu bị mẹ em biết em quyên tiền cho trường học, mẹ em thế nào cũng đau lòng muốn chết.”

Kỷ Tiễn Bắc gật đầu: “Ừ, việc này bảo thư ký Phan thu xếp.” Anh vốn muốn nói cô đừng tự trách bản thân, anh đã bảo người lắp cáp mạng giáo dục trên vùng núi, cũng như quyên tặng thiết bị giáo dục rồi.

Song lời đến bên miệng lại nuốt xuống, anh nói ra chỉ càng làm cô thêm áy náy.

Hạ Mộc ngoắc lấy ngón tay anh đi tiếp về phía trước, gần hết ngày mà Kỷ Tiễn Bắc vẫn chưa hút thuốc, nghĩ hôm nay không thể lãng phí số lượng cô quy định.

Buông tay cô ra, ý bảo cô: “Em đi đến phía trước chờ anh, anh hút điếu thuốc đã.”

Hạ Mộc hí hí mắt, nhìn anh một hồi, làm một quyết định: “Sau này anh phải cai thuốc, một điếu cũng không được hút.”

Sắc mặt Kỷ Tiễn Bắc khê biến: “... Chẳng phải nói mỗi ngày được hút hai điếu sao?”

“Nghe nói hút thuốc nhiều sẽ ảnh hưởng tới sự phát triển não bộ của trẻ nhỏ.”

Hai từ trẻ nhỏ này chạm vào nơi mềm mại nhất trong lòng Kỷ Tiễn Bắc, anh cất thuốc lá đi, ôm eo cô, “Sinh con gái cho anh, trở về chúng ta sinh luôn, anh bảo đảm sau này sẽ không hút thuốc nữa.”

Hạ Mộc: “... Em mới hai mươi hai.”

“Nhưng anh đã hơn ba mươi, em thật sự có ý định làm anh chờ em tới ba mươi tuổi mới kết hôn à?” Kỷ Tiễn Bắc bắt đầu tính sổ với cô: “Ngày trước em nói cái gì anh đều nhớ hết đó, trước ba mươi tuổi em không muốn sinh con đúng không?”

Hạ Mộc: “...”

Chóp chóp mắt, nhớ ra, có lần cô nói hết cung hàn, anh hỏi có phải cô muốn có con rồi không, cô nói: “Lần đó em cho rằng anh sợ em dùng đứa bé để níu giữ anh, thế nên chỉ đành nói đùa khiến anh nhẹ lòng thôi.”

Kỷ Tiễn Bắc véo véo tai cô: “Em không hề tín nhiệm anh.”

Cô chê phiền, dùng sức hất tay anh ra.

“Không nói những thứ đó nữa.” Kỷ Tiễn Bắc nói về con cái: “Về Bắc Kinh rồi sinh cho anh một đứa.”

Hạ Mộc nhìn anh: “... Chờ anh cai thuốc lại nói, ít nhất phải cai nửa năm.”

Kỷ Tiễn Bắc bảo đảm: “Kể từ giờ anh sẽ bắt đầu cai thuốc, sau này cũng không hút nữa.”

Hạ Mộc ‘à’ một tiếng, hiển nhiên không tin: “Chẳng phải Thẩm Lăng cũng nói cai thuốc sao, bây giờ học tỷ mang thai, anh ấy lại bắt đầu không biết xấu hổ lên hút thuốc đầy thôi.”

Cô nhìn anh từ trên xuống dưới: “Anh với Thẩm Lăng cá mè một lứa, ngoài miệng nói cai, không biết sau lưng hút bao nhiêu điếu đâu.”

“.....”

Hạ Mộc nhớ tới Nhậm Ngạn Đông: “Anh với Thẩm Lăng phải nhìn Nhậm Ngạn Đông mà học hỏi.”

Kỷ Tiễn Bắc nhàn nhạt nói: “Nhìn cậu ta học cái gì?”

“Nghe lời phụ nữ đó, chắc chắn bạn gái của anh ấy cũng từng dận dò anh ấy, lúc anh ấy muốn hút lại nhớ tới những lời này nên mới tự giác dập điếu thuốc.”

Kỷ Tiệp Bắc khựng lại, như có suy tư chăm chú nhìn mặt cô, nhìn thì rất thông minh, nhưng vẫn có lúc ngốc nghếch.

Không phải Nhậm Ngạn Đông nghe lời phụ nữ, cũng chẳng phải có bạn gái, là bởi vì cô ở đó, anh ấy liền kiềm chế bản thân không hút.

Không muốn đề cập tới người gây mất hứng, Kỷ Tiệp Bắc lấy camera treo trên cổ cô xuống, ý bảo cô: “Tìm vị trí em thích đi, anh chụp ảnh cho em.”

Hạ Mộc chỉ chỉ xà đơn: “Chỗ đó luôn đi.”

“Em có thể trèo lên trên à?”

“Tất nhiên, trẻ con ở đây đều biết chơi trò này.”

Kỷ Tiệp Bắc lấy cảnh căn các góc, chụp cho Hạ Mộc rất nhiều ảnh, mãi đến khi sắc trời tối đen, chung quanh muỗi vo ve, căn người râm ran khó chịu, bọn họ mới về nhà.

TV trong nhà chỉ dò được vài kênh, cũng không có mạng, tín hiệu chập chờn, khi có khi không.

“Buổi tối làm gì?” Kỷ Tiệp Bắc hỏi cô.

Hai giây sau, Hạ Mộc nói: “Yêu/ Tình.”

Kỷ Tiệp Bắc sau khi phản ứng lại: “... Em đứng đắn chút được không hả?”

Hạ Mộc cười: “Sao em lại không đứng đắn chứ?” Bố mẹ ở phòng của bọn họ, nhà chính chỉ có hai người họ, cô tiến đến gần vron đầu lưỡi lướt nhẹ qua môi dưới của anh.

Đang ở nhà cô, Kỷ Tiệp Bắc không thể chinh đón cô, chỉ đành chịu đựng, dùng khẩu hình miệng cảnh cáo cô, về Bắc Kinh rồi xem xem trị cô thế nào.

Rửa mặt xong, Kỷ Tiệp Bắc quay về phòng của Hạ Mộc.

Một mùi hương gay mũi xộc tới.

Kỷ Tiệp Bắc không chịu nổi: “Đây là mùi gì thế?”

“Mẹ em phun thuốc diệt muỗi trong phòng.”

“..... Châm nhang muỗi cũng được rồi mà? Có cả màn nữa.”

“Muỗi lợi hại lắm, không phun thuốc diệt muỗi chúng nó không chết đâu.”

Kỷ Tiệp Bắc lên giường, Hạ Mộc buông màn xuống, nói với anh: “Nhìn xem có muỗi không, có thì đuổi đi.”

“Đúng rồi, ve đâu?” Kỷ Tiệp Bắc sực nhớ.

“Em thả đi rồi.”

“Mộc, con ra đây một lát, thím con có chuyện này bảo mẹ hỏi thăm con một chút.” Giọng mẹ cô truyền đến.

“Vâng, ra ngay đây.” Hạ Mộc nói với Kỷ Tiệp Bắc: “Nếu anh chán thì đọc sách nhé.” Rút một quyển tạp chí đã lâu năm trên bàn xuống.

Hạ Mộc tưởng thím muốn hỏi chuyện gì thật, kết quả không phải.

Mẹ Hạ đóng cửa phòng bên đó lại, nhỏ giọng hỏi cô: “Đối tượng của con biết ngày trước con vay trường học hai mươi vạn không?”

Mẹ cô nói hai mươi vạn chính là lần dùng hai mươi vạn để giải quyết êm xuôi vụ em trai cô đâm người ta bị thương, cô không nói với bố mẹ là hỏi mượn của bạn trai, chỉ nói vay của trường học, bố mẹ không hiểu liền tin ngay.

Hạ Mộc nhàn nhạt đáp: “Không biết.”

Mẹ Hạ liếc bỏ Hạ một cái, bố Hạ lấy ra một chiếc túi nilon màu đen: “Đây là mười vạn tệ, con trả một phần cho trường học trước, không thể để đối tượng của con biết trong nhà có mấy chuyện này được.”

Mẹ Hạ tiếp lời: “Đúng vậy, nhờ may sau này đối tượng của con biết thì người ta sẽ nghĩ sao đây?”

Hạ Mộc nhìn mười vạn tệ, sắc mặt bình tĩnh, đáy lòng nguội lạnh, chung quy bố mẹ vẫn không nỡ lấy ra hai mươi vạn đưa cô trả hết nợ, đoán chừng mười vạn này cũng vì bắt đắc dĩ họ mới cho.

Bọn họ cho cô mười vạn không phải quan tâm cô, mà là sợ cậu con rể có tiền khi biết mấy chuyện không hay trong nhà sẽ bỏ đi.

Thế thì về sau bọn họ sẽ chẳng nhận được một đồng nào nữa...

“Đưa nhò này, thử người ra đó làm gì, mau cầm lấy đi.” Mẹ Hạ nghĩ nghĩ, lại thấy không ổn: “Thôi, con đừng để trên người, mấy ngày nữa mẹ qua bên chỗ Tiểu Nam, bảo Tiểu Nam chuyển tiền cho con.”

Hạ Mộc không muốn lấy mười vạn tệ này, bây giờ cầm, chắc chắn sau này bố mẹ lại nghĩ ra biện pháp khác moi tiền từ tay cô về, vô vị.

Cô nói: “Không cần.”

“Hả?” Mẹ Hạ ngẩn ra.

“Con trả tiền rồi.”

“Con lấy đâu ra nhiều tiền như thế?” Bố Hạ không quá tin.

Hạ Mộc tìm bừa cái lý do: “Đối tượng của con cho em khá nhiều tiền tiêu vặt, mấy năm nay con cũng đi làm thêm, tích cóp được kha khá.”

Mẹ Hạ với bố Hạ ngay lập tức thở phào nhẹ nhõm, nhanh chóng lấy lại tiền: “Trả rồi là tốt, trả rồi là tốt.”

Dưới đáy lòng Hạ Mộc ‘ò’ một tiếng, “Nếu không còn việc gì, con đi ngủ đây.”

“Mộc, khoan đã.” Mẹ Hạ gọi cô lại.

Hạ Mộc xoay người: “Sao ạ?”

“Đối tượng của con là chàng trai hiểu chuyện, sau này con phải chung sống hòa thuận với cậu ấy, đừng suốt ngày ngoan bướng, nên cúi đầu thì cúi đầu, nghe lời cậu ấy, biết chưa?”

Hạ Mộc bức dọc: “Biết rồi!” Mở cửa đi ra ngoài.

Bố Hạ nóng nảy: “Này, con nói xem con! Ăn nói thế nào vậy hả!”

Mẹ Hạ vỗ mạnh cánh tay bố Hạ: “Ông bớt tranh cãi thì thành người cảm chặc, để Tiệp Bắc nghe thấy, người ta sẽ nghĩ sao hả!”

Hạ Mộc đi xa, những câu sau cũng không nghe thấy.

Cô không đi vào phòng mình ngay, đi ra ngoài sân đứng một lát.

Mẹ Hạ vừa lúc ra phòng bếp lấy đồ, thấy Hạ Mộc: “Mộc, tối om om rồi không đi ngủ, đứng đây cho muỗi cắn à!”

Hạ Mộc hoàn hồn, “Ngủ đây ạ, rửa chân chút.” Cô đi đến bên vại nước, múc mấy gáo nước, đổ thẳng lên trên, dép nhựa màu đỏ trên chân vô cùng tươi mát.

Về phòng, Kỳ Tiệp Bắc đang ngồi xếp bằng trên giường xem điện thoại, nghe tiếng động ngược mắt: “Nhanh vậy?”

“Ừm, cũng không có chuyện gì.” Cô xốc màn chui vào, lại nhét mép màn xuống dưới, nghiêng đầu nhìn di động của anh: “Có sóng à?”

“Có chút, rất chậm, không mở được hình ảnh.” Kỳ Tiệp Bắc đặt điện thoại sang một bên, vỗ vỗ chân, “Ngồi lên đây.”

Hạ Mộc dạng chân ngồi trên đùi anh, Kỳ Tiệp Bắc duỗi tay tắt đèn.

Trong phòng nháy mắt tối om, xòe tay không thấy năm ngón.

Hạ Mộc chôn mặt trong cổ anh, “Rất tè nhạt đúng không?”

“Cũng không tệ lắm.” Kỳ Tiệp Bắc nâng cằm cô lên, hôn khẽ môi cô, hỏi cô: “Bọn em bên này có rất nhiều cúc hoa trà đúng không?”

Hạ Mộc gật đầu: “Nhà em cũng có cúc hoa trà, anh định làm gì?”

“Lúc bọn mình đi bảo đi cho nhiều một chút.”

“Lấy nhiều làm gì?”

“Chia một ít cho Thẩm Lăng.”

“Anh muốn cảm ơn anh ấy dạy anh hút thuốc trộm như thế nào à?”

“...”

Ở nhà ba ngày, Hạ Mộc và Kỳ Tiệp Bắc chuẩn bị đi về.

Lúc về, bố mẹ Hạ đưa bọn họ ra tận đầu thôn, mẹ Hạ còn lau nước mắt, bảo Hạ Mộc có rảnh thì thường xuyên về chơi, không biết còn tưởng mẹ con tình thâm.

Kỳ Tiệp Bắc ra hiệu Hạ Mộc đi ôm mẹ Hạ một cái, Hạ Mộc: “Bọn em bên này không sến súa như thế.”

Cô chào bố mẹ, lên xe.

Ô tô chậm rãi rời khỏi thôn xóm nhỏ yên lành thanh bình, Hạ Mộc không có chút cảm thấy không nề, trái lại Kỳ Tiệp Bắc, thỉnh thoảng ngo đầu ra nhìn phía sau.

Ngày càng cách xa thôn làng, cuối cùng trong tầm mắt chỉ thấy bóng mờ mờ, sau rồi không nhìn thấy vật gì nữa.

Sáng sớm ánh mặt trời vàng rực chiếu xuống núi rừng xanh biếc ẩm ướt, đủ mọi loại chim hót ríu rít liu lo, gió núi man mát, dường như ô tô của bọn họ là một đường bút vẽ.

Về cuộc sống nơi đây, hiện thực nơi đây.

Và cả vẻ đẹp trữ tình thiên nhiên ban cho nơi đây.

• 29/07/2019 •

Bạn đang đọc truyện *Mãi Yêu Em Như Vây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62

Edit: Mina

Tàu xe mỏi mệt, sau khi về đến Bắc Kinh, bọn họ nghỉ ngơi ở nhà nửa ngày.

Hôm sau, Kỳ Tiệp Bắc phải dậy sớm đi công ty, hỏi Hạ Mộc có đi cùng không.

Hạ Mộc lắc đầu: “Đến nhiều không tốt, lại còn làm anh trễ nải công việc.”

Kỳ Tiệp Bắc thấy bình thường: “Không phải em đang chuẩn bị cho bài thi phiên dịch sao? Văn phòng của anh có rất nhiều tạp chí báo ảnh về phương diện này, báo chí kinh tế tài chính mấy tháng gần đây cũng để trên tủ sách, có lẽ sẽ giúp ích được cho em đó.”

“Vâng em đi cùng anh xem sao.”

Tới văn phòng, cả hai đều bận rộn, không làm phiền lẫn nhau.

Hạ Mộc xem tư liệu, Kỳ Tiệp Bắc kiểm tra từng bưu kiện chất đóng mấy ngày nay.

Xử lý công việc gần như đã xong, Kỳ Tiệp Bắc chuẩn bị gọi điện thoại cho Thẩm Lăng, tặng Thẩm Lăng chút đặc sản mang từ quê Hạ Mộc về, anh liếc nhìn phía Hạ Mộc, cô đang nhỏ giọng phiên dịch.

Kỳ Tiệp Bắc cảm di động đi ra ngoài văn phòng.

Điện thoại vang lên mấy chục giây Thẩm Lăng mới nghe máy, bên kia rất yên tĩnh, “Cậu vui đến quên cả trời đất rồi chứ?”

Kỳ Tiệp Bắc: “Trở về rồi.”

Thẩm Lăng ngo nhìn Nhậm Ngạn Đông ngồi bên cạnh, cười nói: “Còn tưởng phải đợi cậu ăn tết xong mới về, thế nào, bố mẹ vợ hài lòng về cậu chứ?”

Kỳ Tiệp Bắc châm điếu thuốc, “Anh nói xem?”

Thẩm Lăng ha ha cười: “Hài lòng là được.” Không dấu vết liếc nhìn Nhậm Ngạn Đông, Nhậm Ngạn Đông nghiêm túc chăm chú xem văn kiện, không biết có xem vào hay không.

Trong điện thoại giọng của Kỳ Tiệp Bắc truyền đến: “Anh đang ở đâu?”

Thẩm Lăng hỏi anh: “Có chuyện gì?”

“Không có chuyện gì quan trọng, mang về cho anh chút đặc sản, đang ở đâu, tôi qua đưa cho anh.”

“Ở New York.”

“... Thẩm Lăng, anh không muốn lấy quà đúng không?”

“Không lừa cậu, đang ở New York thật, đi cùng Nhậm Ngạn Đông qua tìm anh họ tôi vì chuyện IPO của công ty bất động sản.”

“Khi nào trở về?”

“Chắc tối ngày kia về đến Bắc Kinh.”

“Được, chờ anh về lại nói.”

Kết thúc cuộc trò chuyện, Thẩm Lăng ném điện thoại lên bàn trà, nhìn về phía Nhậm Ngạn Đông. Nhậm Ngạn Đông cảm nhận được ánh mắt chế nhạo nhưng anh vẫn không ngẩng đầu.

Thẩm Lăng như có suy tư vài giây, giả bộ thờ ơ hỏi: “Kỳ Tiệp Bắc vừa gọi đến, cậu ấy trở về Bắc Kinh rồi, hình như lần này về quê của Hạ Mộc không tệ lắm, bố mẹ Hạ Mộc đều chấp nhận cậu ấy rồi.”

Nhậm Ngạn Đông không lên tiếng.

Thẩm Lăng dựa vào sofa, duỗi duỗi người: “Đoán chừng sắp được ăn kẹo cưới của bọn họ rồi.”

Nhậm Ngạn Đông ngược mắt: “Anh thiếu kẹo để ăn à?”

Thẩm Lăng: “.....”

Nhậm Ngạn Đông uống nửa ly nước, bình tĩnh lại, yên lặng tiếp tục xem văn kiện.

Thẩm Lăng nhìn đồng hồ đeo tay, đã rất muộn, anh chuẩn bị về phòng của mình, “Cậu thấy vẫn còn sớm à?” Anh hỏi Nhậm Ngạn Đông.

“Ừm.”

Tập đoàn Viễn Đông và tập đoàn Tiêu Hoa cạnh tranh đã tới thời khắc quan trọng nhất.

Thẩm Lăng nói: “Viễn Đông các cậu nắm giữ cổ phần của công ty khoa học kỹ thuật đã nâng lên hai mức, cổ phiếu của công ty khoa học kỹ thuật cũng tăng vọt, cậu còn định tiếp tục?”

“Tiếp tục.”

Thẩm Lăng hơi gật đầu, không hỏi nhiều, nhắc nhở anh một câu: “Sáng sớm ngày mai lên máy bay.”

Nhậm Ngạn Đông: “Ừ, 5 giờ rưỡi tôi đợi anh ở dưới đại sảnh khách sạn.”

Thẩm Lăng đứng dậy rồi đi.

Bắc Kinh.

Thẩm thoát đến giờ ăn trưa.

Hạ Mộc hỏi Kỳ Tiệp Bắc: “Muốn ăn gì, hôm nay em mời.”

Kỳ Tiệp Bắc: “Em mời?”

Hạ Mộc gật đầu: “Vâng, lần trước em nói em được phát tiền lương thực tập đó, cho anh tùy chọn trong mức giá hai trăm tệ.” Nhưng sau đó cô ăn ớt cay uống rượu phải nằm viện, rồi lại về nhà, việc này bị trì hoãn mãi.

Kỳ Tiệp Bắc cố ý trêu cô: “Lần trước em nói cho anh tùy chọn trong vòng hai ngàn mà? Sao bây giờ lại chỉ cho anh tiêu mỗi hai trăm thôi?”

Hạ Mộc nghĩ nghĩ: “Lần trước lỡ miệng, nói nhầm.”

Kỳ Tiệp Bắc: “.....”

Hạ Mộc cười.

“Chúng ta đến nhà hàng luôn đi, lát nữa thể nào cũng đông.” Kỳ Tiệp Bắc cầm lấy di động, nắm tay cô xuống lầu.

Vào thang máy, Hạ Mộc chợt nhớ: “Anh mang đặc sản về cho Thẩm Lăng, lúc nào thì đưa cho anh ấy?”

“Mấy ngày nay Thẩm Lăng không ở Bắc Kinh, qua New York với Nhậm Ngạn Đông, phải đến ngày kia mới về.”

Hạ Mộc gật đầu, chuyện giữa mấy người đàn ông bọn họ, cô không xen vào nhiều.

Ô tô rời đi tòa cao ốc Trung Thành, Hạ Mộc suy nghĩ, nói với Kỳ Tiệp Bắc: “Hôm nay mời anh ăn món đắt một chút, trong vòng ba trăm tệ, tùy anh chọn món.”

“Sao lại tăng thêm một trăm rồi?”

“Đột nhiên thấy anh đẹp trai hơn.”

“.....”

Tài xế ngồi phía trước, Ký Tien Bắc không tiện xử lý cô.

Ký Tien Bắc chọn nhà hàng món ăn thanh đạm, buổi trưa người đến đây ăn không nhiều lắm, bọn họ tìm chỗ ngồi yên tĩnh vắng vẻ.

Hạ Mộc quen ngồi song song Ký Tien Bắc, lúc chờ đồ ăn, cô dựa vào sofa, gác hai chân lên đùi Ký Tien Bắc, “Ông xã.”

“Làm sao?” Ký Tien Bắc biết mỗi lần cô gọi anh là ông xã thì cơ bản không phải chuyện tốt đẹp.

“Chân em đau.”

“Chúng ta đúng là vợ chồng, vừa vận tay anh đau.” Có nghĩa, anh không thể mát – xa cho cô.

Hạ Mộc: “.....” Bất mãn trừng anh.

Ký Tien Bắc nghiêng người, cúi đầu hôn lên môi cô.

Ở đây nhiều người, lối đi nhỏ bên cạnh thỉnh thoảng có người qua lại, bọn họ hôn như chuồn chuồn đậu trên mặt nước rồi tách ra.

Ký Tien Bắc vỗ vỗ cô: “Ngồi hẳn hoi.”

Hạ Mộc hạ chân xuống, kéo tay anh bắt đầu xoa xoa, Ký Tien Bắc đang định cảm động một chút, kết quả cô mở miệng: “Tay anh không đau nữa thì phải đảm chân cho em đó.”

Ký Tien Bắc: “.....”

Hai người không tiếp tục đầu vồ mồm, anh lẳng lẳng nhìn cô toàn tâm chăm chú xoa bóp tay cho anh.

Hạ Mộc nghiêng mặt, như có suy tư nhìn anh, nghĩ đến vừa rồi đi qua phòng khách, cô lại nhìn thấy mấy bức tranh sơn dầu lấy chủ đề bốn mùa kia.

Lúc cô với anh còn chưa ở bên nhau, anh hẹn cô đi xem triển lãm tranh, đó là lần đầu tiên cô tới buổi triển lãm tranh, lại còn cao cấp như vậy.

Cũng là lần đầu tiên nghiêm túc thưởng thức những bức tranh sơn dầu mà cô xem không hiểu lắm, anh cực kỳ có kiên nhẫn, mỗi một bức tranh, anh đều nói ra cái nhìn của mình cho cô nghe.

Sau lại, nhìn thấy một bức vẽ, (mùa) Thu.

Bức tranh nghệ thuật đẹp đến nỗi không thể hình dung, lay động lòng người.

Lúc ấy cô vô ý nói câu, nói không biết nếu họa sĩ này lấy chủ đề (mùa) hạ vẽ thì sẽ biểu đạt như thế nào, chắc cũng không giống cách biểu đạt của người bình thường.

Cô chỉ thuận miệng nói.

Sau đó hôm nay được nhìn thấy.

“Có suy nghĩ gì?” Ký Tien Bắc hỏi cô.

Hạ Mộc nói: “Em nhìn thấy bức họa trong phòng tiếp khách, cái lần Tiêu Tiêu ở văn phòng của anh, em đã nhìn thấy rồi, đẹp hơn cả bức ‘Thu’.”

Ký Tien Bắc sững sốt, ngay sau đó nói: “Ừ, thế nên mới treo trong phòng tiếp khách.” Anh ở công ty ngoại trừ thời gian ở trong văn phòng thì chính là trong phòng tiếp khách.

Mấy bức họa kia anh đã hẹn anh bạn họa sĩ từ lâu, người bạn đó nói về tranh cũng cần phải có linh cảm.

Thế là kéo dài tới dạo gần đây mới hoàn thiện bốn mùa.

Còn nói bức ‘Hạ’ kia anh ta phải mất hơn nửa năm mới xong.

Hai ngày trước anh mới treo trong phòng tiếp khách, muốn cho cô một bất ngờ, kết quả tự cô thấy trước.

Hạ Mộc nói: “Thời gian vẽ tranh là ngày chúng ta xác định quan hệ, đây là trùng hợp sao?” Cô nghiêng đầu, nhìn biểu cảm trên mặt anh.

Sắc mặt Ký Tien Bắc như thường: “Cho phép em tự luyến nhiều hơn một chút!”

Hạ Mộc cười, sát lại gần hôn anh một cái: “Cảm ơn tiểu cầu lương của em.”

“Nhậm Sơ, cậu muốn ăn món gì?” Hứa Mạn hỏi Nhậm Sơ.

Nhậm Sơ ngăn người nhìn chăm chăm tách trà trước mặt, Hứa Mạn nói gì đó, cậu lại không nghe lọt một chữ nào, toàn bộ đầu óc đều rối loạn.

Hứa Mạn thở dài thật sâu, cô bất giác liếc đuôi mắt nhìn cái bàn trong góc, ánh đèn nhà hàng mờ mờ, nhưng vẫn nhận ra được người ngồi ở đằng kia là ai.

Vừa rồi lúc cô và Nhậm Sơ tiến vào liền nhìn thấy một màn hôn môi của hai người họ.

Không nghĩ tới Hạ Mộc với Kỷ Tiệp Bắc lại ở bên nhau, bọn họ thân mật không khác những cặp đôi bình thường.

Nhân viên phục vụ đi qua, hỏi bọn họ muốn gọi món gì.

Nhậm Sơ hoàn hồn, đột nhiên bật dậy nói một tiếng xin lỗi với nhân viên phục vụ, lại nói với Hứa Mạn: “Chúng ta đi thôi.” Nói xong, quay đầu rời đi.

“Nhậm Sơ.” Hứa Mạn nhỏ giọng gọi, cậu cũng không quay đầu lại, cô vội vàng đứng dậy đuổi theo.

Nhậm Sơ đi quá nhanh, Hứa Mạn đuổi ra tới bên ngoài nhà hàng, thở hồng hộc, “Nhậm Sơ, cậu chờ tôi một chút!”

Mãi mới đuổi kịp, cô túm chặt cậu: “Cậu bình tĩnh đã.”

“Tôi không mất bình tĩnh.” Trong lòng Nhậm Sơ nhói đau, cậu nghĩ tới buổi tối hôm thổ lộ với Hạ Mộc, Hạ Mộc nói cô khi tìm bạn trai điều đầu tiên là phải xem anh ta có phải người có quyền có thế hay không, còn lại những thứ khác không là vấn đề.

Cho nên cô tìm Kỷ Tiệp Bắc?

Nhưng Kỷ gia... Sao cô gả vào được chứ?

“Nhậm Sơ, nếu cậu nói cậu bình tĩnh, thế tại sao không thử đối mặt?” Hứa Mạn thở hắt, “Như hiện giờ đến cả bữa cơm cậu cũng không dám ngồi xuống ăn.”

Nhậm Sơ nói: “Không phải tôi không dám, nếu Hạ Mộc không muốn công khai cô ấy yêu đương, vậy chúng ta không cần tăng thêm phiền phức cho cô ấy, làm cô ấy gặp khó xử.”

Hứa Mạn: “.....”

Trong ngực buồn bực nói không nên lời.

Bất kể mọi lúc, cậu luôn để ý đến tâm tình của Hạ Mộc trước tiên, cậu mãi mãi đặt bản thân ở vị trí thứ hai.

Nhậm Sơ vẫn đang đứng dưới ánh nắng mặt trời, trán đổ mồ hôi, cậu hòa hoãn cảm xúc, nói xin lỗi Hứa Mạn, bảo cô tìm một quán ăn cơm.

“Cậu thì sao?” Hứa Mạn hỏi cậu.

Thời tiết oi nóng, cô bật ô, che cho Nhậm Sơ một chút.

Nhậm Sơ đẩy ô lại: “Đa tôi dày, không sợ phơi nắng.”

Cậu nói: “Tôi về nhà đây, tự cậu tìm quán ăn cơm đi.”

Hứa Mạn sợ cảm xúc của cậu không ổn định, lái xe không an toàn, muốn đưa cậu về.

Nhậm Sơ lắc đầu: “Không sao, tôi biết bản thân đang làm gì, mấy ngày tới còn phải đi công tác, lần này đến nước Anh có khả năng vài tháng cũng chưa về được, tiện thể buổi chiều rảnh đi qua thăm ông nội.”

Hứa Mạn khựng lại: “Chẳng phải cậu nói về rồi không cần sang đó nữa sao?”

Nhậm Sơ: “Chú Ba nói công việc bên đó khá nhiều, có lẽ vẫn phải qua đó tiếp, ngày kia chú Ba trở về, gặp mặt chú ấy mới xác định có phải đi hay không.”

Nghĩ đến ngày kia, cậu sẽ được đến quán bar uống rượu.

Được uống đến say mềm.

Nhậm Sơ thu hồi suy nghĩ, nhìn Hứa Mạn: “Tôi về đây, cậu tìm quán nào đó ăn đi, bây giờ tôi cũng không thấy đói.”

Hứa Mạn thật sự không khuyên được, biết tính cách cậu bướng bỉnh, dặn dò cậu đi đường cẩn thận.

Nhậm Sơ đi đến bãi đỗ xe ngoài trời, mới vài chục phút xe ô – tô đã bị phơi nắng nóng ran, bật điều hòa, ngồi vào trong cảm nhận gió lạnh rét căm căm.

Một màn thân mật giữa Hạ Mộc và Kỷ Tiệp Bắc vẫn luôn hiển hiện rõ ràng trong đầu.

Cậu hy vọng cô hạnh phúc.

Nhưng gia đình của Kỷ Tiệp Bắc như vậy, đến cùng cô với Kỷ Tiệp Bắc có thể đi xa được tới đâu?

Cậu thở dài thườn thọt.

Tình yêu tuổi hai mươi, trong cái ngày hè này, bị phơi cháy, thương tích đầy mình.

Và rồi khắc cốt ghi tâm.

• 01/08/2019 •

Bạn đang đọc truyện *Mãi Yêu Em Như Vậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.